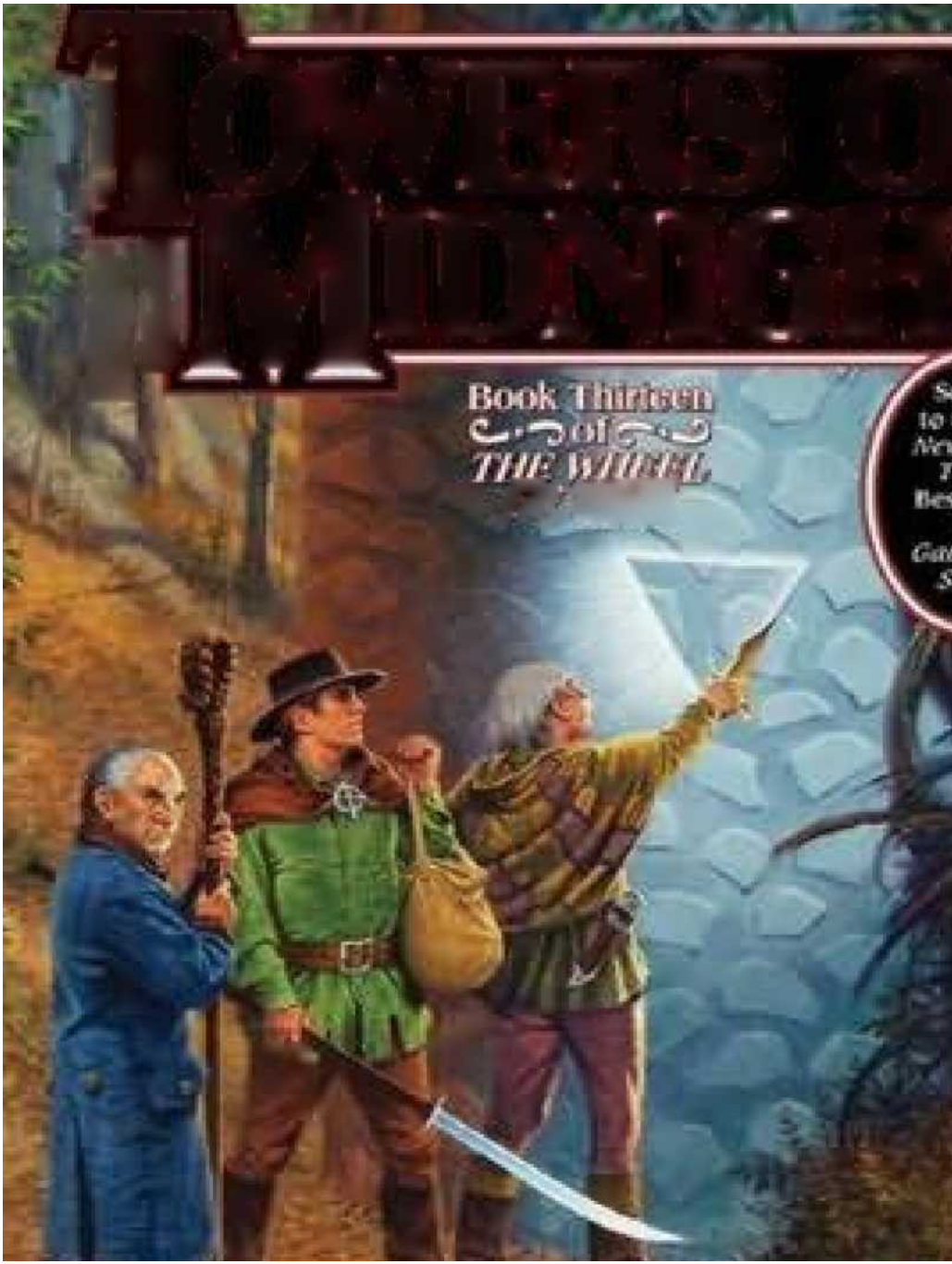
Book Thirteen
of
THE WHEEL

Adnotare

Epopeea lui Jordan se apropie de concluzia mult aşteptată în următoarea carte, aşa că această transă (Cartea 13) ridică suspansul în mod deosebit. Urmează ultima bătălie, iar Rand trebuie să adune armatele naţiunilor, să unească aliaţi disparaţi şi, ca „Dragon Renăscut, să se pregătească să-l înfrunte pe Cel întunecat în luptă. Fanii vor găsi pregătirile multitudinii de personaje incitante şi satisfăcătoare. Michael Kramer şi Kate Reading au povestit toate cărţile anterioare şi continuă să ofere spectacole fără egal. Ambele se laudă cu o gamă largă de voci şi accente şi interpretează toate personajele în mod convingător. Lecturile şi caracterizările lor sunt complementare şi consecvente în mod şi stil, astfel încât seria extinsă să fie păstrată coerentă.

Robert Jordan

Robert Jordan Brian Sanderson

Turnurile de la miezul nopţii

Curând a devenit evident, chiar şi în cadrul steddinq, ca Modelul devenea fragil. Cerul s-a întunecat. Mortu' noştri au apărut, stand în inele în afara graniţelor stedding, uitându-se înăuntru. Cel mai îngrijorător este ca copacii sau îmbolnăvit şi niciun cântec nu i-ar fi vindecat.

În această perioadă de dureri am urcat la Marele Butuc. La început mi s-a interzis, dar mama, Covril, mi-a cerut să am şansa mea. Nu ştiu ce a provocat-o schimbarea inimii, deoarece ea însăşi argumentase destul de hotărât pentru partea adversă. Mi-au tremurat mâinile. Eu aş fi ultimul vorbitor şi majoritatea păreau să se fi hotărât deja să deschidă Cartea Traducerii. M-au considerat o idee

ulterioară.

Şi ştiam că dacă nu vorbesc adevărat, *omenirea va fi lăsată singură să înfrunte Umbră*. *În acel moment*, *nervozitatea mea a fugit*. *Am simţit doar o linişte*, *un sentiment calm al scopului*. *Am deschis gura şi am început să vorbesc*.

— Din Dragonul Renăscut, *de Loial*, *fiul lui Arent*, *fiul lui Halan*, *al lui Stedding Shangtai*

Prolog Distincţii

Copitele lui Mandarb băteau un ritm familiar pe terenul rupt, în timp ce Lan Mandragoran se îndrepta spre moarte. Aerul uscat i-a aspru gâtul şi pământul a fost presărat alb cu cristale de sare care au precipitat de jos. Formaţiuni roşii îndepărtate se profilau spre nord, unde boala le-a pătat. Urme de blena, un lichen târâtor întunecat.

A continuat să călărească spre est, paralel cu Blight. Aceasta era tot Saldaea, unde îl depusese soţia lui, ţinându-şi doar cu stricteţe promisiunea de a-l duce în Ţările de Graniţă. Se întinsese înaintea lui de mult, acest drum. În urmă cu douăzeci de ani, se îndepărtase de el, acceptând să o urmeze pe Momame, dar ştia mereu că se va întoarce. Acesta era ceea ce însemna să poarte numele părinţilor săi, sabia pe şold şi hadori pe cap.

Această secţiune stâncoasă din nordul Saldaeei era cunoscută sub numele de Proska Flats. Era un loc sumbru de călărit; pe ea nu a crescut nicio plantă. Vântul a suflat dinspre nord, purtând cu el o duhoare urâtă. Ca a unui mocir adânc, înăbuşit, umflat cu cadavre. Cerul de 1 1 /v 7 I 1 – I

deasupra capului s-a întunecat, chinuit.

Femeia aceea, gândi Lan, clătinând din cap. Cât de repede

învăţase Nynaeve să vorbească şi să gândească, ca un Aes Sedai. Să călărească până la moartea lui nu l-a durut, dar ştiind că se temea pentru el… asta îl durea. Foarte prost.

— A T.X.V. 1. V *w* 1 – 1 1 1 – Nu mai văzuse o altă persoană de zile întregi. Saldeenn aveau fortificaţii la sud, dar pământul de aici era marcat de râpe sparte, care au îngreunat atacul trollocilor; au preferat să atace lângă Maradon.

Totuşi, acesta nu era un motiv de relaxare. Niciodată nu ar trebui să te relaxezi, atât de aproape de Blight. A observat un vârf de deal; ar fi un loc bun pentru un post de cercetaş. Se asigura că îl urmăreşte pentru orice semn de mişcare. A călărit în jurul unei adâncituri din pământ, pentru eventualitatea în care ţinea pândători care aşteptau. Îşi ţinea mâna pe arc. Odată ce a călătorit puţin mai spre est, a coborât în Saldaea şi a traversat Kandor pe drumurile sale bune. Apoi nişte pietriş s-au rostogolit pe un deal din apropiere.

Lan a alunecat cu grijă o săgeată din tolba legată de şa lui Mandarb. De unde venea sunetul? În dreapta, a decis. Spre sud. Dealul de acolo; cineva se apropia din spatele ei.

Lan nu l-a oprit pe Mandarb. Dacă bătăile copitelor s-ar schimba, ar da un avertisment. Ridică în linişte arcul, simţindu-şi transpiraţia degetelor în mănuşile din piele de căpriu. Întinse săgeata şi trase cu grijă, ridicând-o până la obraz, inspirând parfumul ei. Pene de gâscă, răşină.

O

„J 1” – 11 11* l*7 T” >” ’1 J 1

siluetă se plimba în jurul dealului sudic. Bărbatul a încremenit, un cal de vârstă bătrân, cu coame zbârcită, mergând lângă el şi continuând înainte. S-a oprit doar când

frânghia de la gât s-a întins.

Bărbatul purta o cămaşă maro cu dantelă şi pantaloni prăfuiţi. Avea o sabie în talie, iar braţele lui erau groase şi puternice, dar nu părea ameninţător. De fapt, părea puţin cunoscut.

„Lord Mandragoran!” spuse bărbatul grăbindu-se înainte, trăgându-şi calul după. „Te-am găsit în sfârşit. Am presupus că vei călători pe Drumul Kremer!”

Lan cobori arcul şi îl opri pe Mandarb. „Te cunosc?”

„Am adus provizii, Domnul meu!” Bărbatul avea părul negru şi pielea bronzată. Stock Borderlander, probabil. A continuat înainte, exagerat de nerăbdător, trăgând de frânghia calului de pachet supraîncărcat cu o mână cu degete groase. „M-am gândit că nu vei avea suficientă I I 1” 1 I *

mâncare. Corturi – patru dintre ele, pentru orice eventualitate – şi nişte apă. Hrana pentru cai. Şi”.

„Cine eşti tu?” lătră Lan. „Şi de unde ştii cine sunt?”

Bărbatul se ridică brusc. „Sunt Bulen, Domnul meu. De la Kandor?”

De la Kandor… Lan şi-a amintit de un băiat mesager mofturos. Cu surprindere, a văzut asemănarea. „Bulen? Asta a fost acum douăzeci de ani, omule!”

— Ştiu, Lord Mandragoran. Dar când s-a răspândit în palat vestea că Macaraua de Aur a fost ridicată, am ştiut ce trebuie să fac. Am învăţat bine sabia, Domnul meu. Am venit să călăresc cu tine şi…

— Cuvântul călătoriei mele s-a răspândit la Aesdaishar?

„Da Domnul meu. El Nynaeve, a venit la noi, vezi tu. Ne-ai spus ce ai făcut. Se adună alţii, dar eu am plecat primul. Ştiam că vei avea nevoie de provizii.

Arde acea femeie, se gândi Lan. Şi îl făcuse să jure că îi va accepta pe cei care doreau să călărească cu el! Ei bine, dacă ea ar putea juca jocuri cu adevărul, atunci ar putea şi el. Lan spusese că va lua cu el pe oricine ar dori să călărească. Acest om nu era călare. Prin urmare, Lan l-ar putea refuza. O distincţie meschină, dar douăzeci de ani cu Aes Sedai îl învăţaseră câteva lucruri despre cum să-şi urmărească cuvintele.

— Întoarce-te la Aesdaishar, spuse Lan. „Spune-le că soţia mea a greşit şi că nu am ridicat Macaraua de Aur”.

„Dar”.

„Nu am nevoie de tine, fiule. Departe cu tine”. Călcâiele lui Lan îl împinseră pe Mandarb să se plimbe şi trecu pe lângă bărbatul care stătea pe drum. Pentru câteva clipe, Lan s-a gândit că ordinul lui va fi respectat, deşi sustragerea jurământului i-a înţepat conştiinţa.

— Tatăl meu era Malkieri, spuse Bulen din spate.

Lan a continuat.

„A murit când aveam cinci ani”, a spus Bulen. „S-a căsătorit cu o femeie Kandori. Amândoi au căzut în mâinile bandiţilor. Nu-mi amintesc multe dintre ele. Doar ceva ce mi-a spus tatăl meu: că, într-o zi, vom lupta pentru Macara de Aur. Tot ce am despre el este asta”.

Lan nu s-a putut abţine să nu se uite înapoi în timp ce Mandarb continua să plece. Bulen ridică o curea subţire de piele, hadori, purtat pe capul unui Malkieri care a jurat să X z – z X XX îi lupte cu Umbră.

— Aş purta hadori tatălui meu, strigă Bulen, cu vocea din ce în ce mai tare. „Dar nu am pe cine să întreb dacă pot. Asta e tradiţia, nu-i aşa? Cineva trebuie să-mi dea dreptul să o port. Ei bine, m-aş lupta cu Umbra toate zilele mele”.

S-a uitat în jos la hadori, apoi a sus din nou şi a strigat: „M-aş împotrivi întunericului, al’ Lan Mandragoran! Îmi spui că nu pot?”

„Du-te la Dragonul Renăscut”, îl strigă Lan. „Sau la armata reginei tale. Oricare dintre ei te va lua”.

„Şi tu? Vei călători până la cele şapte turnuri fără provizii?

„Voi căuta”.

„Iartă-mă, Domnul meu, dar ai văzut ţara în aceste zile? Blight se târăşte din ce în ce mai departe spre sud. Nimic nu creşte, nici măcar pe pământuri cândva fertile. Jocul este rar”.

Lan ezită. L-a oprit pe Mandarb.

— Cu toţi aceşti ani în urmă, strigă Bulen, mergând înainte, cu calul de vârstă mergând în spatele lui. „Abia ştiam cine eşti, deşi ştiu că ai pierdut pe cineva drag printre noi. Mi-am petrecut ani de zile blestemându-mă pentru că nu te-am servit mai bine. Am jurat că voi fi alături de tine într-o zi”. S-a dus lângă Lan. „Te întreb pentru că nu am tată. Pot să port hadori şi să lupt alături de tine, al’ Lan Mandragoran? Regele meu? 11

Lan a răsuflat încet, hmştându-şi emoţiile. Nynaeve, când te voi vedea… Dar n-ar mai vedea-o. A încercat să nu se ocupe de asta.

Făcuse un jurământ. Aes Sedai s-a clătinat în jurul promisiunilor lor, dar i-a dat asta acelaşi drept? Nu. Un bărbat era onoarea lui. Nu l-a putut nega pe Bulen.

„Călărim anonim”, a spus Lan. „Nu ridicăm Macara de Aur. Nu spui nimănui cine sunt eu”.

— Da, Domnul meu, spuse Bulen.

„Atunci poartă hadori cu mândrie”, a spus Lan. „Prea puţini respectă vechile moduri. Şi da, poţi să mi te alături”.

Lan îl împinge pe Mandarb în mişcare, Bulen urmându-l pe jos. Şi unul a devenit doi.

Perrin lovi cu ciocanul de lungimea înroşită a fierului. Scântei stropiră în aer ca nişte insecte incandescente. Transpiraţia îi curgea pe faţă.

Unii oameni au găsit zgomotul metalului împotriva grătarului metalic. Nu Perrin. Sunetul acela a fost liniştitor. A ridicat ciocanul şi l-a trântit.

Scântei. Aşchii de lumină zburătoare care sări de pe vesta lui de piele şi de şorţul lui. La fiecare lovitură, pereţii camerei – lemn robust din frunză de piele – se înceau, răspunzând la bătăile metalului pe metal. El visa, deşi nu era în visul lupului. El ştia asta, deşi nu ştia de unde ştia.

Ferestrele erau întunecate; singura lumină era aceea a focului roşu-închis care ardea în dreapta lui. Două bare de fier fierbeau în cărbuni, aşteptându-şi rândul la forjă. Perrin trânti din nou ciocanul.

Aceasta a fost pacea. Aceasta era acasă.

Făcea ceva important. Deci foarte important. Era o bucată din ceva mai mare. Primul pas pentru a crea ceva a fost să descoperi părţile sale. Maestrul Luhhan îl învăţase pe Perrin asta în prima lui zi la forjă. Nu ai putea face o cazma fără să înţelegi cum se potriveşte mânerul la lama. Nu puteai să faci o balama fără să ştii cum se mişcau cele două frunze cu ştiftul. Nici măcar nu ai putea să faci un cui toto qoi mnncâi lăiăsă-icunoştipăilile. Cap, aA, v dii.

Înţelege piesele, Perrin.

Un lup zăcea în colţul camerei. Era mare şi cărunţit, blana de culoarea unei pietre de rău cenuşiu deschis şi cicatrice de o viaţă întreagă de bătălii şi vânătoare. Lupul şi-a aşezat capul pe labe, prrvându-l pe Perrin. Era firesc. Bineînţeles

că era un lup în colţ. De ce nu ar exista? Era Hopper.

Perrin munci, bucurându-se de căldura adâncă şi arzătoare a forjei, de senzaţia transpiraţiei care îi curgea pe braţe, de parfumul focului. A modelat lungimea fierului, o lovitură pentru fiecare secundă a inimii. Metalul nu s-a răcit niciodată, ci şi-a păstrat roşu-galben maleabil.

Ce fac? Perrin ridică cu cleşte lungimea de fier strălucitor. Aerul s-a deformat în jurul lui.

1 1 ITT – /K-i/K

Pound, pound, pound, Hopper a trimis, comunicând în imagini şi arome. Ca un pui care sare la fluturi.

Hopper nu a văzut rostul remodelării metalului şi i s-a părut amuzant că bărbaţii făceau astfel de lucruri. Pentru un lup, un lucru era ceea ce era. De ce să faci atât de mult j? i i 1 1 – 1 /V 1 i r!

efort pentru a-l schimba în altceva?

Perrin puse deoparte lungimea fierului. S-a răcit imediat, trecând de la galben, la portocaliu, la purpuriu, la un negru plictisitor. Perrin îl bătuse într-o pepită deformată, poate de mărimea a doi pumni. Maestrului Luhhan i-ar fi ruşine să vadă o astfel de muncă necorespunzătoare. Perrin trebuia să descopere ce face în curând, înainte ca stăpânul său să se întoarcă.

Nu. A fost greşit. Visul s-a cutremurat, iar pereţii s-au înceţoşat.

Nu sunt ucenic. Perrin îşi ridică la cap o mână groasă, cu mănuşi. Nu mai sunt în cele două râuri. Sunt un bărbat, un bărbat căsătorit.

Perrin apucă bulgărul de fier neformat cu cleştele, împingându-l pe nicovală. A prins viaţă de căldură. Totul este încă greşit. Perrin şi-a doborât ciocanul. Ar trebui să fie

totul mai bine acum! Dar nu este. Pare mai rău cumva.

A continuat să bată cu putere. Ura acele zvonuri că bărbaţii din tabără şopteau despre el. Perrin fusese bolnav şi Berelain avea grijă de el. Acesta a fost sfârşitul. Dar totuşi acele şoapte au continuat.

Îşi trânti ciocanul iar şi iar. Scântei zburau în aer ca

I – 1 1 I 7 1 I I – 1 – I

stropii de apă, mult prea multe pentru a veni dintr-o singură lungime de fier. A dat o ultimă lovitură, apoi a inspirat şi a expirat.

X k t 1 7 1 X 1 * 1 T’l – /K/K… Wlj1

Nodul nu se schimbase. Perrin mârâi şi apucă cleştele, lăsând bulgărea deoparte şi luând un baton proaspăt din cărbuni. Trebuia să termine piesa asta. A fost atât de important. Dar ce făcea?

A început să bată. Trebuie să petrec timp cu Faile, să-mi dau seama, să îndepărtez stânjenia dintre noi. Dar nu e timp! Prostii aceia orbi de lumină din jurul lui nu puteau avea grijă de ei înşişi. Nimeni din cele două râuri nu a avut vreodată nevoie de un lord înainte.

A muncit o vreme, apoi a ridicat a doua bucată de fier. Se răci, transformându-se într-o lungime deformată, turtită, cam la fel de lungă ca antebraţul lui. O altă piesă proastă. A pus-o deoparte.

Dacă eşti nemulţumit, a trimis Hopper, ia-ţi ea şi pleacă. Dacă nu vrei să conduci haita, o va face altul. Trimiterea lupului a venit ca imagini ale alergării pe câmpuri deschise, cu tulpini de cereale care îi trec de-a lungul botului. Un cer deschis, o briză răcoroasă, un fior şi 1 I w H T* „1** * 1 w * 1 7

poftă de aventură. Mirosurile ploii noi, ale păşunilor XW11»

x z x sălbatice.

Perrin îşi întinse cleştele în cărbuni pentru ultima bară de fier. A ars un galben îndepărtat, periculos. „Nu pot pleca”. A ridicat bara spre lup. „Ar însemna să cedezi să fii lup. Ar însemna să mă pierd. Nu voi face asta”.

I-T-I* I 1 1 I – I /V I – TT /VI

Ţine oţelul aproape topit între ei, iar Hopper îl privi, ţepăturile galbene de lumină reflectându-se în ochii lupului. Acest vis era atât de ciudat. În trecut, visele obişnuite ale lui Perrin şi visul lupului fuseseră separate. Ce a însemnat acest amestec?

Perrin îi era frică. Ajunsese la un armistiţiu precar cu lupul în interiorul lui. Creşterea prea aproape de lupi era periculos, dar asta nu-l împiedicase să se îndrepte către ei când îl căuta pe Faile. Orice pentru Fale. Făcând asta, Perrin aproape că înnebunise şi chiar încercase să-l omoare pe Hopper.

X T’l xx* – 1 i ill

Perrin nu avea nici pe departe controlul pe cât presupuse. Lupul din el ar mai putea domni.

Hopper căscă, lăsându-şi limba să se tărăgănească, xxz 7 L” Z Mirosea a dulce amuzament.

„Nu este amuzant”. Perrin a lăsat ultima bară deoparte fără să lucreze la ea. S-a răcit, luând forma unui dreptunghi subţire, nu spre deosebire de începuturile unei balamale.

Problemele nu sunt amuzante, *Young Bull*, a fost de acord Hopper. Dar urci înainte şi înapoi peste acelaşi perete. Vino. Hai să alergăm.

Lupii trăiau clipa; deşi şi-au amintit trecutul şi păreau să aibă un simţ ciudat pentru viitor, nici nu şi-au făcut griji. Nu aşa cum au făcut bărbaţii. Lupii alergau liberi, urmărind

vânturile. A te alătura lor ar fi să ignori durerea, tristeţea şi frustrarea. A fi liber…

Alea libertate l-ar costa prea mult pe Perrin. L-ar pierde pe Faile, s-ar pierde pe sine. Nu voia să fie lup. A vrut să fie bărbat. „Există vreo modalitate de a inversa ceea ce mi s-a întâmplat?”

T r O T T 1 A – *Verso*? Hopper îşi înclină capul. A merge înapoi nu era o cale a lupilor.

„Pot…” se strădui Perrin să explice. „Pot să fug atât de departe încât lupii să nu mă audă?”

Hopper părea confuz. Nu. „Confuz” nu a transmis trimiterile dureroase care veneau de la Hopper. Nimicul, parfumul cărnii putrede, lupii care urlă în agonie. A fi tăiat nu era un lucru pe care l-ar putea concepe Hopper.

Mintea lui Perrin a devenit ameţită. De ce încetase să mai falsifice? Trebuia să termine. Maestrul Luhhan ar fi dezamăgit! Acele bulgări erau groaznice. Ar trebui să le ascundă. Creează altceva, arată că era capabil. Ar putea falsifica. Nu putea el?

Un şuierat se auzi de lângă el. Perrin se întoarse, surprins să vadă că unul dintre butoaiele de stingere de lângă vatră fierbea. Desigur, se gândi el. Primele piese le-am terminat. Le-am aruncat acolo.

Dintr-odată, îngrijorat, Perrin şi-a apucat cleştele şi a /v i – /v /v /yL” / l „i 1 1 – A i. – 1 7 – z? 7 a întins mâna în apa învolburată, cu aburii înghiţindu-i faţa. A găsit ceva în partea de jos şi a scos cu cleştele lui: o bucată de metal încins.

Strălucirea s-a stins. Bucata era de fapt o figurină mică de oţel în forma unui bărbat înalt şi subţire, cu o sabie legată de spate. Fiecare linie de pe siluetă era detaliată, volanele

cămăşii, benzile de piele pe mânerul micii săbii. Dar chipul era distorsionat, gura deschisă într-un ţipăt sucit.

Aram, gândi Perrin. Numele lui era Aram.

Perrin nu i-a putut arăta asta maestrului Luhhan! De ce a creat el aşa ceva?

Gura figurinei se deschise mai mult, ţipând fără sunet. Strigă Perrin, lăsând-o din cleşte şi sărind înapoi. Figurina a căzut pe podeaua de lemn şi s-a spulberat.

De ce te gândeşti atât de mult la asta? Hopper căscă un lup cu fălci largi, cu limba încreţită. Este obişnuit ca un pui tânăr să provoace liderul haitei. A fost nebun şi tu l-ai învins.

— Nu, şopti Perrin. „Nu este obişnuit pentru oameni. KT 7 – X i – *Îl X*

Nu pentru prieteni”.

I» – „I „I. – 1 1 – I TL *jr* – a

Zidul foriei s-a topit brusc, devenind fum. Mi s-a părut firesc să se întâmple asta. Afară, Perrin văzu o stradă deschisă, luminată de zi. Un oraş cu magazine cu geamurile sparte.

— Fecioară, spuse Perrin.

Imagine translucidă a lui însuşi stătea afară. Imaginea, nu purta haină; braţele goale îi bombau de muşchi. Îşi ţinea barba scurtă, dar îl făcea să pară mai bătrân, mai intens. Perrin chiar părea atât de impunător? O fortăreaţă ghemuită a unui bărbat cu ochi aurii care păreau să strălucească, purtând un topor strălucitor în jumătate de lună, mare cât capul unui bărbat.

Era ceva în neregulă cu toporul acela. Perrin a ieşit din fierărie, trecând prin versiunea umbră a lui. Când a făcut-o, a devenit acea imagine, cu toporul greu în mână, hainele

de lucru dispărând şi echipamentul de luptă înlocuindu-l.

A plecat la alergare. Da, aceasta a fost Maiden. Erau Aâol tio ctră?! Tfqiqo aroactă Piotolão Hoqî de doto oroocto Aiel pe străzi. Năise această bătălie, deşi de data aceasta era mult mai calm. Înainte, se pierduse în fiorul luptei şi al căutării lui Faile. S-a oprit în stradă. „Este greşit. Mi-am dus ciocanul în Maiden. Am aruncat toporul”.

Un corn sau o copită, *Young Bull*, *contează pe care o foloseşti pentru a vana*? Hopper stătea lângă el pe strada luminată de soare.

„Da. Contează. Mie îmi face”.

Şi totuşi le foloseşti în acelaşi mod.

O pereche de Shaido Aiel a apărut după un colţ. Priveau ceva în stânga, ceva ce Perrin nu putea vedea. A alergat să-i atace.

I-a tuns prin bărbia unuia, apoi a băgat vârful toporului în pieptul celuilalt. A fost un atac brutal, teribil, şi toţi trei s-au terminat la pământ. A fost nevoie de mai multe înjunghiuri de la vârf pentru a-l ucide pe al doilea Shaido.

Perrin se ridică. Îşi amintea că i-a ucis pe cei doi Aiel, deşi o făcuse cu ciocanul şi cuţitul. Nu a regretat moartea lor. Uneori, un bărbat trebuia să lupte şi asta era. Moartea a fost îngrozitoare, dar asta nu a împiedicat-o să fie necesară. De fapt, fusese minunat să ne ciocnim cu Aiel. Se simţise ca un lup la vânătoare.

7 z 1 TI X 1 C J 1 1 *

Când Perrin a luptat, a fost aproape de a deveni altcineva. Şi asta era periculos.

Se uită acuzator la Hopper, care stătea la colţ de stradă. „De ce mă faci să visez asta?”

Te fac? întrebă Hopper. Acesta nu este visul meu, Young

Bull. *Îmi vezi fălcile pe gâtul tău, forţându-te să te gândeşti la asta*?

Securea lui Perrin curgea cu sânge. El ştia ce urmează. S-a transformat. Din spate, Aram s-a apropiat, cu crima în ochi. Jumătate din faţa fostului Tinker era plină de sânge şi i se scurgea din bărbie, pătându-i haina cu dungi roşii.

Aram îşi legănă sabia spre gâtul lui Perrin, oţelul şuierând în aer. Perrin se dădu înapoi. A refuzat să se lupte din nou cu băiatul.

Versiunea umbră a lui însuşi s-a desprins, lăsându-l pe adevăratul Perrin în hainele lui de fierar. Umbra a schimbat lovituri cu Aram. Profetul mi-a explicat... Tu eşti cu adevărat Shadowspawn... Trebuie să o salvez pe Lady Faile de la tine...

Perrin umbră s-a schimbat, deodată, într-un lup. A sărit, blana aproape la fel de întunecată ca a unui frate din umbră şi i-a smuls gâtul lui Aram.

„Nu! Nu s-a întâmplat aşa!”

Este un vis, *a* trimis Hopper.

— Dar nu l-am ucis eu, protestă Perrin. „Nişte Aiel l-au împuşcat cu săgeţi chiar înainte...”

Chiar înainte ca Aram să-l fi ucis pe Perrin.

Coarnul, *copita sau dintele*, trimise Hopper, întorcându-se şi mergând spre o clădire. Zidul său a dispărut, dezvăluind fierăria maestrului Luhhan în interior. *Contează*? *Morţii sunt morţi*. *Două picioare nu vin aici*, *nu de obicei*, *odată ce mor*. *Nu ştiu unde se duc*.

Perrin se uită în jos la trupul lui Aram. „Ar fi trebuit să-i iau sabia aia nebună în momentul în care a luat-o. Ar fi trebuit să-l trimit înapoi la familia lui”.

Oare un pui nu îşi merită colţii? întrebă Hopper, cu

adevărat confuz. *De ce le-ai trage*?

„Este o chestie a bărbaţilor”, a spus Perrin.

Lucruri de două picioare, *de bărbaţi*. *Întotdeauna*, *pentru tine este un lucru al bărbaţilor*. *Dar lucrurile cu lupii*?

„Nu sunt un lup”.

Hopper a intrat în forja, iar Perrin l-a urmat fără tragere de inimă. Butoiul încă fierbea. Zidul s-a întors, iar Perrin purta încă o dată vesta şi şorţul de piele, ţinându-şi cleştele.

A păşit şi a scos o altă figurină. Acesta avea forma lui Tod al’ Caar. Pe măsură ce s-a răcit, Perrin a descoperit că faţa nu era distorsionată ca a lui Aram, deşi jumătatea inferioară a figurinei era neformată, tot un bloc de metal. Figurina a continuat să strălucească, uşor roşiatic, după ce t-\ * 1 T * 1 1 J * 1 – /K w – Perrin a pus-o pe podea. Îşi băgă cleştile înapoi în apă şi scoase o siluetă a lui Jori Congar, apoi a lui Azi al’ Thone.

Perrin s-a dus la butoiul care clocotea din când în când, scoţând figurină după figurină. După drumul viselor, a le aduce pe toate a durat atât o scurtă secundă, cât şi ceea ce păreau ore. Când a terminat, sute de figurine stăteau pe podea cu faţa lui. Privind. Fiecare siluetă de oţel era aprinsă cu un foc mic înăuntru, ca şi cum ar aştepta să simtă ciocanul falsificatorului.

Dar figurine ca aceasta nu ar fi falsificate; ar fi turnaţi. „Ce înseamnă?” Perrin se aşează pe un taburet.

n o T T 11* 11

U O 7 7 X I – I Ti ZT O din 1 O d /TT 1 KO 1 VI TT* 11 VI V*CT C1 /i d 11 1 VT

n-au! nopper deschise gura într-un râs de lup.

Înseamnă că sunt mulţi bărbaţi pe podea, *dintre care nu poţi mânca*. *Tipul tău este prea pasionat de pietre şi de*

ceea ce se află în interiorul lor.

Figurinele păreau acuzatoare. În jurul lor se întindeau cioburi sparte din Aram. Piesele acelea păreau să devină mai mari. Mâinile sfărâmate au început să lucreze, zgâriindu-se de pământ. Cioburile au devenit toate nişte mâini mici, urcând spre Perrin, întinzându-se spre el.

Perrin icni, sărind în picioare. Auzi râsete în depărtare, sunând mai aproape, zguduind clădirea. Hopper sări, 1” i ix de – x – xx lovindu-se de el. Şi apoi…

— \ – A 7 w X. w – J – I – I. A ill.

Perrin începu să se trezească. Era din nou în cortul lui, pe câmpul unde tăbăraseră de câteva zile. Au dat peste un balon al răului cu o săptămână înainte, care făcuse şerpi furioşi, roşii, uleioşi, să se mişte de la pământ în toată tabăra. Câteva sute s-au îmbolnăvit din cauza muşcăturilor; Vindecarea Aes Sedai fusese suficientă pentru a-i menţine pe cei mai mulţi în viaţă, dar nu a le reface complet.

Faile a dormit lângă Perrin, liniştit. Afară, unul dintre oamenii lui a bătut pe un post pentru a număra ora. Trei atingeri. Mai sunt ore până în zori.

Inima lui Perrin bătu încet şi îşi ridică o mână la pieptul gol. Pe jumătate se aştepta ca o armată de mâini minuscule de metal să se târască de sub patul lui.

În cele din urmă, şi-a forţat ochii să închidă şi a w 1 7 T\ 1 j i 7 d J

Încercat să se relaxeze. De data aceasta, somnul a fost foarte evaziv.

Graendal sorbi din vinul ei, care strălucea într-un pahar împodobit cu o pânză de argint pe margini. Paharul fusese fabricat cu picături de sânge prinse într-un model de inel în interiorul cristalului. Îngheţat pentru totdeauna, bule

minuscule de un roşu strălucitor.

— Ar trebui să facem ceva, spuse Aran gar, trântindu-se pe şezlong şi privind unul dintre animalele de companie ale lui Graendal cu o foame de prădător în timp ce acesta trecea. „Nu ştiu cum suporţi, stai atât de departe de evenimente importante, ca un savant ascuns într-un colţ prăfuit”.

1 1 – A w T T – LO T 1

Graendal îşi arcui o sprânceană. Un savant? într-un colţ prăfuit? Tumul lui Natrin era modest în comparaţie cu unele palate pe care le cunoscuse, în Epoca anterioară, dar nu era o colibă. Mobilierul era frumos, pereţii purtând un model arcuit din lemn de esenţă tare gros şi închis, marmura podelei sclipind cu aşchii încrustate de sidef şi aur.

Aran gar încerca doar să o provoace. Graendal îşi scoase iritaţia din minte. Focul ardea jos în vatră, dar 1 i 7 – 1W1 u i w re* w perechea de uşi – care dădeau spre o pasarelă fortificată cu trei etaie în aer – erau deschise, lăsând să intre o briză puternică de munte. Rareori lăsa o fereastră sau o uşă deschisă spre exterior, dar astăzi îi plăcea contrastul: căldură dintr-o parte, o adiere răcoroasă din cealaltă.

Viaţa era despre sentimente. Atingeri pe pielea ta, atât pasionale, cât şi îngheţate. Orice altceva decât normal, mediu, călduţ.

„Ma asculţi?” întrebă Aran gar.

— Întotdeauna ascult, spuse Graendal, lăsând deoparte paharul în timp ce stătea pe propriul şezlong. Purta o rochie aurie, învăluitoare, transparentă, dar cu nasturi până la gât. Ce modă minunată aveau aceşti Domani, ideale pentru a tachina în timp ce dezvăluie.

„Detest să fiu atât de îndepărtat de lucruri”, a I – I A I A I A I V – I V yO.

continuat Aran gar. „Această vârstă este incitantă. Oamenii primitivi pot fi atât de interesanţi”. Femeia voluptuoasă, cu pielea de fildeş, şi-a arcuit spatele, întinzând braţele spre perete. „Ne lipseşte toată entuziasmul”.

„Emoţia este privită cel mai bine de la distanţă”, a spus Graendal. „Aş crede că ai înţelege asta”.

Aran gar a tăcut. Marele Domn nu fusese mulţumit de ea pentru că a pierdut controlul asupra lui Egwene al’ Vere.

— Ei bine, spuse Aran gar ridicându-se. „Dacă acesta este părerea ta despre asta, voi căuta un sport de seară mai interesant”.

Vocea ei era rece; poate că alianţa lor se uza. În acest caz, era timpul pentru întărire. Graendal s-a deschis şi a acceptat dominaţia Marelui Domn asupra ei, simţind extazul palpitant al puterii sale, al pasiunii sale, al substanţei sale. A fost mult mai îmbătător decât Puterea T T w 7 i 1 C

Unică, acest torent de foc.

A ameninţat să o copleşească şi să o consume şi, în – 1 *r** 1 *i* 1 * 7 1 A17- i T-V 7

ciuda faptului că era plină de Adevărata Putere, ea nu putea canaliza decât un firicel subţire din ea. Un cadou pentru ea de la Moridin. Nu, de la Marele Domn. E bine să nu începi să-i asociezi pe cei doi în mintea ei. Deocamdată, Moridin era Nae blis. Numai deocamdată.

Graendal a ţesut o panglică de Aer. Lucrul cu Puterea Adevărata a fost similar, dar nu identic, cu lucrul cu Puterea Unică. O ţesătură a Adevăratei Puteri ar funcţiona adesea într-un mod uşor diferit sau ar avea un efect secundar

neprevăzut. Şi au existat nişte ţesături care nu puteau fi realizate decât de Adevărata Putere.

Esenţa Marelui Domn a forţat Modelul, încordându-l şi lăsând-o cicatrice. Chiar şi ceva ce Creatorul a conceput să fie etern ar putea fi dezlegat folosind energiile Celui întunecat. Spunea un adevăr etern – ceva atât de aproape de a fi sacru pe cât era dispus să accepte Graendal. Orice ar putea construi Creatorul, Cel întunecat ar putea distruge.

Îşi şerpui panglica de aer prin cameră spre Aran gar. Ceilalţi Aleşi ieşise pe balcon; Graendal a interzis crearea de porţi în interior, pentru a nu deteriora animalele de companie sau mobilierul ei. Graendal ridică panglica de Aer până la obrazul lui Aran gar şi o mângâie delicat.

Aran gar încremeni. Se întoarse, bănuitoare, dar a durat doar o clipă până când ochii ei să se deschidă larg. Nu i-ar fi simţit pielea de găină pe braţe pentru a indica faptul că Graendal se canaliza. Adevărata Putere nu a dat niciun indiciu, niciun semn. Bărbat sau femeie, nimeni nu putea vedea sau simţi ţesăturile – numai dacă i s-ar fi acordat privilegiul de a canaliza Adevărata Putere.

„Ce?” întrebă femeia. „Cum? Moridin este…”

— Nae blis, spuse Graendal. „Da. Dar cândva, favoarea Marelui Domn în această privinţă nu s-a limitat la Nae blis”. Ea a continuat să mângâie obrazul lui Aran gar, iar femeia se îmbujoră.

Aran gar, la fel ca ceilalţi Aleşi, poftea Adevărata Putere în timp ce se temea de ea în acelaşi timp – periculoasă, plăcută, seducătoare. Când Graendal şi-a retras linia de aer, Aran gar a păşit înapoi în cameră şi s-a întors pe şezlong, apoi a trimis unul dintre animalele de companie ale lui Graendal să-şi aducă jucăria Aes Sedai. Pofta încă mai

ardea obrajii lui Aran gar; probabil s-ar folosi de Delana pentru a-şi distra atenţia. Aran gar părea să găsească amuzant să-l forţeze pe modestul Aes Sedai să se supună.

Delana a sosit câteva clipe mai tarzm; a rămas mereu în apropiere. Femeia Shienaran avea părul palid şi robust, cu membre groase. Buzele lui Graendal se întoarseră în jos. Un lucru atât de neplăcut. Nu ca Aran gar însăşi. Ar fi făcut un animal de companie ideal. Poate că într-o zi Graendal va avea şansa să o transforme întruna.

Aran gar şi Delana au început să facă schimb de afecţiuni pe şezlong. Aran gar era nesătuos, fapt pe care Graendal îl exploatase în numeroase ocazii, momeala Adevăratei Puteri fiind doar cea mai recentă. Desigur, Graendal îi plăcea ea însăşi plăcerile, dar s-a asigurat că oamenii o credeau mult mai îngăduitoare decât ea. Dacă ai şti ce se aşteptau oamenii să fii, ai putea folosi acele aşteptări. Graendal încremeni când o alarmă sună în urechile ei, sunetul valurilor lovindu-se unul împotriva celuilalt. Aran gar şi-a continuat plăcerile; ea nu putea auzi sunetul. Ţesătura era foarte specifică, plasată acolo unde slujitorii ei o puteau împiedica pentru a o avertiza.

Graendal se ridică în picioare, plimbându-se pe partea laterală a camerei, fără a da nicio indicaţie de urgenţă. La uşă, ea a trimis câteva dintre animalele ei de companie pentru a-i distrage atenţia lui Aran gar. Cel mai bine este să descoperi amploarea problemei înainte de a o implica.

Graendal a mers pe un hol atârnat cu candelabre aurii şi ornamentat cu oglinzi. Era la jumătatea casei scărilor când Garumand – căpitanul gărzii palatului ei – a venit plin de forţă. Era Saldaean, un văr îndepărtat al reginei şi purta o mustaţă groasă pe faţa lui slabă şi frumoasă.

Constrângerea îl făcuse cu totul loial, desigur.

— Mare Doamnă, spuse el gâfâind. „Un bărbat a fost capturat apropiindu-se de palat. Oamenii mei îl recunosc ca pe un lord minor din Bandar Eban, membru al Casei Ramshalan.

Graendal se încruntă, apoi îi făcu cu mâna lui Garumand să o urmeze în timp ce se îndrepta către una dintre camerele ei de audienţă – o cameră mică, fără ferestre, decorată în purpuriu. Ea a ţesut o protecţie împotriva interceptării, apoi l-a trimis pe Garumand să-l aducă pe intrus.

La scurt timp, s-a întors cu nişte paznici şi un domani îmbrăcat în verde şi albastru strălucitor, Un semn de frumuseţe în formă de clopoţel pe obraz. Barba lui îngrijită şi scurtă era legată cu clopoţei minuscule, iar acestea zgâiaiau în timp ce gardienii îl împinseră înainte. Şi-a îndepărtat braţele, uitându-se cu privirea la soldaţi şi şi-a îndreptat cămaşa cu volană. „Trebuie să înţeleg că am fost livrat la livialia…

Se întrerupse cu un sunet de sufocare în timp ce Graendal îl înfăşura în ţesături de aer şi îi sapă în minte. El – l/K-l-l/K* 1**71 *71 J *7

se bâlbâi, ochii devenind neconcentraţi.

„Sunt Piqor Ramshalan”, a spus el pe un ton monoton. „Am fost trimis de Dragonul Renăscut să caut o alianţă cu familia de negustori care locuieşte în această fortificaţie. Deoarece sunt mai deştept şi mai deştept decât al’ Thor, el are nevoie de mine pentru a construi alianţe pentru el. Îi este deosebit de frică de cei care locuiesc în acest palat, ceea ce mi se pare ridicol, deoarece este îndepărtat şi lipsit de importanţă.

tă „J7 T\ 1 w i 11 1

„Evident, Dragonul Renăscut este un om slab. Cred că prin câştigarea încrederii lui, pot fi ales următorul Rege al I, *J* Z LJ

A 1 1 7 – T „*r** – 1 – w

Aradului Doman. Îmi doresc să faci o alianţă cu mine, nu cu el, şi îţi voi promite favoruri odată ce voi fi rege. Am…”

Graendal flutură cu mana şi el întrerupse la mijlocul cuvântului. Ea şi-a încrucişat braţele, părul încreţit în timp ce tremura.

Dragonul Renăscut o găsise.

El trimisese o distragere a atenţiei pentru ea.

A crezut că o poate manipula.

Ea a ţesut instantaneu o poartă către una dintre cele mai sigure ascunzări ale ei. Aerul rece pătrundea dintr-o zonă a lumii unde era dimineaţă, nu seara devreme. Cel mai bine să fii atent. Cel mai bine e să fugi. Şi totuşi…

Ea a ezitat. El trebuie să cunoască durerea… trebuie să cunoască frustrarea… trebuie să cunoască angoasa. Adu-i astea. Vei fi recompensat.

Aran gar fugise din locul ei printre Aes Sedai, lăsându-se să fie simţită în mod prosteşte canaland saym. Ea încă suporta pedeapsa pentru eşecul ei. Dacă Graendal pleacă acum – renunţând fa şansa de a-l suci pe al’ Thor în sine – ar fi şi ea pedepsită la fel?

7 11 Z-1 nil I 1 I 1 * A I 2? w

„Ce este asta?” a întrebat vocea lui Aran gar afară. „Lasă-mă sa trec, proştilor. Graendal? Ce faci?”

Graendal şuieră încet, apoi închise poarta şi se linişte. Ea dădu din cap pentru ca Aran gar să i se permită să intre în cameră. Femeia slăbănog a păşit în prag, privindu-l şi

evaluându-l pe Ramshalan. Graendal nu ar fi trebuit să-i trimită animalele de companie; probabil că mişcarea o făcuse suspicioasă.

— Al Thor m-a găsit, spuse Graendal scurt. „L-a trimis pe acesta să facă o „alianţă” cu mine, dar nu i-a spus cine sunt. Probabil că Al Thor vrea să cred că acest bărbat s-a împiedicat de mine din greşeală”.

A I /K. /K L” q 7 – i t-w – re i-i – 1 – Aran gar îşi strânse Duzele. „Deci vei fugi? Fugi din nou din centrul emoţiei?”

„Asta, de la tine?”

„Am fost înconjurat de duşmani. Zborul a fost singura mea opţiune”. Suna ca o versuri exersate.

urmte ca acestea au fost o provocare. Aran gar o va servi. Poate... „Aes Sedai al tău ştie Compulsion?”

Aran gar ridică din umeri. „Ea a fost instruită în asta. Este destul de pricepută”.

„Adu-o”.

Aran gar ridică o sprânceană, dar dădu din cap cu respect, dispărând pentru a face ea însăşi treaba – probabil pentru a câştiga timp de gândire. Graendal a trimis un servitor pentru una dintre cuştile ei de porumbei. Au sosit cu pasărea înainte ca Aran gar să se întoarcă, iar Graendal a ţesut cu grijă Adevărata Putere – încă o dată palpitant în goana de a o ţine – şi a creat o ţesătură complexă de Spirit. Îşi putea aminti cum să facă asta? Trecuse atât de mult.

Ea a suprapus ţesătura pe mintea păsării. Vederea ei părea să se spargă. Într-o clipă, a putut vedea două imagini în faţa ei – lumea aşa cum o vedea ea şi o versiune în umbră a ceea ce a văzut pasărea. Dacă se concentra, îşi putea îndrepta atenţia către unul sau altul.

I-a făcut mintea să doară. Vederea unei păsări era complet

diferită de cea a unei fiinţe umane: putea vedea un câmp mult mai mare, iar culorile erau atât de vii încât aproape orbitoare, dar priveliştea era neclară şi avea dificultăţi în a judeca distanţa.

— 71 JU 1 – A p – T T 11 d

Şi-a băgat vederea păsării în ceafă. Un porumbel ar fi discret, dar folosirea unuia era mai dificilă decât un corb sau un şobolan, ochii preferaţi ai întunericului. Ţesătura a funcţionat mai bine asupra acelor animale decât a altor animale. Cu toate acestea, majoritatea paraziţilor care îl urmăreau pe întunecat au trebuit să raporteze înainte ca el să ştie ce văzuseră. De ce era asta, nu era sigură – subtilităţile ţesăturilor speciale ale Adevăratei Puteri nu avuseseră niciodată prea mult sens pentru ea. Nu la fel de mult pe cât i-au avut lui Aginor, cel puţin.

Aran gar s-a întors cu Aes Sedai, care arăta din ce în ce mai timid în aceste zile. Ea îi făcu o reverenţă scăzută către Graendal, apoi rămase într-o postură subordonată. Graendal şi-a îndepărtat cu grilă Compulsia de pe Ramshalan, lăsându-l năucit şi dezorientat.

„Ce vrei să fac, Mare?” întrebă Delana, aruncând o privire spre Aran gar şi apoi înapoi către Graendal.

— Constrângere, spuse Graendal. „Pe cât de complicat şi de complex poţi face”.

— Ce vrei să facă, Mare Doamnă?

„Lăsaţi-l capabil să se comporte ca el însuşi”, a spus Graendal. „Dar elimină toată amintirea evenimentelor de aici. Înlocuiti-le cu amintirea de a vorbi cu o familie de negustori şi de a le asigura alianţa. Adăugaţi alte câteva cerinţe aleatorii asupra lui, orice vi se întâmplă”.

Delana se încruntă, dar învăţase să nu-i pună la îndoială

pe Aleşi. Graendal şi-a încrucişat braţele şi a bătut cu un deget în timp ce privea Aes Sedai lucrând. Se simţea din ce în ce mai nervoasă. Al Thor ştia unde se afla. Ar ataca? Nu, el nu ar face rău femeilor. Acest eşec special a fost unul important. Însemna că a avut timp să răspundă. Nu-i aşa?

C

um reuşise să o urmărească până la acest palat? Se acoperise perfect. Singurii slulitori pe care i-a lăsat să scape din vedere erau supuşi constrângerii atât de grele încât i-ar fi ucis pentru a-l îndepărta. Se poate ca Aes Sedai pe care i-a ţinut cu el – Nynaeve, femeia talentată în vindecare – să fi putut să submineze şi să citească ţesăturile lui Graendal?

Graendal avea nevoie de timp şi trebuia să descopere ce ştia al' Thor. Dacă Nynaeve al' Meara avea îndemânarea necesară pentru a citi Compulsii, asta era periculos. Graendal trebuia să-i lase o urmă falsă, să-l întârzie – de aici cerinţa ei ca Delana să creeze o constrângere groasă cu prevederi ciudate în ea.

A A 1 * – 11

Adu-i agonie. Graendal ar putea face asta.

„Tu următorul", i-a spus ea lui Aran gar odată ce Delana a terminat. „Ceva complicat. Vreau ca al' Thor şi Aes Sedai lui să găsească atingerea unui bărbat în minte". Asta i-ar deruta şi mai mult.

Aran gar a ridicat din umeri, dar a făcut ceea ce i-a cerut, punând o constrângere groasă şi complexă în mintea nefericitului Ramshalan. Era oarecum drăguţ. Al Thor a presupus că l-ar dori pentru unul dintre animalele ei de companie? Şi-a amintit măcar că era Lews Therm ca să ştie asta despre ea? Rapoartele ei despre cât de mult şi-a amintit din vechea lui viaţă erau contradictorii, dar el părea

să-şi amintească din ce în ce mai mult. Asta era ceea ce o îngrijora. Lews Therin ar fi putut-o urmări pană la acest palat, poate. Nu se aşteptase niciodată ca al’ Thor să poată face acelaşi lucru.

termină Aran gar.

„Acum”, a spus Graendal, eliberându-şi ţesăturile de Aer şi vorbind cu Ramshalan, „întoarce-te şi spune-i Dragonului Renăscut despre succesul tău aici”.

Ramshalan clipi, clătinând din cap. „Eu… Da, doamna mea. Da, cred că legăturile pe care le-am făcut astăzi vor fi extrem de benefice pentru amândoi”. El a zâmbit. Prost cu mintea slabă.

— Poate că ar trebui să luăm masa şi să bem pentru succesul nostru, Lady Basene? A fost o călătorie obositoare să te văd şi eu…

— Du-te, spuse Graendal cu răceală.

„Foarte bine. Vei fi răsplătit când voi fi rege!”

Gardienii ei l-au condus departe, iar el a început să fluiere cu un aer mulţumit de sine. Graendal se aşează şi închise ochii; câţiva dintre soldaţii ei au păşit să o păzească, cu cizmele moale pe covorul gros.

x w – 1 – x 1 1 1 – 1 „– Cil

Se uită prin ochii porumbelului, obişnuindu-se cu felul lui ciudat de a vedea. La ordinul ei, un servitor l-a ridicat şi l-a dus la o fereastră din hol, în afara camerei. Pasărea a sărit pe pervaz. Graendal îi dădu un ghiont uşor să meargă înainte; nu era suficient de exersată pentru a prelua controlul complet. Zborul era mult mai dificil decât părea.

Porumbelul a zburat pe fereastră. Soarele cobora în spatele munţilor, conturându-i în roşu furios şi portocaliu, iar lacul de dedesubt căzu într-un albastru-negru adânc,

umbrit. Priveliştea era palpitantă, dar greaţă, când porumbelul s-a înălţat în aer şi a aterizat pe unul dintre x t *t* *t* x turnuri.

Ramshalan a ieşit în cele din urmă pe porţile de dedesubt. Graendal a înghiotant porumbelul şi acesta a sărit de pe turn, aruncându-se spre pământ. Graendal strânse din dinţi la coborârea care frământă stomacul, piatră na palatului devenind o neclară. Porumbelul s-a liniştit şi a zburat după Ramshalan. Părea să mormăie pentru sine, deşi ea putea distinge doar sunete rudimentare prin orificiile necunoscute ale urechii porumbelului.

Lumina venea de la o poartă din mijlocul unui petic limpede, revărsând o strălucire caldă. În faţa ei stăteau figuri. Unul dintre ei a fost al' Thor.

Graendal a simţit o panică instantanee. El a fost aici. Privind în jos peste creastă, spre ea. Întuneric înăuntru! Ea nu ştia sigur dacă el va fi aici personal sau dacă Ramshalan va trece printr-o poartă pentru a-şi da raportul. Ce ioc juca al' Thor? Şi-a aterizat porumbelul pe o creangă. Aran gar se plângea şi o întrebă pe Graendal ce vede. Văzuse porumbelul şi ar fi ştiut ce face Graendal.

Graendal s-a concentrat mai greu. Dragonul Renăscut, omul care fusese cândva Lews Therm Telamon. El ştia unde O

urâse odată profund; cât şi-a amintit? Şi-a amintit 1 „– 1 – T *T* JR 7

de uciderea ei a lui Yanet?

Aiel îmblânzit al lui Al Thor l-a adus pe Ramshalan înainte, iar Nynaeve l-a inspectat. Da, că Nynaeve părea să fie capabil să citească Compulsion. Ea ştia ce să caute, cel puţin. Ar trebui să moară; al' Thor se baza pe ea; moartea

ei i-ar aduce durere. Şi după ea, iubitul cu părul negru al lui al' Thor.

Graendal împinge porumbelul pe o ramură inferioară. Ce ar face al' Thor? Instinctele lui Graendal spuneau că nu ar îndrăzni să se mişte, nu până când nu i-a dezlegat complotul. El a procedat la fel acum ca şi în timpul vârstei ei; îi plăcea să planifice, să petreacă timpul construind până la un crescendo de asalt.

Ea se încruntă. Ce spunea? Ea se încordă, încercând să dea sens sunetelor. Urechile blestemate de pasăre – vocile răsunau ca nişte croacături. Callandor? De ce vorbea 1 11 1 7 rR dl * – despre Callandor? Şi o cutie…

Ceva a izbucnit în mâna lui. Cheia de acces. Graendal gâfâi. A adus asta cu el? A fost aproape la fel de rău ca focul.

Deodată ea a înţeles. Fusese jucată.

Rece, îngrozită, ea a dat drumul porumbelului şi a deschis ochii. Ea stătea încă în camera mică, fără ferestre, Aran gar sprijinindu-se lângă uşă cu braţele încrucişate.

TThor îl trimisese pe Ramshalan înăuntru, aşteptându-se să fie capturat, aşteptându-se să i se pună Compulsion. Singurul scop al lui Ramshalan era să-i dea lui lui Thor confirmarea că Graendal se afla în turn.

Uşoară! Cât de deştept a devenit.

Ea a eliberat Adevărata Putere şi a îmbrăţişat sayarul mai puţin minunat. Repede! Era atât de neliniştită încât îmbrăţişarea ei aproape că a eşuat. Ea transpira.

f f n – i i x – i f J

Merge. Trebuia să plece.

Ea a deschis o nouă poartă. Aran gar se întoarse, privind prin pereţi în direcţia al' Thor. „Atât de multă putere! Ce

face?”

Aran gar. Ea şi Delana făcuseră ţesăturile Constrângerii.

A 1 ÎŢl Ľ” / J 1 * w 1 1 11 T\ d

Al Thor trebuie să-l creadă pe Graendal mort. Dacă ar fi distrus locul şi acele constrângeri ar rămâne, al’ Thor ar şti că a ratat şi că Graendal a trăit.

Graendal a format două scuturi şi le-a trântit la loc, unul pentru Aran gar, unul pentru Delana. Femeile gâfâiau. Graendal a legat ţesăturile şi le-a legat pe cele două în aer.

„Graendal?” spuse Aran gar cu vocea panicată. „Ce eşti tu”.

Venea. Graendal sări spre poartă, rostogolindu-se prin ea, răsturnând şi rupându-şi rochia de o creangă. O lumină orbitoare se ridică în spatele ei. Se strădui să îndepărteze poarta şi îl zări o singură privire pe Aran gar îngrozit, înainte ca totul în spate să fie consumat într-un alb frumos şi pur.

Poarta dispăru, lăsându-l pe Graendal în întuneric.

Ea zăcea întinsă, cu inima bătând cu o viteză teribilă, aproape orbită de strălucire. Făcuse cea mai rapidă poartă posibilă, una care ducea doar la mică distanţă. Ea zăcea în tufişul murdar de pe o creastă din spatele palatului.

Un val de nedreptate a cuprins-o, o deformare în aer, Modelul însuşi ondulându-se. Un ţipăt, se numea – un moment în care creaţia însăşi urlă de durere.

— 1 * * l * 7 – 7 1 T\ 1 1 * w

Ea a inspirat şi a expirat, tremurând. Dar trebuia să vadă. Trebuia să ştie. Se ridică în picioare, glezna stângă răsucită. Ea s-a şchiopătat până la linia copacilor şi a privit A 7 1 1 1 7 1

În jos.

Tumul lui Natrin – întregul palat – dispăruse. Ars din Model.

Nu-l putea vedea pe al’ Thor pe creasta lui îndepărtată, dar ştia unde se afla.

— Tu, mârâi ea. „Ai devenit mult mai periculos decât credeam”.

Sute de bărbaţi şi femei frumoase, cele mai bune pe care le adunase, au dispărut. Cetatea ei, zeci de obiecte ale Puterii, cel mai mare aliat al ei printre Aleşi. Plecat. Acesta a fost un dezastru.

Nu, se gândi ea. *Eu* trăiesc. Ea îl anticipase, chiar dacă 1 jk” / 1 – A 1 X j doar cu câteva clipe. Acum ar crede că e moartă.

Ea a fost dintr-odată cea mai sigură pe care a fost de când a scăpat din închisoarea Celui întunecat. Cu excepţia, desigur, că tocmai provocase moartea unuia dintre Aleşi. Marele Domn nu ar fi mulţumit.

S

— A îndepărtat şchiopătând de creastă, plănuind deja următoarea mişcare. Acest lucru ar trebui tratat cu foarte, foarte atent.

Galad Damodred, Lordul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii, şi-a smuls piciorul cu cizmele de noroiul până la glezne, cu un sunet de sorbire. Bitemes bâzâiau în aerul mohorât. Duhoarea noroiului şi a apei stătătoare ameninţau să-l obosească cu fiecare răsuflare, în timp ce îşi ducea calul pe un pământ mai uscat de pe potecă. În spatele lui mergea greoi o coloană lungă, răsucitoare, cu patru oameni lăţimi, fiecare la fel de noroiat, transpirat şi obosit ca şi el.

Se aflau la graniţa dintre Ghealdan şi Altara, într-o zonă umedă mlăştinoasă, unde stejarii şi pădurile de mirodenii făcuseră loc laurilor şi chiparoşilor păianjeni, rădăcinile lor noduroase răspândite ca nişte degete înţepate. Aerul

împuţit era fierbinte – în ciuda umbrei şi a norii – şi gros. Era ca şi cum ai respira o ciorbă urâtă. Galad aburi sub pieptar şi poştă, casca lui conică atârnând de şa, pielea îi mâncărimea de murdărie şi transpiraţie sărată.

Oricât de mizerabil era, acest traseu era cel mai bun drum. Asunawa nu ar fi anticipat. Galad şi-a şters fruntea cu dosul mâinii şi a încercat să meargă cu capul sus, în folosul celor care l-au urmat. Şapte mii de bărbaţi, Copii!

— Au ales pe el mai degrabă decât pe invadatorii Seanchan.

De ramuri atârna muşchi verde plictisitor, căzut ca bucăţi de carne de la cadavre putrezite. Ici şi colo, cenuşii şi verzile bolnăvicioase erau alinate de o explozie strălucitoare de flori mici, roz sau violete, care se îngrămădeau în jurul pârâurilor care curgeau. Culoarea lor bruscă a fost neaşteptată, de parcă cineva ar fi presărat picături de vopsea pe pământ.

Era ciudat să găseşti frumuseţe în acest loc. Ar putea găsi Lumina şi în propria lui situaţie? Se temea că nu va fi atât de uşor.

L

— A tras pe Stout înainte. Auzea conversaţii îngrijorate din spate, punctate de blestem ocazional. Acest loc, cu duhoarea lui şi insectele care muscă, ar încerca tot ce e mai bun dintre bărbaţi. Cei care l-au urmat pe Galad au fost deranjaţi de locul în care devenise lumea. O lume în care cerul era în mod constant întunecat, în care oameni buni mureau din cauza răsturnărilor ciudate ale Modelului şi în care Valda – Lordul Căpitan Comandant înainte de Galad – se dovedise a fi un criminal şi un violator.

Galad clătină din cap. Ultima bătălie avea să vină în

curând.

Un clinchet de zale a anunţat că cineva urca pe linie. Galad aruncă o privire peste umăr când sosi Dam Bomhald, salută şi căzu la loc lângă el.

— Damodred, spuse Dain încet, cu cizmele strivindu-le în noroi, poate ar trebui să ne întoarcem.

— Înapoi duce doar la trecut, spuse Galad, cercetând calea din faţă. „M-am gândit mult la asta, copil Bomhald. Acest cer, risipa pământului, felul în care morţii merg… Nu mai este timp să găseşti aliaţi şi să lupţi împotriva Seanchanului. Trebuie să mergem spre Ultima Bătălie”.

— Dar mlaştina asta, spuse Bomhald, aruncând o privire în lateral, în timp ce un şarpe mare aluneca prin tufăr. „Hărţile noastre spun că ar fi trebuit să ieşim din asta până acum.

„Atunci cu siguranţă suntem aproape de margine”.

— Poate, spuse Dain, o dâră de sudoare curgându-i de pe fruntea lui de-a lungul feţei lui slabe, care tremura. Din 71 – w pw w – w 7 /K w A. – 1 X«

fericire, rămase fără ţuică în urmă cu câteva zile. „Cu excepţia cazului în care harta este greşită”.

Galad nu a răspuns. Hărţile odată bune s-au dovedit defecte în zilele noastre. Câmpurile deschise s-ar transforma în dealuri zdrobite, satele ar dispărea, păşunile fi arabile într-o zi, apoi s-ar fi acoperit brusc de viţă de vie şi ciuperci. Mlaştina s-ar fi putut răspândi într-adevăr.

„Bărbaţii sunt epuizaţi”, a spus Bomhald. „Sunt oameni buni – ştii că sunt. Dar încep să se plângă”. A tresărit, de parcă ar fi anticipat o mustrare din partea lui Galad.

Poate odată ar fi dat unul. Copiii ar trebui să-şi suporte suferinţele cu mândrie. Cu toate acestea, amintirile din lecţiile pe care le predase Morgase – lecţii pe care nu le

înţelesese în tinereţe – îl sâcâiau. Condus de exemplu. Cere putere, dar mai întâi aratão.

Galad dădu din cap. Se apropiau de o poiană uscată. „Adună bărbaţii. Voi vorbi cu cei din faţă. Să-mi înregistreze cuvintele, apoi să fie transmise celor din spate”.

Bomhald părea perplex, dar făcu cum i se poruncise. Galad a coborât în lateral, urcând pe un deal mic. Şi-a pus mâna pe mânerul sabiei, inspectându-şi oamenii în timp ce companiile de pe front se adunau în jur. Stăteau cu poziţii zgomote, picioarele noroiate. Mâinile zgâriate la muşcături sau zgâriate la gulere.

„Suntem copiii luminii”, a anunţat Galad, odată ce au fost adunaţi. „Acestea sunt cele mai întunecate zile ale bărbaţilor. Zile în care speranţa este slabă, zile în care domneşte moartea. Dar în nopţile cele mai adânci lumina este cea mai glorioasă. În timpul zilei, un far strălucitor poate părea slab. Dar când toate celelalte lumini se defectează, va ghida!

„Noi suntem acel far. Mocirla asta este o suferinţă. Dar noi suntem Copiii Luminii, iar suferinţele noastre sunt puterea noastră. Suntem vânaţi de cei care ar trebui să ne iubească, iar alte căi duc la mormintele noastre. Şi aşa vom merge înainte. Pentru cei pe care trebuie să-i protejăm, pentru Ultima Bătălie, pentru Lumină!

„Unde este victoria acestei mlaştini? Refuz să-i simt muşcătura, pentru că sunt mândru. Mândră că trăiesc în aceste zile, mândru că fac parte din ceea ce urmează. Toate vieţile care au venit înaintea noastră în această Eră au aşteptat cu nerăbdare ziua noastră, ziua în care oamenii vor fi încercaţi. Lasă-i pe alţii să-şi plângă soarta. Lasă-i pe alţii să plângă şi să se plângă. Nu vom face, pentru că vom face

faţă acestui test cu capul sus. Şi îl vom lăsa să ne dovedească puternici!”

Nu un discurs lung; nu dorea să prelungească prea mult timpul lor în mlaştină. Totuşi, părea să-şi facă datoria. Spatele bărbaţilor s-au îndreptat şi au dat din cap. Bărbaţii care fuseseră aleşi să facă acest lucru au notat cuvintele şi s-au mutat înapoi pentru a le citi celor care nu au putut să audă.

Când trupa a continuat înainte, paşii bărbaţilor nu se mai târau, poziţiile lor nu mai erau prăbuşite. Galad a rămas pe dealul lui, luând câteva rapoarte, lăsându-i pe bărbaţi să-l vadă în timp ce treceau.

1 1 J* 1 1 – L – 1 1

Când ultimul dintre cei şapte mii trecuse, Galad observă un grup mic care aştepta la baza dealului. Copilul Jaret Byar stătea alături de ei, privind în sus la Galad, cu ochii scufundaţi aprinşi de zel. Era slăbit, cu o faţă îngustă.

— Copil Byar, spuse Galad, coborând de pe versantul dealului.

— A fost un discurs bun, lordul meu căpitan comandant, spuse Byar cu fervoare. „Ultima bătălie. Da, este timpul să mergem la el”.

„Este povara noastră”, a spus Galad. „Şi datoria noastră”.

— Vom călători spre nord, spuse Byar. „Oamenii vor veni la noi şi vom creşte. O forţă enormă a Copiilor, zeci de mii. Sute de mii. Vom spăla pământul. Poate că vom avea destui oameni pentru a dărâma Turnul Alb şi vrăjitoarele, mai degrabă decât să fie nevoie să ne aliam cu ei”.

Galad clătină din cap. „Vom avea nevoie de Aes Sedai, Copil Byar. Umbra va avea Dreadlords, Myrddraal, Forsaken”.

„Da, presupun”. Byar părea reticent. Ei bine, păruse reticent faţă de idee înainte, dar fusese de acord cu ea.

„Drumul nostru este dificil, Copil Byar, dar Copiii Luminii vor fi lideri la Ultima Bătălie”.

Nelegiuirile lui Valda pătaseră întreaga comandă. Mai mult decât atât, Galad era din ce în ce mai convins că Asunawa a jucat un rol important în maltratarea şi moartea mamei sale vitrege. Asta însemna că înaltul Inchizitor însuşi era corupt.

A

face ceea ce era corect a fost cel mai important lucru în viaţă. A necesitat orice sacrificiu. În acest moment, lucrul corect de făcut era să fugă. Galad nu a putut înfrunta Asunawa; Înaltul Inchizitor era sprijinit de Seanchan. În plus, Ultima Bătălie a fost mai importantă.

Galad păşi repede, mergând prin noroi înapoi spre partea din faţă a şirului Copiilor. Călătoreau uşoare, cu puţine animale de vârstă, iar oamenii săi purtau armura – monturile lor erau încărcate cu hrană şi provizii.

În faţă, Galad l-a găsit pe Trom vorbind cu câţiva bărbaţi care purtau piele şi mantie maro, nu tabard alb şi şepci de oţel. Cercetaşii lor. Trom îi dădu din cap cu respect; Lordul Căpitan a fost unul dintre cei mai de încredere oameni ai lui Galad.

— Cercetaşii spun că urmează o mică problemă, lordul meu căpitan comandant, spuse Trom.

„Ce problemă?”

„Cel mai bine ar fi să vi-l arăt direct, domnule”, a spus Child Barlett, liderul cercetaşilor.

Galad îi dădu din cap. În faţă, pădurea mlăştinoasă părea să se rărească. Mulţumesc Luminii – asta însemna că erau aproape liberi?

Nu. Când Galad a sosit, a găsit alţi câţiva cercetaşi care priveau o pădure moartă. Majoritatea copacilor din mlaştină aveau frunze, deşi bolnăvicioase, dar cei din faţă erau scheletici şi cenuşii, parcă arşi. Peste tot creştea un fel de lichen sau muşchi alb şi bolnăvicios. Trunchiurile copacilor păreau slăbite.

Apa a inundat această zonă, un râu larg, dar puţin adânc, cu un curent foarte lent. Înghiţise bazele multor copaci, iar membrele de copac căzute au spart apa murdară şi maro ca nişte braţe care se întindeau spre cer.

— Sunt cadavre, lordul meu căpitan comandant, spuse unul dintre cercetători, făcând un gest în sus. „Pluteşte în jos. Arată ca rămăşiţele unei bătălii îndepărtate”.

„Acest râu este pe hărţile noastre?” întrebă Galad.

Unul câte unul, cercetaşii au clătinat din cap.

Galad îşi întinse falca. „Se poate trece asta?”

puţin adânc, domnule căpitan comandant, spuse Child Barlett. „Dar va trebui să ne uităm la adâncimi ascunse”.

Galad întinse mâna către un copac de lângă el şi rupse o ramură lungă, lemnul pocnind cu voce tare. „Voi merge primul. Rugaţi-i pe bărbaţi să-şi scoată armura şi mantiile”.

Ordinele au mers pe linie, iar Galad şi-a scos armura şi a învelit-o în mantie, apoi şi-a legat-o de spate. Şi-a ridicat pantalonii cât a putut, apoi a coborât malul blând şi a arat înainte în apa tulbure. Scurgerea de primăvară puternic rece îl făcu încordat. Cizmele lui s-au scufundat la câţiva centimetri în fundul nisipos, umplându-se cu apă, stârnind vârtejuri de noroi. Stout a făcut o stropire mai puternică când a păşit în apă în spate.

KT X J X X – I – /K» I /K w – I

Nu a fost prea greu să intri; apa îi ajungea doar până la

genunchi. Şi-a folosit bastonul pentru a găsi cea mai bună azăă. Acei copaci scheletici, pe moarte, erau deranjanţi. Nu păreau să putrezească şi, acum, că era mai aproape, putea să vadă mai bine puful cenuşiu printre lichenii care le îmbrăcau trunchiurile şi ramurile.

Copiii din spate stropiră zgomotos când tot mai mulţi dintre ei intrau în pârâul larg. În apropiere, formele bulboase pluteau pe râu pentru a se prinde de stânci. Unele erau cadavre de oameni, dar multe erau mai mari. Catâri, îşi dădu seama, uitându-se mai bine la un bot. Zeci dintre ei. Erau morţi de ceva vreme, judecând după balonare.

Probabil că un sat din amonte fusese atacat pentru hrană. Acesta nu a fost primul grup de morţi pe care i-au găsit.

A ajuns de partea cealaltă a râului, apoi a coborât afară. În timp ce îşi desfăcea pantalonii şi îşi îmbrăca armura şi mantia, simţi că îl durea umărul din cauza loviturilor pe care i le dăduse Valda. Îi mai ustura şi coapsa.

— A întors şi a continuat pe poteca de joc spre nord, conducând drumul în timp ce alţi Copii ajungeau la mal. Tânjea să călărească Stout, dar nu îndrăznea. Deşi erau în afara râului, pământul era încă umed, neuniform şi plin de doline ascunse. Dacă ar fi călărit, l-ar putea costa cu uşurintă pe Stout un picior rupt şi el însuşi o coroană ruptă.

Aşa că el şi oamenii lui au mers, înconjurat de acei copaci gri, transpiraţi în căldura mizerabilă. Tânjea după o baie bună.

În cele din urmă, Trom a făcut jogging până la el. „Toţi 1 1 I – X. *W îi* A 1 A 1” *

bărbaţii trec în siguranţă”. A verificat cerul. „Arde norii

— 7 T\ T I „— 7 lj – ZK. 1/7

aceia. Nu pot spune niciodată cât este ceasul”.

— Patru ore după prânz, spuse Galad.

„Eşti sigur?”

D

Da.

„Nu ar trebui să ne oprim la prânz pentru a discuta următorul nostru pas?” Acea întâlnire trebuia să aibă loc odată ce au trecut prin mlaştină.

„Deocamdată, avem puţine opunm”, a spus Galad. „Voi conduce oamenii spre nord, până în Andor”.

„Copiii au întâlnit… ostilitate acolo”.

„Am un teren izolat în nord-vest. Nu voi fi refuzat acolo, indiferent cine controlează tronul”.

Lumină trimite că Elayne deţinea Tronul Leului. Lumina transmite că ea scăpase din încurcăturile Aes Sedai, deşi el se temea de ce e mai rău. Au fost mulţi care ar folosi-o ca pion, al’ Thor nu cel mai mic dintre ei. Era încăpăţânată, iar asta o putea face uşor de manipulat.

T T – 1 – i-j-i – j-j

— Vom avea nevoie de provizii, spuse Trom. „Hurarea este dificilă şi tot mai multe sate sunt goale”.

Galad dădu din cap. O preocupare legitimă.

— Totuşi, este un plan bun, spuse Trom, apoi coborî vocea.

— Recunosc, Damodred, îmi făceam griji că ai refuza conducerea.

„Nu puteam. Să abandonezi copiii acum, după ce le-ai ucis liderul, ar fi greşit”.

Trom zâmbi.

— Pentru tine este la fel de simplu, nu-i aşa?

„Ar trebui să fie la fel de simplu pentru oricine”. Galad trebuia să se ridice la postul care i se dăduse. Nu avea altă opţiune. „Vine Ultima Bătălie şi Copiii Luminii vor lupta. Hiar

dacă trebuie să facem alianţe cu Dragonul Renăscut însuşi, vom lupta”.

De ceva vreme, Galad nu era sigur de al’ Thor. Cu siguranţă, Dragonul Renăscut va trebui să lupte la Ultima Bătălie. Dar omul acela era al’ Thor, sau era o marionetă a Turnului şi nu adevăratul Dragon Renăscut? Cerul acela era prea întunecat, pământul prea rupt. Al Thor trebuie să fie Dragonul Renăscut. Asta nu însemna, desigur, că nu era şi o marionetă a lui Aes Sedai.

Curând au trecut dincolo de copacii cenuşii scheletici, ajungând la cei mai obişnuiţi. Acestea aveau încă frunze îngălbenite, prea multe ramuri moarte. Dar asta a fost mai bine decât fuzz.

Aproximativ o oră mai târziu, Galad a observat că Child Barlett se întorcea. Cercetaşul era un bărbat slab, cu cicatrici pe un obraz. Galad ridică o mână când bărbatul se apropia. „Ce cuvânt?”

Barlett salută cu braţul la piept. „Mlaştina se usucă, iar copacii se subţiază în aproximativ o milă, lordul meu căpitan comandant. Câmpul de dincolo este deschis şi gol, 111” *1 /t /*

drumul liber spre nord”.

Lumină să fie mulţumită! se gândi Galad. Dădu din cap către Barlett, iar bărbatul se grăbi înapoi printre copaci.

Galad aruncă o privire înapoi la rândul de bărbaţi. Erau noroiaţi, transpiraţi şi obosiţi. Dar totuşi, erau o privelişte grandioasă, armura lor înlocuită, feţele lor determinate. Îl urmaseră prin această groapă de mlaştină. Erau oameni buni.

— Daţi cuvântul celorlalţi Lords Căpitan, Trom, spuse Galad. „Pune-i să trimită vorbă legiunilor lor. Vom ieşi din

asta în mai puţin de o oră”.

Bătrânul zâmbi, părând la fel de uşurat pe cât se simţea Galad. Galad a continuat înainte, cu maxilarul sprijinit de durerea piciorului. Tăierea a fost bine legată şi a existat puţin pericol de deteriorare suplimentară. A fost dureros, x f 1 X V, X z dar durerea putea fi tratată.

În sfârşit, eliberaţi de această mlaştină! Ar trebui să-şi pună la cale următorul curs cu atenţie, rămânând departe de orice oraşe, drumuri majore sau moşii deţinute de lorzi influenţi. A alergat prin hărţile din cap – hărţi memorate înainte de a zecea zi onomastică.

El a fost astfel logodit când baldachinul galben s-a rărit, lumina soarelui înceţoşată s-a uitat între ramuri. Curând îl zări pe Barlett care aştepta la marginea şirului de copaci. Pădurea s-a terminat brusc, aproape la fel de îngrijit ca o linie de pe o hartă.

Galad oftă uşurat, bucurându-se de gândul că va fi din nou în aer liber. A păşit din copaci. Abia atunci a început să apară o forţă enormă de trupe, cătărând o înălţime direct 1 „T 1 71* X z 7 >

din dreapta lui.

Armura zgomotea, caii scâncâind, în timp ce mii de soldaţi se aliniau pe vârful înălţimii. Unii erau copii în r* r* 7* – T /v 7 – 1 – 1

farfuria şi poşta lor, cu cârme conice strălucitoare la perfecţiune. Tabardele şi mantiile lor curate străluceau, rafale de soare sclipind la sâni, lăncile ridicate în rânduri. Numărul mai mare erau soldaţi de infanterie, care nu purtau albul Copiilor, ci în schimb piele maro simplă. Amadicieni, probabil furnizaţi de Seanchan. Mulţi aveau arcuri.

Galad s-a împiedicat înapoi, mâna ducându-se la sabia lui. Dar a ştiut, imediat, că fusese prins în capcană. Nu puţini dintre Copii purtau îmbrăcăminte împodobită cu curba Mâinii Luminii – întrebaţi. Dacă Copiii obişnuiţi erau o flacără pentru a arde răul, cei care întrebau erau un foc de tabără.

Galad a făcut o numărătoare rapidă. Trei până la patru mii de copii şi cel puţin încă şase până la opt mii de picioare, jumătate dintre cei cu arc. Zece mii de trupe proaspete. Inima i s-a scufundat.

Trom, Bomhald şi Byar au ieşit în grabă din pădurea din spatele lui Galad împreună cu un grup de alţi Copii. Trom înjură încet.

— Deci, spuse Galad, întorcându-se către cercetaşul, Barlett, eşti un trădător?

„Tu eşti trădătorul, Copil Damodred”, cercetaşul, cu faţa tare.

„Da”, a spus Galad, „presupun că ar putea în acest fel”. Acest marş prin mlaştină fusese întârziere, o modalitate pentru Asunawa de a-l devansa pe Galad. Marşul îi lăsase şi pe oamenii lui Galad obosiţi, în timp ce forţa lui Asunawa era proaspătă şi gata de luptă.

O sabie răzuită în teacă.

Galad ridică imediat o mână fără să se întoarcă. „Pace, copil Byar”. Byar ar fi fost cel care să-şi întindă arma, probabil pentru a-l doborî pe Barlett.

Poate că ceva din asta ar putea fi salvat. Galad a luat decizia rapid. „Copil Byar şi Copil Bomhald, sunteţi cu mine. Trom, tu şi ceilalţi Lords Căpitan, aduceţi oamenii noştri în rânduri pe teren.

Un grup mare de bărbaţi în apropierea frontului forţei lui

Asunawa călărea înainte, în josul dealului. Mulţi purtau ţesătura Chestionatorilor. Ar fi putut să-şi dea ambuscadă şi să ucidă rapid grupul lui Galad. În schimb, au trimis un grup să pledeze. A fost un semn bun.

Galad urcă, reprimând o tresărire pentru piciorul rănit. Byar şi Bomhald au urcat şi ei şi l-au urmat pe câmp, cu bătăile copitelor înăbuşite de iarba deasă şi îngălbenită. Asunawa însuşi era printre grupul care se apropia. Avea sprâncene groase, cenuşii şi era atât de subţire încât părea o păpuşă făcută din beţe, cu ţesătură întinsă peste ele pentru a imita pielea.

Asunawa nu zâmbea. O făcea rar.

Galad şi-a tras calul înaintea înaltului Inchizitor. Asunawa a fost înconjurat de o mică gardă a chestionatorilor săi, dar a fost însoţit şi de cinci Lordi Căpitan, fiecare dintre ei cu care Galad se întâlnise – sau servise sub – în timpul scurt petrecut în Copii.

A L-A. A 1.1** – Cil.

Asunawa se aplecă înainte în şa lui, cu ochii scufundaţi în mm. „Rebelii tăi formează rânduri. Spune-le să se retragă sau arcaşii mei vor pierde”.

J – Xl-l – 1 – 1 r-\ *îi*

„Sigur nu ai ignora regulile angajamentului formal? spuse Galad. „Ai trage săgeţi asupra oamenilor în timp ce aceştia formează rânduri? Unde este onoarea ta?”

„Prietenii întunecaţi nu merită nicio onoare”, se răsti Asunawa. „Nici nu merită milă”.

„Atunci ne numeşti Prietenii întunecaţi?” întrebă Galad, întorcându-şi uşor montura. „Şapte mii de Copii care erau sub comanda lui Valda? Oameni cu care soldaţii tăi au servit, cu care au mâncat, au cunoscut şi au luptat alături?

Bărbaţii pe care tu i-ai supravegheat nu acum două luni?

Asunawa a ezitat. Numirea a şapte mii de copii ca Prietenii întunecaţi ar fi ridicol – ar însemna că doi din trei Copii rămaşi au plecat în Umbră.

„Nu”, a spus Asunawa. „Poate că sunt pur şi simplu… înşelaţi. Chiar şi un om bun se poate rătăci pe cărări întunecate dacă liderii lui sunt Prietenii întunecaţi”.

KT TA – 1 T L *11* 1 1 – „Nu sunt Prietenul întunecat”. Galad întâlni privirea lui Asunawa.

„Supune-te întrebărilor mele şi dovedeşte-o”.

— Lordul Căpitan Comandant nu se supune nimănui, spuse Galad. „Sub Lumină, îţi ordon să te dai jos”.

Asunawa a râs. „Copilule, ţinem un cuţit la gât! Aceasta este şansa ta de a te preda!”

7 1 11 – 1 1 T 11 Z-A – Golever, spuse Galad, uitându-se la Lordul Căpitan din stânga lui Asunawa. Golever era un bărbat slăbănog, cu barbă, la fel de tare ca ei – dar era şi corect. „Spune-mi, se predă Copiii luminii?”

Golever clătină din cap. „Noi nu facem. Lumina ne va dovedi victorioşi”.

„Şi dacă ne confruntăm cu şanse superioare?” întrebă Galad.

„Luptăm mai departe”.

„Dacă suntem obosiţi şi răniţi?”

„Lumina ne va proteja”, a spus Golever. „Şi dacă este timpul nostru să murim, atunci aşa să fie. Să luăm cu noi cât mai mulţi duşmani putem”.

117/kj7 a t *t* 1 – Galad se întoarse spre Asunawa. „Vedeţi că sunt într-o situaţie dificilă. A lupta înseamnă a te lăsa să ne numeşti Prietenii întunecaţi, dar a te preda înseamnă a ne nega jurămintele. Prin onoarea mea de Lord Căpitan

Comandant, nu pot accepta niciuna dintre opţiuni”.

Expresia lui Asunawa se întunecă. „Tu nu eşti Lordul Căpitan Comandant. El este mort”.

— De mâna mea, spuse Galad, desfăcându-şi arma, ţinând-o înainte, astfel încât stârcii să strălucească în lumină. „Şi îi ţin sabia. Negi că tu însuţi m-ai văzut înfruntând Valda în luptă corectă, aşa cum prevede legea?

— După cum prevede legea, probabil, spuse Asunawa. „Dar nu aş numi această luptă corectă. Ai apelat la puterile Umbrei; Te-am văzut stând în întuneric în ciuda luminii zilei şi am văzut Colţul Dragonului încolţindu-ţi pe frunte. Valda nu a avut niciodată o şansă”.

T T 1 7 1 1 Ai w T 11

— Harnesh, spuse Galad, întorcându-se către Lordul Căpitan din dreapta Asunawa. Era un bărbat scund, chel, căruia îi lipsea o ureche din lupta cu Dragonsworn. „Spune-mi. Este Umbra mai puternică decât Lumina?”

— Bineînţeles că nu, spuse bărbatul, scuipând în lateral.

„Dacă cauza Lordului Căpitan Comandant ar fi fost onorabilă, ar fi căzut în faţa mea într-o bătălie sub Lumină? Dacă aş fi fost un Prieten întunecat, l-aş fi putut ucide însuşi pe Lordul Căpitan Comandant?

Harnesh nu răspunse, dar Galad aproape că putea vedea gândurile din capul lui. Umbra poate arăta putere uneori, dar Lumina a dezvăluit-o şi a distrus-o întotdeauna. Era posibil ca „Lordul Căpitan Comandant să cadă în mâinile unui Prieten întunecat – era posibil ca orice om să cadă. Dar într-un duel înaintea celorlalţi Copii? Un duel pentru onoare, sub Lumină?

„Uneori, Umbra arată viclenie şi forţă”, a spus Asunawa înainte ca Galad să poată continua să întrebe. „Uneori,

oamenii buni mor”.

— Ştiţi cu toţii ce a făcut Valda, spuse Galad. „Mama mea este moartă. Există vreun argument împotriva dreptului meu de a-l contesta?”

„Nu ai drepturi ca Prieten întunecat! Nu voi mai discuta cu tine, criminale”. Asunawa a fluturat cu mana, iar câţiva dintre cei care întrebă au scos săbiile. Imediat, tovarăşii lui Galad au făcut la fel. În spate, îşi auzea forţele obosite închizându-şi rândurile în grabă.

„Ce se va întâmpla cu noi, Asunawa, dacă Copilul se luptă cu Copil?” întrebă Galad încet. „Nu mă voi preda şi nu te-aş ataca, dar poate ne putem reuni. Nu ca duşmani, ci ca fraţi despărţiţi pentru un timp”.

TAT O 7 – 7 A – 1 i T-X „If* 1 11

„Nu mă voi asocia niciodată cu Darkfriends”, a spus Asunawa, deşi părea ezitant. Îi urmărea pe oamenii lui Galad. Asunawa ar câştiga o bătălie, dar dacă oamenii lui Galad s-ar menţine, ar fi o victorie costisitoare. Ambele părţi ar pierde mii.

„Vă voi supune”, a spus Galad. „În anumiţi termeni”.

„Nu!” spuse Bomhald din spate, dar Galad ridică o mână, făcându-l la tăcere.

„Ce termeni ar fi aceştia?” întrebă Asunawa.

„Juri – înaintea Luminii şi a Lordului Căpitan aici cu tine – că nu vei face rău, nu vei pune la îndoială sau nu vei condamna în alt mod bărbaţii care m-au urmat. Ei făceau doar ceea ce credeau că este corect”.

Ochii lui Asunawa s-au îngustat, buzele lui formând o linie dreaptă.

A /V – 11 – 1 – 1 1

— Asta îi include pe tovarăşii mei de aici, spuse Galad,

făcând semn din cap către Byar şi Bomhald. „Toată lumea, Asunawa. Ei nu trebuie să ştie niciodată să se întrebe”.

„Nu poţi împiedica Mana Luminii în aşa fel! Acest lucru le-ar da frâu liber să caute Umbra!”

„Şi doar frica de a pune întrebări este cea care ne ţine în Lumină, Asunawa?” întrebă Galad. „Nu sunt Copiii curajoşi şi adevăraţi?”

Asunawa a tăcut. Galad a închis ochii, simţind greutatea conducerii. Cu fiecare clipă în care stătea, creştea poziţia de negociere pentru oamenii săi. A deschis ochii. „Ultima bătălie vine, Asunawa. Nu avem timp de ceartă. Dragonul Renăscut umblă pe pământ”.

„Erezie!” spuse Asunawa.

— Da, spuse Galad. „Şi adevărul la fel”.

Asunawa strânse din dinţi, dar părea să ia în considerare oferta.

— Galad, spuse Bomhald încet. „Nu face asta. Putem lupta. Lumina ne va proteja!”

— Dacă ne luptăm, vom ucide oameni buni, copila Bomhald, spuse Galad fără să se întoarcă. „Fiecare lovitură a săbiilor noastre va fi o lovitură pentru Cel întunecat. Copiii sunt singura temelie adevărată pe care a lăsat-o această lume. Avem nevoie de noi. Dacă viaţa mea este ceea ce se cere pentru a aduce unitate, atunci aşa să fie. Şi tu ai face acelaşi lucru, cred”. A întâlnit ochii lui Asunawa.

„Ia-l”, se răsti Asunawa, părând nemulţumit. „Şi spune-le legiunilor să se retragă. Informaţi-i că l-am arestat pe falsul Lord Căpitan Comandant şi îl voi interoga pentru a determina amploarea crimelor sale. El a ezitat. „Dar şi transmiteţi cuvântul că cei care l-au urmat nu trebuie să fie pedepsiţi sau chestionaţi”. Asunawa şi-a învârtit calul şi a X

X *f f f f* plecat.

Galad şi-a întors sabia şi i-a întins-o lui Bomhald. „Întoarceţi-vă la oamenii noştri; spune-le ce s-a întâmplat aici şi nu-i lăsa să lupte sau să încerce să mă salveze. Acesta este un ordin”.

Bomhald îi întâlni privirea, apoi luă încet sabia. În cele din urmă, a salutat.

— Da, lordul meu căpitan comandant.

De îndată ce s-au întors să călărească, mâini aspre l-au apucat pe Galad şi l-au tras de pe şaua lui Stout. A lovit pământul cu un mormăit, umărul lui rău aruncându-i un vârf de agonie peste piept. A încercat să se ridice în picioare, dar mai mulţi chestionari au descălecat şi l-au doborât din nou.

Unul l-a forţat pe Galad să cadă la pământ, cu o cizmă i – 7 1 T – i i 1 i 1 – 1 – i-i pe spate, iar Galad a auzit zgomotul metalic al unui cuţit dezvelit. I-au eliberat armura şi îmbrăcămintea.

„Nu vei purta uniforma unui Copil al Luminii, Prietene întunecat”, i-a spus la ureche un Interlocutor.

z J zv.

— Nu sunt un Prieten întunecat, spuse Galad, cu faţa lipită de pământul imerbat. „Nu voi spune niciodată acea minciună. Eu merg în Lumină”.

Asta i-a câştigat o lovitură în lateral, apoi alta şi alta. Se ghemui, mormăind. Dar loviturile au continuat să cadă.

11* W/KJ * 1 1 1 J

În cele din urmă, întunericul l-a luat.

Creatura care fusese cândva Padan Fain a coborât pe coasta unui deal. Buruienile maronii creşteau în petice rupte, ca tufurile de pe bărbia unui cerşetor.

Cerul era negru. O furtună. Îi plăcea asta, deşi îl ura pe cel care a provocat-o.

Ură. Era dovada că încă mai trăia, singura emoţie rămasă. Singura emoţie. Era tot ce putea fi.

Consumând. Palpitant. Frumoasă. Încălzire. Violent. Ură. Minunat. Furtuna a fost cea care i-a dat putere, scopul!

— A condus. Al Thor ar muri. De mâna lui. Şi poate după aceea, Cel întunecat. Minunat...

Creatura care fusese Padan Fain îşi pipăi frumosul pumnal, simţind crestele desenelor în firul fin auriu care îi înfăşura mânerul. Un rubin mare a acoperit capătul mânerului, iar el purta arma dezvelită în mâna dreaptă, astfel încât lama să se întindă între primele două degete. Părţile laterale ale acelor degete fuseseră tăiate de o duzină de ori.

Sângele picura din vârful pumnalului în jos pe buruieni. Pete Crimson pentru a-l înveseli. Roşu dedesubt, negru deasupra. Perfect. A provocat ura lui acea furtună? Trebuie să fie aşa. Da.

Picăturile de sânge căzură alături de pete de întuneric care apăreau pe frunzele şi tulpinile moarte, în timp ce se deplasa mai spre nord, în Blight.

Era nebun. A fost bine. Când ai acceptat nebunia în tine – ai îmbrăţişat-o şi ai băut-o ca şi cum ar fi lumina soarelui sau apă sau aerul însuşi – a devenit o altă parte a ta. Ca o mână sau un ochi. Ai putea vedea prin nebunie. Ai putea ţine lucrurile cu nebunie. A fost minunat. Eliberator.

În sfârşit a fost liber.

*7 r** iii – i 11111*

Creatura care fusese Mordeth ajunse la fundul dealului şi nu se uită înapoi la masa mare, purpurie, pe care o lăsase în vârful ei. Viermii erau foarte dezordonaţi pentru a ucide

în modul corect, dar unele lucruri trebuiau făcute în modul corect. Era principiul chestiei.

Ceata începuse să-l urmărească, urcându-se din pământ. Era acea ceată nebunia lui sau era ura lui? Era atât de familiar. I s-a răsucit în jurul gleznelor şi i-a lins călcâiele.

Ceva s-a uitat în jurul unui deal din apropiere, apoi s-a lăsat înapoi. Viermii au murit cu voce tare. Viermii au făcut totul cu voce tare. O haită de viermi ar putea distruge o întreagă legiune. Când le-ai auzit, ai mers pe partea cealaltă, repede. Dar apoi, ar putea fi avantajos să trimiţi cercetaşi să judece direcţia haitei, ca nu cumva să continui şi să dai peste ea din nou în altă parte.

Aşa că creatura care fusese Padan Fain nu a fost surprinsă când a ocolit dealul şi a găsit acolo un grup nervos de trolloci, un Myrddraal călăuzindu-i.

El a zâmbit. Prietenii mei. Trecuse prea mult.

A

durat un moment până când creierul lor brutal să ajungă la concluzia evidentă – dar falsă – dacă un om rătăcea, atunci Worms nu putea fi aproape. Aceştia i-ar fi mirosit sângele şi ar fi venit după el. Viermii preferau oamenii peste trollocii. Asta avea sens. Creatura care fusese Mordeth gustase din amândouă, iar carnea de Trolloc nu avea ce să o recomande.

Trollocii au smuls înainte într-o haita nepotrivită, pene, cioc, gheare, dinţi, colţi. Creatura care fusese Fain rămase nemişcată, ceata lingându-şi picioarele neîncăltăminte. Ce minunat! Chiar în spatele grupului, Myrddraal ezită, cu privirea fără ochi aţintită asupra lui. Poate că simţea că ceva era teribil, teribil de greşit. Şi corect, desigur. Nu ai putea fi unul fără celălalt. Asta nu ar avea sens.

Creatura care fusese Mordeth – în curând avea nevoie de un nou nume – zâmbi profund.

Myrddraal se întoarse să fugă.

Ceata a lovit.

S-a rostogolit peste trolloci, mişcându-se rapid, ca tentaculele unui leviatan din Oceanul Aryth. Câteva lungimi s-au răspândit înainte prin cuferele Trolloc. O frânghie lungă le-a biciuit deasupra capetelor, apoi a împins înainte într-o neclaritate, luând Fade în gât.

Trollocii tipau, căzând, cu spasme. Părul le-a căzut în petice, iar pielea a început să fiarbă. Vezicule şi chisturi. Când au izbucnit, au lăsat bucăţi asemănătoare craterelor în pielea Shadowspawn, ca nişte bule pe suprafaţa de metal X w – X Z 1 7 XX 7

care s-au răcit prea repede.

Creatura care fusese Padan Fain deschise gura de bucurie, închizând ochii spre cerul negru tumultuos şi ridicând fata, cu buzele întredeschise, bucurându-se de i 11 * t\ r-i i i – /v i – îi ospăţul lui. După ce a trecut, a oftat, imându-şi pumnalul mai strâns – tăindu-şi carnea. Roşu dedesubt, negru deasupra. Roşu şi negru, roşu şi negru, atât de mult roşu şi negru. Minunat.

A mers mai departe prin Blight.

Trollocii corupţi se ridicară în picioare în spatele lui, trântindu-se în mişcare, scuipatul picurându-le de pe buze. Ochii lor deveniseră leneşi şi plictisiţi, dar atunci când el dorea, ei răspundeau cu o poftă de luptă frenetică care avea să depăşească ceea ce cunoscuseră în viaţă.

A părăsit Myrddraalul. Nu avea să crească, aşa cum spuneau zvonurile că au făcut-o. Atingerea lui a adus acum moarte instantanee unuia de acest fel. Milă. Avea câteva

unghii pe care altfel le-ar fi folosit.

Poate ar trebui să-şi ia nişte mănuşi. Dar dacă a făcut-o, nu şi-ar putea tăia mâna. Ce problema.

Nu contează. Mai departe. Sosise timpul să-l ucidă pe al' Thor.

Îl întrista că vânătoarea trebuie să se termine. Dar nu mai exista un motiv pentru o vânătoare. Nu ai vânat ceva când ştiai exact unde avea să fie. Doar ai apărut ca să-l

I 1 7 I – x întâlneşti.

1* – TT 1* – 1 – 1 – I

Ca un vechi prieten. Un vechi prieten drag şi iubit pe care urma să-l miunghn în ochi, să-l deschizi în intestin şi să-l consumi cu pumni în timp ce-i beai sângele. Acesta a fost modul potrivit de a trata prietenii.

A fost o onoare.

Malenarin Rai a amestecat rapoartele de aprovizionare. Oblonul acela explodat de la fereastra din spatele biroului lui s-a rupt şi s-a deschis din nou, lăsând să intre căldura umedă a Blight.

În ciuda celor zece ani în care a servit ca comandant al Turnului Heeth, el nu se obişnuise cu căldura din munţi. Umed. Amuros, aerul adesea plin de mirosuri putrezite.

Vântul şuierător zdrăngăni obloanele de lemn. Se ridică, apropiindu-se să-l închidă, apoi răsuci un pic de sfoară în jurul mânerului său pentru a-l ţine închis.

Se întoarse la biroul lui, uitându-se peste lista de soldaţi proaspăt sosiţi. Fiecare nume avea o specialitate lângă el – aici sus, fiecare soldat trebuia să îndeplinească două sau mai multe sarcini. Abilitatea de a lega rănile. Picioare rapide pentru difuzarea mesajelor. Un ochi ager cu o plecăciune. Capacitatea de a face aceeaşi ciupercă veche să aibă gust

ca ciuperca nouă. Malenarin a cerut întotdeauna în mod specific bărbaţii din ultimul grup. Orice bucătar care putea face soldaţi dornici să vină la mizerie îşi merita greutatea în aur.

Malenarin şi-a lăsat deoparte raportul actual, /v 1 1 7 1 m 11 1*111 1

mgreunându-l cu cornul Trolloc plin de plumb pe care l-a păstrat în acest scop. Următoarea foaie din teancul lui era o scrisoare de la un bărbat pe nume Barriga, un negustor care îşi aducea rulota în turn pentru a face comerţ. Malenarin zâmbi; a fost mai întâi soldat, dar purta pe piept cele trei lanţuri de argint care îl marcau drept maestru negustor. În timp ce turnul său a primit multe dintre proviziile sale direct de la regina, niciun comandant Kandori nu i s-a refuzat posibilitatea de a face troc cu negustorii.

Dacă ar fi avut noroc, l-ar putea îmbăta pe acest negustor străin la masa de negocieri. Malenarin forţase mai mult de un negustor să facă un an de serviciu militar ca penitenţă pentru că a făcut târguri pe care nu le putea ţine. Un an de antrenament cu forţele Reginei le-a ajutat adesea negustorilor străini foarte mult.

Puse acea cearşaf sub cornul Trolloc, apoi ezită când văzu ultimul element pentru atenţie în partea de jos a stivei. A fost un memento din partea administratorului său. Keemlin, fiul său cel mare, se apropia de cea de-a paisprezecea zi onomastică. De parcă Malenarin ar putea uita de asta! Nu avea nevoie de reamintire.

A zâmbit, punând claxonul Trolloc pe bilet, în caz că oblonul s-ar fi deschis din nou. L-a ucis pe trollocul care purtase el însuşi acel corn. Apoi s-a dus în partea laterală a biroului său şi şi-a deschis trunchiul de stejar bătut. Printre

celelalte efecte din interior a fost o sabie învelită în pânză, teaca maro ţinută bine unsă şi întreţinută, dar s-a decolorat cu timpul. Sabia tatălui său.

În trei zile, i-ar fi dat-o lui Keemlin. Un băiat a devenit bărbat în cea de-a paisprezecea zi onomastică, în ziua în care i s-a dat prima sa sabie şi a devenit responsabil pentru el însuşi. Keemlin muncise din greu pentru a-şi învăţa formele sub cei mai duri antrenori pe care i-ar putea oferi Malenarin. În curând fiul său avea să devină bărbat. Ce repede au trecut anii.

Respirând mândru, Malenarin închise portbagajul, apoi ridică şi părăsi biroul lui pentru tururile zilnice. Turnul găzduia două sute cincizeci de soldaţi, un bastion de apărare care privea Pogorul.

A avea o datorie însemna să ai mândrie – aşa cum a purta o povară însemna a câştiga putere. Urmărirea Blight era datoria şi puterea lui, şi era deosebit de important în aceste zile, cu furtuna ciudată din nord şi cu Regina şi o mare parte din armata Kandori care au mărşăluit să-l caute pe Dragonul Renăscut. Trase uşa biroului său închisă, apoi aruncă zăvorul ascuns care o bloca pe cealaltă parte. Era una dintre câteva astfel de uşi de pe hol; un inamic care năvăli în turn nu ar şti care dintre ele se deschidea spre casa scărilor în sus. În acest fel, un mic birou ar putea funcţiona ca parte a apărării turnului.

— S /kixjjx, i*

S-a îndreptat spre casa scării. Aceste niveluri superioare nu erau accesibile de la nivelul solului – întregul puatruzeci de picioare inferioare a turnului era o capcană. N inamic care a intrat la parter şi a urcat trei etaje de garnizoană nu ar descoperi nicio cale de a urca la etajul al patrulea.

Singura modalitate de a ajunge la al patrulea nivel era să urcăm pe o rampă îngustă, pliabilă, din exteriorul turnului, care ducea de la al doilea nivel până la al patrulea. Alergarea pe ea a lăsat atacatorii expuşi complet la săgeţile de sus. Apoi, odată ce unii dintre ei erau sus, dar alţii nu, Kandorii aveau să prăbuşească rampa, împărţind forţele inamice şi lăsându-i pe cei de deasupra să fie ucişi în timp ce încercau să găsească scările interioare.

Malenarin urcă în ritm alert. Fante periodice de pe marginile treptelor priveau în jos spre scările de dedesubt şi le permiteau arcaşilor să tragă asupra invadatorilor. Când ajunse la jumătatea drumului spre vârf, a auzit nişte paşi grăbiţi coborând. O secundă mai târziu, Jargen – sergent de ceas – a rotunjit curba. La fel ca majoritatea Kandorilor, Jargen purta o barbă bifurcată; părul lui negru era împroşcat cu gri.

Jargen se alăturase Blightwatch a doua zi după cea de-a paisprezecea zi onomastică. Purta un şnur încleştat în jurul umărului uniformei lui maro; purta un nod pentru fiecare Trolloc pe care-l omorâse. Trebuia să se apropie de cincizeci de noduri până acum.

Jargen salută cu braţul la sân, apoi îşi coborî mâna pentru a se sprijini pe sabie, semn de respect pentru comandantul său. În multe ţări, ţinerea armei în acest fel ar fi o insultă, dar sudicii erau cunoscuţi a fi neplăceri şi prost temperaţi. Nu puteau ei să vadă că a fost o onoare să-ţi ţii sabia şi să sugereze că l-ai găsit pe comandantul tău o ameninţare demnă?

— Domnule, spuse Jargen, cu vocea morocănoasă. „O fulger de la Turnul Rena”.

„Ce?” întrebă Malenarin. Cei doi căzură în pas, urcând la

trap pe casa scării.

— A fost clar, domnule, spuse Jargen. „Am văzut-o, am văzut. Doar un fulger, dar a fost acolo”.

„Au trimis o corecţie?”

„S-ar putea să aibă până acum. Am alergat să te iau primul”.

x T\ d Z? – 1 I I – T 1 d

Dacă ar fi fost mai multe vesti, Jargen le-ar fi împărtăşit, aşa că Malenarin nu şi-a pierdut răsuflarea apăsându-l. La scurt timp, au urcat pe vârful turnului, care ţinea un mecanism enorm de oglinzi şi lămpi. Cu acest aparat, turnul putea trimite mesaje spre est sau vest – unde alte turnuri se întindeau pe Blight – sau spre sud, de-a lungul unei linii de turnuri care duceau până la Palatul A

Aesdaishar din Chachin.

Din turnul său se întindeau vastul şi ondulat munţii Kandori. Unele dintre dealurile sudice erau încă împânzite de ceaţă dimineaţă. Acel pământ de la sud, eliberat de această căldură nefirească, avea să înverzească în curând, iar păstorii Kandori s-ar urca pe păşunile înalte pentru a-şi păşuna oile.

X 7 7V. – înspre nord se întindea Pogorul. Malenarin citise despre zile în care Păstrarea abia se vedea din acest turn. Acum mergea aproape de baza piatră noi. Turnul Rena era Şi la nord-vest. Comandantul său – Lordul Niach al Casei Okatomo – era un văr îndepărtat şi un bun prieten. Nu ar fi trimis un fulger fără motiv şi ar fi trimis o retragere dacă şi fost un accident.

„Altă vorbă?” întrebă Malenarin.

Soldaţii de pază au clătinat din cap. Jargen bătu cu piciorul, iar Malenarin şi-a încrucişat braţele pentru a X z *f* 7

7 X

aştepta o corecţie.

7 KT – 7 – r-i-i 1 T-1 /n /V T→ 1 – 1 i /V i

Nu a venit nimic. Turnul Rena se afla în Blight în aceste zile, deoarece era mai la nord decât Turnul Heeth. Poziţia sa în Blight nu era în mod normal o problemă. Chiar şi cele mai înfricoşătoare creaturi ale Blight ştiau să nu atace un turn Kandori.

Nu a venit nicio corecţie. Nicio licărire.

— Trimite un mesaj Renei, spuse Malenarin. „Întrebaţi dacă flash-ul lor a fost o greşeală. Atunci întreabă Farmay Tower dacă au observat ceva ciudat”.

Jargen i-a pus pe oameni să treacă, dar i-a aruncat lui Malenarin o privire plată, de parcă ar fi vrut să întrebe:

„Crezi că nu am făcut asta deja?”

A I TA – ’2? J * * * 1

Asta însemna că fuseseră trimise mesaje, dar nu s-a răspuns niciun cuvânt. Vântul a suflat peste vârful turnului, scârţâind oţelul aparatului de oglindă, în timp ce oamenii lui trimiteau o nouă serie de fulgere. Vântul acela era umed. Mult prea cald. Malenarin aruncă privirea în sus, spre locul în care fierbea şi se rostogolea aceeaşi furtună neagră. Părea să se fi aşezat.

I v i 2 7 i 1 – 2 i i

Asta i s-a părut foarte disconfortant.

l-l-l – I – TA – TA A” 1 – Transmite un mesaj înapoi, spuse Malenarin, către turnurile din interior. Spune-le ce am văzut; spune-le să fie pregătiţi în caz de necaz”.

Bărbaţii s-au apucat de treabă.

— Sergent, spuse Malenarin, cine este următorul pe 1 – J 1 k „/ – ox x lista de mesageri?

Forţa turnului includea un grup mic de băieţi care erau călăreţi excelenţi. Uşoare, ar putea merge pe cai rapizi dacă un comandant decide să ocolească oglinzile. Lumina pgimzu era rapidă, dar putea fi văzută de duşmanii cuiva. În plus, dacă linia de turnuri ar fi ruptă – sau dacă aparatul ar fi avariat – ar avea nevoie de un mijloc pentru a aduce vestea capitalei.

„Următorul pe listă…” spuse Jargen, verificând o listă înfiptată în interiorul uşii de pe acoperiş.

— Ar fi Keemlin.

X 1 7 A A 7 z

Domnul meu.

Keemlin. Keemlinul lui.

Malenarin aruncă o privire spre nord-vest, spre turnul tăcut care fulgerase atât de ameninţător. „Dă-mi veste dacă există un indiciu de răspuns din partea celorlalte turnuri”, le-a spus Malenarin soldaţilor. „Jargen, vino cu mine”.

Cei doi au coborât în grabă scările.

— Trebuie să trimitem un mesager spre sud, spuse Malenarin, apoi ezită. „Nu. Nu, trebuie să trimitem mai mulţi mesageri. Dublaţivă. Doar în cazul în care turnurile cad”. A început să se mişte din nou.

Cei doi au părăsit casa scării şi au intrat în biroul lui Malenarin. Şi-a luat cea mai bună pană de pe suportul de pe perete. Oblonul acela suflat şi zdrăngăni din nou; hârtiile de pe biroul lui foşneau în timp ce scotea o foaie de hârtie proaspătă.

— A X – X1 – 1 11 – 1 271 1 T’A -! -!

Rena şi Farmay nu răspund la mesajele flash. Posibil depăşit sau grav împiedicat. Se recomandă. Heeth va sta în

X. 7 x picioare.

x T – 1 TA – I – TA 1 T T” > w 1 1 1

Împături hârtia, ţinând-o spre Jargen. Bărbatul a luat-o cu o mână de piele, a citit-o, apoi a mormăit.

— Atunci, două exemplare?

— Trei, spuse Malenarin. „Mobilizaţi arcaşii şi trimiteţii pe acoperiş. Spune-le că pericolul poate veni de sus”.

Dacă nu sărea doar în umbre – dacă turnurile de pe ambele părţi ale lui Heeth ar fi căzut atât de repede – atunci şi cele de la sud ar fi făcut la fel. Şi dacă el ar fi fost cel care a atacat, ar fi făcut orice ar fi putut să se strecoare şi să scoată mai întâi unul dintre turnurile sudice. Acesta a fost cel mai bun mod de a ne asigura că niciun mesaj nu ajunge înapoi în capitală.

Jargen salută, pumnul la piept, apoi se retrase. Mesajul va fi trimis imediat: de trei ori pe picioare de cal, o dată pe picioare de lumină. Malenarin îşi lăsă să simtă o uşoară uşurare că fiul său era unul dintre cei care călăreau spre siguranţă. Nu era nicio dezonoare în asta; mesajele trebuiau transmise, iar Keemlin era următorul pe listă.

Malenarin aruncă o privire pe fereastră. Se îndrepta spre nord, spre Blight. Fiecare birou al comandantului a făcut asta. Furtuna clocotită, cu norii ei argintii. Uneori arătau ca nişte forme geometrice drepte. Ascultase bine negustorii care treceau. Veneau vremuri tulburi. Regina nu s-ar fi dus în sud să caute un dragon fals, oricât de viclean sau de influent ar fi el. Ea a crezut.

Era timpul pentru Tarmon Gai don. Şi privind în acea furtună, Malenarin a crezut că poate vedea până la marginea timpului însuşi. O margine care nu era departe. De fapt, părea să se întunece tot mai mult. Şi era un /v J x – x 1 1 W/KJ 1 7

Înmnorir cnn ol tio qtito nnm ununeiibsubvi, nepămiui, suieuuiu.

Întunericul acela înainta.

Malenarin ieşi în fugă din cameră, urcând treptele până pe acoperiş, unde vântul se bătea împotriva oamenilor care împingeau şi mişcau oglinzile.

„Mesajul a fost trimis spre sud?” el a cerut.

— Da, domnule, spuse locotenentul Landalin. Fusese trezit să preia comanda vârfului turnului. „Încă niciun răspuns”.

Malenarin a aruncat privirea în jos şi a văzut trei călăreţi care se desprind din turn cu viteză maximă. Mesagerii plecau. S-ar opri la Barklan dacă nu era atacat. Căpitanul de acolo i-ar trimite spre sud, pentru orice eventualitate. Şi dacă Barklan nu stătea în picioare, băieţii continuau, până la capitală, dacă era nevoie.

Malenarin se întoarse spre furtună. Acel întuneric înaintat îl ţinea la nebunie. Venea.

— Ridică panourile, îi ordonă el lui Landalin. „Aduceţi agăţatul magazinului şi goliţi pivniţele. Rugaţi încărcătorul să adune toate săgeţile şi să stabilească staţii pentru aprovizionarea arcaşilor şi să pună arcaşii în fiecare punct de sufocare, ucideti fanta şi fereastră. Porniţi focurile şi pregătiţi bărbaţii să arunce rampele exterioare. Pregătiţi-vă pentru un asediu”.

În timp ce Landalin lătra ordine, bărbaţii s-au repezit. Malenarin auzi cizmele zgâriind piatra în spatele lui şi se uită peste umăr. S-a întors Jargen din nou?

Nu. Era un tânăr de aproape paisprezece veri, prea tânăr pentru barbă, părul negru răvăşit, faţa curgând de sudoare cauzată – probabil – de o alergare pe şapte niveluri ale turnului.

Keemlin. Malenarin simţi un junghi de frică, înlocuit instantaneu cu furie. „Soldat! Trebuia să călăreşti cu un mesaj!”

Keemlin şi-a muşcat buza.

— Ei bine, domnule, spuse el. „Tian, la patru locuri mai jos de mine. Are cinci, poate zece kilograme mai uşor decât mine. Face o mare diferenţă, domnule. El merge mult mai repede şi m-am gândit că acesta ar fi un mesaj important. Aşa că am cerut să fie trimis în locul meu”.

Malenarin se încruntă. Soldaţii se mişcau în jurul lor, coborând scările sau adunându-se cu arcurile la marginea turnului. Vântul urla afară şi tunetele au început să sune încet – dar cu insistenţă.

Keemlin îi întâlni privirea.

— Mama lui Tian, Lady Yabeth, a pierdut patru fii din cauza Blight, spuse el, destul de încet încât doar Malenarin să-l audă. „Tian este singura care i-a mai rămas. Dacă unul dintre noi are vreo şansă să iasă, domnule, m-am gândit că ar trebui să fie el.

Malenarin ţinu ochii fiului său. Băiatul a înţeles ce urma. Lumina îl ajută, dar a înţeles. Şi trimisese un altul în locul lui.

— Kralle, lătră Malenarin, aruncând o privire spre unul dintre soldaţii care treceau pe acolo.

— Da, domnul meu comandant?

— Fugi în biroul meu, spuse Malenarin. „Există o sabie în trunchiul meu de stejar. Adu-l pentru mine”.

Bărbatul a salutat, ascultând.

„Tată?” spuse Keemlin. „Numele meu nu este pentru trei zile”.

Malenarin aştepta cu braţele la spate. Sarcina lui cea mai

importantă în acest moment era să fie văzut la comandă, să-şi liniştească trupele. Kralle s-a întors cu sabia; teaca ei uzată purta imaginea stejarului incendiat. Simbolul Casei Rai.

— Părinte... repetă Keemlin. „Eu...”

„Această armă este oferită unui băiat când devine bărbat”, a spus Malenarin.

— Se pare că este prea târziu, fiule. Căci văd un om stând înaintea mea”. Ţinea arma înainte în mâna dreaptă. În jurul vârfului turnului, soldaţii s-au întors spre el: arcaşii cu arcurile pregătite, soldaţii care operau oglinzile, paznicii de serviciu. Ca Borderlanders, fiecăruia dintre ei ar fi primit sabia lui în cea de-a paisprezecea zi onomastică. Fiecare simţise prinderea în piept, senzaţia minunată a majorităţii. Li s-a întâmplat fiecăruia dintre ei, dar asta nu a făcut ca această ocazie să fie mai puţin specială.

Keemlin a căzut într-un genunchi.

„De ce îţi scoţi sabia?” întrebă Malenarin, cu voce tare, astfel încât fiecare bărbat din vârful turnului să audă.

„În apărarea onoarei mele, a familiei mele sau a patriei mele”, a răspuns Keemlin.

„Cât timp te lupţi?”

— A /A i 1 – 7 îi *i A i*”.

„Până când ultima mea suflare se uneşte cu vânturile nordice”.

„Când încetezi să te uiţi?”

— Niciodată, şopti Keemlin.

...*z f* X.

— I I *11*

„Spune mai tare!”

„Nu!”

„Odată ce această sabie este scoasă, devii un războinic, mereu cu ea lângă tine, pregătindu-te să te lupţi cu Umbră. Vei trage această lamă şi ne vei alătura, ca bărbat?”

Keemlin ridică privirea, apoi luă mânerul într-o strânsă fermă şi scoase arma.

„Ridică-te ca bărbat, fiul meu!” a declarat Malenarin.

Keemlin se ridică, ţinând arma în sus, lama strălucitoare reflectând lumina difuză a soarelui. Bărbaţii din vârful turnului au aplaudat.

Nu era nicio ruşine să găseşti lacrimi în ochi într-un asemenea moment. Malenarin i-a eliberat din ochi, apoi a îngenuncheat, încingând centura sabiei de la talia fiului său. Bărbaţii au continuat să aplice şi să ţipe, iar el ştia că nu era doar pentru fiul său. Au strigat sfidând Umbră. Pentru o clipă, vocile lor au răsunat mai tare decât tunetul.

Malenarin stătea în picioare, punând o mână pe umărul fiului său, în timp ce băiatul îşi strecura sabia în teacă. Împreună s-au întors să înfrunte Umbra care se apropia.

„Acolo!” spuse unul dintre arcaşi, arătând în sus. „Este

ceva în nori!

„Draghkar!” a spus altul.

Norii nefireşti erau aproape acum, iar umbra pe care o aruncau nu mai putea ascunde hoarda ondulată de trolloci de dedesubt. Ceva a zburat din cer, dar o duzină de arcaşi ai lui s-au eliberat. Creatura a ţipat şi a căzut, aripile întunecate bătându-se stângaci.

Jargen se îndreptă spre Malenarin.

— Domnule, spuse Jargen, aruncând o privire către Keemlin, băiatul ar trebui să fie dedesubt.

— Nu mai e băiat, spuse Malenarin cu mândrie. „Un

bărbat. Care este raportul tău?”

„Totul este pregătit”. Jargen aruncă o privire peste zid, prrvându-i pe trollocii care se apropiau la fel de uniform, de parcă ar fi inspectat un grajd de cai. „Nu vor găsi acest copac uşor de doborât”.

Malenarin dădu din cap. Umărul lui Keemlin era încordat. Acea mare de trolloci părea nesfârşită. Împotriva acestui duşman, turnul avea să cadă în cele din urmă. Trollocii continuau să vină, val după val.

Dar fiecare bărbat din vârful acelui turn îşi cunoştea datoria. L-ar ucide pe Shadowspawn atâta timp cât ar putea, sperând să câştige suficient timp pentru ca mesajele să facă bine.

Malenarin era un bărbat din Ţările de Graniţă, la fel ca tatăl său, la fel ca fiul său de lângă el. Îşi cunoşteau sarcina. Ai ţinut până te-ai uşurat.

Asta e tot ce era.

Merele în primul rând

Mai întâi Roata Timpului se întoarce, iar Vârstele vin şi trec, lăsând amintiri care devin legendă. Legenda se estompează în mit şi chiar şi mitul este uitat de mult atunci când Epoca care i-a dat naştere revine. Într-o epocă, numită de unii a treia epocă, o epocă care urmează să vină, o epocă trecută de mult, un vânt s-a ridicat deasupra vârfurilor înceţoşate ale Infaralului. Vântul nu a fost începutul. Nu există nici începuturi, nici sfârşituri la întoarcerea Roţii Timpului. Dar a fost un început.

Vigor şi uşor, vântul dansa pe câmpurile de iarbă nouă de munte, înţepenite de ger. Acel ger a zăbovit pe lângă prima lumină, adăpostit de norii omniprezenţi care atârnau ca o mască mortuară sus. Trecuseră săptămâni de când norii

aceia se clintiseră, iar iarba palid, îngălbenită o arăta.

Vântul a agitat ceaţa dimineţii, îndreptându-se spre sud, înfiorând o mică mândrie de furtună. S-au aşezat pe un raft de granit plat, pătat de lichen, aşteptând să se bucure de lumina soarelui dimineaţă care nu avea să sosească. Vântul s-a revărsat peste raft, coborând în viteză un deal de copaci mura zgâriaţi, cu scoarţă ca o frânghie şi smocuri verzi de frunze groase, ca de ace deasupra lor.

La baza poalelor dealurilor, vântul se întoarse spre est, trecând pe lângă o câmpie deschisă ţinută ferită de copaci şi tufături de toporul soldatului. Câmpul de ucidere înconjura treisprezece fortăreţe, înalte şi tăiate în întregime din marmură neagră nelustruită, blocurile lor lăsate tăiate brut pentru a le oferi un sentiment primordial de forţă neformată. Acestea erau turnuri destinate războiului. Prin tradiţie erau neocupaţi. Cât de mult va dura asta – cât de mult va fi amintită tradiţia în sine pe un continent în haos – a rămas de văzut.

Vântul a continuat spre răsărit, iar curând s-a jucat cu catargele corăbiilor pe jumătate arse la docurile Takisrom. În Golful Dormit, a trecut pe lângă atacatori: mari nave enorme cu pânze vopsite în roşu sânge. Au navigat spre sud, munca lor îngrozitoare terminată.

T *T*/” j1 1 r 1 1 /v.

Vântul a suflat din nou pe uscat, pe lângă oraşe şi sate mocnite, câmpii deschise pline de trupe şi docuri pline de nave de război. Fum, apeluri de război şi bannere zburau deasupra ierbii pe moarte şi sub cerul posomorât al unui stăpân de portuar.

Bărbaţii nu şopteau că acesta ar putea fi sfârşitul timpurilor. Au strigat-o. Câmpurile Păcii erau în flăcări,

Turnul Corbilor a fost spart aşa cum a fost profeţit şi un criminal a condus în mod deschis în Seandar. Acesta a fost un moment pentru a ridica sabia şi a alege o parte, apoi a vărsa sânge pentru a da o culoare finală pământului pe moarte.

Vântul urla spre est peste faimoasele stânci de smarald şi se îndreptă spre ocean. În spate, fum părea să se ridice de pe întreg continentul Seanchan.

Timp de ore, vântul a suflat – făcând ceea ce s-ar fi numit vânturi alice în altă epocă – răsucindu-se între calote albe şi valuri întunecate, misterioase. În cele din urmă, vântul a întâlnit un alt continent, acesta liniştit, ca un om care îşi ţine respiraţia înainte ca toporul şefului să cadă.

Când vântul a ajuns la muntele enorm, cu vârfuri sparte, cunoscut sub numele de Dragonmount, îşi pierduse mult din putere. Trecu pe la baza muntelui, apoi printr-o livada mare de meri, luminata de lumina soarelui devreme după-amiaza. Frunzele cândva verzi deveniseră galbene.

Vântul trecea pe lângă un gard jos de lemn, legat la îmbinări cu sfoara de in cafeniu. Două figuri stăteau acolo: un tânăr şi un bărbat sumbru în ultimii săi ani. Bătrânul purta o pereche de pantaloni maro uzaţi şi o cămaşă albă lejeră, cu nasturi de lemn. Fata lui era atât de brăzdată de r iduri, încât părea înrudită cu scoarţa copacilor.

Almen Bunt nu ştia prea multe despre livezi. Oh, plantase câţiva copaci înapoi la ferma lui din Andor. Cine nu a avut un copac sau doi să umple spaţiul de pe masa? Plantase o pereche de nuci în ziua în care se căsătorise cu Adrinne. Se simţise bine să aibă copacii ei acolo, în afara ferestrei lui, după ce murise.

Conducerea unei livezi era cu totul altceva. Pe acest câmp

erau aproape trei sute de copaci. Era livada surorii lui; era în vizita în timp ce fiii săi îi administrau ferma de lângă Carysford.

În buzunarul cămăşii, Almen purta o scrisoare de la fiii săi. O scrisoare disperată, cerând autor, dar nu a putut să meargă la ei. Era nevoie de el aici.

În plus, era un moment bun pentru el să plece din Andor. Era un om al Reginei. Au existat momente, recent, când a fi omul Reginei putea pune pe cineva în la fel de multe necazuri precum a avea o vacă prea multe în păşune.

— Ce facem, Almen? întreba Adun. „Acei copaci, ei… Ei bine, nu ar trebui să se întâmple aşa”. Băiatul de treisprezece ani avea părul auriu din partea tatălui său.

Almen şi-a frecat bărbia, scărpinând la un petic de mustăţi pe care îi ratase în timpul bărbieritului. Hahn, fratele mai mare al lui Adun, s-a apropiat de ei. Băiatul îi sculptase lui Almen un set de dinţi de lemn ca cadou de sosire mai devreme în primăvara. Lucruri minunate, ţinute împreună cu fire, cu goluri pentru cei câţiva dinţi rămaşi pe care îi mai avea. Dar dacă ar mesteca prea tare, s-ar deforma.

Rândurile de copaci erau drepte şi perfect distanţate. Graeger – cumnatul lui Almen – fusese întotdeauna meticulos. Dar acum era mort, motiv pentru care venise Almen. Rândurile îngrijite de copaci au continuat mai departe pentru trepte şi trepte, tăiaţi cu grijă, fertilizaţi şi X 9 X X *f* X z *f f f* udaţi.

Şi în timpul nopţii, fiecare dintre ei îşi vărsase roadele. Mere mici, abia cât degetul mare al unui bărbat. Mii dintre ei. Se zguduiseră în timpul nopţii, apoi căzuseră. O recoltă întreagă, a dispărut.

L”-x T – X 1 * 1 * L 11*

— Nu ştiu ce să spun, băieţi, a recunoscut în cele din urmă Almeii.

— Tu, fără cuvinte? spuse Hahn. Fratele lui Adun avea o culoare mai închisă, ca şi mama lui, şi era înalt pentru cei – T T 1 * 1 1 1*”/? 11 1 J 1

cincisprezece ani. „Unchiule, de obicei ai la fel de multe de spus ca un vesel care a fost la coniac de jumătate de noapte!” Lui Hahn îi plăcea să menţină un front puternic pentru fratele său, acum că era bărbatul familiei. Dar uneori era bine să fii îngrijorat.

Iar Almen era îngrijorat. Foarte îngrijorat.

— Abia mai avem o săptămână de cereale, spuse Adun încet. „Şi ceea ce avem, am obţinut prin promisiuni pe cultură. Nimeni nu ne va da nimic, acum. Nimeni nu are nimic”.

Livada a fost unul dintre cei mai mari producători din regiune; jumătate din bărbaţii din sat au lucrat-o într-o etapă sau alta. Depindeau de asta. Aveau nevoie. Cu atâta mâncare care merge prost, cu magazinele epuizate în timpul iernii nefireşti…

Şi apoi a fost incidentul care la ucis pe Graeger. T” > w 1 7 1 1* li A 1 1 K T * „* 1

Bărbatul ocolise un colţ în Podul Negin şi dispăruse. Când oamenii au mers să caute, tot ce au găsit a fost un copac răsucit, fără frunze, cu un trunchi alb cenuşiu care mirosea a sulf.

Colţul Dragonului fusese mâzgălit pe câteva uşi în acea noapte. Oamenii erau din ce în ce mai nervoşi. Odată, Almen i-ar fi numit pe toţi prosti, sărind în umbre şi văzând trolloci însângeraţi sub fiecare pavaj.

Acum… ei bine, acum nu era atât de sigur. Aruncă o privire

spre est, spre Tar Valon. Ar putea vrăjitoarele să fie de vină pentru recolta eşuată? Ura să fie atât de aproape 1 „1 1A1 7”.

rlo culmi Iot o-l a Ix/qo Ox70 noxzmo de qiiiot

Au tăiat copacul acela şi l-au ars. Încă simţeai miros de

— W /K – X w 7 7

pucioasă în piaţă.

TT 1 – 1 fi *h* TT1 w/k 1 – C 1 1 * 1 Z-1

„Unchiule?” spuse Hahn, părând inconfortabil. „Ce… ce facem?”

„Eu…” Ce au făcut? „Arde-mă, dar ar trebui să mergem cu toţii la Caemlyn. Sunt sigur că noua regină are totul clar până acum. Putem să mă rezolvăm corect prin lege. Cine a auzit vreodată de aşa ceva, să câştige un preţ pe capul tău pentru că ai vorbit în favoarea reginei? Şi-a dat seama că divaga. Băieţii continuau să se uite la el.

— Nu, continuă Almen. „Arde-mă, băieţi, dar asta e greşit. Nu putem merge. Trebuie să continuăm să lucrăm. Acest lucru nu este mai rău decât atunci când mi-am pierdut întreg câmpul de mei din cauza unui îngheţ târzie cu douăzeci de ani în urmă. Vom trece peste asta, aşa cum vom face şi Lumina”.

Copacii înşișși arătau bine. Nicio muşcătură de insectă e ele, frunze puţin îngălbenite, dar totuşi bune. Sigur, mugurii de primăvară veniseră târziu, iar merele crescuseră încet. Dar au crescut.

— Hahn, spuse Almen. „Ştii că toporul de doborâre al tatălui tău are acele jetoane pe ea? De ce nu te duci să-l ascuţi? Adun, du-te să aduci pe Uso şi pe Moor şi căruţele lor. Vom sorta merele alea căzute şi vom vedea dacă vreunul nu s-a putrezit prea rău. Poate că porcii îi vor lua”.

Cel puţin mai aveau două. Dar nu fuseseră purcei în această primăvară.

Tinerii au ezitat.

— Continuă acum, spuse Almen. „Nu are rost să rătăcim pentru că am avut un eşec”.

Băieţii s-au grăbit să plece, ascultători. Mâinile lene au făcut minţi lene. Unele lucrări i-ar împiedica să se gândească la ceea ce avea să urmeze.

7 „fe Ţ *gl* – „l *f* „l W „l

Nu a fost niciun ajutor pentru el. Se aplecă pe gard, simţind sub braţe şanţurile aspre ale scândurilor neşlefuite. Vântul acela i-a tras din nou de coada cămăşii; Adrmne îl forţase întotdeauna să-l bage, dar acum că nu mai era, el… ei bine, nu-i plăcuse niciodată să-l poarte aşa.

Şi-a băgat tricoul oricum.

Aerul mirosea greşit cumva. Învechit, ca aerul din interiorul unui oraş. Muştele începeau să bâzâie în jurul bucăţilor zdrobite care fuseseră cândva mere.

Almen trăise multă vreme. Nu ţinuse niciodată socoteala; Adrinne făcuse asta pentru el. Nu era important. Ştia că a văzut o mulţime de ani şi asta a fost tot.

Văzuse insecte atacând o recoltă; văzuse plante pierdute din cauza inundaţiilor, a secetei sau a neglijenţei. Dar în toţi anii lui, nu văzuse niciodată aşa ceva. Acesta a fost ceva rău. Satul era deja înfometat. Nu au vorbit despre asta, nici când copiii sau tinerii erau prin preajmă. Adulţii au dat în linişte ce aveau tinerilor şi femeilor care alăptau. Dar vacile se uscau, magazinele stricau, recoltele mureau.

Scrisoarea din buzunar spunea că propria fermă a fost pusă la cale de mercenari care treceau. Nu făcuseră rău nimănui, dar luaseră fiecare bucată de mâncare. Fiii săi au

supravieţuit doar săpând cartofi pe jumătate crescuţi din recoltă şi fierbându-i. Au găsit nouăsprezece din douăzeci putrezind în pământ, în mod inexplicabil plini de viermi, în ciuda creşterii verzi de deasupra.

Zeci de sate din apropiere sufereau la fel. Nu trebuie mâncat. Tar Valon însuşi avea probleme în a-şi hrăni oamenii.

Privind în jos acele rânduri îngrijite şi perfecte de meri inutili, Almen simţi greutatea zdrobitoare a acestuia. De a încerca să rămână pozitiv. De a vedea că sora lui a lucrat pentru eşec şi putregai. Merele astea… se presupunea că ar fi salvat satul şi fiii lui.

Stomacul îi bubuia. A făcut asta foarte mult în ultima vreme.

Asta este atunci, nu-i aşa? îşi spuse el, cu ochii către – 1 11 w1117 lji – 1 – l

Iarba prea galbenă de dedesubt. Lupta tocmai s-a încheiat.

Almen se prăbuşi, simţind o greutate pe umerii lui. Adrinne, se gândi el. Fusese o vreme când râdea repede, vorbise repede. Acum se simţea uzat, ca un stâlp care fusese şlefuit şi şlefuit şi şlefuit până nu mai rămăsese decât o aşchie. Poate că era timpul să eliberăm.

A

simţit ceva pe gât. Căldură.

ezită, apoi îşi întoarse ochii obosiţi spre cer. Lumina soarelui îi scălda faţa. A rămas cu gura căscată; părea atât de mult timp de când nu mai văzuse lumina pură a soarelui. Strălucea printr-o pauză mare din nori, mângâietoare, ca căldura unui cuptor care coace o pâine groasă de aluat a lui Adrinne.

Almen se ridică, ridicând o mână pentru a-şi umbri ochii. A

inspirat adânc şi lung şi a mirosit… flori de măr? Se învârti cu o tresărire.

Merii înfloreau.

Era pur şi simplu ridicol. Şi-a frecat ochii, dar asta nu a risipit imaginea. Înfloreau, toate, flori albe izbucnind între frunze. Muştele bâzâiau în aer şi se îndepărtau de vânt. Bucăţile întunecate de măr „de pe pământ s-au topit, ca ceara în faţa unei flăcări. În câteva secunde, nu a mai rămas nimic din ele, nici măcar suc. Pământul îi absorbise.

Ce s-a întâmplat? Merii nu au înflorit de două ori. A înnebunit?

Pe poteca care trecea pe lângă livadă se auzeau paşi încet. Almen se întoarse şi găsi un tânăr înalt care cobora de la poalele dealurilor. Avea părul roşu intens şi purta haine zdrenţuite: o mantie maro cu mâneci largi şi o cămaşă simplă de in alb dedesubt. Pantalonii erau mai fini, negri, cu o broderie delicată de aur la manşetă.

— Ho, străine, spuse Almen, ridicând mâna, fără să ştie ce să mai spună, nici măcar sigur dacă a văzut ceea ce credea că a văzut.

— Te-ai… te-ai pierdut la poalele dealurilor?

Bărbatul se opri, întorcându-se brusc. Părea surprins să-l găsească pe Almen acolo. Cu o tresărire, Almen şi-a dat seama că braţul stâng al bărbatului se terminase într-un ciot.

Străinul se uită în jur, apoi inspiră adânc. „Nu. Nu sunt pierdut. În cele din urmă. Mi se pare grozav de mult timp de când nu am înţeles calea dinaintea mea”.

Al w f. – a 1 1 *

Almen se scărpina pe o parte a feţei. Arde-l, mai era un plasture pe care îi era dor să-l rade. Mâna îi tremurase atât

de tare încât ar fi putut la fel de bine să fi sărit cu totul briciul. „Nu ai pierdut? Fiule, poteca aceea duce doar în sus pe pantele Muntelui Dragonului. Zona a fost vânată curată, dacă speraţi să găsiţi vânat. Acolo nu este nimic de * 1 /J folos”.

— N-aş spune asta, spuse străinul, privind peste umăr. „Întotdeauna sunt lucruri utile în jur, dacă te uiţi suficient de atent. Nu te poţi uita la ei prea mult. Să înveţi, dar să nu fii copleşit, acesta este echilibrul”.

Almen şi-a încrucişat braţele. Cuvintele bărbatului... se părea că aveau două conversaţii diferite. Poate că băiatul nu avea dreptate în cap. Era ceva în legătură cu bărbatul, totuşi. Felul în care stătea, felul în care acei ochi ai lui priveau cu o intensitate atât de calmă. Almen a avut chef să se ridice şi să-şi scoată praful cămaşa pentru a se face mai prezentabil.

„Te cunosc?” întrebă Almen. Ceva despre tânăr îi era familiar.

— Da, spuse băiatul. Apoi dădu din cap spre livadă. „Adună-ţi oamenii şi adună merele alea. Va fi nevoie de ele în zilele următoare”.

„Merele?” spuse Almen, întorcându-se. „Dar...” El a îngheţat. Copacii înfloreau cu mere noi, roşii coapte. Florile pe care le văzuse mai devreme căzuseră libere şi acoperiseră pământul în alb, ca zăpada.

Merele acelea păreau să strălucească. Nu doar zeci de ele pe fiecare copac, ci sute. Mai mult decât ar trebui să deţină un copac, fiecare este perfect copt.

— Înnebunesc, spuse Almen, întorcându-se înapoi către bărbat.

— Nu tu eşti nebun, prietene, spuse străinul. „Dar /V I 1 X

1 1 X X1 T’l j

Întreaga lume. Adună acele mere repede. Prezenta mea îl va ţine departe pentru o vreme, cred, şi orice ai lua acum ar trebui să fie ferit de atingerea lui.

Vocea aceea… Acei ochi, ca nişte pietre preţioase gri tăiate şi înfipte în faţa lui.

— Te cunosc, spuse Almen, amintindu-şi o pereche ciudată de tineri pe care îi ridicase cu căruciorul său cu ani în urmă. „Uşoară! Tu eşti el, nu-i aşa? Cel despre care vorbesc?”

Bărbatul se uită înapoi la Almen. Întâlnind aceşti ochi, Almen simţi un ciudat sentiment de pace.

— Este probabil, bs bărbatul. „Bărbaţii vorbesc adesea despre mine”. A zâmbit, apoi s-a întors şi şi-a continuat drumul pe potecă.

— Aşteaptă, spuse Almen, ridicând o mână spre bărbatul care nu putea fi decât Dragonul Renăscut. „Unde te duci?”

Bărbatul privi înapoi cu o grimasă slabă. „Să fac ceva ce am amânat. Mă îndoiesc că va fi mulţumită de ceea ce îi spun”.

Almen îşi lăsă mâna în jos, privind cum străinul se îndepărta, pe o potecă între două livezi îngrădite, copaci încărcaţi cu mere roşii de sânge. Almen se gândi – pentru o clipă – că putea vedea ceva în jurul bărbatului. O uşurinţă în aer, deformată şi îndoită.

Almen l-a urmărit pe bărbat până când a dispărut, apoi s-a repezit spre casa Alysei. Vechea durere din şold a dispărut şi a simţit că ar putea alerga o duzină de leghe. La jumătatea drumului spre casă, l-a întâlnit pe Adun şi pe cei doi muncitori care veneau în livadă. L-au privit cu ochi îngrijoraţi în timp ce se opri.

capabil să vorbească, Almen se întoarse şi arătă înapoi

spre livezi. Merele erau pete roşii, punctând verdele x.x... X „x ca nişte pistrui.

„Ce-i asta?” întrebă Uso, frecându-şi faţa lungă. Moor miji, apoi începu să alerge spre livadă.

— Adună-i pe toţi, spuse Almen, supărat. „Toţi din sat, din satele din apropiere, oameni care trec pe drumul lui Shyman. Toată lumea. Adu-i aici să se adune şi să aleagă”.

„Alege ce?” întrebă Adun încruntat.

— Mere, spuse Almen. „Ce altceva de sânge creşte pe meri! Ascultă, avem nevoie de fiecare dintre acele mere culese înainte de a se termina ziua. Mă auzi? Merge! Împrăştie vestea! Până la urmă, este recoltă!”

Au fugit să se uite, desigur. Era greu să-i învinovăţim pentru asta. Almen a continuat şi, în timp ce făcea, a observat pentru prima dată că iarba din jurul lui părea mai verde, mai sănătoasă.

S-a uitat spre est. Almen simţi o tragere în interiorul lui. Ceva îl trăgea încet în direcţia în care se îndreptase străinul.

Merele în primul rând, se gândi el. Atunci... ei bine, atunci ar vedea.

Întrebări de conducere

Tunetele bubuia deasupra, moale şi ameninţător ca mârâitul unei fiare îndepărtate. Perrin îşi întoarse ochii spre cer. Cu câteva zile în urmă, acoperirea norilor pătrunzătoare devenise neagră, întunecându-se ca venirea unei furtuni oribile. Dar ploaia venise doar în stropi.

Un alt bubuit a zguduit aerul. Nu era niciun fulger. Perrin îl bătu pe Stayer pe gât; calul mirosea a supărat – înţepător, transpirat. Calul nu a fost singurul. Acel miros atârna deasupra forţei sale enorme de trupe şi refugiaţi în timp ce

călcau pe pământul noroios. Acea forţă a creat un tunet propriu, paşi, bătăi de copite, roţi de căruţă care se întorc, bărbaţi şi femei strigând.

Aproape ajunseseră la Jehannah Road. Iniţial, Perrin plănuise să traverseze asta şi să continue spre nord, spre Andor. Dar pierduse mult timp din cauza bolii care lovise tabăra lui – ambii Asha man aproape că „muriseră. Apoi acest noroi gros îi încetinise şi mai mult. În total, trecuse mai bine de o lună de când plecaseră de la Maiden şi călătoriseră doar atât de departe cât sperase iniţial Perrin să ajungă într-o săptămână.

Perrin şi-a băgat mâna în buzunarul hainei, simţind micul puzzle al fierarului de acolo. Îl găsiseră în Maiden, iar el începuse să ghicească cu el. Până acum, nu-şi dăduse seama cum să despartă piesele. Era un puzzle la fel de complex pe cât văzuse vreodată.

Nu era niciun semn de maestru Gill sau de oamenii pe care Perrin îi trimisese înainte cu provizii. Grady reuşise câteva porţi mici înainte să trimită cercetaşi să-i găsească, dar se întorseseră fără vesti. Perrin începea să-şi facă griji pentru ei.

„Lordul meu?” a întrebat un bărbat. Stătea lângă calul lui Perrin. Turne era un tip slăbănog, cu părul roşu şi ondulat şi o barbă pe care o legase cu şnururi de piele. El purta un topor de războinic într-o buclă la centură, o chestie răutăcioasă cu o teapă în spate.

— Nu vă putem plăti prea mult, spuse Perrin. – w – x – o x x x

Oamenii tăi nu au cai?

— Nu, domnule, spuse Turne, aruncând o privire la zecile săi de însoţitori. „Jarr avea unul. Am mâncat-o acum câteva

săptămâni”. Turne mirosea a nespălat şi murdar, iar deasupra acestor mirosuri era o ciudată învechire. Oare emoţiile bărbatului s-au amorţit? „Dacă nu te superi, Domnul meu. Salariile pot aştepta. Dacă ai mâncare… ei bine, asta va fi suficient pentru moment”. Ar trebui să-i îndepărtez, se gândi Perrin. Avem de la prea multe guri de hrănit. Light, trebuia să scape de oameni. Dar aceşti oameni păreau îndemânatici cu armele lor şi, dacă i-ar fi întors, s-ar transforma fără îndoială laiaf.

— Du-te pe linie, spuse Perrin. „Găseşte un bărbat pe r-j-i i rril i i – 7 /v 1 i nume Tam al’ Thor – este un tip voinic, îmbrăcat ca un fermier. Oricine ar trebui să te poată îndrepta în direcţia lui. Spune-i că ai vorbit cu Perrin şi i-am spus să te iau la masă.

Bărbaţii murdari s-au relaxat, iar liderul lor slab mirosit de fapt recunoscător. Recunoscător! Vând săbii – poate bandiţi – recunoscători că sunt luaţi numai pentru mese. Asta era starea lumii.

„Spune-mi, Domnul meu”, a spus Turne în timp ce grupul său începea să coboare pe linia refugiaţilor. „Chiar ai mâncare?”

— Da, spuse Perrin. „Tocmai am spus asta”.

„Şi nu se strică după o noapte lăsată în pace?”

— Bineînţeles că nu, spuse Perrin cu severitate. „Nu dacă o păstrezi corect”. Unele dintre cerealele lor ar putea avea gărgăriţe în el, dar era comestibil. Bărbatul părea să găsească asta incredibil, de parcă Perrin ar fi spus că vagoanele lui vor încolţi aripi în curând şi vor zbura spre lz t *f* X *f* X

munţi.

— Continuă acum, spuse Perrin. „Şi asigură-te că le spui

oamenilor tăi că avem o tabără strânsă. Fără luptă, fără furt. Dacă am simţit că faci probleme, vei fi pe urechi”.

— Da, Domnul meu, spuse Turne, apoi se grăbi să se alăture oamenilor săi. Mirosea sincer. Tam nu avea să fie încântat să aibă încă un lot de mercenari pe care să-i supravegheze, dar Shaido încă mai erau acolo undeva. Cei mai mulţi dintre ei păreau să se fi întors spre est. Dar, având în vedere cât de încet călătorise forţa lui Perrin, era îngrijorat că Aiel-ul s-ar putea răzgândi şi s-ar putea întoarce după el.

Împinse pe Stayer înainte, flancat de o pereche de bărbaţi de la Two Rivers. Acum că Aram dispăruse, bărbaţii de la Two Rivers îşi luaseră – din păcate – responsabilitatea de a-i oferi lui Perrin gărzi de corp. Supărările de astăzi au fost Wil al’ Seen şi Reed Soalen. Perrin încercase să-i pună pe bărbaţi. Dar ei au insistat, iar el avea griji mai mari să-l deranjeze, dintre care nu în ultimul rând erau visele lui ciudate. Viziuni bântuitoare de a lucra forjele şi de a nu putea crea nimic de valoare.

Scoate-le din minte, îşi spuse el, urcând pe coloana lungă, al’ Seen şi Soalen ţinând pasul. Ai destule coşmaruri când eşti treaz. Ocupă-te mai întâi de acestea.

T 7 1 – 11* 1 1 – w 1 – 1” ’11

Lunca din jurul lui era deschisă, deşi iarba îngălbenea şi el observă cu neplăcere câteva fâşii mari de flori sălbatice moarte, putrezind. Ploile de primăvară transformaseră majoritatea zonelor ca aceasta în capcane de noroi. Mişcarea atât de mulţi refugiaţi a fost lentă, ţinând cont chiar de balonul răului şi noroiul. Totul a durat mai mult decât se aştepta, inclusiv să plece din Maiden.

Forţa a ridicat noroi în timp ce mărşăluia; majoritatea

pantalonilor şi fustelor refugiaţilor erau acoperite cu ea, iar aerul era dens cu parfumul lipicios. Perrin s-a apropiat de prima linie, trecând pe lângă călăreţi îmbrăcaţi în pieptar roşu, cu lăncile ridicate, cu cârmele ca nişte vase cu rame. Garda înaripată din Mayene. Lordul Gallenne călărea în faţa lor, cu cârma cu pene roşii ţinută lângă el. Purtarea lui era suficient de formală încât ai putea crede că mergea într-o paradă, dar singurul lui ochi era atent în timp ce scruta peisajul rural. Era un soldat bun. Erau o mulţime de soldaţi buni în această forţă, deşi uneori era greu ca să îndoiţi o potcoavă pentru a-şi ţine mâinile de gâtul celuilalt.

„Lord Perrin!” strigă o voce. Arganda, Primul Căpitan al Ghealdanului, a împins prin liniile Mayener călare pe un roan înalt. Trupele sale călăreau într-o coloană largă lângă Mayeners – încă de la întoarcerea lui Alliandre, Arganda fusese pusă pe un tratament egal. Se plânsese că Garda t – w 1 r? *Is** t 1 w – 1 1 j

Înaripată mergea adesea în faţă. În loc să stimuleze alte argumente, Perrin ordonase ca coloanele lor să călătorească una lângă alta.

— A fost un alt grup de mercenari? întrebă Arganda, trăgându-şi calul lângă Perrin.

— O trupă mică, spuse Perrin. „Probabil că odată a fost gardianul unui stăpân al unui oraş local”.

„Dezertori”. Arganda scuipă în lateral. „Ar fi trebuit să trimiţi după mine. Regina mea ar vrea să fie înşirate! Nu uitaţi că acum suntem la Ghealdan”.

— Regina ta este femeia mea de drept, spuse Perrin când ajungeau în faţa coloanei. „Nu condamnăm pe nimeni decât dacă avem dovezi ale crimelor lor. Odată ce toată lumea se întoarce în siguranţă acolo unde îi este locul, puteţi începe

să sortaţi săbiile de vânzare şi să vedeţi dacă puteţi încărca pe oricare dintre ele. Până atunci, sunt doar bărbaţi înfometaţi care caută pe cineva pe care să-l urmeze”.

Arganda mirosea a frustrat. Perrin câştigase câteva săptămâni de bunăvoinţă din partea lui şi a lui Gallenne în urma asaltului reuşit asupra Maiden, dar vechile divizii reapăreau în noroiul nesfârşit, sub un cer plin de tunete.

— Nu-ţi face grm, spuse Perrin. „Am bărbaţi care veghează asupra noilor veniţi”. De asemenea, i-a pus să urmărească refugiaţii. Unii erau atât de docili, încât cu greu mergeau la privat fără să fie instruiţi să facă acest lucru; alţii continuau să se uite peste umeri, de parcă s-ar fi aşteptat ca Shaido să izvorască din şirul îndepărtat de stejari şi gumii în orice moment. Oamenii care miroseau atât de îngroziţi puteau fi necazuri, iar diferitele facţiuni ale taberei sale mergeau deja ca şi cum ar fi străbătut cu greu prin mâncărime.

— Poţi trimite pe cineva să vorbească cu noii veniţi, Arganda, spuse Perrin. „Numai vorbeşte. Aflaţi de unde sunt, aflaţi dacă au servit un lord, vedeţi dacă pot adăuga ceva pe hărţi”. Nu aveau hărţi bune ale zonei şi fuseseră nevoiţi să-i pună pe bărbaţii ghealdanini – inclusiv pe Arganda – să tragă câteva din memorie.

Arganda a plecat, iar Perrin s-a mutat în faţa coloanei. A fi responsabil a avut momentele sale frumoase; aici sus, mirosurile de trupuri nespălate şi de noroi înţepător nu erau nici pe departe atât de puternice. În faţă, putu să vadă în sfârşit Drumul Jehannah ca o curea lungă de piele care străbate câmpiile muntoase, alergând în direcţia nord-vest.

Perrin călărea, pierdut în gânduri o vreme. În cele din urmă, au ajuns pe carosabil. Noroiul nu arăta la fel de rău pe drum ca pe pajişti – deşi, dacă ar fi fost ca orice alt drum

pe care Perrin a parcurs, ar avea mocirla şi porţiunile ei spălate. Când a ajuns la el, a observat că Galia se apropie. Aielul plecase să cerceteze înainte şi, în timp ce calul lui Perrin păşi pe şosea, el observă că cineva călărea în spatele lui Galiei, spre ei.

Era Fennel, unul dintre potcovarii pe care Perrin îi trimisese înainte cu maestrul Gill şi cu ceilalţi. Perrin a simţit o uşurare când îl vadă, dar a fost urmată de îngrijorare. Unde erau ceilalţi?

Ľ” / T 1 TI – J» 1” ’7 1 J 1 – P

„Lord Perrin!” spuse bărbatul ridicându-se. Gaul făcu un pas în lateral. Fennel era un bărbat cu umeri largi şi I I 1 – I A 1 1 I 1 I 7

purta un topor de muncitor cu mâner lung legat de spate. Mirosea a uşurare. „Lăudaţi Lumina. Am crezut că nu vei ajunge niciodată aici. Omul tău spune că salvarea a funcţionat?

7 A C 1 T-1 1 T\ – I I 11 T T 1 I

— A fost, Fennel, spuse Perrin, încruntat. „Unde sunt ceilalţi?”

— Au mers înainte, domnule, spuse Fennel, înclinându-se de pe cal. „M-am oferit voluntar să rămân în urmă, pentru când ai ajuns din urmă. Trebuia să explicăm, vezi tu”.

„Explica?”

T” I i 1 A i t 1 1 – 1 – 1 1 11TX

— Restul s-au întors spre Lugard, explică Fennel. „De-a lungul drumului”.

„Ce?” spuse Perrin frustrat. „Le-am dat ordin să continue spre nord!”

— Domnule, spuse Fennel, părând ruşinat. „Ne-am întâlnit cu călători care veneau de pe acolo; a spus că noroiul făcea

drumurile spre nord aproape complet impracticabile pentru căruţe sau căruţe. Maestrul Gill a decis că mersul către Caemlyn „prin Lugard ar fi cel mai bun mod de a-ţi urma ordinele. Îmi pare rău, Domnul meu. De aceea, unul dintre noi a trebuit să rămână în urmă”.

Uşoară! Nu era de mirare că cercetaşii nu-i găsiseră pe Gill şi pe ceilalţi. Merseseră în direcţia greşită. Ei bine, după ce el însuşi s-a străbătut prin noroi timp de săptămâni – uneori trebuind să se oprească şi să aştepte furtunile – Perrin nu i-a putut învinovăţi că au decis să ia drumul. Asta nu l-a împiedicat să se simtă frustrat.

C

cât de in urmă suntem?” întrebă Perrin.

— Sunt aici cinci zile, Domnul meu.

Aşa că şi Gill şi ceilalţi fuseseră încetiniţi. Ei bine, asta a fost ceva, cel puţin.

— Du-te şi ia-ţi ceva de mâncare, Fenicul, spuse Perrin. „Şi îţi mulţumesc că ai rămas în urmă să-mi spui ce s-a întâmplat. A fost un lucru curajos pe care l-ai făcut, să aşteptţi singur atât de mult”.

„Cineva trebuia să o facă, Domnul meu”. El a ezitat. „Cei mai mulţi se temeau că nu... ei bine, că lucrurile au mers prost, Domnul meu. Vezi tu, ne-am gândit că vei fi mai rapid decât noi, din moment ce aveam cărucioarele alea. Dar, după cum arată lucrurile aici, ai decis să aduci tot oraşul cu tine!

Nu era departe de adevăr, din păcate. Îi făcu semn lui Fennel.

— L-am găsit cam la o oră de-a lungul drumului, spuse Gaul încet. „Lângă un deal care ar fi o tabără excelentă. Udată bine, cu vedere bună asupra zonei înconjurătoare”.

Perrin dădu din cap. Trebuiau să decidă ce să facă – să aştepte până când Grady şi Neald vor putea să facă porţi mari, să-l urmeze pe Maestrul Gill şi pe ceilalţi pe jos, sau să trimită majoritatea oamenilor spre nord şi să trimită doar câţiva spre Lugard. Indiferent de decizie, ar fi bine să tabărăm ziua şi să rezolvăm lucrurile.

— Daţi cuvântul celorlalţi, dacă vreţi, îi spuse Perrin lui Gaul. „Vom merge pe drum spre locul pe care l-aţi găsit, apoi vom discuta ce să facem în continuare. Şi întreabă-i pe unii dintre Fecioare dacă ar cerceta de-a lungul drumului în direcţia cealaltă pentru a te asigura că nu vom fi surprinşi de cineva care se deplasează pe drum în spatele nostru.

Gaul dădu din cap şi se îndepărtă să transmită cuvântul. Perrin rămase stând deasupra lui Stayer, gândindu-se. Avea o jumătate de gând să-i trimită pe Arganda şi Alliandre spre nord-vest chiar acum, pornind pe o potecă spre Jehannah. Dar Fecioarele au ales nişte cercetaşi Shaido care îşi urmăreau armata. Probabil că aceştia erau acolo pentru a se asigura că Perrin nu era o ameninţare, dar l-au stârnit nelinişti. Erau vremuri – 1 7 J

periculoase.

Cel mai bine era să-l ţină pe Alliandre şi oamenii ei cu el deocamdată, atât pentru siguranţa ei, cât şi a lui, cel puţin până când Grady şi Neald şi-au revenit. Muşcăturile de şarpe din bula răului îi afectaseră pe cei doi şi pe Măsuri – singurul dintre Aes Sedai care fusese muşcat – mai rău decât pe ceilalţi.

Totuşi, Grady începea să pară sănătos din nou. În curând avea să reuşească să facă o poartă suficient de mare pentru a trece armata. Atunci Perrin putea să-i trimită acasă pe Alliandre şi pe cei de la Two Rivers. El însuşi putea să se

întoarcă la Rand, să pretindă că se împaca – cei mai mulţi oameni încă ar crede că el şi Rand s-ar fi despărţit furios – şi apoi să scape în sfârşit de Berelam şi Garda ei înaripată. Totul ar putea reveni la cum ar trebui să fie.

Lumina trimite totul a mers atât de uşor. Clătină din cap, risipind culorile şi viziunile învolburate care îi apăreau ochilor ori de câte ori se gândea la Rand.

În apropiere, Berelain şi forţa ei mărşăluiau pe drum, părând foarte încântaţi să ajungă la o bază solidă. Frumoasa femeie cu părul negru purta o rochie fină verde şi o „curea de picături de foc. Decolteul ei era incomod de jos. Începuse să se bazeze pe ea în timpul absenţei lui Faile, odată ce ea încetase să-l trateze ca pe un mistreţ care trebuie vânat şi jupuit.

Faile se întorsese acum şi părea că armistiţiul lui cu Berelain se terminase. Ca de obicei, Annoura a călărit lângă ea, deşi nu şi-a petrecut timpul discutând cu Berelain aşa cum a făcut cândva. Perrin nu-şi dăduse niciodată seama de ce se întâlnise cu Profetul. Probabil că nu ar fi făcut-o niciodată, având în vedere ce se întâmplase cu Masema. La o zi din Maiden, cercetaşii lui Perrin alergaseră peste un grup de cadavre care fuseseră ucişi cu săgeţi şi furate de pantofi, curele şi orice obiect de valoare. Deşi corbii prinseseră ochii, Perrin simţise mirosul lui Masema prin putregai.

Profetul era mort, ucis de bandiţi. Ei bine, poate că acesta era un sfârşit potrivit pentru el, dar Perrin încă simţea că eşuase. Rand dorise să i se aducă Masema. Culorile se învârteau din nou. Oricum ar fi, era timpul ca Perrin să se întoarcă la Rand. Culorile se învârteau, arătându-l pe Rand stând în faţa unei clădiri cu un front ars, privind spre vest.

Perrin a alungat imaginea. Datoria lui a fost împlinită, Profetul a avut grijă, fidelitatea lui Alliandre asigurată. Numai că Perrin simţea că ceva nu era încă foarte greşit. A băgat cu degetele puzzle-ul fierarului în buzunar. Pentru a înţelege ceva… trebuie să-ţi dai seama părţile…

El a mirosit pe Faile înainte ca ea să ajungă la el, şi-a auzit calul pe pământul moale.

— Deci, Gill s-a întors spre Lugard? întrebă ea, oprindu-se lângă el.

El a dat din cap.

„Este posibil să fi fost înţelept. Poate ar trebui să ne întoarcem şi noi în acest sens. Au fost acele săbii mai vândute care ni s-au alăturat?”

„Da”.

— Trebuie să fi strâns cinci mii de oameni în ultimele săptămâni, spuse ea gânditoare. „Poate mai mult. Ciudat, în acest peisaj dezolant”.

Era frumoasă, cu părul ei de corb şi trăsăturile puternice – un nas bun de Saldaean înfipt între doi ochi înclinaţi. Era îmbrăcată pentru călărie în roşu intens vin. El a iubit-o foarte mult şi a lăudat Lumina că a recuperat-o. De ce se simţea atât de stânjenit în preajma ei acum?

E

şti tulburat, soţul meu”, remarcă ea. L-a înţeles atât de bine, de parcă ar fi putut citi mirosuri. Părea să fie o chestie a femeilor, totuşi. O putea face şi Berelam.

— Am adunat prea mulţi oameni, spuse el cu un mormăit. „Ar trebui să încep să-i întorc”.

„Bănuiesc că oricum îşi vor găsi calea înapoi în forţa noastră”.

„De ce ar trebui ei? As putea lăsa comenzi”.

— Nu poţi da ordine Modelului în sine, soţul meu. Ea aruncă o privire spre coloana de oameni în timp ce se a I i 1 Îndreptau spre drum.

X 77 A. 1 – A – I – I – V

„Ce să…” întrerupse el, prinzându-i sensul. „Crezi că ăsta sunt eu? Să fii ta veren?”

„La fiecare oprire de-a lungul călătoriei noastre, ai câştigat mai mulţi adepţi”, a spus Faile. „În ciuda pierderilor noastre împotriva lui Aiel, am ieşit din Maiden cu o forţă mai puternică decât atunci când am început. Nu ţi s-a părut ciudat că atât de mulţi dintre foştii gafsham merg la antrenamentul lui Tam cu armele?

„Au fost bătuţi atât de mult”, a spus Perrin. „Vor să nu se mai întâmple asta”.

„Şi aşa, tolăierii învaţă sabia”, a spus Faile, „şi descoperă că au talent pentru ea. Masonii care nu s-au gândit niciodată să lupte împotriva lui Shaido se antrenează acum cu toiagul. Săbii de vânzări şi armatori se adună la noi”.

„Este o coincidenţă”.

11 – 1 fi 11 T’17 „w a

„Coincidenţă?” Părea amuzată.

— Cu o tavernă în C 7* fi fruntea armatei?

Avea dreptate şi, în timp ce el tăcea, îi simţi satisfacţia de a câştiga argumentul. El nu a considerat-o ca pe un argument, dar ea ar vedea-o ca pe una. Dacă ceva, ea ar fi supărată că el nu a ridicat vocea.

— Toate acestea se vor termina în câteva zile, Faile, spuse el. „Odată ce vom avea din nou porţi de acces, îi voi trimite pe aceşti oameni la locurile lor potrivite. Nu adun o armată. Ajut unii refugiaţi să ajungă acasă”. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mai mulţi oameni să-l spună „Domnul

meu” şi să se încline şi să zgârie.

— Vom vedea, spuse ea.

„Eşuează”. Oftă şi îşi coborî vocea. „Un bărbat trebuie să vadă un lucru pentru ceea ce este. Nu are sens să numim o cataramă balama sau un cui potcoavă. Ţi-am spus; Nu sunt un lider bun. Am dovedit asta”.

„Nu aşa văd eu”.

A prins puzzle-ul fierarului în buzunar. Au discutat despre asta în săptămânile de la Maiden, dar ea a refuzat să vadă sens. „Tabăra a fost o mizerie când ai fost plecat, Faile! Ţi-am spus cum Arganda şi Fecioarele aproape s-au ucis unul pe altul. Şi Aram – Masema l-a corupt chiar sub nasul meu. Aes Sedai au jucat la jocuri pe care nu le pot ghici, iar bărbaţii de la Two Rivers… vezi cum mă privesc cu ruşine în ochi”.

Mirosul lui Faile a crescut de furie când a spus asta, iar ea se întoarse brusc spre Berelain.

— Nu e vina ei, spuse Perrin. „Dacă aş fi putut să mă gândesc la asta, aş fi oprit zvonurile. Dar nu am făcut-o. Acum trebuie să dorm în patul pe care mi l-am făcut. Uşoară! Ce este un bărbat dacă vecinii săi nu-l consideră bine? Nu sunt un lord, Faile, şi atât. Am dovedit-o pe deplin”.

— Ciudat, spuse ea. „Dar am vorbit cu ceilalţi şi ei spun o altă poveste. Se spune că ai ţinut Arganda sub control şi ai stins focurile în tabără. Apoi este alianţa cu Seanchan; cu cât învăţ mai mult despre asta, cu atât sunt mai impresionat. Ai acţionat decisiv într-o perioadă de mare incertitudine, ai concentrat eforturile tuturor şi ai realizat imposibilul luând Maiden. Acestea sunt acţiunile unui 1 – 1

lider”.

„Faile…”, a spus el, reprimând un mârâit. De ce nu ar asculta? Când fusese captivă, nimic nu contase pentru el decât să o recupereze. Nimic. Nu conta cine avusese nevoie de ajutorul lui sau ce ordine i se dăduse. Tarmon Gai don însuşi ar fi putut începe şi l-ar fi ignorat pentru a-l găsi *pe t* X X *t* X X Faile.

Şi-a dat seama acum cât de periculoase fuseseră acţiunile lui. Problema era că avea să facă aceleaşi acţiuni din nou. Nu a regretat ce făcuse, nici măcar o clipă. Un TI >*C. 1*

lider nu poate fi aşa.

Nu ar fi trebuit să-i lase niciodată să ridice steag-ul cu cap de lup în primul rând. Acum că şi-a îndeplinit sarcinile, acum că Faile s-a întors, era timpul să lase toată acea prostie în urmă. Perrin era fierar. Nu conta în ce l-a îmbrăcat Faile sau ce titluri i-au dat oamenii. Nu ai putea transforma un cuţit într-o potcoavă pictându-l sau numind-o altfel.

Se întoarse într-o parte, unde Jori Congar călărea înaintea coloanei, acea steagul roşu cu cap de lup fluturând cu mândrie dintr-un stâlp mai înalt decât lancea unui cavaler. Perrin deschise gura ca să strige să-l dea jos, dar Faile vorbi brusc.

— Da, într-adevăr, spuse ea, gânditoare. „M-am gândit la asta în ultimele săptămâni şi – oricât de ciudat pare – cred că captivitatea mea ar fi fost exact ceea ce aveam nevoie. Amândoi”.

Ce? Perrin se întoarse spre ea, simţindu-i mirosul de gândire. Ea credea ce spusese.

— Acum, spuse Faile, trebuie să vorbim despre…

— Cercetaşii se întorc, spuse el, poate mai brusc decât intenţiona. „Aiel în faţă”.

Faile aruncă o privire în timp ce arăta cu degetul, dar bineînţeles că încă nu putea vedea nimic. Ea ştia de ochii lui, totuşi. Ea a fost una dintre puţinele care au făcut-o.

Apelul a început când ceilalţi au observat cele trei figuri din ea dinsor care se apropiau de lângă drum, pe care Perrin le trimisese să le cerceteze. Două Fecioare s-au grăbit după înţelepţi şi una s-a îndreptat spre Perrin.

— E ceva lângă drum, Perrin Aybara, spuse femeia. Mirosea îngrijorată. Era un semn periculos. „Este ceva ce vei dori să vezi.

Galad se trezi la sunetul foşnetului unei clapete de cort. Durerile ascuţite îi ardeau pe partea unde fusese lovit în mod repetat; se potriveau cu durerile mai surte de pe umărul, braţul stâng şi coapsa lui acolo unde fusese rănit de Valda. Durerea lui de cap puternică era aproape suficient de puternică încât să înece toate celelalte.

El gemu, rostogolindu-se pe spate. Totul era întuneric a-i 1 * 1 ik” /**/Kj xi i 1 e în jurul lui, dar lumini înţepate străluceau pe cer. Stele? Fusese înnorat atât de mult timp.

KT X 1 w Z-”1 1 * 1 1

Nu… ceva nu era în neregulă cu ei. Capul îi pulsa de durere şi clipi din lacrimi din colţul ochilor. Stelele acelea păreau atât de slabe, atât de îndepărtate. Nu au făcut modele familiare. Unde l-ar fi dus Asunawa că stelele erau diferite?

Pe măsură ce mintea i s-a limpezit, a început să distingă împrejurimile. Acesta era un cort greu de dormit, construit pentru a fi întunecat în timpul zilei. Luminile de deasupra nu erau deloc stele, ci lumina soarelui prin găurile ocazionale de uzura din pânză.

Era încă gol şi, cu degetele îndoielnice, a stabilit că avea

sânge uscat pe față. Venise dintr-o tăietură lungă în frunte. Dacă nu l-a spălat curând, era probabil să fie infectat. S-a întins pe spate, inspirând şi expirând cu grijă. Dacă a luat prea mult aer deodată, partea lui tipa.

Galad nu se temea de moarte sau durere. Făcuse alegerile corecte. Era regretabil că trebuise să-i lase pe chestionaţi la conducere; erau controlaţi de seanchan. Cu toate acestea, nu existase altă opţiune, nu după ce a intrat în mâinile lui Asunawa.

Galad nu simţi nicio mânie pe cercetaşii care îl trădaseră. Chestionatorii erau o sursă validă de autoritate în Copii, iar minciunile lor fuseseră fără îndoială convingătoare. Nu, cel pe care era supărat a fost Asunawa, care a luat ceea ce era adevărat şi l-a tulburat. Au fost mulţi care au făcut asta în lume, dar Copiii ar trebui să fie diferiţi.

În curând, chestionatorii aveau să vină după el, iar atunci adevăratul preţ pentru salvarea oamenilor lui avea să fie impus cu cârligele şi cuţitele lor. Fusese conştient de acel preţ când luase decizia. Într-un fel, câştigase, pentru că manipulase cel mai bine situaţia.

Cealaltă modalitate de a-şi asigura victoria a fost să păstreze adevărul sub interogarea lor. Să nege că este un Prieten întunecat cu ultima suflare. Ar fi greu, dar ar fi corect.

Se forţă să se ridice în picioare, aşteptându-se – şi rezistând – la ameţeală şi greaţă. Se simţea în jur. Picioarele îi erau înlănţuite împreună, iar lanţul acela era blocat de un vârf care fusese înfipt adânc în pământ, străpungând fundul aspru de pânză a cortului.

A încercat să o smulgă, pentru orice eventualitate. A tras atât de tare încât muşchii i-au cedat şi aproape că a leşinat.

Odată ce şi-a reven it, s-a târât pe partea laterală a cortului. Lanţurile lui îi lăsau suficient loc pentru a alunge la clapete. A luat una dintre legăturile de pânză – care obişnuia să ţină clapele în sus când erau deschise – şi a scuipat pe ea. Apoi, metodic, şi-a şters murdăria şi sângele de pe faţă.

Curăţenia i-a dat un scop, l-a ţinut în mişcare şi l-a oprit să se gândească la durere. Şi-a curăţat cu grijă sîngele cu cruste de pe obraz şi nas. A fost dificil; îi era gura uscată. Şi-a muşcat limba pentru a obţine saliva. Fâşiile nu erau pânza, ci un material mai uşor. Miroseau a praf.

A scuipat pe o secţiune proaspătă, apoi a introdus scuipa în pânză. Rana de la cap, murdăria de pe faţă... aceste lucruri au fost semne ale victoriei pentru cei care întrebau. Nu i-ar părăsi. Ar merge în torturile lor cu faţa curată.

A auzit strigăte afară. Bărbaţi care se pregătesc să distrugă tabăra. Le-ar întârzia asta interogarea? Se îndoia. Lovirea în tabără ar putea dura ore întregi. Galad a continuat curăţenia, murdând lungimile ambelor curele, folosind lucrarea ca pe un fel de ritual, un model ritmic pentru a-i oferi un accent pentru meditaţie. Durerea de cap i s-a retras, durerile corpului devenind mai puţin semnificative.

Nu ar alerga. Chiar dacă ar putea scăpa, fuga i-ar anula târgul cu Asunawa. Dar îşi va înfrunta duşmanii cu respect de sine.

Când a terminat, a auzit voci în afara cortului. Ei veneau după el. S-a zbătut liniştit înapoi la ţăruş din pământ. Respirând adânc, în ciuda durerii, se rostogoli în genunchi. Apoi a luat vârful vârfului de fier în mâna stângă şi a împins, ridicându-se în picioare.

Se clătina, apoi se linişti, ridicându-se tot drumul. Durerile

lui nu erau nimic, acum. Simţise muşcături de insecte care erau mai rele. Îşi lăsă picioarele într-o poziţie de războinic, cu mâinile în faţa lui, cu încheieturile încrucişate. A deschis ochii, cu spatele drept, uitându-se la clapele cortului. Nu mantia, uniforma, heraldica sau sabia au făcut un om. Era felul în care se ţinea.

Clapele foşneau, apoi se deschiseră. Lumina de afară era strălucitoare pentru ochii lui Galad, dar el nu clipi. Nu tresări.

Siluetele se mişcau pe un cer acoperit. Au ezitat, iluminate din spate. Îşi dădea seama că erau surprinşi să-l vadă stând acolo.

„Uşoară!” a exclamat unul. „Damodred, cum de eşti treaz?” În mod neaşteptat, vocea era familiară.

„Trom?” întrebă Galad, cu vocea zdrenţuită.

Bărbaţii s-au vărsat în cameră. Pe măsură ce ochii i s-au adaptat, Galad l-a văzut pe Trom îndesat, împreună cu Bomhald şi Byar. Trom bâjbâi cu un set de chei.

„Stop!” spuse Galad. „V-am dat ordine vouă trei. Bomhald, e sânge pe mantia ta! Ţi-am poruncit să nu încerci să mă eliberezi!”

— Oamenii tăi ţi-au ascultat ordinele, Damodred, spuse o voce nouă. Galad ridică privirea şi văzu trei bărbaţi care intrau în cameră: Berab Golever, înalt şi bărbos; Alaabar Harnesh, cu capul lui chel, umbrit, lipsind urechea stângă; Brandel Vordarian, un bărbat blond din Andor, natalul lui Galad. Toţi trei erau Lords Captain, toţi trei fuseseră alături de Asunawa.

„Ce este asta?” i-a întrebat Galad.

Harnesh a deschis un sac şi a aruncat ceva bulbos la pământ în faţa lui Galad. Înainte.

a lui Asunawa.

Toţi cei trei bărbaţi au scos săbiile şi au îngenuncheat în faţa lui, vârfurile armelor lor înjunghiind pânza. Trom descuie mânacele de la picioarele lui Galad.

— Înţeleg, spuse Galad. „Ţi-ai întors săbiile asupra colegilor Copii”.

„Ce ne-ai fi pus să facem?” întrebă Brandel, ridicând privirea din poziţia îngenuncheată.

Galad clătină din cap. „Nu ştiu. Poate ai dreptate; Nu ar trebui să te reproşez pentru această alegere. Poate că a fost singurul pe care l-ai fi putut face. Dar de ce te-ai răzgândit?”

L” 7 A – 1 J 1 * 1 1 – 1 i

— Am pierdut doi lord căpitan-comandant în mai puţin de jumătate de an, spuse Harnesh cu o voce stricată. „Fortăreaţa Luminii a devenit un loc de joacă pentru Seanchan. Lumea este în haos”.

„Şi totuşi”, a spus Golever, „Asunawa ne-a condus până aici, ca să ne luptăm cu semenii noştri Copii. Nu a fost corect, Damodred. Cu toţii am văzut cum te-ai prezentat, cu toţii am văzut cum ne-ai împiedicat să ne ucizi unul pe altul. În faţa asta şi cu înaltul Inchizitor numind Prietenul întunecat un bărbat pe care îl ştim cu toţii a fi onorabil… Ei bine, cum am putea să nu ne întoarcem împotriva lui?

Galad dădu din cap. „Mă acceptaţi ca Lord Căpitan Comandant?”

Cei trei bărbaţi şi-au plecat capetele. „Toţi Lords Captain sunt pentru tine”, a spus Golever. „Am fost forţaţi să omorâm o treime dintre cei care purtau ciobanul roşu al Mâinii Luminii. Unii alţii s-au unit cu noi; unii au încercat să fugă. Amadicienii nu au intervenit şi mulţi au spus că

preferă să ni se alăture decât să se întoarcă la Seanchan. Îi avem pe ceilalţi Amadicieni – şi pe cei care au încercat să fugă – ţinuţi în vârful sabiei.

k” /T’J*7*1-1 – 1 W1 *îi*

„Lăsaţi-i eliberaţi pe cei care doresc să plece”, a spus 1 1 r-7 7 x i – i – i i – ix

Galad. „Se pot întoarce la familiile lor şi la stăpânii lor.

Până când vor ajunge în Seanchan, vom fi dincolo de mâna lor”.

Bărbaţii au dat din cap.

— Îţi accept loialitatea, spuse Galad. „Adună-i pe ceilalţi Lords Căpitan şi adu-mi rapoarte de provizii. Tabăra de grevă. Marşăm pentru Andor”.

Niciunul dintre ei nu a întrebat dacă avea nevoie de odihnă, deşi Trom părea îngrijorat. Galad a acceptat halatul alb pe care un Copil i-a adus-o, apoi s-a aşezat într-un scaun aprovizionat în grabă ca un altul – Copilul Candelar, un om expert în răni, a intrat pentru a-i inspecta rănile. Galad nu se simţea suficient de înţelept sau de puternic pentru a purta titlul pe care îl avea.

Dar Copiii luaseră decizia. Lumina i-ar proteja pentru asta.

Furia lui Amyrlin

Egwene plutea în întuneric. Era fără formă, lipsită de formă sau corp. Gândurile, imaginaţiile, griiile, speranţele şi ideile lumii întregi s-au extins în eternitate în jurul ei.

Acesta era locul dintre vise şi lumea trează, o întuneric ţesut de mii şi mii de lumini distincte, fiecare mai concentrată şi mai intensă decât stelele cerului. Erau vise, iar ea se putea uita la ele, dar nu le făcea. Cei pe care dorea să-i vadă erau protejaţi, iar majoritatea celorlalţi erau mistere pentru ea.

— 1 – I.A. – I – i-i I – I

Era un vis în care tânjea să se strecoare. Ea s-a reţinut. Deşi sentimentele ei pentru Gawyn erau încă puternice, opinia ei despre el a fost confuză recent. Să se piardă în visele lui nu ar ajuta.

Ea se întoarse, privind prin întindere. Recent, a început să vină aici să plutească şi să se gândească. Visele tuturor oamenilor de aici – unii din lumea ei, alţii din umbrele ei – iau amintit de ce a luptat. Nu trebuie să uite niciodată că în afara zidurilor Turnului Alb era o lume întreagă. Scopul lui Aes Sedai a fost de a servi acea lume.

Timpul a trecut în timp ce ea zăcea scăldată în lumina viselor. În cele din urmă, s-a hotărât să se mişte şi a găsit un vis pe care l-a recunoscut – deşi nu era sigură cum a făcut-o. Visul se îndreptă spre ea, umplându-i viziunea.

Şi-a apăsat voinţa împotriva visului şi a trimis un gând în el. Nynaeve. Este timpul să nu mă mai fereşti. Mai este de lucru şi am vesti pentru tine. Ne întâlnim peste două nopţi în Sala Turnului. Dacă nu vii, voi fi obligat să iau măsuri. Dragostea ta ne ameninţă pe toţi.

Visul părea să se cutremure, iar Egwene se trase înapoi când a dispărut. Ea vorbise deja cu Elayne. Cele două erau fire libere; trebuiau să fie ridicaţi cu adevărat la sal, cu jurămintele făcute.

Dincolo de asta, Egwene avea nevoie de informaţii de la Nynaeve. Să sperăm că ameninţarea amestecată cu o promisiune de ştiri o va aduce. Şi acea veste era importantă. Turnul Alb a fost în sfârşit unificat, Amyrlin Seat securizat, Elaida capturată de Seanchan.

În jurul lui Egwene se întindeau vise înţepătate. S-a gândit să încerce să-i contacteze pe înţelepţii, dar a decis să nu

facă asta. Cum ar trebui să se descurce cu ei? Primul lucru a fost să-i împiedicăm să creadă că au fost „lucraţi cu Planul ei pentru ei nu era încă ferm.

Ea s-a lăsat să se strecoare înapoi în trup, mulţumită să-şi petreacă restul nopţii cu propriile ei vise. Aici, nu şi-a putut împiedica gândurile despre Gawyn să o viziteze şi nici nu şi-a dorit. Ea a păşit în visul ei şi în îmbrăţişarea lui. Stăteau' într-o cameră mică cu pereţi de piatră, în formă de biroul ei din Turn, dar decorată ca camera comună a hanului tatălui ei. Gawyn era îmbrăcat în lână robustă Two Rivers şi nu purta sabia. O viaţă mai simplă. Nu putea fi al ei, dar putea visa…

Totul s-a cutremurat. Încăperea trecutului şi prezentului părea să se sfărâme, făcându-se un fum învolburat. Egwene făcu un pas înapoi, icnind, în timp ce Gawyn se sfâşie ca din nisip. Totul era praf în jurul ei şi treisprezece turnuri negre se ridicau în depărtare, sub un x 1 1 k „/ x cer ca de gudron.

Unul a căzut, apoi altul, prăbuşindu-se la pământ. Pe măsură ce au făcut-o, cei care au rămas au crescut din ce în ce mai înalţi. Pământul s-a cutremurat în timp ce mai multe turnuri au căzut. Un alt turn s-a zguduit şi a crăpat, prăbuşindu-se în cea mai mare parte a drumului până la pământ, dar apoi şi-a revenit şi a crescut cel mai înalt X Z X 7 7

dintre toate.

La sfârşitul cutremurului, au rămas şase turnuri, care se profilau deasupra ei. Egwene căzuse la pământ, care devenise pământ moale acoperit cu frunze ofilite. Viziunea s-a schimbat. Se uita în jos la un cuib. În ea, un grup de vulturi în vârstă ţipau spre cer pentru mama lor. Unul dintre vulturi s-a desfăşurat şi nu era deloc un vultur, ci un A

Început să lovească pe rând pe puii, înghiţindu-i întregi. Vulturii pur şi simplu au continuat să privească în cer, prefăcându-se că şarpele este fratele lor, în timp ce îi devora.

Viziunea s-a schimbat. Ea a văzut o sferă enormă făcută din cel mai fin cristal. Strălucea în lumina a douăzeci şi trei de stele enorme, strălucind pe ea acolo unde se aşeza pe un vârf de deal întunecat. Erau crăpături în el şi era ţinut împreună cu funii.

Acolo era Rand, urcând pe versantul dealului, ţinând în mână un topor de pădure. Ajunse în vârf şi ridică toporul, apoi legănă frânghiile pe rând, tocându-le libere. Ultimul să despărţit, iar sfera a început să se rupă, frumosul glob căzând în bucăţi. Rand clătină din cap.

Egwene icni, se trezi şi se aşeză drept. Era în camerele ei din Turnul Alb. Dormitorul era aproape gol – îi scosese lucrurile Elaidei, dar nu le mobilase din nou complet. Avea doar o chiuvetă, un covor din fibre maro ţesute groase şi un pat cu stâlpi şi draperii. Obloanele ferestrelor erau închise; lumina soarelui de dimineaţă se uita prin ele.

— 1 – 4 4 4 7 – 1 J 11 1

Ea a inspirat şi a expirat. Rareori visele o tulburau la fel de mult ca acesta.

Calmându-se, se întinse pe marginea patului ei, luând cartea legată în piele pe care o ţinea acolo pentru a-şi înregistra visele. Mijlocul celor trei din această noapte a fost cel mai clar pentru ea. Ea a simţit sensul ei, interpretând-o aşa cum putea uneori. Şarpele era unul dintre Părăsiţi, ascuns în Turnul Alb, prefăcându-se Aes Sedai. Egwene bănuise că acesta era cazul – Verín spusese că aşa credea.

Mesaana era încă în Turnul Alb. Dar cum a imitat un Aes

Sedai? Fiecare soră a depus jurământul. Se pare că Mesaana ar putea învinge Toiagul Jurământului. În timp ce Egwene înregistra cu atenţie visele, s-a gândit la turnuri care se profilau, amenmţând că o vor distruge şi ştia şi ea o parte din semnificaţia de acolo.

Dacă Egwene nu o găseşte pe Mesaana şi nu o opreşte, s-ar întâmpla ceva groaznic. Ar putea însemna căderea I 1 4 A 11 i i 4 1 4 T i T *T*₄ 1

Turnului Alb, poate victoria Celui întunecat. Visele nu erau prevestiri – nu arătau ce avea să se întâmple, ci ce s-ar X A. A 1 X

putea întâmpla.

TT A 1 4 4 A 1 4 A 4. T-v

Uşoară, se gândi ea, terminându-şi înregistrarea. De parcă n-aş avea de ce să-mi fac griji.

Egwene se ridică să-i cheme servitoarele, dar o bătaie la uşă o întrerupse. Curioasă, trecu pe covorul gros – purtând doar cămaşa de noapte – şi deschise uşa suficient i 1 7 /-i 4 1 4 j7A 1 A. 4 7

pentru a o vedea pe Silviana stând în anticamera. Cu trăsături pătrate şi îmbrăcată în roşu, avea părul întins în cocul său tipic şi fura roşie a Păstrătorului pe umeri.

— Mamă, spuse femeia, cu vocea încordată. „Îmi cer scuze că te-am trezit”.

— Nu dormeam, spuse Egwene. „Ce este? Ce s-a întâmplat?”

I I 4 4 T 1 All *If*

— E aici, mamă. La Turnul Alb”.

„OMS?”

„Dragonul Renăscut. El cere să te vadă”.

„Ei bine, aceasta este o oală cu tocană de pescar făcută

numai cu capete”, a spus Siuan în timp ce păşi pe un hol al Turnului Alb. „Cum a trecut prin oraş fără să-l vadă nimeni?”

Înaltul Căpitan Chubain tresări.

t 2? 1 1 1 – 1 – i – t „> 1 1

La fel de bine ar trebui, se gândi Siuan. Bărbatul cu părul de corb purta uniforma Gărzii Turnului, un tabard alb deasupra poştalei, împodobită cu flacăra lui Tar Valon. Merse cu mâna pe sabie. Se vorbiseră că ar putea fi înlocuit ca înalt Căpitan acum că Bryne se afla în Tar Valon, dar Egwene urmaşe sfatul Jm Siuan de a nu face acest lucru. Bryne nu dorea să fie înalt Căpitan şi avea nevoie de el ca general de câmp pentru Ultima Bătălie.

Bryne era afară cu oamenii lui; găsirea de sferturi şi hrană pentru cincizeci de mii de soldaţi se dovedea aproape imposibilă. Ea îi trimisese vorbă şi îl simţea apropiindu-se. Deşi era un bloc de lemn sever, Siuan simţea că stabilitatea lui ar fi fost bine să o aibă lângă ea chiar acum. Dragonul Renăscut? În interiorul Tar Valon?

„Nu este chiar atât de surprinzător că a ajuns până acum, Siuan”, a spus Sacrin. Brownul cu pielea măslinie fusese cu Siuan când îl văzuse pe căpitan trecând în fugă, cu faţa palidă. Sacrin avea tâmple albe, avea o anumită vârstă ca Aes Sedai şi avea o cicatrice pe un obraz, a cărei origine Siuan nu reuşise să o scoată.

„Sunt sute de refugiaţi care se revarsă în oraş în fiecare zi”, a continuat Sacrin, „şi orice om cu o înclinaţie pe jumătate să lupte este trimis pentru recrutare în Garda Turnului. Nu e de mirare că nimeni nu l-a oprit pe al’ Thor”.

Chubain dădu din cap. „Era la Poarta Apusului înainte ca cineva să-l întrebe. Şi apoi doar… ei bine, doar a spus că este Dragonul Renăscut şi că vrea să-l vadă pe Amyrlin. N-

am strigat-o sau altceva, a spus-o calm ca ploaia de primăvară”.

Holurile Turnului erau aglomerate, deşi majoritatea 2? – 1 w w – k „/ 1 22” j7 I i-i femeilor păreau să nu ştie ce aveau de făcut, trăgând într-un loc şi în altul ca peştii într-o plasă.

Opreşte asta, se gândi Siuan. El a venit în scaunul nostru de putere. El este cel prins în plasă.

„Care este jocul lui, crezi?” întrebă Sacrin.

„Arde-mă dacă ştiu”, a răspuns Siuan. „Până acum trebuie să fie în mare parte nebun. Poate că s-a speriat şi a venit să se predea”.

„Mă îndoiesc”.

— La fel ca şi mine, spuse Siuan cu rea. În ultimele zile, descoperise – spre uimirea ei – că îi plăcea Saerm. Ca Amyrlin, Siuan nu avusese timp pentru prietenii; fusese prea important să-i loci pe Aiah unul de celălalt. Îl crezuse pe Sacrin încăpăţânat şi frustrant. Acum că nu se dădeau cu capul atât de des, ea găsea acele atribute atrăgătoare.

„Poate ca a auzit ca Elaida a plecat”, a spus Siuan, „şi s-a gândit că va fi în siguranţa aici, cu un vechi prieten pe

A 1 – *tt* „AX

Amyrlin Seat”.

— Nu se potriveşte cu ceea ce am citit despre băiat, răspunse Sacrin. „Rapoartele îl numesc neîncrezător şi neregulat, cu un temperament exigent şi o insistenţa în a evita Aes Sedai”.

Asta auzise şi Siuan, deşi trecuseră doi ani de când nu-l văzuse pe băiat. De fapt, ultima dată când stătuse înaintea ei, ea fusese Amyrlin, iar el un simplu pastor. Majoritatea a ceea ce ştia despre el de atunci trecuse prin ochii şi urechile Blue Aiah. A fost nevoie de multă abilitate pentru a

separa speculaţiile de adevăr, dar cei mai mulţi au fost de acord cu al’ Thor. Temperamental, neîncrezător, arogant. Arde uşoara Elaida! gândi Siuan. Dacă nu era ea, l-am fi avut în siguranţa în îngrijirea Aes Sedai de mult.

Au coborât pe trei rampe în spirala şi au intrat în alt hol cu pereţi albi al Turnului Alb, îndreptându-se spre Sala Turnului. Dacă Amyrlin urma sa primească Dragonul Renăscut, atunci ar face-o acolo. Două întorsături mai târziu – pe lângă standul cu oglinda – lămpi şi tapiserii impunătoare – au intrat pe un ultim hol şi au încremenit.

Placile de aici erau de culoarea sângelui. Nu era corect. Cele de aici ar fi trebuit să fie albe şi galbene. Acestea străluceau, parca erau umede.

Chubain inspira brusc, ducând mana la mânerul sabiei. Sacrin ridica o sprânceană. Siuan a fost tentat să continue, dar aceste locuri unde Cel întunecat atinsese lumea puteau fi periculoase. S-ar putea trezi că se scufunda prin podea sau este atacata de tapiserii.

Cei doi Aes Sedai s-au întors şi au mers pe cealaltă direcţie. Chubain zăbovi o clipă, apoi se grăbi după. Era uşor de citit tensiunea din faţă. Mai întâi Seanchan, iar 7 T\ 1 T” l w *7 – 1 r-l – 1 1

acum Dragonul Renăscut însuşi, au venit să asalteze Turnul sub ceasul lui.

Pe măsura ce treceau prin holuri, s-au întâlnit cu alte surori care curgeau în aceeaşi direcţie. Cei mai mulţi dintre ei îşi purtau şalurile. S-ar fi putut susţine ca asta a fost din cauza ştirilor zilei, dar adevărul era ca mulţi încă nu au avut încredere în ceilalţi Ajah. Un alt motiv pentru a o blestema pe Elaida. Egwene muncise din greu pentru a refatura Turnul, dar nu se putea repara ani de zile de plase rupte

într-o lună.

Au ajuns în cele din urmă la Sala Turnului. Surorile sau adunat pe holul larg de afară, împărţite de Ajah. Chubain s-a grăbit să vorbească cu gardienii săi la uşă, iar Sacrin a intrat în Sala propriu-zisă, unde a putut să aştepte împreună cu ceilalţi Sitters. Siuan a rămas în picioare cu zecile afară.

Lucrurile se schimbau. Egwene a avut un nou Păzitor care să o înlocuiască pe Sheriam. Alegerea Silvianei a avut foarte mult sens – femeia era cunoscută că avea un cap egal, pentru un Roşu, iar alegerea ei a ajutat la refacerea celor două jumătăţi ale Turnului. Dar Siuan adăpostise o mică speranţă că ea însăşi va fi aleasă. Acum Egwene avea atât de multe pretenţii cu privire la timpul ei – şi devenea atât de capabilă singură – încât se baza pe Siuan din ce în ce mai puţin.

A

fost un lucru bun. Dar a fost şi enervant.

Coridoarele familiare, parfumul pietrei proaspăt spălate, ecoul paşilor… Când fusese ultima dată în acest loc, ea poruncise. Nu mai.

Nu avea gând să-şi urce din nou drumul în proeminenţă. Ultima bătălie era asupra lor; ea nu voia să-şi petreacă timpul de-a face cu certurile Ajahului Albastru în timp ce se reintegrau în Turn. Voia să facă ceea ce îşi propusese, cu toţi aceşti ani înainte cu Momame. Păstoreşte Dragonul Renăscut pană la Ultima Bătălie.

Prin legătura, ea a simţit că Bryne soseşte înainte ca el să vorbească. „Acum, există o faţă îngrijorată”, a spus el, străpungând holurile zeci de conversaţii liniştite în timp ce mergea în spatele ei.

Siuan se întoarse spre el. Era impunător şi remarcabil de calm – în special pentru un bărbat care fusese trădat de TK 1 1 – 1 1 – 1 1”* A 1

Morgase Trakand, apoi absorbit de politica Aes Sedai, apoi i-a spus că îşi va conduce trupele pe primele linii ale ultimei bătălii. Dar acesta a fost Bryne. Senin pană la o vină. El i-a liniştit grijile doar fiind acolo.

„Ai venit mai repede decât am presupus că vei putea”, a

CYMIC /K O.1 TIU O TY1 /K TOTO 1 H Cf TI 1 C\TO T O I OTATN I – C TT 7T1 /K

spus ea. „Şi nu am o „raţă îngrijorată, Gareth Bryne. O X A O l – T.V., *lj r*, o z!

Sunt Aes Sedai. Însăşi natura mea este să fiu stăpân pe mine şi pe împrejurimile mele.

— Da, spuse el. „Şi totuşi, cu cât petrec mai mult timp în jurul Aes Sedai, cu atât mă întreb mai mult despre asta. Sunt ei în control asupra emoţiilor lor? Sau – pur şi simplu acele emoţii nu se schimbă niciodată? Dacă cineva este întotdeauna îngrijorat, va arăta mereu la fel”.

Ea l-a privit. „Omule prost”.

a zâmbit, întorcându-se să privească prin holul plin de Aes Sedai şi Warders. „Mă întorceam deja la Turn cu un raport când mesagerul tău m-a găsit. Mulţumesc”.

— Cu plăcere, spuse ea cu răbdare.

„Sunt nervoşi”, a spus el. „Nu cred că l-am văzut vreodată pe Aes Sedai aşa”.

Ei bine, ne poţi învinovăţi?” se răsti ea.

Se uită la ea, apoi îi ridică o mână pe umăr. Degetele lui puternice, căluşite, i-au periat gâtul. „Ce s-a întâmplat?”

Ea trase adânc aer în piept, aruncând o privire în lateral, când Egwene sosi în cele din urmă, mergând spre Sala, în

conversaţie cu Silviana. Ca de obicei, sumbrul Gawyn Trakand a pândit în spate ca o umbră îndepărtată. Nerecunoscut de Egwene, nefiind legat de Gardianul ei, dar nici eliberat din Turn. Îşi petrecuse nopţile de la reunificare păzind uşile lui Egwene, în ciuda faptului că o înfuriase.

Când Egwene se apropia de intrarea în sală, surorile sau dat înapoi şi au făcut loc, unele fără tragere de inimă, altele cu evlavie. Ea adusese Turnul în genunchi din interior, în timp ce era bătută în fiecare zi şi stropită cu atât de multă furculiţă încât abia putea să aprindă o lumânare cu Puterea. Atât de tânăr. Totuşi, ce vârstă avea pentru Aes Sedai?

— Întotdeauna am crezut că eu voi fi cea dinăuntru, spuse Siuan încet, doar pentru Bryne. „Că l-aş primi, că l-aş ghida. Eu eram cel care trebuia să stea pe acel scaun”.

strânsoarea lui Bryne se strânse. „Siuan, eu…”

— Oh, nu fi aşa, mârâi ea, prrvându-l. „Nu regret nimic”. S-a încruntat.

„Este cel mai bine”, a spus Siuan, deşi i-a răsucit interiorul în noduri pentru a recunoaşte asta. „Cu toată tirania şi prostia ei, este bine că Elaida m-a îndepărtat, pentru că asta ne-a condus la Egwene. Se va descurca mai bine decât aş fi putut eu. Este greu de înghiţit – m-am descurcat bine ca Amyrlin, dar nu am putut face asta. Conduceţi prin prezenţă în loc de forţă, unind în loc să divizaţi. Şi aşa, mă bucur că Egwene îl primeşte”.

Bryne zâmbi, iar el o strânse de umăr cu drag.

„Ce?” ea a întrebat.

„Sunt mandru de tine”.

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Bah. Acel sentimental al tău o să mă înece într-o zi.

„Nu poţi să-ţi ascunzi bunătatea de mine, Siuan Sanche. Îţi

văd inima”.

„Eşti aşa un bufon”.

„Indiferent. Ne-ai adus aici, Siuan. Oricare ar fi înălţimile pe care va urca fata aceea, o va face pentru că tu i-ai sculptat treptele”.

„Da, apoi i-am dat dalta lui Elaida”. Siuan aruncă o privire către Egwene, care stătea în pragul uşii din hol. Tânăra Amyrlin aruncă o privire peste femeile adunate afară şi dădu din cap în semn de salut către Siuan. Poate chiar un pic de respect.

„Ea este ceea ce avem nevoie acum”, a spus Bryne, „dar tu eşti ceea ce aveam nevoie atunci. Ai făcut bine, Siuan. Ea ştie asta, iar Turnul ştie asta”.

Mi s-a părut foarte bine să aud. „Bine. L-ai văzut când ai intrat?”

— Da, spuse Bryne. „Stă dedesubt, supravegheat de cel puţin o sută de paznici şi douăzeci şi şase de surori – două cercuri complete. Fără îndoială că este protejat, dar toate cele douăzeci şi şase de femei păreau aproape în panică. Nimeni nu îndrăzneşte să-l atingă sau să-l lege”.

„Atâta timp cât este protejat, nu ar trebui să conteze. Arăta speriat? Trufaş? Furios?”

„Niciunul din alea”.

„Ei bine, cum arăta, atunci?”

„Sincer, Siuan? Arăta ca un Aes Sedai”.

Siuan închise falca. O batjocorise din nou? Nu, generalul părea serios. Dar ce a vrut să spună?

Egwene a intrat în sală, iar apoi un novice îmbrăcat în alb a plecat în fugă, urmărit de doi dintre soldaţii lui Chubain. Egwene trimisese după Dragon. Bryne rămase cu mâna pe umărul lui Siuan, stand chiar în spatele ei, pe hol. Siuan s-a

forţat să fie calmă.

În cele din urmă, a văzut mişcare la capătul holului. În jurul ei, surorile au început să strălucească în timp ce îmbrăţişau Sursa. Siuan a rezistat acelei semne de nesiguranţă.

7 1 – T A T 1 /K I

Curând s-a apropiat o procesiune, Warders mergând într-un pătrat în jurul unei siluete înalte, îmbrăcată într-o mantie maro uzată, după care urmau douăzeci şi şase de Aes Sedai. Silueta din interior strălucea în ochii ei. Ea avea talentul de a-l vedea pe la veren, iar al' Thor a fost unul dintre cei mai puternici dintre cei care au trăit vreodată.

Se forţă să ignore strălucirea, uitându-se la al' Thor însuşi. Se părea că băiatul devenise bărbat. Toate indicii de moliciune tinerească au dispărut, înlocuite cu linii dure. Pierduse poziţia prăbuşită inconştient pe care o adaptau mulţi tineri, în special cei înalţi. În schimb, el şi-a îmbrăţişat înălţimea aşa cum ar trebui un bărbat, mergând cu poruncă. Siuan văzuse dragoni falşi în timpul ei ca Amyrlin. Ciudat, cât de mult ar trebui să arate omul ăsta. Ea a încremenit când el îi întâlni privirea. Era ceva de nedefinit la ei, o greutate, o vârstă. De parcă omul din spatele lor ar fi văzut prin lumina a o mie de vieţi compuse într-una singură. Faţa lui arăta ca a unui Aes Sedai. Ochii – 1 J – 7 1 – 1 w aceia, cel puţin, aveau lipsă de vârstă.

Dragonul Renăscut şi-a ridicat mâna dreaptă – braţul stâng era îndoit la spate – şi a oprit procesiunea.

— Vă rog, le spuse Gardienilor, trecând printre ei.

Gardienii, şocaţi, l-au lăsat să treacă; vocea blândă a Dragonului îi făcu să se îndepărteze. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Al Thor s-a apropiat de Siuan şi ea s-a întărit. Era

neînarmat şi protejat. Nu putea să-i facă rău. Totuşi, Bryne se apropie de ea şi îşi coborî mâna la sabie.

— Pace, Gareth Bryne, spuse al' Thor. „Nu voi face niciun rău. Ai lăsat-o să te lege, presupun? Curios. Elayne fi interesată să audă despre asta. Şi Siuan Sanche. Te-ai schimbat de când ne-am întâlnit ultima dată".

„Schimbarea vine la noi toţi când Roata se întoarce".

„Un răspuns Aes Sedai sigur". Al Thor zâmbi. Un zâmbet relaxat, blând. Asta a surprins-o. „Mă întreb dacă mă voi obişnui vreodată cu acestea. Ai luat odată o săgeată pentru mine. Ţi-am mulţumit pentru asta?"

— Nu am făcut-o intenţionat, după cum îmi amintesc, spuse ea sec.

„Aveţi totuşi mulţumirile mele". Se întoarse spre uşa de la Sala Turnului. „Ce fel de Amyrlin este ea?"

De ce mă întrebi pe mine? Nu putea şti de apropierea dintre Siuan şi Egwene. „Este una incredibilă", a spus Siuan. „Una dintre cele mai grozave pe care le-am avut, pentru tot faptul că a ţinut scaunul doar pentru puţin A. A *f* A A *t* timp".

El a zâmbit din nou. „Ar fi trebuit să mă aştept la nimic mai puţin. Ciudat, dar simt că o va răni să o revăd, deşi aceasta este o rană care s-a vindecat cu adevărat. Îmi amintesc încă durerea, presupun".

Uşoară, dar bărbatul ăsta făcea încurcătură din i i7 – i – i r-i-i 1 a 11 l i – i aşteptările ei! Turnul Alb era un loc care ar fi trebuit să deranjeze pe orice om care ar fi putut canaliza, Dragon Reborn sau nu. Cu toate acestea, nu părea deloc îngrijorat.

Ea a deschis gura, dar a fost tăiată în timp ce un Aes Sedai a împins prin grup. Tiana?

Femeia a scos ceva din mânecă şi i-a oferit lui Rand. O literă mică cu sigiliu roşu. „Acesta este pentru tine”, a spus ea. Vocea ei suna încordată şi degetele îi tremurau, deşi tremurul era atât de slab, încât majoritatea ar fi ratat-o. Siuan învăţase totuşi să caute semne de emoţie în Aes Sedai.

Al Thor ridică o sprânceană, apoi se întinse şi o luă. „Ce este?”

„Am promis că o voi livra”, a spus Tiana.

— Aş fi spus că nu, dar nu m-am gândit niciodată că vei ajunge cu adevărat la… Adică… Ea se întrerupse, închizând gura. Apoi s-a retras în mulţime.

Al Thor a strecurat biletul în buzunar fără să-l citească. „Fă tot posibilul să-l calmezi pe Egwene când termin”, i-a spus el lui Siuan. Apoi trase adânc aer în piept şi înainta cu gaşi mari, ignorându-şi gardienii. S-au grăbit după el, ardienii arătând îngroziţi, dar nimeni nu a îndrăznit să-l atingă în timp ce păşise între uşi şi în Sala Turnului.

Egwenei se încreţiră cu păr pe braţele când Rand intră în cameră, neînsoţit. Aes Sedai s-a înghesuit afară în jurul uşii, încercând să arate de parcă nu stăteau cu privirea. Silviana aruncă o privire spre Egwene. Ar trebui această întâlnire să fie pecetluită în sală?

Nu, se gândi Egwene… Trebuie să mă vadă înfruntându-l. Uşoară, dar nu mă simt pregătită pentru asta.

Nu a fost de ajutor. Se întări, repetând în cap aceleaşi cuvinte pe care le vorbise toată dimineaţa. Acesta nu era Rand aFThor, prietenul copilăriei ei, bărbatul cu care bănuise că se va căsători într-o zi. Rand al’ Thor ar putea fi îngăduitoare, dar clemenţa aici ar putea aduce sfârşitul lumii.

Nu. Acest bărbat a fost Dragonul Renăscut. Cel mai periculos om care a tras vreodată respiraţia. Înalt, mult mai încrezător decât şi-a amintit vreodată că era. Purta haine simple.

A mers direct în centrul Sălii, gardienii săi rămânând afară. Se opri în centrul Flăcării pe podea, înconjurat de – x 1 1 X X z

Sitters pe scaunele lor.

— Egwene, spuse Rand, cu vocea răsunând în cameră. El dădu din cap către ea, parcă cu respect. – înţeleg că trai făcut partea. Stola lui Amyrlin ţi se potriveşte bine”.

Din câte auzise despre Rand recent, nu anticipase un asemenea calm în el. Poate că era calmul criminalului care se dăduse în cele din urmă pe sine.

Aşa se gândea ea la el? Ca criminal? făcuse acte care cu siguranţă păreau criminale; distrusese, cucerise. Când petrecuse ultima oară cu Rand, călătoriseră prin Deşeurile Aiel. Devenise un om dur în acele luni, iar ea încă mai vedea acea duritate în el. Dar mai era ceva, ceva mai profund.

„Ce s-a întâmplat cu tine?” întrebă ea în timp ce se apleca pe scaunul Amyrlin.

— Eram stricat, spuse Rand, cu mâinile la spate. „Şi apoi, în mod remarcabil, am fost reforiat. Cred că aproape că m-a avut, Egwene. Cadsuane a fost cea care m-a pus să o repar, deşi a făcut-o din întâmplare. Totuşi, bănuiesc că va trebui să-i ridic exilul.

Vorbea altfel. Exista o formalitate în cuvintele lui pe care ea nu o recunoştea. Într-un alt bărbat, ea şi-ar fi asumat un mediu cult, educat. Dar Rand nu avea asta. Ar fi putut profesorii să-l antreneze atât de repede?

TX – I 1 – A 1*

„De ce ai venit înaintea Scaunului Amyrlin?” ea a întrebat.

— Ai venit să faci o petiţie sau ai venit să te predai îndrumării Turnului Alb?

El o studie, cu mâinile încă la spate. Chiar în spatele lui, treisprezece surori intră în linişte în sală, strălucirea sayarului în jurul lor în timp ce îi menţineau scutul.

Lui Rand nu părea să-i pese de asta. Studie camera, uitându-se la diferiţii Sitters. Ochii îi zăboviră pe scaunele lui Reds, dintre care două erau goale. Pevara şi Javmdhra nu se întorseseră încă din misiunea lor necunoscută. Doar Barasine – nou ales să-l înlocuiască pe Duhara – a fost prezent. Spre meritul ei, a întâlnit ochii lui Rand în mod egal.

— Te-am mai urât, spuse Rand, întorcându-se înapoi către Egwene. „Am simţit multe emoţii, în ultimele luni. Se pare că din momentul în care Moiraine a venit la Two Rivers, m-am chinuit să evit şirurile de control ale Aes Sedai. Şi totuşi, am permis altor şiruri – şiruri mai periculoase – să se înfăşoare în jurul meu nevăzute.

„Îmi vine prin minte că m-am străduit prea mult. Mi-am făcut griji că, dacă te-aş asculta, mă vei controla. Nu dorinţa de independenţă m-a impulsionat, ci teama de irelevanţă. O teamă că actele pe care le-am realizat ar fi ale tale, şi nu ale mele”. El a ezitat. „Mi-aş fi dorit un set de spate atât de convenabil, pe care să-mi arunc vina pentru crimele mele”.

Egwene se încruntă. Dragonul Renăscut venise la Turnul Alb pentru a se angaia în filosofia inactivă? Poate că înnebunise.

— Rand, spuse Egwene, mmuundu-şi tonul. „Voi pune

câteva surori să vorbească cu tine pentru a decide dacă e ceva… în neregulă cu tine. Vă rog, încercaţi să înţelegeţi”.

Odată ce ştiau mai multe despre starea lui, puteau decide ce să facă cu el. Dragonul Renăscut chiar avea nevoie de libertate pentru a face ceea ce profeţiile spuneau că va face, dar puteau pur şi simplu să-l lase să plece, acum că l-au avut?

Rand a zâmbit. „Oh, înţeleg, Egwene. Şi îmi pare rău că te refuz, dar am prea multe de făcut. Oamenii mor de foame din cauza mea, alţii trăiesc îngroziţi de ceea ce am făcut. Un prieten călăreşte la moarte fără aliaţi. Există atât de puţin timp să fac ceea ce trebuie”.

— Rand, spuse Egwene, trebuie să ne asigurăm.

El dădu din cap, parcă înţelegând. „Aceasta este partea pe care o regret. Nu am vrut să intru în centrul tău de putere, pe care l-ai atins atât de bine, şi să te sfid. Dar nu poate fi ajutat. Trebuie să ştii care sunt planurile mele ca să te poţi pregăti.

TTlj7* X * 1 T” > – C j

„Ultima dată când am încercat să sigilez Bore, am fost forţat să o fac fără ajutorul femeilor. Asta a fost o parte din ceea ce a dus la dezastru, deşi poate că au fost înţelepţi să-mi refuze puterea. Ei bine, vina trebuie răspândită uniform, dar nu voi mai face aceleaşi greşeli a doua oară. Cred că saidin şi saidar trebuie folosite ambele. Încă nu am răspunsurile”.

Egwene se aplecă înainte, studiindu-l. Nu părea să fie nebunie în ochii lui. Ea cunoştea aceşti ochi. Îl cunoştea pe Rand.

Lumină, se gândi ea. Am greşit. Nu mă pot gândi la el

* l „J – 1→

1 1 T\ 1 1 – 1 w J – J1 – 11

doar ca la Dragonul Renăscut. Sunt aici cu un motiv. El este aici cu un motiv. Pentru mine, el trebuie să fie Rand. Pentru că Rand poate fi de încredere, în timp ce Dragonul Renăscut trebuie de temut.

„Care eşti tu?” şopti ea inconştientă.

El a auzit.

— Sunt amândoi, Egwene. Îmi aduc aminte de el. Lews Therin. Îi pot vedea întreaga viaţă, fiecare moment disperat. Îl văd ca pe un vis, dar un vis clar. Propriul meu vis. Este o parte din mine”.

Cuvintele erau cele ale unui nebun, dar erau rostite uniform. Ea s-a uitat la el şi şi-a amintit de tânărul care fusese. Tânărul serios. Nu solemn ca Perrin, dar nu sălbatic ca Mat. Solid, direct. Genul de bărbat în care ai putea avea încredere în orice.

Chiar şi soarta lumii.

„Peste o lună”, a spus Rand, „o să călătoresc la Shayol Ghul şi voi sparge ultimele sigilii rămase în închisoarea T – 1 – t – 1 i *îi* întunericului. Vreau ajutorul tău.

Rupe sigiliile? A văzut imaginea din visul ei, Rand spărgând frânghiile care legau globul cristalin.

— Rand, nu, spuse ea.

„Voi avea nevoie de voi, toţi”, a continuat el. „Sper Luminii că, de data aceasta, îmi vei oferi sprijinul tău. Vreau să te întâlneşti cu mine cu o zi înainte să merg la Shayol Ghul. Şi apoi… ei bine, atunci vom discuta despre condiţiile mele”.

„Condiţiile tale?” întrebă Egwene.

— O să vezi, spuse el, întorcându-se de parcă ar fi vrut să plece.

ŢI 1 1 I Ti I *Îl* – 1 – 1 KT – „Rand al’ Thor!” spuse ea

ridicându-se. „Nu vă veţi întoarce spatele scaunului Amyrlin!”

Încremeni, apoi se întoarse spre ea.

— Nu poţi rupe sigiliile, spuse Egwene. „Asta ar risca să-l elibereze pe Cel întunecat”.

„Un risc pe care trebuie să-l asumăm. Curăţă molozurile. Orificiul trebuie deschis din nou complet înainte de a putea fi sigilat”.

ryi 1 – w 1 – 1 *H* IIT11 II

„Trebuie să vorbim despre asta”, a spus ea. „Plan”. „De aceea am venit la tine. Să te las să planifici”. Părea amuzat. Uşoară! Ea s-a aşezat din nou, supărată. Acea nebunie a lui era la fel ca a tatălui său.

— Sunt lucruri despre care trebuie să vorbim, Rand. Nu doar asta, ci şi alte lucruri – surorile pe care oamenii tăi le-au legat nu cel mai puţin dintre ele”.

„Putem vorbi despre asta când ne vom întâlni”.

Ea se încruntă la el.

„Şi aici am ajuns la asta”, a spus Rand. Se înclină în faţa ei – o plecăciune superficială, aproape un vârf al capului. „Egwene al’ Vere, Observatorul Sigililor, Flacăra lui Tar Valon, îmi permit să mă retrag?”

A

Întrebat-o atât de politicos. Nu-şi putea da seama dacă o bate joc de ea sau nu. Ea îi întâlni privirea. Nu mă pune să fac ceva ce as regreta, păru să spună expresia lui.

Chiar ar putea să-l închidă aici? După ce n spusese Elaidei despre nevoia lui să fie liber?

— W – i. – „iky w – *”*” *11* Ai i

„Nu te voi lăsa să spargi sigiliile”, a spus ea. „Asta este o nebunie”.

„Atunci întâlniti-vă cu mine în locul cunoscut drept Câmpul Merrilor, chiar la nord. Vom vorbi înainte să merg la Shayol Ghul. Deocamdată, nu vreau să te sfid, Egwene. Dar trebuie să plec”.

Niciunul dintre ei nu a privit în altă parte. Ceilalţi din cameră păreau să nu respire. Camera era încă suficientă pentru ca Egwene să audă briza slabă care făcea roza să geme în frunte.

— Foarte bine, spuse Egwene.

— Dar asta nu s-a terminat, Rand.

— Nu există sfârşituri, Egwene, răspunse el, apoi dădu din cap către ea şi se întoarse să iasă din hol. Uşoară! îi lipsea mâna stângă! Cum s-a întâmplat asta?

Surorile şi Warders s-au despărţit fără tragere de inimă pentru el. Egwene îşi ridică o mână la cap, simţindu-se X t w *f* X z 7

ameţită.

„Uşoară!” a spus Silviana. „Cum ai putut să gândeşti în timpul ăsta, mamă?”

„Ce?” Egwene se uită în jur. Mulţi dintre Sitters se prăbuşiu vizibil pe scaunele lor.

„Ceva m-a prins inima”, a spus Barasine, ridicându-şi o mână la sân, „strângând-o strâns. N-am îndrăznit să vorbesc”.

„Am încercat să vorbesc”, a spus Yukiri. „Gura mea nu s-ar mişca”.

— Ta veren, spuse Sacrin. „Dar un efect la fel de puternic… am simţit că mă va zdrobi din interior”.

„Cum ai rezistat, mamă?” întrebă Silviana.

Egwene se încruntă. Ea nu se simţise aşa. Poate pentru că ea îl considera Rand. „Trebuie să discutăm despre cuvintele

lui. Sala Turnului se va reuni într-o oră pentru discuţii”. Acea conversaţie va fi pecetluită în sală. „Şi cineva urmează să se asigure că pleacă cu adevărat”.

„Gareth Bryne face asta”, a spus Chubain din afară.

Sitters s-au ridicat în picioare, zdruncinaţi. Silviana se aplecă.

— Ai dreptate, mamă. Nu i se permite să rupă sigiliile. Dar ce să facem? Dacă nu-l ţii captiv…”

— Mă îndoiesc că l-am fi putut ţine, spuse Egwene. „Este ceva la el. Eu… am avut impresia că ar fi putut sparge acel scut fără să se lupte”.

„Atunci cum? Cum îl oprim?”

„Avem nevoie de aliaţi”, a spus Egwene. Ea respira adânc. „S-ar putea să fie convins de oameni în care are încredere”. Sau ar putea fi forţat să se răzgândească dacă se confruntă cu un grup suficient de mare unit pentru a-l opri.

Acum era mai important să vorbească cu Elayne şi Nynaeve.

Modelul Geme

„Ce este?” întrebă Perrin, încercând să ignore parfumul ascuţit al cărnii putrede. Nu putea vedea niciun cadavre, dar lângă nas, pământul ar trebui să fie plin de ele.

Stătea cu un grup înaintat pe marginea drumului Jehannah, privind spre nord, peste o câmpie ondulată cu câţiva copaci. Iarba era maro şi galbenă, ca în alte locuri, dar s-a întunecat mai departe de drum, parcă infectată cu vreo boală.

— Am mai văzut asta, spuse Sezonid. Micuţa, cu pielea palidă, Aes Sedai s-a aplecat la marginea drumului, răsturnând frunza unei mici buruieni între degete. Purta lână verde, fină, dar fără ornamente, singura ei bijuterie,

inelul Marelui Şarpe.

Tunetele bubuia încet deasupra. Şase înţelepţi stăteau în spatele lui Sezonid, cu braţele încrucişate, cu feţele ilizibile. Perrin nu se gândise să le spună înţelepţilor – sau celor doi ucenici ai lor Aes Sedai – să rămână în urmă. Probabil că a avut noroc că l-au lăsat să-i însoţească.

— Da, spuse Nevarin, cu brăţările zgomotând în timp ce a îngenuncheat şi a luat frunza de la Sezonid. „Am vizitat Blight o dată când eram fată; tatăl meu a simţit că este important pentru mine să văd. Asta seamănă cu ceea ce am văzut acolo”.

Perrin fusese la Blight o singură dată, dar aspectul acelor pete întunecate era într-adevăr distinctiv. Ungeai roşu coborî spre unul dintre copacii îndepărtaţi şi începu să culeagă de ramuri şi frunze, dar nu găsi nimic interesant şi luă din nou zbor.

Cel deranjant era că plantele de aici păreau mai bune decât multe pe lângă care trecuseră pe drum. Acoperit cu pete, dar viu, chiar înfloritor.

Lumină, gândi Perrin, luând frunza în timp ce Nevarin i-o dădea. Mirosea a putrezire. Ce fel de lume este în care Blight este alternativa bună?

„Mori a înconjurat întregul petic”, a spus Nevarin, dând din cap către o Fecioară care stătea în apropiere. „Se întunecă aproape de centru. Ea nu putea vedea ce era acolo”.

Perrin l-a înghiotant pe Stayer în afara drumului. A urmat eşecul; nu simţea nici măcar mirosul de frică, deşi armatorii lui Perrin Two Rivers ezitau.

— Lord Perrin? Wil a sunat.

— Probabil că nu este periculos, spuse Perrin. „Animalele încă se mişcă înăuntru şi ies din el”. Blight era periculos din

cauza a ceea ce trăia acolo. Şi dacă acele fiare au venit cumva spre sud, trebuiau să ştie. Aielul a mers după el fără niciun comentariu. Şi din moment ce Faile i se alăturase, Berelain trebuia şi el, Annoura şi Gallenne urmând-o. Din fericire, Alliandre acceptase să rămână în urmă, responsabil de tabără şi de refugiaţi cât timp Perrin era plecat.

Caii erau deja supăraţi, iar împrejurimile nu le ajutau cu nimic starea de spirit. Perrin a respirat pe gură pentru a atenua duhoarea putregaiului şi a morţii. Pământul era ud şi aici – dacă ar trece norii aceia ca să poată primi nişte lumină bună pentru a usca solul – iar piciorul cailor era perfidă, aşa că şi-au luat timp. Cea mai mare parte a pajiştii era acoperită cu iarbă, trifoi şi buruieni mici şi, cu cât mergeau mai departe, cu atât petele întunecate deveneau mai răspândite. În câteva minute, multe dintre plante au fost mai maro decât verzi sau galbene.

În cele din urmă, au ajuns la un mic val, cuibărit în mijlocul a trei dealuri. Perrin îl opri pe Stayer; ceilalţi s-au înghesuit în jurul lui. Era un sat ciudat aici. Clădirile erau colibe construite dintr-un tip ciudat de lemn, ca nişte stuf mari, iar acoperişurile erau din stuf, dar din stuf construit din frunze enorme, late cât palmele a doi oameni.

Aici nu erau plante, doar un sol foarte nisipos. Perrin alunecă de pe şa şi se aplecă pentru a o simţi, frecându-şi chestiile murdare între degete. Se uită la ceilalţi. Miroseau confuzi.

Îl conduse cu prudentă pe Stayer înainte în centrul satului. Din acest punct radiea Puţină, dar satul în sine nu arăta nicio atingere a ei. Fecioare împrăştiate înainte, voalurile la loc, Sulin în fruntea lor. Au făcut o inspecţie rapidă a colibelor, făcând semne unul altuia cu gesturi rapide, apoi

s-au întors.

„Nimeni?” întrebă Faile.

— Nu, spuse Sulin, coborându-şi cu grijă vălul. „Acest loc este pustiu”.

„Cine ar construi un sat ca acesta”, a întrebat Perrin, „în Ghealdan de toate locurile?”

„Nu a fost construit aici”, a spus Măsuri.

Perrin se întoarse spre zvelta Aes Sedai.

„Acest sat nu este originar din această zonă”, a spus Măsuri. „Lemnul nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum”.

— Modelul gemex spuse Berelain încet. „Morţii care merg, morţii ciudate. În oraşe, camerele dispar şi mâncarea se strică”.

Perrin se scarpină în bărbie, amintindu-şi o zi în care securea lui încercase să-l omoare. Dacă sate întregi ar fi dispărut şi ar apărea în alte locuri, dacă Pogorul creştea din rupturi unde Modelul se sfărâma... Lumină! Cât de rău deveneau lucrurile?

— Arde satul, spuse el, întorcându-se. „Foloseşte Puterea Unică. Curăţaţi cât mai multe dintre plantele contaminate. Poate o putem împiedica să se răspândească. Vom muta armata în acea tabără la o oră distanţă şi vom rămâne acolo mâine dacă ai nevoie de mai mult timp.

Pentru o dată, nici înţelepţii, nici Aes Sedai nu au exprimat nici măcar o plângere la ordinul direct.

Vânează cu noi, *frate*.

Perrin s-a trezit în visul lupului. Îşi amintea vag că stătea somnoros la lumina care se diminuează a unei lămpi deschise, cu o singură flacără tremurând pe vârful ei, aşteptând să audă un raport de la cei care aveau de-a face

cu ciudatul sat. Citise un exemplar din Călătoriile lui Jain Farstrider pe care Gaul o găsise printre salvatorii de la Maiden.

Acum Perrin stătea întins pe spate în mijlocul unui câmp mare cu iarbă înaltă ca talia unui bărbat. El ridică privirea, iar iarba îi periază obrajii şi braţele în timp ce tremura de vânt. Pe cer s-a făcut aceeaşi furtună, aici ca şi în lumea treză. Mai violent aici.

Uitându-se la el – viziunea lui încadrată de tulpinile de iarbă maro şi verde şi tulpinile de mei sălbatic – aproape că simţea cum se apropie furtuna. De parcă s-ar fi târât din 4 – 1 1 – J-1 1

cer pentru a-l înghiţi.

L-au chemat cu un amestec de parfumuri, imagini şi sunete. Mirosul unui dolar de primăvară, împingând pământul cu sărituriile sale. Frunze căzute care se prăbuşesc sub lupii care fug. Mârâitele victoriei, fiorul unei haite care alergă împreună.

Invitaţiile au trezit ceva adânc în el, lupul pe care încerca să-l ţină închis. Dar un lup nu putea fi închis mult timp. Ori a scăpat, ori a murit; n-ar suporta captivitatea. Tânjea să sară în picioare şi să-şi trimită acceptarea bucuroasă, pierzându-se în haita. Era Tânărul Taur şi era binevenit aici.

„Nu!” spuse Perrin ridicându-se, ţinându-şi capul. „Nu mă voi pierde în tine.

Hopper stătea în iarbă în dreapta lui. Marele lup cenuşiu îl privi pe Perrin, cu ochii aurii fără să clipească, reflectând fulgere de sus. Iarba a ajuns până la gâtul lui Hopper.

Perrin îşi coborî o mână de pe cap. Aerul era greu, plin de umiditate şi mirosea a ploaie. Mai presus de parfumul vremii şi al câmpului uscat, simţea răbdarea lui Hopper.

7 – 7» 7 – * – T7 T> 77 7 – TT

Eşti invitat, *Young Bull*, a trimis Hopper.

— Nu pot să vânez cu tine, explică Perrin. „Hopper, am vorbit despre asta. Mă pierd. Când intru în luptă, devin furios. Ca un lup”.

Ca un lup? Hopper a trimis. *Tânăra Bull*, *eşti un lup*. *Şi un bărbat*. *Vino la vânătoare*.

„Ţi-am spus că nu pot! Nu voi lăsa asta să mă consume”. S-a gândit la un tânăr cu ochi de aur, închis intro cuşcă, toată omenirea plecată de la el. Numele lui fusese KT 7 TI – 1 TV i l T

Noam – Perrin îl văzuse într-un sat numit Jarra.

Lumină, gândi Perrin. Asta nu e departe de aici. Sau cel puţin nu departe de locul în care corpul lui adormea în lumea reală. Jarra era la Ghealdan. O coincidenţă ciudată.

Cu o taveren în apropiere, nu există coincidenţe.

Se încruntă, ridicându-se şi scrutând peisajul. Momame îi spusese lui Perrin că nu mai era nimic uman în interiorul lui Noam. Asta era ceea ce aştepta un frate lup dacă se lăsa consumat complet de lup.

„Trebuie să învăţ să controlez asta, sau trebuie să alung lupul din mine”, a spus Perrin.

— Nu mai este timp pentru compromis, Hopper.

Hopper mirosea nemulţumit. Nu-i plăcea ceea ce el a numit o tendinţă umană de a dori să controleze lucrurile.

Vino, a trimis Hopper, stând în picioare în iarbă. *Vânatoare*.

Vino să înveţi, a trimis Hopper, frustrat. *Vine Ultima Vânătoare*.

Trimiterile lui Hopper au inclus imaginea unui pui tânăr care făcea prima ucidere. Asta şi o îngrijorare pentru viitor – un atribut de obicei nelup, Ultima vânătoare a adus

schimbare.

Perrin a ezitat. Într-o vizită anterioară la visul lupului, Perrin îi ceruse lui Hopper să-l antreneze să stăpânească locul. Foarte nepotrivit pentru un lup tânăr – un fel de provocare la adresa vechimii bătrânului – dar acesta a fost un răspuns. Hopper venise să predea, dar avea să o facă aşa cum o preda un lup.

— Îmi pare rău, spuse Perrin. „Voi vâna cu tine, dar nu trebuie să mă pierd”.

Aceste lucruri le crezi, a trimis Hopper, nemulţumit. *Cum poţi să crezi astfel de imagini la nimic*? Răspunsul a fost însoţit de imagini de gol – un cer gol, o vizuină fără nimeni în ea, un câmp sterp. *Eşti Tânărul Taur*. *Vei fi mereu Young Bull*. *Cum poţi pierde Young Bull*? *Priveşte în jos şi îi vei vedea labele dedesubt*. *Muşcă şi dinţii îi vor ucide*. *Nu se pierde asta*.

„Este un lucru al oamenilor”.

Aceleaşi cuvinte goale iar şi iar, a trimis Hopper.

Perrin trase aer adânc în piept, aspirând şi eliberând aerul prea umed.

— Foarte bine, spuse el, cu ciocanul şi cuţitul apărându-i în mâini. „Să mergem”.

7 T Z7 i – * 7 O Z-X L” – *Vânaţi vânat cu copitele*? O imagine a unui taur ignorându-şi coarnele şi încercând să sară pe spatele unei căprioare şi să-l trântească la pământ.

„Ai dreptate”. Perrin ţinea brusc un arc lung bun Two Rivers. Nu era o lovitură la fel de bună ca Jondyn Barran sau Rand, dar putea să-şi reziste.

Hopper a trimis un taur scuipând la o căprioară. Mârâi Perrin, trimiţând înapoi ghearele unui lup care trăgeau din labe şi lovind o căprioară de la distanţă, dar asta păru să-l

amuze şi mai mult pe Hopper. În ciuda supărării sale, Perrin a trebuit să recunoască că era o imagine destul de ridicolă.

Lupul le-a trimis imaginea celorlalţi, făcându-i să urle amuzaţi, deşi cei mai mulţi dintre ei păreau să preferă taurul să sară în sus şi în jos pe căprioară. Perrin mârâi, alergând după Hopper spre pădurea îndepărtată, unde aşteptau ceilalţi lupi.

Pe măsură ce alerga, ierburile păreau să devină mai dese. L-au ţinut înapoi, ca un tupus de pădure mârâit. Hopper l-a depăşit curând.

Fugi, *Tânăra Taur*!

Încerc, a trimis Perrin înapoi.

Nu aşa cum ai făcut înainte!

Perrin a continuat să-şi împingă drum prin iarbă. Acest loc ciudat, această lume minunată în care alergau lupii, ar putea fi îmbătătoare. Şi periculos. Hopper îl avertizase pe Perrin despre asta de mai multe ori.

Pericole pentru mâine. *Ignora-i deocamdată*, a trimis Hopper, din ce în ce mai îndepărtat. *Îngrijorarea este pentru două picioare*.

Nu pot ignora problemele mele! Perrin îşi spuse înapoi. *Cu toate acestea*, *o faci adesea*, a trimis Hopper.

Părea adevărat – mai adevărat, poate, decât ştia lupul. Perrin izbucni într-o poiană şi se opri. Acolo, întinse pe pământ, erau cele trei bucăţi de metal pe care le făcuse în visul său de mai devreme. Nodul mare de mărimea a doi pumni, tija turtită, dreptunghiul subţire. Dreptunghiul strălucea uşor galben-roşu, pâlpâind iarba scurtă din jurul lui.

Bucăţile au dispărut imediat, deşi dreptunghiul care fierbea a lăsat un loc ars. Perrin ridică privirea, căutând

lupii. În faţa lui, pe cerul deasupra copacilor din faţă, se deschise o gaură mare de întuneric. Nu putea să spună cât de departe era şi părea să domine tot ce putea vedea în timp ce era îndepărtat în acelaşi timp.

Mat stătea acolo. Se lupta împotriva lui însuşi, o duzină 1 l – l – L – 1 – e – i i – r? i i – /v i /v 1 – e – de bărbaţi diferiţi purtându-i faţa, toţi îmbrăcaţi în diferite tipuri de haine fine. Mat şi-a rotit suliţa şi nu a văzut niciodată silueta umbră care se târăşte în spatele lui, purtând un cuţit însângerat.

„Mat!” Perrin a plâns, dar ştia că nu avea sens. Acest lucru pe care îl vedea, era un fel de vis sau viziune asupra viitorului. Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse una dintre acestea. Aproape că începuse să creadă că vor înceta să mai vină.

S-a întors şi s-a deschis un alt întuneric pe cer. A văzut oi, deodată, alergând într-o turmă spre pădure. Lupii i-au urmărit şi o fiară teribilă aştepta în pădure, nevăzută. Era acolo, în acel vis, a simţit. Dar pe cine urmărea şi de ce? Ceva nu părea în neregulă cu lupii ăia.

Un al treilea întuneric, în lateral. Faile, Grady, Elyas, Gaul… toţi au mers spre o stâncă, urmaţi de alţii mii.

Vederea s-a închis. Hopper a tras brusc înapoi prin aer, aterizând lângă Perrin, derapanând până la oprire. Lupul nvăzut găurile; nu apăruseră niciodată ochilor lui. În schimb, a privit cu dispreţ peticul ars şi a trimis imaginea lui Perrin, neîngrijită şi cu ochii înrădăcinaţi, cu barba şi părul netuns şi îmbrăcămintea dezordonată. Perrin îşi aminti vremea; fusese în primele zile ale captivităţii lui i-i „1 1 1

Faile.

Oare chiar arăta atât de rău? Uşor, dar părea zdrenţuit. Aproape ca un cerşetor. Sau… ca Noam.

„Nu mai încerca să mă încurci!” spuse Perrin. „Am devenit aşa pentru că m-am dedicat să-l găsesc pe Faile, nu pentru că am cedat în faţa lupilor!”

Cei mai noi pui dau vina întotdeauna pe bătrânii haitei. Hopper sări din nou printre ierburi.

Ce însemna asta? Mirosurile şi imaginile l-au încurcat. Mârâind, Perrin porni înainte, părăsind poienişul şi reintrând în iarbă. Din nou tulpinile i-au rezistat. A fost ca şi cum ai lupta împotriva unui curent, Hopper a tras în faţă.

„Arde-te, aşteaptă-mă!” strigă Perrin.

Dacă aşteptăm, *pierdem prada*. *Fugi*, *Tânăra Taur*!

Perrin strânse din dinţi. Hopper era acum o pată în depărtare, aproape de copaci. Perrin voia să se gândească la acele viziuni, dar nu era timp. Dacă îl pierdea pe Hopper, ştia că nu îl va mai vedea în noaptea asta. Bine, se gândi el cu resemnare.

Pământul se zguduia în jurul lui, iar iarba trecând cu viteză într-o clipită. Parcă Perrin ar fi sărit o sută de paşi într-un singur pas. A păşit din nou, trăgând înainte. A lăsat în spate o neclară slabă.

Ierburile s-au despărţit pentru el. Vântul îi sufla în faţă cu un vuiet confortabil. Acel lup primordial din interiorul lui a trezit la trezire. Perrin ajunse în pădure şi încetini. Fiecare pas îi aducea acum un salt de doar vreo trei picioare. Ceilalţi lupi erau acolo şi s-au format şi au alergat cu el, entuziasmaţi.

TX – Ţi-j-k 770 1 w Z-X 1 T\ 1 – 1

Două picioare, *Young Bull*? întrebă Oak Dancer. Era o femeie tânără, cu pielea atât de uşoară încât să fie aproape albă, cu o dungă neagră care curgea de-a lungul părţii drepte.

Nu a răspuns, deşi şi-a permis să alerge cu ei printre copaci. Ceea ce părea un mic stand devenise o pădure întinsă. Perrin trecu pe lângă trunchiuri şi ferigi, abia simţind pământul sub picioare.

Acesta a fost modul de a alerga. Puternic. Energetic. ÎŢI I 1 I – I – I 1 1 – 1 /v 1 1. Tv 1

Trecu peste buşteni căzuţi, săriturile lui luându-l atât de sus, încât părul îi peria fundul ramurilor. A aterizat lin. Pădurea era a lui. Îi aparţinea şi el a înţeles-o.

Grijile lui au început să se topească. Şi-a permis să accepte lucrurile aşa cum erau, nu aşa cum se temea că ar putea deveni. Aceşti lupi erau fraţii şi surorile lui. Un lup alergător în lumea reală a fost o capodoperă de echilibru şi control. Aici, unde regulile naturii s-au aplecat la voinţa lor, au fost mult mai multe. Lupii s-au aruncat în lateral şi au sărit de pe copaci, fără să-i ţină nimic de pământ. Unii chiar s-au dus la ramuri, zburând din mădular în mădular.

A fost entuziasmant. Se simţise vreodată atât de viu?

A 1 1” 1 * * 7 1 1 * 1 Jw/K

Atât de parte din lumea din jurul lui, dar stăpân pe ea în acelaşi timp? Frunzele aspre, regale de piele erau intercalate cu tisa şi ocazional lemn de mirodenii ornamentat în plină floare. S-a aruncat în aer când a trecut pe lângă una dintre acestea, vântul trecerii lui trăgând din ramuri o furtună de flori purpuri. Se învârteau în jurul lui într-o înceţoşare învolburată, prinşi de curenţi, legănându-l în parfumul lor dulce.

Lupii au început să urle. Pentru bărbaţi, un urlet era ca altul. Pentru Perrin, fiecare era distinct. Acestea erau urletele de plăcere, iniţierea unei vânătoare.

Aştepta. De asta mă temeam! Nu pot să mă las prins în

capcană. Sunt om, nu lup. În acel moment, însă, a prins miros de cerb. Un animal puternic, o pradă demnă. Trecuse pe aici recent.

Perrin a încercat să se abţină, dar anticiparea s-a dovedit prea puternică. După miros, a desprins traseul jocului. Lupii, inclusiv Hopper, nu au alergat înaintea lui. Au alergat cu el, cu mirosurile încântate, când l-au lăsat să preia conducerea.

El era vestitorul, punctul, vârful atacului. Vânătoarea urlă în spatele lui. Era ca şi cum ar fi condus valurile care se prăbuşesc ale oceanului însuşi. Dar îi reţinea şi el.

Nu pot să le fac încet pentru mine, gândi Perrin.

Şi apoi era în patru picioare, arcul aruncat deoparte şi uitat, mâinile şi picioarele devenind labe. Cei din spatele lui urlau din nou la gloria ei. Tânărul Bull li se alăturase cu adevărat.

Cerbul era înainte. Tânărul Taur a scos-o printre copaci; era un alb strălucitor, cu un suport de cel puţin douăzeci şi şase de puncte, iarna se simţea uzată. Şi era enorm, mai mare decât un cal. Cerbul se întoarse, privind ascuţit la haită. Întâlni ochii lui Perrin, iar el îi simţi alarma. Apoi, cu un val puternic al picioarelor din spate – flancurile întinse cu muşchii – cerbul a sărit de pe urmă.

rriA i iti7 – i i /v i – i r”.

Tânărul Taur şi-a urlat provocarea, alergând prin tufăr în urmărire. Marele cerb alb sări mai departe, fiecare salt făcându-l douăzeci de paşi. Nu a lovit niciodată o creangă şi nu şi-a pierdut picioarele, în ciuda podelei pădurii perfide t A A, z A A A

acoperite cu muşchi alunecos.

Tânărul Taur a urmat cu precizie, aşezându-şi labele acolo

unde copitele căzuseră cu doar câteva clipe înainte, potrivindu-se exact fiecare pas. Auzea cerbul gâfâind, vedea sudoarea spumegându-i pe haină, îi simţea frica.

Dar nu. Tânărul Bull nu ar accepta victoria inferioară de a-şi duce prada până la epuizare. Avea să guste din sângele gâtului, pompând toată forţa dintr-o inimă sănătoasă. El şi-ar depăşi prada în plină experienţă.

Începu să-şi varieze salturile, fără a urma exact calea cerbului. Trebuia să fie înainte, nu să urmeze! Mirosul cerbului devenea mai alarmat. Asta l-a condus pe Young Bull la viteză mai mare. Cerbul a sărit la dreapta şi Tânărul Taur a sărit, lovind un trunchi de copac vertical cu toate cele patru labe şi împingându-se în lateral pentru a schimba direcţia. Rândul lui i-a câştigat o fracţiune de bătaie a inimii.

Curând, răsuflă în spatele cerbului, fiecare salt aducându-l la câţiva centimetri de copitele lui. A urlat, iar fraţii şi surorile lui au răspuns chiar din spate. Această vânătoare a fost toate. Ca un.

Dar Young Bull a condus.

Urletul lui a devenit un mârâit de triumf când cerbul se întoarse din nou. A venit şansa! Tânărul Taur a sărit peste un buştean şi a prins gâtul cerbului în fălci. Putea să guste transpiraţia, blana, sângele cald de dedesubt, care se strângea în jurul colţilor. Greutatea lui a aruncat cerbul la pământ. În timp ce se rostogoleau, Tânărul Taur şi-a păstrat strânsoarea, forţând cerbul să se apropie de podeaua pădurii, cu pielea împodobită de sânge stacoiiu.

Lupii au urlat de victorie, iar el a dat drumul pentru o clipă, intenţionând să muşte din faţă gâtului şi să omoare. Nu era nimic altceva. Pădurea dispăruse. Urletele s-au stins. A fost

doar uciderea. Uciderea dulce.

O formă se izbi în el, aruncându-l înapoi în tufă. Tânărul Taur clătină din cap, năucit, mârâind. Un alt lup îl oprise. Hopper! De ce?

Cerbul a sărit în picioare, apoi a sărit din nou prin pădure. Tânărul Taur urlă de furie şi de furie, pregătindu-se să alerge după el. Din nou Hopper sări, aruncându-şi greutatea împotriva Young Bull.

Dacă moare aici, *moare ultima moarte*, a trimis Hopper. *Această vânătoare s-a terminat*, *Young Bull*. *Vom vâna altă dată*.

T nărui Taur aproape s-a-ntors să-l atace pe Hopper. Dar nu. Încercase asta o dată şi fusese o greşeală. Nu era un lup. El… Perrin stătea întins pe pământ, gustând sânge care nu era al lui, expirând adânc, cu fata picurând de sudoare. Se împinse în genunchi, apoi se aşează, gâfâind, tremurând de la acea vânătoare frumoasă şi înspăimântătoare.

Ceilalţi lupi s-au aşezat, dar nu au vorbit. Hopper stătea întins lângă Perrin, aşezându-şi capul mărunţit pe 11 1 * 1 – L – XI X

labele îmbătrânite.

„De asta”, a spus Perrin în cele din urmă, „este ceea ce mă tem”.

Nu, *nu vă temeţi*, a trimis Hopper.

x, / XX

T – r „l

„Îmi spui ce simt?”

Nu mirosi frică, a trimis Hopper.

Perrin s-a întins pe spate, uitându-se la ramurile de deasupra, cu crengi şi frunze mototolite sub el. Inima i-a bătut din urmărire.

— Atunci îmi fac griji pentru asta.

Îngrijorarea nu este la fel cu frica, a trimis Hopper. *De’s să spui unul şi să îl simţi pe celălalt*? *îngrijorare*, *îngrijorare*, *îngrijorare*. *Este tot ceea ce faci*.

„Nu. Ucid şi eu. Dacă ai de gând să mă înveţi să stăpânesc visul lupului, se va întâmpla aşa?

Da.

Perrin privi în lateral. Sângele cerbului se vărsase pe un buştean uscat, întunericul pătrunzând în pădure. Învăţarea în acest fel l-ar împinge până la limita de a 1 7 – 1 X X deveni lup.

Dar evitase de prea multă vreme această problemă, făcând potcoave în fonă, lăsând în pace cele mai dificile şi solicitante piese, neatinse. S-a bazat pe puterile de miros care i se dăduse, ajungând la lupi când avea nevoie de ei – dar altfel îi ignorase.

Nu puteai să faci un lucru până nu ai înţeles părţile lui. Nu ar şti cum să se descurce cu – sau să respingă – lupul din interiorul lui până nu va înţelege visul lupului.

— Foarte bine, spuse Perrin. „Aşa să fie”.

Galad îl gălea pe Stout prin tabără. Pe toate părţile, copiii au ridicat corturi şi au săpat gropi de foc, pregătindu-se pentru noapte. Oamenii lui au mărşăluit aproape până la căderea nopţii în fiecare zi, apoi s-au ridicat dimineaţa devreme. Cu cât au ajuns mai repede la Andor, cu atât mai bine.

Acele mlaştini blestemate de Lumină erau în spatele lor; acum călătoreau peste pajişti deschise. Poate că ar fi fost mai rapid să tăiem spre est şi să prinzi una dintre marile autostrăzi din nord, dar asta nu ar fi sigur. Cel mai bine este să stai departe de mişcările armatelor Dragon Reborn şi ale

Seanchanului. Lumina avea să strălucească asupra Copiilor, dar mai mult de un erou curajos murise în acea Lumină. Dacă nu ar exista pericol de moarte, nu ar putea exista curaj, dar Galad ar prefera ca Lumina să strălucească asupra lui în timp ce el continua să tragă respiraţia.

Xiti 1 7- 1 T\ 1 T 1 1 * 1

Tabărase lângă Drumul Jehannah şi aveau să-l traverseze mâine pentru a continua spre nord. Trimisese o patrulă să supravegheze drumul. Voia să ştie ce fel de trafic atrage autostrada şi avea nevoie în special de provizii.

Galad şi-a continuat turul prin tabără, însoţit de o mână de însoţitori călare, ignorând durerile diferitelor sale răni. Tabăra era ordonată şi îngrijită. Corturile au fost grupate pe legiuni, apoi instalate formând inele concentrice fără căi drepte. Acest lucru era menit să deruteze şi să încetinească atacatorii.

O secţiune a taberei era goală aproape de mijloc. O gaură în formaţiunea în care odată şi-au aşezat corturile chestionatorii. El ordonase să se împrăştie Chestioners, câte doi repartizaţi pentru fiecare companie. Dacă cei care întrebă nu ar fi deosebiţi de ceilalţi, poate că ar simţi mai multă rudenie cu ceilalţi Copii. Galad şi-a făcut o notă pentru a elabora un nou aspect al taberei, eliminând acea A w A

gaură.

Galad şi tovarăşii săi au continuat prin tabără. El a călărit pentru a fi văzut, iar oamenii i-au salutat când a trecut. Îşi amintea bine cuvintele pe care le spusese odată Gareth Bryne: De cele mai multe ori, cea mai importantă funcţie a unui general nu era să ia decizii, ci să le reamintească oamenilor că cineva va lua decizii.

— Lordul meu căpitan comandant, spuse unul dintre însoţitorii săi. Branded Vordarian. Era un bărbat mai în vârstă, cel mai mare dintre Lords Captain care a slujit sub Galad. „Aş vrea să reconsideraţi trimiterea acestei misive”.

Vordarian a călărit direct lângă Galad, cu Trom pe cealaltă parte. Lordii Căpitanul Golever şi Harnesh au călărit în spate, la îndemâna urechii, iar Bomhald a urmat, acţionând ca garda de corp a lui Galad pentru acea zi.

— Scrisoarea trebuie trimisă, spuse Galad.

— Pare nesăbuit, domnule căpitan comandant, continuă Vordarian. Ras curat, cu argintiu spălându-şi părul auriu, Andoranul era un pătrat enorm de bărbat. Galad era vag familiarizat cu familia lui Vordarian, nobili minori care fuseseră implicaţi la curtea mamei sale.

Doar un prost a refuzat să asculte sfaturile celor mai în vârstă şi mai înţelepţi decât el. Dar doar un prost a luat toate sfaturile date.

„Poate nesăbuit”, a răspuns Galad. „Dar este lucrul corect de făcut”. Scrisoarea a fost adresată celor care întrebau şi copiilor rămaşi sub controlul Seanchanului; ar fi unii care nu veniseră cu Asunawa. În scrisoare, Galad a explicat ce s-a întâmplat şi le-a poruncit să-i raporteze cât mai curând posibil. Era puţin probabil să vină cineva, dar ceilalţi aveau dreptul să ştie ce se întâmplase.

T 7 1 117 1 X C1 – C1 i – T T 1

Lordul Vordarian oftă, apoi făcu loc în timp ce Harnesh urcă lângă Galad. Chel se scărpina absent ţesutul cicatricial unde îi fusese urechea stângă.

— Ajunge cu această scrisoare, Vordarian. Felul în care continui despre asta îmi încearcă răbdarea”. Din observaţia lui Galad, au fost multe lucruri care au încercat răbdarea

murândianului.

— Presupun că ai alte chestiuni pe care vrei să le discuţi? Galad a dat din cap către o pereche de Copii care tăiau buşteni, care şi-au oprit munca pentru a-l saluta.

T 7 – ZI 7” 1 – Ti 1 11 *11* TI – 1

„Le-ai spus Copilului Bomhald, Copilului Byar şi altora că plănuieşti să ne aliezi cu „vrăjitoarele din Tar Valon!”

Galad dădu din cap. „Înţeleg că noţiunea ar putea fi tulburătoare, dar dacă luaţi în considerare, veţi vedea că este singura decizie corectă”.

„Dar vrăjitoarele sunt rele!”

— Poate, spuse Galad. Odată, s-ar putea să fi negat asta. Dar să-i ascult pe ceilalţi Copii şi să ţinem cont de ceea ce cei de la Tar Valon îi făcuseră surorii lui, îl făcea să creadă că ar putea fi prea blând cu Aes Sedai. „Cu toate acestea, Lord Harnesh, dacă sunt răi, sunt nesemnificativi în comparaţie cu Cel întunecat. Vine Ultima Bătălie. Negi asta?”

Harnesh şi ceilalţi ridicară privirea spre cer. Acel înnorat îngrozitor se întinsese de câteva săptămâni. Cu o zi înainte, un alt bărbat căzuse la o boală ciudată în care gândacii îi ieşiseră din gură în timp ce tuşea. Magazinele lor de produse alimentare se diminuau pe măsură ce se găseau tot mai multe stricate.

— Nu, nu neg, mormăi Harnesh.

Ai – i 1 – w „’1 → 11 w – „Atunci ar trebui să vă bucuraţi”, a spus Galad, „căci drumul este liber. Trebuie să luptăm la Ultima Bătălie. Conducerea noastră de acolo poate arăta calea Luminii multora care ne-au dispreţuit. Dar dacă nu, ne vom lupta indiferent, pentru că este de datoria noastră. Negi acest lucru, Lord Căpitane?”

„În nou, nu. Dar vrăjitoarele, lordul meu căpitan comandant?

Galad clătină din cap. „Nu mă gândesc la nicio cale de ocolire. Avem nevoie de aliaţi. Uită-te la tine, Lord Harnesh. Câţi copii avem? Chiar şi cu recruţi recent, suntem sub douăzeci de mii. Cetatea noastră a fost luată. Suntem fără ajutor sau credinţă, iar marile naţiuni ale lumii ne jignesc. Nu, nu nega! Ştii că este adevărat”.

Galad a întâlnit privirile celor din jur, iar unul câte unul au dat din cap.

— Interogatorii sunt de vină, mormăi Harnesh.

parte din vină este a lor”, a fost de acord Galad. „Dar aceasta este şi pentru că cei care ar face răul privesc cu dezgust şi resentimente la cei care susţin ceea ce este drept”.

Ceilalţi au dat din cap.

„Trebuie să călcăm cu grijă”, a spus Galad. „În trecut, îndrăzneala – şi poate excesul de nerăbdare – a Copiilor i-a înstrăinat pe cei care ar fi trebuit să ne fie aliaţi. Mama a spus întotdeauna că o victorie a diplomaţiei nu a venit atunci când fiecare obţine ceea ce îşi dorea – asta i-a făcut pe toţi să presupună că au luat-o mai bine pe ea, ceea ce a încurajat cereri mai extravagante. Trucul nu este să-i mulţumeşti pe toată lumea, ci să-i laşi pe toţi să simtă că au ajuns la cel mai bun rezultat posibil. Ei trebuie să fie suficient de mulţumiţi încât să facă ceea ce îţi doreşti, dar suficient de nemulţumiţi încât să ştie că i-ai depăşit”.

„Şi ce legătură are asta cu noi?” spuse Golever din spate. „Nu urmăm nicio regină sau rege”.

— Da, spuse Galad, şi asta îi sperie pe monarhi. Am crescut la curtea din Andor. Ştiu cum îi privea mama pe

Copii. În fiecare relaţie cu ei, fie a devenit frustrata, fie a hotărât că trebuie să-i suprime absolut. Nu ne permitem nicio reacţie! Monarhii acestor pământuri trebuie să ne respecte, nu să ne urască”.

— Prieteni întunecaţi, mormăi Harnesh.

— Mama mea nu era Prietenul întunecat, spuse Galad încet.

Harnesh înroşit.

— Cu excepţia ei, desigur.

„Vorbeşti ca un interogator”, a spus Galad. „Îi suspectăm pe toţi cei care ni se opun de a fi un Prieten întunecat. Mulţi dintre ei sunt influenţaţi de Umbră, dar mă îndoiesc că este conştient. Acolo a greşit Mâna Luminii. Ai – 7 i *r* i – e i – i

Adesea, cei care întrebau nu au putut face diferenţa dintre un Prieten întunecat înrăit, o persoană care era influenţată de Prietenii întunecaţi şi o persoană care pur şi simplu nu

1 1 z-1*1*

era de acord cu Copii”.

„Deci ce facem?” întrebă Vordarian. „Ne plecăm în faţa capriciilor monarhilor?”

X „A T” * v v *1 I* I – i 1 1 Ti *jr* – „Nu ştiu încă ce să fac”, a mărturisit Galad. „Mă voi gândi la asta. Cursul potrivit va veni la mine. Nu putem deveni câini de popor pentru regi şi regine. Şi totuşi, gândiţi-vă la ce am putea realiza în interiorul graniţelor unei naţiuni dacă am putea acţiona fără a avea nevoie de o întreagă legiune pentru a-l intimida pe conducătorul acelei naţiuni”.

7 Z-1 – 1 1 J – 1 1 – 1 1 – L – Ceilalţi au dat din cap la asta, gânditori.

„Domnul meu căpitan comandant!” strigă o voce.

Galad s-a întors să-l vadă pe Byar pe armăsarul său alb

care se îndrepta spre ei. Calul aparţinuse lui Asunawa; Galad o refuzase, preferând propriul lui golf. Galad şi-a oprit grupul în timp ce Byarul slăbit se apropia, cu tabardul alb curat. Byar nu era cel mai simpatic dintre bărbaţii din l – lui i – i – i x 7

lagăr, dar se dovedise loial.

Byar nu trebuia, totuşi, să fie în tabără.

— Te-am pus să te uiţi la Jehannah Road, Copil Byar, spuse Galad hotărât. „Acea datorie nu trebuia să se încheie încă patru ore bune”.

Byar a salutat când a tras în sus.

— Lordul meu căpitan comandant. Am capturat un grup suspect de călători pe drum. Ce ai vrea să facem cu ei?”

— I-ai capturat? întrebă Galad. „Te-am trimis să supraveghezi drumul, nu să iei prizonieri”.

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Byar. „Cum să cunoaştem caracterul celor care trec dacă nu vorbim cu ei? Ai vrut să ne uităm la Darkfriends”.

Galad oftă.

— Am vrut să urmăreşti mişcările de trupe sau comercianţii pe care i-am putea apropia, Copil Byar.

„Aceşti Prieteni întunecaţi au provizii”, a spus Byar. „Cred că ar putea fi negustori”.

Galad oftă. Nimeni nu putea nega dăruirea lui Byar – călărease cu Galad pentru a o înfrunta pe Valda, când ar fi putut însemna sfârşitul carierei sale. Şi totuşi exista aşa ceva ca să fii prea zelos.

Ofiţerul slab părea tulburat. Ei bine, instrucţiunile lui Galad nu fuseseră suficient de precise. Ar trebui să-şi amintească asta în viitor, în special cu Byar.

— Pace, spuse Galad, nu ai greşit, Copil Byar. Câţi dintre

aceşti prizonieri sunt?”

— Zeci, lordul meu căpitan comandant. Byar părea uşurat. „Vino”.

Şi-a întors montura ca să dea drumul. Deja, în gropi izvorau foc de bucătar, în aer se ridica mirosul de tinder ars. Galad surprinse felii de conversaţie în timp ce trecea pe lângă soldaţi. Ce ar face Seanchan cu acei Copii care rămăseseră în urmă? Era într-adevăr Dragonul Renăscut cel care cucerise Illian şi Te-ar sau vreun Dragon fals? Se vorbea despre o piatră gigantică din cer care a lovit pământul departe la nord în Andor, distrugând un întreg X – 1 w /K A

oraş și lăsând un crater.

Discuţia dintre bărbaţi a scos la iveală grijile lor. Ar fi trebuit să înţeleagă că îngrijorarea nu a îndeplinit nicio funcţie utilă. Nimeni nu putea cunoaşte ţesutul Roţii.

ză – i – t „> x i i-i r-7 7 i 7 – Captivii lui Byar s-au dovedit a fi un grup de oameni cu n umăr surprinzător de mare de căruţe greu încărcate, poate o sută sau mai mult. Oamenii s-au strâns în jurul cărucioarelor, privindu-i pe Copii cu ostilitate. Galad se încruntă, făcând o inspecţie rapidă.

E

O rulotă, spuse Bomhald încet lângă el. „Comercianţi?”

— Nu, spuse Galad încet. „Aceasta este mobilă de călătorie – observă cuiele de pe laterale, astfel încât să poată fi transportate în bucăţi. Saci de orz pentru cai. Acestea sunt unelte de potcovar învelite în pânză în spatele căruciorului din dreapta. Vezi ciocanele care ies cu privirea?

„Uşoară!” şopti Bomhald. A văzut şi el. Aceştia erau adepţii taberei unei armate de dimensiuni considerabile.

Dar unde erau soldaţii?

„Fiţi gata să-i despărţiţi”, îi spuse Galad lui Bomhald, descalecand. Se apropie de căruciorul de plumb. Bărbatul care o conducea avea o siluetă groasa şi o fată roşie, cu parul care fusese aranjat într-o încercare foarte slaba de aşi ascunde chelie tot mai mare. Îşi lua nervos o pălărie maro de pasta în mami, o pereche de mănuşi înfipte în cureaua jachetei sale robuste. Galad nu vedea nicio arma asupra lui.

Langa căruţa stăteau alţi doi, mult mai tineri. Unul era un tip voluminos, musculos, cu aspectul unui luptător – dar nu a unui soldat – care ar putea fi ceva probleme. O femeie drăguţa îl strânse de braţ, muşcându-şi buza de jos.

Bărbatul din căruţa tresari când l-a văzut pe Galad. Ah, se gândi Galad, aşa ca ştie destule ca să-l recunoască pe fiul vitreg al lui Morgase.

— Deci, călători, spuse Galad cu grija.

— Omul meu spune că i-ai spus că sunteţi negustori?

— Da, Doamne, spuse şoferul.

„Ştiu puţine despre acest domeniu. Eşti familiarizat cu asta?”

— Nu prea mult, domnule, spuse şoferul, storcându-şi pălăria în mâini. „De fapt, suntem departe de casă. Sunt T” > 1 *11 1 – px i-a – 1 i A i p – Basel Gill, din Caemlyn. Am venit în sud căutând afaceri cu un comerciant din Ebou Dar. Dar aceşti invadatori Seanchan m-au lăsat în imposibilitatea de a-mi face comerţul”.

Părea foarte nervos. Cel puţin nu mmtise de unde era. „Şi cum se numea acest comerciant?” întreba Galad.

— Păi, Falin Deborsha, Domnul meu, spuse Gill.

— Îţi cunoşti Ebou Dar?

— Am fost acolo, spuse Galad calm. „Aceasta este o rulota pe care o ai. Interesanta colecţie de mărfurii”.

„Am auzit că exista armate care se mobilizează aici în sud, Domnul meu. Am cumpărat multe dintre aceste provizii de la o trupa de mercenari care se desfiinţa şi m-am gândit că aş putea să le vând aici. Poate ca propria ta armata are nevoie de mobilier pentru tabara? Avem corturi, echipament mobil de fierărie, tot ce ar putea folosi soldaţii”.

tx7 1 – 1 1 1 1 i

Deştept, se gândi Galad. Galad ar fi acceptat minciuna, dar „comerciantul” avea cu el prea mulţi bucătari, spălători şi potcovari şi nu prea destui paznici pentru o rulota atât de valoroasa.

— Înţeleg, spuse Galad. „Ei bine, se întâmplă că am nevoie de provizii. În special mâncarea.

„Vai, Domnul meu”, a spus bărbatul. „Mâncarea noastră nu poate fi cruţată. Orice altceva voi vinde, în afară de mâncarea pe care am promis-o prin mesager cuiva din Lugard”.

— R *T* * 1 * 1 i //

„Voi plăti mai mult”.

„Am făcut o promisiune, bunul meu Doamne”, a spus bărbatul. „Nu l-am putut sparge, indiferent de preţ”.

„Înţeleg”. Galad îi făcu semn lui Bomhald. Soldatul dădu comenzi, iar Copii în tabarde albe se îndreptară înainte, cu armele scoase.

„Ce… ce faci?” întrebă Gill.

„Separându-ţi oamenii”, a spus Galad. „Vom vorbi cu fiecare dintre ei singuri şi vom vedea dacă poveştile lor se potrivesc. Îmi fac griji că s-ar putea să fi fost… lipsit de interes cu noi. La urma urmei, ceea ce mi se pare este că sunteţi adepţii de tabără ai unei armate mari. Dacă acesta

este cazul, atunci mi-ar plăcea foarte mult să ştiu a cui este armata, ca să nu mai spun unde este”.

Fruntea lui Gill a început să transpire când soldaţii lui Galad i-au separat eficient pe captivi. Galad a aşteptat un timp privindu-l pe Gill. În cele din urmă, Bomhald şi Byar au venit alergând la el, cu mâinile pe săbii.

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Bomhald urgent.

Galad se întoarse de la Gill. „Da?”

„S-ar putea să avem o situaţie aici”, a spus Bomhald. Faţa lui era îmbujorată de furie. Lângă el, Byar avea ochii mari, aproape înnebuniţi. „Unii dintre prizonieri au vorbit. E

aşa cum te-ai temut. O armată mare este în apropiere. Sau încăierat cu Aiel – acei oameni de acolo în haine albe sunt de fapt Aiel înşiși.

„Şi?”

— V – /v 1 i 1 A „i 1 i 1 1 1 i

Byar scuipă în lateral.

— Ai auzit vreodată de un bărbat pe nume Perrin Ochi de Aur?

„Nu. Ar trebui să fac?”

— Da, spuse Bomhald. „Mi-a ucis tatăl”.

5 scrieri

Gawyn se grăbi pe holurile Turnului Alb, bătând cu picioarele cu cizme pe un covor albastru profund deasupra plăcilor de pardoseală purpurie şi albă. Lămpile cu suport în oglindă reflectau lumina, fiecare ca o santinelă pe parcurs.

1 i 1 1 A 1 t „* – *

Sleete a mers repede lângă el. În ciuda iluminam lămpilor, chipul lui Sleete părea pe jumătate învăluit în umbră. Poate că era mirişţea de două zile de pe falca lui – o ciudăţenie pentru un Gardien – sau părul lung, curat, dar netuns. Sau

poate erau trăsăturile lui. Neuniform, ca un desen neterminat, cu linii ascuţite, o despicătură în bărbie, un cârlig la nasul odată rupt, pometi care ieşeau în afară.

Avea mişcările flexibile ale unui Gard, dar cu o senzaţie mai primitivă decât majoritatea. Mai degrabă decât vânătorul care se mişca prin pădure, el era prădătorul tăcut, legat de umbră, pe care prada nu-l vedea niciodată până când dinţii sclipeau.

Ajunseră la o intersecţie unde câţiva dintre gardienii lui Chubain stăteau de veghe pe unul dintre holuri. Aveau săbii în lături şi purtau tabard albi împodobiţi cu Flacăra lui Tar Valon. Unul ridică o mână.

— Am voie să intru, spuse Gawyn. „Amyrlinul…”

„Surorile nu au terminat încă”, a răspuns ostil gardianul.

Gawyn strânse din dinţi, dar nu era nimic de făcut. El şi Sleete s-au dat înapoi şi au aşteptat până când – în cele din urmă – trei Aes Sedai au ieşit dintr-o cameră păzită. Păreau tulburaţi. S-au îndepărtat cu paşi mari, urmaţi de o pereche de soldaţi care transportau ceva învelit într-o cârpă albă. Corpul.

XT 1 1 * X „* 1 * – 1 1 1 J J?””.

În cele din urmă, cei doi paznici s-au dat la o parte fără tragere de inimă şi i-au lăsat pe Gawyn şi pe Sleete să treacă. S-au grăbit pe hol şi au intrat într-o sală mică de lectură. Gawyn ezită lângă uşă, aruncând o privire înapoi pe hol. Putea vedea câţiva Acceptaţi care se uitau după un colţ, şoptind.

Această crimă a făcut patru surori ucise. Egwene avea mâinile pline încercând să-i împiedice pe Ajah să se întoarcă la neîncrederea lor unii în alţii. Ea le avertizase pe toţi să fie atenţi şi le spusese surorilor să nu meargă

singure. Black Ajah cunoştea bine Turnul Alb, membrii lor locuind aici de ani de zile. Cu porţi, ar putea să se strecoare pe holuri şi să comită crimă.

Cel puţin, aceasta a fost explicaţia oficială a morţilor. Gawyn nu era atât de sigur. Se afundă în cameră, urmat de Sleete.

Chubain însuşi era acolo. Bărbatul frumos îi aruncă o privire lui Gawyn, cu buzele întoarse în jos. „Lord Trakand".

— Căpitane, răspunse Gawyn, cercetând camera. Era de vreo trei paşi pătraţi, cu un singur birou aşezat de peretele din partea opusă şi un braz de cărbune neaprins. O lampă de bronz ardea în colţ, iar un covor circular aproape umplea aproape întreg podeaua. Covorul acela era pătat cu un lichid întunecat sub birou.

— Chiar crezi că vei găsi ceva ce nu au găsit surorile, îţi 1 lr\ /V 1 Z-l l – L" / – /K 1 – 1 1

Trakand? întrebă Chubain, încrucişându-şi braţele.

— Caut lucruri diferite, spuse Gawyn, mergând înainte. Îngenuncheat să inspecteze covorul.

Chubain adulmecă, apoi intră pe hol. Garda Turnului avea să vegheze zona până când servitorii veneau să o cureţe. Gawyn a avut câteva minute.

Sleete se apropie de unul dintre paznici chiar în pragul uşii. Nu erau la fel de jantagonişti faţă de el pe cât tindeau să fie faţă de Gawyn. Încă nu-şi dăduse seama de ce erau aşa cu el.

„Era singură?" l-a întrebat Sleete pe bărbat cu vocea lui plină.

— Da, spuse gardianul, clătinând din cap. – N-ar fi trebuit să ignor sfatul lui Amyrlin.

„Cine a fost ea?"

„Kateri Neprue, de la White Ajah. O soră de douăzeci de ani”.

Gawyn mormăi în timp ce continua să se târască pe podea, inspectând covorul. Patru surori din patru Ajah diferite. Doi o susţinuseră pe Egwene, unul o susţinusese pe Elaida şi unul fusese neutru, revenit de curând. Toţi fuseseră ucişi la diferite niveluri ale Turnului în diferite momente ale zilei.

Cu siguranţă părea a fi opera lui Black Ajah. Nu căutau ţinte specifice, ci doar convenabile. Dar i s-a părut greşit. De ce să nu călătoreşti noaptea în cartierul surorilor şi să le omori în somn? De ce nimeni nu a simţit canalizarea din locurile unde au fost ucise femeile?

Sleete inspectă uşa şi încuie cu un ochi atent. Când Egwene îi spusese lui Gawyn că poate vizita scenele crimelor dacă dorea, el îl întrebase dacă îl poate aduce cu el pe Sleete. În interacţiunile anterioare ale lui Gawyn cu Warder, Sleete se dovedise nu numai meticulos, ci şi discret.

Gawyn continuă să caute. Egwene era nervos de ceva, era sigur. Ea nu a fost complet deschisă cu privire la aceste crime. Nu a găsit fante în covor sau gresie, nici tăieturi în mobilierul încăperii înghesuite.

Egwene a susţinut că ucigaşii intrau pe poartă, dar nu găsise nicio dovadă în acest sens. Adevărat, încă nu ştia prea multe despre porţi, iar oamenii ar putea să le facă să atârne deasupra solului, astfel încât să nu taie nimic. Dar de ce i-ar păsa lui Black Ajah de asta? În plus, această cameră era atât de mică, încât i se părea că ar fi fost foarte greu să intri fără a lăsa urme.

— Gawyn, vino aici, spuse Sleete. Bărbatul mai scund era

încă în genunchi lângă prag.

Gawyn i s-a alăturat. Lapovită a aruncat zăvorul de câteva ori în lacătul său.

— S-ar putea să fi fost forţată uşa, spuse el încet. „Vezi zgârietura de aici pe zăvorul? Puteţi deschide acest tip de încuietoare prin glisarea unui târnac subţire şi împingând-o pe şurubul, apoi apăsând pe mâner.

j 7 C.A. 1 * * J Jy *îi*

Se poate face foarte liniştit”.

„De ce ar trebui Ajahul Negru să forţeze o uşă?” întrebă Gawyn.

„Poate că au călătorit pe hol, apoi au mers până când au văzut lumină sub o uşă”, a spus Sleete.

„Atunci de ce nu faceţi o poartă spre cealaltă parte?”

— Canalizarea ar fi putut alerta femeia dinăuntru, spuse Sleete.

— Este adevărat, spuse Gawyn. S-a uitat spre plasturele însângerate. Biroul a fost aşezat astfel încât ocupantul să fie cu spatele la prag. Acel aranjament i-a făcut să-i mâncărime omoplaţii lui Gawyn. Cine ar pune un astfel de birou? O Aes Sedai care a crezut că este complet în siguranţă şi care a vrut să stea departe de distracţia de afară. Aes Sedai, cu toată viclenia lor, uneori părea să aibă simţuri remarcabil de subdezvoltate de autoconservare.

Sau poate că pur şi simplu nu gândeau ca soldaţii. Gardienii lor s-au ocupat de acest tip de gând. „A avut un gardian?”

— Nu, spuse Sleete. „Am mai întâlnit-o. Ea nu avea unul. El a ezitat. „Niciuna dintre surorile ucise nu avea Warders”.

Gawyn îi aruncă lui Sleete o sprânceană ridicată.

— Are sens, spuse Sleete. „Cine face uciderea nu a vrut

să-i alerteze pe Warders”.

„Dar de ce să omori cu un cuţit?” spuse Gawyn. Toţi patru fuseseră ucişi aşa. „Ajahul Negru nu trebuie să se supună celor Trei Jurăminte. Ar fi putut folosi Puterea pentru a ucide. Mult mai direct, mult mai uşor”.

„Dar asta ar risca să alerteze victima sau pe cei din jur”, a remarcat Sleete.

Un alt pinct bun. Dar totuşi, ceva despre aceste crime nu părea să se adauge.

Sau poate că doar se întindea la nimic, chinuindu-se să găsească ceva ce ar putea face pentru a ajuta. O parte din el s-a gândit că dacă ar putea să o ajute pe Egwene cu asta, poate că s-ar înmuia fată de el. Poate să-l ierte că a salvat-o din Turn în timpul atacului Seanchan.

Chubain a intrat o clipă mai târziu.

— Am încredere că Domnia Voastră a avut suficient timp, spuse el înţepenit. „Personalul este aici pentru a face curăţenie”.

Z-X – J 1 ’1 I 1 – /T r-l – 1 7 1 – I 1

Om insuportabil! gândi Gawyn. Trebuie să fie atât de dispreţuitor cu mine? Ar trebui... Nu. Gawyn se forţa să-şi păstreze cumpătul. Odată, asta nu fusese chiar atât de greu.

De ce era Chubain atât de ostil faţă de el? Gawyn se trezi întrebându-se cum s-ar fi descurcat mama lui cu un asemenea bărbat. Gawyn nu se gândea deseori la ea, deoarece făcând asta îi aducea mintea înapoi la al’ Thor. Acelui criminal i s-a permis să se îndepărteze chiar de Turnul Alb! Egwene îl ţinuse în mână şi îl eliberase.

Adevărat, al’ Thor a fost Dragonul Renăscut. Dar în inima lui, Gawyn a vrut să-l întâlnească pe al’ Thor cu sabia în

mână şi cu oţel în el, Dragon Reborn sau nu.

Al Thor te-ar sfâşia cu Puterea Unică, îşi spuse el. Eşti prost, Gawyn Trakand. Ura lui pentru al' Thor a continuat să mocnească oricum.

Unul dintre gardienii lui Chubain a venit, vorbind, arătând spre uşă. Chubain părea supărat că nu găsiseră încuietoarea forţată. Garda Turnului nu era o forţă de poliţie – surorile nu aveau nevoie de asta şi oricum erau mai eficiente la acest gen de anchetă. Dar Gawyn îşi dădea seama că Chubain şi-ar fi dorit să poată opri crimele. Protejarea Turnului şi a ocupanţilor săi făcea parte din datoria lui.

Aşa că el şi Gawyn au lucrat pentru aceeaşi cauză. Dar Chubain s-a comportat ca şi cum acesta ar fi fost un concurs personal între ei. Deşi partea lui a fost, în esenţă, înfrântă de partea lui Bryne în divizia Tower, se gândi Gawyn. Şi din câte ştie el, sunt unul dintre bărbaţii favoriţi ai lui Bryne.

Gawyn nu era un gardian, dar era un prieten al lui Amyrlin. A luat masa cu Bryne. Cum i-ar părea asta pentru Chubain, mai ales acum că lui Gawyn i se dăduse puterea să se uite la crime?

Uşoară! gândi Gawyn în timp ce Chubain îi aruncă o privire ostilă. El crede că încerc să-i iau poziţia. El crede că vreau să fiu înaltul Căpitan al Gărzii Turnului!

Conceptul era de râs. Gawyn ar fi putut fi Primul Prinţ al Sabiei – ar fi trebuit să fie Primul Prinţ al Sabiei – liderul armatelor lui Andor şi protectorul Reginei. Era fiul lui Morgase Trakand, unul dintre cei mai influenţi şi puternici conducători pe care Andor i-a cunoscut vreodată. Nu avea nicio dorinţă pentru poziţia acestui om.

KT 7 d X X 7 L 1 4 Z-ll 1 – T\ 4 L 1

Nu ar fi aşa cum arăta lui Chubain. Dezamăgit de atacul distructiv al lui Seanchan, trebuie să simtă că poziţia sa era în pericol.

— Căpitane, a spus Gawyn, pot vorbi cu tine în privat?

Chubain se uită la Gawyn suspicios, apoi dădu din cap spre hol. Cei doi s-au retras. Servitorii Nervos Tower aşteptau afară, gata să cureţe sângele.

Chubain şi-a încrucişat braţele şi l-a inspectat pe Z-1 7 4 1 1 4 7 T\ 7 1 7 l-\//

Gawyn. „Ce vrei de la mine, Domnul meu?”

El a subliniat adesea rangul. Calm, se gândi Gawyn. Încă simţea ruşinea cum îşi făcuse drumul în tabăra lui T> 1 – 1 7 – 7 1 1 /kj7 j/ki A 4 r-i-i – /v 1

Bryne. Era mai bun decât atât. A trăi cu Tinerii, a îndura confuzia şi apoi ruşinea evenimentelor din jurul spargerii Turnului, îl schimbaseră. Nu putea continua pe acea cale.

— Căpitane, a spus Gawyn, apreciez că m-ai lăsat să inspectez camera.

„Nu prea am avut de ales”.

I A 1 4 1 1 1 4 4 li 4 4 1 1 1 1

„Am realizat asta. Dar ai totuşi mulţumirile mele. Este important pentru mine ca Amyrlinul să mă vadă ajutând. Dacă găsesc ceva ce le lipseşte surorilor, ar putea însemna foarte mult pentru mine”.

T\ Z-ll 1 * 1 T> w – w

— Da, spuse Chubain, îngustându-se. „Bănuiesc că s-ar putea”.

„Poate că în sfârşit mă va avea ca gardian”.

Chubain clipi.

— Ei… Garderul?

IITX Z 1 X www 1 1 – „Da. Cândva, părea sigur că mă va lua, dar acum... ei bine, dacă te pot ajuta cu această investigaţie, poate că îi va răci furia faţă de mine. Ridică o mână, apucându-l de umărul lui Chubain. „Îmi voi aminti de ajutorul tău. Îmi spui Doamne, dar titlul meu este aproape lipsit de sens pentru mine acum. Tot ce vreau este să fiu Gardianul lui Egwene, să o protejez”.

Chubain îşi încreţi din sprâncene. Apoi a dat din cap şi a părut să se relaxeze. „Te-am auzit vorbind. Cauţi semne de porţi. De ce?”

„Nu cred că aceasta este opera Ajahului Negru”, a spus Gawyn. „Cred că ar nutea fi un Grey Man sau un alt fel de asasin. Un Prieten întunecat printre personalul palatului, poate? Adică, uită-te la cum sunt ucise femeile. Cuţite”.

Chubain dădu din cap. „Au fost şi câteva semne ale unei lupte. Surorile care fac ancheta au menţionat ca Cărţile au maturat de pe masă. Ei au crezut că a fost făcut de femeia care se zguduia când a murit”.

— Curios, spuse Gawyn. „Dacă aş fi o soră neagră, as folosi Puterea Unică, indiferent de faptul că alţii ar putea simţi-o. Femeile canalizează tot timpul în Turn; asta nu ar fi suspect. Mi-aş imobiliza victima cu ţesături, as ucide-o cu Puterea, apoi as scăpa înainte ca cineva să se gândească ciudat la asta. Fără lupta”.

— Poate, spuse Chubain. „Dar Amyrlinul pare încrezător că aceasta este opera surorilor negre”.

„Voi vorbi cu ea şi voi vedea de ce”, a spus Gawyn. „Deocamdată, poate ar trebui să sugerezi celor care fac investigaţia că ar fi înţelept să intervievezi servitorii palatului? Dă acest raţionament?”

„Da... cred că aş putea face asta”. Bărbatul dădu din cap,

părând mai puţin ameninţat.

Cei doi s-au făcut deoparte, Chubain făcându-le cu mâna servitorilor să intre la curăţenie. Sleete a ieşit, părând gânditor. A ridicat ceva, ciupit între degete.

— Mătase neagră, spuse el. „Nu există nicio modalitate de a şti dacă a venit de la atacator”.

Chubain a luat fibrele. „Ciudat”.

„O soră neagră nu ar părea probabil să se proclame purtând negru”, a spus Gawyn. „Un asasin mai obişnuit, totuşi, ar putea avea nevoie de culorile întunecate pentru a se ascunde”.

Chubain a înfăşurat fibrele într-o batistă şi le-a pus în buzunar.

— O să le duc la Seaine Sedai. Părea impresionat.

Gawyn dădu din cap către Sleete, iar cei doi s-au retras.

— Turnul Alb este agitat în aceste zile de surori care se întorc şi de noi Gardieni, spuse Sleete încet. „Cum ar putea cineva – oricât de ascuns – ar călători la nivelurile superioare îmbrăcat în negru fără a atrage atenţia?”

„Bărbaţii gri ar trebui să poată evita observarea”, a spus Gawyn. „Cred că aceasta este mai multă dovadă. Adică, pare ciudat că nimeni nu a văzut de fapt aceste surori negre. Facem multe presupuneri”.

Sleete dădu din cap, privind un trio de începători care se adunaseră să-i privească pe paznici. L-au văzut pe Sleete uitându-se şi s-au chinuit unul la altul înainte de a se fugi.

— Egwene ştie mai multe decât spune, a spus Gawyn. „Voi vorbi cu ea”.

— Presupunând că te va vedea, spuse Sleete.

Gawyn mormăi iritat. Au coborât o serie de rampe până la nivelul biroului lui Amyrlin. Sleete a rămas cu el – Aes Sedai

al său, un verde pe nume Hattori, rareori avea îndatoriri pentru el. Ea încă mai avea ochii pe Gawyn pentru un gardian; Egwene era atât de enervantă, încât Gawyn s-a gândit să-l lase pe Hattori să-l lege.

Nu. Nu, nu chiar. O iubea pe Egwene, deşi era frustrat de ea. Nu fusese uşor să decizi să renunţ la Andor – ca să nu mai vorbim de Younglings – pentru ea. Cu toate acestea, ea încă a refuzat să-l lege.

A

ajuns în biroul ei, şi s-a apropiat de Silviana. Femeia stătea la biroul ei îngrijit şi ordonat al lui Keeper, în anticamera, înaintea biroului lui Egwene. Femeia o inspectă pe Gawyn, cu ochii imposibil de citit în spatele măştii Aes Sedai. Bănuia că ea nu-l plăcea.

„Amyrlinul compune o scrisoare de ceva importantă”, a spus Silviana. „Poţi aştepta”.

Gawyn deschise gura.

au w L” / /k j w.

„A cerut să nu fie întreruptă”, a spus Silviana, întorcându-se înapoi la ziarul pe care o citise. „Poţi aştepta”.

Gawyn oftă, dar dădu din cap. În timp ce făcea asta, Sleete îi atrase privirea şi făcu semn că se duce. De ce îl însoţise pe Gawyn aici, în primul rând? Era un om ciudat. Gawyn îşi făcu rămas bun cu mâna, iar Sleete dispăru pe 1 1 x x hol.

Anticamera era o cameră mare, cu un covor roşu intens

— L 1 – 1 l – 1 – Vi – 1 – şi ornamente din lemn pe pereţii de piatră. Ştia din experienţă că niciunul dintre scaune nu era confortabil, dar exista o singură fereastră. Gawyn s-a apropiat de ea pentru a lua puţin aer şi şi-a sprijinit braţul pe piatra îngropată, uitându-se peste terenul alb al Turnului.

Aşa sus, aerul se simţea mai crocant, mai nou.

Mai jos, putea vedea noul teren de antrenament al Warder. Cele vechi au fost dezgropate acolo unde Elaida începuse să-şi construiască palatul. Nimeni nu era sigur ce avea să facă Egwene cu construcţia.

Terenurile de antrenament erau aglomerate, o forfotă de figuri care se luptau, alergau, scrimau. Odată cu afluxul de refugiaţi, soldaţi şi săbii de vânzare, au fost mulţi care au presupus că sunt material Warder. Egwene deschisese terenul oricărei persoane care dorea să se antreneze şi să încerce să dea dovadă de ei înşiși, deoarece intenţiona să rerejl I I 2? 7 *7 7 w facă forţă pentru atâtea femei câte erau gata să fie crescute în următoarele câteva săptămâni.

Gawyn petrecuse câteva zile antrenându-se, dar fantomele oamenilor pe care îi ucise păreau mai prezente acolo jos. Terenurile făceau parte din viaţa lui trecută, cu un timp înainte ca totul să meargă prost. Alţi tineri s-au întors uşor – şi fericiţi – la acea viaţă. Deia Jisao, Raiar, Durrent şi majoritatea celorlalţi ofiţeri ai săi fuseseră aleşi ca Garzi. În scurt timp, nu avea să rămână nimic din trupa lui. Cu excepţia lui Gawyn însuşi.

Uşa interioară clacă, urmată de voci tăcute. Gawyn se întoarse şi o găsi pe Egwene, îmbrăcată în verde şi galben, care se apropia să vorbească cu Silviana. Păzitorul îi aruncă o privire şi i se păru că a prins o urmă de încruntare pe faţa ei.

Egwene l-a văzut. Ea şi-a păstrat faţa Aes Sedai senină – devenise bună la asta atât de repede – şi el se simţi stânienit.

— A fost o altă moarte în dimineaţa asta, spuse el încet, apropiindu-se de ea.

„Tehnic”, a spus Egwene, „a fost aseară”.

„Trebuie să vorbesc cu tine”, a scăpat Gawyn.

Egwene şi Silviana şi-au împărtăşit o privire.

— Foarte bine, spuse Egwene, alunecând înapoi în biroul ei.

Gawyn îl urmă, fără să se uite la Păzitor. Studioul lui Amyrlin era una dintre cele mai mari camere din Turn. Pereţii erau lambrişi cu un lemn dungat pal, sculptat pentru a arăta scene fanteziste, minunat de detaliate. Vatra era din marmură, podeaua din piatră roşie adânc tăiată în blocuri de diamant. Biroul mare, sculptat al lui Egwene, era amenajat cu două lămpi. Aveau forma a doua femei care ridicau mâinile în aer, flăcări arzând între fiecare set de palme.

Un perete avea biblioteci pline cu cărţi aranjate – se părea – mai degrabă după culoare şi dimensiune decât după subiect. Erau ornamentale, aduse pentru a tăia biroul lui Amyrlin până când Egwene îşi putea face propriile selecţii.

„Ce ţi se pare atât de necesar să discuţi?” spuse Egwene, aşezându-se la biroul ei.

— Crimele, spuse Gawyn.

„Ce părere ai despre ei?”

X 1 – X AI T-1 T 1

Gawyn închise uşa.

— Arde-mă, Egwene. Trebuie să-mi arăţi Amyrlinul de fiecare dată când vorbim? Din când în când, nu o pot vedea pe Egwene?

— Îţi arăt Amyrlinul, spuse Egwene, pentru că refuzi să o accepţi. Odată ce faci asta, poate că putem trece dincolo de asta”.

„Uşoară! Ai învăţat să vorbeşti ca unul dintre ei”.

„Asta pentru că sunt unul dintre ei”, a spus ea. „Alegerea ta de cuvinte te trădează. Amyrlinul nu poate fi sservit de cei care refuză să-i vadă autoritatea”.

— Te accept, spuse Gawyn.

— Da, Egwene. Dar nu este important să ai oameni care te cunosc singur şi nu titlul?”

„Atâta timp cât ştiu că există un loc pentru ascultare”. Faţa ei s-a înmuiat.

— Încă nu eşti pregătit, Gawyn. Îmi pare rău”.

Şi-a întins falca. Nu reacţiona exagerat, îşi spuse el. „Foarte bine. Apoi, despre asasinate. Ne-am dat seama că niciuna dintre femeile ucise nu avea gardieni”.

— Da, mi s-a dat un raport despre asta, spuse Egwene.

„Indiferent”, a spus el, „îmi aduce gândurile la o problemă mai mare. Nu avem destui paznici”.

Egwene se încruntă.

— Ne pregătim pentru Ultima Bătălie, Egwene, spuse Gawyn. „Şi totuşi există surori fără Gardieni. Multe surori. Unii au avut unul, dar nu au luat altul după ce a murit. Alţii nu şi-au dorit niciodată unul în primul rând. Nu cred că îţi poţi permite asta”.

7 – C – Al – 1 1

„Ce ai vrea să fac?” spuse ea încrucişându-şi braţele. „Le porunciţi femeilor să ia Warders?”

„Da”.

Ea a râs.

— Gawyn, Amyrlinul nu are acest gen de putere.

„Atunci puneţi Sala să o facă”.

„Nu ştii ce spui. Alegerea şi păstrarea unui Gard este o decizie foarte personală şi intimă. Nicio femeie nu ar trebui să fie forţată să facă asta”.

E

u bine”, a spus Gawyn, refuzând să se lase intimidat, 1 i x 1 w 1 – 1 r?

„Alegerea de a merge la război este, de asemenea, foarte „personală” şi „intimă” – totuşi, pe tot teritoriul ţării, „b arbaţii sunt chemaţi în asta. Uneori, sentimentele nu sunt la fel de importante ca supravieţuirea.

„Păzitorii tin surorile în viaţă şi fiecare Aes Sedai va avea o importanţă vitală în curând. Vor fi legiuni peste legiuni de trolloci. Fiecare soră de pe teren va fi mai valoroasă decât o sută de soldaţi, iar fiecare soră Healing va putea salva zeci de vieţi. Aes Sedai sunt bunuri care aparţin umanităţii. Nu vă permiteţi să-i lăsaţi să meargă neprotejaţi”.

Egwene se retrase, poate din cauza fervoarei cuvintelor lui. Apoi, pe neaşteptate, ea dădu din cap. – Poate că există… înţelepciune în aceste cuvinte, Gawyn.

— Adu-l înaintea sălii, spuse Gawyn. „În esenţă, Egwene, o soră care nu face legătura cu un Gardien este un act de egoism. Această legătură face un om un soldat mai bun şi vom avea nevoie de fiecare margine pe care o putem găsi. Acest lucru va ajuta, de asemenea, la prevenirea L” / – 1 J» U X

crimelor”.

„Voi vedea ce se poate face”, a spus Egwene.

— Mă poţi lăsa să văd rapoartele pe care le dau

— 1 7 TX – w O

surorile? Gawyn spuse: – Despre crime, vreau să spun?

„Gawyn”, a spus ea, „ţi-am permis să faci parte din anchetă pentru că m-am gândit că ar fi bine să am un alt set de ochi să privească lucrurile. Dacă îţi dai rapoartele lor, te-ar influenţa să tragi aceleaşi concluzii ca şi ei”.

jr f – L” 7 – 7 „I *g-o* – „1 – 7 I * 1

— Măcar spune-mi asta, spuse el. „S-au ridicat surorile îngrijorarea că aceasta ar putea să nu fie opera Ajahului Negru? Că asasinul ar putea fi un Grey Man sau un t\ i r? – ion u

Darkfriend?”

„Nu, nu au făcut”, a spus Egwene, „pentru că ştim că asasinul nu este unul dintre cei doi”.

„Dar uşa aseară a fost forţată. Şi femeile sunt ucise cu cuţite, nu cu Puterea Unică. Nu există semne de porţi sau…”

— Ucigaşul are acces la Puterea Unică, spuse Egwene, vorbind cu mare atenţie. „Şi poate că nu folosesc porţi”.

Gawyn miji ochii. Acelea sunau ca cuvintele unei femei care se întorcea jurământului ei de a nu minţi.

— Păstrezi secrete, spuse el. „Nu doar de la mine. Din tot Turnul”.

— Uneori e nevoie de secrete, Gawyn.

„Nu poţi să ai încredere în mine cu ei?” El a ezitat. „Sunt îngrijorat că asasinul va veni după tine, Egwene. Nu ai un Gard”.

„Fără îndoială că va veni după mine, în cele din urmă”. Se juca cu ceva pe birou. Arăta ca o curea de piele uzată, tipul folosit pentru a pedepsi un criminal. Ciudat.

Ea?

— Te rog, Egwene, spuse el. „Ce se întâmplă?”

L-a studiat, apoi a oftat. „Foarte bine. Le-am spus asta femeilor care fac ancheta. Poate ar trebui să-ţi spun şi eu. Unul dintre Părăsiţi se află în Turnul Alb”.

Şi-a coborât mana la sabie. „Ce? Unde! O ai – 7 – r\n prizonieră?”

— Nu, spuse Egwene. „Ea este asasinul”.

„Ştii asta?”

„Ştiu că Mesaana este aici; Am visat că este adevărat. Ea se ascunde printre noi. Acum, patru Aes Sedai, morţi? Ea e, Gawyn. Este singurul lucru care are sens.

A

muşcat întrebările. El ştia foarte puţine despre Dreaming, dar ştia că ea are talentul. Se spunea că ar fi ca

— L” * 7 7 Prevestirea.

— Nu i-am spus întregului Turn, continuă Egwene. „Îmi fac griji că dacă ar şti că una dintre surorile din jurul lor este în secret una dintre Părăsiţi, ne-ar împărţi din nou pe toţi, ca sub Elaida. Cu toţii am fi suspicioşi unul faţă de celălalt.

„Este destul de rău acum, cu ei gândindu-se că surorile negre călătoresc pentru a comite crime, dar cel puţin asta nu le face să se suspecteze una faţă de cealaltă. Şi poate Mesaana va crede că nu ştiu că este ea. Dar acolo, acesta este secretul pe care ai rugat să-l cunoşti. Nu o vânăm pe o soră neagră, ci una dintre Părăsiţi”.

Era descurajant de luat în considerare, dar nu mai mult decât Dragonul Renăscut care mergea pe pământ. Light, un Forsaken in the Tower părea mai plauzibil decât Egwene fiind Scaunul Amyrlin!

— Ne vom ocupa de asta, spuse el, părând mult mai încrezător decât simţea.

„Am surori care caută istoria tuturor celor din Turn”, a spus Egwene. „Şi alţii urmăresc cuvinte sau acţiuni suspecte. O vom găsi. Dar nu văd cum putem face femeile mai sigure fără a incita o panică şi mai periculoasă”.

— Păzitori, spuse Gawyn ferm.

— Mă voi gândi la asta, Gawyn. Deocamdată, am nevoie

de ceva de la tine”.

— Dacă este în puterea mea, Egwene. Făcu un pas spre ea. „Tu ştii asta”.

„Chiar aşa?” întrebă ea sec. „Foarte bine. Vreau să încetezi să-mi păzeşti uşa noaptea”.

„Ce? Egwene, nu!”

Ea clătină din cap. „Vezi? Prima ta reacţie este să mă provoci”.

„Este datoria unui gardian să ofere provocări, în privat, în ceea ce priveşte Aes Sedai-ul său!” Hammar îl învăţase asta.

— Tu nu eşti gardianul meu, Gawyn.

Asta l-a făcut scurt.

— În plus, spuse Egwene, nu ai putea face nimic pentru a-l opri pe unul dintre Părăsiţi. Această bătălie va fi dusă de surori, iar eu sunt foarte atent cu secţiile pe care le-am stabilit. Vreau ca camerele mele să arate primitoare. Dacă încearcă să mă atace, poate o pot surprinde cu o ambuscadă.

„Folosiţi-vă ca momeală?” Gawyn abia reuşi să scoată cuvintele. „Egwene, asta e nebunie!”

„Nu. E disperare. Gawyn, femeile de care sunt responsabilă mor. Ucisă noaptea, într-o perioadă în care tu însuţi ai spus că vom avea nevoie de fiecare femeie”.

Pentru prima dată, oboseala i s-a arătat prin mască, o oboseală a tonusului şi o uşoară scădere a spatelui. Îşi încrucişă mâinile în faţa ei, părând brusc uzată.

„Am surori care cercetează tot ce putem găsi despre Mesaana”, a continuat Egwene.

— Nu este o războinică, Gawyn. Ea este administrator, planificator. Dacă o pot înfrunta, o pot învinge. Dar trebuie

să o găsim mai întâi. Să mă dezvălui este doar unul dintre planurile mele – şi ai dreptate, este periculos. Dar precauţiile mele au fost ample”.

„Nu-mi place deloc”.

„Nu este necesară aprobarea dumneavoastră”. Ea l-a privit. „Va trebui să ai încredere în mine”.

„Am încredere în tine”, a spus el.

„Tot ceea ce vă cer este să o arătaţi o dată”.

Gawyn strânse din dinţi. Apoi s-a înclinat în faţa ei şi a părăsit biroul, încercând – şi eşuând – să împiedice uşa să se închidă prea tare când a tras-o. Silviana îi aruncă o privire dezaprobatoare când trecu pe lângă ea.

De acolo, s-a îndreptat spre terenul de antrenament, în ciuda disconfortului pe care îl avea cu ele. Avea nevoie de un antrenament cu sabia.

Egwene scoase un oftat lung, aşezându-se pe spate, închizând ochii. De ce a fost atât de greu să-şi ţină sub control sentimentele atunci când avea de-a face cu Gawyn? Nu s-a simţit niciodată un Aes Sedai la fel de sărac ca atunci când vorbea cu el.

Atât de multe emoţii se învârteau în ea, ca diferite tipuri de vin care se revarsă şi se amestecă între ele: furie faţă de încăpăţânarea lui, dorinţă arzătoare pentru braţele lui, confuzie fată de propria ei incapacitate de a pune una dintre ele înaintea celeilalte.

Gawyn avea un mod de a-şi plictisi pielea şi inima. Acea pasiune a lui era captivantă. Îşi făcea griji că, dacă îl lega, ar infecta-o. Aşa a funcţionat? Cum te-ai simţit să fii legat, să simţi emoţiile altuia?

Îşi dorea asta cu el, legătura pe care o aveau alţii. Şi era important să aibă oameni pe care să se poată baza pentru

a o contrazice, în privat. Oameni care o cunoşteau ca Egwene, mai degrabă decât Amyrlin.

Dar Gawyn era încă prea leier, prea neîncrezător.

— A uitat peste scrisoarea ei către noul Rege al Lacrimilor, explicând că Rand ameninţa că va rupe sigiliile. Planul ei de a-l opri ar depinde de sprmnul ei de la oameni în care avea încredere. Ea a avut rapoarte contradictorii despre Darlin Sisnera. Unii au spus că este unul dintre cei mai mari susţinători ai lui Rand, în timp ce alţii au susţinut că este unul dintre cei mai mari detractori ai lui Rand.

Ea a lăsat scrisoarea deoparte pentru moment, apoi a scris câteva gânduri despre cum să abordeze Sala în problema Warder. Gawyn a argumentat excelent, deşi a mers prea departe şi a presupus prea multe. Făcând o cerere pentru femeile care nu aveau Gardieni să aleagă unul, explicând toate avantajele şi arătând cum ar putea salva vieţi şi ajuta la înfrângerea Umbrei care ar fi potrivită.

Şi-a turnat nişte ceai de mentă din oala de pe partea laterală a biroului ei. În mod ciudat, nu se stricase la fel de des în ultima vreme, iar această ceaşcă avea un gust destul de bun. Nu îi spusese lui Gawyn celălalt motiv pentru care îi ceruse să-şi lase uşa noaptea. Avea probleme cu somnul, ştiind că el era acolo, la doar câţiva metri distanţă. Îşi făcea griji că va aluneca şi va merge la el.

Cureaua Silvianei nu reuşise niciodată să-i încalce voinţa, dar Gawyn Trakand... se apropia periculos de mult să facă asta.

Graendal anticipă sosirea mesagerului. Chiar şi aici, în cele mai secrete ascunzători ale ei, sosirea lui nu a fost neaşteptată. Aleşii nu se puteau ascunde de Marele Domn.

Ascunzătoarea nu era un palat, o cabană frumoasă sau o

cetate străveche. Era o peşteră pe o insulă de care nimeni nu-i păsa, într-o zonă din Oceanul Aryth pe care nimeni nu a vizitat-o vreodată. Din câte ştia ea, nu era nimic de remarcat sau de interes pe aproape.

Cazările au fost de-a dreptul groaznice. Şase dintre animalele ei mai mici aveau grijă de locul, care era doar trei camere. Acoperise intrarea cu piatră şi singura cale de intrare sau de ieşire era poarta. Apa proaspătă venea dintr-un izvor natural, alimente din magazinele pe care le adusese anterior şi aerul prin crăpături. Era umedă şi era umil.

Cu alte cuvinte, era exact genul de loc în care nimeni nu s-ar aştepta să o găsească. Toată lumea ştia că Graendal nu suporta lipsa de lux. Asta era adevărat. Dar cea mai bună parte despre a fi previzibil a fost că ţi-a permis să faci neaşteptat.

Din păcate, nimic din toate acestea nu s-a aplicat pentru Marele Domn. Graendal urmărea poarta deschisă din faţa ei în timp ce se relaxa pe un şezlong de mătase galbenă şi albastră. Mesagerul era un bărbat cu trăsături plate şi piele tăbăcită adânc, îmbrăcat în negru şi roşu. Nu avea nevoie să vorbească – prezenţa lui era mesajul. Unul dintre animalele ei de companie – o femeie frumoasă, cu părul negru, cu ochi mari căprui, care fusese cândva o înaltă doamnă Tairen – se uita la poartă. Ea părea speriată. Graendal simţea cam la fel.

Ea a închis în mâini exemplarul legat în lemn a lui Alight in the Snow şi s-a ridicat, purtând o rochie subţire de mătase neagră, pe care o curgeau panglici de streith. Ea a păşit prin poartă, având grijă să proiecteze un aer de

Încredere.

Moridin stătea în interiorul palatului său de piatră neagră. Camera nu avea mobilier; numai vatra, cu un foc aprins. Mare Doamne! Un foc, într-o zi atât de caldă? Ea şi-a păstrat calmul şi nu a început să transpire.

Se întoarse spre ea, petele negre de sau înotând peste ochi. „Ştii de ce te-am chemat”. Nu o întrebare.

„Făr 11

fac.

„Aran gar este moartă, pierdută pentru noi – şi după ce Marele Domn şi-a transmigrat sufletul ultima dată. S-ar putea crede că îţi faci un obicei din acest gen de lucruri, Graendal.

— Trăiesc pentru a sluji, Nae blis, spuse ea. Încredere! Trebuia să pară încrezătoare.

El a ezitat doar pentru scurt timp. Bun.

— Cu siguranţă nu sugerezi că Aran gar a devenit trădător.

„Ce?” spuse Graendal. „Nu, desigur că nu”.

„Atunci cum este ceea ce ai făcut un serviciu?”

Graendal îşi lipi pe chip o expresie de confuzie îngrijorata. „De ce, am urmat comanda care mi-a fost data. Nu sunt aici să primesc o laude?”

— Departe de asta, spuse Moridin sec. – Confuzia ta prefăcută nu va funcţiona asupra mea, femeie.

— Nu este prefăcut, spuse Graendal, pregătindu-şi minciuna. „Deşi nu mă aşteptam ca Marele Domn să fie mulţumit să piardă pe unul dintre Aleşi, câştigul a meritat, evident, costul”.

„Ce câştig?” mârâi Moridin. „Ţi-ai permis să fii prins în neştiinţă şi ai pierdut în mod prosteşte viaţa unuia dintre A

Aleşi! Ar fi trebuit să ne putem baza pe tine, dintre toţi

oamenii, pentru a evita să ne împiedicăm de al’ Thor.

Nu ştia că ea o legase pe Aran gar şi o lăsase să moară; a crezut că asta a fost o greşeală. Bun. „Prins în neştiinţă?” spuse ea, părând mortificată. „Niciodată… Moridin, cum ai putut să crezi că l-aş lăsa să mă găsească din întâmplare!” X A – „zi i – z. I fX *11 X*

„Ai făcut asta intenţionat?”

T\ – 7 1 1 TX – 1 – I 1

— Desigur, spuse Graendal. „Practic a trebuit să-l conduc de mână la Natrms Barrow. Lews Therm nu a fost niciodată bun să vadă faptele direct în faţa nasului său. → A” – 1 – X” I – T – 1 z – „1

Moridin, nu vezi? Cum va reacţiona Lews Therin la ceea ce a făcut? Distrugeţi o întreagă cetate, un oraş în miniatură propriu, cu sute de ocupanţi? Să ucizi nevmovaţi pentru aşi atinge scopul? Va sta cu uşurinţă în el?”

Moridin ezită. Nu, nu se gândise la asta. Ea a zâmbit în interior. Pentru el, acţiunile lui al’ Thor ar fi avut perfect sens. Erau cel mai logic şi, prin urmare, cel mai sensibil – 11 – u-z x z X z mijloc de a atinge un scop.

Dar al’ Thor însuşi… mintea lui era plină de visuri despre onoare şi virtute. Acest eveniment nu avea să stea uşor în el şi vorbind despre el ca Lews Therm lui Moridin ar întări acest lucru. Aceste acţiuni aveau să-l sfâşie pe al’ Thor, să-i sfâşie sufletul, să-i bată inima crudă şi sângerând. Ar avea coşmaruri, şi-ar purta vinovăţia pe umeri ca jugul unui cărucior greu încărcat.

t – L” – L” r W/K1

Îşi putea aminti vag cum fusese, făcând primii paşi către Umbră. Simţise vreodată acea durere nebună? Da, din păcate. Nu toţi Aleşii au avut. Semirhage fusese corupt

până în oase de la început. Dar alţii dintre ei luaseră drumuri diferite către Umbră, inclusiv Ishamael.

Putea vedea amintirile, atât de îndepărtate, în ochii lui Moridin. Odată, nu fusese sigură cine era acest bărbat, dar acum era. Faţa era diferită, dar sufletul la fel. Da, ştia exact ce simţea al' Thor.

— Mi-ai spus să-l rănesc, spuse Graendal. „Mi-ai spus să-i aduc angoasă. Acesta a fost cel mai bun mod. Aran gar m-a ajutat, deşi nu a fugit când i-am sugerat. Acela şi-a confruntat întotdeauna problemele prea agresiv. Dar sunt sigur că Marele Domn poate găsi alte instrumente. Ne-am asumat un risc şi nu a fost fără costuri. Dar câştigul… Dincolo de asta, Lews Therm crede acum că sunt mort. Acesta este un mare avantaj".

Ea a zâmbit. Nu prea multă plăcere. Doar o mică satisfacţie. Moridin se încruntă, apoi ezită, aruncând o privire în lateral. La nimic. „Deocamdată trebuie să te las fără pedeapsă", a spus el în cele din urmă, deşi nu părea încântat de asta.

A fost aceasta o comunicare directă de la Marele Domn? Din câte ştia ea, toţi Aleşii din această Eră trebuiau să meargă la el în Shayol Ghul pentru a-şi primi ordinele. Sau cel puţin să suferi o vizită din partea acelei creaturi îngrozitoare Shaidar Haran. Acum, Marele Domn părea că vorbeşte direct cu Nae blis. Interesant. Şi îngrijorător.

Însemna că sfârşitul era foarte aproape. Nu ar mai fi mult timp pentru postură. Ea se va vedea Nae blis şi va conduce această lume ca a ei odată ce Ultima Bătălie se va termina.

— Cred, spuse Graendal, că ar trebui…

— Trebuie să stai departe de al' Thor, spuse Moridin. „Nu trebuie să fii pedepsit, dar nici eu nu văd motive să te laud.

Da, al’ Thor poate fi rănit, dar încă ţi-ai greşit planul, y\ 1 Z, A -! 7 ii z 7 A z costându-ne un instrument util.

— Desigur, spuse Graendal lin, voi sluji după bunul plac Marele Domn. Oricum nu aveam de gând să sugerez să mă mişc împotriva lui al’ Thor. El crede că sunt mort şi, deocamdată, e bine să-l las să rămână în ignoranţa lui în timp pe eu lucrez în altă parte”.

„În altă parte?”

Graendal avea nevoie de o victorie, una decisivă. Ea a cercetat diferitele planuri pe care le pusese la cale, selectând cele mai probabile să reuşească. Nu se putea mişca împotriva lui al’ Thor? Foarte bine. Ea avea să-i aducă Marelui Domn ceva ce el şi-a dorit de mult.

— Perrin Aybara, spuse Graendal. Se simţea expusă, trebuind să-i dezvăluie intenţiile lui Moridin. Ea a preferat să-şi păstreze comploturile pentru ea. Cu toate acestea, se îndoia că va putea scăpa de această întâlnire fără să-i spună. „Îţi voi aduce capul lui.

Moridin se întoarse spre foc, strângându-şi mâinile la spate. A privit flăcările.

Cu un şoc, a simţit transpiraţia curgându-i pe sprânceană. Ce? Ea a putut să evite căldura şi frigul. Ce a fost greşit? Şi-a menţinut concentrarea… pur şi simplu nu a funcţionat. Nu aici. Nu lângă el.

Asta a nelinişţit-o profund.

„Este important”, a spus Graendal. „Profeţiile…”

— Cunosc profeţiile, spuse Moridin încet. Nu s-a întors. „Cum ai face-o?”

— Spionii mei i-au localizat armata, spuse Graendal. „Am pus deja nişte planuri în mişcare cu privire la el, pentru orice eventualitate. Reţin grupul de Shadowspawn pe care

mi l-a dat pentru a provoca haos şi am o capcană pregătită. Îl va rupe pe al' Thor, îl va ruina dacă o pierde pe Aybara.

— Va face mai mult decât atât, spuse Moridin încet. „Dar nu te vei descurca niciodată. Oamenii lui au porţi. El va scăpa de tine".

— Va scăpa de tine, spuse Moridin încet.

Transpiraţia i se prelingea pe obraz, apoi pe bărbie. L-a şters în mod obişnuit, dar sprânceana ei a continuat să-şi curmeze.

— Vino, spuse Moridin, ieşind cu paşi mari din vatră spre hol de afară.

Graendal îl urmă, curios, dar speriat. Moridin o conduse la o uşă din apropiere, aşezată în aceiaşi ziduri de piatră neagră. L-a împins deschis.

X ZA I 1 1 A.v

Graendal îl urmă înăuntru. Camera îngustă era căptuşită cu rafturi. Şi pe ele erau zeci – poate sute – de obiecte ale Puterii. Întuneric înăuntru! ea credea. De unde a luat atât de multe?

Moridin a mers până la capătul camerei, unde a scos printre obiecte de pe un raft. Graendal intră, uluit. „Este o lance de şoc?" întrebă ea, arătând spre o bucată lungă şi subţire de metal. „Trei tije de legare? Un rema kar? Bucăţile alea dintr-un sho…"

„Nu este important", a spus el, alegând un articol.

„Dacă aş putea doar…"

— Eşti aproape de a-ţi pierde favoarea, Graendal, spuse el, întorcându-se şi ţinând în mână o bucată lungă de metal, în formă de vârfuri, argintie şi acoperită cu un cap mare de metal înscris cu încrustaţii aurii. „Am găsit doar, două dintre acestea. Celălalt este folosit la bun sfârşit. Îl poţi

folosi pe acesta”.

„Un vârf de vis?” spuse ea, cu ochii deschişi larg. Cât de mult îşi dorise ea să aibă una din astea!

— Ai găsit două?

A lovit vârful vârfului de vis şi acesta a dispărut din mână. „Vei şti unde să-l găseşti?”

— Da, spuse ea, înfometându-se. Acesta a fost un obiect de mare Putere. Util în atât de multe moduri diferite.

Moridin făcu un pas înainte, prinzându-i ochii cu ai lui.

— Graendal, spuse el încet, periculos. „Cunosc cheia pentru acesta. Nu va fi folosit împotriva mea sau împotriva altora aleşilor. Marele Domn va şti dacă o faci. Nu vreau ca obiceiul tău aparent să fie răsfăţat în continuare, nu până când Aybara nu va muri”.

„Eu… da, desigur”. I s-a simţit frig, brusc. Cum putea să simtă frig aici? Şi în timp ce încă transpira?

„Aybara poate merge în Lumea Viselor”, a spus Moridin. „Îţi voi împrumuta un alt instrument, omul cu două suflete. Dar el este al meu, la fel cum acel vârf este al meu. Aşa cum eşti a mea. Înţelegi?”

Ea a dat din cap. Nu s-a putut abţine. Camera părea să fie din ce în ce mai întunecată. Acea voce a lui… suna, doar vag, ca cea a Marelui Domn.

— Lasă-mă, totuşi, să-ţi spun asta, spuse Moridin, întinzându-şi mâna dreaptă, luându-i bărbia. „Dacă reuşiţi, Marele Domn va fi mulţumit. Foarte mulţumit. Ceea ce vi s-a dat în raritate va fi îngrămădit peste voi în slavă”.

Şi-a lins buzele uscate. În faţa ei, expresia lui Moridin deveni îndepărtată.

— Moridin? întrebă ea şovăitoare.

El o ignoră, eliberându-i bărbia şi mergând spre capătul

camerei. De pe o masă, luă un volum gros, învelit în piele brună palid. A răsturnat o anumită pagină şi a studiat-o pentru o clipă. Apoi îi făcu semn să se apropie.

Ea a făcut-o, atentă. Când a citit ce era pe pagină, s-a trezit uluită.

Întuneric înăuntru! „Ce este această carte?" a reuşit în cele din urmă să iasă cu forţa. De unde au venit aceste profeţii?"

7 T * 1 1 4" * 1 *

— Îmi sunt cunoscute de mult, spuse Moridin încet, studiind încă cartea. „Dar nu pentru mulţi alţii, nici măcar Aleşi. Femeile şi bărbaţii care vorbeau acestea erau izolaţi şi ţinuţi singuri. Lumina nu trebuie să ştie niciodată despre aceste cuvinte. Ştim despre profeţiile lor, dar ei nu le vor cunoaşte niciodată pe toate".

— Dar asta... spuse ea, recitind pasajul. „Asta spune că Aybara va muri!"

„Pot exista multe interpretări ale oricărei profeţii", a spus Moridin. „Dar da. Această Prevestire promite că Aybara va muri de mana noastră. Îmi vei aduce capul acestui lup, Graendal. Şi când vei face, orice vei cere va fi al tău". A închis cartea cu o palmă. „Dar marca-mă. Eşuează şi vei pierde ceea ce ai câştigat. Şi mult mai mult".

El a deschis un portal pentru ea cu o mişcare a mâinii; slaba ei abilitate de a atinge Adevărata Putere – care nu fusese îndepărtată de ea – i-a permis să vadă ţesături răsucite înjunghiand aerul şi rupându-l, rupând o gaură în materialul Modelului. Aerul strălucea acolo. Ar duce înapoi la caverna ei ascunsă, ştia ea.

A

trecut fără un cuvânt. Nu avea încredere că vocea ei

vorbeşte fără să tremure.

6 chestionarea intenţiilor

Morgase Trakand, cândva Regina Andorului, a servit ceai. Se muta de la o persoană la alta în pavilionul mare pe care Perrin îl luase de la Maiden. Avea părţi laterale care puteau fi rulate şi fără podea de cort.

Oricât de mare era cortul, abia era loc suficient pentru toţi cei care doriseră să participe la întâlnire. Perrin şi Faile erau acolo, desigur, aşezaţi pe pământ. Lângă ei stăteau Elyas cu ochi aurii şi Tam al' Thor, fermierul simplu, cu umerii largi şi maniere calme. A fost acest om cu adevărat tatăl Dragonului Renăscut? Desigur, Morgase îl văzuse o dată pe Rand al' Thor, iar băiatul nu arătase mai mult decât un fermier însuşi.

Lângă Tam stătea secretarul prăfuit al lui Perrin, Sebban Balwer. Cât de multe ştia Perrin despre trecutul său? Jur Grady era şi el acolo, purtând haina lui neagră cu un ac de sabie argintiu pe guler. Faţa lui pielea de fermier avea ochii scobiţi şi încă palidă din cauza bolii pe care o suferise recent. Neald – celălalt Asha man – nu era acolo. Încă nu şi-a revenit după muşcăturile de şarpe.

Toţi cei trei Aes Sedai erau acolo. Sezonid şi Măsuri stăteau alături de înţelepţii, iar Annoura stătea lângă Berelain, aruncând ocazional priviri către cei şase înţelepţi. Gallenne stătea de cealaltă parte a lui Berelain. Vizavi de ei stăteau Alliandre şi Arganda.

Ofiţerii l-au făcut pe Morgase să se gândească la Gareth Bryne. Nu-l mai văzuse de mult, nu de când îl exilase din motive pe care încă nu le putea explica. Foarte puţin despre acel moment din viaţa ei avea sens pentru ea acum. Oare chiar fusese atât de îndrăgostită de un bărbat încât le

alungase pe Aerulyn şi Ellorien?

Oricum, acele zile dispăruseră. Acum, Morgase se îndreptă cu grijă prin cameră şi văzu că paharele oamenilor X X *f* X

erau pline.

— Munca ta a durat mai mult decât mă aşteptam, a spus Perrin.

— Ne-ai dat datoria să ne îngrijim, Perrin Aybara, răspunse Nevarm. „Am realizat-o. Ne-a luat atât timp cât a fost nevoie să o facem corect. Cu siguranţă nu sugeraţi că am procedat altfel”. Înţeleptul cu părul nisipos stătea direct în faţa lui Sezonid şi Măsuri.

„Cedează, Nevarm”, mormăi Perrin în timp ce derula o hartă în faţa lui, pe pământ; fusese desenat de Balwer folosind instrucţiuni de la Ghealdanin. „Nu te-am întrebat. A.A.I. I 7W P 11 1 1 *JJ*

Am întrebat dacă au fost probleme la ardere”.

— Satul a dispărut, spuse Nevarm. „Şi fiecare plantă pe care am găsit-o cu un indiciu de Blight a fost arsă în cenuşă. La fel de bine am făcut. Voi, cei din zonele umede, aţi avea multe probleme să faceţi faţă cu ceva la fel de mortal precum Blight.

— Cred, spuse Faile, că ai fi surprins.

Morgase aruncă o privire către Faile, care se uită la înţeleptul. Faile stătea ca o regină, îmbrăcată din nou la locul ei într-o rochie fină de verde şi violet, pliată pe părţile laterale şi împărţită pentru călărie. În mod ciudat, sentimentul de conducere al lui Faile părea să fi fost sporit de timpul petrecut cu Shaido.

TV *JT X* X – I „– 11, w /K W»

Morgase şi Faile reveniseră repede la a fi stăpână şi servitoare. De fapt, viaţa lui Morgase aici era izbitor de

asemănătoare cu ceea ce fusese în tabăra Shaido. Adevărat, unele lucruri erau diferite; Morgase nu era probabil să fie legat aici, de exemplu. Asta nu a schimbat faptul că – pentru o vreme – ea şi celelalte patru femei ffu fuseseră egale. Nu mai.

Morgase se opri lângă lordul Gallenne şi îşi umple din nou ceaşca, folosind aceleaşi abilităţi pe care le cultivase când a asistat la Sevanna. Uneori, a fi slujitor părea să necesite mai multă ascundere decât a fi cercetas. Ea nu trebuia să fie văzută, nu trebuia să-şi distragă atenţia. Oare propriii ei servitori acţionaseră în felul acesta în jurul ei?

„Ei bine”, a spus Arganda, „dacă cineva se întreabă unde am plecat, fumul de la acel incendiu este un indicator uşor”.

„Suntem mult prea mulţi ca să ne gândim să ne ascundem”, a spus Sezonid. Recent, ea şi Măsuri începuseră să li se permită să vorbească fără mustrări din partea înţelepţilor, deşi Verzii încă le-au aruncat o privire către femeile Aiel înainte de a vorbi. L-a înfuriat pe Morgase să vadă asta. Surorile Turnului, au făcut ucenici la o grămadă de sălbatici? Se spunea că s-a făcut la ordinul lui Rand al’ Thor, dar cum ar fi vreun om – chiar şi Dragonul Renăscut – să fie capabil de aşa ceva?

A deranjat-o că cei doi Aes Sedai păreau să nu mai reziste postului lor. Situaţia unei persoane în viaţă o poate schimba dramatic. Gaebril, apoi Valda, îi predase acea lecţie lui Morgase. Captivitatea lui Aiel fusese doar un alt pas în proces.

Fiecare dintre aceste experienţe o îndepărtase şi mai mult de Regina care fusese. Acum nu tânjea după lucruri frumoase sau tronul ei. Ea dorea doar puţină stabilitate.

Aceasta, se părea, era o marfă mai preţioasă decât aurul.

— Nu contează, spuse Perrin, atingând harta. „Deci, suntem hotărâţi? îl urmărim pe Gill şi pe ceilalţi pe jos deocamdată, trimiţând cercetaşi prin poartă să-i găsească, dacă este posibil. Să sperăm că îi vom prinde înainte să ajungă la Lugard. Cât timp până la oraş ai spune, Arganda?

— Depinde de noroi, spuse soldatul slăbănog. „Există un motiv pentru care numim această perioadă a anului mlaştină. Înţelepţii nu călătoresc în timpul topirii primăverii”.

„Înţelepciunea este pentru cei care au timp pentru asta”, mormăi Perrin, numărând distanţa de pe hartă cu degetele.

1 – 7 „A A” – W W „1 1 1 A – Morgase se mişcă să umple paharul Annourei. Turnarea ceaiului era mai complicat decât bănuise ea vreodată. Trebuia să ştie a cui cană să ia deoparte şi să umple şi a cui să umple cât timp ei o ţineau. Trebuia să ştie exact cât de sus să umple o ceaşcă pentru a nu se vărsa şi cum să toarne ceaiul fără să zdrănnească porţelanul sau să stropească. Ştia când să nu fie văzută şi când să facă o uşoară producţie din umplerea paharelor în cazul în care i-ar fi dor de oameni, i-a uitat sau le-a apreciat greşit nevoile.

Ea luă cu grijă ceaşca lui Perrin de lângă el, pe pământ. Îi plăcea să gesticuleze când vorbea şi putea să-i doboare ceaşca din mână dacă ea nu era prudentă. Per total, era o artă remarcabilă în a servi ceaiul – o lume întreagă pe care Morgase Regina nu se obosi niciodată să o observe. Ea a umplut din nou ceaşca lui Perrin şi a pus-o înapoi lângă el. Perrin a pus alte întrebări despre hartă – oraşe din apropiere, potenţiale surse de aprovizionare. Avea multe promisiuni ca lider, chiar dacă era mai degrabă lipsit de

— T T r* 1 1 TV/T I-1 I

experienţă. Un mic sfat de la Morgase... Ea a întrerupt acest gând. Perrin Aybara a fost un rebel. Cele Două Râuri făceau parte din Andor, iar el se autointitulase stăpânul ei, arborând acel steag cap de lup. Cel puţin steagul lui Manetheren fusese dat jos. Zborul care nu fusese decât o declaraţie deschisă de război.

a *jt* – /v i i i i /v i – /vi

Morgase nu se mai înţepa de fiecare dată când cineva îl numea lord, dar nici nu intenţiona să-i ofere niciun ajutor. Nu până când ea a hotărât cum să-l mute înapoi sub mantia monarhiei Andorane.

În plus, recunoscu Morgase cu zgomot, Faile este suficient de ascuţit pentru a da orice sfat pe care l-aş avea.

Faile a fost de fapt o completare perfectă pentru Perrin. În cazul în care el era o lance tocită şi îndreptată la sarcină, ea era un arc subtil de cavalerie. Combinaţia celor două – cu legăturile lui Faile cu tronul Saldaean – era ceea ce îl îngrijora cu adevărat pe Morgase. Da, el dărâmase stindardul lui Manetheren, dar mai înainte comandase să fie dat jos stindardul lui Cap de lup. Adesea, interzicerea unui lucru era cel mai bun mod de a vă asigura că se întâmplă.

Cana lui Alliandre era pe jumătate goală. Morgase să mutat să-l umple din nou; la fel ca multe doamne înalte, Alliandre se aştepta întotdeauna să-i fie ceaşca plină. Alliandre îi aruncă o privire lui Morgase şi în acei ochi se auzi o licărire slabă de disconfort. Alliandre simţea nesigură care ar trebui să fie relaţia lor. Era curios, deoarece Alliandre fusese atât de trufaş în timpul captivităţii lor. Persoana care fusese cândva Morgase, regina, a vrut să stea jos pe Alliandre şi să dea o explicaţie lungă despre

cum să-şi menţină mai bine grandoarea.

Ar trebui să înveţe singură. Morgase nu mai era persoana care fusese cândva. Nu era sigură ce era, dar avea să înveţe cum să-şi facă datoria de slujitoare de doamnă. Aceasta devenea o pasiune pentru ea. O modalitate de a-şi dovedi că era încă puternică, încă de valoare.

Într-un fel, era înfricoşător că ea îşi făcea griji pentru asta.

— Lord Perrin, spuse Alliandre în timp ce Morgase se îndepărta. „Este adevărat că plănuieşti să-mi trimiţi oamenii înapoi la Jehannah după ce îl vei găsi pe Gill şi I I – *JJ 1*

grupul lui?

Morgase a continuat pe lângă Măsuri – lui Aes Sedai îi plăcea să se umple ceaşca ei doar când o bătea uşor cu unghia.

— Da, a răspuns Perrin. „Ştim cu toţii că nu a fost complet voinţa ta să ni te alături. Dacă nu te-am fi adus cu tine, nu ai fi fost niciodată capturat de Shaido. Masema a murit. E timpul să te las să te întorci la guvernarea naţiunii tale”.

— Cu tot respectul, Domnul meu, spuse Alliandre. „De ce recrutezi dintre compatrioţii mei, dacă nu pentru a aduna o armată pentru o utilizare viitoare?”

„Nu încerc să recrutez”, a spus Perrin. „Doar pentru că nu-i resping nu înseamnă că intenţionez să măresc această armată şi mai mult”.

— Domnul meu, spuse Alliandre. „Dar cu siguranţă este înţelept să păstrezi ceea ce ai”.

— Are o idee, Perrin, adăugă Berelain încet. „Nu trebuie decât să te uiţi la cer pentru a şti că Ultima Bătălie este iminentă. De ce să-i trimită forţa înapoi? Sunt sigur că Lordul Dragon va avea nevoie de fiecare soldat din toate

ţările pe care i-a jurat”.

— El poate trimite după ei când se hotărăşte, spuse Perrin încăpăţânat.

— Domnul meu, spuse Alliandre. „Nu i-am iurat. Ţi-am jurat. Dacă Ghealdan va mărşălui pentru Tarmon Gardon, ar trebui să facă asta sub steagul tău.

Perrin se ridică, surprinzând mai multe persoane din cort. Pleacă? Se îndreptă spre partea deschisă a cortului fără să scoată un cuvânt, scoţând capul afară. „Wil, vino aici”, strigă el.

O ţesătură a Puterii Unice îi împiedica pe oameni afară să asculte. Morgase putea vedea ţesăturile lui Măsuri, legate şi protejând cortul. Complexitatea lor părea să-şi bată joc de talentul ei minuscul.

Măsuri bătu pe marginea ceştii şi Morgase se grăbi să o umple din nou. Femeii îi plăcea să bea ceai când era X w X

nervoasă.

Perrin s-a întors înapoi în cort, urmat de un tânăr frumos care purta un pachet învelit în pânză.

— Desfă-l, spuse Perrin. Tânărul a făcut asta, părând îngrijorat. Purta emblema capului de lup care era sigilul lui Perrin.

„Nu eu am făcut acest banner”, a spus Perrin. „Nu mi-am dorit niciodată, dar – după sfat – l-am lăsat să zboare.

bine, motivele pentru a face asta au trecut. As comanda chestia să fie dat jos, dar asta nu pare să funcţioneze pentru mult timp”. Se uită la Wil. „Wil, vreau să treacă prin tabără. Dau un ordin direct. Vreau ca fiecare copie a acestui banner nenorocit să fie arsă. Înţelegi?”

Wilpăli. „Dar”.

— Fă-o, spuse Perrin.

— Alliandre, îi vei jura lui Rand de îndată ce îl găsim. Nu vei călări sub bannerul meu, pentru că nu voi avea un banner. Sunt fierar şi asta e sfârşitul. Am suportat această prostie de prea mult timp”.

— Perrin? întrebă Faile. Ea părea surprinsă. „Este înţelept?”

Omule prost. Ar fi trebuit măcar să vorbească cu soţia lui despre asta. Dar bărbaţii ar fi bărbaţi. Le-au plăcut secretele şi planurile lor.

„Nu ştiu dacă este înţelept. Dar asta fac, spuse el, aşezându-se.

— Pleacă, Wil. Vreau ca bannerele alea să fie arse până în seara asta. Fără reţinere, înţelegi?”

Wil se înţepeni, apoi se răsuci şi ieşi din cort fără să dea un răspuns. Băiatul arăta de parcă s-a simţit trădat. În mod ciudat, Morgase s-a trezit simţind puţin la fel. A fost o prostie. Asta voia ea – era ceea ce trebuia să facă Perrin. Şi totuşi, oamenii s-au speriat, pe bună dreptate. Cerul acela, lucrurile care se întâmplau în lume… Ei bine, într-o perioadă ca aceasta, poate că un om ar putea fi scuzat că a preluat comanda.

— Eşti un prost, Perrin Aybara, spuse Măsuri. Avea un – I – I – I x z z x mod direct despre ea.

„Fiule”, i-a adresat Tam lui Perrin, „băieţii au pus o mulţime de stoc în bannerul ăla”.

— Prea mult, spuse Perrin.

„Poate. Dar e bine să ai la ce să te uiţi. Când ai dat jos celălalt banner, le-a fost greu. Acest lucru va fi mai rău”.

„Trebuie făcut”, a spus Perrin. „Bărbaţii Two Rivers sau ataşat prea mult de asta, au început să vorbească de parcă ar rămâne cu mine în loc să se întoarcă la familiile lor, unde

le este locul. Când vom face din nou porţile de acces, Tam, le vei lua şi vei pleca”. Se uită la Berelain.

— Presupun că nu pot scăpa de tine şi de oamenii tăi. Te vei întoarce cu mine la Rand.

— Nu eram conştient, spuse Berelain înţepenit, că trebuie să „scăpaţi” de noi. Păreai mult mai puţin reticent în a accepta sprijinul meu atunci când ai cerut serviciile Gărzilor mei înaripaţi pentru a-ţi salva soţia.

ŢI * – „L 1 7K X A 7 * * J 7 1 i-a

Perrin respiră adânc. „Apreciez ajutorul vostru, toţi. Am făcut un lucru bun în Maiden, şi nu doar pentru Faile şi Alliandre. Era un lucru care trebuia făcut. Dar arde-mă, asta s-a terminat acum. Dacă vrei să-l urmăreşti pe Rand, sunt sigur că te va avea. Dar Asha manul meu este epuizat, iar sarcinile care mi s-au dat sunt finalizate. Am aceste cârlige în mine, trăgându-mă înapoi la Rand. Înainte să pot face asta, trebuie să termin cu voi toţi”.

— Soţ, spuse Faile, cuvintele ei tăiate. „Aş putea sugera să începem cu cei care vor să fie trimişi?”

— Da, spuse Aravine. Fosta gai shain stătea lângă spatele cortului, uşor de trecut cu vederea, deşi devenise o forţă importantă în administrarea taberei lui Perrin. Ea a acţionat ca un administrator neoficial pentru el. „Unii dintre refugiaţi ar fi bucuroşi să se întoarcă la casele lor”.

„Aş prefera să mut pe toată lumea, dacă pot”, a spus TI * 7 O 1 077 X X X

Perrin. „Grady?”

Asha man a ridicat din umeri. „Porţile pe care le-am făcut pentru cercetaşi nu m-au taxat prea mult şi cred că aş putea face altele mai mari. Sunt încă puţin slăbit, dar sunt peste tot peste boală. Neald va avea nevoie de mai mult

timp, totuşi”.

„Lordul meu”. Balwer tuşi încet. „Am câteva cifre de notă curioasă. Mutarea a cât mai mulţi oameni ai acum prin gateway-uri va dura ore, poate zile. Nu va fi un efort rapid, ca atunci când ne-am apropiat de Maiden.

— Va fi dur, domnule, spuse Grady. „Nu cred că aş putea ţine unul deschis atât de mult timp. Nu dacă vrei să fiu suficient de puternic pentru a fi în formă de luptă, pentru orice eventualitate”.

Perrin se aşează înapoi, inspectând din nou harta. Cupa lui Berelain era goală; Morgase se grăbi să-l umple.

— În regulă, atunci, spuse Perrin. „Vom începe să trimitem nişte grupuri mai mici de refugiaţi, dar primii pe cei care vor să l”] 77 *s* plece”.

— De asemenea, spuse Faile. „Poate că este timpul să trimitem mesageri să contacteze Lordul Dragon; ar putea fi dispus să trimită mai multe Asha man”.

Perrin dădu din cap. „Da”.

— Ultima dată când am ştiut, spuse Sezonid, era în Cairhien. Cel mai mare număr de refugiaţi provine de acolo, aşa că am putea începe prin a-i trimite pe unii dintre ei acasă, împreună cu cercetaşi pentru a se întâlni cu Lordul Dragon”.

— Nu este acolo, spuse Perrin.

„De unde ştiţi?” Edarra îşi puse paharul jos. Morgase să strecurat în jurul perimetrului cortului şi l-a smuls pentru umplut. Cel mai mare dintre cei înţelepţi şi poate cel mai important dintre ei – era greu de spus cu cei înţelepţi – Edarra părea izbitor de tânără pentru vârsta ei raportată. Abilitatea minusculă a lui Morgase în Puterea Unică a fost suficientă pentru a-i spune că această femeie era puternică.

Probabil cel mai puternic din cameră.

„Eu…” Perrin păru să se clatine. Avea o sursă de informaţii pe care nu o împărtăşea? „Rand are obiceiul de a fi acolo unde nu te aştepţi la el. Mă îndoiesc că a rămas în Cairhien. Dar Sezonid are dreptate – este cel mai bun loc pentru a începe să cauţi”.

— Domnul meu, spuse Balwer. „Îmi fac griji în legătură cu ce am putea, eh, să greşim dacă nu suntem atenţi. Flote de refugiaţi, care se întorc prin porţi pe neaşteptate? De ceva vreme nu avem contact. Poate că, pe lângă contactarea Dragonului, am putea trimite cercetaşi pentru a strânge informaţii?

Perrin dădu din cap. „Aş putea să aprob asta”.

Balwer s-a liniştit, părând mulţumit, deşi acel bărbat era izbitor de bun în a-şi ascunde emoţiile. De ce voia atât de mult să trimită pe cineva la Cairhien?

„Voi recunoaşte”, a spus Grady, „mi-e îngrijorat că îi mut pe toţi aceşti oameni. Chiar şi odată ce Neald se va simţi bine, va fi obositor să ţin porţile deschise suficient de mult pentru a le trece pe toate”.

— Perrin Aybara, spuse Edarra. „Poate exista o modalitate de a rezolva această problemă”.

„Cum?”

„Aceşti ucenici au vorbit despre ceva. Un cerc, se numeşte? Dacă ne-am lega împreună, Asha man şi unii dintre noi, atunci poate le-am putea da puterea de a crea porţi mai mari”.

Perrin se scărpină la barbă. „Grady?”

„Nu m-am legat niciodată într-un cerc până acum, Domnul meu. Dar dacă am putea să ne dăm seama… ei bine, porţile mai mari ar muta mai mulţi oameni mai repede. Asta ar

putea ajuta foarte mult”.

— În regulă, spuse Perrin, întorcându-se înapoi către Cel înţelept. „Cât m-ar costa să încerci asta?”

— Ai lucrat prea mult cu Aes Sedai, Perrin Aybara, spuse Edarra adulmecând. „Nu totul trebuie făcut cu un cost. Acest lucru ne va aduce beneficii tuturor. Mă gândesc să o sugerez de ceva timp”.

P

emn se încruntă. „De cât timp ştii că asta ar putea funcţiona?”

„Destul de mult”.

„Arde-te, femeie, de ce nu mi-ai adus-o mai devreme?”

— De cele mai multe ori nu te interesează poziţia ta de şef, spuse Edarra cu răceală. „Respectul este un lucru câştigat şi nu cerut, Perrin Aybara”.

Morgase şi-a ţinut respiraţia la acel comentariu insolent. Mulţi lorzi s-ar repezi pe cineva pentru acel ton. Perrin încremeni, dar apoi dădu din cap, de parcă acesta ar fi răspunsul aşteptat.

— Asha manul tău a fost bolnav când m-am gândit prima dată la asta, continuă Edarra. „Nu ar fi funcţionat înainte. Acesta este momentul potrivit pentru a ridica întrebarea. Prin urmare, aşa am făcut”.

Ea îl insultă pe Aes Sedai dintr-o suflare, se gândi Morgase, apoi se comportă ca una cu următoarea. Totuşi, a fi captiv în Maiden îl ajutase pe Morgase să înţeleagă modurile lui Aiel. Toată lumea pretindea că Aiel-ii erau de neînţeles, dar ea a vorbit ca acea mică credinţă. Aiel erau oameni, ca oricare alţii. Aveau tradiţii ciudate şi ciudăţenii culturale, dar la fel aveau toţi ceilalţi. O regină trebuia să fie capabilă să înţeleagă toţi oamenii din tărâmul ei – şi toţi potenţialii

inamici ai tărâmului ei.

— 1 1 – T\ – 1 1 1 – Foarte bine, spuse Perrin. „Grady, nu te obosi prea mult, dar începe să lucrezi cu ei. Vezi dacă reuşeşti să re – formezi un cerc”.

— Da, domnule, spuse Grady. Asha man părea întotdeauna oarecum îndepărtat. „Ar putea fi bine să-l implici pe Neald în asta. Ameţeşte când stă în picioare, dar mâncărime să facă ceva cu Puterea. Aceasta ar putea fi o modalitate pentru el de a reveni în practică”.

— În regulă, spuse Perrin.

KT – 1 1 1 – i 1 i

„Nu am terminat de vorbit despre cercetaşii pe care îi trimitem la Cairhien”, a spus Sezonid. „Mi-ar plăcea să fiu cu grupul”.

Perrin îşi scărpină bărbia bărbosă. „Presupun. Luaţi-vă Gardienii, două Fecioare şi Pel Aydaer. Fii discret, dacă poţi”.

— De asemenea, Camaille Nolaisen va merge, spuse Faile. Bineînţeles că ar adauga un Cha Faile în grup.

Balwer şi-a dres glasul. „Lordul meu. Avem mare nevoie de hârtie şi penne noi, ca să nu mai vorbim de alte materiale delicate”.

„Cu siguranţa asta poate aştepta”. Perrin se încrunta.

— Nu, spuse încet Faile. „Nu, soţ, cred că aceasta este o sugestie bună. Ar trebui să trimitem o persoană să colecteze provizii. Balwer, te duci să aduci singur lucrurile?

— Dacă doamna mea doreşte, spuse secretara. „Mi-a dorit să vizitez şcoala pe care Dragonul a deschis-o în Cairhien. Ei ar avea proviziile de care avem nevoie.

— Presupun că poţi pleca, atunci, spuse Perrin. „Dar nimeni altcineva. Uşoara! mai mult şi am putea la fel de bine să trimitem toată armata în flăcări.

Balwer dădu din cap, parând mulţumit. Acela îl spiona în mod evident pentru Perrin acum. I-ar spune lui Aybara cine era ea cu adevărat? Oare făcuse deja? Perrin nu s-a comportat ca şi cum ar fi ştiut.

Ea a adunat mai multe ceşti; întâlnirea începea să se desparta. Desigur, Balwer s-ar oferi să spioneze pentru Aybara; ar fi trebuit să se apropie de bărbatul prăfuit mai devreme, să vadă care ar fi preţul să-şi păstreze tăcerea. Greşeli de genul acesta ar putea costa o regină pe tronul ei.

Ea încremeni, mâna la jumătatea drumului la o ceaşcă. Nu mai eşti regina. Trebuie să nu mai gândeşti ca unul!

În primele săptămâni după abdicarea ei tăcuta, ea sperase să găsească o modalitate de a se întoarce în Andor, astfel încât să poată fi o resursă pentru Elayne. Cu toate acestea, cu cât se gândise mai mult la asta, cu atât îşi dăduse seama că trebuie să stea departe. Toată lumea din Andor trebuia să presupună ca Morgase era mort. Fiecare regina trebuia să-şi facă propriul drum, iar Elayne ar putea părea o marionetă pentru propria ei mama dacă Morgase sar întoarce. Dincolo de asta, Morgase îşi făcuse mulţi duşmani înainte de a pleca. De ce făcuse ea asemenea lucruri? Amintirea ei despre acele vremuri era tulbure, dar întoarcerea ei nu avea decât să smulga rani vechi.

Ea a continuat să strângă ceşti. Poate că ar fi trebuit să facă lucrul nobil şi să se sinucida. Dacă duşmanii tronului ar descoperi cine este ea, ar putea să o folosească împotriva lui Elayne, la fel cum ar fi făcut-o şi Whitecloaks. Dar deocamdată, ea nu era o ameninţare. În plus, era încrezătoare ca Elayne nu va risca siguranţa lui Andor, nici măcar pentru a-şi salva mama.

Perrin şi-a luat rămas bun de la participanţi şi a dat câteva

instrucţiuni de bază pentru tabăra de seară. Morgase îngenunche, folosind o cârpă pentru a şterge murdăria de pe marginea unei ceşti de ceai care se răsturnase. Niall îi spusese că Gaebril era mort, iar al' Thor /K1 – Z-A 1 A i 1 2 1 J – 1 – 11

Il ţinea pe Caemlyn. Asta l-ar fi determinat pe Elayne să se întoarcă, nu-i aşa? A fost regina? O susţinuseră Casele sau acţionaseră împotriva ei din cauza a ceea ce făcuse Morgase?

Grupul de cercetători ar putea aduce veşti după care Morgase tânjea. Ar trebui să găsească o cale de a intra în orice întâlnire pentru a discuta rapoartele lor, poate oferindu-se să servească ceaiul. Cu cât creştea mai bine la slujba ei de servitoare a lui Faile, cu atât se putea apropia de evenimentele importante.

În timp ce înţelepţii au plecat din cort, Morgase a văzut pe cineva afară. Tallanvor, cuminte ca întotdeauna. Înalt, lat de umăr, purta sabia în talie şi o privire de îngrijorare ascuţită în ochi.

O urmărise practic fără oprire de la Maiden şi, deşi ea se plânsese din principiu, nu o deranjase. După două luni de distanţă, a vrut să profite de orice ocazie pentru a fi împreună. Privind în acei ochi tineri frumoşi ai lui, ea nu putea să intre în noţiunea de sinucidere nici măcar pentru binele lui Andor. Se simţea o proastă pentru asta. Nu-şi lăsase deja inima să o ducă în destule necazuri?

Maiden o schimbase, totuşi. Îi fusese foarte dor de Tallanvor. Şi apoi venise după ea, când nu ar fi trebuit să se rişte aşa. Era mai devotat ei decât lui Andor însuşi. Şi dintr-un motiv oarecare, asta era exact ceea ce avea nevoie. Ea a început să se îndrepte spre el, echilibrând opt ceşti în

curba braţului ei în timp ce purta farfuriile în mână.

— Maighdin, spuse Perrin în timp ce ieşea din cort. Ea ezită, întorcându-se. Toţi, în afară de Perrin şi soţia lui, se v v 7 7 7

rorr-cocori retrăseseră.

— Întoarce-te aici, te rog, spuse Perrin.

— Şi Tallanvor, ai putea la fel de bine să intri. Te văd pândind acolo. Sincer. Nu e ca şi cum cineva avea să se lase jos şi să o fure în timp ce ea se afla într-un cort plin de înţelepţi şi Aes Sedai!”

Morgase ridică o sprânceană. Din ceea ce văzuse, Perrin însuşi îl urmărise pe Faile în ultima vreme aproape n-ii7 i x xx la fel de mult.

Tallanvor îi aruncă un zâmbet când intră. El îi luă câteva cupe de pe braţ, apoi amândoi se prezentară în faţa lui Perrin. Tallanvor se înclină formal, ceea ce îi făcu lui Morgase o supărare. Era încă membru al Gărzii Reginei – singurul membru loial, din câte ştia ea. Nu ar trebui să se încline în faţa acestui parvenit rural.

— Mi s-a dat o sugestie când ne-ai alăturat prima oară, spuse Perrin cu răbdare. „Ei bine, cred că e timpul să-l iau. În ultimul timp, voi doi sunteţi ca nişte tineri din sate diferite, care se plimbă cu lună unul peste altul cu o oră înainte de încheierea duminicii. E timpul să fii căsătorit. Am putea să-l punem pe Alliandre să o facă, sau poate că aş putea. Ai vreo tradiţie pe care să o urmezi?”

Morgane clipi surprins. Blestemaţi-o pe Lini că i-a pus – 1 k „/ X 1 X 1 – TI I TV /T 7 X J x» w ideea aceea în capul lui Perrin! Morgase simţi o panică bruscă, deşi Tallanvor îi aruncă o privire întrebătoare.

— Schimbă-te în ceva mai frumos dacă vrei, spuse Perrin.

„Strângeţi pe oricine doriţi să fiţi martori şi reveniţi aici într-o oră. Atunci terminăm cu această prostie”.

Îşi simţi faţa memgându-se de furie. Imbecilitate? Cum /V 1 – ’7 7 I (-*y 4* Ľ” / C 1 I A 1 *11

Îndrăzneşte! Şi în aşa fel! A o alunga ca pe un copil, de

„*F. F. F*... A A z parcă emoţia ei – dragostea ei – ar fi fost doar un inconvenient pentru el?

Îşi sufoca harta, dar apoi mana lui Faile pusă pe braţul lui l-a făcut să ridice privirea şi să observe că ordinele lui nu fuseseră respectate.

11 T> * 11 1 TV *

„Bine?” întrebă Perrin.

— Nu, spuse Morgane. Ea îşi păstră privirea asupra lui Perrin; ea nu voia să vadă dezamăgirea şi respingerea inevitabile de pe chipul lui Tallanvor.

„Ce?” întrebă Perrin.

— Nu, Perrin Aybara, spuse Morgase. „Nu mă voi întoarce aici într-o oră să mă căsătoresc”.

„Dar”.

„Dacă vrei să serveşti ceai, sau să-ţi fie curăţat cortul sau ceva la pachet, atunci sună-mă. Dacă doriţi să vă spălaţi hainele, vă voi obliga. Dar eu sunt servitorul tău, Perrin Aybara, nu subiectul tău. Sunt loial Reginei Andorului. Nu ai nicio autoritate să-mi dai astfel de comandă”.

„Eu…”

„Regina însăşi nu ar cere asta! A forţa doi oameni să se căsătorească pentru că te-ai săturat de felul în care se privesc unul pe altul? Ca doi câini pe care intenţionaţi să-i creşte-ţi, apoi să vindeţi puii?

„Nu am vrut să spun aşa”.

„Ai spus-o totuşi. În plus, cum poţi fi sigur de intenţiile

tânărului? Ai vorbit cu el, l-ai întrebat, l-ai intervievat aşa cum ar trebui un lord într-o problemă ca aceasta?”

— Dar Maighdin, spuse Perrin. „Îi pasă de tine. Ar fi trebuit să vezi cum s-a comportat când ai fost luat. Uşoară, femeie, dar e evident!”

„Problemele inimii nu sunt niciodată evidente”. Trăgându-se la înălţimea ei, aproape că simţi din nou o regină. „Dacă aleg să mă căsătoresc cu un bărbat, voi lua singură această decizie. Pentru un bărbat căruia susţine că nu-i place să fie la conducere, cu siguranţă îţi place să dai comenzi. Cum poţi fi sigur că vreau afecţiunile acestui tânăr? Îmi cunoşti inima?”

În lateral, Tallanvor se înţepeni. Apoi făcu o plecăciune formală lui Perrin şi ieşi din cort. Era unul emoţionant. Ei bine, trebuia să ştie că ea nu va fi împinsă. Nu mai. Mai întâi Gaebril, apoi Valda şi acum Perrin Aybara? Tallanvor fi prost servit dacă ar primi o femeie care s-a căsătorit cu el pentru că i s-a spus să facă acest lucru.

TV *n* 1 – 1 – 1 – Morgase îl măsura pe Perrin, care roşea. Ea şi-a înmuiat tonul.

„Eşti încă tânăr la asta, aşa că o să-ţi dau un sfat. Există unele lucruri în care un lord ar trebui să fie implicat, dar altele ar trebui să le lase întotdeauna neatinse. Veţi învăţa diferenţa pe măsură ce exersaţi, dar vă rugăm să vă abţineţi de la a face cerinţe ca aceasta până când vă veţi sfătui măcar cu soţia ta”.

Cu asta, ea făcu o reverenţă – încă purta ceştile de ceai – şi se retrase. Nu ar fi trebuit să-i vorbească aşa. Ei bine, nu ar fi trebuit să facă o astfel de comandă! Părea că mai avea o scânteie în ea până la urmă. Nu se simţise atât de fermă sau sigură de ea de când… ei bine, de înainte de sosirea lui

Gaebril în Caemlyn! Deşi va trebui să-l găsească pe Tallanvor şi să-i liniştească mândria.

A dus ceştile la staţia de spălat din apropiere, apoi a trecut prin tabără, căutându-l pe Tallanvor. În jurul ei, servitorii şi muncitorii erau ocupaţi cu îndatoririle lor. Mulţi dintre foştii gai shain încă se comportau ca şi cum ar fi fost printre Shaido, înclinându-se şi zgâriindu-se ori de câte ori cineva se uita la ei. Cei de la Cairhien erau cei mai răi; fuseseră ţinute cel mai mult timp, iar Aiel se pricepea foarte bine la predarea lecţiilor.

ar? t – /k i 7 a – 1 – i 1 – 1 w d

Au fost, desigur, câteva Aiel gai shain adevărate. Ce obicei ciudat. Din ceea ce Morgase a putut determina, o parte din gai shain de aici fuseseră luate de Shaido, apoi fuseseră eliberate în Maiden. Ei au păstrat albul şi asta însemna că acum acţionau ca sclavi ai propriilor lor rude şi prieteni.

z-x – i i t!

Orice oameni poate fi înţeles. Dar, a recunoscut ea, poate că Aiel-ul ar dura mai mult decât alţii. Luaţi, de exemplu, acel grup de Fecioare care trec prin tabără. De ce au trebuit să-i forţeze pe toţi din calea lor? Nu a existat – Morgan ezită. Fecioarele acelea se îndreptau direct spre cortul lui Perrin. Păreau că au veşti.

Curiozitatea ei depăşind-o, Morgase o urmă. Fecioarele au lăsat doi paznici lângă clapele din faţă a cortului, dar protecţia împotriva interceptării cu urechea fusese înlăturată. Morgase ocoli cortul, încercând să arate de parcă ar fi făcut altceva decât să asculte cu urechea, simţind o ruşine că l-a lăsat pe Tallanvor pe seama durerii – I. „J-J

lui.

— Manturi albe, Perrin Aybara, raportă vocea puternică a

lui Sulin din interior. „Există o mare forţă din ei pe drumul chiar în faţa noastră”.

Mai uşor decât o pană

Aerul se simţea mai calm noaptea, deşi tunetul încă îl avertizează pe Lan că nu totul era bine. În săptămânile sale de călătorie cu Bulen, acea furtună de deasupra părea să se fi întunecat.

După ce au călărit spre sud, au continuat spre est; erau undeva lângă graniţa dintre Kandor şi Saldaea, pe Câmpia Lancelor. În jurul lor se înălţau dealuri falnice, acoperite de intemperii – cu laturile abrupte, ca nişte fortăreţe.

Poate că rataseră graniţa. Adesea nu exista niciun marcaj pe aceste drumuri din spate, iar munţilor nu le păsa ce naţiune a încercat să le revendice.

— Stăpâne Andra, spuse Bulen din spate. Lan cumpărase un cal pe care să-l călărească, o iapă albă prăfuită. Îşi conducea încă calul de bagaj, Scouter.

Bulen îl ajunse din urmă. Lan a insistat să fie numit „Andra”. Un urmăritor a fost destul de rău. Dacă nimeni nu ştia cine este, nu puteau cere să vină cu el. Îi trebuia să-i mulţumească lui Bulen – din neatenţie – pentru avertismentul cu privire la ceea ce făcuse Nynaeve. Pentru asta, îi datora bărbatului o datorie.

Lui Bulen îi plăcea să vorbească, totuşi.

— Stăpâne Andra, continuă Bulen. „Dacă îmi permit să sugerez, am putea să cotim spre sud la Berndt Crossroads, da? Cunosc un han în acea direcţie care serveşte cele mai bune prepeliţe. Ne-am putea întoarce din nou spre est pe drumul spre South Mettler. O cale mult mai uşoară. – ţ r – 1 1 11 1* 7 1

Verişoara mea are o fermă de-a lungul drumului – văr de

partea mamei, maestrul Andra – şi am putea…

„Continuăm aşa”, a spus Lan.

„Dar South Mettler este o şosea mult mai bună!”

— Şi, prin urmare, a călătorit mult mai bine, Bulen.

Bulen oftă, dar tăcu. Hadorul arăta bine în jurul capului său şi se dovedise surprinzător de capabil cu sabia. Un student la fel de talentat pe cât îl văzuse Lan de ceva vreme.

Era întuneric – noaptea a venit devreme aici, din cauza acelor munţi. În comparaţie cu zonele din apropierea Blight, se simţea şi frig. Din păcate, terenul de aici era destul de bine populat. Într-adevăr, după vreo oră de răscruce, au ajuns la un han, cu ferestrele încă strălucitoare de lumină.

Bulen se uită spre ea cu dor, dar Lan continuă. Îi făcea să călătorească noaptea, mai ales. Cu atât mai bine să nu fii văzut.

Un trio de bărbaţi stăteau în faţa hanului şi îşi fumau pipele în întuneric. Fumul înţepător se înfăşura în aer, pe lângă ferestrele hanurilor. Lan nu le-a acordat prea multă atenţie până când – ca grup – au întrerupt fumatul. Au desprins caii de la gardul de lângă han.

tv ti – L „K 1 – T T k „/ i i * * 1 1 – Minunat, se gândi Lan. Transportatorii de drumuri, urmărind drumul de noapte pentru călătorii obosiţi. Ei bine, trei bărbaţi nu ar trebui să se dovedească prea periculoşi. Merseră în spatele lui Lan la trap. Nu aveau să atace până nu vor fi mai departe de han. Lan întinse mâna pentru a-şi desface sabia în teacă.

— Domnul meu, spuse Bulen urgent, privind peste umăr. „Doi dintre aceşti bărbaţi poartă hadori”.

Lan se întoarse, cu mantia biciuindu-se în spatele lui. Cei trei bărbaţi s-au apropiat şi nu s-au oprit. S-au despărţit în

jurul lui şi al lui Bulen.

Lan i-a privit trecând. „Andere?” a sunat. „Ce crezi că faci?”

Unul dintre cei trei – un bărbat slăbit, cu aspect periculos – şi-a aruncat o privire peste umăr, cu părul lung ţinut înapoi cu hadori. Trecuseră ani de când Lan îl văzuse pe Andere. Părea de parcă ar fi renunţat în sfârşit la uniforma lui Kandori; purta o mantie neagră adâncă şi dedesubt vâna piele.

— Ah, Lan, spuse Andere, cei trei bărbaţi oprindu-se. „Nu te-am observat acolo”.

— Sunt sigur că nu ai făcut-o, spuse Lan categoric. „Şi tu, Nazar. Ţi-ai pus hadori deoparte când erai flăcău. Acum faci una?”

— Pot să fac ce vreau, spuse Nazar. Îmbătrânea – trebuie să treacă de cel de-al şaptezeci de ani – dar purta o sabie pe şa. Părul îi devenise alb.

Al treilea bărbat, Rakim, nu a fost Malkieri. Avea ochii înclinaţi ai unui Saldaean şi ridică din umeri la Lan, părând puţin stânjenit.

Lan şi-a ridicat degetele la frunte, închizând ochii în timp ce cei trei mergeau înainte. Ce joc prostesc jucau? Nu contează, gândi Lan, deschizând ochii.

Bulen începu să spună ceva, dar Lan îl linişti cu o privire. Se întoarse spre sud, în afara drumului, tăind o potecă mică şi uzată.

În scurt timp, auzi din spate bătăi înfundate de copite. Lan se răsuci când îi văzu pe cei trei bărbaţi călare în spatele lui. Lan îl opri pe Mandarb, scrâşnind din dinţi. „Nu ridic Macaraua de Aur!”

— Nu am spus că eşti, spuse Nazar. Cei trei s-au despărţit

din nou în jurul lui, trecând pe lângă el.

Lan îl dădu pe Mandarb înainte, călare spre ei. „Atunci nu mă mai urmări”.

— Ultima dată când am verificat, am fost înaintea ta, a spus Andere.

— Te-ai întors pe aici după mine, a acuzat Lan.

— Nu eşti proprietarul drumurilor, Lan Mandragoran, spuse Andere. Se uită la Lan, cu faţa umbrită în noapte. „Dacă nu ai observat, nu mai sunt băiatul pe care Eroul din Salmarna l-a mustrat cu atâta vreme în urmă. Am devenit soldat şi e nevoie de soldaţi. Aşa că voi merge pe aici, dacă vreau”.

— Îţi ordon să te întorci şi să te întorci, spuse Lan. „Găsiţi o altă cale spre est”.

Rakim râse, cu vocea încă răguşită după toţi aceşti ani.

— Nu mai eşti căpitanul meu, Lan. De ce as asculta ordinele tale?” Ceilalţi chicotiră.

— Ne-am asculta de un rege, desigur, spuse Nazar.

— Da, spuse Andere. „Dacă ne-ar da porunci, poate că am face-o. Dar nu văd un rege aici. Doar dacă nu mă însel”.

„Nu poate exista niciun rege al unui popor căzut”, a spus Lan. „Niciun rege fără regat”.

— Şi totuşi călăreşti, spuse Nazar, dându-şi frâiele. „Călăreşte până la moarte într-o ţară despre care pretinzi că nu este un regat”.

— 1 1 J *” I *11*

„Este destinul meu”.

Cei trei au ridicat din umeri, apoi au tras înaintea lui.

— Nu fiţi prosti, spuse Lan, cu vocea blândă, în timp ce îl opri pe Mandarb. „Această cale duce la moarte”.

— Moartea este mai uşoară decât o pană, Lan Mandragoran, strigă Rakim peste umăr. „Dacă mergem

doar până la moarte, atunci drumul va fi mai uşor decât credeam!”

Lan strânse din dinţi, dar ce avea să facă? Bate-i pe toţi trei fără sens şi lăsaţi-i lângă drum? îl împinse pe Mandarb înainte.

Cei doi deveniseră cinci.

Galad şi-a continuat masa de dimineaţă, observând că Copilul Byar venise să vorbească cu el. Mâncarea era simplă: terci cu o mână de stafide amestecate. O masă simplă pentru fiecare soldat îi ferea pe toţi de invidie. Unii Lords Captain Commander luaseră masa mult mai bine decât oamenii lor. Asta nu ar fi pentru Galad. Nu când atât de mulţi în lume mureau de foame.

Z-T 7 * 1 1 /K – i – 11 i 1 1 1 * 1 *

Copilul Byar aştepta în interiorul clapetelor cortului lui Galad, aşteptând recunoaşterea. Bărbatul slăbit, cu obrajii 1 7J – J17*Îl – Îl 1 1 1 *J*

scufundaţi, purta mantia lui albă, dedesubt un tabard peste poştă.

Galad îşi puse în cele din urmă lingura deoparte şi dădu din cap către Byar. Soldatul s-a apropiat de masă şi a aşteptat, încă atent. Cortul lui Galad nu avea mobilier elaborat. Sabia lui – sabia Valdei – stătea pe masa simplă din spatele castronului său de lemn, uşor trasă. Stârcii de la amă ieşiră cu privirea de sub teacă, iar oţelul lustruit xri i e 7 1 – t „> 7

reflecta forma lui Byar.

— Vorbeşte, spuse Galad.

— Am mai multe veşti despre armată, domnule căpitan comandant, spuse Byar. „Sunt aproape de locul unde au spus captivii că vor fi, la câteva zile de noi”.

Galad dădu din cap. „Ard steagul lui Ghealdan?”

„Alături de steagul Mayene”. Acea flacără a zelului strălucea în ochii lui Byar. „Şi capul lupului, deşi rapoartele spun că l-au dat jos ieri târziu. Ochi de Aur este acolo. Cercetaşii noştri sunt siguri de asta”.

— Chiar l-a ucis pe tatăl lui Bomhald?

— Da, lordul meu căpitan comandant. Sunt familiarizat cu această creatură. El şi trupele lui vin dintr-un loc numit Cele Două Râuri”.

„Cele două râuri?” spuse Galad. „Curios, cât de des par nu X J * 1 KT 1 1 1 lii” îl X

să aud de acel loc, în aceste zile. Nu de acolo este al’ Thor?”

„Aşa se spune”, a răspuns Byar.

Galad şi-a frecat bărbia.

— Acolo cresc tabac bun, Copil Byar, dar nu am auzit de ei să crească armate.

— Este un loc întunecat, lordul meu căpitan comandant. Copilul Bomhald şi cu mine am petrecut ceva i – 1 1 i i i 1 * 7 1 T\ 1 C * „I *JJ*

timp acolo anul trecut; este plin de Darkfriends”.

Galad oftă. „Sună ca un Interpelator”.

— Domnule căpitan comandant, a continuat Byar cu seriozitate, „Doamne, te rog să mă crezi. Nu pur şi simplu speculez. Acest lucru este diferit”.

Galad se încruntă. Apoi făcu un semn către celălalt scaun de lângă masă. Byar a luat-o.

— Explică-te, spuse Galad. „Şi spune-mi tot ce ştii despre acest Perrin Goldeneyes”.

Perrin îşi putea aminti o perioadă în care micul dejun simplu cu pâine şi brânză îl satisfăcuseră. Nu mai era cazul.

Poate s-a datorat relaţiei lui cu lupii, sau poate gusturile lui s-au schimbat în timp. Zilele astea a poftit de carne, mai ales dimmeata. Nu o putea avea întotdeauna, şi asta era bine. Dar, în general, nu trebuia să întrebe.

Aşa a fost cazul în ziua de azi. Se ridicase, se spălase pe faţă şi găsise un servitor intrând cu o bucată mare de şuncă, aburindă şi suculentă. Fără fasole, fără legume. Fără sos. Doar şunca, frecata cu sare şi prăjită pe foc, cu o pereche de ouă fierte. Servitoarea i-a pus pe masa lui, apoi s-a retras.

Perrin şi-a şters mâinile, traversând covorul cortului şi absorbind parfumul şuncii. O parte din el a simţit că ar trebui să o întoarcă, dar nu a putut. Nu când era chiar acolo. S-a aşezat, a luat furculiţa şi cuţitul şi a săpat.

„Încă nu văd cum poţi să mănânci asta la micul dejun”, remarcă Faile, părăsind camera de spălat a cortului lor, ştergându-şi mâinile pe o cârpă. Cortul lor mare avea mai multe diviziuni cu perdele. Purta una dintre rochiile ei gri discrete. Perfect, pentru că nu distrage atenţia de la frumuseţea ei. Era accentuat de o centură neagră robustă – ea îşi trimisese toate curelele aurii, oricât de fine ar fi fost. Îi sugerase să-i găsească unul care să fie mai pe placul ei, iar ea părea bolnavă.

— Este mâncare, spuse Perrin.

— R *ţ* 1 p – A 1 A 1”.

— Văd, spuse ea cu un pufnit, uitându-se în oglindă. „Ce credeai că am presupus că este? O piatră?”

— Vreau să spun, spuse Perrin între muşcături, că mâncarea este mâncare. De ce ar trebui să-mi pese ce mănânc la micul dejun şi ce mănânc pentru o masă diferită?”

„Pentru că este ciudat”, a spus ea, strângându-se de un cordon care ţine o piatră mică albastră. Se privi în oglindă, apoi se întoarse, cu mânecile largi ale rochiei sale cu croiala saldaeană. Ea se opri lângă farfuria lui, făcând o strâmbă.

— Iau micul dejun cu Alliandre. Trimite după mine dacă sunt veşti”.

El a dat din cap, înghiţind. De ce ar trebui o persoană W1 1 I 7 w – C 1 – 1 1 x – fN K T

să bea carne la prânz, dar să o refuze la micul dejun? Nu avea sens.

Hotărâse să rămână în tabără lângă Drumul Jehannah. Ce altceva avea să facă, cu o armată de mantie albe în faţă, între el şi Lugard? Cercetaşii săi au avut nevoie de timp pentru a evalua pericolul. Petrecuse mult timp gândindu-se la viziunile ciudate pe care le văzuse, lupii urmărind oile spre o fiară şi Faile mergând spre o stâncă. Nu reuşise să le înţeleagă, dar puteau avea ei ceva de-a face cu Mantele Albe? Aspectul lor îl deranja mai mult decât voia să recunoască, dar nutrenea o mică speranţă că se vor dovedi nesemnificative şi nu-l vor încetini prea mult.

„Perrin Aybara”, strigă o voce din afara cortului său. „Îmi dai voie să intru?”

— Intră, Gaul, strigă el. „Umbra mea este a ta”.

Aiel înaltă intră cu paşi mari înăuntru.

— Mulţumesc, Perrin Aybara, spuse el, aruncând o privire la şuncă. „Destul de sărbătoare. Sărbătoreşti?”

ki* – r – i i – 7 *îi*

„Nimic în afară de micul dejun”. Victorie puternică, spuse Gaul râzând.

Perrin clătină din cap. Aiel umor. Încetase să mai încerce să-i dea sens. Gaul s-a aşezat pe pământ şi Perrin a oftat

înăuntru înainte de a-şi lua farfuria şi de a se muta să se aşeze pe covor, vizavi de Gaul. Perrin a pus masa în poală şi a continuat să mănânce.

„Nu trebuie să stai pe podea din cauza mea”, a spus Gaul.

— Nu o fac pentru că trebuie, Gaul.

Gaul dădu din cap.

Perrin a mai tăiat o muşcătură. Acest lucru ar fi mult mai uşor dacă ar apuca totul în degete şi ar începe să smulgă bucăţi. Mâncatul era mai simplu pentru lupi. Ustensile. Care era rostul?

Gânduri de genul acesta i-au dat o pauză. Nu era un lup şi nu voia să gândească ca unul. Poate ar trebui să înceapă să bea fructe pentru un mic dejun corect, aşa cum a spus Faile. Se încruntă, apoi se întoarse înapoi la carnea lui.

— Ne-am luptat cu trollocii în cele două râuri, spuse Byar, coborând vocea. Terciul lui Galad s-a răcit, uitat pe masă. „Câteva zeci de oameni din tabăra noastră pot confirma asta. Am ucis câteva dintre fiare cu propria mea sabie”.

„Trollocs în cele două râuri?” spuse Galad. „Asta sunt la sute de leghe de Borderlands!”

„Au fost totuşi acolo”, a spus Byar. „Lord Căpitan Comandant Niall trebuie să fi bănuit asta. Am fost trimişi la locul lui la ordinul lui. Ştii că Pedron Niall nu ar fi sărit pur şi simplu la nimic”.

„Da. Sunt de acord. Dar cele două râuri?”

„Este plin de Darkfriends”, a spus Byar. „Bomhald ţi-a spus despre Ochi de Aur. În cele două râuri, acest Perrin Aybara ridica steagul vechiului Manetheren şi aduna o armată dintre fermieri. Soldaţii antrenaţi pot să-şi bată ioc de fermierii forţaţi în serviciu, dar să-i aducă laolaltă şi pot fi un pericol. Unii sunt pricepuţi cu toiagul sau cu arcul.

„Sunt conştient”, a spus Galad categoric, ammtându-şi o lecţie deosebit de jenantă pe care o dată cândva.

7 1 1 i \ – a 1 * v v i „1

— Omul ăla, acest Perrin Aybara, continuă Byar. „El este Shadowspawn, la fel de simplu ca ziua. Îi spun Ochi de Aur pentru că ochii lui sunt aurii, nicio umbră pe care cineva a cunoscut-o vreodată. Eram siguri că Aybara aducea trollocii înăuntru, folosindu-i pentru a-i forţa pe oamenii din Two Rivers să se alăture armatei sale. În cele din urmă ne-a dat afară din loc. Acum el este aici, înaintea noastră”. O coincidenţă sau ceva mai mult?

Byar era evident că gândea în acelaşi sens.

— Lordul meu căpitan comandant, poate că ar fi trebuit să menţionez asta mai devreme, dar cele două râuri nu a fost prima mea experienţă cu această creatură Aybara. El a ucis doi dintre copii pe un drum uitat din Andor acum doi ani. Călătoream cu tatăl lui Bomhald. Ne-am întâlnit pe Aybara într-un camping de lângă drumul principal. Fugea cu lupii ca un sălbatic! A ucis doi oameni înainte ca noi să-l supunem, apoi a scăpat în noapte după ce l-am capturat. Domnul meu, trebuia să fie spânzurat”.

„Sunt alţii care pot confirma acest lucru?” întrebă Galad.

„Copilul Oratar poate. Şi Child Bomhald poate confirma ceea ce am văzut în cele două râuri. Goldeneyes a fost şi la Falme. Pentru ceea ce a făcut singur acolo, ar trebui să fie adus în faţa justiţiei. Este clar. Lumina ni l-a dat”.

— Eşti sigur că oamenii noştri se numără printre Mantele Albe? întrebă Perrin.

„Nu am putut să văd feţe”, a spus Gaul, „dar ochii lui Elyas Machera sunt foarte atenţi. Spune că este sigur că l-a văzut pe Basel Gill”.

Perrin dădu din cap. Ochii aurii ai lui Elyas ar fi la fel de buni că ai lui Perrin.

— Sulin şi cercetaşii ei au rapoarte similare, spuse

1 J 7 1 7 1 1 L J 1 – 1 – 1 1 – Gaul, acceptând o ceaşcă de bere turnată din ulciorul lui Perrin. „Armata Whitedoak are un număr mare de căruţe, la fel ca cele pe care le-am trimis înainte. Ea a descoperit acest lucru dimineaţa devreme, dar mi-a cerut să vă transmit aceste cuvinte odată ce v-aţi trezit, deoarece ştie că zonele umede sunt temperamentale când sunt deranjate dimineaţa.

Gaul, evident, habar n-avea că ar putea să ofenseze. Perrin era un păstor de zone umede. Zonele umede erau temperamentali, cel puţin în opinia Aielilor. Deci Galia afirma un fapt acceptat. Perrin clătină din cap, încercând unul dintre ouă. Supragătit, dar comestibil.

— Sulin a depistat pe cineva pe care a recunoscut-o?

— Nu, deşi a văzut nişte gai shain. Spuse Galia. „Totuşi, Sulin este o Fecioară, aşa că poate ar trebui să trimitem pe cineva să confirme ceea ce a spus ea – cineva care nu va cere oportunitatea de a ne spăla hainele mici”.

— Aveţi probleme cu Bain şi Chiad? întrebă Perrin. 17J/KIWT i7. C – 1 – 1

Gaul se strâmbă. „Jur, acele femei vor alunga mintea de la mine. De la ce om ar trebui să se aştepte să sufere astfel de lucruri? Aproape mai bine să-l ai pe Sightblinder însuşi ca un gai shain decât pe cei doi.

Perrin chicoti.

„Indiferent, captivii arată nevătămaţi şi sănătoşi. Există mai multe în raport. Una dintre Fecioare a văzut un steag fluturând deasupra taberei care părea distinctiv, aşa că l-a

— I i i i i t, T 1 t „> 1 i1 7

copiat pentru secretarul tău, Sebban Balwer. El spune că înseamnă că însuşi Lordul Căpitan Comandant călăreşte cu această armată.

Perrin se uită în jos la ultima bucată de şuncă. Nu era o veste bună. Nu-l întâlnise niciodată pe Lordul Căpitan Comandant, dar îl întâlnise odată pe unul dintre Căpitanul Lordului Manta Albă. Asta fusese noaptea în care Hopper murise, o noapte care îl bântuise pe Perrin de doi ani.

Aceea fusese noaptea în care omorâse pentru prima dată.

„Ce mai ai nevoie?" Byar se aplecă îndeaproape, cu ochii înfundaţi luminaţi de zel. „Avem martori care l-au văzut pe acest om ucigându-i pe doi dintre noi! îl lăsăm să treacă, ca nevinovat?"

— Nu, spuse Galad. „Nu, prin Lumină, dacă ceea ce spui este adevărat, atunci nu putem întoarce spatele acestui om. Datoria noastră este să aducem dreptate celor nedreptăţiţi".

Byar a zâmbit, părând nerăbdător. „Prizonierii au dezvăluit că regina lui Ghealdan i-a jurat credinţă".

„Asta ar putea prezenta o problemă".

„Sau o oportunitate. Poate că Ghealdan este tocmai ceea ce au nevoie Copiii. O casă nouă, un loc de reconstruit. Vorbeşti despre Andor, Domnul meu Căpitan Comandant, dar cât timp ne vor îndura? Vorbeşti despre Ultima Bătălie, dar ar putea dura câteva luni. Dacă ar fi să eliberăm o naţiune întreagă din strânsoarea unui teribil Prieten întunecat? Cu siguranţă Regina – sau succesorul ei – s-ar simţi îndatorat faţă de noi".

rP

resupunând că putem învinge acest Aybara".

„Noi putem. Forţele noastre sunt mai mici decât ale lui,

dar mulţi dintre soldaţii lui sunt fermieri”.

„Fermierii pe care tocmai i-aţi subliniat pot fi periculoşi”, a spus Galad. „Nu trebuie subestimate”.

„Da, dar ştiu că îi putem învinge. Pot fi periculoşi, da, dar se vor sparge înaintea puterii Copiilor. De data aceasta, în sfârşit, Goldeneyes nu se va putea ascunde în spatele micilor sale fortificaţii din sat sau a aliaţilor săi zdrenţi. Fără alte scuze”.

A fost asta o parte din atâta veren? Nu putea Perrin să scape în noaptea aceea, cu ani în urmă? Şi-a lăsat farfuria deoparte, simţindu-se rău.

— I – Al 1 – Eşti bine, Perrin Aybara? spuse Galia.

„Doar mă gândeam”. Mantele Albe nu l-ar fi lăsat în pace, iar Modelul – l arde! – avea să-i continue să-i arunce în cale până când le va rezolva.

„Cât de mare este armata lor?” întrebă Perrin.

„Sunt douăzeci de mii de soldaţi printre ei”, a răspuns Galia. „Sunt câteva mii de alţii care probabil nu au ţinut niciodată o suliţă”.

Slujitori şi adepţii lagărului. Gaul şi-a păstrat amuzamentul din voce, dar Perrin îl simţi pe el. Printre Aiel, aproape toţi oamenii, cu excepţia fierarilor, ar ridica o suliţă dacă ar fi atacaţi. Faptul că mulţi mlaştini erau incapabili să se apere fie derutaţi, fie înfuriaţi pe Aiel.

— 1 X. 1 X. *JJ* 7 – X. /O 1 7 1 X. w

„Forţa lor este mare”, a continuat Gaul, „dar a noastră este mai mare. Şi nu au nici algai d siswai, nici Asha man, nici canalizări de orice tip, dacă cuvântul lui Sebban Balwer nu este greşit. Se pare că ştie multe despre aceste mantii albe”.

„El are dreptate. Whitecloaks urăsc Aes Sedai şi cred că

oricine poate folosi Puterea Unică este un Prieten întunecat”.

— Atunci ne mişcăm împotriva lui? întrebă Byar.

Galad se ridică. „Nu avem de ales. Lumina l-a dat în mâinile noastre. Dar avem nevoie de mai multe informaţii. Poate că ar trebui să mă duc la acest Aybara şi să-i anunţ că îi ţinem ahaţii, apoi să-i cer armatei să se întâlnească cu noi pe câmpul de luptă. Aş prefera să-l atrag să se folosească de cavaleria mea.

— Ce vrei, Perrin Aybara? întrebă Gaul.

Ce voia? Şi-ar fi dorit să poată răspunde la asta.

Trimite mai mulţi cercetăşi”, a spus Perrin. „Găseşte-ne un loc mai bun de campare. Vom dori să oferim discuţii, dar nu există nicio cale sub Lumină pe care o să plec. Gill şi ceilalţi în mâinile Whitecloaks. Vom oferi Copiilor şansa de a ne întoarce oamenii. Dacă nu… ei bine, atunci vom vedea…”

Fata cu şapte dungi

Mat stătea pe un taburet uzat, cu braţele sprijinite de un blat de bar din lemn de culoare închisă. Aerul mirosea bine – a bere, fum şi a cârpei care ştersese recent blatul. Îi plăcea asta. Era ceva liniştitor la o tavernă bună, zbuciumată, care era, de asemenea, păstrată curată. Ei bine, curat aşa cum era rezonabil, oricum. Nimănui nu-i plăcea o tavernă prea curată. Asta a făcut ca un loc să se simtă nou. Ca o haină care nu fusese niciodată purtată sau o pipă care nu fusese niciodată fumată.

Mat răsturnă o scrisoare împăturită între două degete ale mâinii drepte. Scrisoarea aceea, pe hârtie groasă, era sigilată cu un glob de ceară roşie ca sângele. O purta de puţin timp, dar era deja o sursă de agravare pentru el ca orice femeie. Ei bine, poate nu o Aes Sedai, dar mai ales

orice altă femeie. Asta spunea multe.

A încetat să învârtească scrisoarea şi a bătut-o pe tejghea. Arde pe Verín pentru că i-a făcut asta! Ea îl ţinea de jurământ ca pe un peşte prins în cârlig.

— Ei bine, maestru Crimson? întrebă câremmarul. Acesta era numele pe care îl folosea zilele astea. Cel mai bine să fii în siguranţă. „Vrei o reumplere sau nu?”

Taverniera se aplecă în faţa lui, încrucişându-şi braţele. Melli Craeb era o femeie drăguţă, cu o fată rotundă şi părul castaniu care se ondula destul de atrăgător. Mat i-ar fi oferit cel mai bun zâmbet al lui – nu era o femeie pe care să o fi întâlnit care să nu se topească pentru cel mai bun zâmbet al său – dar acum era un bărbat căsătorit. Nu putea merge să frângă inimi; nu ar fi corect.

Totuşi, aplecându-se aşa cum făcea ea, arăta un sân amplu. Era o femeie scundă, dar a ţinut zona din spatele ştachetei ridicată. Da, într-adevăr un sân frumos. Îşi dădu seama că ar fi bună să se sărute puţin, poate ascunsă întruna dintre cabinele din spatele tavernei. Desigur, Mat nu se mai uita la femei, nu aşa. Nu s-a gândit la ea ca să o sărute. Poate pentru Talmanes. Era atât de înţepenit, încât un sărut şi o îmbrăţişare bună i-ar face bine.

11 tv* 11 7 1 7 K/T 11*

„Bine?” întrebă Melli.

„Ce ai face dacă ai fi eu, Melli?” Cana lui goală stătea lângă el, câteva spumă agăţată de margine.

— Comanda încă o rundă, spuse ea imediat. „Pentru tot barul. Ar fi de-a dreptul caritabil din partea ta. Oamenilor le place unui om caritabil”.

— Mă refeream la scrisoare.

— Ai promis că nu o vei deschide? ea a spus.

„Ei bine, nu tocmai. I-am promis că, dacă o deschid, voi face exact ce scrie înăuntru”.

„Ai făcut un jurământ, nu?”

El a dat din cap.

Ea i-o smulse de pe degete, făcându-l să ţipe. A întins mâna să-l ia înapoi, dar ea s-a îndepărtat, răsturnând-o între degete. Mat şi-a înăbuşit dorinţa de a alunge la el din nou; jucase mai mult de câteva jocuri de take-away şi nu avea chef să se uite la bufon. O femeie nu-i plăcea nimic mai mult decât să facă un bărbat să se zvârcolească, iar dacă o lăsai să o facă, ea ar continua.

Totuşi, a început să transpire. „Acum, Melli…”

— As putea să ţi-l deschid, spuse ea, sprmnindu-se cu spatele de cealaltă parte a barului, uitându-se peste scrisoare. În apropiere, un bărbat a chemat pentru o altă cană de bere, dar ea i-a făcut semn să joace. Bărbatul cu nasul roşu arăta de parcă i-ar fi ajuns oricum. Taverna lui Melli era destul de populară meat avea o jumătate de duzină de servitoare care aveau grijă de patroni. Ar ajunge la el în cele din urmă. „Aş putea să-l deschid”, a continuat ea către Mat, „şi as putea să-ţi spun ce este înăuntru”.

Cenuşă sângeroasă! Dacă ea făcea asta, el ar trebui să facă ceea ce spunea. Orice ar fi spus! Tot ce trebuia să facă era să aştepte câteva săptămâni şi va fi liber. Ar putea aştepta atât de mult. Într-adevăr, ar putea.

— N-ar merge, spuse Mat, ridicându-se cu o smucitură când îşi întinse degetul mare între două părti ale scrisorii, ca şi cum ar fi vrut să o rupă.

— Încă ar trebui să fac ce a spus, Melli. Nu face asta, acum. Atenţie!”

Ea i-a zâmbit. Taverna ei, The Seven-Striped Lass, era una

dintre cele mai bune din vestul Caemlyn. Ale cu o aromă robustă, jocuri de zaruri când le-ai dorit, şi nu un şobolan de văzut. Probabil că nu au vrut să rişte să-l lovească pe Melli. Uşoară, dar femeia putea să facă de ruşine mustăţile de pe obrajii unui bărbat fără să încerce prea mult.

— Nu mi-ai spus niciodată de la cine este, spuse Melli, întorcând scrisoarea. „Este o iubită, nu-i aşa? Te-ai legat în sforile ei?

A avut a doua parte destul de bine, dar un iubit? Verín? Era destul de ridicol încât să-l facă pe Mat să râdă. Sărutul lui Verín ar fi fost cam la fel de distractiv ca sărutul unui leu. Dintre cei doi, el ar fi ales leul. Ar fi fost mult mai puţin probabil să încerce să-l muşte.

X TK *JF* * 1 – 7 v i 1 Ti *jr* 11* TK *JF* i

— Mi-am depus jurământul, Melli, spuse Mat, încercând să nu-şi arate nervozitatea. „Nu te duce să deschizi asta, acum”.

„Nu am depus niciun jurământ”, a spus ea. „Poate îl voi citi şi apoi nu-ţi spun ce scrie. Dă-ţi doar indicii, din când în când, ca încurajare”.

Ea îl privi, cu buzele pline zâmbind. Da, era una drăguţă. Nu la fel de frumoasă ca Tuon, însă, cu pielea ei frumoasă şi ochii mari. Dar Melli era încă drăguţă, mai ales buzele alea ale ei. A fi căsătorit însemna că nu putea să se uite la acele buze, dar i-a oferit cel mai bun zâmbet al său. A fost cerut, de data aceasta, deşi i-ar putea frânge inima. Nu o putea lăsa să deschidă scrisoarea aceea.

X I I 1” TK *JF* 11* TK *JF* i i

— Este acelaşi lucru, Melli, spuse Mat învingător. „Dacă deschizi acea scrisoare şi nu fac ceea ce spune, jurământul meu este la fel de bun ca apa vasă”. Oftă, realizând că

există o modalitate de a primi scrisoarea înapoi. „Femeia care mi l-a dat a fost Aes Sedai, Melli. Nu vrei să înfurii un Aes Sedai, nu?

Ace năvii Irriier norăhrlătnarci

— „Aes Sedai? Melli păru brusc nerăbdătoare.

„Întotdeauna mi-a plăcut să merg la Tar Valon, să văd dacă mă lasă să mă alătur lor”. Se uită la scrisoare, parcă mai curioasă în legătură cu conţinutul ei.

Uşoară! Femeia era nebună. Mat o luase drept tipul sensibil. Ar fi trebuit să ştie mai bine. A început să transpire mai mult. Ar putea ajunge la scrisoare? O ţinea aproape…

O puse pe bar în faţa lui. A lăsat un deget pe scrisoare, direct în mijlocul sigiliului de ceară. „Îmi vei face cunoştinţă cu această Aes Sedai, când o vei întâlni”.

— Dacă o văd în timp ce sunt în Caemlyn, spuse Mat. „Promit”.

„Pot să am încredere că te vei ţine de cuvânt?” îi aruncă o privire exasperată.

— Despre ce a fost toată conversaţia asta sângeroasă, Melli?

Ea râse, întorcându-se şi lăsând scrisoarea pe bar, mergând să-l ajute pe bărbatul cu dinţii goliţi, care încă chema mai multă bere. Mat smulse scrisoarea, băgând-o cu grijă în buzunarul hainei. Femeie însângerată. Singura modalitate prin care el să rămână liber de comploturile Aes Sedai a fost să nu deschidă niciodată această scrisoare. Ei bine, nu tocmai gratuit. Mat avea o mulţime de Aes Sedai complotând în jurul lui; îi ieşea din urechi. Dar doar un om cu rumeguş pentru creier ar cere altul.

Mat oftă, întorcându-şi scaunul. O mulţime variată a înfundat Fetiţa cu şapte dungi. Caemlyn a fost mai plin

decât un peşteleu la un naufragiu în zilele noastre, practic care a izbucnit la cusături. Asta a ţinut tavernele ocupate. În colţ, câţiva fermieri în haine de lucru care se descurcau la gulere jucau la zaruri. Mat jucase câteva runde cu ei mai devreme şi îşi plătise băutura cu monedele lor, dar ura să joace de noroc pentru cupri.

Bărbatul cu faţa cacealmată din colţ încă mai bea – trebuie să fie paisprezece căni goale lângă el acum – tovarăşii săi îl încurajau să continue. Un grup de nobili s-a aşezat de ceilalţi şi le-ar fi cerut un joc frumos de zaruri, dar expresiile de pe feţele lor ar fi putut să-i sperie pe urşi. Probabil că fuseseră de partea greşită a războiului de succesiune.

Mat purta o haină neagră cu dantelă la manşete. Doar puţină dantelă şi nicio broderie. Fără tragere de inimă, îşi lăsase pălăria cu boruri largi înapoi în tabără, iar bărbia i se lăsase de câteva zile exfoliant. Mă mâncărime de parcă ar avea purici şi părea un prost. Dar scrubul îl făcea mai greu de recunoscut. Cu fiecare picior din oraş având o poză cu el, cel mai bine era să fii în siguranţă. Şi-ar fi dorit să fie ta veren să-l ajute o dată, dar era mai bine să nu se bazeze pe asta. A fi ta veren nu fusese bun pentru nimic din ce putea spune.

Îşi ţinea eşarfa ascunsă jos şi haina nasturii, cu gulerul înalt până aproape de bărbie. Murise deja o dată, era destul de sigur şi nu era dornic să încerce din nou.

O

— L 71 „j J J 1 11”.

servitoare drăguţă a trecut pe lângă ea, zveltă şi cu soldurile largi, cu părul lung şi negru pe care a lăsat-o să atârne. S-a mutat într-o parte, lăsând cana lui goală să pară singuratică şi evidentă pe tejghea, iar ea s-a apropiat cu un

zâmbet pentru a o umple din nou. El a zâmbit la ea şi a dat un bac de aramă. Era un bărbat căsătorit şi nu îşi permitea s-o fermecă, dar putea să stea cu ochii pe prietenii săi. S-ar putea să-i placă lui Thom. O fată l-ar putea face să nu se mai moştenească, cel puţin. Mat privi faţa fetei o vreme pentru a fi sigur că o va recunoaşte din nou.

Mat sorbi din bere, simţind cu o mână scrisoarea din buzunar. Nu a speculat cu privire la ce era în el. Fă asta şi II la doar un pas să-l deschidă. Era un pic ca un şoarece care se uită la o capcană cu brânză mucegăită în ea. Nu voia acea brânză. Ar putea putrezi, pentru tot ce îi păsa.

Scrisoarea probabil l-ar instrui să facă ceva periculos. Şi jenant. Aes Sedai avea o pasiune pentru a-i face pe bărbaţi să pară prosti. El spera că ea nu-i lăsase instrucţiuni să ajute pe cineva în necaz. Dacă ar fi fost cazul, cu siguranţă s-ar fi ocupat ea însăşi de asta.

Oftă şi mai luă bere. În colţ, băutul s-a răsturnat în cele din urmă. Şaisprezece căni. Nu-i rău. Mat şi-a pus deoparte băutura, a lăsat câteva monede drept plată, apoi şi-a dat rămas bun de la Melli din cap. Şi-a adunat câştigurile la pariul privind băutul de la un tip cu degete lungi din colţ. Mat pariase pe şaptesprezece căni, ceea ce era suficient de aproape pentru a câştiga câteva. Apoi a plecat, luându-şi 1 X X 1 X1 1 71 T 1 wX X Z 7

bastonul de pe standul de lângă uşă.

1 1 – → re.

Bouncerul, Berg, îl privi cu privirea. Berg avea o faţă suficient de urâtă încât să-şi facă propria mamă să tresară. Nu-i plăcea Mat şi, după felul în care Berg îl privea pe Melli, probabil că se datora faptului că şi-a dat seama că Mat încerca să-şi facă ochi pe femeia lui. Nu contează că Mat

explicase că era căsătorit şi nu mai făcea aşa ceva. Unii bărbaţi ar fi geloşi indiferent ce li s-ar spune.

Străzile din Caemlyn erau aglomerate, chiar şi la această oră târzie. Pietrele de pavaj erau umede de la un plos recent, deşi norii aceia trecuseră şi – în mod remarcabil – lăsaseră cerul deschis în aer. S-a îndreptat spre nord de-a lungul străzii, îndreptându-se către o altă t tavernă pe care o cunoştea, una în care bărbaţii scoteau zaruri pentru argint şi aur. Mat nu se referea la nicio sarcină anume în seara asta, ci doar să asculte zvonuri, să-şi facă o idee despre Caemlyn. Multe se schimbaseră de când fusese aici ultima dată.

În timp ce mergea, nu se putea abţine să se uite peste umăr. Pozele alea nenorocite l-au enervat. Mulţi dintre oamenii de pe stradă păreau suspicioşi. Au trecut câţiva murândieni, părând atât de beţi, încât ar fi putut să le aprindă răsuflarea. Mat şi-a păstrat distanţa. După ce i s-a întâmplat în Hinderstap, îşi dădu seama că nu poate fi prea atent. Uşor, auzise povesti despre pavaj care atacă oamenii. Dacă un om nu ar putea avea încredere în stâncile de sub – 1 1 /V I /V 1*”1

picioarele sale, în ce ar putea avea încredere?

În cele din urmă a ajuns la taverna pe care şi-a dorit-o, un loc vesel numit The Dead Man’s Breath. Avea în faţă doi zgomotoşi, ţinând mângâiere pe care le băteau de palme enorme. O mulţime de taverne în plus au fost angajaţi în aceste zile. Mat ar trebui să se supravegheze, să nu câştige prea mult. Tavernilor nu le plăcea ca un om să câştige prea mult, deoarece putea aduce o luptă. Doar dacă bărbatul şi-a cheltuit câştigurile pe mâncare şi băutură. Atunci a putut câştiga tot ce i-a plăcut, mulţumesc foarte mult.

Interiorul acestei taverne era mai întunecat decât fusese Fetiţa cu şapte dungi. Bărbaţii de aici s-au aplecat la băuturi sau la jocuri şi nu se servise prea multă mâncare. Doar băuturi tari. Bara de lemn avea cuie ale căror capete ieşeau cu o unghie sau aşa de sus şi te împungeau în braţe. Mat îşi dădu seama că se străduiau să se elibereze şi să alerge spre uşă.

14 n – 1 T→ 1 1 l-J-l – 1

Tavernicul, Bemherd, era un Tairen cu părul gras, cu o gură atât de mică încât părea că şi-ar fi înghiţit buzele din greşeală. Mirosea a ridichi, iar Mat nu-l văzuse niciodată zâmbind, nici măcar când i se dădea bacşiş. Majoritatea tavernilor îi zâmbeau lui întunecat însuşi pentru un bacşiş.

Mat ura să joace şi să bea într-un loc în care trebuia să ţii o mână pe poşeta cu monede. Dar avea gând să câştige nişte bani adevăraţi în seara asta şi erau jocuri cu zaruri şi clinchete de monede, aşa că s-a simţit oarecum ca acasă. Dantela de pe haină a primit priviri. De ce se apucase să poarte asta, oricum? Cel mai bine îl pune pe Lopin să-l scoată de la manşete când se întoarce în tabără. Ei bine, nu toate. Unele dintre ele, poate.

Mat a găsit un joc în spate, jucat de trei bărbaţi şi o femeie în pantaloni. Avea părul scurt auriu şi ochi drăguţi; Mat le-a observat doar de dragul lui Thom. Oricum avea sânul plin, iar în ultima vreme Mat avea o minte pentru femeile care erau mai zvelte prin piept.

În câteva minute Mat iuca cu ei, iar asta l-a liniştit o măsură. Şi-a ţinut totuşi punga cu monede la vedere, a 1 7 7 i ar 7 i-l” t j – îi aşezând-o pe podea în faţa lui. În scurt timp, grămada de monede de lângă el a crescut, în mare parte argint.

— Ai auzit despre ce s-a întâmplat la Farrier’s Green? ia întrebat unul dintre bărbaţi pe semenii lui în timp ce Mat A fost un lucru groaznic”. Vorbitorul era un tip înalt, cu o faţă ciupită, care părea că ar fi fost închisă într-o uşă de câteva ori. El se numea Chaser. Mat s-a gândit că asta a fost pentru că femeile au fugit de el după ce s-au uitat la acel chip, iar el a trebuit să fugă după ele.

„Ce?” întrebă Clare. Era femeia cu părul auriu. Mat îi zâmbi. El nu a făcut multe zaruri împotriva femeilor, deoarece majoritatea susţineau că zăresc zarurile nepotrivite. Nu contează că nu s-au plâns niciodată când un bărbat le-a cumpărat ceva frumos cu ceea ce câştigase. Oricum, zâmbetul cu femei nu era corect, din moment ce unul dintre zâmbetele lui putea să le fâlfâie inimile şi aveau să slăbească în genunchi. Dar Mat nu le mai zâmbea fetelor aşa. În plus, ea nu răspunsese oricum la niciunul dintre zâmbetele lui.

— Jowdry, spuse Chaser în timp ce Mat îşi scutură zarurile. „L-au găsit mort în această dimineaţă. Gâtul smuls. Trupul era scurs de sânge, ca un burduf plin de găuri”.

Mat a tresărit atât de mult încât a aruncat zarurile, dar nu le-a privit rostogolindu-se. „Ce?” el a cerut. „Ce aţi spus?”

— Aici, acum, spuse Chaser, orivind spre Mat. „Este doar cineva pe care îl cunoşteam. Îmi datora două coroane, a făcut-o”.

— S-a scurs de sânge, a spus Mat, eşti sigur? Ai văzut cadavrul?”

„Ce?” spuse Chaser, strâmbându-se. „Cenuşă sângeroasă, omule! Ce este în neregulă cu tine?”

— Vânător, spuse Clare. „Vrei să te uiţi la asta?”

Bărbatul slăbit îşi aruncă privirea în jos, la fel ca şi Mat.

Zarurile pe care le aruncase – toate trei – aterizaseră nemişcaţi şi erau echilibrate pe colţurile lor. Uşoară! Aruncase monede, astfel încât acestea să cadă pe o parte, dar nu făcuse niciodată aşa ceva.

Chiar acolo, dintr-odată, zarurile au început să zdrănnească în capul lui. Aproape a sărit în tavan. Sânge şi cenuşă! Zarurile acelea din capul lui nu au însemnat niciodată nimic bun. S-au oprit doar când se schimba ceva, ceva care de obicei însemna veşti proaste pentru săraca Matrim Cauthon.

„Nu sunt niciodată…”, a spus Chaser.

„O să numim asta o pierdere”, a spus Mat, aruncând câteva monede jos şi adunând restul câştigurilor sale.

„Ce ştii despre Jowdry?” întrebă Clare. Îşi întindea mâna spre talie. Mat ar fi pariat pe aur împotriva cuprului că avea un cuţit acolo, aşa cum se uita la el.

— Nimic, spuse Mat. Nimic şi prea mult în acelaşi timp. „Scuzaţi-mă”.

a fi A 1 w A – T J – A traversat în grabă cârciuma. În timp ce făcuse, îl observă pe unul dintre duri cu braţe groase de pe uşă stând şi vorbind cu Bemherd, cârciumarul, arătând spre o bucată de hârtie în mâinile lui. Mat nu putea vedea ce era pe el, dar putea ghici: propria lui fată.

A înjurat şi a plecat pe stradă. A luat prima alee pe care a văzut-o, ieşind la fugă.

Cei Părăsiţi îl vânau, o poză cu chipul lui în buzunarul fiecărei picioare din oraş și un cadavru ucis şi scurs de sânge. Asta ar putea însemna doar un lucru. Gholam-ul era în Caemlyn. Părea imposibil să fi ajuns aici atât de repede. Desigur, Mat o văzuse strângându-se printr-o gaură lată de nu două mâini. Lucrul nu părea să aibă un sens corect

despre ceea ce era posibil şi ce nu era posibil.

Sânge şi cenuşă însângerată, îşi spuse el, plecând capul. Trebuia să-l adune pe Thom şi să se întoarcă în tabăra trupei din afara oraşului. Se grăbi pe strada întunecată, pătată de ploaie. Pietrele de pavaj reflectau lămpile cu petrol aprinse din fată. Elayne a păstrat Queen’s TATIT1» T „I 7 J 1

Walk bine iluminat noaptea.

Îi trimisese un mesaj, dar nu primise un răspuns. Cum a fost asta pentru recunoştinţă? După numărul lui, el îi salvase viaţa de două ori. O dată ar fi trebuit să fie de ajuns ca să o reducă la lacrimi şi săruturi, dar el nu văzuse nici măcar o ciupitură pe obraz. Nu că ar fi vrut unul; nu de la regalitate. Cel mai bine e de evitat! lor.

„Eşti căsătorit cu o „nenorocită de înaltă doamnă din Seanchan”, se gândi el. Însăşi fiica împărătesei! Nu exista nicio evitare a regalităţii acum! Nu pentru el. Cel puţin Tuon era drăguţă. Şi bun la jocul cu pietre. Şi foarte pasionată de spirit, bună pentru a vorbi, chiar dacă ar fi frustrat majoritatea…

Nu. Nu mă gândesc la Tuon acum.

Oricum, nu primise niciun răspuns de la Elayne. Ar trebui să fie mai ferm. Nu erau doar Aludra şi dragonii ei acum. Nenorocitul de gholam era în oraş.

A

Ieşit pe o stradă mare şi aglomerată, cu mâinile /K – A i x 1 1 – T 1Ľ” / 1 – 1 – 1

Împinse în buzunarele hainei. În graba lui, îşi lăsase toiagul de mers înapoi în The Dead Man’s Breath. A mormăit pentru sine; ar fi trebuit să-şi petreacă zilele relaxându-se, nopţile zburând în hanuri fine şi dimineţile dormind până târziu în

timp ce aştepta să se epuizeze cerinţele de treizeci de zile ale lui Verín. Acum asta.

Avea de rezolvat un scor cu acel gholam. Nevinovaţii pe care îi măcelărise în timp ce pândeau în jurul lui Ebou Dar erau destul de răi, iar Mat nu-i uitase nici pe Nalesean şi pe cei cinci Redarms care fuseseră ucişi. Cenuşă însângerată, avusese deja destule pentru care să răspundă. Apoi îl luase pe Tylin.

Mat scoase o mână din buzunar, simţind medalionul cu cap de vulpe, odihnindu-se – ca întotdeauna de pieptul lui. S-a săturat să fugă de acel monstru. În mintea lui începu să se formeze un plan, însoţit de zăngănitul zarurilor. A încercat să alunge imaginea Reginei care zăcea în legături pe care Mat însuşi le legase, cu capul smuls. Ar fi fost atât de mult sânge. Gholamul trăia din sânge proaspăt.

X K/TJ i w-iv/K-i – /K /K – /\ – I

Mat se cutremură, băgându-şi mâna înapoi în buzunar când se apropia de poarta oraşului. În ciuda întunericului, putea să dea semne ale bătăliei care fuseseră purtate aici. Un vârf de săgeată încorporat în pragul unei clădiri din stânga lui, o pată întunecată pe peretele unei case de gardă, pătând lemnul de sub fereastră. Un bărbat murise acolo, probabil în timp ce trăgea cu o arbaletă, şi se prăbuşise peste pervazul ferestrei, sângerându-şi sângele în pădure.

Asediul s-a terminat acum, iar o nouă regină – regina potrivită – deţinea tronul. Pentru o dată, fusese o bătălie şi el ratase. Amintindu-şi asta i-a uşurat oarecum starea de spirit. Un întreg război fusese purtat pentru Tronul Leului şi nici măcar o săgeată, lamă sau suliţă nu intrase în conflict căutând inima lui Matrim Cauthon.

A virat la dreapta, de-a lungul interiorului zidului oraşului. Erau o mulţime de hanuri aici. Au existat întotdeauna hanuri lângă porţile oraşului. Nu cele mai drăguţe, dar aproape întotdeauna cele mai profitabile.

Lumină s-a revărsat de la uşi şi ferestre, pictând drumul în aur în pete. Forme întunecate se înghesuiau pe aleile, cu excepţia cazului în care hanurile angajaseră oameni care să-i ţină departe pe săraci. Caemâlyn era încordată. Potopul de refugiaţi, luptele recente... alte chestiuni. Au abundat poveştile morţilor care merg, despre mâncarea stricată, despre pereţii văruiţi dintr-odată murdari.

Hanul în care Thom alesese să cânte era o structură cu acoperiş abrupt, cu faţa de cărămidă, cu un semn care arăta două mere, unul mâncat până la miez. Asta l-a făcut alb puternic, celălalt a fost roşu-culori puternic ale drapelului andor. The Two Apples a fost una dintre cele mai frumoase unităţi din zonă.

Mat putea auzi muzica de afară. A intrat şi l-a văzut pe Thom aşezat pe o estradă mică în partea îndepărtată a camerei comune, cântând la flaut şi purtând mantia lui de gleeman mozaic. Avea ochii închişi în timp ce cânta, mustaţa căzută lungă şi albă de fiecare parte a instrumentului. Era o melodie bântuitoare, „Căsătoria lui Cinny Wade”. Mat îl învăţase ca „Always Choose the Right Horse” şi încă nu era obişnuit ca acesta să fie interpretat la fel de încet ca Thom.

O mică colecţie de monede a fost împrăştiată pe podea A p 1 – r-j-il 7 T T 1 * * w 1 – În faţa lui Thom. Hanul i-a permis să joace pentru bacşiș. Mat se opri lângă uşă şi se lăsă pe spate să asculte. Nimeni nu vorbea în sala comună, deşi era plină atât de plină că Mat ar fi putut face o jumătate de

companie de soldaţi doar cu oamenii înăuntru. Fiecare ochi era pe Thom.

Mat făcuse acum înconjurul lumii, plimbându-se mult pe picioarele lui. Aproape că îşi pierduse pielea într-o duzină de oraşe diferite şi stătuse în hanuri de departe şi de aproape. Auzise gleemen, interpreţi şi barzi. Thom a făcut ca întregul lot să pară nişte copii cu beţişoare, bătând în oale.

Flautul era un instrument simplu. O mulţime de nobili ar prefera să audă harpa în schimb; un bărbat din Ebou Dar îi spusese lui Mat că harpa era mai „înălţată”. Mat îşi dădu seama că ar fi rămas cu fălcile slăbite şi cu ochi farfurii dacă l-ar fi auzit pe Thom cântând. Gleeman a făcut ca flautul să sune ca o prelungire a propriului său suflet. Triluri moi, solzi minore şi tine lungi puternic îndrăzneţe. O melodie atât de jalnitoare. Pentru cine se întrista Thom?

Mulţimea privea. Caemlyn a fost unul dintre cele mai mari oraşe din lume, dar totuşi varietatea părea incredibilă. Crusty Illianers stăteau lângă Domani neted, Cairrnerim viclean, Tairens robust şi o stropire de Borderlanders. Caemlyn a fost văzut ca unul dintre puţinele locuri în care se putea fi ferit atât de Seanchan, cât şi de Dragon. Era şi puţină mâncare.

Thom a terminat piesa şi a trecut la alta fără să deschidă ochii. Mat oftă, detestând să întrerupă prestaţia lui Thom. Din păcate, era timpul să ne întoarcem în tabără. Trebuiau să vorbească despre gholam, iar Mat trebuia să găsească o modalitate de a ajunge la Elayne. Poate că Thom s-ar duce să vorbească cu ea pentru el.

Mat dădu din cap către hangier – o femeie impunătoare, cu părul negru, pe nume Bromas. Ea dădu din cap către Mat, cerceii cu cerc prindeau lumina. Era puţin mai în vârstă

decât gustul lui obişnuit, dar atunci, Tylin fusese de vârsta ei. Ar tine-o în minte. Pentru unul dintre oamenii lui, desigur. Poate Vanin.

Mat ajunse pe scenă, apoi începu să strângă monedele. Îl lăsa pe Thom să termine şi mâna lui Mat smuci. Braţul i s-a prins brusc de manşetă de scenă, un cuţit înfipt prin pânză. Lungimea subţire a metalului tremura. Mat ridică privirea şi îl găsi pe Thom încă jucându-se, deşi gleemanul făcuse un ochi înainte de a arunca cuţitul.

Thom şi-a ridicat mâna înapoi şi a continuat să se joace, un zâmbet arătându-şi pe buzele încreţite. Mat mormăi şi îşi smulse manşeta, aşteptând ca Thom să termine această melodie, care nu era la fel de îngrozitoare ca cealaltă. Când slăbănogul a coborât flautul, sala a izbucnit în aplauze.

Mat îl favori pe vesel cu o privire încruntă. „Arde-te, Thom. Acesta este unul dintre paltoanele mele preferate!”

— Bucură-te că n-am ţintit mâna, remarcă Thom, i /v în i i /v i i – /y7 e i i i – i i ştergând flaut, dând din cap în faţa aplauzelor şi aplauzelor patronilor hanului. I-au cerut să continue, dar el a clătinat din cap cu regret şi şi-a pus flaut în cutie.

X a 7 w 7 – x – TV/Ti – 1 – 1

— Aproape că mi-aş fi dorit, spuse Mat, ridicând manşeta şi băgând un deget prin găuri. „Sângele nu ar fi arătat atât de mult pe negru, dar cusăturile vor fi evidente. Doar pentru că porţi mai multe petice decât mantie nu înseamnă că vreau să te imit”.

— Şi te plângi că nu eşti un lord, spuse Thom, aplecându-se să-şi încaseze câştigurile.

„Nu sunt!” spuse Mat. „Şi u contează ce a spus Tuon, arde-te. Nu sunt un nobil nenorocit”.

„Aţi auzit vreodată de un fermier plângându-se că i se vor vedea cusăturile de la haină?”

— Nu trebuie să fii un lord ca să vrei să te îmbraci cu oarecare simţ, mormăi Mat.

Thom a râs, lovindu-l pe spate şi sărind jos. „Îmi pare rău, Mat. M-am mişcat din instinct, nu mi-am dat seama că eşti tu până nu am văzut faţa ataşată de braţ. Până atunci, cuţitul îmi scăpase deja din degete”.

Mat oftă.

— Thom, spuse el sumbru, un vechi prieten este în oraş. Unul care lasă oameni morţi cu gâtul smuls”.

n-il „1 1 * /V 1.1 1 7J A J 1

Thom dădu din cap, părând tulburat. „Am auzit despre asta de la nişte gardieni în timpul pauzei mele. Şi suntem blocaţi aici în oraş, dacă nu decideţi…”

— Nu deschid scrisoarea, spus e Mat. „Verín ar fi putut să-mi lase instrucţiuni să mă târăsc până la Falme pe mâini şi ar fi trebuit să o fac! Ştiu că urăşti întârzierea, dar acea scrisoare ar putea face o întârziere mult mai gravă”.

Thom dădu din cap fără tragere de inimă.

— Să ne întoarcem în tabără, spuse Mat.

Tabăra trupei era la o ligă în afara lui Caemlyn. Thom şi Mat nu intraseră înăuntru – plimbările erau mai puţin vizibile, iar Mat nu avea să aducă cai în oraş până nu găsea un grajd în care avea încredere. Preţul cailor buni devenea ridicol. Sperase să lase asta în urmă odată ce a părăsit pământurile Seanchan, dar armatele lui Elayne cumpărau toţi calii buni pe care îi puteau găsi şi majoritatea celor mai puţin buni, de asemenea. Dincolo de asta, auzise că caii au un mod de a dispărea în zilele noastre. Carnea era carne, iar oamenii erau aproape să moară de foame, chiar şi în

Caemlyn. A făcut pielea lui Mat să se târască, dar era adevărul.

El şi Thom şi-au petrecut drumul înapoi vorbind despre gholam, hotărând foarte puţin în afară de a-i face pe toţi atenţi şi de a-l face pe Mat să înceapă să doarmă într-un cort diferit în fiecare noapte.

Mat aruncă o privire peste umăr în timp ce ei doi urcau pe vârful unui deal. Caemlyn ardea de lumina torţelor şi a lămpilor. Iluminarea atârna deasupra oraşului ca o ceaţă, t urle măreţe şi turnuri luminate de strălucire. Vechile amintiri din interiorul lui şi-au amintit de acest oraş – şi-au amintit că l-au atacat înainte ca Andor să fie chiar o naţiune. Caemlyn nu făcuse niciodată o luptă uşoară. Nu le invidia pe Casele care încercaseră să-l pună mâna pe Elayne.

Thom se apropie de el.

— Se pare că o veşnicie de când am plecat ultima oară de aici, nu-i aşa, Mat?

— Arde-mă, dar o face, spuse Mat. „Ce ne-a convins vreodată să mergem la vânătoarea acele fete proaste? Data viitoare, se pot salva”.

Thom îl privi. „Nu suntem pe cale să facem acelaşi lucru? Când mergem la Turnul Gheniei?”

„E diferit. Nu o putem lăsa cu ei. Acei şerpi şi vulpi…”

— Nu mă plâng, Mat, spuse Thom. „Sunt doar gânditor”.

Thom părea foarte gânditor, în ultima vreme. Mângâind în jur, mângâind scrisoarea aceea uzată de la Moirame. A fost doar „o scrisoare.

— Hai, spuse Mat, întorcându-se pe drum. – îmi spuneai că intru să o văd pe regina?

Thom i se alătură pe drumul întunecat.

— Nu sunt surprins că nu ţi-a răspuns, Mat. Probabil că are mâinile pline. Se spune că trollocii au invadat Ţările de Graniţă în forţă, iar Andor este încă rupt de Succesiune. Elayne…”

— Ai vreo veste bună, Thom? spuse Mat. „Spune-mi câteva, dacă o faci. Am o minte pentru asta”.

„Mi-aş dori ca Binecuvântarea Reginei să fie încă deschisă. Gill a avut întotdeauna lucruri de împărtăşit”.

— Veşti bune, îl îndemnă Mat din nou.

„În regulă. Ei bine, Turnul Gheniei este chiar acolo unde a spus Domon. Am o veste de la alţi trei căpitani de navă. Trece pe lângă o câmpie deschisă la câteva sute de mile nord-vest de Whitebridge.

k ar 1 w 1 1 – r? L” / 1 – 1 1 – w/k.

Mat dădu din cap, frecându-şi bărbia. Simţea că îşi poate aminti ceva din turn. O structură argintie, nefirească, în depărtare. O excursie pe o barcă, apa cioplind pe laterale. Accentul gros Illianer al lui Bayle Domon…

Acele imagini erau vagi pentru Mat; amintirile lui din acea vreme erau pline de mai multe găuri decât unul dintre alibiurile lui Jori Congar. Bayle Domon reuşise să le spună unde să găsească turnul, dar Mat dorea confirmare. Felul în care Domon s-a înclinat şi l-a zgâriat pe Leilwin l-a făcut pe Mat să mâncărime. Niciunul nu i-a arătat lui Mat prea multă afecţiune, pentru tot faptul că îi salvase. Nu că şi-ar fi dorit vreo afecţiune de la Leilwin. Să o săruţi ar fi cam la fel de distractiv ca să săruţi scoarţa unui steiar de piatră.

— Crezi că descrierea lui Domon va fi suficientă pentru ca cineva să ne facă una dintre acele porţi de acolo? întrebă Mat.

— Nu ştiu, spuse Thom. „Deşi aceasta este o problemă

secundară, ar trebui să mă gândesc. Unde vom găsi pe cineva care să facă o poartă? Verín a dispărut”.

„Voi găsi o cale”.

„Dacă nu o faci, vom ajunge să petrecem săptămâni de călătorie la locul respectiv”, a spus Thom. „Nu-mi place”.

să ne găsesc o poartă, spuse Mat ferm. „Poate că Verín se va întoarce şi mă va elibera de acest jurământ nenorocit”.

— Cel mai bine să stea departe, spuse Thom. „Nu am încredere în ea. E ceva în neregulă cu asta”.

— Ea este Aes Sedai, spuse Mat. „Există ceva neadecvat la toate – cum ar fi zarurile în care sâmburii nu se adună – dar pentru un Aes Sedai, îmi place Verín. Şi sunt un bun judecător al caracterului, ştii asta”.

Thom ridică o sprânceană. Mat se încruntă înapoi.

— Oricum, spuse Thom, probabil că ar trebui să începem să trimitem paznici cu tine când vei vizita oraşul.

„Gărzile nu vor ajuta împotriva gholamului”.

— Nu, dar ce se întâmplă cu bătăuşii care te-au sărit în drum spre tabără trei nopţi în urmă?

Mat se cutremură. „Cel puţin aceştia au fost hoţi buni şi cinstiţi. Au vrut doar poşeta mea, frumoasă şi naturală. Nimeni nu avea o poză cu mine în buzunare. Şi nu e ca şi cum au fost răsuciţi de puterea Celui întunecat de a /V 1 – 1 7 1 I //

Înnebuni la apus sau altceva”.

— Încă, spuse Thom.

Mat nu a argumentat. Arde-l, dar probabil ar trebui să aducă soldaţi cu el. Câteva redarmări, oricum. Tabăra era chiar înainte. Unul dintre angajaţii lui Elayne, un bărbat pe nume Norry, acordase Bandei permisiunea de a campa în apropierea lui Caemlyn. Trebuiau să fie de acord să nu

permită mai mult de o sută de oameni să intre în oraş într-o anumită zi şi trebuiau să tabereze la cel puţin o legă de ziduri, în afara drumului oricăror sate şi nu pe pământul agricol al nimănui.

A vorbi cu acel funcţionar însemna că Elayne ştia că Mat era aici. Ea a trebuit să dar nu i-a trimis niciun salut, nicio recunoaştere că îi datora lui Mat pielea ei.

La o curbă a drumului, felinarul lui Thom arăta un grup de Redarms care stătea pe lângă. Gufrin, sergent al unei echipe, se ridică şi salută. Era un bărbat voinic, cu umeri largi. Nu îngrozitor de strălucitor, dar cu ochi ageri.

„Lord Mat!" el a spus.

— Ai vesti, Gufrin? întrebă Mat.

Sergentul se încruntă în sinea lui.

— Ei bine, spuse el. „Cred că este ceva ce ai putea dori să ştii". Uşoară! Bărbatul vorbea mai încet decât un Seanchan beat. „Aes Sedai s-au întors în tabără astăzi. Cât ai fost plecat, Domnul meu".

„Toţi trei?" întrebă Mat.

„Da Domnul meu".

Mat oftă. Dacă ar fi existat vreo speranţă ca această zi să se dovedească a fi altceva decât acru, asta a spălat-o. Sperase că vor rămâne în oraş încă câteva zile.

El şi Thom au continuat, părăsind drumul şi îndreptându-se pe o potecă printr-un câmp de urzici şi iarbă de cuţit. Buruienile scârţuiră în timp ce mergeau, felinarul lui Thom luminând tulpinile maro. Pe de o parte, a fost bine să mă întorc din nou în Andor; aproape că se simţea ca acasă, cu acele încuviinţări de copaci de frunze de piele şi de acrişor. Cu toate acestea, să te întorci şi să-l descoperi că arată atât de moartă a fost descurajant. Ce să faci cu Elayne? Femeile

erau supărătoare. Aes Sedai erau mai rele. Reginele au fost cele mai proaste din lot. Şi era toţi cei trei! Cum avea să o facă să-i dea turnătoriile ei? Acceptase oferta lui Verín în parte pentru că a crezut că îl va duce mai repede la Andor şi, prin urmare, să înceapă lucrul la dragonii lui Aludra!

În faţă, tabăra Bandei se aşeza pe o serie mică de dealuri, înrădăcinate în jurul celui mai mare dintre ele, în centru. Forţa lui Mat se întâlnise cu Estean şi pe ceilalţi care se îndreptaseră spre Andor, iar Trupa era din nou bine şi cu adevărat întreagă. Incendiile au ars; nu a fost nicio problemă să găseşti lemne mort pentru foc zilele astea. Fumul stăruia în aer, iar Mat auzi bărbaţi vorbind şi strigând. Încă nu era prea târziu, iar Mat nu a impus o interdicţie. Dacă nu se putea relaxa, măcar oamenii lui ar putea. Ar putea fi ultima şansă pe care au avut-o înainte de Ultima Bătălie.

Trolloci în Ţările de Graniţă, se gândi Mat. Avem nevoie de acei dragoni. Curând.

Mat a salutat de la câteva posturi de gardă şi s-a despărţit de Thom, arătând să meargă să găsească un pat şi să doarmă peste problemele lui pentru noapte. În timp ce a făcut-o, a notat câteva schimbări pe care le putea face în tabără. Aşa cum erau aranjate dealurile, o sarcină uşoară 1 17* J.V.wX 1 „11*J71

de cavalerie putea să vină în galop pe coridorul dintre ele. Doar cineva foarte îndrăzneţ ar încerca o astfel de tactică, dar tocmai asta făcuse în timpul bătăliei de pe Valea Marisin, în vechiul Coremanda. Ei bine, nu Mat însuşi, ci cineva din acele amintiri vechi.

Din ce în ce mai mult, el a acceptat pur şi simplu acele amintiri ca fiind ale sale. Nu le ceruse – indiferent ce

pretindeau acele vulpi însângerate – dar plătise pentru ele cu cicatricea în jurul gâtului. Fuseseră de folos în mai multe rânduri.

În cele din urmă, a ajuns la cort, intenţionând să-şi ia haine proaspete înainte de a găsi un alt cort pentru noapte, când a auzit vocea unei femei strigându-l. „Matrim Cauthon!”

Cenuşă sângeroasă. Aproape reuşise. Se întoarse fără tragere de inimă.

L „n-i 1 T” > 1 C – 1 L 1 – L

Teslyn Baradon nu era o femeie drăguţă, deşi putea s-a făcut un copac de scoarţă de hârtie acceptabil, cu acele degete osoase, acei umeri îngusti şi acea faţă slăbită. Purta o rochie roşie şi, de-a lungul săptămânilor, ochii ei pierduseră cea mai mare parte a supărării nervoase pe care *o* manifestase de când petrecuse timpul ca damană. Avea o privire atât de exersată încât ar fi putut câştiga un concurs de priviri cu o postare.

— Matrim Cauthon, spuse ea, apropiindu-se de el. „Trebuie să vorbesc cu tine”.

— Ei bine, se pare că o faci deja, spuse Mat, lăsându-şi mâna de pe clapa cortului. Avea o uşoară pasiune pentru Teslyn, împotriva judecăţii sale, dar nu avea de gând să o invite înăuntru. Nu mai mult decât ar invita o vulpe în adăpostul lui, indiferent de cât de amabil se gândea la

1 X *A* w L” /

vulpea în cauză.

„Aşa sunt”, a răspuns ea.

— Ai auzit vestea despre Ti 17 All

Turnul Alb?

„Ştiri?” spuse Mat. „Nu, nu am auzit nicio veste. Zvonuri,

totuşi… Am o minte din astea. Unii spun că Turnul Alb a fost reunificat, despre care probabil vorbiţi. Dar am auzit la fel de mulţi susţinând că este încă în război. Şi că Amyrlin a luptat Ultima Bătălie în locul lui Rand şi că Aes Sedai au decis să ridice o armată de soldaţi dându-i naştere şi că monştrii zburători au atacat Turnul Alb. Cel din urmă este, probabil, doar poveşti de raken care se ridică dinspre sud. Dar cred că cel despre Aes Sedai care a crescut o armată de bebeluşi ţine puţină apă”.

Teslyn îl privi cu o privire plată. Nu şi-a îndepărtat privirea. Bine că tatăl lui Mat spusese întotdeauna că este mai încăpăţânat decât un ciot de copac în flăcări.

În mod remarcabil, Teslyn oftă, chipul ei înmuiindu-se. „Fii, desigur, sceptic pe bună dreptate. Dar nu putem ignora ştirile. Chiar şi Edesma, care s-a prostit de partea rebelilor, îşi doreşte să se întoarcă. Avem de gând să mergem dimineaţa. Deoarece este obiceiul tău să dormi până târziu, am vrut să vin la tine în seara asta pentru a-ţi mulţumi”.

11 Al tău ce? 11

m.1 Lauce – Mulţumesc, maestru Cauthon, spuse Teslyn sec. „Această călătorie nu a fost uşoară pentru memnul dintre noi. Au fost momente de… tensiune. Nu spun că sunt de acord cu fiecare decizie pe care aţi luat-o. Asta nu înlătură faptul că fără tine, aş fi încă în mâinile lui Seanchan”. Ea tremura. „Îmi prefac, în momentele mele mai încrezătoare, că le-aş fi rezistat şi, în cele din urmă, aş fi scăpat singură. Este important să-ţi păstrezi nişte iluzii cu tine, nu ai spune?”

Mat şi-a frecat bărbia.

— Poate, Teslyn. Poate într-adevăr”.

În mod remarcabil, ea întinse mâna spre el.

— Aminteşte-ţi, dacă ai veni vreodată la Turnul Alb, ai acolo femei care îţi sunt datoare, Matrim Cauthon. Eu nu uit”.

A luat mâna. Se simţea la fel de osoasă pe cât părea, 1 – 1 1 1 J 7 1 t T * * A 1 *

dar era mai cald decât se aşteptase el. Unii Aes Sedai aveau gheaţă curgând în vene, asta era sigur. Dar altele nu au fost atât de rele.

Ea dădu din cap către el. Un semn respectuos din cap. Aproape un arc. Mat o eliberă şi, simţindu-se la fel de neliniştit ca şi cum cineva i-ar fi dat picioarele de sub el. Se întoarse pentru a merge înapoi spre propriul ei cort.

să ai nevoie de cai, spuse el. „Dacă aştepţi să pleci până mă trezesc dimineaţa, îţi dau ceva. Şi nişte prevederi. Nu ţi-ar plăcea să mori de foame înainte de a alunge la Tar Valon şi, din câte am văzut în ultima vreme, satele pe lângă care vei trece nu vor avea nimic de făcut.

— I-ai spus lui Joline…

„Mi-am numărat din nou caii”, a spus Mat. Zarurile alea încă zdrăngăneau în capul lui, arde-le. „Am făcut o altă numărătoare a cailor trupei. Se pare că avem ceva de rezervat. Poţi să le iei”.

„Nu am venit la tine în seara asta să te manipulez să-mi dai cai”, a spus Teslyn. „Sunt sincer”.

— Aşa că m-am gândit, spuse Mat, întorcându-se ridicând clapeta către cortul său. „De aceea am făcut oferta”. A păşit în cort.

Acolo, a îngheţat. Mirosul acela…

Sânge.

Sânge în aer

Mat se abătu imediat. Acel instinct i-a salvat viaţa când

ceva i-a zburat prin aer deasupra capului. Mat se rostogoli într-o parte, mâna lui lovind ceva umed când atingea podeaua. „Crimă!” urlă el. „Crimă în tabără! Crimă sângeroasă!”

Ceva se mişcă spre el. Cortul era complet negru, dar îl auzea. Mat s-a împiedicat, dar norocul a fost cu el, când din nou ceva zvâcni lângă el.

Mat a lovit pământul şi s-a rostogolit, aruncându-şi mâna în lateral. El a plecat.

Acolo! A venit lângă paletul său de dormit, mâna apucându-se de mâna lungă de lemn de acolo. S-a aruncat cu spatele în picioare, ridicând ashandarei, apoi s-a învârtit şi a tăiat – nu la forma care se mişca prin cort spre el, ci la perete.

Ţesătura se tăia cu uşurinţă şi Mat sări afară, ţinându-şi suliţa cu lamă lungă într-o mână. Cu cealaltă mână, întinse mâna spre cureaua de piele de la gât, cu unghiile sfâşăindu-i pielea în graba lui. A scos medalionul cu cap de vulpe şi s-a întors în peria din afara cortului.

O lumină slabă venea de la un felinar din apropiere pe un stâlp de la o intersecţie a căilor de tabără. După aceasta, Mat a distins silueta alunecând afară din ruptul din cort. O figură pe care se temea să o vadă. Gholamul arăta ca un bărbat, zvelt, cu păr nisipos şi trăsături neremarcabile. Singurul lucru distinct la lucru era cicatricea de pe obraz.

Trebuia să arate inofensiv, trebuia să fie de uitat. Dacă majoritatea oamenilor ar vedea acest lucru într-o mulţime,!

— Ar ignora. Până în punctul în care le-a rupt gâtul.

— R 4 – 1 1 /V X 1 1 * X 1 11*

Mat se dădu înapoi. Cortul lui era aproape de un deal şi s-a întors spre el, trăgând medalionul cu cap de vulpe în sus şi

înfăşurându-l strâns de cureaua de piele pe partea laterală a lamei lui ashandarei. Era departe de a fi o potrivire perfectă, dar el practicase asta. Medalionul era singurul lucru pe care îl ştia care l-ar putea răni pe gholam. A lucrat rapid, tot strigând după ajutor. Soldaţii nu ar fi de folos împotriva acestui lucru, dar gholamul spusese înainte că i se ordonase să se evite prea multă atenţie. Atenţia ar putea să o sperie.

A ezitat, aruncând o privire spre tabără. Apoi s-a întors către Mat care făcea un pas înainte. Mişcările sale erau la fel de fluide ca mătasea care se ondula în vânt. „Ar trebui să fii mândru”, a şoptit. „Cel care acum mă controlează te vrea mai mult decât pe oricine altcineva. Trebuie să-i ignor pe toţi ceilalţi până nu voi gusta din sângele tău”.

În mâna stângă, creatura purta un pumnal lung. Mâna lui dreaptă picura sânge. Mat simţi un fior îngheţat. Cine a ucis-o? Cine altcineva fusese ucis în locul lui Matrim Cauthon? Imaginea lui Tylin îi trecu din nou în minte. Nu văzuse cadavrul ei; scena a fost lăsată la imaginaţia lui. Din păcate, Mat avea o imaginaţie destul de bună.

Acea imagine din capul lui, mirosind sângele în aer, a făcut cel mai prostesc lucru pe care l-ar putea avea. A atacat.

Urlând în întunericul deschis, Mat se învârti înainte, balansând ashandarei. Creatura era atât de rapidă. Părea să curgă din calea armei lui.

Îl înconjura, ca un lup care se învârte, paşi abia scot un zgomot în buruienile uscate. A lovit, forma sa neclară şi doar un salt înapoi prin reflex l-a salvat pe Mat. S-a zbătut printre buruieni, legănând ashandarei. Părea să se ferească de medalion. Lumină, fără asta, Mat ar fi mort şi ar sângera pe pământ!

A venit din nou spre el, ca întunericul lichid. Mat s-a legănat sălbatic şi a tăiat gholam-ul mai mult din noroc decât orice altceva. Medalionul scoase un şuierat aprins când atinse mâna fiarei. Mirosul de carne arsă s-a ridicat în aer, iar gholam-ul s-a repezit înapoi.

„Nu trebuia să o ucizi, să te arzi”, a strigat Mat la asta. „Puteai să o părăseşti! Nu ai vrut-o; m-ai vrut!”

Lucrul a zâmbit doar, cu gura îngrozitor de negru, dinţii răsuciţi. „O pasăre trebuie să zboare. Un bărbat trebuie să respire. Trebuie să ucid”. A mers înainte, iar Mat şi-a dat seama că avea probleme. Strigătele de alarmă erau acum puternice. Trecuseră doar câteva momente, dar încă câteva, iar autorul va veni. Încă doar câteva momente…

— Mi s-a spus să-i omor pe toţi, spuse gholam încet. „Pentru a te scoate afară. Bărbatul cu mustaţă, bătrânul care s-a amestecat data trecută, micuţa femeie cu pielea închisă la culoare care îţi ţine afecţiunea. Toate, dacă nu te iau acum”.

Arde acel gholam; de unde ştia chestia despre Tuon? Cum? A fost imposibil!

A

fost atât de uimit, încât abia a avut timp să ridice ashandarei, când gholamul a sărit după el. Mat înjură, răsucindu-se în lateral, dar prea târziu. Cuţitul creaturii fulgeră în aer. Apoi arma smuci şi smulse lateral de pe degete. Mat a tresărit, apoi a simţit ceva care se înfăşoară în jurul lui şi îl smuci în spate, departe de atingerea loviturii gholam-ului.

I-i-i j2 – 1 t1 1 i r* i 1 – 1 – Ţesături de aer. Teslyn! Stătea în faţa cortului lui, cu faţa o mască de concentrare.

„Nu o vei putea atinge direct cu ţesături!” Mat ţipă în timp

ce Aerul ei îl depune la mică distanţă de gholam. Dacă ea ar fi fost capabilă să-l ridice suficient de sus, i-ar fi fost bine cu asta! Dar nu văzuse niciodată un Aes Sedai ridicând pe cineva mai mult de un pas şi ceva în aer.

X f-y 1 A. ’11 1/V „/VII”!

S-a grăbit într-o parte, gholam-ul încărcând după el. Apoi ceva mare a zburat între ei, făcându-l pe gholam să se eschiveze fluid. Obiectul – un scaun! – s-a izbit de deal de lângă ei. Gholam-ul se învârti în timp ce o bancă mare se izbi de el, aruncându-l înapoi.

4” L 1*r – 1 1 l-T-1 1 l – 1

Mat se linişti, uitându-se la Teslyn, care întindea mâna în cortul său cu ţesături invizibile de Aer. Femeie inteligentă, se gândi el. Ţesăturile nu puteau atinge gholam, dar ceva aruncat de ele putea.

Asta nu l-ar opri. Mat văzuse creatura smulgând un cuţit care fusese înfipt în piept; arătase indiferenţa pe care ar da dovadă de un bărbat smulgând o bavură din haine. Dar acum soldaţii săreau peste poteci, purtând ştiuci sau săbii şi scuturi. Întreaga tabără era luminată.

Gholam-ul îl privi pe Mat, apoi se repezi spre întunericul din afara taberei. Mat se învârti, apoi încremeni când văzu doi Redarms aşezându-şi ştiuţele împotriva gholam-ului care se apropia. Gorderan şi Fergin. Ambii arbaţi care supravieţuiseră timpului din Ebou Dar.

„Nu!” strigă Mat. „Lasă-l”.

Prea târziu. Gholam-ul aluneca indiferent printre ştiuci, apucându-i fiecare de gât într-o mână, apoi strivindu-şi degetele. Cu o învârtire, le-a smuls carnea, aruncându-i pe ambii bărbaţi. Apoi a plecat în întuneric.

A 1 L l X/KT*TVA J/K 1 www

Arde-te! se gândi Mat, începând să se năpustească după el. Te voi evidenţia şi… A îngheţat. Sânge în aer. Din interiorul cortului lui. Aproape că uitase asta.

Olver! Mat se repezi înapoi la cort. Înăuntru era întuneric, deşi parfumul sângelui l-a atacat din nou. „Uşoară! Teslyn, poţi…

Un glob de lumină a apărut în spatele lui.

Lumina globului ei a fost suficientă pentru a ilumina o scenă teribilă în interior. Lopin, Mats slujind omului, zăcea mort, sângele lui întunecând podeaua cortului într-o mare piscină neagră. Alţi doi bărbaţi – Riddem şi Will Reeve, redarms care îi păziseră uşa – au fost îngrămădiţi pe paletul lui de dormit. Ar fi trebuit să observe că lipseau din postul lor. Prost!

Mat simţi un junghi de durere pentru morţi. Lopin, care a arătat abia recent că a fost recuperat din moartea lui Nalesean. Lumina îl arde, fusese un om bun! Nici măcar un soldat, doar un slujitor, mulţumit să aibă pe cineva de care să aibă grijă. Acum Mat se simţea groaznic pentru că se plânsese de el. Fără ajutorul lui Lopin, Mat nu ar fi putut scăpa de Ebou Dar.

Şi cei patru Redarms, dintre care doi supravieţuiseră lui Ebou Dar şi atacului anterior al gholamului.

Ar fi trebuit să trimit un cuvânt, se gândi Mat. Ar fi trebuit să pună întreaga tabără în alertă. Ar fi făcut asta bine? Gholam-ul se dovedise practic de neoprit. Mat avea bănuiala că ar putea reduce întreaga trupă ajungând la el, dacă era nevoie. Numai comanda stăpânului său de a evita atenţia l-a împiedicat să facă acest lucru.

Nu văzu niciun semn de Olver, deşi băiatul ar fi trebuit să doarmă pe paletul lui în colţ. Sângele lui Lopin se strânsese

în apropiere, iar pătura lui Olver îl absorbea de jos. Mat trase adânc aer în piept şi începu să caute prin prăbuşire, răsturnând păturile şi privind în spatele mobilierului de călătorie, îngrijorat de ce ar putea găsi.

Au sosit mai mulţi soldaţi, înjurând. Tabăra venea în alertă: suflau cornurile de avertizare, felinarele erau aprinse, zgomot armura.

„Olver”, le-a spus Mat soldaţilor care se adunau în pragul uşii lui. Căutase tot cortul însângerat! „L-a văzut cineva?”

„Cred că a fost cu Noal”, a spus Slone Maddow, un Redarm cu urechi largi. „Ei”.

Mat a împins afară din cort, apoi a alergat prin tabără spre cortul lui Noal. A sosit exact în momentul în care bărbatul cu părul alb ieşea, privind alarmat în jur.

„Olver?” întrebă Mat, ajungând la bărbatul în vârstă.

— E în siguranţă, Mat, spuse Noal, strâmbându-se. „Îmi pare rău, nu am vrut să te alarmez. Ne jucam Snakes and Foxes, iar băiatul a adormit pe podea. Am tras o pătură peste el; a stat atât de târziu să te aştepte în nopţile astea încât mi-am dat seama că e mai bine să nu-l trezesc. Ar fi trebuit să trimit un cuvânt”.

„Îţi pare rău?” spuse Mat, apucându-l pe Noal într-o îmbrăţişare. „Este un om minunat. I-ai salvat viaţa!”

O oră mai târziu, Mat stătea cu Thom şi Noal în micul cort al lui Thom. O duzină de Redarms păzeau locul, iar Olver fusese trimis să doarmă în cortul lui Teslyn. Băiatul nu ştia cât de aproape fusese să fie ucis. Să sperăm că nu o va face niciodată.

Mat şi-a purtat din nou medalionul, deşi trebuia să găsească o nouă curea de piele. Ashandarei îl tăiaseră pe celălalt destul de rău. Ar trebui să găsească o modalitate

mai bună de a-l lega acolo.

— Thom, spuse Mat încet, creatura te-a amenințat și pe tine, Noal. Nu a menționat Olver, dar a menționat Tuon”.

„De unde ar ști chestia despre ea?” întrebă Thom, scărpinându-se în cap.

„Gărzile au găsit un alt cadavru în afara taberei. Derry”. Derry era un soldat care dispăruse cu câteva zile în urmă, iar Mat prezusese că a dezertat. Se întâmpla uneori, deși dezertarea era neregulată în trupă.

— Era mort de câteva zile.

— I-a luat atât de mult în urmă? spuse Noal, încruntat. Umerii lui Noal erau aplecați și avea un nas în formă de piper mare, îndoit, care creștea chiar în mijlocul feței. Întotdeauna păruse… uzat pentru Mat. Mâinile lui erau atât de noduroase, încât păreau să fie toate degetelor.

— Probabil că l-a interogat, spuse Mat. „Am aflat oameni cu care am petrecut timp, unde era cortul meu”.

„Este lucrul capabil de asta?” spuse Thom. „Mi s-a părut mai degrabă un câine care te vânează”.

Știa unde să mă găsească în palatul lui Tylin”, a spus Mat. „Chiar și după ce am fost plecat, a mers în camerele ei. Deci ori a întrebat pe cineva, ori a observat. Nu vom ști niciodată dacă Derry a fost torturat sau dacă pur și simplu a fugit peste gholam în timp ce acesta se strecura prin tabără și spiona. Dar chestia este inteligentă”.

De fapt, nu ar merge după Tuon, nu-i așa? A-și amenința prietenii a fost probabil doar o modalitate de a-l dezlănțui pe Mat. La urma urmei, chestia arătase în seara asta că mai avea ordine să evite prea multă atenție. Asta nu l-a consolat prea mult pe Mat. Dacă acel monstr l-a rănit pe Tuon…

Exista o singură modalitate de a te asigura că asta nu se întâmplă.

„Deci ce facem?” întrebă Noal.

„O să-l vânăm”, a spus Mat încet, „şi o să-l ucidem pe nenorocitul”.

Noal şi Thom au tăcut.

„Nu Voi avea chestia asta să ne urmărească până la Turnul Ghenţei”, a spus Mat.

— Dar poate fi ucis, Mat? întrebă Thom.

„Orice poate fi ucis”, a spus Mat. „Teslyn a dovedit că ar putea să-l rănească folosind Puterea Unică, dacă era inteligentă. Va trebui să facem ceva similar”.

„Ce?” întrebă Noal.

— Încă nu ştiu, spuse Mat. „Vreau ca voi doi să vă continuaţi pregătirile; pregăteşte-ne ca să plecăm spre Turnul Ghenţei de îndată ce ne va lăsa jurământul meu către Verín. Arde-mă, mai trebuie să vorbesc cu Elayne. Vreau ca dragonii lui Aludra să înceapă. Va trebui să-i mai scriu o scrisoare. Mai puternic, de data asta.

„Deocamdată, vom face câteva modificări. O să încep să dorm în oraş. Un han diferit în fiecare seară. Vom anunţa trupa, aşa că dacă gholam-ul ascultă, va afla. Nu va fi nevoie să atace bărbaţii.

„Veţi avea nevoie să vă mutaţi şi voi în oraş. Până când se va face asta, până când va fi mort sau eu sunt. Întrebarea este ce să faci cu Olver. Chestia nu l-a menţionat, dar…”

A văzut înţelegere în ochii lui Thom şi ai lui Noal. Mat o lăsase pe Tylin în urmă, iar ea era moartă acum. Nu avea de gând să-i facă la fel cu Olver.

— Va trebui să luăm băiatul cu noi, spuse Thom.

— Ori asta, ori trimite-l departe.

— Am auzit pe Aes Sedai vorbind mai devreme, spuse Noal, frecându-şi faţa cu un deget osos. „Plănuiesc să plece. Poate să-l trimiţi cu ei?”

Mat se strâmbă. În felul în care Olver se uita la femei, Aes Sedai l-ar fi înşirat de degetele de la picioare într-o zi. Mat a fost surprins că nu se întâmplase deja. Dacă ar afla vreodată care dintre Redarms îl învăţa pe băiat să se comporte aşa în jurul femeilor…

XTk7 rv, 7 i” ’1 i *r** wi → *r*

— Mă îndoiesc că l-am putea face să plece, spuse Mat. „Ar fi ferit de ochii lor şi ar reveni aici în prima lor noapte de plecare”.

Thom dădu din cap în semn de acord.

— Va trebui să-l luăm cu noi, spuse Mat. „Pune-l să stea la hanurile din oraş. Poate că…”

„Matrim Cauthon!” Strigătul strident veni din afara cortului lui Thom.

Mat oftă, apoi dădu din cap către ceilalţi doi şi se ridică. Ieşi din cort şi constată că Joline şi Gardienii ei îşi făcuseră drum prin Redarms şi aproape \că deschiseseră clapele cortului pentru a intra înăuntru. Înfăţişarea lui o atrase scurt.

Câţiva dintre Redarms păreau ruşinaţi că au lăsat-o să treacă, dar bărbaţii nu puteau fi învinovăţiţi. Bloody Aes Sedai ar face ce le-ar fi plăcut.

Femeia însăşi era tot ceea ce nu era Teslyn. Zveltă şi drăguţă, a purtat o rochie albă cu un decolteu adânc. Ea zâmbea adesea, deşi acel zâmbet devenise cu buzele subţiri când îl întoarse pe Mat şi avea ochi mari şi căprui. Tipul de ochi care ar putea aspira un bărbat şi ar putea încerca să-l înece.

Oricât de frumoasă era, Mat nu se gândea la ea ca pe o potrivire pentru unul dintre prietenii lui. Nu i-ar fi urat niciodată lui Joline pe cineva care îi plăcea. De fapt, era prea domn ca să-i ureze celor mai mulţi dintre duşmanii săi. Cel mai bine a stat cu Fen şi Blaeric, Gardienii ei, care erau nebuni în opinia lui Mat.

a a i – x – j-k – i-i i – i

Amândoi erau Borderlanderi – unul Shienaran, celălalt Saldaean. Ochii înclinaţi ai lui Fen erau duri. Părea să caute mereu pe cineva pe care să-l ucidă; fiecare conversaţie cu el a fost un interviu pentru a vedea dacă te încadrezi în criterii. Nodul lui Blaeric creştea şi se mai lungea, dar era încă prea scurt. Mat ar fi menţionat că arăta remarcabil ca o coadă de bursuc lipită de capul lui, cu excepţia faptului că nu avea chef să fie ucis astăzi. Fusese deja o seară îngrozitoare.

Joline şi-a încrucişat braţele sub sâni. „Se pare că rapoartele tale despre această… creatură care te urmăresc au fost exacte”. Părea sceptică. Pierduse cinci oameni buni, iar ea părea sceptică. Bloody Aes Sedai.

„Şi?” el a întrebat. „Ştii ceva despre gholam?”

„Niciun lucru”, a spus ea. „Indiferent, trebuie să mă întorc la Turnul Alb. Voi pleca mâine”. Ea părea ezitant. „Aş dori să vă întreb dacă îmi împrumutaţi nişte cai pentru excursie. Orice poţi economisi. Nu voi fi pretenţios”.

— Nimeni din oraş nu ţi-ar vinde nimic, nu? spuse Mat cu un mormăit.

Fata ei a devenit şi mai senină.

— Ei bine, în regulă, spuse Mat. – Cel puţin ai întrebat frumos de data asta, deşi văd cât de greu a fost pentru tine. – am promis ceva lui Teslyn deja. Ai şi tu câteva. Va

merita să vă iau din părul meu, femeile însângerate”.

— Mulţumesc, spuse ea, cu vocea controlată. „Totuşi, un sfat. Având în vedere compania pe care o ţii adesea, ai putea dori să înveţi să-ţi controlezi limba”.

„Având în vedere compania pe care o ţin prea des”, a spus Mat, „este al naibii de uimitor că nu jur mai mult. Pleacă cu tine, Joline. Trebuie să-i scriu o scrisoare Maiestăţii Sale Regale, regina Elayne prima”.

Joline adulmecă.

— Ai de gând să o înjuri şi pe ea?

— Bineînţeles că sunt, mormăi Mat, întorcându-se să se întoarcă la cortul lui Thom.

— Cum altfel va avea încredere că e cu adevărat de la mine?

10 După Pata

— Sunt de acord cu aceste numere, spuse Elyas, mergând lângă Perrin. Grady a mers pe partea cealaltă, gânditor în haina lui neagră. Montem al’ San şi Azi al’ Thone – cei doi paznici ai lui Perrin pentru ziua – au rămas în urmă.

Era încă dimineaţa devreme. Perrin aparent verifica posturile de pază, dar chiar voia să meargă. Ei mutaseră tabăra pe o palişte înălţată de-a lungul drumului Jehannah. Avea o sursă bună de apă şi era suficient de aproape de drum pentru a-l controla, dar suficient de îndepărtat pentru a putea fi apărat.

Pe o parte a pajiştii, o statuie antică zăcea în faţa unui petic de copaci. Statuia căzuse pe o parte cu mult timp în urmă şi cea mai mare parte era acum îngropată, dar un braţ s-a ridicat de pe pământ, ţinând mânerul unei săbii. Lama a fost înfiptă în pământ.

A T XU – L 1 – i X 1 i – i ZA *11 – * 1 1 * /v – i

— Nu ar fi trebuit să-l trimit pe Gill şi pe ceilalţi înainte, spuse Perrin. „Asta i-a lăsat să fie smuls de prima forţă care trece”.

— Nu puteai să anticipezi asta, spuse Elyas. „Nici nu ai fi putut anticipa că vei fi întârziat. Unde le-ai fi lăsat? Shaido venea în spate, iar dacă bătălia noastră de la Maiden nu ar fi mers bine, Gill şi ceilalţi ar fi fost prinşi între două grupuri de inamici Aiel.

T’i – x/ – i – 1 1 – Perrin mârâi pentru sine. Picioarele lui cizme s-au înfipt puţin în pământul ud. Ura parfumul acelui noroi călcat, stătut amestecat cu plante moarte putrezite. Nu era nici pe departe la fel de rău ca boala Blight, dar i se părea că întregul pământ era la doar câţiva paşi de asta.

S-au apropiat de un post de pază. Doi bărbaţi – Hu Barran şi Dari Coplin – au stat de veghe aici. Ar mai fi cercetători suplimentari, desigur: doi bărbaţi de la Rivers în copaci, Fecioare care patrulează pe pământ. Dar Perrin aflase că câţiva bărbaţi cărora li s-au acordat posturi în jurul taberei dădeau tuturor celor din interior un sentiment de ordine.

Gardienii l-au salutat, deşi salutul lui Darl a fost neglijent. Ei emanau un amestec ciudat de arome – regret, frustrare, dezamăgire. Şi jenă. Ultimul a fost slab, dar tot acolo. Presupusul desfăşurare a lui Perrin cu Berelain era încă recent în mintea lor, iar întoarcerea lui Faile părea să le sporească disconfortul. În cele două râuri, nu-ţi trăia uşor reputaţia de infidelitate.

Perrin dădu din cap către ei, apoi continuă. Nu a făcut prea multe inspecţii oficiale. Dacă bărbaţii ar şti că va trece cândva în fiecare zi, s-ar ţine în ordine. În majoritatea cazurilor. Noaptea trecută, trebuia să-l pună treaz pe Berin Thane, adormit, cu cizma lui şi era mereu atent să

urmărească mirosul băuturii tari printre ei. Nu l-ar fi lăsat pe lângă Jori Congar să strecoare o ciupitură sau două în timp ce era de gardă.

— În regulă, spuse Perrin. „Mantele Albe au oamenii şi proviziile noastre”. S-a strâmbat, gândindu-se că cerealele cumpărate din Se Habor vor umple pântecele Whitecloak. „Am putea să ne furişăm şi să-i eliberăm?”

— Nu văd nevoia de a te strecura, spuse Grady din spate.

— Scuză-mă, Domnul meu, dar se pare că faci din asta o problemă mai mare decât este.

Perrin se uită înapoi la bărbatul din piele. „Sunt mantii albe, Grady. Sunt întotdeauna o mare problemă”.

„Nu vor avea pe nimeni care să poată canaliza Puterea Unică”. Grady a ridicat din umeri, cu mâinile strânse la spate, în timp ce mergea. Cu haina neagră, acul şi atitudinea din ce în ce mai soldată, semăna din ce în ce mai puţin cu un fermier. „Neald se simte mai bine. El şi cu mine am putea să-i doborâm pe acei Copii până ne vor da ceea ce vrem”.

Perrin dădu din cap. Ura ideea de a-l lăsa pe Asha man să se elibereze cu impunitate. Mirosul de carne arsă în aer, pământul sfâşiat şi rupt. Mirosurile fântânilor lui Dumai. Cu toate acestea, nu-şi putea permite o altă distragere ca Maiden. Dacă nu ar fi altă opţiune, ar da ordinul.

Nu încă, totuşi. Nu există coincidenţe cu ta veren. Lupii, Mantele Albe. Lucrurile pe „care le depăşise de ceva vreme se întorceau să-l vâneze. Îi împinsese pe Copii din Cele Două Râuri. Mulţi dintre bărbaţii care fuseseră cu el atunci l-au urmat acum aici.

— Poate că se va ajunge la asta, îi spuse Perrin lui Grady, încă mergând. „Dar poate că nu. Avem o forţă mai mare

decât ei şi, cu stindardul ăla cu cap de lup în sfârşit dat jos, s-ar putea să nu-şi dea seama cine suntem. Arboram steagul reginei Ghealdanului, iar ei trec prin teritoriul lui Alliandre. Probabil că au văzut proviziile în cărucioarele oamenilor noştri şi au decis să „le protejeze”. Unele discuţii, poate puţină intimidare, ar putea fi suficiente pentru a-i convinge să returneze oamenii noştri”.

— 1 – 11 „1 1 1 – 1 WZ21 1 7 1 – Elyas dădu din cap, iar Grady păru să fie de acord, deşi Perrin nu era convins de propriile sale cuvinte. Mantele Albe îl bântuiseră încă de la începuturile sale în afara celor două râuri. A face cu ei nu fusese niciodată simplu.

Se simţea de parcă a venit momentul. E timpul să pună capăt necazurilor lui cu ei, într-un fel sau altul.

Şi-a continuat turul, ajungând în secţiunea Aiel a taberei. Dădu din cap către o pereche de Fecioare care stăteau de pază cu o vigilenţă relaxată. Nu s-au ridicat în picioare sau nu au salutat – ceea ce i-a convenit bine – deşi au dat din cap. Se pare că câştigase un îi grozav în ochii lor prin modul în care plănuise, apoi realizase, atacul asupra Shaido.

Aieli îşi menţineau propriile posturi de pază, iar el nu avea niciun motiv să le inspecteze. Dar i-a inclus oricum în rundele sale. Se părea că, dacă avea de gând să viziteze celelalte secţiuni ale taberei, ar trebui să o facă şi aici.

Grady se opri brusc şi se întoarse spre corturile înţelepţilor.

„Ce?” întrebă Perrin urgent, cercetând tabăra. Nu putea vedea nimic neobişnuit.

Grady zâmbi. „Cred că s-au descurcat”. A pornit în tabăra Aiel, ignorând privirile pe care i-au aruncat mai multe Fecioare. Ar fi putut foarte bine să-l fi dat afară, Asha man

sau nu, dacă Perrin nu ar fi fost acolo.

Neald, gândi Perrin. El a lucrat cu Aes Sedai pentru a descoperi cercuri. Dacă Grady ar fi văzut ceva în tesaturi…

Perrin l-a urmat şi în curând ajunseră la un inel de corturi înţeleptul în centrul taberei Aiel, zona dintre ele uscata – poate de tesaturi – şi pământul strâns. Neald, Edarra şi Măsuri stăteau acolo. Fager Neald era un tânăr murândian cu o mustaţă care se ondula până la puncte. Nu purta ace pe gulerul hainei sale negre, deşi probabil că va fi promovat de îndată ce grupul se va întoarce din excursie. Crestese în Putere de când începuseră.

Era încă palid din cauza muşcăturilor de şarpe pe care le luase, dar arăta mult mai bine decât avea doar câteva zile în urmă. Zâmbea, se uita la aerul din faţa lui şi mirosea exuberant.

O poartă mare a despărţit aerul. Perrin mormăi. Părea sa ducă înapoi într-un loc în care campasera cu câteva săptămâni în urma – un câmp deschis, fără nicio importanţă X w X X *t* reala.

„Funcţionează?” spuse Grady, îngenunchind lângă Neald.

— E frumos, Jur, spuse Neald încet. Vocea lui nu dădea nicio urmă de bravada pe care o manifesta adesea. „Mă simt sayar. Parcă sunt mai complet acum”.

— Îl canalizezi? întreba Perrin.

„Nu. Nu am nevoie. O pot folosi”.

„Cum îl foloseşti?” întreba Grady, nerăbdătoare.

„Eu… E greu de explicat. Tesaturile sunt sayin, dar mi se pare că pot să le întăresc cu sayar. Atâta timp cât îmi pot face singur o poartă, se pare că pot creste Puterea – şi dimensiunea – cu ceea ce femeile îmi împrumuta. Uşoara! E minunat. Ar fi trebuit să facem asta cu luni în urmă”.

Perrin arunca o privire spre cele două femei, Măsuri şi Edarra. Niciunul nu părea la fel de exultant ca Neald. Măsuri părea puţin bolnava şi mirosea a frica. Edarra mirosea curioasa şi precauta. Grady a menţionat ca crearea unui cerc în acest fel părea sa le ceară bărbaţilor să obţină controlul asupra femeilor.

— Atunci, în curând, vom trimite grupul de cercetători la Cairhien, spuse Perrin, bătând în buzunar puzzle-ul fierarului. „Grady, aranează cu Aiel despre acea misiune, instalează porţile aşa cum cer ei”.

t\ x 1 7 1 7 1 T 1 – r? – i

— Da, domnule, spuse Grady, frecându-şi faţa pielea. „Probabil că ar trebui să învăţ aceasta tehnica în loc să continui în runde. Deşi este ceva despre care aş vrea să vă vorbesc mai întâi. Dacă ai timp”.

— Dacă vrei, spuse Perrin, îndepărtându-se de grup. În lateral, câţiva dintre ceilalţi înţelepţi i-au spus lui Neald că e rândul lor să încerce cercul cu el. Nu s-au comportat deloc de parcă Neald ar fi condus, iar el s-a grăbit să se supună. Se plimbase uşor în jurul Aielului de când îi spusese ceva puţin prea bătut unei Fecioare şi ajunsese să joace Maiden’s Kiss.

— Despre ce este vorba, Grady? întrebă Perrin odată ce au fost puţin departe.

— Ei bine, Neald şi cu mine suntem amândoi suficient de bine pentru a face porţi, se pare, spuse Grady. „Mă întrebam dacă aş putea…” Părea ezitant.

— Ei bine, dacă aş avea voie să mă strecoare la Turnul Negru pentru o după amiază, să-mi văd familia.

Aşa este, gândi Perrin. Are o soţie şi un fiu. Asha man nu vorbea des despre ei. De fapt, nu vorbea des despre multe.

— Nu ştiu, Grady, spuse Perrin, ridicând privirea spre cerul întunecat. „Avem White Cloaks în faţă şi încă nu se ştie sigur dacă acei Shaido vor încerca să ne ţină în ambuscadă. Îmi duc să fiu fără tine până când ştiu că suntem într-un loc în siguranţă”.

— Nu trebuie să dureze mult, domnule, spuse Grady cu seriozitate. Perrin uita uneori cât de tânăr era bărbatul, cu doar şase sau şapte ani mai în vârstă decât el. Grady părea mult mai bătrân în haina aceea neagră, cu faţa întunecată de soare.

— Vom găsi un timp, spuse Perrin. „Curând. Nu vreau v v – L” / – /KW X X 271 /K./K 1 J 1 1

să supăr nimic până nu vom afla ce s-a întâmplat de când am plecat”. Informaţia ar putea fi puternică. Balwer îl învăţase asta.

Grady dădu din cap, părând liniştit, deşi Perrin nu-i dăduse nimic concret. Uşoară! Chiar şi Asha man au început să miroasă ca oameni care îl vedeau ca pe stăpânul lor. Fuseseră atât de distante când a început totul.

— Nu ţi-ai făcut niciodată griji pentru asta înainte, Grady, spuse Perrin. „S-a schimbat ceva?”

I-i-i i 1 / „A 1 TA – * – 1 – Totul, spuse Grady încet. Perrin simţi un miros din parfumul lui. Plină de speranţă. „S-a schimbat cu câteva săptămâni în urmă. Dar bineînţeles că nu ştii. Nimeni nu ştie. Fager şi cu mine nu eram siguri la început şi nu eram siguri dacă ar trebui să spunem cuiva de teamă să nu păream delir.

„Ştii ce?”

„Doamne, pata. S-a dus”.

Perrin se încruntă. Vorbea nebunia asta? Dar Grady nu mirosea a nebun.

„S-a întâmplat în acea zi”, a spus Grady, „când am văzut ceva în nord. Domnul meu, ştiu că sună incredibil, dar este adevărat!”

— Se pare că ar fi putut fi vorba de Rand, spuse Perrin, iar culorile se învârteau în faţa lui. I-a alungat.

— Dacă spui asta, voi avea încredere în tine, Grady. Dar ce legătură are asta cu Turnul Negru şi familia ta? Vrei să vezi dacă alţi Asha man sunt de acord?”

— Oh, vor fi de acord, spuse Grady. „Este... ei bine, Domnul meu, sunt un om simplu. Sora, ea a fost întotdeauna gânditoarea. Fac ceea ce trebuie făcut şi atât. Ei bine, aderarea la Turnul Negru, era ceva ce trebuia făcut. Ştiam ce se va întâmpla când am fost testat. Ştiam că era în mine. Era în tatăl meu, vezi. Nu vorbim despre asta, dar a fost acolo. Roşii l-au găsit tânăr, imediat după ce m-am născut.

„Când m-am alăturat Lordului Dragon, ştiam ce se va întâmpla cu mine. Încă câţiva ani şi aş fi plecat. Ar putea la fel de bine să-i petrec luptând. Lordul Dragon mi-a spus că sunt soldat şi un soldat nu îşi poate părăsi datoria. Deci nu am cerut să mă întorc până acum. Ai avut nevoie de mine”.

„Asta s-a schimbat?”

„Doamne, pata a dispărut. Nu am de gând să înnebunesc. Asta înseamnă... ei bine, întotdeauna am avut un motiv să lupt. Dar acum am şi eu un motiv să trăiesc”.

Privind în ochii bărbatului, Perrin înţelese. Cum trebuie să fi fost? Ştiind că în cele din urmă vei înnebuni şi trebuie să fii executat. Probabil de prietenii tăi, care ar numi-o milă.

Asta era ceea ce Perrin simţise în Asha man tot timpul, motivul pentru care se ţineau deoparte, părând adesea atât de sumbru. Toţi ceilalţi au luptat pentru viaţă. Asha man...

1 w w7 w 7 XX 7
se luptaseră să moară.
Aşa se simte Rand, îşi spuse Perrin, privind cum culorile se învârteau din nou şi prietenul său apare. Călărea marele său cal negru printr-un oraş cu străzi noroioase, vorbind cu Nynaeve, care călărea lângă el.
T\ * l* „jwl* „* îţi 1
Perrin clătină din cap şi alunga imaginea.
— Te ducem acasă, Grady, promise el. „Vei avea ceva timp cu ea înainte
— V k7*j X 1 *îi X*
să vină sfârşitul".
1 17- 11* 1 ** – Grady dădu din cap, aruncând o privire spre cer în timp ce un bubuit scăzut de tunet venea dinspre nord. „Vreau doar să vorbesc cu ea, ştii? Şi trebuie să-l văd din nou pe micuţul Gadren. Nu-l voi recunoaşte pe băiat".
— Sunt sigur că e un copil frumos, Grady.
Grady rase. Mi s-a părut ciudat, dar bine, să aud asta de la bărbat. „Frumos? Gadren? Nu, Domnul meu, poate fi mare pentru vârsta lui, dar e cam la fel de drăguţ ca un ciot. Totuşi, îl iubesc ceva înverşunat". El clătină din cap, amuzat. „Dar ar trebui să plec să învăţ acest truc cu Neald. Mulţumesc, Domnul meu".
Perrin zâmbi, privindu-l plecând în timp ce o Fecioară veni grăbită în tabără. Ea a raportat celor înţelepţi, dar a vorbit suficient de tare pentru a-l lăsa pe Perrin să audă. „Este un străin care călăreşte pe drumul spre tabără. El arborează un steag al păcii, dar poartă hainele acestor Copii ai Luminii".
Perrin dădu din cap, adunându-şi gărzile. În timp ce se grăbea spre partea din faţă a taberei, Tam a apărut şi a căzut lângă el. Au ajuns exact când Manta Albă se apropia

de primele posturi de gardă. Bărbatul a călărit un cadru alb strălucitor şi purta un stâlp lung cu un steag alb. Îmbrăcămintea lui albă – mail cu un tabard sub mantie – purta o rază de soare galbenă pe sân.

Perrin a simţit o senzaţie ascuţită de scufundare. L-a recunoscut pe acest om. Dain Bomhald.

„Vin să vorbesc cu criminalul Perrin Aybara”, anunţă Bomhald cu voce tare, oprindu-se.

— Sunt aici, Bomhald, strigă Perrin, ieşind.

Bomhald se uită la el. „Eşti tu. Lumina te-a predat nouă”.

— Dacă nu ţi-a oferit şi o armată de trei sau patru ori mai mare decât cea pe care o ai acum, spuse Perrin, atunci mă îndoiesc foarte mult că va conta.

„Avem în posesia noastră oameni care pretind fidelitate *şi*. W „l. – a „l

faţă de tine, Aybara”.

„Ei bine, îi poţi lăsa să se întoarcă în tabăra noastră şi vom fi pe drum”.

Tânărul Mantă Albă şi-a întors montura într-o parte, încruntat. „Avem treburi neterminate, Darkfriend”.

— Nu este nevoie ca asta să devină urât, Bomhald, spuse Perrin. „După cum văd eu, putem totuşi să mergem 1 i *îi* fiecare pe drumul său”.

„Copiii preferă să moară decât să lase dreptatea nefăcută”, a spus Dain, scuipat găina în lateral. „Dar voi lăsa asta să-l explice Lordul Căpitan Comandant. El vrea să te vadă singur. Mi s-a ordonat să vă spun că el aşteaptă lângă drum cu o scurtă călătorie înainte. Ar vrea să te întâlneşti cu el”.

— Crezi că o să intru într-o capcană atât de evidentă? întrebă Perrin.

Bomhald a ridicat din umeri. „Vino sau nu. Lordul meu Căpitan Comandant este un om de onoare şi jură prin jurământ că te vei întoarce cu bine, ceea ce este mai mult decât i-aş fi dat unui Prieten întunecat. Poţi să-ţi aduci Aes Sedai, dacă le ai, pentru siguranţă”. Cu asta, Bomhald şi-a întors montura şi a plecat în galop.

T’î – 7 1 * L k „/ – X 1 1 Jw/K 1

Perrin rămase gânditor, privindu-l retrăgându-se.

— Chiar nu te gândeşti să mergi, nu-i aşa, fiule? întrebă Tam.

„Aş prefera să ştiu sigur cu cine mă confrunt”, a spus Perrin. „Şi am cerut parlament. Poate negociază pentru oamenii noştri înapoi. Arde-mă, Tam. Trebuie măcar să încerc înainte să-i atac”.

Tam oftă, dar dădu din cap.

— A menţionat Aes Sedai, spuse Perrin, dar nu şi Asha man. Pun pariu că nu ştie multe despre ei. Du-te pe Grady să se îmbrace ca un bărbat de la Two Rivers şi spune-i să-mi prezinte mie, împreună cu Gaul şi Sulin. Întrebaţi-o pe Edarra dacă ni se va alătura şi ea. Dar nu-i spune soţiei mele despre asta. Noi cinci vom merge mai departe şi vom vedea dacă Mantele Albe se vor întâlni cu noi în mod paşnic. Dacă ceva nu merge bine, îl vom avea pe Grady gata să ne scoată pe poartă”.

m k „z 1 i 1 – xxl 1 w – j j

Tam a dat din cap şi a plecat în grabă. Perrin a aşteptat nervos până când Tam s-a întors cu Gaul, Sulin şi Edarra. Grady a venit câteva minute mai târziu, purtând o mantie de lână maro şi haine maro şi verde împrumutate de la unul dintre bărbaţii Two Rivers. Purta un arc lung, dar mergea ca un soldat, cu spatele drept, cu ochii ageri în timp ce privea

în jur. Avea pentru el un aer deosebit de pericol pe care niciun sătean de rând nu l-ar suporta. Să sperăm că nu ar strica deghizarea.

Cei şase s-au desprins din tabără şi, din fericire, Faile nu părea să fi auzit ce se întâmplă. Perrin avea să o aducă dacă aveau o discuţie sau o discuţie mai lungă, dar intenţiona ca această călătorie să fie rapidă şi trebuia să se poată mişca fără să-şi facă griji pentru ea.

Au mers pe jos şi i-au găsit pe White Cloaks la mică distanţă în faţă, pe drum. Părea să fie doar vreo duzină, stând lângă un mic cort care fusese amenajat lângă drum. Erau în avânt, ceea ce l-a relaxat puţin pe Perrin. A prins mirosuri de furie şi dezgust, dar nu i s-a părut o capcană.

În timp ce el şi ceilalţi se apropiau, cineva ieşi din micul cort, îmbrăcat în alb. Bărbatul înalt avea trăsături fine şi păr scurt şi închis la culoare. Majoritatea femeilor l-ar spune probabil frumos. Mirosea… mai bine decât celelalte Mante Albe. Aveau pentru ei un miros sălbatic, ca al unui – 1 1 A 1 – 1 11 – 1 *11

animal turbat. Acest lider al lor mirosea calm şi deloc bolnăvicios.

Perrin aruncă o privire spre tovarăşii săi.

— Nu-mi place asta, Perrin Aybara, spuse Edarra, privind dintr-o parte în alta. „Aceşti copii au un sentiment de greşeală în legătură cu ei”.

— Arcaşii ar putea să ne lovească din copacii aceia, spuse Tam cu un mormăit, făcând semn din cap către un stand în depărtare.

„Grady, tu deţii Puterea?” întrebă Perrin.

„Desigur”.

— Fii gata, pentru orice eventualitate, spuse Perrin, apoi

făcu un pas înainte spre grupul mic de Manturi Albe. Liderul lor l-a studiat pe Perrin cu mâinile împreunate la spate. „Ochi de aur”, a spus bărbatul. „Deci este adevărat”.

— Eşti Lordul Căpitan Comandant? întrebă Perrin.

„Eu sunt”.

„Ce va fi nevoie ca să-i eliberezi pe oamenii mei pe care îi ţii?”

„Oamenii mei îmi spun că au încercat un astfel de schimb odată”, a spus liderul Whitecloak. „Şi că i-ai înşelat şi i-ai trădat”.

„Au răpit nevinovaţi”, a spus Perrin. „Şi mi-a cerut viaţa în schimb. Ei bine, mi-am luat oamenii înapoi. Nu mă forţa să fac acelaşi lucru aici”.

Liderul Whitecloak îşi miji ochii. Mirosea gânditor. „Voi face ce este corect, Ochi de Aur. Costul este irelevant. Oamenii mei îmi spun că ai ucis câţiva copii acum câţiva ani şi nu ai cunoscut niciodată dreptate pentru asta. Că îi conduci pe trolloci să atace satele”.

— Oamenii tăi nu sunt foarte de încredere, spuse Perrin cu un mârâit. „Vreau un parlament mai formal, în care să ne aşezăm şi să discutăm. Nu ceva improvizat ca asta”.

„Mă îndoiesc că va fi nevoie de asta”, a spus liderul Whitecloak. „Nu sunt aici să negociez. Am vrut doar să te văd pentru mine. Îţi doreşti ca oamenii tăi să fie eliberaţi? Întâlneşte-mi armata pe câmpul de luptă. Fă asta şi îi voi elibera pe captivi, indiferent de rezultat. Evident, nu sunt soldaţi. Le voi da drumul”.

„Şi dacă refuz?” întrebă Perrin.

„Atunci nu va prevesti… bine pentru sănătatea lor”.

Perrin strânse din dinţi.

„Forţa voastră se va înfrunta cu a noastră sub Lumină”, a

spus liderul Whitecloak. „Aceştia sunt termenii noştri”.

Perrin aruncă o privire în lateral. Grady i-a întâlnit privirea şi în ei era o întrebare evidentă. L-ar putea lua captiv pe liderul Mantemn Albe chiar aici, cu abia gânduri. Perrin a fost tentat. Dar ajunseseră sub jurământul de siguranţă al Mantemii Albe. Nu ar rupe pacea. În schimb, s-a întors şi şi-a condus poporul înapoi spre tabăra lui.

Galad o privi pe Aybara retrăgându-se. Ochii aceia de aur erau neliniştitori. A ignorat insistenţa lui Byar că acest bărbat nu era doar un Prieten întunecat, ci Shadowspawn. Cu toate acestea, privind în acei ochi, Galad nu mai era sigur că ar putea respinge aceste afirmaţii.

În lateral, Bomhald răsuflă. „Nu pot să cred că ai vrut să faci asta. Dacă l-ar fi adus pe Aes Sedai? Nu am fi putut opri Puterea Unică”.

„Nu mi-ar fi făcut rău”, a spus Galad. „Şi în plus, dacă Aybara ar fi avut capacitatea de a mă asasina aici cu Puterea Unică, ar fi putut să-mi facă acelaşi lucru în tabăra mea. Dar dacă este aşa cum spuneţi dvs. şi Child Byar, atunci se îngrijorează foarte mult de imaginea lui. Nu i-a condus direct pe Trolloci împotriva celor Două Râuri. S-a prefăcut că îi apără”. Un astfel de om ar acţiona cu subtilitate. Galad fusese în siguranţă.

Ar fi vrut să-l vadă pe Aybara însuşi şi era bucuros că a făcut-o. Ochii aceia… erau aproape o condamnare de la sine. Iar Aybara reacţionase la menţiunea Mantelor Albe ucise, înţepenindu-se. Dincolo de asta, a mai fost şi discuţia pe care oamenii lui le-au dat despre el, în alianţă cu Seanchan şi având cu el oameni care puteau canaliza.

Da, acest Aybara era un om periculos. Galad fusese îngrijorat să-şi angajeze forţele să lupte aici, dar Lumina

avea să-i treacă prin asta. Mai bine să-l învingi pe Aybara acum, decât să-l aştepţi şi să-l înfrunţi la Ultima Bătălie. La fel de repede şi-a luat decizia. Decizia corectă. S-ar lupta.

— Vino, spuse Galad, făcându-le semn oamenilor săi. „Hai să ne întoarcem în tabără”.

O scrisoare neaşteptată

— Ei nu pot să creadă că voi semna asta, spuse Elayne, aruncând snopiul de hârtii pe podea lângă scaunul ei.

„Este puţin probabil să o tacă”, a spus Dyelin. Părul ei auriu era curat, faţa fermă stăpânită, corpul ei subţire în echilibru. Femeia era perfectă! Era nedrept să arate atât de curat în timp ce Elayne se simţea ca o scroafă, îngrăşată şi coaptă pentru sacrificare.

Vatra din camera de zi a lui Elayne trosni cald. Wine stătea într-un ulcior pe unul dintre bufetele peretelui, dar, desigur, nu avea voie. Dacă încă o persoană ar încerca să-i ofere laptele de capră…

Birgitte stătea lângă peretele îndepărtat, cu o împletitură aurie atârnând peste umărul drept, contrastând cu haina roşie cu guler alb şi cu pantalonii albaştri. Îşi turnase o ceaşcă de ceai şi zâmbise peste ea, amuzată de supărarea lui Elayne. Elayne a putut simţi emoţia prin A w J A z A

legătura!

Erau singurii în cameră. Elayne se retrăsese în sufragerie după ce acceptase propunerea de la mesagerul lui Ellorien, explicând că ar dori să „considere” oferta în privat. Ei bine, ea ar lua în considerare! Consideră-l un gunoi, pentru că asta a fost tot!

A X i – llv// 11 /v

„Aceasta este o insultă”, a spus ea, ducându-şi mâna spre pagini.

— Ai de gând să-i ţii în închisoare pentru totdeauna, Elayne? întrebă Dyelin, ridicând o sprânceană. „Nu îşi permit să plătească o răscumpărare, nu după ce au cheltuit pentru a-şi finanţa oferta de succesiune. Asta te lasa cu o 1 – 7 7

decizie”.

— Pot putrezi, spuse Elayne, încrucişându-şi braţele. „Au ridicat armate împotriva mea şi au asediat Caemlyn!”

— Da, spuse Dyelin categoric. „Cred că am fost acolo”.

Elayne iniură încet pentru sine, apoi se ridică şi începu să se plimbe. Birgitte o privi; amândoi ştiau că Melfane îi sugerase lui Elayne să evite să se impună. Elayne întâlni privirea Gardianului cu încăpăţânare, apoi îşi continuă să se plimbe. Arde-o şi arde-o pe moaşa aceea! Mersul pe jos A w z A z *A fi* nu era o taxă.

Ellorien a fost unul dintre ultimii rezistori vocali la domnia lui Elayne şi a fost cel mai problematic – cu excepţia, poate, pentru Jarid Sarand. Aceste luni au marcat începutul unei lungi perioade de testare pentru Elayne. Cum ar sta ea cu privire la anumite probleme? Cât de uşor împinsă? Cât a luat după mama ei?

Ar trebui să ştie ca ea nu va fi intimidată cu uşurinţă. Dar adevărul nefericit era că ea stătea în vârful unui biban precar făcut din ceşti de ceai, stivuite sus. Fiecare dintre acele cupe era o Casă Andorană; unii o susţinuseră de bunăvoie, alţii cu frânare. Foarte puţini dintre ei erau atât de robusti pe cât şi-ar fi dorit ea.

„Nobilii captivi sunt o resursă”, a spus Elayne. „Ar 1 – I x I II *x u* trebui privite ca atare”.

Dyelin dădu din cap. Nobila avea un mod de a o incita layne, forţând-o să se întindă pentru răspunsurile pe care

amândoi ştiau că trebuie să le găsească. „O resursă nu are sens decât dacă este cheltuită în cele din urmă”, a remarcat Dyelin. Ea ţinea o ceaşcă de vin. Femeie năucită.

„Da”, a spus Elayne, „dar a vinde o resursă în lipsă ar însemna să-ţi stabileşti o reputaţie de neglijenţă”.

„Cu excepţia cazului în care vinzi ceva chiar înainte ca valoarea lui să scadă”, a spus Dyelin. „Mulţi comercianţi au fost numiţi proşti pentru că au făcut schimb cu ardei de gheaţă cu reducere, doar pentru a fi numiţi înţelepţi când preţurile scad şi mai mult”.

„Şi aceşti captivi? Vedeţi că valoarea lor scade în – *ZZ* curând?

„Casele lor au fost compromise”, a spus Dyelin. „Cu cât poziţia ta devine mai puternică, Elayne, cu atât aceşti captivi politici devin mai puţin valoroşi. Nu ar trebui să risipeşti avantajul, dar nici să-l închizi pană nu-i mai pasă nimănui”.

— Ai putea să-i executi, spuse Birgitte.

Se uitară amândoi la ea.

„Ce?” spuse Birgitte. „Este ceea ce merită şi s-ar stabili o reputaţie puternică”.

— Nu este corect, spuse Elayne. „Nu ar trebui să fie ucişi pentru că sprijină pe altcineva la tron. Nu poate exista trădare acolo unde nu există regină”.

„Deci soldaţii noştri pot muri, dar nobilii pleacă?” întrebă Birgitte. Apoi ridică o mană înainte ca Elayne să poată protesta.

— Scuză-te de prelegere, Elayne. Am înţeles. Nu sunt de acord, dar înţeleg. Mereu a fost aşa”.

Elayne se întoarse la pasul ei. S-a oprit, totuşi, pentru a călca în picioare propunerea lui Ellorien, cana a trecut-o.

Asta i-a câştigat un ochi de la Birgitte, dar s-a simţit bine. „Propunerea” era o listă de promisiuni goale care s-a încheiat cu o cerere ca Elayne să elibereze captivii pentru „binele lui Andor”. Ellorien a susţinut ca, deoarece captivii nu aveau fonduri, coroana ar trebui să-i ierte şi să-i elibereze pentru a ajuta la reconstrucţie.

Adevărul să fie spus, Elayne se gândise să facă asta. Dar acum, dacă i-ar fi eliberat, cei trei l-ar vedea pe Ellorien drept salvatorul lor! Orice recunoştinţa pe care ar fi putut-o câştiga Elayne ar fi fost data rivalei ei. Sânge şi cenuşa!

„Găsitorii Vântului încep să întrebe după pământul pe care le-ai promis”, a remarcat Dyelin.

„Deja?”

femeia mai în vârsta dădu din cap. Cererea încă mă deranjează. De ce vor ei o bucată de pământ ca asta?”

„Au câştigat-o”, a spus Elayne.

„Poate. Deşi asta înseamnă că eşti prima regina din cinci generaţii care a cedat o parte din Andor – oricât de mica ar fi – unei entităţi străine”.

Elayne respira adânc şi, în mod ciudat, se trezi mai calma. Schimbări de dispoziţie năucitoare! Nu promisese Melfane ca acestea vor deveni mai puţin pronunţate pe măsura ce sarcina progresa? Cu toate acestea, uneori, încă îşi simţea emoţiile sarind ca o minge într-un joc pentru copii.

Elayne s-a liniştit şi s-a aşezat. „Nu pot permite asta. Casele cauta cu toţii oportunităţi de a se îndrepta spre putere”.

— Aţi face acelaşi lucru în locul lor, garantez, spuse Dyelin.

— Nu dacă ştiam ca Ultima Bătălie se apropie, se rasti Elayne. „Trebuie să facem ceva pentru a-i îndrepta pe nobili către chestiuni mai importante. Ceva care să-i unific în

spatele meu, sau cel puţin să-i conving că nu trebuie să fiu jucat cu mine”.

„Şi aveţi un mijloc de a realiza acest lucru?” întreba Dyelin.

— Da, spuse Elayne, privind spre est. „Este timpul să punem mâna pe Cairhien”.

Birgitte se îneca în linişte cu ceaiul ei. Dyelin doar ridica o sprânceană. „O mişcare îndrăzneaţa”.

„Îndrăzneţ?” întrebă Birgitte ştergându-şi bărbia. „Este al naibii de nebunie. Elayne, abia ai degetele pe Andor.

„Asia face momentul şi mai bun”, a spus Elayne. „Avem femei. În plus, dacă ne mutăm la Cammen acum, va arăta că vreau să fiu mai mult decât o regină care sâmburgă.

— Mă îndoiesc că cineva se aşteaptă la asta de la tine, spuse Birgitte. „Dacă o fac, probabil că au luat prea multe lovituri în cap în timpul luptei.

a 1 x j x – A-k 1 1

— Are dreptate, oricât de neplăcută ar fi prezentarea, aprobă Dyelin. S-a aruncat asupra lui Birgitte, iar Elayne a simţit un junghi de antipatie prin legătura lui Birgitte. Uşoară! Ce ar fi nevoie ca cei doi să se înţeleagă? „Nimeni nu se îndoieşte de puterea ta ca regină, Elayne. Asta nu îi va împiedica pe ceilalţi să preia ce putere pot; ei ştiu că este puţin probabil să o poată obţine mai târziu”.

„Nu am cincisprezece ani pentru a-mi stabili stăpânirea, ca mama”, a spus Elayne. „Uite, ştim cu toţii ce spunea Rand despre mine că am luat Tronul Soarelui. Acolo domneşte acum, care mă aşteaptă, iar după ce s-a întâmplat cu Colavaere, nimeni nu îndrăzneşte să nu se supună edictelor lui Rand”.

„Luând acel tron”, a spus Dyelin, „rişti să arăţi de parcă l-ai

lăsa pe al’ Thor să ţi-l dea”.

„Aşa de?” spuse Elayne. „A trebuit să-l iau pe Andor pe cont propriu, dar nu este nimic în neregulă în a accepta darul lui Cairhien. Aiel-ul lui au fost cei care l-au eliberat. Le-am face o favoare lui Cairhienin împiedicând o Succesiune dezordonată. Pretenţia mea la tron este puternică, cel puţin la fel de puternică ca a oricui altcineva, iar cei loiali lui Rand vor rămâne în urma mea”.

„Şi nu rişti să te extinzi prea mult?”

— Posibil, spuse Elayne, dar cred că merită riscul. Într-un singur pas aş putea deveni unul dintre cei mai puternici monarhi de la Artur Hawkwing”.

altă ceartă a fost întreruptă de o bătaie politicoasă la uşă. Elayne aruncă o privire spre Dyelin, iar expresia gânditoare a femeii însemna că se gândea la ceea ce spusese Elayne. Ei bine, Elayne ar lovi pentru Tronul Soarelui, cu sau fără aprobarea lui Dyelin. Femeia devenea din ce în ce mai utilă lui Elayne în calitate de consilier – Light fie lăudat că Dyelin nu dorise ea însăşi tronul! – dar o regină nu se putea lăsa să cadă în capcana de a se baza prea mult pe o singură persoană.

Birgitte a răspuns la uşă, lăsându-l să intre pe maestrul Norry, asemănător cu berzei. Era îmbrăcat în roşu şi alb, cu chipul său lung, caracteristic sumbru. Îşi ţinea dosarul de piele sub un braţ, iar Elayne îşi înăbuşi un geamăt. „Credeam că am terminat ziua”.

— La fel m-am gândit şi eu, Maiestate, spuse el. „Dar au apărut câteva chestiuni noi. M-am gândit că ar putea fi… um… interesante pentru tine.

„Ce vrei să spui?”

„Ei bine, Majestatea Voastră”, a spus Norry, „ştiţi că nu

sunt… deosebit de pasionat de anumite tipuri de muncă. Dar, în lumina recentelor adăugări la personalul meu, am văzut motive să-mi extind atenţia”.

T T 1 l * 1 TT1 * O

— Vorbeşti despre Hark, nu-i aşa? spuse Birgitte. „Ce mai face bucata fără valoare de murdărie?”

Norry îi aruncă o privire. „Este… ăăă… murdar, ar trebui să spun”. Se uită înapoi la Elayne. „Dar el este destul de abil, odată ce i s-a dat o motivaţie adecvată. Vă rog să mă iertaţi dacă mi-am luat libertăţi, dar după întâlnirile recent – şi oaspeţii din temniţele voastre pe care i-au furnizat – am crezut că este înţelept.

— Despre ce vorbeşti, maestru Norry? întrebă Elayne.

— Stăpână Basaheen, Majestatea Voastră, spuse Norry. „Prima instrucţiune pe care am dat-o bunului nostru maestru Hark a fost să urmăresc locul de reşedinţă al familiei Aes Sedai – un anume han cunoscut sub numele de Sala de Salutare”.

Elayne stătea în picioare, simţind o explozie de entuziasm. Duhara Basaheen a încercat în mod repetat să-şi câştige audienţa lui Elayne prin hărţuirea diferiţilor membri ai personalului palatului. Toţi ştiau acum, însă, că ea nu trebuia să fie admisă. Aes Sedai sau nu, era o reprezentantă a Elaidei, iar Elayne intenţiona să nu aibă nicio legătură cu ea.

— Ai urmărit-o, spuse Elayne nerăbdătoare. „Te rog spune-mi că ai descoperit ceva ce pot folosi pentru a alunga acea femeie insuportabilă”.

„Atunci nu sunt condamnat?” întrebă Maestrul Norry cu atenţie, încă la fel de sec şi neexcitat ca întotdeauna. Încă nu avea experienţă când era vorba de spionaj.

— Lumină nu, spuse Elayne. „Ar fi trebuit să ordon să se facă singur. M-ai scăpat de această neglijenţă, maestru K T T\ * I – j – i 1

Norry. Dacă ceea ce ai descoperit este o veste suficient de bună, s-ar putea să te sărut.

Asta a provocat o reacţie; ochii i se măriră de groază. A fost suficient să o facă pe Elayne să râdă, iar Birgitte a chicotit şi ea. Dyelin nu părea mulţumit. Ei bine, ar putea să suge un picior de capră, pentru că îi păsa lui Elayne.

— Ei… ei bine, spuse Norry, nu ar fi necesar, Maiestate. – am gândit că, dacă ar exista Prietenii întunecaţi care se prefaceu că sunt Aes Sedai în oraş” – el, ca şi ceilalţi, învăţase să nu se refere la Falion şi la ceilalţi ca „Aes Sedai” în prezenţa lui Elayne – „am putea dori să vegheaţi bine pe oricine se pretindea a fi din Turnul Alb”.

Elayne dădu din cap nerăbdătoare. Al meu, dar Norry ar putea divaga!

„Mă tem că trebuie să o dezamăgesc pe Maiestatea Voastră”, a spus Norry, remarcând evident entuziasmul lui Elayne, „dacă speraţi să obţineţi dovada că această femeie este o Prietenă întunecată”.

„Oh”.

— Cu toate acestea, spuse Norry, ridicând un deget subţire. „Am motive să cred că Duhara Sedai ar fi avut o mână de ajutor în documentul cu care se pare că îl tratezi…

re everenţă neobişnuită”. Se uită la paginile pe care ea le aruncase pe podea. Una purta conturul distinct al pantofului ei.

— Duhara s-a întâlnit cu Ellorien? întrebă Elayne.

— Într-adevăr, a spus Maestrul Norry. „Vizitele sunt din ce în ce mai dese. Se fac şi cu o oarecare măsură de secret”.

Elayne aruncă o privire spre Dyelin. „De ce doreşte Duhara eliberarea rivalilor mei?”

Dyelin părea tulburată. „Nu ar putea fi atât de proastă încât să presupună că poate ridica o mişcare împotriva ta, în special folosind un grup de domni şi doamne falimentaţi, falimentaţi”.

„Majestatea Voastră?” întrebă Norry. „Dacă pot oferi un comentariu…”

— Desigur, maestru Norry.

„Poate că Aes Sedai încearcă să-i atragă favoarea Lady Ellorien. Nu ştim sigur că au conspirat la această propunere; pur şi simplu părea probabil, judecând după frecvenţa şi momentul vizitelor lui Aes Sedai. Dar s-ar putea să nu aibă motive să-ţi sprijine duşmanii atât de mult, cât are motive să fie în bunăvoinţa unora dintre nobilimii oraşului”.

Era posibil. Nu era probabil ca Duhara să se întoarcă la Turnul Alb, indiferent cât de des i-ar fi sugerat Elayne să facă acest lucru. Să te întorci ar însemna să o prezinţi pe Elaida cu mâinile goale şi un Andor ostil. Niciun Aes Sedai nu ar fi atât de uşor descurajat. Totuşi, dacă s-ar putea întoarce cu loialitatea unora dintre nobilimii andorene, ar fi ceva.

„Când Duhara şi-a părăsit hanul pentru a vizita casa lui 1 – 11 – *îi* /-Y /K 1 w T\ * 1 – 11 *

Ellorien”, a spus Elayne, „cum s-a îmbrăcat?” Deşi Ellorien vorbise pentru scurt timp despre întoarcerea la moşiile ei, le ecase, poate realizând că nu era încă util din punct de vedere politic. Ea locuia în acest moment în conacul ei din Caemlyn.

— Într-o mantie, Maiestate, spuse Norry. „Cu gluga trasă”.

„Bogat sau sărac?”

„Eu… nu ştiu”, a răspuns Norry, părând jenat. „Aş putea să-l aduc pe maestrul Hark…

— Nu va fi nevoie de asta, spuse Elayne. „Dar spune-mi. A plecat singură?”

„Nu. Cred că a avut întotdeauna cu ea un contingent destul de mare de însoţitori”.

Elayne dădu din cap. Era dispusă să parieze că, în timp ce Duhara purta o mantie şi glugă trasă, şi-a lăsat inelul Marelui Şarpe şi a ales o mantie deosebit de bogată pentru subterfugiu, împreună cu însoţitorii. Stăpâne Norry, spuse Elayne, mă tem că ai fost jucat.

„Majestatea Voastră?”

Dyelin dădea din cap. „Ea a vrut să fie văzută în vizită la Ellorien. Ea nu voia ca vizitele să fie oficiale – asta ar pune-o prea formal împotriva tronului tău. Dar a vrut să ştii ce face”.

„Se amestecă în mod flagrant cu duşmanii mei”, a spus Elayne. „Este un avertisment. M-a ameninţat mai devreme, spunând că nu mi-ar plăcea să fiu în opoziţie cu ea şi cu Elaida”.

— Ah, spuse Norry, dezumflat. „Deci iniţiativa mea nu a fost atât de intensă, până la urmă”.

z-xl r* 1 *11* T – i] T!

„Oh, a fost încă valoros”, a spus Elayne. „Dacă nu ai fi văzut-o, am fi ratat asta – ceea ce ar fi fost jenant. Dacă cineva se va strădui să mă insulte, atunci cel puţin vreau să fiu conştient de asta. Numai ca să ştiu pe cine sa de cap mai târziu”.

Norry păli.

— În mod figurativ, maestru Norry, spuse ea. Oricât de

mult şi-ar dori ea să o facă. Şi Elaida de asemenea! A îndrăznit să trimită un câine de pază să o „consilieze” pe Elayne? Elayne clătină din cap. Grăbeşte-te, Egwene. Avem nevoie de tine în Turn, lumea are nevoie de tine acolo.

Ea oftă, întorcându-se înapoi către Norry.

— Ai spus că sunt „mai multe chestiuni noi” care au nevoie de atenţia mea?

— Într-adevăr, Maiestatea Voastră, spuse el, scoţând dosarul său oribil de piele. A scos o pagină din ea – una pe care nu o privea cu atâta reverenţă pe cât a strâns majoritatea. Într-adevăr, l-a ciupit pe acesta între două degete şi l-a ţinut în sus, „ca un bărbat care ridică un animal mort găsit în jgheab.

— Îţi vei aminti ordinele cu privire la trupele de mercenari?

— Da, spuse ea, strâmbându-se. Îi era sete. Întunecată, privi ceaşca cu lapte cald de capră de pe masa de lângă scaunul ei. Ştirile de luptă au adus trupe de săbii de vânzare dornici să-şi ofere serviciile.

Din nefericire pentru majoritatea mercenarilor, asediul fusese unul scurt. Ştirile au călătorit repede, dar soldaţii obosiţi şi flămânzi au călătorit încet. Trupele de soldaţi au continuat să sosească în oraş într-un flux constant, bărbaţii din ele fiind dezamăgiţi că nu au găsit nevoie de armele lor.

Elayne începuse prin a-i trimite departe. Atunci îşi dăduse seama de prostia asta. Ar fi nevoie de fiecare bărbat la Tarmon Gai don şi, dacă Andor ar putea oferi încă cinci sau zece mii de soldaţi în conflict, ea a vrut să facă acest lucru.

Nu avea moneda să le plătească acum, dar nici nu voia să le piardă. Aşa că, în schimb, le ordonase maestrului Norry şi căpitanului Guybon să dea tuturor trupelor de mercenari aceleaşi instrucţiuni. Trebuiau să nu permită mai mult de un

anumit număr de soldaţi să intre în Caemlyn deodată şi să tabărească la cel puţin o legă de oraş.

Asta pentru a le lăsa cu ideea că ea se va întâlni cu ei în cele din urmă şi le va oferi de lucru. S-ar putea să facă asta, acum că se hotărâse să preia Tronul Soarelui. Bineînţeles, ultimele săbii de vânzare pe care le închiriase se putreziseră mai des decât un.

Împotriva judecăţii ei mai bune, luă ceaşca cu lapte şi luă o înghiţitură. Birgitte dădu din cap satisfăcută, dar Elayne se strâmbă. Mai bine să-ţi fie sete!

„Ei bine”, a spus maestrul Norry, uitându-se peste pagină cu degetele, „unul dintre căpitanii mercenari s-a angajat să vă trimită o scrisoare foarte… familiară. Nu ţi las fi adus, dar la a doua lectură se pare că este ceva ce ar trebui să vezi. Afirmaţiile ticălosului sunt ciudate, dar nu mi-ar fi plăcut să fiu cel care le-a ignorat, dacă s-ar dovedi… urnă… exacte.

Curios, Elayne întinse mâna spre hârtie. Pretenţii ciudate? Ea nu cunoştea căpitani mercenari. Mâzgălirea de pe pagină era neuniformă, erau numeroase cuvinte tăiate, iar o parte din ortografie era… creativă. Oricine ar fi acest bărbat, ea… Clipi surprinsă când ajunse la capătul scrisorii. Apoi a citit-o din nou.

Durerea ta regală sângeroasă în spatele meu.

Aşteptăm aici să vorbim cu tine şi suntem supăraţi şi tulburaţi. (Asta înseamnă supărat.) Thom spune că eşti o regină acum, dar cred că asta nu schimbă nimic, simt că te-ai comportat ca o regină tot timpul oricum. Nu uita că ţi-am scos drăguţul din spate dintr-o gaură din Te-ar dar atunci te-ai comportat ca o regină, aşa că nu ştiu de ce sunt surprins acum că te comporţi ca una atunci când eşti cu adevărat. O

regină.

Aşa că mă gândesc că ar trebui să te tratez ca pe o regină însângerată şi să-ţi trimit o scrisoare însângerată şi tot, vorbind cu vorbăreală şi atrăgându-ţi atenţia. Mi-am folosit chiar şi inelul ca sigiliu, ca şi cum ar fi fost hârtie. Deci iată salutul meu oficial. Aşa că NU MAI ÎNCĂRTĂ, ca să putem vorbi. Am nevoie de fondatorii tăi. E al naibii de important.

Mat ps Salutare înseamnă salut.

pps Nu vă deranjează cuvintele zgâriate şi ortografiile proaste. Aveam de gând să rescriu această scrisoare, dar Thom bate atât de tare cu mine încât vreau să termin.

pps Nu te deranjează că-ţi spun spatele drăguţ. Nu mi-am petrecut niciodată timp privindu-l, deoarece sunt conştient că mi-ai scoate ochii dacă m-ai vedea. În plus, acum sunt căsătorit, ca să nu conteze totul.

Elayne nu se putea decide dacă să fie revoltată sau exuberantă. Mat era în Andor, iar Thom era în viaţă! Au w J 1 T” 11 T\ T w – J Z-X1 O Z-1 w 7 1

scăpat de Ebou Dar. L-au găsit pe Olver? Cum scăpaseră de

X l-/ X X

Seanchan?

Atâtea emoţii şi întrebări au răsărit în ea. Birgitte stătea în picioare, încruntat, simţind emoţiile. „Elayne? Ce este? Bărbatul te-a insultat?”

Elayne se trezi dând din cap, cu lacrimi formându-i în ochi.

Birgitte blestemă, trecând cu paşi mari peste. Maestrul Norry părea surprins, de parcă ar regreta că adusese scrisoarea.

Elayne izbucni în râs.

Birgitte încremeni. „Elayne?”

— Sunt în regulă, spuse Elayne, ştergându-şi lacrimile de pe ochi şi forţându-se să respire adânc. „O, Lumină. Aveam nevoie de aia. Aici, citeşte-l”.

Birgitte a smuls scrisoarea şi, în timp ce citea, fata i s-a luminat. Ea a chicotit. „Ai un spate frumos? Ar trebui să vorbească. Mat are o crupă la fel de fină ca pe un bărbat.

„Birgitte!” spuse Elayne.

— Ei bine, este adevărat, spuse Gardienul, întorcându-i scrisoarea. „Îmi găsesc fata mult prea drăguţă, dar asta nu înseamnă că nu pot judeca un posterior bun când văd unul. Light, va fi bine să-l avem înapoi! în cele din urmă, cineva cu care pot să mă duc să beau, care nu mă priveşte ca pe nenorocitul lor superior militar”.

— Retine-te, Birgitte, spuse Elayne, împăturind scrisoarea. Norry părea scandalizat de schimb. Dyelin nu spuse nimic. A fost nevoie de mult pentru a nelinişte acea femeie şi auzise şi mai rău de la Birgitte.

— Te-ai descurcat bine, maestru Norry, spuse Elayne. „Vă mulţumesc că mi-aţi adus acest lucru în atenţie”.

— Atunci îi cunoşti într-adevăr pe aceşti mercenari? întrebă el, cu un strop de surpriză răsunând în voce.

„Nu sunt mercenari. De fapt, nu sunt sigur care sunt. Prieteni. Şi aliaţi, ar trebui să sper”. De ce adusese Mat Banda Mâinii Roşii la Andor? I-au fost loiali lui Rand? Ar putea ea să se folosească de ele? Mat era un ticălos, dar avea un ochi ciudat de bun pentru tactică şi război. Un soldat aflat sub comanda lui ar fi în valoare de zece din sabia de vânzare pe care fusese forţată să o angajeze recent.

— Îmi cer scuze, Maiestate, pentru greşeala mea, spuse Norry. „Ar fi trebuit să-ţi aduc asta mai devreme.

Informatorii mei mi-au spus că acest grup era angajat doar al Coroanei din Murândy, aşa că am ignorat insistenţele liderului lor că nu era un mercenar”.

— Te-ai descurcat bine, maestru Norry, spuse Elayne, simţindu-se încă amuzată şi insultată. Era ciudat cât de des se trecea între acele două emoţii când Matrim Cauthon era implicată. „Light ştie că am fost suficient de ocupat. Dar te rog, dacă cineva pretinde că mă cunoaşte personal, măcar să-l aducă în atenţia lui Birgitte”.

„Da, Majestatea Voastră”.

— Aranjaţi o întâlnire cu maestrul Cauthon, spuse ea, dorindu-şi în mod leneş să aibă timp să-i scrie înapoi o scrisoare la fel de jignitoare precum cea pe care i-o scrisese el. „Spune-i că trebuie să-l aducă pe Thom cu el. Să... să-l ţină la rând”.

— După cum doriţi, Majestatea Voastră, spuse Norry cu o plecăciune tipic rigidă. „Dacă pot să mă retrag...”

Ea a dat din cap în semn de mulţumire şi el a plecat, trăgând uşa închisă. Elayne ţinea scrisoarea lui Mat între două degete. Ar putea să-l folosească pe Mat, cumva, pentru a o ajuta cu necazurile pe care le făcea Ellorien? Cum i-a folosit pe Borderlanders? Sau era prea evident?

— De ce a pomenit de fondatori de clopot, crezi? întrebă Birgitte.

„Ar putea fi ceva la fel de simplu ca să ai nevoie de un nou clopoţel pentru a suna ora pentru tabăra lui”.

„Dar nu crezi că este simplu”.

— Mat este implicat, spuse Elayne. „El are un mod de a complica lucrurile, iar felul în care a scris acea linie o face să miroase a una dintre schemele lui”.

„Adevărat. Şi dacă şi-ar fi dorit doar un clopoţel, s-ar

putea câştiga suficient pentru a-l cumpăra după o oră de tăiat cuburi.

— Vino acum, spuse Elayne. „Nu este chiar atât de norocos”.

Birgitte pufni în ceaiul ei.

— Trebuie să acorzi mai multă atenţie, Elayne. Omul acela ar putea zaruri cu Cel Ti < A / – *jf X*

Întunecat şi să câştige”.

Elayne clătină din cap. Soldaţii, inclusiv Birgitte, ar putea fi o mulţime atât de superstiţioasă. „Asigură-te că mai ai câteva femei de gardă în plus când vine Mat. Poate fi exuberant şi nu aş vrea să facă o scenă”.

„Cine este acest bărbat?” întrebă Dyelin, părând confuză.

— Unul dintre celelalte două ta veren care a crescut cu Rand al’ Thor, spuse Birgitte, înghiţind ceaiul. Renunţase la băutură în timp ce Elayne era însărcinată. Cel puţin a trebuit să sufere şi altcineva.

„Mat este… o persoană deosebit de dinamică”, a spus Elayne. „El poate fi foarte util atunci când este înhămat corespunzător. Când nu este – ceea ce este de cele mai multe ori – poate fi un dezastru total. Dar orice s-ar mai putea spune despre bărbat, el şi trupa lui ştiu să lupte”.

— O să le foloseşti, nu-i aşa? spuse Birgitte, privind-o cu apreciere.

— Desigur, spuse Elayne. „Şi, din câte îmi amintesc că a spus Mat, are o mulţime de Cammemn în trupă. Sunt fii nativi. Dacă ajung cu acea secţiune a trupei ca parte a armatei mele, poate că tranziţia va fi mai uşoară”.

„Deci chiar intenţionezi să treci cu asta?” întrebă Dyelin. „Preluarea tronului Soarelui? Acum?”

— Lumea are nevoie de unitate, spuse Elayne ridicându-

se. „Cu Cairhien, încep să ne tricot pe toţi împreună. Rand îi controlează deja pe Illian şi Te-ar şi are legături cu Aiel. Suntem cu toţii conectaţi”.

Ea aruncă o privire spre vest, unde putea simţi acel nod de emoţii care era Rand. Singurul lucru pe care l-a simţit vreodată de la el în aceste zile a fost o furie rece, îngropată adânc. A fost în Arad Doman?

Elayne îl iubea. Dar ea nu intenţiona să-l vadă pe Andor devenind doar o altă parte a imperiului Dragonului. În plus, dacă Rand ar muri la Shayol Ghul, cine ar conduce acel imperiu? S-ar putea despărţi, dar îşi făcea griji că cineva – Darlin, poate – ar fi suficient de puternic pentru a-l ţine împreună. Dacă da, Andor ar sta singur între un imperiu agresiv Seanchan la sud-vest, succesorul lui Rand în nord-vest şi sud-est şi Borderlanders uniţi împreună în nord şi nord-est.

Nu putea lăsa să se întâmple asta. Femeia din ea să înfiorat gândindu-se să plănuiască moartea lui Rand, dar Regina nu putea fi atât de zguduită. Lumea se schimba.

„Îmi dau seama că va fi dificil să administrezi două naţiuni”, a spus Elayne. „Dar trebuie să-l ţin pe Cairhien. Pentru binele ambelor tronuri”.

S-a întors şi a întâlnit ochii lui Dyelin, iar femeia mai în vârstă dădu încet din cap. „Se pare că eşti angajat”.

— Sunt, spuse Elayne. „Dar simt că o să am nevoie de o utilizare fiabilă a Travelling dacă o să mă descurc. Să stabilim o întâlnire pentru mine cu Sumeko şi Alise. Trebuie să discutăm despre viitorul rudelor”.

O sticlă de cerneală goală

Min stătea pe pervazul unei ferestre în Piatra Lacrimii, bucurându-se de căldură. Briza de după-amiază era

răcoritoare, deşi încărcată de umiditate şi de parfumurile oraşului de dedesubt. Soţii Tairen numiseră vremea „rece”, ceea ce îl făcu pe Min să zâmbească. Cum ar reacţiona aceşti oameni la o iarnă andorană bună, cu zăpadă îngrămădită pe marginile clădirilor şi ţurţuri atârnând de streaşină?

Tot ce se putea spune despre vremea din ultima vreme a fost că era mai puţin înăbuşită decât de obicei. Căldura de care se bucura Min, însă, nu avea nicio legătură cu căldura din aer.

Lumina soarelui strălucea asupra oraşului. În curţile Pietrei, Apărătorii în mânecile şi pantalonii lor în dungi s-au oprit şi se uitau în sus spre cerul liber. Norii încă pândeau la orizont, dar s-au rupt în jurul oraşului într-un inel nefiresc. Perfect circular.

Căldura pe care a simţit-o Min nu a fost cauzată de lumina soarelui. Cum poţi sta acolo?” întrebă Nynaeve. Min a întors capul. Fereastra era larg deschisă, iar pereţii Pietrei erau groşi. Min stătea pe pervaz cu genunchii îndoiţi, cu degetele goale de la picioare atingând peretele de cealaltă parte. Cizmele şi ciorapii ei zăceau pe podea lângă un teanc de cărţi.

T 1 – 7 1 – w v – a T w

Nynaeve se plimba prin cameră. Piatra Lăcrimn rezistase la asedii şi furtuni, războaie şi pustii, dar Min se întrebă dacă a supravieţuit vreodată la ceva asemănător cu Nynaeve al’ Meara într-un răbufnire. Aes Sedai, cu părul negru, petrecuse ultimele trei zile pândind pe coridoare ca un tunet trosnind, intimidând Apărătorii, sluiitori înspăimântători.

— Trei zile, spuse Nynaeve. „De trei zile a fost plecat!

Ultima bătălie se profilează, iar Dragonul Renăscut lipseşte”.

— Nu lipseşte, spuse Min încet. „Rand ştie unde este”.

— La fel de bine, spuse Nynaeve, cu vocea scurtă.

— Nu te conduc la el, Nynaeve.

„De ce nu? Cu siguranţă nu poţi…”

„Trebuie să fie singur”.

Nynaeve întrerupse. S-a dus la masa din colţ şi şi-a turnat o ceaşcă de Tremalking negru răcit. Ceai rece. Asta părea atât de ciudat. Ceaiul a fost menit să se încălzească în zilele reci.

Min îşi întoarse din nou ochii spre nord, în ceaţa îndepărtată, acoperită de nori. Din câte a putut stabili prin legătură, se uita direct la el. A fost în Andor, poate? Sau în Borderlands? Fusese tentată să folosească legătura pentru l căuta la început, când el simţise acea angoasă îngrozitoare. Durere mai profundă decât rănile din lateral. Agonie, mânie şi disperare. În acele momente, Rand păruse mai periculos decât fusese vreodată. Nici măcar în noaptea aceea – când îngenunchease deasupra ei, sugrunt-o cu o mână – nu fusese la fel de înspăimântător.

Şi apoi…

Ea a zâmbit. Şi apoi venise căldura. Radia din legătură ca confortul unei vatre de iarnă. Se întâmpla ceva minunat, ceva pe care ea aşteptase fără să ştie.

x – r t O /V 1 w± A T 7

— Va fi în regulă, Nynaeve, spuse ea.

„Cum poţi spune că?” Femeia a luat o înghiţitură din ceai. „Nu a distrus Ebou Dar, dar asta nu înseamnă că nu este periculos. Ai auzit ce aproape i-a făcut lui Tam. Propriul său tată, Min”.

„Un bărbat nu ar trebui să fie condamnat pentru ceea ce „aproape” a făcut, Nynaeve. S-a oprit singur”.

„Nu s-a oprit la Natrin’s Barrow”.

„A fost necesar”.

„Nu ai crezut asta atunci”.

Min respiră adânc. Nynaeve o indusese să se certe în ultima vreme; cu siguranţă avea motive întemeiate să fie tensionată. Soţul ei călărea spre moartea lui. Dragonul Renăscut – un bărbat pe care l-a văzut încă în sarcina ei – rătăcea singur şi Nynaeve nu putea face nimic. Şi dacă exista un lucru pe care Nynaeve îl ura, acela era a fi neputincios.

— Nynaeve, spuse Min. „Dacă asta durează mult mai mult, te voi conduce la el. Îţi promit”.

Aes Sedai îşi miji ochii. „Mult mai lung?”

„Câteva zile”.

„În câteva zile ar putea nivela Cairhien”.

— Chiar crezi că ar face asta, Nynaeve? întrebă Min încet. „Cu adevărat?”

„Eu?” Nynaeve îşi prinse ceaşca de ceai, privind în jos la conţinutul ei.

„Odată aş fi râs de idee. Îl cunoşteam pe Rand al’ Thor şi pe băiatul încă din el. Omul în care a devenit mă sperie. Întotdeauna i-am spus că trebuie să crească. Şi apoi… şi apoi a făcut-o”. Ea tremura vizibil.

Min a început să răspundă, dar o mişcare i-a atras atenţia. Două Fecioare – Surial şi Lerian – păzeau uşa deschisă spre hol; s-au întors să privească pe cineva care se apropie. Întotdeauna au fost Fecioare în jurul lui Min, zilele astea.

Sarene Neîndahl intră în odaie o clipă mai târziu. Locurile lui Min în Piatra nu erau întinse – le folosea rar, în schimb

rămânea cu Rand. Sufrageria ei avea un covor gros alb-albastru şi un mic birou de cireş, dar nimic altceva.

Sarene îşi purta părul întunecat în împletiturile sale obişnuite cu margele care îi încadreau fata aproape perfectă. „Cadsuane Sedai”, a spus Sarene, „are nevoie de tine”.

„Chiar aşa?” spuse Nynaeve.

— Ei bine, poate Cadsuane Sedai poate…

— Alanna a plecat, continuă Sarene, netulburată. „A dispărut chiar din camerele ei. Apărătorii, nu au văzut-o plecând şi nu era niciun semn de poartă”.

„Oh. Ei bine, atunci hai să mergem”. Nynaeve ieşi cu forţă din cameră.

„Şi îţi spun că n-am simţit nimic”, a spus Corele. Ea a zâmbit, bătându-şi nasul. „Nu ştiu cum a ieşit. Doar dacă nu crezi că ea a inventat cumva zborul – ceea ce îndrăznesc să spun că nu ar fi în afara raţiunii, având în vedere o parte din ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme.

Femeie proastă, se gândi Cadsuane, aruncând o privire plată către Corele. Delicabilitatea femeii era de preferat importantei de sine a altor Aes Sedai, dar astăzi Cadsuane nu mai avea răbdare pentru asta.

Galbenul a ridicat din umeri, încă zâmbind, dar nu a mai spus nimic. Cadsuane îşi puse mâinile pe solduri, cercetând camera mică. Cameră pentru un portbagaj pentru a ţine îmbrăcămintea, un pătuţ pentru dormit şi un birou. Cadsuane s-ar fi aşteptat ca Aes Sedai să ceară mai mult, chiar şi în Te-ar. Desigur, Alanna nu şi-a dezvăluit adesea legătura intimă cu Dragonul. Majoritatea nu ştiau de asta.

Alţi doi Aes Sedai – Rafaela Cindal şi Bera Harkin – stăteau în marginea camerei. Bera a spus că a simţit-o pe Alanna

canalizând, dar nimic solicitant. Cu siguranţă nu este suficient pentru a crea o poartă.

Arde acea femeie! Cadsuane o gândise bine pe Alanna, în ciuda încăpăţânării recente. Evident, ea scăpase în mod intenţionat. Îmbrăcămintea din portbagaj dispăruse, iar biroul era în mare parte gol. A rămas doar o sticlă de cerneală goală.

„Nu ţi-a spus nimic?” spuse Cadsuane.

„Nu, Cadsuane Sedai”, a răspuns Bera. „Nu am vorbit mai mult decât cuvintele de câteva săptămâni. Eu… ei bine, am auzit des plâns în camera ei”.

„Despre ce este toată agitaţia?” spuse o voce nouă. Cadsuane aruncă o privire spre uşă când Nynaeve sosi şi întâlni privirea lui Cadsuane. „Ea este o singură persoană şi, din câte am înţeles, a fost liberă să plece când dorea”.

— Phaw, spuse Cadsuane. „Fata nu este „o singură persoană”. Ea este un instrument. Una importantă”. Se întinse spre birou, ridicând o foaie de hârtie pe care o găsiseră în cameră. Fusese pliat cu un sigiliu roşu de ceară pe o parte. „Recunoşti asta?”

Nynaeve se încruntă. „Nu. Ar trebui?”

Minciuna sau sincera? Cadsuane ura să nu poată avea încredere în cuvintele cuiva care se numea Aes Sedai. Dar Nynaeve al’ Meara nu ţinuse niciodată Toiagul jurământului.

Ochii aceia păreau cu adevărat confuzi. Nynaeve ar trebui să fie de încredere; se mândrea cu onestitatea ei. Dacă nu a fost un front. Dacă nu era neagră.

Atenţie, se gândi ea. Vei ajunge la fel de neîncrezător ca şi băiatul. Nynaeve nu-i dăduse Alarmei biletul, care elimina ultima ei teorie bună despre originea ei.

T\ – 1 1 – O 1 KT 1

— Deci, ce este, Cadsuane Sedai? întrebă Nynaeve. Cel puţin ea a folosit titlul de onoare; Cadsuane aproape că o mustră pe fată pentru tonul ei. Dar, să fie sincer, se simţea la fel de frustrată ca şi Nynaeve". Au fost momente când astfel de emoţii erau justificate. Înfruntând sfârşitul lumii cu Dragon Reborn complet scăpat de sub control a fost unul dintre ei.

— Nu sunt sigur, spuse Cadsuane. „Scrisoarea a fost deschisă în grabă – hârtia a fost ruptă. A fost aruncat pe podea, iar biletul din interior a fost luat, împreună cu îmbrăcăminte şi articole de urgenţă".

„Dar de ce contează?" întrebă Nynaeve. În spatele ei, Min se strecură în cameră, două Fecioare luând poziţii lângă uşă. Îşi dăduse oare Min încă adevăratul motiv pentru care Aiel o urmase?

— Pentru că, Nynaeve, spuse Min. „Ea este o cale către el".

Nynaeve adulmecă.

— Ea nu a fost mai de ajutor decât tine, Min.

— Cât de convingător poţi fi, Nynaeve, spuse sec Cadsuane, Umbra are mijloace pentru a-i face pe oameni mai receptivi.

Nynaeve se înroşi furioasă, apoi începu să mormăie pe sub răsuflarea ei. Alanna ar putea indica calea către Dragonul Renăscut. Dacă agenţii Celui întunecat ar fi luat-o, Rand nu ar fi ascuns de ei. Capcanele lor fuseseră destul de mortale când trebuiau să-l convingă şi să-l atragă în ele.

„Am fost proşti", a spus Nynaeve. „Ar fi trebuit să fie o sută de Fecioare care să o păzească".

— Cei Părăsiţi au ştiut unde să-l găsească înainte, spuse Cadsuane, deşi în interior ea a fost de acord. Ar fi trebuit să

o vadă pe Alanna mai bine urmărită. „Şi el a supravieţuit. Acesta este pur şi simplu încă un lucru de care trebuie să fii conştient”. Ea a oftat. „Ne poate aduce cineva un ceai?”

Bera a fost de fapt cea care a mers să-l aducă, deşi Cadsuane nu avusese grilă să cultive influenţa asupra femeii. Ei bine, se părea că o reputaţie valorează ceva.

Bera s-a întors în scurt timp; Cadsuane ieşise în hol să se gândească. A acceptat ceaşca şi s-a pregătit pentru gustul amar al ceaiului – o ceruse parţial pentru că avea nevoie de un moment de gândire, iar o femeie cu mâinile goale părea adesea nervoasă.

Ea a ridicat paharul la buze. Ce urmează? îi întrebaţi pe Apărătorii de la poarta Pietrei? Noaptea trecută, Alanna – după ce fusese împinsă – confirmase că al’ Thor era încă în acelaşi loc. În nord, Andor poate. Pentru trei zile. Ce era băiatul nebun? Cadsuane încremeni. Ceaiul avea gust bun.

A

fost minunat, de fapt. Îndulcit perfect cu miere. Amărăciune slabă şi o aromă relaxantă. Trecuseră săptămâni, poate luni, de când Cadsuane gustase din ceai

A z – L

care nu se stricase.

Min gâfâi, întorcându-se brusc spre cartierul de nord al oraşului. Cele două Fecioare din prag au dispărut dintr-o clipă, năvălind pe hol. Suspiciunile lui Cadsuane au fost confirmate; Urmărirea lor atentă asupra lui Min fusese mai puţin în a o protela şi mai mult în urmărirea semnelor de…

— E aici, spuse Min încet.

Pentru ceea ce a fost lucrat

Min a izbucnit de la Poarta Dragonwall de pe partea de est a Pietrei şi s-a repezit prin curte. Ceea ce părea ca valoarea

unui întreg clan de Aiel a inundat în spatele ei, spărgându-se în jurul lui Min ca cerbul care se sparge în jurul unui stejar. S-au împletit între Apărători şi miri uluiţi, îndreptându-se cu gratie şi viteza spre zid.

jA yy, L – J yy *f f* A ţ, f W

Era îngrozitor cât de uşor au depăşit-o – cu ani în urmă, se mândria că era capabila sa învingă orice băiat pe care îl cunoştea într-o cursa onestata. Acum… ei bine, prea multe luni petrecute culegand cărţi, poate.

Ea i-a depăşit în continuare pe Aes Sedai, care au fost înfrânaţi de nevoia lor de a menţine decorul adecvat. Min a aruncat cu mult timp în urma orice simt al decorului pentru pastorul ei falnic. Şi aşa a alergat, recunoscătoare pentru pantalonii şi cizmele ei, îndreptându-se spre poarta.

Şi acolo era. Ea trase brusc în sus, uitându-se printr-o coloană deschisa de Aiel în ea dinsor către bărbatul însuşi, stând în picioare şi vorbind cu doi apărători care făceau parte din garda de zid. El îi arunca o privire în timp ce ea se apropia; o simţea venind, aşa cum îl simţea ea pe el.

Rand găsise undeva o mantie veche, lunga, maro. Avea mâneci ca o haină, deşi se desprindea de pe umeri. Dedesubt, purta o cămaşă şi pantaloni negri fine.

Acum că era aproape, căldura prin legătura părea copleşitoare. Ceilalţi nu l-au putut vedea? O făcea să-şi dorească să-şi ridice braţul şi să-şi umbreasca ochii, deşi nu era nimic de văzut. A fost doar legătura. Doar ca… aerul părea sa se deformeze în jurul lui. A fost un truc al luminii soarelui? Noi vizionari se învârteau în jurul capului lui. În mod normal, le ignora, dar nu putea să facă asta acum. O caverna deschisa, căscata ca o gură. Roci pătate de sânge. Doi morţi pe pământ, înconjuraţi de şiruri şi rânduri de

trolloci, o ţeavă cu fum curgând din ea.

Rand i-a întâlnit privirea şi, în ciuda legăturii, a fost uimita de ceea ce vedea în el. Acei ochi cenuşii de piatra preţioasa ai săi erau mai adânci. În jurul lor erau riduri slabe. Au mai fost acolo înainte? Cu siguranţa era prea tânăr pentru asta.

Ochii aceia nu păreau tineri. Min a simţit un moment de panica în timp ce ochii lui îi ţineau pe ai ei. Acesta era acelaşi bărbat? Oare Rândul pe care îl iubea fusese furat, înlocuit cu o forţa strâveche a unui bărbat pe care nu l-ar fi putut niciodată cunoaşte sau înţelege? îl pierduse până la urmă?

Şi apoi a zâmbit, iar ochii, deşi adânci, erau ai lui. Zâmbetul acela era ceva pe care aşteptase de mult să-l revadă. Acum era mult mai încrezător decât cel pe care i-o arătase în primele zile împreună, dar era încă vulnerabil. Ia lăsat să vadă o parte din el căreia altora nu li s-a permis niciodată.

Acea parte era tineretul, cumva încă nevinovat. Ea a alergat spre el şi l-a prins într-o îmbrăţişare. „Nebun cu cap de lână! Trei zile? Ce faci de trei zile?”

„Există, Min”, spuse el, înconjurând-o cu braţele.

„Nu ştiam că era o sarcină atât de dificilă”. A

fost şi pentru mine uneori”. El a tăcut, iar ea s-a mulţumit să-l ţină în braţe. Da, acesta a fost acelaşi bărbat. Schimbat – şi în bine – dar totuşi Rand. Ea s-a lipit de el. Nu-i păsa că oamenii se adunau, din ce în ce mai mulţi dintre ei. Lasă-i să privească.

În cele din urmă, ea expiră, trăgându-se fără tragere de inimă. „Rand, Alanna a plecat. Ea a dispărut mai devreme astăzi”.

„Da. Am simţit-o plecând. Undeva spre nord. Ţările de

graniţă, poate Arafel”.

„Ar putea fi folosită împotriva ta, pentru a găsi unde eşti”. El a zâmbit. Uşoară, dar m-a simţit bine să-i văd din nou expresia aceea pe chip! „Umbra nu are nevoie de ea să mă găsească, Min, şi nici nu va mai avea nevoie. Toţi ochii ei sunt aţintiţi direct asupra mea şi vor rămâne până când îi voi orbi”.

„Ce? Dar Rand…

— E în regulă, Min. Timpul în care ar putea să mă reducă la tăcere – şi, prin urmare, să câştig – a trecut. Confruntarea este asigurată şi s-a răsunat ţipătul care începe avalanşa”.

T = X *A* p 7 1 – w – J – I – I *A* 1. V. Al – J

Părea înfocat de viaţă. Fiorul era îmbătător. A lăsat un braţ în jurul ei – braţul care se termina într-un ciot – în timp ce se întoarse să privească Aielul. „Am toh”. Deşi curtea din spatele lor era în haos, Aielul stătea în linişte.

Erau pregătiţi pentru asta, se gândi Min. Aielii nu au fost ostili, exact, dar nu au împărtăşit entuziasmul Apărătorilor. Tairenii credeau că Rand s-a întors pentru a-i conduce la Ultima Bătălie.

— În Deşeuri, spuse Rhuarc, făcând un pas înainte, există un animal. Meegerlingul. Seamănă mult cu un şobolan, dar este mult mai prost. Dacă îl aşezi lângă cereale, va merge direct spre el, indiferent de pericol. Indiferent de câte ori cade într-un şanţ între el însuşi şi mâncare, va repeta aceeaşi acţiune dacă o muţi înapoi la început. Copiii Aiel se distra cu jocul”. L-a studiat pe Rand.

— Nu credeam că vei fi un meegerling, Rand al’ Thor.

— Îţi promit că nu te voi mai părăsi niciodată, spuse Rand. „Nu de la alegerea mea şi nu fără să informez şi, dacă ei sunt de acord, să o aduc pe Maidens ca gardian”.

Aielul nu s-a clintit. „Acest lucru vă va împiedica să câştigaţi mai mult toh”, a spus Rhuarc. „Nu va schimba ceea ce s-a întâmplat înainte. Şi promisiuni au fost făcute înainte”.

— Este adevărat, spuse Rand, întâlnindu-i ochii lui Rhuarc.

— Atunci mă voi întâlni cu toh-ul meu.

Ceva a trecut între ei, ceva Min nu a înţeles, iar Aielul s-a despărţit, părând mai relaxat. Douăzeci de Fecioare au venit să acţioneze ca gardian în jurul lui Rand. Rhuarc s-a retras împreună cu ceilalţi, alăturându-se unui mic grup de

— L – * – L

t 1 – 1 T – r* – Înţelepţi care priveau de la periferie.

„Rand?” Min a spus.

„Va fi în regulă”, a spus el, deşi emoţiile lui erau sumbre. „Acesta a fost unul dintre lucrurile pe care trebuia să le repar. Unul dintre mulţi”. Îşi luă braţul din jurul ei şi cercetă curtea, simţindu-se ezitând, de parcă ar fi căutat ceva. Orice ar fi fost, nu a văzut-o, aşa că a început să se îndrepte spre regele Darlin, care tocmai sosise în grabă.

Regele Darlin se înclină, cu mâna pe pomul sabiei sale laterale înguste. „Stăpânul meu Dragon. Să marsăm, în sfârşit?”

— Plimbă-te cu mine, dragă, spuse Rand ca răspuns, în timp ce trecea prin curte. „Sunt multe de făcut. Cine mai e aici? Narishma, Flinn. Excelent”. Făcu semn din cap către cei doi Asha man îmbrăcaţi în negru care au ajuns la o fugă. „Aes Sedai-ul tău? Ah, acolo au venit. Ei bine, asta va fi următorul. Kamea, ai fi atât de amabil să-mi aduni mste mesageri?”

Una dintre Fecioare – o femeie cu părul ciudat de închis la culoare pentru o Aiel – a fugit la fel de mult ca să facă cum i

s-a cerut. Min se încruntă, ţinând pasul cu Rand şi Darlin, cei doi Asha man căzuţi în urmă. Nynaeve şi Merise au condus grupul lui Aes Sedai. S-au oprit când l-au văzut pe Rand apropiindu-se, de parcă l-ar lăsa să fie el cel care a venit în întâmpinarea lor. S-au adunat într-un pâlc, lăucându-se cu hainele lor, părând mai neliniştiţi decât era în mod normal Aes Sedai.

Rand traversă curtea plină de viaţă şi deschisă, mergând în umbra fortificaţiilor falnice ale Pietrei, apoi păşi spre ele.

— Rand al' Thor, spuse Nynaeve, încrucişându-şi braţele în timp ce se apropia de ei. „Tu eşti".

„Un idiot?" termină Rand, părând amuzat. „Un prost arogant? Un băiat impulsiv, cu capul de lână, care are nevoie de o ureche acustică?

„Ei. Da".

— Totul este adevărat, Nynaeve, spuse el. „Văd, acum. T'i i w /k – i i i i 1 – 1

Poate că în sfârşit am câştigat o parte de înţelepciune. Cred că ai nevoie de nişte insulte noi, totuşi. Cele pe care le foloseşti se uzează ca şi dantela de anul trecut. Cineva trimite după Cadsuane. Promit să nu o execut".

A *f*-"\ 1* w. Iii 11" 1 H J – Aes Sedai a părut şocat de tonul lui brusc, dar Min a zâmbit. Încrederea lui a crescut din nou în urma confruntării cu Aiel. A fost extrem de satisfăcător să-l văd dezarmând pe Aes Sedai, obiecţiile şi condamnările murind pe buzele lor. Merise a trimis un servitor să-l aducă pe Cadsuane.

— Narishma, spuse Rand, întorcându-se. „Am nevoie să vizitezi acea armată de graniţeri care a venit să mă caute. Presupun că este încă în Far Madding. Spune-le liderilor de acolo că le accept termenii şi că voi veni în câteva zile să

mă întâlnesc cu ei”.

„Stăpânul meu Dragon?” spuse Narishma. „Este prudent, având în vedere natura locului?”

„Prudent? Prudenţa este pentru cei care intenţionează să trăiască o viaţă lungă, Narishma. Dragă, am nevoie de înalţii lorzi şi doamne aliniate să mă primească. Unul dintre aceşti mesageri care sosesc ar trebui să fie suficient pentru sarcină. De asemenea, scrieţi că Turnul Alb a fost reunificat şi că Egwene al’ Vere este Scaunul Amyrlin”.

„Ce?” spuse Merise. Câţiva dintre ceilalţi Aes Sedai gâfâiră. Rand, spuse Min. „Mă îndoiesc că Amyrlinul va fi încântat să vă aibă să faceţi publicitate diviziei”.

— Un punct valid, spuse Rand. „Darlin, scrie o proclamaţie că Egwene al’ Vere i-a succedat Elaidei a’ Roihan ca Amyrlin. Ar trebui să fie suficient pentru a informa fără a dezvălui prea multe. Light ştie că nu trebuie să fac altceva pentru a o face pe Egwene să se enerveze pe mine…”

— Altfel? întrebă Corele palid.

— Da, spuse Rand pe nesimţite. „Am fost deja la Turnul Alb să o văd”.

„Şi ţi-au dat drumul?” întrebă Corele.

„Nu le-am permis alte opţiuni. Dragă, te rog să ne organizezi forţele aici. Vreau să fie adunaţi până seara. Flinn, vom avea nevoie de porţi. Cele mari. Ar putea fi nevoie de un cerc”.

„Gapul lui Tarwin?” spuse Nynaeve, nerăbdătoare.

Rand îi aruncă o privire şi ezită. Min putea să-i simtă durerea – zgomot ascuţit, real – în timp ce vorbea. – încă nu, Nynaeve. Am turnat ulei fierbinte „în Turnul Alb şi va fierbe în curând. Timp. Nu avem timp! îi voi primi ajutor lui Lan, îţi jur, dar chiar acum trebuie să mă pregătesc să o 1

Înfrunt pe Egwene.

X.C. k „/ 4 KT Z? w/Kl

„Să înfrunţi cu ea?” spuse Nynaeve, făcând un pas înainte. „Rand, ce ai făcut?”

„Ce trebuia făcut. Unde este Bashere?”

— Era plecat din oraş cu oamenii săi, lordul meu Dragon, spuse Flinn, şi-şi alerga caii. Ar trebui să revină curând”.

„Bun. Merge cu mine la Arad Doman. Şi tu, Nynaeve. Min”. El s-a uitat la ea, iar acei ochi insondabili păreau să o atragă. „Am nevoie de tine, Min”.

„Ma ai. Looby prost”.

— Callandor, spuse el. „Joacă un rol în asta. Trebuie să afli cum. „Nu pot sigila Bore aşa cum am încercat data trecută. Îmi lipseşte ceva, ceva vital. Găseşte-l pentru mine”.

— O voi face, Rand. Un fior rece o străbătu. „Îţi promit”.

„Am încredere în tine”. Ridică privirea în timp ce o siluetă îmbrăcată într-o mantie adâncă cu glugă iese dintr-unul dintre numeroasele posturi de gardă ale Pietrei.

„Cadsuane Melaidhrin”, a spus Rand, „te iert pentru greşelile din trecut şi îţi revoc exilul. Nu că ar fi fost vreodată altceva decât un inconvenient minor pentru tine.

Ea a adulmecat, coborând capota. „Dacă crezi că a purta o mantie în această căldură este un inconvenient „minor”, băiete, atunci ai nevoie de o lecţie în contrast. Am încredere că vezi eroarea din fapta ta. Mi se pare nepotrivit să am nevoie de „iertare” sau „iertare” în primul rând”.

Ei bine, atunci, spuse Rand. „Vă rog să acceptaţi iertarea mea alături de scuzele mele. Ai putea spune că am fost supus unui stres neobişnuit în ultima vreme”.

„Dintre toţi oamenii”, a spus Cadsuane cu severitate, „nu vă puteţi permite să lăsaţi presiunea vieţii să vă conducă”.

„Dimpotrivă. Eu sunt ceea ce am devenit din cauza acelei presiuni, Cadsuane. Metalul nu poate fi modelat fără loviturile ciocanului. Dar asta nu are rost. Ai încercat să mă manipulezi şi ai eşuat îngrozitor. Dar în acel eşec, mi-ai arătat ceva”.

„Care este?”

„Credeam că sunt transformat într-o sabie”, a spus Rand, cu ochii devenind îndepărtaţi. „Dar m-am înşelat. Nu sunt o armă. Nu am fost niciodată”.

„Atunci ce eşti?” întrebă Min, cu adevărat curioasă. Doar a zâmbit. „Cadsuane Sedai, am o sarcină pentru tine, dacă o accepţi”.

— Mă aştept că asta va depinde de sarcină, spuse ea, încrucişându-şi braţele.

A 7 7 – V» w.

„Am nevoie să găseşti pe cineva. Cineva care a dispărut, cineva pe care acum îl bănuiesc că poate fi în mâinile unor aliaţi bine intenţionaţi. Vedeţi, am fost informat că Turnul Alb îl ţine pe Mattin Stepaneos.

Cadsuane se încruntă. „Şi tu îl vrei?”

„Deloc. Nu m-am hotărât încă ce să fac cu el, ca să poată rămâne problema lui Egwene pentru moment. Nu, persoana pe care o vreau este probabil undeva în Iarba Caralain. Voi explica mai multe când nu vom fi în aer liber”.

Înalţii Domni şi Doamne se adunau. Rand se uită spre ei, deşi încă o dată a cercetat curtea, ca şi cum ar fi căutat ceva. Ceva care l-a făcut să se simtă anxios.

Se întoarse către înalţii Lorzi şi Doamne. Min îi privea cu scepticism. În afară de Darlin, nu fusese niciodată impresionată de ei. Rand şi-a sprijinit mâna pe umărul ei. Nobilii adunaţi păreau răvăşiţi, aparent chemaţi din somn

sau mese, deşi purtau un sortiment de mătase fine şi volane. Păreau ciudat de deplasat în curtea Pietrei, unde toţi ceilalţi aveau un scop. N-ar trebui să fiu atât de aspru cu ei, se gândi Min, încrucişându-şi braţele. Dar apoi, ea văzuse comploturile şi plăcerea lor frustrând pe Rand. În plus, nu-i plăcuse niciodată de cei care se considerau mai importanţi decât toţi ceilalţi.

x T-1 7 v u – j-i 1 – 1 1 – Formează o linie, spuse Rand, apropiindu-se de ei. Înalţii lorzi şi doamne se uitară la el, confuzi.

— Un rând, spuse Rand, cu voce tare şi fermă. „Acum”.

Au făcut-o, aranjându-se în grabă. Rand a început să meargă pe rând, începând cu Darlin, privind fiecare bărbat sau femeie în ochi. Emoţiile lui Rand erau… curioase. Poate – w z”, e 7 în un pic supărat. Ce făcea el?

Curtea se liniştea. Rand a continuat pe linie, uitându-se la fiecare dintre nobili pe rând, fără a vorbi. Min aruncă o privire în lateral. Aproape de sfârşitul firului, Weiramon a continuat să se uite la Rand, apoi să se uite în altă parte. Bărbatul înalt avea părul cărunt şi rărit, iar barba unsă până la un punct.

Rand a ajuns în cele din urmă la el.

— Priveşte-mi ochii, Weiramon, spuse Rand încet.

„Domnul meu Dragon, cu siguranţă nu sunt demn să…” „Fă-o”.

Weiramon a făcut-o cu o dificultate ciudată. Arăta de parcă strângea din dinţi, cu ochii lăcrimaţi.

T\ T” 1 1 7 A J /K – J

— Deci tu eşti, spuse Rand. Min îşi simţea dezamăgirea. Rand se uită în lateral, unde Anaryella stătea ultima în rând. Femeia drăguţă se îndepărtase de Rand, cu capul

întors. „Amândoi”.

— Domnul meu… începu Weiramon.

— Vreau să-mi trimiţi un mesaj, spuse Rand. „Către ceilalţi din… asociaţia voastră. Spune-le că nu se mai pot ascunde printre aliaţii mei”.

Weiramon a încercat să se înfurie, dar Rand a făcut un pas mai aproape. Ochii lui Weiramon s-au deschis larg şi Anaryella a strigat, umbrindu-şi faţa.

„Spune-le”, a continuat Rand, cu vocea blândă, dar solicitantă, „că nu mai sunt orb”.

„De ce…” a spus Anaiyella. „De ce ne laşi să plecăm?”

„Pentru că astăzi este o zi de reuniune”, a spus Rand. „Nicio zi de moarte. Merge”.

Cei doi s-au împiedicat, părând epuizaţi. Ceilalţi din curte priveau cu surprindere şi confuzie. Aielii, însă, au început să-şi bată suliţele de scuturile lor. Anaiyella şi Weiramon păreau să se ţină de umbra curţii în timp ce se afundau în Piatra.

— Leeh, spuse Rand. „Ia încă două. Priveşte-i”.

Trei Fecioare s-au despărţit de cei care veghează asupra lui Rand, năvălind după cei doi foşti nobili. Min se apropie de Rand, luându-l de braţ. „Rand? Ce a fost asta? Ce ai văzut la ele?”

„Timpul pentru ascundere a trecut, Min. Umbra şi-a făcut jocul pentru mine şi a pierdut. Războiul, nu subterfugiul, schimbă ziua acum”.

„Deci sunt Darkfriends?” întrebă Min, încruntat.

Rand se întoarse spre ea, zâmbind. „Nu mai sunt o ameninţare. Eu… Se întrerupse brusc, privind în lateral. Min s-a întors şi să răcit.

Tam al’ Thor stătea în apropiere. Tocmai ieşise dintr-o

intrare din apropiere în Piatra, oprindu-se pe o treaptă joasă care ducea în curte. Emoţiile lui Rand au devenit din nou îngrijorătoare şi Min şi-a dat seama ce căutase mai devreme.

Tam se uită la fiul său, căzând nemişcat. Părul îi era gri şi faţa căptuşită, totuşi era solid într-un fel în care puţini oameni erau.

Rand ridică mâna, iar mulţimea – inclusiv Aes Sedai – s-a despărţit. Rand a trecut prin ei, Min urmând în spate, trecând spre treptele de sus Piatra. Rand urcă câteva dintre acele trepte, ezitând. Curtea tăcu; până şi pescăruşii au încetat să mai strige.

Rand se opri pe trepte, iar Min îi simţi reticenţa, ruşinea, teroarea. Părea atât de ciudat. Rand – care sc. 7 r* i – i i r „— w i confruntase cu Forsaken fără un tremur – se temea de tatăl său.

Rand făcu ultimii câţiva paşi în doi paşi brusci şi o A 1 w r-i 7 1 A. 7 x 7 – 7 1

Îmbrăţişă pe Tam. S-a coborât un pas, ceea ce i-a adus aproape de o înălţime egală. De fapt, în acea postură, Tam aproape că părea un uriaş, iar Rand doar un copil care se agăţa de el.

Acolo, ţinându-se de tatăl său, Dragonul Renăscut a început să plângă.

Cei adunaţi Aes Sedai, Tairens şi Aiel priveau solemn. Niciunul nu s-a amestecat sau nu s-a întors. Rand închise ochii.

— Îmi pare rău, tată, şopti el. Min abia auzea. „Îmi pare atât de rău”.

— E în regulă, fiule. E în regulă”.

„Am făcut atât de multe, care sunt groaznice”.

„Nimeni nu merge pe un drum dificil fără să se poticnească din când în când. Nu te-a rupt când ai căzut. Asta e partea importantă”.

Rand dădu din cap. S-au ţinut unul pe altul o vreme. În cele din urmă, Rand se trase înapoi, apoi îi făcu semn lui Min, stând la baza treptelor.

— Vino, tată, spuse Rand. „Este pe cineva pe care vreau să ţi-l prezint”.

Tam chicoti.

— Au trecut trei zile, Rand. Am cunoscut-o deja”.

„Da, dar nu te-am prezentat. Trebuie să”. El îi făcu semn lui Min, iar ea ridică o sprânceană, încrucişându-şi braţele. El a privit-o rugător, aşa că ea a oftat şi a urcat treptele.

— Părinte, spuse Rand, sprijinindu-şi mâna pe spatele lui Min. „Acesta este Min Farshaw. Şi ea este foarte specială pentru mine”.

Un jurământ

Egwene a urcat pe marginea unei pante blânde, iarba verde la picioarele ei, aerul rece şi plăcut. Fluturi leneşi pluteau din floare în floare, ca nişte copii curioşi care se uită în dulapuri. Egwene îşi făcu pantofii să dispară, astfel încât să poată simţi lamele sub picioare.

Ea trase adânc aer în piept, zâmbind, apoi ridică privirea la norii negri clocotiţi. Furios, violent, tăcut în ciuda fulgerelor de ametist. Furtună îngrozitoare deasupra, paliste liniştită şi calm dedesubt. O dihotomie a Lumii Viselor.

În mod ciudat, Tel aran rhiod se simţea mai nefiresc pentru ea acum decât în timpul primelor ei vizite folosind ter angrealul lui Verín. Ea tratase acest loc ca pe un loc de loacă, schimbându-şi hainele dintr-un capriciu, presupunând că era în siguranţă. Ea nu înţelesese. Tel aran rhiod era la

fel de sigur ca o capcană pentru urs pictată într-o culoare frumoasă. Dacă înţelepţii nu ar fi îndreptat-o, poate că nu ar fi trăit până să devină Amyrlin.

Da, cred că asta este. Dealurile verzi ondulate, arborele de copaci. Era primul loc în care venise, cu peste un an în urmă. Era ceva semnificativ în a sta aici, când am ajuns atât de departe. Şi totuşi părea că va trebui să parcurgă o distanţă egală înainte de a face acest lucru şi într-un timp mult mai scurt.

Când fusese captivă în Turn, îşi amintise – în mod repetat – că se putea concentra doar pe o singură problemă la un moment dat. Reunificarea Turnului Alb trebuia să vină mai întâi. Acum, însă, atât problemele, cât şi soluţiile posibile păreau nenumărate. Au copleşit-o înecând-o în toate lucrurile pe care ar trebui să le facă.

Din fericire, în ultimele zile, în oraş fuseseră z Z, zv descoperite câteva rezerve neaşteptate de cereale. Într-un caz, un depozit uitat, deţinut de un bărbat care murise în timpul iernii. Ceilalţi erau mai mici, câţiva saci ici şi colo. În mod remarcabil, niciunul dintre ei nu suportase niciun fel de putregai.

Ea a avut două întâlniri în această seară, s-a ocupat de alte probleme. Cea mai mare dificultate a ei avea să fie percepţia oamenilor cu care se întâlnea. Niciun grup nu ar 1 1 1 7 1 vedea-o ca ceea ce devenise.

Ea închise ochii, dorind să plece. Când a deschis ochii, stătea într-o încăpere mare, adânc umbrită în colţuri, coloanele ei ridicându-se ca nişte turnuri groase. Inima pietrei lacrimii.

Doi înţelepţi stăteau pe podea, în centrul camerei, în mijlocul unei păduri de coloane. Deasupra fustelor maro

deschis şi a bluzelor albe, feţele lor erau net diferite. Bair’s era încreţit de vârstă, ca pielea lăsată să se vindece la soare. Cu toată severitatea ei ocazională, liniile de zâmbet i-au ţesut din ochi şi din gură.

Faţa lui Amys era netedă, mătăsos, un efect de a putea canaliza. Faţa ei nu era fără vârstă, dar ar fi putut fi Aes Sedai pentru emoţia pe care a arătat-o.

— 1 – 7 1 – 1 J 1 – 11 1 1 r”.

Cei doi aveau şalurile în talie, bluzele desfăcute. Egwene stătea în faţa lor, dar s-a lăsat purtând haine de zone umede. Amys ridică o sprânceană; se gândea că Egwene ar fi trebuit să se schimbe? Sau a apreciat că Egwene nu a imitat ceva ce nu era? Era greu de spus.

„Bătălia din Turnul Alb să încheiat”, a spus Egwene.

„Femeia Elaida a’ Roihan?” întrebă Amys.

— Luat de Seanchan, spuse Egwene. „Am fost acceptat ca Amţyrhn de cei care au urmat-o. Poziţia mea este departe de a fi sigură – uneori, mă simt echilibrat pe o piatră care stă echilibrat pe o altă piatră. Dar Turnul Alb este din nou întreg”.

Amys clacă încet limba. Ea a ridicat mâna şi în ea apăru o stolă cu dungi – o stolă a lui Amyrlin.

— Presupun că ar trebui să porţi asta, atunci.

Egwene scoase o respiraţie blândă şi lentă. A fost remarcabil pentru ea, uneori, cât de mult punea în considerare opiniile acestor femei. Ea a luat stola, punând-o pe umeri.

xd-i*L – ljw *jj* t „> – Sorileei nu-i va plăcea această veste”, a spus Bair, clătinând din cap. „Ea încă mai avea speranţa că îi vei lăsa pe proştii ăia în Turnul Alb şi te vei întoarce la noi”.

— Te rog, ai grijă, spuse Egwene, chemându-şi o ceaşcă de ceai. „Nu sunt doar unul dintre acei proşti, prietene, dar sunt liderul lor. Regina proştilor, aţi putea spune”.

Bair ezită. „Am toh”.

— Nu pentru că ai spus adevărul, a asigurat-o Egwene. „Mulţi dintre ei sunt proşti, dar nu suntem toţi proşti la un moment dat? Nu m-ai abandonat eşecurilor mele când m-ai găsit mergând pe Tel aran rhiod. La fel nu le pot abandona pe cele din Turnul Alb”.

Ochii lui Amys se îngustară.

— Ai crescut mult de când ne-am cunoscut ultima oară, Egwene al’ Vere.

Asta a transmis un fior prin Egwene. „Aveam mare nevoie să cresc. Viaţa mea a fost dificilă în ultimul timp”.

„Când se confruntă cu un acoperiş prăbușit”, a spus Bair, „unii vor începe să ridice gunoiul, devenind mai puternici pentru proces. Alţii vor merge să viziteze cala fratelui lor şi să bea apa lui”.

L

— Ai văzut pe Rand recent? întrebă Egwene.

„Car a cam a îmbrăţişat moartea”, a spus Amys. „A renunţat să mai încerce să fie la fel de puternic ca pietrele şi, în schimb, a obţinut puterea vântului”.

Bair dădu din cap. „Aproape, va trebui să încetăm să-l numim copil”. Ea a zâmbit. „Aproape”.

E

gwene nu dădu nicio urmă de şoc. Se aşteptase să fie nemulţumiţi de Rand. „Îţi doresc să ştii respectul pe care îl am pentru tine. Ai mare onoare că m-ai primit aşa cum ai făcut-o. Cred că singurul motiv pentru care văd mai departe decât surorile mele este pentru că m-ai învăţat să merg cu

spatele drept şi cu capul sus”.

L-/ ar> X. IX7*tijj a le

„A fost un lucru simplu”, a spus Amys, evident mulţumită. „Unul pe care ar fi făcut-o orice femeie”.

„Există puţine plăceri mai satisfăcătoare decât să luaţi un şnur pe care altcineva l-a înnodat”, a spus Bair, „apoi să-l tachineze din nou. Cu toate acestea, dacă cablul nu este dintr-un material bun, atunci nicio descurcare nu îl va salva. Ne-ai dat materiale bune, Egwene al’ Vere.

„Mi-aş dori să existe o modalitate”, a spus Egwene, „de a instrui mai multe surori în căile înţelepţilor”.

— Ai putea să ni le trimiţi, spuse Amys. „În special dacă au nevoie de pedepse. Nu i-am mângâia ca Turnul Alb”.

Egwene se înrădăcină. Bătăile pe care ea le luase fuseseră „codărite”? A fost o luptă la care nu voia să se alăture, totuşi. Aielul ar presupune întotdeauna că modurile din zonele umede sunt blânde şi nu se putea schimba această presupunere.

— Mă îndoiesc că surorile ar fi de acord cu asta, spuse Egwene cu grilă. „Dar ceea ce ar putea funcţiona ar fi să trimiţi femei tinere – care încă se antrenează – să studieze cu tine. Acesta a fost o parte din motivul pentru care antrenamentul meu a fost atât de eficient; Încă nu eram fixat în căile Aes Sedai”.

„Ar fi de acord cu asta?” întrebă Bair.

— S-ar putea, spuse Egwene. „Dacă am trimite Acceptat. Novicele ar fi considerate prea neexperimentate, surorile prea demne. Dar Acceptat... poate. Ar trebui să existe un motiv întemeiat care pare să beneficieze Turnul Alb”.

— Ar trebui să le spui să plece, spuse Bair, şi să te aştepţi să se supună. Nu ai tu cea mai mare onoare dintre ei? Nu ar

trebui să asculte de sfatul tău când este înţelept?”

7 zAl 1 r* i i

„Clanul face întotdeauna aşa cum cere un şef?” spuse Egwene.

— Sigur că nu, spuse Amys. „Dar păstorii din zonele umede se îngrădesc mereu asupra regilor şi domnilor. Se pare că le place să li se spună ce să facă. Îi face să se simtă în siguranţă”.

„Aes Sedai sunt diferiţi”, a spus Egwene.

„Aes Sedai continuă să sugereze că ar trebui să ne antrenăm cu toţii în Turnul Alb, a spus Amys. Tonul ei a indicat ce credea despre acea idee. „Ei merg mai departe, la fel de zgomotoşi ca o pasăre oarbă care nu-şi poate da seama dacă este zi sau noapte. Trebuie să vadă că nu vom face niciodată aşa ceva. Spune-le că ne trimiţi femei să ne studieze căile, ca să ne înţelegem. Este doar adevărul; nu trebuie să ştie că şi tu te aştepţi ca ei să fie întăriţi de experienţă”.

„Asta ar putea funcţiona”. Egwene era încântată; planul era la doar câţiva păr de la ceea ce dorea ea să realizeze în cele din urmă.

„Acesta este un subiect de luat în considerare în zilele mai uşoare”, a spus Bair.

— Simt în tine necazuri mai mari decât acestea, Egwene al’ Vere.

„Există o problemă mai mare”, a spus ea. „Rand 1 IIFT-11 l”-l – 11 l 1 – l-l-l 1 A 11

al’ Thor. Ţi-a spus ce a declarat când a vizitat Turnul Alb?

A

spus că te-a supărat”, a spus Amys. „Mi se par ciudate acţiunile lui. Te vizitează după ce vorbeşte despre Aes Sedai

care îl închid şi îl pun într-o cutie?

„Era… diferit când a venit aici”, a spus Egwene. A

Îmbrăţişat moartea, spuse Bair din nou, dând din cap. „El devine cu adevărat Car a cam”.

„A vorbit puternic”, a spus Egwene, „dar cuvintele lui erau cele ale nebuniei. A spus că va sparge sigiliile închisorii întunericului”. Amys şi Bair au îngheţat amândoi.

„Eşti sigur de asta?” întrebă Bair.

D

Da.

„Este o veste tulburătoare”, a spus Amys. „Ne vom consulta cu el în această privinţă. Vă mulţumim că ne-aţi adus asta”.

„Voi aduna pe cei care îi rezistă”. Egwene se relaxă. Până în acel moment, ea nu fusese sigură în ce direcţie aveau să meargă înţelepţii. „Poate că Rand va asculta raţiunea dacă sunt prezente suficiente voci”.

— Nu este cunoscut pentru disponibilitatea lui de a asculta raţiunea, spuse Amys oftand, ridicându-se. Egwene şi Bair au făcut la fel. Bluzele înţelepţilor sau Şiret într-o clipă.

„Timpul a trecut de mult ca Turnul Alb să-i ignore pe cei înţelepţi”, a spus Egwene, „sau ca cei înţelepţi să-i evite pe Aes Sedai. Trebuie să lucrăm împreună. Mană în mană ca surori”.

— Atâta timp cât nu „este un gând ridicol orbit de soare despre antrenamentele înţelepţilor în Turn, spuse Bair. Ea a zâmbit pentru a arăta că era o glumă, dar a reuşit doar să-şi dezvăluie dinţii.

Egwene zâmbi. Ea a vrut ca înţelepţii să se antreneze în Turn. Au existat multe metode de canalizare pe care Aes Sedai le-a făcut mai bine decât înţelepţii. Pe de altă parte,

înţelepţii erau mai bine să lucreze împreună şi – recunoscu Egwene fără tragere de inimă – cu conducere.

Cele două grupuri ar putea învăţa multe unul de la celălalt. Ar găsi o modalitate de a le lega împreună. Oarecum.

Ea şi-a luat rămas bun cu drag de la cei doi înţelepţi, urmărind cum se stingeau din Tel aran rhiod. Dacă sfatul 1 11* d – *J* 11 w 11 1

lor s-ar dovedi suficient pentru a-l îndepărta pe Rand de la planul său nebun. Dar era puţin probabil.

Egwene trase aer în piept. Într-o clipă stătea în Sala Turnului, cu picioarele plantate direct pe Flacăra lui Tar Valon pictată pe podea. Din ea se învârteau şapte spirale de culoare, învârtindu-se spre perimetrul camerei bombate.

Nynaeve nu era acolo. Egwene şi-a tras buzele la o linie. Femeia aceea! Egwene putea să îngenuncheze Turnul Alb, să întoarcă de partea ei un membru convins al Aiahului Roşu, să câştige respectul celor mai duri înţelepţi. Dar Light ajută o dacă avea nevoie de loialitatea prietenilor ei! Rand, Gawyn, Nynaeve – toţi înfuriaţi în felul lor.

Şi-a încrucişat braţele să aştepte. Poate că Nynaeve va mai veni. Dacă nu, aceasta nu ar fi prima dată când o dezamăgeşte pe Egwene. Un trandafir masiv domina peretele îndepărtat din spatele scaunului Amyrlin. Flacăra din centru scânteia, de parcă ar fi fost lumina soarelui dincolo, deşi Egwene ştia că acei nori negri clocotiţi i i k „/ 1 t k „/

acopereau tot cerul Lumii Viselor.

X/-, A J 1 1 r». – A – Se întoarse de la fereastră, apoi încremeni.

Acolo, aşezat în sticla de sub Flacăra lui Tar Valon, era un

segment mare în forma Colţului Dragonului. Asta nu făcea parte din fereastra originală. Egwene făcu un pas înainte, inspectând sticla.

Există o a treia constantă în afară de Creator şi întunecat, a spus vocea meticuloasă a lui Verín, o amintire din altă perioadă. Există o lume care se află în fiecare dintre aceştia, în interiorul tuturor în acelaşi timp. Sau poate înconjurându-i. Scriitorii din Epoca Legendelor l-au – T”! 1 I I 1 – 1

numit Tel aran rhiod.

Oare această fereastră a reprezentat una dintre acelea, o altă lume în care Dragon şi Amyrlin au condus Tar Valon unul lângă altul?

— Este o fereastră interesantă, spuse o voce din spatele ei.

Egwene începu, învârtindu-se. Nynaeve stătea acolo, purtând o rochie de un galben strălucitor împodobită cu verde pe corsetul înalt şi de-a lungul fustei. Purta un punct roşu în centrul frunţii şi avea părul ţesut în împletitura lui caracteristică.

Egwene simţi un val de uşurare. În cele din urmă! Trecuseră luni de când nu o văzuse pe Nynaeve. Blestemant înăuntru că s-a lăsat surprinsă, ea şi-a netezit faţa şi a îmbrăţişat Sursa, ţesând Spiritul. Câteva saloane inversate ar putea ajuta-o să nu fie din nou surprinsă. Elayne trebuia să sosească puţin mai târziu.

— Nu eu am ales acest model, spuse Egwene, uitându-se înapoi la trandafir. „Aceasta este interpretarea lui Tel aran rhiod”.

„Dar fereastra în sine este reală?” întrebă Nynaeve.

— Din păcate, spuse Egwene. „Una dintre găurile lăsate de

Seanchan când au atacat”.

„Au atacat?” întrebă Nynaeve.

— Da, spuse Egwene. Ceva pe care ai fi ştiut dacă ai fi răspuns vreodată la somaţia mea!

Nynaeve şi-a încrucişat braţele şi cei doi s-au privit unul pe altul dincolo de cameră, Flacăra lui Tar Valon centrată pe podeaua sub ei. Acest lucru ar trebui să fie tratat cu foarte multă atenţie; Nynaeve ar putea fi la fel de înţepător ca cel mai rău dintre tufişuri.

— Ei bine, spuse Nynaeve, părând clar inconfortabil, ştiu că eşti ocupat, iar Light ştie că am destule lucruri de făcut. Spune-mi veştile pe care crezi că trebuie să le ştiu şi-l // 7 7 7 voi pleca”.

„Nynaeve”, a spus Egwene, „nu te-am adus aici doar ca să-ţi dau veşti”.

Nynaeve şi-a prins împletitura. Ştia că ar trebui mustrată pentru felul în care o evitase pe Egwene.

— De fapt, a continuat Egwene, am vrut să-ţi cer sfatul. Nynaeve clipi. „Sfat despre ce?”

— Ei bine, spuse Egwene, plimbându-se peste Flacără, eşti unul dintre puţinii oameni la care mă pot gândi care a fost într-o situaţie similară cu a mea.

„Amyrlin?” întrebă Nynaeve categoric.

— Un lider, spuse Egwene, trecând pe lângă Nynaeve şi făcându-i din cap să meargă lângă ea, pe care toată lumea îl crede prea tânăr. Care s-a ridicat brusc în poziţia ei. Cine ştie că este femeia potrivită pentru slujbă, dar nu are decât acceptarea cu râpă de la majoritatea celor din apropierea ei”.

— Da, spuse Nynaeve, mergând alături de Egwene, cu ochii depărtaţi. „Aş putea spune că ştiu ceva despre a fi în

acea situaţie”.

C

Cum te-ai descurcat cu asta?” întrebă Egwene. „Se pare că tot ceea ce fac, trebuie să fac eu însumi – pentru că, dacă nu o fac, ei mă ignoră odată ce nu mai văd. Mulţi presupun că dau ordine doar ca să fiu văzut făcând zgomot, sau le dispreţuiesc poziţia mea deasupra lor”.

C

um m-am descurcat cu asta când eram înţelepciune?” întrebă Nynaeve. „Egwene, nu ştiu dacă am făcut-o. Abia m-am putut împiedica să-i bag urechile lui Jon Thane jumătate din zile şi nu mă face să vorbesc despre Cenn!”

„Dar până la urmă te-au respectat”.

A

fost o chestiune de a nu-i lăsa să-mi uite postul. Nu li se putea lăsa să continue să se gândească la mine ca la o fată tânără. Stabiliţi-vă autoritatea rapid. Fii ferm cu femeile din Turn, Egwene, pentru că vor începe prin a vedea cât de departe te pot împinge. Şi odată ce îi laşi să te împingă o mână, este mai greu decât melasa de iarnă să recuperezi ceea ce ai pierdut”.

— În regulă, spuse Egwene.

„Şi nu veni cu o muncă inactivă pe care să o facă, a spus Nynaeve. Au ieşit din Sala Turnului, plimbându-se pe holuri. „Obişnmește-i să dai ordine, dar fă din acele ordine bune. Asiguraţi-vă că nu vă ocolesc. Bănuiesc că ar putea fi uşor pentru ei să înceapă să se uite la Sitters sau la capetele Aiah în loc de tine; femeile din Emond’s Field au început să meargă la Cercul Femeilor în locul meu.

X T\ w 1 k „/ – 1 – J 1 – I

„Dacă descoperi că Sitters iau decizii care ar fi trebuit să

fie în faţa întregii săli, trebuie să faci o mare tam-tam în legătură cu asta. Aveţi încredere în mine. Vor spune că faci prea mult zgomot din cauza lucrurilor mărunte, dar se vor gândi de două ori să facă ceva important fără atenţia ta”.

Egwene dădu din cap. A fost un sfat bun, deşi – desigur fost colorat de viziunea lui Nynaeve asupra lumii. „Cred că cea mai mare problemă”, a spus Egwene, „este că am atât de puţini susţinători adevăraţi”.

„Ma ai şi Elavnp”.

Miaai. SIE x-iyx xp.

„Eu?” spuse Egwene, oprindu-se pe hol şi uitându-se la Nynaeve.

— Chiar te am, Nynaeve?

Fosta înţelepciune s-a oprit lângă ea. „Desigur că da. Nu fi prost”.

„Şi cum se va părea”, a întrebat Egwene, „dacă cei care mă cunosc cel mai bine îmi contopesc autoritatea? S-ar putea părea celorlalţi că există ceva ce nu ştie? O slăbiciune pe care doar prietenii mei au văzut-o?”

Nynaeve încremeni. Deodată, onestitatea ei s-a topit în suspiciune, ochii i se îngustară. „Nu a fost vorba deloc de a-mi cere un sfat, nu?”

— Sigur că a fost, spuse Egwene. „Doar un prost ar ignora sfaturile celor care o susţin. Dar cum te-ai simţit în acele prime săptămâni când ai devenit înţelepciune? Când toate femeile pe care trebuia să le conduci te priveau doar no fata no care o oiânncoii Qoro? caueialauecaieocunoscuseiăr

— Îngrozitor, spuse Nynaeve încet.

„Şi au greşit să facă asta?”

„Da. Pentru că aş deveni ceva mai mult. Nu mai eram eu, era postul meu”.

Egwene întâlni privirea femeii mai în vârstă, ţinându-le în braţe şi o înţelegere a trecut între ei.

— Lumină/ spuse Nynaeve.

— M-ai prins destul de bine, nu-i aşa?

— Am nevoie de tine, Nynaeve, spuse Egwene. „Nu doar pentru că eşti atât de puternic în Putere, nu doar pentru că eşti o femeie inteligentă şi hotărâtă. Nu doar pentru că eşti înviorător de nepătat de politica Tower, şi nu doar pentru că eşti unul dintre puţinii care l-au cunoscut pe Rand înainte de a începe totul. Dar pentru că am nevoie de oameni în care să am încredere implicit. Dacă poţi fi unul dintre aceştia".

— Mă vei pune în genunchi pe pământ, spuse Nynaeve. „Îţi sărut inelul".

„Şi? Ai fi făcut-o pentru o altă Amyrlin?

„Nu din fericire".

„Dar ai fi făcut-o".

„Da".

„Şi sincer crezi că există altul care ar face o treabă mai bună decât mine?"

Nynaeve ezită, apoi clătină din cap.

„Atunci de ce este atât de amar să-i slujeşti pe Amyrlin? Nu eu, Nynaeve, ci gară.

Faţa lui Nynaeve părea de parcă ar fi băut ceva foarte amar. „Acest lucru nu va fi uşor pentru mine".

— N-am ştiut niciodată că eviţi o sarcină pentru că a 1 – Z_2 * 1 K T 7 7 X

fost dificil, Nynaeve.

11 i T 1 T T * * II

„Staţia. În regulă. Voi încerca".

„Atunci ai putea începe prin a-mi spune mamă". Egwene

ridică un deget pentru a tăia obiecţia lui Nynaeve.

— Ca să-ţi aminteşti, Nynaeve. Nu trebuie să fie permanent, cel puţin nu în privat. Dar trebuie să începi să te gândeşti la mine ca la mine Amyrlin.

„Bine, bine. M-ai înţepat cu destui spini. Mă simt deja de parcă am băut rafală de windsatter toată ziua”. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Mamă”. Aproape că părea să se înece cu cuvântul.

Egwene a zâmbit încurajator.

„Nu te voi trata aşa cum m-au făcut femeile după ce am fost numită pentru prima dată înţelepciune”, a promis Nynaeve. „Uşoară! Ciudat să pot simţi aşa cum au simţit ei. Ei bine, tot erau proşti. O să mă descurc mai bine; o să vezi. Mamă”.

Suna puţin mai puţin forţat de acea dată. Egwene şi-a lărgit zâmbetul. Au existat puţine moduri de a-l motiva pe Nynaeve mai bine decât o competiţie.

Deodată, în mintea lui Egwene sună un clopoţel. Aproape că şi-a uitat pupile. „Cred că Elayne a sosit”.

— Bine, spuse Nynaeve, părând uşurată.

— Atunci să mergem la ea. Ea începu să se întoarcă cu paşi mari spre hol, apoi încremeni. Ea se uită înapoi.

— Dacă îţi place, mamă.

Mă întreb dacă va putea vreodată să spună asta fără să pară ciudat, se gândi Egwene. Ei bine, atâta timp cât ea încearcă. „O sugestie excelentă”. S-a alăturat lui Nynaeve. La sosirea în Sală, însă, au găsit-o goală. Egwene şi-a încrucişat braţele, privind în jur.

„Poate că s-a dus să ne caute”, a spus Nynaeve.

— Am fi văzut-o pe hol, spuse Egwene. „În afară de asta…”

Elayne a intrat în cameră. Purta o rochie albă regală, strălucitoare de diamante. De îndată ce a văzut-o pe Egwene, ea a zâmbit larg, repezindu-se şi luându-şi mâinile. „Ai făcut-o, Egwene! Suntem din nou întregi!”

Egwene zâmbi. „Da, deşi Turnul este încă rănit. Sunt 1 1 r „— *11*

multe de făcut”.

— Sună ca Nynaeve. Elayne aruncă o privire la Nynaeve, zâmbind.

— Mulţumesc, spuse Nynaeve sec.

h, nu fi atât de prost”. Elayne s-a apropiat şi l-a îmbrăţişat prietenesc pe Nynaeve. „Sunt bucuros că eşti aici. Îmi făcusem griji că nu vei veni, iar Egwene va trebui să te vâneze şi să-ţi tragă degetele de la picioare pe rând”.

— Amyrlinul, spuse Nynaeve, are lucruri mult mai bune i r w i i\r t – w *f „\t l*

de făcut. Nu-i aşa, mamă?”

Începu Elayne, părând uimită. Ea a primit o licărire în ochi şi şi-a ascuns un zâmbet. Ea a presupus că lui Nynaeve i s-a dat o bătaie de limbă. Dar, desigur, Egwene ştia că asta nu ar fi funcţionat cu Nynaeve; ar fi ca şi cum ai încerca să-ţi smulgi o bavură din piele când ţepii ei au mers pe o cale greşită.

— Elayne, spuse Egwene. „Unde te-ai dus, înainte să ne A *V-X11 X*

Întoarcem?”

„Ce vrei să spui?” ea a spus.

„Când ai venit prima oară aici, noi am plecat. Te-ai dus undeva să ne cauţi?”

Elayne părea perplexă. „M-am canalizat în ter angrealul meu, m-am culcat şi tu erai aici când am apărut”.

„Atunci cine a pornit secţiile?” întrebă Nynaeve.

Tulburată, Egwene resetează saloanele şi apoi, gândindu-se cu atenţie, a ţesut o sală inversată împotriva interceptării, dar a modificat-o pentru a lăsa un pic de sunet să treacă. Cu o altă ţesătură, ea a proiectat atât de departe în jurul lor.

Cineva care se apropia, îi auzea de parcă şoptind. S-ar apropia mai mult, dar sunetul ar rămâne o şoaptă. Poate că asta i-ar apropia, centimetru cu centimetru, pe măsură ce se străduiau să audă.

Nynaeve şi Elayne o priveau făcând ţesăturile, Elayne părând uimită, deşi Nynaeve dădu din cap gânditoare X Z *f ti* X L – J

pentru sine.

— Stai, te rog, spuse Egwene, făcându-şi un scaun şi aşezându-se în el. „Avem multe de discutat”. Elayne şi-a făcut un tron, probabil inconştient, iar Nynaeve şi-a făcut un loc copiend scaunele Sitters din cameră. Egwene, desigur, mutase Scaunul Amyrlin.

Nynaeve se uită de la un tron la altul, evident nemulţumită. Poate de aceea rezistase atât de mult timp acestor întâlniri; Egwene şi Elayne se ridicaseră până acum.

Era timpul ca nişte miere să îndepărteze amărăciunea.

— Nynaeve, spuse Egwene. „Mi-ar plăcea foarte mult să te întorci în Turn şi să înveţi mai multe dintre surori în noua ta metodă de vindecare. Mulţi îl învaţă, dar ar putea folosi mai multe instrucţiuni. Şi mai sunt şi alţii care sunt reticenţi să abandoneze vechile căi”.

— Capre încăpăţânate, spuse Nynaeve. „Arătaţi-le cireşe şi tot vor mânca merele putrede, dacă o fac destul de mult. Nu sunt sigur că ar fi prudent să vin, totuşi. Ei, mamă”.

„De ce este asta?”

— Rand, spuse Nynaeve. „Cineva trebuie să fie cu ochii pe el. Cel puţin altcineva decât Cadsuane”. Buzele ei se întoarseră la numele acelei femei. „S-a schimbat recent”.

„Schimbat?” spuse Elayne, părând îngrijorată. „Ce vrei să spui?”

— L-ai văzut recent? întrebă Egwene.

— Nu, spuse imediat Elayne. Prea rapid. Fără îndoială, era adevărul – Elayne nu ar minţi-o – dar erau lucruri pe care le ascundea despre Rand. Egwene bănuise asta o L

— Ar fi putut lega?

„S-a schimbat”, a spus Nynaeve. „Şi este un lucru foarte bun. Mamă… nu ştii cât de rău a crescut. Au fost momente când îmi era groază de el. Acum… asta a dispărut. Este aceeaşi persoană – chiar vorbeşte la fel ca înainte. În linişte, fără furie. Înainte era ca liniştea unui cuţit scos, iar acum este ca liniştea unei brize”.

— S-a trezit, spuse Elayne deodată. „Acum îi este cald”. E

gwene se încruntă. „Ce înseamnă asta?”

„Eu… De fapt, nu ştiu”. Elayne se înroşi. „A ieşit afară. Scuze”.

Da, ea îl legase. Ei bine, asta ar putea fi util. De ce nu a vrut să vorbească despre asta? Egwene va trebui să vorbească singură cu ea cândva.

Nynaeve o studia pe Elayne cu ochii mijiţi. Oare observase şi ea? Ochii i-au pâlpâit spre pieptul lui Elayne, apoi spre burtă.

„Eşti însărcinata!” o acuză brusc Nynaeve, arătând spre Elayne.

„I – i – 1 ki

Regina andorană se înroşi. Aşa era, Nynaeve nu ar fi ştiut

de sarcină, deşi Egwene auzise de la Aviendha.

„Uşoară!” spuse Nynaeve. „Nu credeam că îl voi lăsa pe Rand să-mi scape suficient de mult pentru asta. Când s-a întâmplat?”

Elayne se înroşi. „Nimeni nu a spus că el...”

Nynaeve îi aruncă lui Elayne o privire plată, iar Regina roşi şi mai mult. Amândoi cunoşteau sentimentele lui Nynaeve în privinţa corectitudinii în aceste chestiuni – şi, de fapt, Egwene a fost de acord. Dar viaţa privată a lui Elayne nu era treaba ei.

— Mă bucur pentru tine, Elayne, spuse Egwene. „Şi pentru Rand. Nu sunt sigur ce cred despre momentul. Ar trebui să ştii că Rand plănuieşte să spargă sigiliile rămase din închisoarea întunericului şi, făcând acest lucru, riscă să-l elibereze pe lume.

Elayne îşi strânse buzele. „Ei bine, au mai rămas doar trei foci şi se prăbuşesc”.

„Şi ce se întâmplă dacă el riscă?” spuse Nynaeve. „Cel întunecat va fi eliberat când pecetea finală se va prăbuşi; Cel mai bine se întâmplă când Rand este acolo să lupte cu el”.

„Da, dar focile? Asta e nebunie. Cu siguranţă Rand îl poate înfrunta pe Cel întunecat, îl poate învinge şi îl poate sigila fără să-şi asume acest risc”.

— Poate că ai dreptate, spuse Nynaeve.

Elayne părea tulburată.

Aceasta a fost o primire mai caldă decât se aşteptase Egwene. Crezuse că înţelepţii îi vor rezista, în timp ce Nynaeve şi Elayne vor vedea imediat pericolul.

Nynaeve a fost în preajma lui prea mult, se gândi Egwene. Probabil că a fost prinsă de natura lui de taverenă. Modelul

se aplecă în jurul lui. Cei din apropierea lui ar începe să vadă lucrurile în felul lui, ar lucra – inconştient – pentru a-şi vedea voinţa îndeplinită.

Asta trebuia să fie explicaţia. În mod normal, Nynaeve era atât de liniştit în privinţa acestui gen de lucruri. Sau... ei bine, Nynaeve nu era chiar liniştită, într-adevăr. Dar, în general, a văzut cum trebuie făcute lucrurile, atâta timp cât acea modalitate corectă nu presupunea că ea greşeşte.

— Am nevoie să vă întoarceţi amândoi la Turn, spuse Egwene. „Elayne, ştiu ce ai de gând să spui – şi da, îmi dau seama că eşti Regina şi că nevoile lui Andor trebuie să fie satisfăcute. Dar atâta timp cât nu ai depus jurământul, ceilalţi Aes Sedai vor crede că nu meriţi".

— Are dreptate, Elayne, spuse Nynaeve. „Nu trebuie să vizitezi o perioadă suficient de lungă pentru a fi crescut oficial într-un Aes Sedai şi a fi acceptat în Green Ajah. Nobilii din Andor nu vor face diferenţa, dar ceilalţi Aes Sedai o vor face".

— Adevărat, spuse Elayne. „Dar momentul este... ciudat. Nu ştiu dacă vreau să risc să depun jurămintele în timpul sarcinii. Ar putea dăuna copiilor".

Asta i-a făcut o pauză lui Nynaeve.

S

— Ar putea să ai un motiv, spuse Egwene. „Voi pune pe cineva să verifice dacă jurămintele sunt sau nu periculoase în timpul sarcinii. Dar Nynaeve, cu siguranţă te vreau înapoi aici.

— Îl va lăsa pe Rand complet nesupravegheat, mamă.

„Mă tem că este imposibil de evitat". Egwene întâlni ochii lui Nynaeve. „Nu te voi avea ca Aes Sedai liber de jurăminte. Nu, închide-ţi gura – ştiu că încerci să te ţii de

jurăminte. Dar atâta timp cât eşti eliberat de Toiagul urământului, alţii se vor întreba dacă ar putea fi şi ei liberi”.

— Da, spuse Nynaeve. „Presupun”.

„Deci te vei întoarce?”

Nynaeve şi-a încleştat maxilarul şi părea că duce o bătălie internă.

— Da, mamă, spuse ea. Elayne deschise ochii mai mari, şocată.

— Acest lucru este important, Nynaeve, spuse Egwene. „Mă îndoiesc că este ceva ce tu singur ai putea face pentru l opri pe Rand acum. Trebuie să adunăm aliaţi pentru un front unificat”.

— În regulă, spuse Nynaeve.

„Ceea ce mă îngrijorează este testarea”, a spus Egwene. „Setaru au început să argumenteze că – deşi era în regulă să te creşti pe tine şi pe ceilalţi în exil – ar trebui să treci totuşi prin testare, acum că Turnul Alb este reunificat. Ei fac argumente foarte bune. Poate pot argumenta că provocările tale dificile recent ar trebui să-ţi câştige o scutire. Nu avem timp să vă învăţăm pe voi doi toate ţesăturile de care aveţi nevoie”.

Elayne dădu din cap. Nynaeve ridică din umeri. „Voi face testarea. Dacă o să mă întorc, atunci aş putea la fel de bine să fac asta cum trebuie”.

Egwene clipi surprinsă. „Nynaeve, acestea sunt ţesături foarte complexe pe care nu am avut timp să le memorez pe toate; Jur că mulţi sunt ornamentaţi inutil pentru a fi dificili”. Egwene nu avea nicio intenţie să treacă ea însăşi prin testare şi nu avea nevoie. Legea era specifica. Fiind numită Amyrlin, ea devenise Aes Sedai. Lucrurile nu erau la fel de clare în ceea ce priveşte Nynaeve şi ceilalţi pe care

Egwene îi ridicase.

Nynaeve ridică din nou din umeri. „Cele o sută de ţesături de testare nu sunt atât de rele pe care ţi le-aş putea arăta chiar aici, dacă ai vrea să o fac”.

„Când ai avut timp să le înveţi?” exclamă Elayne.

„Nu mi-am petrecut ultimele luni gândindu-mă şi visând la Rand al’ Thor”.

„Asigurarea tronului lui Andor nu înseamnă „lună despre”!”

„Nynaeve”, a spus Egwene, „dacă ai cu adevărat memorate ţesăturile, atunci să fiu crescut în mod corespunzător m-ar ajuta foarte mult. Ar părea mai puţin ca şi cum îmi favoresc prietenii”.

„Testarea ar trebui să fie periculoasă”, a spus Elayne.

— Eşti sigur că ai ţesăturile în mană?

— Voi fi bine, spuse Nynaeve.

— Excelent, spuse Egwene. „Te aştept aici dimineaţă”.

„Atât de curând!” spuse Nynaeve, îngrozită.

„Cu cât vei putea ţine mai devreme acea toiagă de jurământ, cu atât mai repede voi putea să nu-mi mai fac griji pentru tine. Elayne, tot va trebui să facem ceva în privinţa ta”.

— Sarcina, spuse Elayne. „Interferează cu capacitatea mea de a canaliza. Asta devine din ce în ce mai bine – aş putea ajunge aici, din fericire – dar este încă o problemă. Explicaţi-i sălii că ar fi prea periculos pentru mine – şi pentru bebeluşi – să trec prin testare în timp ce nu sunt capabil să canalizez în mod constant”.

— S-ar putea să vă sugereze să aşteptaţi, spuse Nynaeve.

— Şi lasă-mă să alerg fără jurământ? spuse Elayne. „Deşi aş dori să ştiu dacă cineva a depus jurământul în timp ce

era însărcinată înainte, doar pentru a fi sigur”.

— Voi găsi ce pot, spuse Egwene. „Până atunci, am o altă sarcină pentru tine”.

— Sunt destul de ocupat să conduc Andor, mamă.

— Ştiu, spuse Egwene. „Din păcate, nu mai pot întreba pe nimeni altcineva. Am nevoie de mai mult vise ter angreal”.

j v v – i – i

— S-ar putea să mă descurc, spuse Elayne. „Presupunând că pot începe să canalizez în mod fiabil”.

„Ce s-a întâmplat cu visul ter angreal pe care l-ai avut?” o întrebă Nynaeve pe Egwene.

— Furat, spuse Egwene. „De Sheriam – care, apropo, era Black Ajah.

Cei doi au gâfâit, iar Egwene şi-a dat seama că revelaţia sutelor de surori Negre le era necunoscută. Ea respiră adânc. „Oţeliţi-vă”, a spus ea. „Am o poveste dureroasă pentru tine. Înainte de atacul Seanchan, Verín a venit la…”

În acel moment, clopoţelul a sunat din nou în capul ei. Egwene a vrut să se mişte. Camera clipi în jurul ei, iar ea stătea brusc afară, pe hol, unde erau aşezate saloanele ei. S

— A întâlnit faţă în faţă cu Talva, o femeie slabă, cu un coc de păr auriu. Ea fusese cândva din Aiahul Galben, dar era una dintre surorile Negre care fugiseră din Turn. Ţesături de Foc au apărut în jurul Talva, dar Egwene începuse de ia să lucreze la un scut. Ea a trântit-o între cealaltă femeie şi Sursă, ţesând imediat Air ca să o prindă în capcană. Din spate se auzi un sunet. Egwene nu s-a gândit; se mişcă, bazându-se pe familiaritatea exersată cu Tel aran rhiod. A apărut în spatele unei femei care dădea drumul unui iet de Foc. Alviarin. Mârâi Egwene, începând un alt scut când valul

de Foc al lui Alviarin a lovit-o pe nefericita Talva, făcând-o să ţipe în timp ce carnea îi ardea. Alviarin se răsuci, apoi ţipă, dispărând. Arde-o! se gândi Egwene. Alviarin era în fruntea listei de oameni pe care dorea să fie capturaţi. Holul a căzut nemişcat, cadavrul lui Talva – înnegrit şi fumegând – prăbuşindu-se la pământ. Ea nu se trezise niciodată; mor aici, iar unul a murit în lumea reală.

Egwene tremura; acea ţesătură criminală fusese destinată ei. M-am bazat prea mult pe canalizare, se gândi ea. Gândul se întâmplă mai repede decât pot fi făcute ţesături. Ar fi trebuit să-mi imaginez frânghii în jurul lui Alviarin.

Nu, Alviarin ar fi putut totuşi să sară departe de frânghii. Egwene nu gândise ca un Visător. În ultimul timp, mintea ei se concentrase asupra Aes Sedai şi a problemelor lor, iar ţesăturile îi veniseră de la sine. Dar nu se putea lăsa să uite că în acest loc, gândul era mai puternic decât Puterea Unică. Egwene ridică privirea în timp ce Nynaeve ieşi din hol, Elayne urmărindu-l cu mai multă prudentă. „Am simţit canalizarea”, a spus Nynaeve. Se uită la cadavrul ars. „Uşoară!”

— 1 /v /v 1 * 1 il

— Surori negre, spuse Egwene, merucişându-şi braţele. „Se pare că folosesc bine acele ter angreal visate. Bănuiesc că au ordin să se plimbe noaptea în Turnul Alb. Poate că ne caută, poate căutăm informaţii de folosit împotriva noastră”. Egwene şi ceilalţi făcuseră exact acest lucru în timpul domniei Elaidei.

„Nu ar fi trebuit să ne întâlnim aici”, a spus Nynaeve. „Data viitoare, vom folosi un alt loc”. Ea a ezitat.

— Dacă ţi se potriveşte, mamă.

— S-ar putea, spuse Egwene. „S-ar putea să nu. Nu-i vom

învinge niciodată decât dacă îi vom găsi”.

— Să mergi în capcane nu este cel mai bun mod de a-i învinge, mamă, spuse Nynaeve categoric.

— Depinde de pregătirea ta, spuse Egwene. Ea se încruntă. Tocmai văzuse un fluturat de pânză neagră care se abate după un colţ? Egwene era acolo într-o clipă; Blestemul surprins al lui Elayne răsuna pe hol în spatele ei. Al meu, dar femeia avea o limbă pe ea.

Locul era gol. Straniu, aproape prea tăcut. Asta era normal în Tel aran rhiod.

Egwene a rămas plin de Puterea Unică, dar s-a mutat înapoi la celelalte două. Ea curăţase Turnul Alb, dar o infestare a rămas, ascunsă în inima lui.

Te voi găsi, Mesaana, se gândi Egwene, apoi făcu semn celorlalţi să i se alăture. S-au mutat pe versantul dealului unde fusese ea mai devreme, un loc unde putea să dea o explicaţie mai detaliată a evenimentelor pe care le rataseră.

Folosiţi o pietricică

Nynaeve se grăbi pe străzile pavate din Te-ar cu Asha man Naeff lângă ea. Încă mai simţea acea furtună din nord, îndepărtată, dar teribilă. Nefiresc. Şi se îndrepta spre sud. Lan era acolo sus. „Lumina protejează-l”, şopti ea.

— Ce a fost asta, Nynaeve Sedai? întrebă Naeff.

„Nimic”. Nynaeve se obişnuia să aibă în preajmă bărbaţii în haine negre. Nu simţi un fior inconfortabil cana se uită la Naeff. Ar fi o prostie. Saidin fusese curăţată, cu ajutorul ei. Nu trebuie să fii inconfortabil. Chiar dacă Asha man s-a uitat uneori la nimic, mormăind pentru ei înşiși. Ca Naeff, care privea în umbra unei clădiri din apropiere, mana pe sabie.

— Ai grijă, Nynaeve Sedai, spuse el. „Ne urmăreşte un alt

Myrddraal”.

— Eşti… sigur, Naeff?

T” > w 1 7 1 1 L 1 1” 1 1 1 * 1 – 1

Bărbatul înalt, dreptunghiular, dădu din cap. Era talentat cu ţesăturile – în special Air, ceea ce era neobişnuit pentru un bărbat – şi era foarte politicos cu Aes Sedai, spre deosebire de unii dintre ceilalţi Asha man.

— Da, sunt sigur, spuse el. „Nu ştiu de ce îi pot vedea şi alţii nu. Trebuie să am un talent pentru asta. Ei se ascund în umbră, cercetaşi de vreun fel, cred. Încă nu au lovit; Cred că sunt precauţi pentru că ştiu că îi pot vedea”. Făcuse plimbări de noapte prin Piatra Lacrimii, urmărind Myrddraal pe care numai el îl putea vedea. Nebunia lui nu se înrăutăţea, dar rănile vechi nu aveau să dispară. Ar purta întotdeauna această cicatrice. Om sărac. Cel puţin nebunia lui nu era la fel de rea ca a unora dintre ceilalţi.

KT – jw/k*7 j 1 X2211 1 1 – Nynaeve se uită înainte, defilând pe strada largă şi pavată. Pe ambele părţi treceau clădiri, proiectate în felul întâmplător al lui Te-ar. Un conac mare, cu două turnuri mici şi o uşă de bronz, ca o poartă, stătea lângă un han de dimensiuni modeste. Vizavi de ei era un şir de case cu fier forjat lucrat în uşi şi ferestre, dar chiar în mijlocul firului fusese construită o măcelărie.

Nynaeve şi Naefi se îndreptau spre cartierul All Summers, care se afla chiar în interiorul zidului de vest. Nu a fost cea mai bogată secţiune din Te-ar dar a fost cu siguranţă prosperă. Desigur, în Te-ar a existat într-adevăr o singură diviziune: plebeu sau nobil. Mulţi dintre nobili îi considerau încă pe plebei nişte creaturi complet diferite şi cu totul inferioare.

Au trecut pe lângă unii dintre aceşti oameni de rând.

Bărbaţi în pantaloni largi, legaţi la glezne, cu centuri 1 i 1 – 1 – 1 – fcA! – 1 lj – colorate în talie. Femei în rochii cu gâtul înalt, şorţuri palide atârnând în faţă. Pălăriile largi de paie cu vârfuri plate erau comune, sau capacele de pânză care atârnau într-o parte. Mulţi oameni purtau saboţi pe o sfoară peste umeri pentru a-i folosi odată ce s-au întors în Maule.

Oamenii care treceau pe lângă Nynaeve purtau acum fete îngrijorate, unii aruncându-şi privirea peste umeri cu teamă. Un balon de rău lovise oraşul în acea direcţie. Lumină trimite că nu prea mulţi au fo’ St răniţi, pentru că nu avea prea mult timp de pierdut. A trebuit să se întoarcă la Turnul Alb. A înfuriat-o să trebuiască să se supună lui Egwene. Dar ascultă o şi pleacă de îndată ce Rand s-a întors. Plecase undeva azi dimineaţă. Om insuportabil. Cel puţin o luase pe Maidens cu el. Se spunea că ar fi trebuit să ia ceva.

Nynaeve şi-a grăbit pasul, cu Naeff lângă ea, până aproape că fugeau. O poartă ar fi fost mai rapidă, dar nu ar fi sigură; nu putea fi sigură că nu vor tăia pe cineva. Devenim prea dependenţi de acele porţi, se gândi ea. Picioarele noastre nu mai par destul de bune.

Cotiră un colţ într-o stradă unde un grup de apărători nervoşi – purtând haine negre şi pieptar argintii, mâneci negre şi aurii umflate în lateral – stăteau în rând. S-au despărţit pentru ea şi pentru Naeff şi, în timp ce păreau uşuraţi că ea venise, tot îşi strânseră nervoşi braţele.

Oraşul de dincolo de ei părea vag... mai blând decât ar trebui. Spălăcit. Pietrele de pavaj aveau o nuanţă mai deschisă de gri, pereţii clădirilor de un maro sau gri mai slab decât ar fi trebuit să fie.

— Ai oameni înăuntru care caută răniţi? întrebă Nynaeve.

Unul dintre apărători clătină din cap. – Am ţinut oamenii

afară, ăă, Lady Aes Sedai. Nu este sigur”.

Majoritatea tairenilor încă nu erau obişnuiţi să-i arate respect lui Aes Sedai. Până de curând, canalizarea fusese interzisă în oraş.

— Trimite-ţi oamenii să caute, spuse Nynaeve ferm. Kigngnn n-rron xza ti cnru-r-rri-rrimimr Qroto t/o

„SLăpciiiul Dragon va fi suuăiai dacă Liiiditatea ta va costa vieţi. Începeţi de la perimetru. Trimite după mine dacă găseşti pe cineva pe care îl pot ajuta”.

xi – xi k t x ki rr

Gardienii au plecat. Nynaeve se întoarse către Naeff, iar el dădu din cap. Ea se întoarse şi făcu un pas în zona afectată a oraşului. Când piciorul ei a lovit piatra de pavaj, piatra s-a transformat în praf. Mâncarea ei s-a scufundat prin pavajul spart şi a lovit pământul strâns.

Ea se uită în jos, simţind un fior. Ea a continuat înainte, iar pietrele au căzut în pulbere când le-a atins. Ea şi Naeff s-au îndreptat către o clădire din apropiere, lăsând în urmă o dâră de piatră pudrată. Clădirea era un han cu balcoane frumoase la etajul doi, modele delicate de fierărie pe ferestrele din sticlă şi o verandă cu pătaţie întunecată. Uşa era deschisă şi, în timp ce ea îşi ridică piciorul pentru a păşi pe verandaioasă, scândurile s-au transformat şi ele în pulbere. Ea încremeni, privind în jos. Naeff făcu un pas lângă ea, apoi îngenunche, ciupind praful între degete.

„Este moale”, a spus el încet, „o pudră la fel de fină pe cât am atins-o vreodată”.

Aerul mirosea nefiresc de proaspăt, contrastând ciudat cu strada tăcută. Nynaeve respiră adânc, apoi intră în han. A

trebuit să împingă înainte, mergând cu podeaua de lemn la genunchi, scândurile dezintegrându-se pe măsură ce le

L – J Z L – J X
atingea.

Interiorul era întunecat. Lămpile cu suport nu mai ardeau. Oamenii stăteau prin cameră, îngheţaţi în mişcare. Majoritatea erau nobili cu îmbrăcăminte fină, bărbaţii purtând barbă unsă până la un punct. Unul stătea la o masă înaltă din apropiere, cu scaune cu picioare lungi. Avea o cană de bere de dimineaţă la jumătatea drumului până la buze. Era nemişcat, cu gura deschisă pentru a accepta băutura.

Chipul lui Naeff era sumbru, deşi puţin părea să-l surprindă sau să îl tulbure pe Asha man. În timp ce făcea încă un pas înainte, Nynaeve se aruncă şi îl apucă de braţ. El se încruntă la ea, iar ea arătă în jos. Chiar în faţa lui – abia vizibile sub scândurile încă întregi, chiar în faţa lor – pământul a căzut. Fusese pe cale să păşească în pivniţa hanului.

— Lumină, spuse Naeff, dându-se înapoi. A a i I – xlwjj ai i – r? i-a x w îngenuncheat, apoi a bătut scândura din faţa lui. A căzut în
P I *A* I *A* – A j va – I 1 1 7 1 I
praf, plogând în pivniţa întunecată de dedesubt.

Nynaeve a ţesut Spirit, Aer şi Apa pentru a-l scufunda pe bărbatul care stătea la scaunul ei. În mod normal, ea atingea pe cineva pentru a-l scufunda, dar a ezitat de data asta. Ar funcţiona fără atingere, dar nu ar fi la fel de eficient pentru Vindecare.

Ea Deving nu a găsit nimic. Fără viaţă, fără sens că a avut vreodată în viaţă. Corpul lui nici măcar nu era carne. Cu un sentiment de scufundare, ea a scufundat alţi oameni în camera întunecată. O servitoare care duce micul deiun

către trei negustori andorani. Un hangier corpulent, care trebuie să fi avut probleme cu navigarea între mesele apropiate. O femeie într-o rochie bogată, care stă chiar în spatele camerei, citind cu atenţie o carte mică.

Nu era viaţă în niciunul dintre ei. Acestea nu erau cadavre; erau coji. Degetele tremurând, Nynaeve întinse mâna şi îl frângă pe umărul bărbatului de la masa înaltă. A căzut imediat în pulbere, praful curgând în jos într-o pufătură. Scaunul şi scândurile de dedesubt nu s-au *” – 1 f dizolvat.

„Nu este nimeni aici să salveze”, a spus Nynaeve.

— Săracii oameni, spuse Naeff. „Lumina le adăposteşte sufletele”.

Nynaeve a avut deseori probleme cu milă pentru nobilii Tairen – dintre toţi oamenii pe care îi întâlnise, năreau printre cei mai aroganţi. Dar nimeni nu merita asta. În plus, un număr mare de plebei fuseseră prinşi şi în această bulă.

Ea şi Naeff şi-au făcut drumul din clădire, frustrarea lui Nynaeve crescând în timp ce îşi trăgea împletitura. Ura să se simtă neajutorat. Ca şi cu bietul paznic care aprinsese focul înapoi la conacul din Arad Doman, sau cu oamenii care au fost loviţi de boli ciudate. Cojile prăfuite în această zi. La ce era bine să înveţi să vindeci dacă nu putea ajuta oamenii?

Şi acum trebuia să plece. Întoarce-te la Turnul Alb. Parcă fugi. Se întoarse spre Naeff.

— Vânt, spuse ea.

— Nynaeve Sedai?

— Dă-i clădirii o rafală de vânt, Naeff, spuse ea. „Vreau să văd ce se întâmplă”.

Asha man făcu aşa cum i-a cerut ea, ţesăturile lui invizibile suflând un iet de aer. Întreaga clădire a izbucnit,

sfărâmându-se în praf care a suflat, ca seminţele albe ale unei păpădie. Naefi se întoarse spre ea.

7-i /v lij – w. X 11 inn – i 1 i

„Cât de lată au spus ei că este balonul?” ea a întrebat. „Aproximativ două străzi late în toate direcţiile”.

A 4 1 4 1 7 /V 1

— Avem nevoie de mai mult vânt, spuse ea, începând o ţesătură. „Creează o rafală cât de mare poţi. Dacă este cineva rănit aici, îl vom găsi în acest fel”.

Naeff dădu din cap. Cei doi au mers înainte, creând vânt. Au spart clădiri, făcându-le să spargă şi să cadă. Naeff era mult mai priceput în acest proces decât ea, dar Nynaeve era mai puternică în Puterea Unică. Împreună, au măturat clădirile prăbuşite, pietrele şi coiile dinaintea lor 2? w 1 2?

Într-o furtună de praf.

A

fost o muncă obositoare, dar au continuat. Ea spera – fără motiv – că ar putea găsi pe cineva care să o ajute. Clădiri au căzut înaintea ei şi a lui Naeff, praful prins în aerul învolburat. Au împins praful într-un cerc mişcându-se spre interior. Ca o femeie care mătură podeaua.

X A J J 1 w» /K 1 1 -... 1

Au trecut pe lângă oameni îngheţaţi pe străzi în mijloc. Boi care trag o căruţa. Înfiorător, mste copii se joacă pe o alee. Toate au căzut în praf.

Nu au găsit pe nimeni în viaţă. În cele din urmă, ea şi Naeff au dizolvat toată partea ruptă a oraşului şi au suflat praful în centru. Nynaeve s-a uitat la el, a continuat să se învârtească pe loc de un mic ciclon pe care Naeff l-a ţesut.

Curios, Nynaeve a canalizat o limbă de Foc în ciclon – J? 1 1 u r*

Iar praful a luat foc.

Nynaeve gâfâi; praful acela s-a ridicat ca hârtie uscată aruncată în foc, creând o furtună de flăcări. Ea şi Naeff s-au dat înapoi, dar totul s-a terminat într-o clipită. Nu a lăsat nicio cenuşă în urmă.

D

— 7 i *r*> i acă nu l-am fi adunat, se gândi ea, privind cum se stinge focul, cineva ar fi scăpat o lumânare pe el. Un astfel de incendiu…

Naeff îşi potoli vânturile. Cei doi stăteau în centrul unui cerc deschis de pământ gol, cu găuri periodice pentru pivniţe. Pe margini, clădirile fuseseră tăiate, camerele deschise la aer, unele structuri s-au prăbuşit. A fost ciudat să văd această zonă goală. Ca o orbită scoasă pe o faţă altfel sănătoasă.

Mai multe grupuri de apărători stăteau în perimetru. Ea dădu din cap către Naeff şi se îndreptară spre cel mai mare grup. „Nu ai găsit pe nimeni?” a cerut ea.

— Nu, Lady Aes Sedai, spuse un bărbat. „Ei… ei bine, am găsit câteva, dar erau deja morţi”.

Un alt bărbat dădu din cap, un tip ca un butoi, a cărui uniformă era foarte strâmtă. „Se pare că oricine avea chiar şi un deget de la picior în interiorul acelui inel a căzut mort. I-am găsit pe câţiva dintre ei lipsind doar un picior sau o parte din braţ. Dar oricum erau morţi”. Bărbatul se cutremură vizibil.

Nynaeve închise ochii. Întreaga lume se prăbuşi, iar ea nu putea să o vindece. Se simţea rău şi furioasă.

— Poate că au cauzat-o, spuse Naeff încet. Ea a deschis ochii pentru a-l vedea dând din cap spre umbrele unei clădiri din apropiere. „The Fades. Sunt trei acolo, Nynaeve

Sedai, care ne urmăresc”.

— Naeff… spuse ea, frustrată. Să-i spui că Fades-urile nu sunt reale nu a ajutat. Trebuie să fac ceva, se gândi ea. Ajuta pe cineva.

— Naeff, stai pe loc. Ea l-a prins de braţ şi l-a scufundat. S-a uitat la ea, surprins, dar nu a obiectat.

Putea să vadă nebunia, ca o reţea întunecată de vene care i se înfige în minte. Părea să bată, ca o mică inimă care bătea. Ea a găsit o corupţie similară recent în alte Asha man. Abilităţile ei cu Delving se îmbunătăţiu, ţesăturile ei mai rafinate şi putea găsi lucruri ascunse canava pentru ea. Nu avea idee cum să repare ce era în neregulă, totuşi.

Orice ar trebui să fie vindecabil, îşi spuse ea. Orice în afară de moartea insă-şi. Se concentră, împletind toate cele Cinci Puteri şi împinge cu atenţie nebunia, ammtându-şi ce se întâmplase când înlăturase Constrângerea nefericitului servitor al lui Graendal. Lui Naeff îi stătea mai bine cu această nebunie decât dacă i-ar fi afectat mintea şi mai mult.

În mod ciudat, întunericul părea similar cu Compulsion. Asta făcuse pata? Ai îndoit bărbaţii care au folosit Puterea Unică cu propria Constrângere a întunericului?

Ea ţese cu grijă o contratesătură vizavi de nebunie, apoi o puse peste mintea lui Naeff. Ţesătura pur şi simplu a dispărut, fără să facă nimic.

Strânse din dinţi. Ar fi trebuit să funcţioneze. Dar, aşa cum părea atât de comun în ultima vreme, eşuase.

Nu, se gândi ea. Nu, nu pot să stau pe spate. Ea a pătruns mai adânc. Întunericul avea proiecţii minuscule, ca nişte spini, înfipte în mintea lui Naeff. Ea a ignorat oamenii care se adunau în jurul ei şi a inspectat acei spini. Ea a folosit cu

grijă ţesături de Spirit pentru a-l elibera.

A ieşit cu o oarecare rezistenţă, iar ea a vindecat rapid locul în care îi perforase carnea lui Naeff. Creierul părea să pulseze, arătând mai sănătos. Rând pe rând, ea i-a eliberat pe ceilalţi. A fost forţată să-şi menţină ţesăturile, ţinând ghimpele înapoi, ca să nu se cufunde din nou. A început să transpire. Era deja obosită să măture zona curată şi nu mai putea preveni concentrarea pentru a ţine căldura departe de ea. Lacrima era atât de plină.

Ea a continuat să lucreze, pregătind o altă contraţesătură. Odată ce a scos fiecare ghimpe, şi-a eliberat noua ţesătură. Peticul întunecat se ondula şi se cutremură, ca ceva viu.

Apoi a dispărut.

Nynaeve se împletici înapoi, epuizată aproape de epuizare. Naeff clipi, apoi privi în jur. Şi-a ridicat o mână la cap.

Uşoară! ea credea. L-am rănit? Nu ar fi trebuit să mă bag în asta. As putea avea

— Au plecat, spuse Naeff. „The Fades… Nu le mai pot vedea. El clipi. „De ce s-ar fi ascuns Fades în umbră? Dacă şi putut să-i văd, m-ar fi ucis şi… El se uită la ea, 7 X 1 z – 7

concentrându-se: „Ce ai făcut?

„Eu… cred că tocmai ţi-am vindecat nebunia”. Ei bine, ea îi făcuse ceva. Ceea ce făcuse ea nu fusese vreo Vindecare standard şi nici măcar nu folosise ţesături de Vindecare. Dar se părea că funcţionase.

Naeff zâmbi profund, părând nedumerit. El îi luă mana cu amândouă, apoi îngenunche în faţa ei, devenind în lacrimi. „De luni de zile, m-am simţit ca şi cum aş fi mereu urmărită. Ca şi cum aş fi ucis în momentul în care m-am întors la umbre. Acum eu… Mulţumesc. Trebuie să-l găsesc pe

Nelavaire”.

— Încet, atunci, spuse Nynaeve. Naeff a lăsat-o într-o buzna, alergând înapoi spre Piatră pentru a-şi căuta Aes t z XX X *f*

Sedai.

Nu pot să încep să cred că nimic din ceea ce fac nu contează. Asta vrea Cel întunecat. În timp ce îl privea pe Naeff plecând, a observat că norii de deasupra se rupeau. Rand se întorsese.

Muncitorii au început să cureţe dărâmăturile clădirilor care se transformaseră pe jumătate în praf, iar Nynaeve a sfârşit prin a vorbi liniştitor cu tairenii îngrijoraţi care au început să se aglomereze în jurul perimetrului. Ea nu voia să existe o panică; i-a asigurat pe toţi că pericolul a trecut şi apoi a cerut să se întâlnească cu orice familii care pierduseră pe cineva.

Încă făcea asta – vorbea încet cu o femeie slabă şi îngrijorată – când Rand a găsit-o. Femeia era o simplă, purta o rochie cu gât înalt, cu trei şorţuri şi o pălărie de paie. Soţul ei lucrase în hanul în care intrase Nynaeve. Femeia continua să arunce o privire spre gaura din pământ care fusese pivniţa.

După o clipă, Nynaeve l-a observat pe Rand, privind-o şi stând cu braţele la spate, mâna strângându-şi ciotul. L-au păzit două Fecioare, o pereche de femei pe nume Somma şi Kanara. Nynaeve a terminat de vorbit cu Tairen, dar ochii plini de lacrimi ai femeii i-au smuls inima. Cum ar reacţiona dacă l-ar pierde pe Lan?

Lumina îl protejează. Te rog, protejează-l, se rugă ea.

— 1 r „— i K – r? – Şi-a desfăcut punga cu monede şi a trimis-o pe femeie cu ea. Poate că asta ar ajuta. Rand se

apropie de Nynaeve. „Îţi pasă de oamenii mei. Mulţumesc”. Îmi pasă de oricine are nevoie de el”, a spus Nynaeve.

a x – u r? – l l i 1 – 1 i

— Aşa cum ai făcut întotdeauna, spuse Rand. „Împreună cu îngrijirea unora care nu au nevoie”.

Ca şi tine?” spuse ea, ridicând o sprânceană.

„Nu, întotdeauna am avut nevoie de el. Asta şi mai mult”.

Nynaeve ezită. Nu era ceva ce ea se aşteptase vreodată să recunoască. De ce nu scăpase de haina aceea veche? Era decolorat şi plictisitor. Asta e vina mea, spuse Rand, făcând din cap spre gaura din oraş.

„Rand, nu fi prost”.

„Nu ştiu dacă cineva poate evita să fie un prost uneori”, a spus el. „Mă învinovăţesc din cauza întârzierilor mele. Am amânat confruntarea cu el de prea mult timp. Ce s-a întâmplat astăzi aici? Clădirea s-a transformat în praf?”

— Da, spuse Nynaeve. „Substanţa lor a fost îndepărtată. Totul s-a prăbuşit în momentul în care l-am atins”.

— Ar face asta întregii lumi, spuse Rand, cu vocea devenind moale. „El se agită. Cu cât aşteptăm mai mult – ţinându-ne de unghii – cu atât mai mult distruge ceea ce rămâne. Nu mai putem amâna”.

KT X T\ 1 – 1 1 1 w 1 1 * w 1

Nynaeve se încruntă.

— Dar Rand, dacă-l laşi să-l eliberezi, asta nu o va înrăutăţi şi mai mult?

— Poate pentru o scurtă explozie, spuse Rand. „Deschiderea găurii nu-l va elibera imediat, deşi îi va da mai multă putere. Trebuie făcut indiferent. Gândiţi-vă la sarcina noastră ca la escaladarea unui zid înalt de piatră. Din păcate, întârziem, alergăm ture înainte de a încerca

urcarea. Fiecare pas ne oboseşte pentru lupta care urmează. Trebuie să-l înfruntăm cât suntem încă puternici. De aceea trebuie să rup sigiliile”.

„Eu…”, a spus Nynaeve. „Cred că chiar te cred”. A fost surprinsă să-şi dea seama.

— Tu, Nynaeve? întrebă el, părând ciudat de uşurat. „Chiar?”

„Fac”.

„Atunci încearcă să o convingi pe Egwene. Mă va opri, dacă poate”.

„Rand… m-a chemat înapoi la Turn. Va trebui să merg azi.

Rand părea întristat. „Ei bine, am bănuit că ar putea face asta în cele din urmă”. Îl luă pe Nynaeve de umăr într-un gest ciudat.

— Nu-i lăsa să te ruineze, Nynaeve. Vor încerca”.

„Mă ruinezi?”

„Pasiunea ta face parte din tine”, a spus Rand. „Am încercat să fiu ca ei, deşi nu aş fi recunoscut. Rece. Întotdeauna în control. Aproape m-a distrus. Aceasta este puterea pentru unii, dar nu este singurul tip de putere. Poate ai putea învăţa să te controlezi puţin mai mult, dar te plac aşa cum eşti. Te face autentic. Nu te-aş vedea să devii un alt Aes Sedai „perfect” cu o mască pictată a feţei şi fără grijă pentru sentimentele şi emoţiile celorlalţi”.

„A fi Aes Sedai înseamnă a fi calm”, a răspuns Nynaeve. A

fi Aes Sedai înseamnă a fi ceea ce decizi tu că este”, a spus Rand, cu ciotul încă ţinut la spate. „Moiraine îi păsa. Puteai vedea în ea, chiar şi atunci când era calmă. Cel mai bun Aes Sedai pe care i-am cunoscut sunt cei care se plâng că nu sunt ceea ce ar trebui să fie un Aes Sedai”.

Nynaeve se trezi dând din cap, apoi se enerva pe ea

însăşi. Ea a primit sfatul lui Rand al’ Thor?

Era ceva diferit la Rand acum. Intensitate liniştită şi cuvinte atente. Era un bărbat de la care puteai să primeşti sfaturi fără să simţi că îţi vorbeşte cu obiecţie. Ca şi tatăl lui, de fapt. Nu că ea ar fi recunoscut vreodată asta nici unuia dintre ei.

— Du-te la Egwene, spuse Rand, eliberându-i umărul. „Dar când poţi, mi-ar plăcea foarte mult să te întorci la mine. Voi avea nevoie de ajutorul tău. Cel puţin, aş vrea să fii alături de mine când merg la Shayol Ghul. Nu pot să-l învinge doar cu saidin şi dacă vom folosi Callandor, voi avea nevoie de două femei în care am încredere în cerc cu mine. Nu m-am hotărât asupra celuilalt. Aviendha sau Elayne, poate. Dar tu cu siguranţă”.

— Voi fi acolo, Rand. Se simţea ciudat de mândră. „Stai nemişcat o clipă. Nu te voi răni. Îţi promit”.

El ridică o sprânceană, dar nu făcu nimic în timp ce ea îl scufunda. Era atât de obosită, dar dacă avea de gând să-l părăsească, trebuia să profite de această ocazie pentru a-i vindeca nebunia. Părea, deodată, cel mai important lucru pe care îl putea face pentru el. Şi pentru lume.

Ea se afundă, ţinându-se departe de rănile de lângă el, care erau gropi de întuneric care păreau să încerce să-i absoarbă energia. Ea îşi păstră atenţia asupra minţii lui. Unde era… Ea se înţepeni. Întunericul era enorm, acoperind toată mintea lui. Mii şi mii de spini minusculi şi negri i-au înţepat în creier, dar sub ei era o şiretură albă strălucitoare de ceva. O strălucire albă, ca Puterea lichidă. Lumină i-a dat formă şi viaţă. Ea icni. A acoperit fiecare dintre dinţile întunecate, ajungând în mintea lui alături de – 7 rx Ut-/

ei. Ce a însemnat?

Ea nu avea idee cum să înceapă să lucreze la asta. Erau i I 1 1 I 1 1 – I w/Ki w! /K

atât de multe bărbi. Cum putea să gândească cu atâta întuneric apăsându-i pe creier? Şi ce a creat albul? îl vindecase pe Rand înainte şi nu observase asta atunci. Desigur, ea nu văzuse niciodată întunericul până de curând. Practica ei cu Delving a fost probabil motivul. Ea s-a retras fără tragere de inimă.

— Îmi pare rău, spuse ea. „Nu pot să te vindec”.

„Mulţi au încercat acele răni, inclusiv tu însuti. Sunt – 7 1 „1” KT w/k-i lj 1

pur şi simplu nevindecabile. Nu mă gândesc prea mult la ele, zilele astea”.

— Nu rănile din partea ta, spuse Nynaeve. „Nebunia. Eu...”

„Poţi vindeca nebunia?”

„Cred că aşa am făcut în Naeff”.

Rand zâmbi larg. „Nu încetezi niciodată să... Nynaeve, îţi dai seama că cei mai talentaţi vindecători din timpul Epocii Legendelor au avut dificultăţi cu bolile minţii? Mulţi credeau că nu este posibil să vindeci nebunia cu Puterea Unică”.

„Îi voi vindeca pe ceilalţi”, a spus ea.

— Narishma, cel puţin Flinn, înainte de plecare. Probabil că toţi Asha man au cel puţin un indiciu al acestei paté în mintea lor. Nu ştiu dacă voi putea ajunge la Turnul Negru”. Sau dacă vreau să merg acolo.

— Mulţumesc, spuse Rand, privind spre nord. „Dar nu, t trebui să mergi la Turnul Negru. Va trebui să trimit pe cineva acolo, dar va fi tratat cu grijă. Ceva se întâmplă cu ei. Dar am atât de multe de făcut”. El clătină din cap, apoi se uită la ea. „Aceasta este o groapă pe care nu o pot traversa în acest moment. Vorbeşte-i bine despre mine cu

Egwene. Am nevoie de ea să fie un aliat”.

Nynaeve dădu din cap, apoi – simţindu-se prost – îl îmbrăţişă înainte de a se grăbi să-i caute pe Narishma şi Flinn. O îmbrăţişare. Pentru Dragonul Renăscut. Devenise la fel de proastă ca Elayne. Ea clătină din cap, gândindu-se că poate un timp petrecut în Turnul Alb o va ajuta să-şi

X XX „*t* recapete starea de spirit.

Norii se întorseseră.

Egwene stătea chiar în vârful Turnului Alb, pe acoperişul plat şi circular, ţinându-se de peretele înalt până la talie. Ca o ciupercă târâtoare – ca insectele într-un roi – norii se închideseră deasupra Tar Valonului. Vizita la lumina soarelui fusese binevenită, dar scurtă.

Ceaiul a revenit la un gust învechit. Depozitele de cereale pe care le descoperiseră se terminau, iar următorii saci care urmau să intre fuseseră plini cu gărgăriţe. Ţara este Una cu Dragonul.

Ea inspiră, mirosind aerul nou, uitându-se peste Tar Valon. Tar Valonul ei.

Sacrin, Yukiri şi Seaine – trei dintre surorile care fuseseră vânătorii iniţiali pentru Black Ajah în Turn – aşteptau cu răbdare în spatele ei. Acum erau printre cei mai înfocaţi susţinători ai ei şi cei mai folositori. Toată lumea se aştepta ca Egwene să favorizeze femeile care fuseseră printre cele care se despărţiseră de Elaida, aşa că a fost de ajutor să fii văzut petrecând timp cu Aes Sedai, care stătuse în Turnul Alb.

„Ce ai descoperit?” întrebă Egwene.

Sacrin clătină din cap, alăturându-se lui Egwene la perete. Cicatricea de pe obraz şi albul de la tâmple l-au făcut pe Brown cu pielea măslinie şi cu faţa tocită să arate ca un

general în vârstă.

— Unele dintre informaţiile pe care le-ai cerut erau incerte chiar şi acum trei mii de ani, mamă.

— Orice îmi poţi da, mă va ajuta, fiică, spuse Egwene. „Atâta timp cât nu depindem în întregime de fapte, cunoaşterea incompletă este mai bună decât ignoranţa completă”.

Sacrin pufni încet, dar în mod evident a recunoscut citatul din Yasicca Cellaech, un vechi savant Brown.

„Şi voi doi?” i-a întrebat Egwene pe Yukiri şi pe Seaine.

— Căutăm, spuse Yukiri. „Seaine are o listă de posibilităţi. Unele sunt de fapt rezonabile”.

Egwene ridică o sprânceană. A cere teorii unui alb a fost întotdeauna interesant, dar nu întotdeauna util. Au avut tendinţa de a ignora ceea ce era plauzibil, concentrându-se pe posibilităţi îndepărtate.

— Atunci, să începem de acolo, spuse Egwene.

— Seaine?

— Ei bine, spuse Seaine, voi începe prin a spune că unul dintre Părăsiţi are, fără îndoială, cunoştinţe pe care nu le putem ghici. Deci, s-ar putea să nu existe nicio modalitate de a afla cum a învins-o pe Toiagul Jurământului. De exemplu, ar putea exista o modalitate de a-l dezactiva pentru o perioadă scurtă de timp sau poate că există cuvinte speciale care pot fi folosite pentru a evita efectele sale. Lanseta este un lucru din Age of Legends şi, deşi am folosit-o de milenii, nu o înţelegem cu adevărat. Nu mai mult decât facem noi cel mai ter angreal”.

— Foarte bine, spuse Egwene.

— Dar, spuse Seaine, scoţând o coală de hârtie, ţinând cont de asta, am trei teorii despre cum s-ar putea înfrânge

înjurăturile pe toiagă. În primul rând, este posibil ca femeia să aibă o altă tijă de jurământ. S-a spus cândva că există şi alţii şi este plauzibil ca o tijă să te elibereze de jurămintele altuia. Mesaana ar fi putut ţine unul în secret. Ar fi putut să depună cele Trei Jurăminte în timp ce ne ţinea toiagul, apoi s-ar fi putut folosi cumva de celălalt pentru a nega acele jurăminte înainte de a jura că nu este o Prietenă întunecată.

— Tenuos, spuse Egwene. „Cum s-ar fi eliberat fără ca noi să ştim? Este nevoie de canalizarea Spiritului”.

— M-am gândit la asta, spuse Seaine.

— Nu este surprinzător, spuse Yukiri.

Seaine o privi, apoi continuă. „Acesta este motivul pentru care Mesaana ar fi avut nevoie de o a doua tijă de jurământ. Ea ar fi putut canaliza Spiritul în el, apoi ar fi inversat ţesătura, lăsând-o legată de el”.

— X 7 – 11” *”1 – 1

— Pare improbabil, spuse Egwene.

„Improbabil?” răspunse Saerm. „Pare ridicol. Credeam că ai spus că unele dintre acestea sunt plauzibile, Yukiri.

„Acesta este cel mai puţin probabil dintre cei trei”, a spus Seaine. „A doua metodă ar fi mai uşoară. Mesaana ar fi putut trimite un asemănător purtând oglinda ceaţă. O soră nefericită – sau novice, sau chiar vreo femeie neinstruită care ar putea canaliza – sub o grea constrângere. Această femeie ar fi putut fi forţată să depună jurământul în locul lui Mesaana. Apoi, din moment ce această persoană nu ar fi un Prieten întunecat, ea ar putea spune sincer că nu era”.

Egwene dădu din cap gânditoare. „Ar fi fost nevoie de multă pregătire”.

„Din ceea ce am reuşit să aflu despre ea”, a spus Saerm, „Mesaana a fost bună la pregătire. Ea a excelat la asta”.

Sarcina lui Sacrin fusese să descopere tot ce putea despre adevărata natură a Mesaanei. Toţi auziseră poveştile – cine nu ştia numele fiecăruia dintre Părăsiţi şi faptele lor cele mai îngrozitoare, pe de rost? Dar Egwene a pus puţină încredere în poveşti; dorea ceva mai rapid, dacă putea să obţină.

— Ai spus că există o a treia posibilitate? întrebă Egwene.

— Da, spuse Seaine. „Ştim că unele ţesături joacă cu sunetul. Variaţiile asupra ţesăturilor vocale sunt folosite pentru a îmbunătăţi o voce pentru a proiecta către o mulţime, iar în secţia împotriva interceptării – într-adevăr – L C 1 4 1 – e 7 * I 1 *4 e* 1 – 1 J

sunt folosite în diferitele trucuri folosite pentru a asculta ceea ce se spune în apropiere. Utilizările complexe ale Oglinzii Ceţurilor pot schimba vocea unei persoane. Cu puţină practică, Doesine şi cu mine am reuşit să fabricăm o variaţie pe o ţesătură care ar modifica cuvintele pe care le-am rostit. De fapt, noi am spus un lucru, dar cealaltă persoană a auzit cu totul altceva".

— Pământ periculos de mers, Seaine, spuse Sacrin, cu vocea ei morocănoasă. „Acesta este genul de ţesătură care ar putea fi folosit în scopuri rele".

„Nu l-aş putea folosi pentru a minţi", a spus Seaine. „Am încercat. Jurămintele ţin – atâta timp cât ţesătura era acolo, nu puteam rosti cuvinte pe care ştiam că altcineva le va auzi drept minciuni, chiar dacă ar fi adevărul când mi-au părăsit buzele. Indiferent, a fost o ţesătură uşor de dezvoltat. Legat şi inversat, a atârnat în faţa mea şi mi-a modificat cuvintele într-un mod pe care l-am indicat.

„Teoretic, dacă Mesaana ar fi avut această ţesătură în vigoare, ar fi putut să-şi ia Toiagul Jurământului şi să jure

orice ar fi vrut. „Promit că voi minţi ori de câte ori voi avea chef”, de exemplu. Nuiaua de jurământ ar fi legat-o cu acel jurământ, dar ţesăturile ar fi schimbat sunetele din aer în timp ce treceau pe lângă buzele ei. Am fi auzit-o rostind jurămintele potrivite.

— L 7K 1 4 1 4 i 4 T – 1 7K 7K

Egwene strânse din dinţi. Ea presupuse că înfrângerea Vergei Jurământului va fi dificilă. Şi totuşi aici era o ţesătură simplă capabilă de ispravă. Ar fi trebuit să ştie – să nu foloseşti niciodată un bolovan când o pietricică o va face, aşa cum spusese adesea mama ei.

C

„U asta, a spus Egwene, „ar fi putut să-i treacă pe Darkfriends în rândurile Aes Sedai de ani de zile”.

— Puţin probabil, spuse Sacrin. „Niciuna dintre surorile negre pe care le-am capturat nu ştia de acest val. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi încercat să-l folosească atunci când am făcut tiv să-şi asume din nou jurământul. Bănuiesc că, dacă Mesaana ştie acest truc, ea l-a păstrat pentru ea. Utilitatea acesteia ar dispărea odată ce prea mulţi oameni ar fi conştientizat de ea”.

7 T w 1 – 1 11 * *” 1 – 1 w j

— Încă, spuse Egwene. „Ce facem? Ştiind ţesătura, probabil că am putea găsi o modalitate de a o verifica, dar mă îndoiesc că surorile ar fi dispuse să treacă din nou prin procesul de reîncărcare.

— Şi dacă ar prinde pe unul dintre Părăsiţi? întrebă Yukiri. „S-ar putea să merite să ciufuliţi câteva pene pentru a prinde vulpea care se ascunde în găină”.

— N-ar fi prinsă, spuse Egwene. „În plus, nu ştim dacă foloseşte una dintre aceste metode. Logica lui Seaine

sugerează că ar putea fi posibil, fără prea multe probleme, să-l învingi pe Oath Rod. Metoda reală folosită de Mesaana este mai puţin importantă decât posibilitatea actului".

f-y – 7 – „T1** K T** 11" *

Seaine aruncă o privire către Yukiri. Nicmnul dintre cei trei nu pusese la îndoială faptul că Egwene ştia că unul dintre Părăsiţi se afla în Turnul Alb, dar ea ştia că fuseseră sceptici. Ei bine, cel puţin acum au înţeles că ar putea fi posibil să-l învingă pe Toiagul Jurământului.

„Vreau să-ţi continui munca, a spus Egwene. „Tu şi ceilalţi aţi fost eficienţi în capturarea mai multor surori negre şi în dezgroparea dihorilor. Acesta este cam acelaşi lucru". Doar mult, mult mai periculos.

— Vom încerca, mamă, spuse Yukiri. „Dar o soră între sute? Una dintre cele mai viclene şi mai rele creaturi care au trăit vreodată? Mă îndoiesc că va lăsa multe indicii. Investigaţiile noastre asupra crimelor au dat, până acum, foarte puţine rezultate".

— Ţine-o oricum, spuse Egwene.

— Sacrin, ce ai de raportat?

— Poveşti, zvonuri şi şoapte, mamă, spuse Sacrin cu o grimasă. „Probabil cunoaşteţi cele mai faimoase poveşti despre Mesaana – cum a condus şcolile în ţările cucerite de Umbră în timpul Războiului Puterii. Din câte îmi pot da seama, acele legende sunt destul de adevărate. Marsim din Manetheren vorbeşte despre asta în detaliu în Analele nopţilor finale şi ea este adesea o sursă de încredere. Alrom a adunat un raport destul de complet despre trăirea întruna dintre acele şcoli şi fragmente din ea au supravieţuit. Mesaana a dorit să fie cercetător, dar a fost respinsă. Detaliile nu sunt clare. Ea i-a guvernat şi pe Aes Sedai care

s-au dus la Umbră, conducându-i uneori în luptă, dacă este de crezut raportul lui Alrom. Nu sunt convins că este; Cred că probabil că conducerea lui Mesaana a fost mai figurativă”.

— L 1 w 1 1 – r!

Egwene dădu încet din cap. „Dar cum rămâne cu personalitatea ei? Cine este ea?”

Sacrin clătină din cap. – Cei Părăsiţi sunt mai mulţi monştri în noapte decât „personalităţi” reale pentru majoritatea, mamă, şi multe s-au pierdut sau au fost citate greşit. Din câte îmi dau seama, printre Părăsiţi ai putea să o consideri realistă – cea care, în loc să stea sus pe un tron, păşeşte şi îşi murdăreşte mâinile. Seeing Through the Breaking a Elandriei Bordant insistă că, spre deosebire de Moghedien şi Graendal, Mesaana a fost dispus să preia frâiele direct.

„Nu a fost niciodată cunoscută ca cea mai pricepută sau mai puternică dintre Părăsiţi, dar a fost extrem de capabilă. Elandria explică că a făcut ceea ce trebuia făcut. Când alţii complotează, ea îşi construia cu grilă apărarea şi antrena noi recruţi”. Saerm a ezitat. „Ea... ei bine, sună ca A 1 – w Ti 1 * A *11*

O Amyrlin, mamă. Umbra lui Amyrlin”.

— Lumină, spuse Yukiri. „Nu e de mirare că s-a stabilit aici”. Cenuşiul părea foarte nemulţumit de asta.

„Singurul lucru pe care l-am putut găsi relevant, mamă”, a spus Saerm, „a fost o referinţă curioasă din partea savantului albastru Lannis, care a indicat că Mesaana a fost pe locul doi după Demandred în pură furie”.

Egwene se încruntă. „Aş presupune că toţi cei Părăsiţi k-Z1 W ZZ 7 X X *f f* sunt plini de ură”.

— Nu ură, spuse Sacrin. „Furie. Lannis credea că Mesaana

era supărată – pe ea însăşi, pe lume, pe ceilalţi Părăsiţi – pentru că nu era una dintre cei din frunte. Asta ar putea-o face foarte periculoasă”.

Egwene dădu încet din cap. E o organizatoare, se gândi U

Un administrator care urăşte să fie retrogradat în acea funcţie.

De aceea stătuse în Turn după ce surorile Negre meocorcr-ciro/ io clArir qo o

Xu.se-s-er-a găsite? Şi d şi d-A-Ac-i o. L. LAD. X>. L>d. LiZd. X>

celui întunecat? Verín spusese că Părăsiţii împărtăşesc o trăsătură unificatoare: egoismul lor.

Ea a încercat să livreze un Turn Alb spart, se gândi Egwene. Dar asta a eşuat. Probabil că a făcut parte şi din încercarea de a-l răpi pe Rand. Un alt fiasco. Şi femeile trimise să distrugă Turnul Negru?

Mesaana ar avea nevoie de ceva măreţ pentru a compensa atâtea eşecuri. Uciderea lui Egwene ar funcţiona. Asta ar putea trimite Turnul Alb înapoi în diviziune.

Gawyn fusese mortificată când spusese că s-ar putea folosi ca momeală. A îndrăznit să facă asta? S-a prins de balustradă, stând deasupra Turnului, deasupra oraşului care depindea de ea, privind o lume care avea nevoie de ea.

Trebuia făcut ceva; Mesaana trebuia scoasă afară. Dacă ceea ce a spus Sacrin era adevărat, atunci femeia ar fi dispusă să lupte direct – nu s-ar ascunde şi nu s-ar trage din umbră. Sarcina lui Egwene era, deci, să o ispitească cu o oportunitate, una care nu părea evidentă, una căreia nu ia putut rezista.

— Vino, spuse Egwene, îndreptându-se spre rampa înapoi în Turn. „Am nişte pregătiri de făcut”.

16 Shanna har

Faile a mers în tabără în lumina serii în scădere, îndreptându-se spre cortul intendentului. Perrin îşi trimisese grupul de cercetaşi prin poarta spre Cairhien; se vor întoarce a doua zi dimineaţă.

Perrin încă se chinuia despre Mantele Albe. În ultimele câteva zile, cele două armate schimbaseră mai multe scrisori, Perrin încercând să manevreze pentru o a doua discuţie, mai formală, în timp ce Whitecloaks insistau asupra unei lupte. Faile îi dăduse lui Perrin cuvinte de alegere despre a se strecura să se întâlnească cu Mantele Albe fără ea.

Perrin stătea în picioare în timp ce îi lăsa pe Elyas şi pe Aiel să cerceteze Mantele Albe pentru a încerca să găsească o modalitate de a-şi strecura oamenii afară, dar era puţin probabil să fie o opţiune. Reuşise în cele două râuri, dar atunci fuseseră doar o mână de captivi. Acum erau sute.

Perrin nu se descurca bine cu vinovăţia lui. Ei bine, Faile avea să vorbească cu el în scurt timp. Ea a continuat prin tabără, trecând din stânga ei secţiunea Mayener, cu bannere zburând sus.

„Va trebui să mă ocup de asta în curând”, gândi Faile, ridicând privirea la bannerul lui Berelain. Zvonurile despre ea şi Perrin erau problematice. Bănuise că Berelain ar putea încerca ceva în absenţa lui Faile, dar să-l aducă noaptea în cortul ei părea deosebit de îndrăzneaţă.

Următorii paşi ai lui Faile ar trebui să fie luaţi cu grijă extremă. Soţul eX oamenii lui şi aliaţii săi erau cu toţii echilibraţi precar. Faile s-a trezit dorind să-i poată cere mamei un sfat.

Asta a şocat-o şi a ezitat, oprindu-se pe poteca uzată de iarbă galbenă şi noroi călcate în picioare. Lumină, îşi spuse Faile. Uite ce mi s-a întâmplat.

În urmă cu doi ani, Faile – pe atunci numită Zarine – fugise din casa ei din Saldaea pentru a deveni Vânător pentru Corn. Ea se răzvrătise împotriva îndatoririlor ei de cea mai mare şi a pregătirii pe care mama ei insistase să o urmeze.

Ea nu alergase pentru că urâse munca; într-adevăr, se dovedise abil în tot ceea ce i se cere. Deci de ce plecase? În parte pentru aventură. Dar în parte – recunoscu ea în sinea ei abia acum – din cauza tuturor presupunerilor. În Saldaea, ai făcut mereu ceea ce se aştepta de la tine. Nimeni nu s-a întrebat dacă ţi-ai face datoria, mai ales dacă ai fi o rudă a reginei.

Şi aşa... ea plecase. Nu pentru că ar fi urât ceea ce avea să devină, ci pentru că urâse faptul că părea atât de inevitabil. Acum iată o, folosind toate lucrurile pe care mama ei insistase să le înveţe.

A

fost aproape de ajuns să-l facă pe Faile să râdă. Putea spune o mulţime de lucruri despre tabără dintr-o simplă privire. Ar trebui să găsească în curând nişte piele bună pentru cizmaşi. Apa nu a fost o problemă, deoarece ploua des în ultimele zile, dar lemnul uscat pentru foc de tabără a fost o problemă. Un grup de refugiaţi – o colecţie de foşti ţărani gai shain care priveau Aiel-ul. lui Perrin cu ostilitate totală – ar avea nevoie de atenţie. În timp ce mergea, s-a uitat pentru a se asigura că tabăra avea o igienizare adecvată şi că soldaţii aveau grijă de ei înşişi. Unii bărbaţi şi-ar arăta cea mai mare grijă faţă de caii lor, apoi uitau să mănânce ceva potrivit – sau cel puţin sănătos. Ca să nu mai

vorbim de obiceiul lor de a petrece jumătate din noapte bârfind lângă focurile de tabără.

Ea a clătinat din cap şi a continuat să meargă, intrând în ringul de aprovizionare, unde fuseseră descărcate vagoane de mâncare pentru hoarda de bucătari şi servitoare. Inelul de aprovizionare era aproape un sat în sine, cu sute de oameni purtând rapid poteci în iarba noroioasă. Ea a trecut pe lângă un grup de tineri cu faţa murdară care săpa gropi în pământ, apoi un petic de femei care vorbeau şi fredonau în timp ce curăţau cartofii, copiii strângând cojile şi aruncându-le în gropi. Nu erau mulţi dintre aceşti copii, dar forţa lui Perrin adunase un număr de familii din mediul rural care – înfometate – rugaseră să se alăture.

Bărbaţii care serveau au dus coşuri cu cartofi descojiţi în oalele de gătit, care erau umplute încet cu apă de tinerele care făceau excursii la pârâu. Bucătarii Journeyman pregăteau cărbuni pentru prăjire, iar bucătarii mai în vârstă amestecau condimente în sosuri care piteau fi turnate peste alte alimente, ceea ce era într-adevăr singura modalitate de a da aromă unor astfel de cantităţi de masă.

Femeile în vârstă – cele puţine din tabără – treceau pe lângă spatele îndoit şi coşurile uşoare de răchită, purtând ierburi strânse pe braţe subţiri, cu şalurile ondulate în timp ce vorbeau cu voci trosnitoare. Soldaţii intrau şi ieşeau în grabă, purtând vânat. Băieţii între copilărie şi bărbăţie strângeau beţe pentru tinder; ea a trecut pe lângă un mic grup de aceştia care deveniseră distraşi prin a captura păianjeni.

A fost o furtună de confuzie şi ordine care coexistă, ca două feţe ale unei monede. Ciudat cât de bine se potrivea Faile aici. Privind înapoi la ea însăşi cu doar câţiva ani

înainte, a fost uimit să realizeze că a văzut un copil răsfăţat şi egocentric. Părăsiţi Borderlands pentru a deveni Vânător pentru Corn? A abandonat îndatoririle, casa şi familia. La ce se gândise ea?

Trecu pe lângă nişte femei care măcinau cereale, apoi ocoli un lot proaspăt de ceai sălbatici, întinşi pe o pătură lângă ele, aşteptând să fie transformat în supă. Era bucuroasă că plecase şi îl întâlnise pe Perrin, dar asta nu ia scuzat acţiunile. Cu o grimasă, îşi aminti că l-a forţat pe Perrin să parcurgă Căile în întuneric, singură. Nici măcar nu-şi amintea ce făcuse el pentru a o declanşa, deşi nu i-ar fi recunoscut niciodată asta.

Mama ei o spusese cândva răsfăţată şi avusese dreptate. Mama ei insistase, de asemenea, ca Faile să înveţe să conducă moşiile şi, în tot acest timp, Faile visase să se căsătorească cu un Vânător pentru Corn şi să-şi petreacă viaţa departe de armate şi de îndatoririle plictisitoare ale lorzilor.

Lumina să te binecuvânteze, mamă, îşi spuse Faile. Ce îi făcut ea sau Perrin fără acest antrenament? Fără învăţăturile mamei ei, Faile ar fi fost inutilă. Administrarea întregului lagăr ar fi stat pe umerii lui Aravine. Deşi capabilă, femeia era ca administrator de tabără a lui Perrin, nu ar fi putut să se descurce singură. Nici nu ar fi trebuit să se aştepte.

Faile ajunse la staţia de cartier, un mic pavilion aflat chiar în inima gropilor de gătit. Adierea aducea o combinaţie de mirosuri: grăsime încinsă de flăcări, cartofi care fierbeau, sosuri cu piper condimentate cu usturoi, parfumul umed şi lipicios al cojilor de cartofi fiind dus la micul turmă sau porcii pe care reuşiseră să-i scoată din Maiden.

Infernicul, Bavin Rockshaw, era un Cairhienin cu faţa palidă, cu pete blonde prin părul cărunt şi cărunt, ca blana unui câine de rasă mixtă. Era grăbit prin braţe, picioare şi piept, dar avea o pantă aproape perfect rotundă. Se pare că lucrase la stăpânire încă din timpul Războiului Aiel şi era un expert – un maestru la fel de practicat în supravegherea operaţiunilor de aprovizionare, aşa cum era un maestru dulgher la prelucrarea lemnului.

Asta, desigur, însemna că era un expert în luarea de mită. Când l-a văzut pe Faile, a zâmbit şi s-a înclinat suficient de ţeapăn pentru a fi formal, dar fără menţiune. „Sunt un simplu soldat, care îşi fac datoria”, a spus acel arc.

„Doamna Faile!” a exclamat el, făcând semn cu mâna peste câţiva dintre oamenii săi slujitori.

— Sunt aici să inspectăm registrele, presupun?

— Da, Bavin, spuse ea, deşi ştia că nu va fi nimic suspect în ei. Era mult prea atent. Totuşi, ea a făcut o mişcare rapidă de a parcurge înregistrările. Unul dintre bărbaţi i-a adus un taburet, altul o masă pe care să aşeze registrele şi altul o ceaşcă de ceai. A fost impresionată de cât de bine se adunau coloanele. Mama ei îi explicase că adesea, un intendent face multe notaţii dezordonate, făcând referinţe la alte pagini sau alte registre, separând diferite tipuri de rechizite în diferite cărţi, totul pentru a îngreuna urmărirea a ceea ce se întâmplă. Un lider care a fost derutat de notaţii ar presupune că intendentul trebuie să-şi facă treaba.

Nu a fost nimic din toate astea aici. Oricare ar fi trucurile de numerotare pe care le folosea Bavin pentru a-şi ascunde hoţia, erau deloc magice. Şi fura, sau cel puţin era creativ în modul în care îşi împărţea alimentele. Asta era inevitabil. Majoritatea intendentului nu au considerat asta o hoţie; el

era responsabil de proviziile lui şi asta era.

7 – 1 ji x T-1 * 1 7 j – r? – Ce ciudat este, spuse Faile în timp ce răsfoia

— I 1 I 1 /V I I – 1 1 I – *1 * JJ*

registrul. „Curatele întorsături ale destinului”.

„Doamna mea?” întrebă Bavin.

„Hmm? Oh, nu este nimic. Doar că tabăra lui Torven Rikshan şi-a primit mesele în fiecare seară cu o oră bună înaintea celorlalte tabere. Sunt sigur că este doar întâmplător”.

Bavin ezită.

— Fără îndoială, doamna mea.

Ea a continuat să răsfoiască registrele. Torven Rikshan era un lord Cammemn şi fusese pus la conducerea uneia dintre cele douăzeci de tabere din masa mai mare de refugiaţi. Avea de obicei un număr mare de nobili în tabăra lui specială. Aravine îi adusese acest lucru în atenţia lui 1 – 1 * 1 – i W – I i-j-i, 7

Faile; ea nu era sigură ce dăduse Torven pentru a primi proviziile pentru mese mai repede, dar nu avea să funcţioneze. Celelalte tabere ar putea simţi că Perrin se prefera unul fată de celălalt.

TX 7 1 – 1 * 1 /K /K I – J – v – 1 j

— Da, spuse Faile, râzând uşor. „Doar o coincidentă. Aceste lucruri se întâmplă într-o tabără atât de mare. De ce, chiar zilele trecute, Varkel Tius mă plângea că a făcut o rechiziţie de pânză pentru a repara corturile rupte, dar nu mai are pânza de aproape o săptămână. Cu toate acestea, ştiu sigur că Soffi Moraton şi-a rupt cortul în timpul traversării pârâului, dar l-a reparat până în acea seară.

Bavin a tăcut.

Faile nu a făcut acuzaţii. Mama ei avertizase că un bun cartier-maestru era prea valoros pentru a fi aruncat în închisoare, mai ales când următorul bărbat era probabil să fie pe jumătate la fel de capabil şi la fel de corupt. Datoria lui Faile nu era să-l expună sau să-l jeneze pe Bavin. Era să-l facă suficient de îngrijorat încât să se ţină sub control.

— Poate că poţi face ceva în privinţa acestor nereguli, Bavin, spuse ea, închizând registrul. „Nu-mi place să te împovărească cu chestii stupide, dar problemele nu trebuie să ajungă la urechile soţului meu. Ştii cum este când este furios”.

De fapt, Perrin era la fel de probabil să rănească un bărbat ca Bavin – pe cât era Faile să bată din braţe şi să zboare. Dar tabăra nu a văzut-o aşa. Au auzit relatări

1 r? – i – tx – 1 jw/k 7 w 1 – i – despre furia lui Perrin în luptă, împreună cu discuţiile ei ocazionale cu el – provocate de Faile, astfel încât să poată avea o discuţie adecvată şi au presupus că avea un temperament groaznic. A fost bine, atâta timp cât ei îl considerau şi ei onorabil şi bun. Protector pentru poporul său, dar plin de furie faţă de cei care l-au traversat.

— 1 – 1 – 1 7 I – 1 li – Ea se ridică de pe scaun, întinzând registrele unuia dintre bărbaţi, cu părul creţ şi cu pete de cerneală pe degete şi smucitură. Ea îi zâmbi lui Bavin, apoi ieşi din inelul de aprovizionare. Ea a observat cu nemulţumire că mănunchiul de ceai sălbatic de lângă alee se stricase în clipele de când îi văzuse ultima oară, tulpinile lor topite şi curgând, de parcă ar fi putrezit la soare de săptămâni întregi. Aceste distrugeri au început abia de curând în interiorul taberei, dar, potrivit rapoartelor, s-a întâmplat lj – 1 A 1 – 1 X 1 X X

mult mai des în mediul rural.

Era greu de spus ceasul cu cerul atât de plin de nori, dar din orizontul întunecat părea că venise momentul ei să se întâlnească cu Perrin. Faile a zâmbit. Mama ei o avertizase ce se va întâmpla cu ea, îi spusese ce se aştepta de la ea, iar Faile îşi făcuse griji că se va simţi prinsă de viaţă.

Dar ceea ce Deira nu a menţionat era cât de împlinitor va fi. Perrin a făcut diferenţa. Nu era deloc capcană să fii prins cu el.

Perrin stătea cu un picior în sus pe ciotul unui copac doborât, cu faţa spre nord. Vârful dealului l-a lăsat să privească peste câmpii, spre stâncile Zidului lui Garen, care se ridică ca degetele unui gigant adormit.

Şi-a deschis mintea, căutând lupi. Erau unele în depărtare, aproape prea slabe pentru a fi simţite. Lupii stăteau departe de adunările mari de oameni.

I-i-i 1 w x 1 1 1 – <? *11 – Tabăra s-a întins în spatele lui, focurile de ceasuri fluturând la graniţele ei.

Acest deal era suficient de departe pentru a fi izolat, dar nu atât de îndepărtat încât să fie solitar. Nu era sigur de ce Faile îl rugase să se întâlnească cu ea aici la amurg, ea mirosea încântată, aşa că el nu se uitase. Femeilor le plăceau secretele.

Îl auzi pe Faile venind pe marginea dealului, păşind încet pe iarba umedă. Se pricepea să tacă – nu chiar la fel de bună ca Elyas sau unul dintre Aiel, dar mai bine decât s-ar putea crede despre ea. Dar îi simţea mirosul de cent, săpun cu lavandă. Ea a folosit acel săpun doar în zilele pe x 1 – 1 – 1 x x care le-a considerat speciale.

A

păşit pe versantul dealului, frumoasă, impresionantă.

Purta o vestă violetă peste o bluză lungă de mătase, de o nuanţă mai deschisă. De unde luase hainele? Nu o văzuse până acum în această ţinută frumoasă.

— Soţul meu, spuse ea, apropiindu-se de el. Îi auzea slab pe alţii lângă poalele dealului – probabil Cha Faile. Ea îi lăsase în urmă. „Arăţi îngrijorat”.

— Este vina mea că Gill şi ceilalţi au fost capturaţi, Faile, spuse el. „Eşecurile mele continuă să crească. Este o minune că mă urmăreşte cineva”.

T’K – 7 A 1 * /Kw 1 I 1 1 *

— Perrin, spuse ea, punându-şi o mână pe braţul lui. „Am vorbit despre asta. Nu trebuie să spui asemenea lucruri”.

„De ce?”

— Pentru că n-am ştiut niciodată că eşti un mincinos.

1 1 /V ’1 1

spuse ea pe un ton blând de reproş.

S-a uitat la ea. Se întuneca, deşi încă mai putea distinge detalii. I-ar fi mai greu să-i vadă.

„De ce continui să te lupţi cu asta?” ea a întrebat.

— Eşti un lider bun, Perrin.

„Nu m-aş fi predat pentru ei”, a spus el.

Ea se încruntă. „Ce trebuie să…”

„Înapoi în cele două râuri”, a spus Perrin, întorcându-se de la ea, privind din nou spre nord, „eram gata să o fac. Când Whitecloaks aveau familia lui Mat şi Luhhan, m-aş fi renunţat. De data asta, nu aş fi făcut-o. Chiar şi atunci când am vorbit cu liderul lor, i-am cerut preţul, am ştiut că nu mă voi da bătut”.

„Devii un lider mai bun”.

„Cum poţi spune că? Devin insensibil, Faile. Dacă ai fi ştiut lucrurile pe care le-am făcut ca să te readuc înapoi, lucrurile

pe care le-aş fi făcut... Îşi dădu cu degetul ciocanul de lângă el. *Dintele sau gheara*, *Young Bull*, *nu contează*. Aruncase securea, dar putea să-l învinovăţească pentru brutalitatea lui? A fost doar un instrument. Ar putea folosi ciocanul pentru a face aceleaşi lucruri groaznice.

„Nu este insensibil", a spus Faile, „sau egoist. Eşti un lord acum şi nu poţi lăsa să se ştie că capturarea supuşilor tăi îţi va submina domnia. Crezi că regina Morgase ar abdica în faţa tiranilor care i-au răpit supuşii? Niciun lider nu ar putea conduce astfel. Incapacitatea ta de a opri oamenii răi nu te face rău însuţi".

— Nu vreau mantaua asta, Faile. Niciodată nu am". „Ştiu".

„Uneori mi-aş fi dorit să nu fi părăsit niciodată cele două râuri. Mi-aş dori să-l las pe Rand să fugă spre destinul său, lăsând în urmă oamenii obişnuiţi să-şi trăiască viaţa".

A simţit un miros de enervare de la ea.

— Dar dacă aş fi rămas, a adăugat el în grabă, nu te-aş fi întâlnit niciodată. Aşa că mă bucur că am plecat. Spun doar că mă voi bucura când totul se va termina şi mă voi putea întoarce într-un loc simplu".

„Crezi că cele două râuri vor reveni vreodată la fel cum îţi aminteşti?"

El a ezitat. Avea dreptate – când plecaseră, deja dăduse semne de schimbare. Refugiaţii de peste munţi se mută înăuntru, satele crescând. Acum, cu atâţia bărbaţi care i s-au alăturat în război şi le-au trecut idei în cap despre a avea un lord...

„Aş putea găsi alt loc", a spus el, simţindu-se încăpăţânat. „Sunt şi alte sate. Nu se vor schimba toate".

— Şi m-ai tari într-unul dintre aceste sate, Perrin Aybara? ea a spus.

„Eu…” Ce s-ar întâmpla dacă „Faile, frumosul lui Faile, închis într-un sat adormit? întotdeauna a insistat că este doar fierar. Dar era Faile o sotie de fierar?

— Nu te-aş obliga niciodată să faci nimic, Faile, spuse el, ţinându-i fata în mană. Întotdeauna se simţea stanienit când îi atingea obrajii satinaţi cu degetele lui groase şi caluşi.

„M-aş duce, dacă chiar ai vrea să o fac”, a răspuns ea. Era ciudat. În mod normal, s-ar aştepta la o pocnire de la ea la limba lui incomodă. „Dar este ceea ce vrei? Este într-adevăr?”

„Nu ştiu ce vreau”, a spus el sincer. Nu, nu a vrut să-l tarască pe Faile într-un sat. „Poate… viaţa de fierar într-un oraş, undeva?

— Dacă vrei, repetă ea. „Desigur, asta i-ar lăsa pe cele Două rauri fără un domn. Ar trebui să găsească pe altcineva”.

„Nu. Nu au nevoie de un domn. De aceea trebuie să-i opresc să mă trateze ca pe unul”.

— Şi crezi că ar renunţa la idee atât de repede? întrebă Faile, mirosind amuzat. „După ce au văzut cum fac toţi ceilalţi? După felul în care l-au incantat pe prostul ăla Luc? După ce i-am primit pe toţi acei oameni din Câmpia Almoth, care sunt obişnuiţi cu domnii?”

r* 7 7* i i r-i-i t-l – 1 1 – 1 – Ce ar face cei de la Two Rivers dacă ar demisiona din funcţia de lord.

Într-un moment de scufundare a realizării, a ştiut că Faile avea dreptate. Cu siguranţă ar alege pe cineva care ar face o treabă mai bună decât mine, se gândi el. Poate maestru al’ Vere.

Dar ar putea Perrin să aibă încredere în asta? Bărbaţi ca

Master al' Vere sau Tam ar putea să reducă poziţia. Ar putea alunge să aleagă pe cineva ca bătrânul Cenn Buie? Ar avea de ales? Dacă Perrin se dădea deoparte, ar putea vreo persoană care se credea înalt născută să preia puterea? Nu fi prost, Perrin Aybara, se gândi el. Aproape oricine ar fi mai bun decât tine.

Totuşi, gândul că altcineva preia controlul – altcineva fiind domn – îl umplea de o anxietate intensă. Şi o cantitate surprinzătoare de tristeţe.

„Acum", a spus Faile, „opriţi-vă cu gândul. Am mari intenţii pentru această seară". Ea a bătut din palme tare de trei ori şi mişcările au început dedesubt. Curând, slujitorii au ajuns pe coasta dealului. Perrin i-a recunoscut ca fiind oameni pe care i-a însuşit dintre refugiaţi, un grup la fel de loial ei ca şi Cha Faile.

Cărau pânză, pe care o întindeau pe pământ. Apoi au acoperit asta cu o pătură. Şi ce miros că venea de jos? Şuncă?

„Ce este asta, Faile?" el a întrebat.

„La început", a spus ea, „am presupus că ai plănuit ceva special pentru shanna har-ul nostru. Totuşi, am devenit nervos când nu ai menţionat asta şi aşa am întrebat. Se pare că nu o sărbătoreşti în cele două râuri, oricât de ciudat este".

„Shanna har?" întrebă Perrin, scărpinându-se în cap.

„În săptămânile următoare", a spus Faile, „ne vom fi căsătoriţi un an Acesta este primul nostru shanna har, sărbătoarea căsătoriei noastre. Ea şi-a nerucişat braţele, privind cum servitorii ei aranjau o masă pe pătură. „În Saldaea, sărbătorim shanna har în fiecare an la începutul verii. Este un festival care să marcheze încă un an

împreună, un alt an în care nici soţul şi nici soţia nu au căzut în mâinile trollocilor. Cuplurilor tinere li se spune să savureze primul lor shanna har, la fel cum savurează primul gust al unei mese suculente. Căsătoria noastră va fi nouă pentru noi o singură dată". Slujitorii au aşternut o masă, inclusiv mai multe boluri de sticlă cu lumânări în ele. Faile i-a dat afară pe sluiitori cu un zâmbet şi un semn cu mâna, iar aceştia s-au retras pe marginea dealului. Evident, Faile avusese grijă să facă masa să arate generos. Pătura era brodată, poate luată din prada Shaido. Masa era servită pe farfurii şi farfurii de argint, cu şuncă un pat de orz fiert şi capere peste vârf. Era chiar şi vin. Faile se apropie de el. „Îmi dau seama că au fost multe, anul acesta, care nu merită savurate. Fecioara, Profetul, iarna aceea aspră. Dar dacă aceste lucruri sunt costul pentru a fi cu tine, Perrin, atunci le-aş plăti gratuit de o duzină de ori.

T\ w 7J X J 1 T 1 – i 1 – i 11

„Dacă totul ar fi bine, am petrece luna viitoare dând cadouri altora, afirmându-ne dragostea, sărbătorind prima noastră vară ca soţ şi soţie. Mă îndoiesc că vom avea luna uşurinţei care este dreptul nostru, dar cel puţin ar trebui să petrecem şi să ne bucurăm de această seară împreună".

— Nu ştiu dacă pot, Faile, spuse el. „Celele Albe, cerul... Lumină! Ultima bătălie în sine este aproape aici.

Ultima bătălie, Faile! Cum pot să mă ospăţ în timp ce poporul meu este ţinut sub ameninţare cu execuţie şi în i – 1 /V w, «rx// 7 7 7

timp ce lumea însăşi ar putea muri?"

X T\ 1 /\7 w» X...

— J – I.

— I.

„Dacă lumea însăşi va muri”, a spus Faile, „nu este acesta momentul în care un om trebuie să-şi ia timp pentru a aprecia ceea ce are? Înainte ca totul să fie luat?”

Perrin a ezitat. Ea îi puse o mană pe braţul lui, atingerea ei atât de moale. Ea nu ridicase vocea. Voia ea să ţipe? Era atât de greu de spus când voia o ceartă şi când nu. Poate Elyas ar avea un sfat pentru el.

ÎŢI U / L T J – w w – I.

— Te rog, spuse ea încet. „Încercaţi să vă relaxaţi pentru o seară. Pentru mine”.

— În regulă, spuse el, punându-şi mâna pe a ei.

Ea îl conduse la pătură şi se aşezară, unul lângă altul, în faţa felurii de vase de argint. Faile aprinse mai multe lumânări de pe cele aprinse pe care servitorii le lăsaseră. Noaptea era rece – norii păreau să alunge căldura verii. „De ce să faci asta afară?” spuse Perrin.

— Şi nu în cortul nostru?

— L-am întrebat pe Tam ce faci în Two Rivers pentru Shanna har, spuse ea. „Şi aşa cum mă temeam, am învăţat că nu sărbătoreşti asta. Vă daţi seama că este destul de înapoiat – va trebui să schimbăm obiceiul, odată ce lucrurile se vor aşeza. Oricum, Tam a spus că cel mai aproape au fost ceva ce el şi soţia lui au făcut. O dată pe an, împachetau o masă completă – cât de extravaganta şi-şi permiteau – şi făceau drumeţii într-un loc nou în pădure. T 7 i – zv. 7 – 1 1 în 1 – 1

Luau masa acolo şi îşi petreceau ziua unul cu altul”. Ea s-a ghemuit lângă el. „Nunta noastră a fost făcută în modul Two Rivers, aşa că mi-am dorit ca această zi să fie şi după aceea”.

El a zâmbit. În ciuda obiecţiilor sale anterioare, tensiunea

lui se diminua. Mâncarea mirosea bine, iar stomacul lui mârâia, făcându-l pe Faile să se ridice, să-şi ia farfuria şi să i-o întindă.

A încercat să-şi păstreze manierele, dar mâncarea era excelentă şi fusese o zi lungă. S-a trezit rupând şunca cu ferocitate, deşi a încercat să aibă grilă să nu picure pe pătura elegantă.

— 1 lk", /Kj – x? 1 i 1 *

Faile a mâncat mai încet, parfumul amuzamentului amestecându-se cu cel al săpunului ei.

„Ce?" întrebă Perrin ştergându-şi gura. Era luminată doar de lumânările că soarele era complet apus. „Există mult din lup în tine, soţul meu".

A îngheţat, observând că îşi linsese degetele. El a mârâit ştergându-le singur pe un şerveţel. Oricât de mult n plăceau lupii, nu-i invita la masă cu el.

— Prea mult din lupul din mine, spuse el.

„Eşti ceea ce eşti, soţul meu. Şi se întâmplă să iubesc ceea ce eşti, aşa că este bine".

A continuat să mestece tăietura de şuncă. Noaptea era liniştită, servitorii s-au retras destul de departe încât să nu-i poată mirosi sau auzi. Probabil că Faile lăsase ordine să nu fie deranjaţi şi, având copacii de la baza dealului, nu ar trebuit să-şi facă griji că vor fi observaţi.

„Faile", a spus el încet, „trebuie să ştii ce am făcut când erai captiv. Am făcut lucruri de care mă tem că mă vor transforma în cineva pe care nu l-ai mai vrea. Nu a fost doar înţelegerea cu Seanchan. Erau oameni într-un oraş, Se Habor, la care nu mă pot opri să mă gândesc. Oameni pe care poate ar fi trebuit să-i ajut. Şi era un Shaido, cu mâna lui...

„Am auzit despre asta. Se pare că ai făcut ce trebuia”.

„Aş fi mers mult mai departe”, a recunoscut Perrin. „Mă urăsc până la capăt. Ai vorbit despre un lord suficient de puternic pentru a rezista la a se lăsa manipulat. Ei bine, nu voi fi niciodată atât de puternic. Nu dacă eşti luat”.

— Va trebui să ne asigurăm că nu voi fi luat. M

— Ar putea ruina, Faile, spuse el încet. „Orice altceva, cred că aş putea face faţă. Dar dacă eşti folosit împotriva mea, nimic nu va conta. Aş face orice pentru a te proteja, Faile. Orice”.

— Atunci poate că ar trebui să mă înfăşori într-o cârpă moale, spuse ea sec şi mă ascunde într-o cameră încuiată. În mod ciudat, parfumul ei nu a fost jignit.

„Nu aş face asta”, a spus Perrin. „Ştii că nu aş face-o. Dar asta înseamnă că am o slăbiciune, una îngrozitoare. Tipul pe care un lider nu poate avea”.

Ea pufni.

— Crezi că alţi lideri nu au slăbiciuni, Perrin? fiecare rege sau regină din Saldaea a avut al lor. Nikiol Dianatkhah a fost un beţiv, în ciuda faptului că era cunoscut drept unul dintre cei mai mari regi ai noştri, iar Belairah s-a căsătorit şi a lăsat soţul ei de patru ori. Inima ei a dus-o întotdeauna la necaz. Jonasim a avut un fiu ale cărui modalităţi de joc de noroc aproape că i-au adus casa în ruină, iar Lyonford nu şi-a putut păstra cumpătul dacă era provocat. Fiecare a fost un mare monarh. Şi toţi aveau partea lor de slăbiciuni”.

Perrin a continuat să-şi mestece mâncarea, gânditor.

„În Borderlands”, a spus Faile, „avem o vorbă.

— O sabie lustruită reflectă adevărul. Un bărbat poate pretinde că este saroumcios în îndatoririle sale, dar dacă sabia lui nu este lustruită, ştii că a fost inactiv.

„Ei bine, sabia ta este strălucitoare, soţul meu. În ultimele săptămâni, tot spui că ai condus prost în timpul captivităţii mele. M-ai face să cred că ai condus întreaga tabără la ruină şi praf! Dar asta nu este deloc adevărat! I-ai ţinut concentraţi; i-ai inspirat, ai menţinut o prezenţă puternică şi ai păstrat aerul unui domn”.

— Berelain este în spatele unora din astea, spuse el. „Cred că femeia m-ar fi îmbăiat singură dacă aş fi rămas o altă zi fără”.

— Sunt sigur că asta n-ar fi fost bine pentru zvonuri, remarcă Faile sec.

„Eşuează, eu…”

— Mă voi ocupa de Berelain, spuse Faile. Vocea ei suna periculos. „Aceasta este o datorie cu care nu trebuie să-ţi distragi atenţia”.

D

Dar

— Mă voi descurca cu ea, spuse Faile, cu vocea mai fermă. Nu era înţelept să o provoci când mirosea aşa, nu decât dacă voia să înceapă o ceartă completă. S-a înmuiat, luând încă o muşcătură de orz. „Când am spus că eşti ca un lup, soţul meu, nu vorbeam despre felul în care mănanci. Vorbeam despre felul în care îţi acorzi atenţia. Eşti condus. Având o problemă de rezolvat, oricât de mare ar fi, şi o vei vedea gata.

„Nu poţi înţelege? Aceasta este o trăsătură minunată a unui lider – este exact ceea ce vor avea nevoie cei doi rauri. Presupunând, desigur, că aveţi o soţie care să se ocupe de unele dintre problemele mai mici”. Ea se încruntă. „Mi-aş fi dorit să fi vorbit cu mine despre banner înainte de a-l arde. Va fi dificil să-l ridici din nou fără să arăţi nebun”.

„Nu vreau să o ridic din nou”, a spus Perrin. „De aceea i-am pus să-l ardă”.

„Dar de ce?”

A mai muşcat din şuncă, fără să o privească. Mirosea curioasă, aproape disperată.

Nu pot să-i conduc, se gândi el. Nu până când nu ştiu dacă pot stăpâni pe lup. Cum ar putea el să explice? Explică-i că i-a fost teamă de modul în care a preluat controlul atunci când lupta, când îşi dorea ceva prea mult?

Nu ar scăpa de lupi; deveniseră prea mult o parte din el. Dar unde şi-ar lăsa oamenii, unde l-ar lăsa pe Faile, dacă s-ar pierde în ceea ce era în el?

Şi-a amintit din nou de o creatură murdară, cândva bărbat, închisă într-o cuşcă. Nu a mai rămas nimic în acesta care să-şi amintească că ai fost bărbat…

— Soţul meu, spuse Faile, sprijinindu-şi o mână pe braţ. „Vă rog”. Ea mirosea a durere. Asta i-a sucit inima.

— Are legătură cu acele mantii albe, spuse Perrin.

„Ce? Perrin, am crezut că am spus…

— Are legătură, spuse Perrin ferm, cu ceea ce mi s-a întâmplat prima dată când m-am întâlnit cu ei. Şi ceea ce am început să descopăr în zilele dinainte”. Faile se încruntă.

— Ţi-am spus că am omorât două mantie albe, spuse el. „Înainte să te cunosc”.

„Da”.

— Stai înapoi, spuse el. „Trebuie să ştii toată povestea”. Şi aşa i-a spus. La început ezitant, dar cuvintele au devenit curând mai uşoare. El a vorbit despre Shadar Logoth şi despre grupul lor împrăştiat. De Egwene care l-a lăsat să preia conducerea, poate prima dată când fusese forţat să facă asta.

Îi spusese deja despre întâlnirea lui cu Elyas. Ea ştia multe despre Perrin, lucruri pe care el nu le spusese niciodată nimănui altcuiva, lucruri despre care nici măcar nu vorbise cu Elyas. Ea ştia despre lup. Ea ştia că se temea că se va pierde pe sine.

T\ X J – 1/kljw 1 – 1 – Dar ea nu ştia ce simţea el în luptă. Ea nu ştia cum se simţise să ucidă acele mantii albe, să le guste sângele – fie în propria lui gură, fie prin legătura lui cu lupii. Ea nu ştia cum a fost să fie consumată de furie, frică şi disperare când fusese luată. Acestea au fost lucrurile pe care le-a explicat cu stăpânire.

I-a spus despre frenezia în care intrase când o căuta în visul lupului. A vorbit despre Noam şi despre ceea ce se temea că i se va întâmpla. Şi despre cum se leagă de felul în care s-a comportat când a luptat.

— 1 – 1 X lj 1 1 1 – X – 1 – 1 C 1 1 11*

Faile a ascultat, stând liniştit pe vârful dealului, cu braţele înfăşurate în jurul picioarelor ei, luminate de lumina lumânărilor. Mirosurile ei erau domolite. Poate că ar fi trebuit să reţină unele lucruri. Nicio femeie nu a vrut să ştie ce fiară a devenit soţul ei când a ucis-o, nu-i aşa? Dar acum că vorbea, voia să scape de secretele lui. S-a săturat de ei.

Fiecare cuvânt rostit îl făcea să se relaxeze mai mult. A făcut ceea ce masa – oricât de emoţionantă fusese – nu a putut să facă. Povestindu-i despre luptele lui, el a simţit că i se ridică o parte din povară.

A terminat vorbind despre Hopper. Nu era sigur de ce îl salvase pe lup pentru final; Hopper făcea parte din multe lucruri pe care Perrin le povestise înainte – Mantele Albe, visul lupului. Dar s-a părut corect să-l rezerve pe Hopper până la final, aşa că a făcut-o.

Când a terminat, se uită la flacăra uneia dintre lumânări. Doi dintre ei ieşiseră, lăsându-i pe alţii încă să pâlpâie. Nu era o lumină slabă pentru ochii lui. Îi era greu să-şi amintească cum fuseseră zilele când simţurile lui erau la fel de slabe ca ale unui om obişnuit.

Faile se rezemă de el, înconjurând-o cu braţul.

— Mulţumesc, spuse ea.

El scoase un oftat adânc, sprijinindu-se cu spatele de ciotul din spatele lui, simţindu-i căldura.

— Vreau să vă spun despre Maiden, spuse ea.

— Nu trebuie, spuse el. „Doar pentru că eu…”

„Tăcere. Am fost tăcut în timp ce ai vorbit. E rândul meu”.

„În regulă”.

Ar fi trebuit să fie îngrijorător pentru el să audă de Maiden. El stătea întins cu spatele la ciot, cu cerul trosnind de energie deasupra, Modelul însuşi în pericol de a se destrăma, în timp ce sotia lui vorbea că a fost capturată şi bătută. Cu toate acestea, era unul dintre cele mai ciudate lucruri relaxante pe care le experimentase vreodată.

Evenimentele din acel oraş fuseseră importante pentru ea, poate chiar bune pentru ea. Deşi a fost supărat când a auzit cum Sevanna l-a împins pe Faile gol şi a părăsit-o peste noapte. Într-o zi, o va vâna pe acea femeie.

Nu astăzi, însă. Astăzi o avea pe sotia lui în braţe, iar vocea ei puternică era o mângâiere. Ar fi trebuit să-şi dea seama că şi-ar fi plănuit propria evadare. De fapt, ascultându-i pregătirea atentă, a început să se simtă un prost. Fusese îngrijorată că se va omorî încercând s-o salveze – ea nu a spus-o, dar el a putut deduce asta. Cât de bine îl cunoştea.

Faile a lăsat unele lucruri afară. Nu-l deranja. Faile ar fi ca

un animal îngrădit fără secretele ei. Totuşi, a avut o idee bună despre ce ascunde ea. Avea ceva de-a face cu acel Frătiş care o capturase, ceva legat de planurile lui Faile de a-l păcăli pe bărbat şi pe prietenii lui să o ajute să scape. Poate că simţise o pasiune pentru el şi nu dorea ca Perrin să regrete că l-a ucis. Nu era necesar. Acei fără fraţi fuseseră cu Shaido şi atacaseră şi uciseră oameni sub protecţia lui Perrin. Niciun act de bunătate nu ar răscumpăra asta. Şi-au meritat moartea.

Asta i-a dat o pauză. Whitecloaks au spus probabil lucruri foarte asemănătoare despre el. Dar Mantele Albe atacaseră mai întâi.

A terminat. Acum era foarte târziu, iar Perrin întinse mâna spre un pachet pe care servitorii lui Faile îl aduseseră, scoţând o pătură.

„Bine?” întrebă Faile în timp ce se aşeza pe spate, punându-şi din nou braţul în jurul ei.

„Sunt surprins că nu mi-ai dat o ureche pentru că mă bag ca un taur sălbatic şi că ţi-am călcat cu picioarele peste 1 – 1 *fi 11*

planurile”.

Ai i W. – „A T 1”.

Asta a făcut-o să miros satisfăcut. Nu era emoţia la care se aşteptase, dar încetase de mult să mai încerce să descifreze modalităţile de gândire ale femeilor.

„Aproape că am adus problema în seara asta”, a spus Faile, „ca să putem avea o ceartă adecvată şi o reconciliere adecvată”.

„De ce nu ai făcut-o?”

„Am decis că această noapte ar trebui făcută în modul Two Rivers”.

— Şi crezi că soţii şi soţiile nu se ceartă în cele două /K – r-x /K7 I 1 V» 1 7 7 7

râuri? întrebă el, amuzat.

„Ei bine, poate că o fac. Dar tu, soţ, pari mereu inconfortabil când ţipăm. Mă bucur foarte mult că ai început să te ridici, aşa cum se cuvine. Dar ţi-am cerut multe să te adaptezi la felurile mele. M-am gândit că, în seara asta, voi încerca să mă adaptez la a ta".

Erau cuvinte pe care nu se aşteptase niciodată să le audă de la Faile. Părea cel mai personal lucru pe care i l-ar fi putut oferi vreodată. În mod jenant, a simţit lacrimi în ochi şi a tras-o strâns.

„Acum", a spus ea, „nu sunt o oaie docilă, ţine cont".

„Nu m-aş gândi niciodată la asta", a spus el. „Nu".

Ea mirosea satisfăcută.

„Îmi pare rău că nu m-am gândit prea mult la evadarea ta de unul singur", a spus Perrin.

„Te iert".

Se uită în jos la ea, ochii aceia frumoşi întunecaţi reflectând lumina lumânărilor. „Înseamnă asta că putem avea reconcilierea fără argumente?"

Ea a zâmbit. „Îmi voi permite, de data aceasta. Şi, desigur, servitorii au ordine stricte pentru a ne asigura singurătatea".

A sărutat-o. Se simţea atât de bine şi ştia că grijile pe care le avusese – şi stinghemle care existau între ei de la Maiden – dispăruseră. Fie că fusese ceva real sau ceva imaginat de el, trecuse.

L-a revenit pe Faile, cu adevărat şi complet.

Despărţiri şi o întâlnire

În dimineaţa de după atacul gholam, Mat s-a trezit din vise

putrezite ca ouăle lunii trecute, simţindu-se înţepenit şi dureros. Îşi petrecuse noaptea dormind într-o adâncitură pe care o găsise sub vagonul de aprovizionare al Aludrei. Alegese locaţia din întâmplare, folosindu-şi zarurile.

A coborât de sub vagon, stând în picioare şi rostogolindu-şi umărul, simţindu-l să se prăbuşească. Cenuşă sângeroasă. Unul dintre cele mai bune lucruri despre a avea bani a fost să nu trebuiască să dormi în şanţuri. Au fost cerşetori care au petrecut nopţi mai bune decât atât.

Căruţa mirosea a sulf şi a pulberi. Era tentat să se uite sub prelata unsă cu ulei care se întindea peste spatele, dar nu avea rost. Aludra şi pulberile ei erau de neînţeles. Atâta timp cât dragonii au evoluat, lui Mat nu i-a deranjat să nu ştie cum funcţionează. Ei bine, nu l-a deranjat prea mult. Nu suficient pentru a risca s-o enerveze.

Ea nu era acolo la căruţă, din fericire pentru Mat. Ea avea să se plângă din nou de la el că nu i-a adus un fondator de clopot. Părea să-l considere propriul ei băiat mesager personal. Un nestăpânit, care a refuzat să-şi facă treaba cum trebuie. Majoritatea femeilor au avut astfel de momente.

A mers prin tabără, perăindu-şi bucăţi de paie de pe păr. Aproape că a plecat să-l caute pe Lopin pentru a-l pune să facă o baie, până şi-a amintit că Lopin era mort. Cenuşă sângeroasă! Om sărac.

Gândindu-se la bietul Lopin, Mat într-o dispoziţie şi mai tristă, în timp ce se îndrepta spre locul în care avea să găsească micul dejun. Juilin l-a găsit primul. Scurtul de prins-hoţi Tairen purta pălăria sa conică cu vârf plat şi „Mat” albastru închis, spuse el. „Este adevărat? Ai dat permisiunea ca Aes Sedai să se întoarcă la Turn?

— Au avut nevoie de permisiunea mea, spuse Mat, tresărind. Dacă femeile au auzit spunându-se aşa, îi tăbăceau pielea şi făceau din ea piele de şa. „Totuşi.

1 W – X W 1 1 7 – J» X 7 7

plănuiesc să le dau cai”.

X T 1* T – 1 – l/K I – 1 – 1 1

— Le au deja, spuse Juilin, privind în direcţia liniilor de pichet. „A spus că le-ai dat permisiunea”.

Mat oftă. Stomacul îi mârâia, dar mâncarea trebuia să aştepte. Se îndreptă spre liniile de pichet; ar trebui să se asigure că Aes Sedai nu a plecat cu cele mai bune acţiuni ale sale.

„M-am gândit că aş putea merge cu ei”, a spus Juilin, alăturându-se lui Mat. – Du-o pe Thera la Tar Valon.

— Eşti binevenit să pleci oricând, spuse Mat. „Nu te ţin aici”. Juilin era un tip destul de bun. Puţin înţepenit uneori. Ei bine, foarte rigid. Juilin ar putea face ca Manta Albă să pară relaxată. Nu era genul pe care ai vrut să-l iei cu tine cu zaruri; avea să-şi petreacă noaptea încruntându-se la toţi cei din tavernă şi mormăind despre crimele pe care cu siguranţă le-au comis. Dar era de încredere şi era o mană bună de avut în situaţie.

— R *t* „A.7. – i i-j-i îi T * 1 * T!

„Vreau să mă întorc la Te-ar”, a spus Juilin. „Dar Seanchan ar fi atât de aproape, iar Thera… O îngrijorează. Nici ei nu-i place prea mult ideea de Tar Valon, dar nu avem prea multe opţiuni, iar Aes Sedai i-au promis că, dacă vin

— A – ’1 11 A i-j-i 17 1 *JJ*

cu ei, îmi vor aduce de lucru în Tar Valon”.

— Deci, asta este despărţirea, atunci? spuse Mat, oprindu-se şi întorcându-se spre el.

— Deocamdată, spuse Juilin. Ezită, apoi întinse mana. Mat a luat-o şi s-a scuturat, iar apoi hoţul a plecat să-şi adune lucrurile şi femeia.

Mat se gândi o clipă, apoi se răzgândi şi se îndreptă spre cortul bucătarului. Juilin avea să încetinească Aes Sedai, probabil, şi voia să ia ceva.

La scurt timp mai târziu, a ajuns la liniile de pichet alimentate şi purtând un mănunchi învelit în panză sub braţ. Aes Sedai a creat, desigur, o rulotă neobişnuit de mare din câţiva dintre cei mai buni cai ai săi. De asemenea, Teslyn şi Joline păreau să fi decis că ar putea comanda nişte animale de pachet şi câţiva soldaţi pentru a face încărcarea. Mat oftă şi intră în mizerie, verificând caii.

Joline stătea pe Moonglow, o iapă de origine Tairen care aparţinuse unuia dintre bărbaţii pe care Mat îi pierduse în lupta pentru a scăpa de Seanchan. Edesina, mai rezervată, urcase pe Firewisp şi arunca ocazional ochi la două femei care stăteau deoparte. Bethamm cu pielea întunecată şi Seta palidă, cu părul galben, erau foste 1 I 1 7

sul dam.

Femeile din Seanchan s-au străduit din greu să pară îndepărtate în timp ce grupul se aduna. Mat se îndreptă spre ei.

— Înălţime, spuse Seta, este adevărat? O să le permiţi acestora să se elibereze de tine?”

— Cel mai bine ar fi să scapi de ei, spuse Mat, tresărind la alegerea ei de titluri pentru el. Trebuiau să arunce astfel de cuvinte care parcă ar fi bănuţi de lemn? Oricum, cele două femei Seanchan se schimbaseră foarte mult de la începutul grupului, dar încă părea să li se pară ciudat că Mat nu dorea să folosească Aes Sedai ca arme. „Vrei să pleci sau vrei să

rămâi?

— Vom merge, spuse Bethamin ferm. Era hotărâtă să înveţe, se părea.

— Da, spuse Seta, deşi uneori cred că ar fi mai bine să ne lăsăm pur şi simplu să murim, spre deosebire de… Ei bine, ceea ce suntem, ceea ce reprezentăm înseamnă că suntem un pericol pentru Imperiu.

Mat dădu din cap. – Tuon este un sul dam, spuse el.

1 1 r* – Cele două femei au privit în jos.

* → *r* – f-”1 – w – l iiito mi Zaoq xorioi cmico Mqt Iri xroi rirai

— Du-te cu Aes Sedai, spuse Mat. „— ţi voi da caii tăi, ca să nu fii nevoit să te bazezi pe ei. Învaţă să canalizezi. Va fi mai util decât moartea. Poate că într-o zi voi doi îl veţi convinge pe Tuon de adevăr. Ajută-mă să găsesc o modalitate de a remedia asta fără a provoca prăbuşirea Imperiului”.

Cele două femei se uitară la el, mai ferme şi încrezătoare, deodată.

— Da, Alteţă, spuse Bethamin. „Este un scop bun pentru noi. Mulţumesc, Alteţă”.

Seta chiar a avut lacrimi în ochi! Light, ce credeau ei că tocmai le promisese? Mat s-a retras înainte să-şi poată avea alte idei ciudate în cap. Femei în flă Cări. Totuşi, nu se putea abţine să-i pară rău pentru ei. Învăţând că ar putea canaliza, îngrijorându-se că ar putea fi un pericol pentru toţi cei din jurul lor.

Asta e arcul pe care Rand a simţit-o, se gândi Mat. Bietul prost. Ca întotdeauna, culorile se învârteau când se gândea la Rand. Încercă să nu o facă prea des şi înainte de a putea alunga acele culori, îl zări pe Rand bărbierindu-se într-o oglindă fină, aurita, atârnată într-o cameră frumoasă de

baie.

Mat dădu nişte ordine să ia caii sul dam, apoi se a 1 j – A 7 1 – r-i-il – 1”.

Îndreptă spre Aes Sedai. Thom sosise şi se plimba.

— Lumină, Mat, spuse el. „Arăţi de parcă te-ai încurcat cu un plasture din cusătură şi ai ieşit dureros.

Mat îşi ridică o mană la păr, ceea ce era probabil o privelişte reală. „Am trăit noaptea şi Aes Sedai pleacă. Mă gândesc să dansez un jig la asta”.

Ľ” z T1! r* – u – k „Z w – 1 – d

Thom pufni.

— Ştiai că cei doi vor fi aici?

„Sul damul? M-am gândit că”.

„Nu, cei doi”. A arătat.

Mat se întoarse, încruntat când îi găsi pe Leilwin şi T” > 1 T\ 1 T” > *11 k „/ X 7

Bayle Domon călare. Bunurile lor erau înfăşurate pe spatele cailor lor. Leilwin – pe atunci cunoscută drept Egeanin – fusese cândva o nobilă din Seanchan, dar Tuon îi dezbrăcase numele. Purta o rochie cu fuste împărţite de un gri deschis. Părul ei scurt şi întunecat crescuse şi îi atârna peste urechi.

S-a urcat din şa şi a mers în direcţia lui Mat.

„Arde-mă”, îi spuse Mat lui Thom, „dacă pot scăpa şi eu de ea, aproape că voi începe să cred că viaţa a devenit corectă cu mine”.

Domon o urmă pe măsură ce se apropiau. El era se jhinul ei. Sau… putea fi încă se jhin, acum că ea nu avea titlu? Ei bine, oricum, el era soţul ei. Illianer era gros de circumferinţă şi puternic. Nu era un tip prea rău, decât când era în preajma lui Leilwin. Ceea ce a fost întotdeauna.

— Cauthon, spuse ea, apropiindu-se de el.

„Leilwin”, a răspuns el. „Tu pleci?”

„Da”.

Mat zâmbi. Chiar avea de gând să facă acel dans!

T 1 * I – k „Z w/K-i, i-j-i – I

„Întotdeauna am intenţionat să mă îndrept spre Turnul Alb”, a continuat ea. „Mi-am propus acolo în ziua în care am plecat din Ebou Dar. Dacă Aes Sedai pleacă, voi merge cu ei. O navă este întotdeauna înţelept să se alăture unui convoi, atunci când este prezentată oportunitatea potrivită”.

— Păcat să te văd plecând, a minţit Mat, înclinându-şi pălăria spre ea. Leilwin era la fel de dur ca un stejar de o sută de ani înfipt cu bucăţi de topor rămase de la bărbaţii suficient de proşti încât să încerce să-l taie. Dacă calul ei ar fiX i 7 *r*? 1 1 îţi 171 11” w arunca un pantof pe drumul spre Tar Valon, probabil că ar aruncat animalul peste umăr şi l-ar duce pe tot parcursul drumului.

Dar nu-i plăcea Mat, pentru tot ce făcuse pentru a-i salva pielea. Poate pentru că nu o lăsase să preia conducerea, sau poate pentru că fusese forţată să se comporte ca iubita lui. Ei bine, nici lui nu i-a plăcut partea aceea. Fusese ca şi cum aţi ţine o sabie de lamă şi m-aţi preface că nu ustură.

Deşi fusese distractiv să o privesc zvârcolindu-se.

— I I * * 1 * TK A” i i 1 T – 1 – Tk T

— Fii bine, Matrim Cauthon, spuse Leilwin. „Nu invidiez locul în care te-ai aşezat. În anumite privinţe, cred că vânturile care te poartă ar putea fi de fapt mai aspre decât cele care m-au lovit recent”. Ea dădu din cap către el, apoi se întoarse să plece.

Domon se întinse, punând o mână pe braţul lui Mat. „Ai

făcut cum ai spus. De la bătrâna mea bunica! Ai făcut o plimbare accidentată, dar ai făcut cum ai spus. Mulţumirile mele”.

Cei doi s-au mutat. Mat clătină din cap, făcându-i cu mâna lui Thom şi îndreptându-se spre Aes Sedai.

— Teslyn, spuse Mat. „Edesina. Joline. Toate bune?”

— Este, spuse Joline.

— Bine, bine, spuse Mat. „Aveţi suficiente animale de pachet?”

— O vor face, maestru Cauthon, spuse Joline. Apoi, acoperindu-se de o tresărire, a adăugat: „Îţi mulţumim că ni le-ai oferit”.

Mat zâmbi larg. Doamne, dar a fost amuzant să o aud /V /K-W Ľ”! – I – I – Îl

Încercând să se comporte respectuos! Evident, se aşteptase ca Elayne să-i întâmpine pe ea şi pe ceilalţi cu braţele deschise, nu să-i îndepărteze de la palat fără audienţă.

Joline îl privi pe Mat, cu buzele luxuriante strânse.

— Mi-ar fi plăcut să te îmblânzesc, Cauthon, spuse ea. „Încă mai am o jumătate de gând să mă întorc într-o zi şi să văd treaba făcută cum trebuie”.

— Atunci o să aştept cu nerăsuflate pentru asta, spuse el, luând pachetul învelit în pânză de sub braţ. I-a întins-o.

„Ce este asta?” întrebă ea, fără să se întindă după el.

Mat scutură pachetul. „Cadou de despărţire”, a spus el. „De unde vin eu, nu laşi niciodată un călător să plece fără să-i dai ceva pentru drum. Ar fi nepoliticos”.

Fără tragere de inimă, ea a acceptat şi a aruncat o privire înăuntru. Evident, a fost surprinsă să descopere că acesta conţinea o colecţie de aproximativ o duzină de chifle

pudrate.

— Mulţumesc, spuse ea, încruntat.

— Trimit soldaţi cu tine, spuse Mat. – Îmi vor aduce caii înapoi odată ce vei alunge în Tar Valon.

T 1 – 1 1 – 1 1 – Joline deschise gura ca pentru a se plânge, dar apoi o închise. Ce argument ar putea face?

— Asta va fi acceptabil, Cauthon, spuse Teslyn, apropiindu-şi castrul negru.

— Le voi da ordin să facă ce spui tu, spuse Mat, întorcându-se către ea. „Aşa că vei avea oameni care să comande şi să-ţi aşeze corturile. Dar există o condiţie ataşată”.

Teslyn ridică o sprânceană.

— Vreau să-i spui ceva lui Amyrlin, spuse el. „Dacă este Egwene, ar trebui să fie uşor. Dar chiar dacă nu este, spune-i. Turnul Alb are ceva de-al meu şi este aproape timpul să-l revendic. Nu vreau, dar ceea ce vreau nu pare să conteze niciodată o mustaţă, în zilele noastre. Aşa că voi veni şi nu vreau să fiu refuzat. El a zâmbit. „Foloseşte exact acel limbaj”.

Teslyn, spre meritul ei, chicoti încet. „O să văd că se face, deşi mă îndoiesc că zvonurile sunt adevărate. Elaida nu ar fi renunţat la scaunul Amyrlin”.

— Ar putea să fii surprins”. Cu siguranţă Mat fusese, când descoperise femei care o chemau pe Egwene Amyrlin. Nu ştia ce s-a întâmplat la Turnul Alb, dar avea o senzaţie profundă că Aes Sedai o învăluise pe bietul Egwene în planurile lor atât de puternic încât ea nu avea să scape niciodată. Avea o jumătate de gând să călărească el însuşi până acolo şi să vadă dacă o poate scoate afară. Dar avea alte sarcini. Egwene ar trebui să se ocupe de ea însăşi

deocamdată. Era o fată capabilă; probabil că s-ar descurca fără el pentru o vreme.

Thom stătea lângă el, părând gânditor. Nu ştia sigur că Mat suflase în Corn – cel puţin, Mat nu îi spusese niciodată. A

Încercat să uite de chestia sângeroasă. Dar probabil că Thom ghicise.

— Ei bine, presupun că ar trebui să pleci, spuse Mat. „Unde e Setalle?”

— Va rămâne aici, spuse Teslyn. „A spus că a vrut să te împiedice să faci prea mulţi paşi greşiţi”. Ea a ridicat o sprânceană, iar Joline şi Edesina au dat din cap cu sagacie. Toţi au presupus că Setalle era un fost servitor fugit din TT

urnul Alb, probabil că a fugit de fată din cauza unei fapte greşite.

Ei bine, asta însemna că nu va scăpa de întregul grup. Totuşi, dacă ar fi trebuit să aleagă unul pentru a rămâne, ar fi amanta Anan. Probabil că ar fi vrut să găsească o modalitate de a se întâlni cu soţul şi familia ei, care fugiseră din Ebou Dar cu vaporul.

Juilin se îndreptă, conducând-o pe Thera. Fusese oare acel înfricoşător de femeie cu adevărat Panarhul din Tarabon? Mat văzuse şoareci care erau mai puţin timizi. Soldaţii lui Mat au scos cai pentru ei doi. În total, această expediţie îl costa vreo patruzeci de animale şi un dosar de soldaţi. Dar ar merita. În plus, intenţiona să recupereze atât bărbaţi, cât şi cai – împreună cu informaţii despre ceea ce se întâmpla cu adevărat în Tar Valon.

— 11 1 w 1 X 1 – 1 *T* TTJ-11 * 1 1 *

El dădu din cap către Vanin. Hoţul de cai cu talie groasă nu fusese prea încântat când Mat îi ordonase să meargă la Tar

Valon şi să adune informaţii. Mat îşi imaginase că va fi în extaz, având în vedere cum îi plăcea Aes Sedai. Ei bine, ar fi şi mai puţin fericit când va descoperi că Juilin era alături; Vanin avea tendinţa să ocolească uşor hoţul.

Vanin s-a călare pe un dafin. Din câte ştiau Aes Sedai, el era un senior Redarm şi unul dintre cercetaşii de teren ai lui Mat, dar nimeni de care să fie bănuit. Nu părea foarte ameninţător, decât poate ca un pericol pentru un castron de cartofi fierţi. Poate de aceea era atât de bun în ceea ce făcea. Mat nu avea nevoie de cai furaţi, dar talentele lui Vanin puteau fi aplicate şi în alte sarcini.

— Ei bine, spuse Mat, întorcându-se înapoi către Aes Sedai, atunci nu te voi ţine mai departe. Făcu un pas înapoi, evitând să se uite la Joline – care avea în ochi un aspect de prădător care îi amintea prea mult de Tylin. Teslyn îi făcu semn şi, curioasă, Edesina îi dădu din cap cu respect. Juilin a avut un semn pentru el şi Thom, iar Mat a primit un semn din cap de la Leilwin. Femeia mesteca pietre la micul dejun şi cuie la cină, dar era corectă. Poate că ar putea să vorbească cu Tuon, să o reintegreze sau aşa ceva.

Nu fi prost, se gândi el, făcându-i un semn lui Bayle Domon. Mai întâi va trebui să-l convingi pe Tuon să nu te facă da covale. Era pe jumătate convins că intenţiona să-l vadă ca pe slujitorul ei, soţ sau nu. Gândindu-se la asta, l-a făcut să transpire în jurul gulerului.

În curând, făceau praf de-a lungul drumului. Thom se apropie de Mat, privindu-i pe călăreţi. „Sweetbuns?”

„Tradiţie printre noi, oamenii de la Two Rivers”.

„N-am auzit niciodată de această tradiţie”.

„Este foarte obscur”.

„Ah văd. Şi ce ai făcut cu acele chifle?

— Sprinklewort, spuse Mat. „O să-i facă gura albastră pentru o săptămână, poate două. Şi nu va împărţi chiflele cu nimeni, cu excepţia poate Gardienilor ei. Joline este dependenta de lucruri. Probabil ca a mâncat în valoare de şapte sau opt pungi de când am ajuns la Caemlyn.

— Frumos, spuse Thom, dându-şi mustaţa. „Copilăresc, totuşi”.

„Încerc să mă întorc la rădăcinile mele de bază”, a spus Mat. „Ştii, recaptură o parte din tinereţea mea pierdută”.

— Abia ai douăzeci de ierni!

„Sigur, dar am trăit mult când eram mai tânăr. Haide. Stăpâna Anan rămâne şi asta îmi dă o idee”.

— Ai nevoie de un bărbierit, Matrim Cauthon. Stăpâna Anan şi-a încrucişat braţele în timp ce îl privea.

Întinse mana, atingându-şi faţa. Lopm făcuse mereu asta, în fiecare dimineaţă. Bărbatul s-a îmbufnat ca un came în ploaie când Mat nu l-a lăsat să facă astfel de lucruri, deşi în ultimul timp Mat îşi lăsase barba pentru a nu fi observat. Încă mai mâncărime ca o crusta de o săptămână.

Îl găsise pe Setalle la corturile de aprovizionare, supravegheand masa de prânz. Soldaţii din trupă s-au agăţat, tăind legume şi tocănind fasole cu expresia furivă a unor oameni cărora li s-au dat instrucţiuni ferme. Aici nu era nevoie de Setalle; bucătarii Bandei fuseseră mereu în stare să pregătească mesele fără ea. Dar nimic nu i-a plăcut mai mult unei femei decât să găsească bărbaţi care se relaxau, apoi să le dea ordine. În plus, Setalle a fost un fost hangiu şi, remarcabil, un fost Aes Sedai. Mat a găsit-o adesea supravegherea lucrurilor care nu aveau nevoie de supraveghere.

Nu pentru prima dată, şi-ar fi dorit ca Tuon să mai

călătorească cu el. Setalle luase de obicei partea lui Tuon, dar rămânerea cu Fiica celor Nouă Luni o ţinuse adesea ocupată. Nimic nu era mai periculos pentru sănătatea mentală a bărbaţilor decât o femeie cu prea mult timp pe mană.

Setalle încă purta haine în stilul Ebou Dari, pe care Mat i s-a părut plăcută, având în vedere decolteul adânc. Genul i 1 i – j – *C* J* J1 1 * J 1 1 * 1

ăsta de ţinută a funcţionat deosebit de bine la o femeie atât de groasă ca Setalle. Nu că ar fi observat. Avea cercuri de aur în urechi, un comportament impunător şi cărunt în păr. Cuţitul de nuntă cu bijuterii purtat la gât părea un fel de avertisment, aşa cum se cuibărea în decolteul ei. Nici Mat nu a observat asta.

„Mi-am lăsat barba în mod intenţionat”, a spus Mat la declaraţia ei. „Vreau să”.

— Haina ta este murdară, spuse ea, făcând semn din cap către un soldat care i-a adus nişte ceapă pe care o curăţase de coajă. Le-a turnat cu sfială într-o oală, fără să se uite la Mat. „Şi părul tău e dezordine. Arăţi de parcă ai fi fost într-o ceartă şi încă nu e amiază”.

— Sunt bine, spuse Mat. „Voi face curat mai târziu. Nu te-ai dus cu Aes Sedai”.

„Fiecare pas către Tar Valon m-ar duce mai departe de locul unde trebuie să fiu. Trebuie să-i trimit un mesaj soţului meu. Când ne-am despărţit, nu bănuiam că voi ajunge în Andor din toate locurile”.

„Mă gândesc că s-ar putea să obţin acces la cineva care poate face porţi aici în curând”, a spus Mat. „Şi eu…” Se încruntă când un alt grup de soldaţi se apropia, purtând câteva prepeliţe subdimensionate pe care le vânaseră.

Soldaţii păreau ruşinaţi de captură groaznică.

Setalle le porunci să smulgă păsările fără nici măcar să arunce o privire către Mat. Light, trebuia s-o scoată din tabără. Lucrurile nu ar fi normal aici până nu ar fi dispărut toate.

— Nu te uita aşa la mine, Lord Mat, spuse Setalle. „Noram a mers în oraş să vadă ce fel de provizii poate găsi. Am observat că fără bucătarul însuşi care să-i mute pe bărbaţi, mesele nu se gătesc cu o viteză rezonabilă. Nu tuturor ne place să luăm prânzul când soarele apune”.

N

— Am spus nimic, spuse Mat, păstrându-şi vocea uniformă. El dădu din cap în lateral. „Putem vorbi o clipă?”

Setalle ezită, apoi dădu din cap şi se îndepărtă de ceilalţi cu el. „Ce se întâmplă cu adevărat?” spuse ea încet. „Arăţi de parcă ai dormi sub o grămadă de fân”.

„De fapt, am dormit sub o căruţă. Şi cortul meu e pătat de sânge. Nu prea aştept cu nerăbdare să merg acolo pentru a ne schimba hainele chiar acum”.

Privirea ei s-a înmuiat. „Îţi înţeleg pierderea. Dar asta nu este o scuză să mergi de parcă ai fi locuit pe o alee. Va trebui să angajezi un alt slujitor”.

Mat se încruntă. „Nu am avut niciodată nevoie de unul în primul rând. Îmi pot purta singur de grijă. Uite, am o favoare să-ţi cer. Vreau să te uiţi după Orver pentru puţin I – *11 f f f* timp”.

„Cu ce scop?”

S

— Ar putea să se întoarcă „chestia aia, spuse Mat. „Şi ar putea încerca să-l rănească. În plus, în curând voi pleca cu Thom. S-ar putea să mă întorc, ar trebui să mă întorc.

Dar dacă nu o fac, eu… Ei bine, aş prefera să nu fie lăsat singur”.

Ea l-a studiat. „Nu ar fi singur. Bărbaţii din tabără par să aibă o mare pasiune pentru copil”.

„Sigur, dar nu-mi plac lucrurile pe care ei îl învaţă. Băiatul are nevoie de exemple mai bune decât atât.

Părea amuzată de asta dintr-un motiv oarecare. „Am început deja să-l instruiesc pe copil cu scrisori. Presupun că pot să-l urmăresc o vreme, dacă este nevoie”.

„Grozav. Minunat”. Mat scoase un oftat uşurat. Femeile au fost întotdeauna fericite pentru şansa de a educa un băiat când era tânăr; Mat credea că au presupus că l-ar putea educa să nu devină bărbat dacă s-ar strădui suficient. „Îţi voi da nişte bani. Poţi să mergi în oraş și să găseşti un han”.

— Am fost în oraş, spuse Setalle. „Fiecare han din loc pare deja strâns până la pereţi”.

— Îţi găsesc un loc, promise Mat. „Păstrează-l pe Olver în siguranţă. Când va veni momentul şi voi avea pe cineva să-mi facă porţi, îi voi pune să te trimită la Illian, ca să-ţi găseşti soţul.

— O înţelegere, spuse Setalle. Ea ezită, aruncând o privire spre nord.

— Atunci… ceilalţi au plecat?

„Da”. Călătorie sprâncenată.

— 1 1 1 1 – X V/Kll – T’l i w

Ea dădu din cap, părând regretată. Poate că ea nu ordonase oamenilor lui să ia prânzul pentru că fusese jignită văzându-i relaxându-se. Poate că căutase ceva cu vaiesă-seo Gupe.

— Îmi pare rău, spuse Mat. „Despre orice ţi s-a întâmplat”.

„Trecutul a dispărut”, a răspuns ea. „Şi trebuie să-l las aşa.

Niciodată nu ar fi trebuit să cer să văd articolul pe care îl porţi. Aceste ultime săptămâni m-au făcut să uit de mine”.

Mat dădu din cap, despărţindu-se de ea, apoi plecă să-l caute pe Olver. Şi după aceea, chiar ar trebui să se apuce să-şi schimbe haina. Şi arde-l, avea să se radă şi el. Bărbaţii care îl caută l-ar putea ucide dacă ar vrea. Un gât tăiat ar fi mai bine decât această mâncărime.

Elayne s-a plimbat prin Grădina Răsăritului a palatului. Această grădină mai mică fusese întotdeauna o locaţie preferată a mamei ei, aşezată pe acoperişul aripii de est a dantelei. Era mărginită de un oval de piatră albă, cu un perete mai mare, curbat, în spate.

Elayne avea o vedere completă a oraşului de dedesubt. În anii anteriori, îi plăceau grădinile de jos tocmai pentru că erau un refugiu. În acele grădini l-a întâlnit prima dată pe Rand. Şi-a apăsat o mână pe burtă. Deşi se simţea enormă, sarcina abia începea să se vadă. Din păcate, a trebuit să comandă un set complet nou de rochii. Probabil că va trebui să o facă din nou în lunile următoare. Ce derani.

Elayne a continuat să meargă prin grădina de pe acoperiş. Sărituri roz şi stelele albe de dimineaţă au înflorit în jardiniere. Florile nu erau nici pe departe atât de mari pe cât ar fi trebuit să fie şi deja „se ofileau. Grădinarii s-au plâns că nimic nu a ajutat. În afara oraşului, iarba şi buruienile mureau în ramuri, iar plapuma mozaică de câmpuri şi culturi părea deprimant de maro. Vine, se gândi Elayne. Şi-a continuat drumul, mergând pe o potecă făcută din iarbă elastică, îngrijită şi ţinută scurtă. Eforturile grădinarilor nu au fost lipsite de rezultate. Iarba de aici era în cea mai mare parte verde, iar aerul mirosea a trandafiri care îşi ţeseau drum pe marginile peretelui. Alea aveau

pete maronii pe ele, dar înfloriseră.

Prin mijlocul grădinii curgea un pârâu pipăit, căptuşit cu pietre de râu aşezate cu grijă. Pârâul acela curgea doar când ea o vizita; apa trebuia dusă până la cisternă.

Elayne se opri într-un alt punct de vedere. O regină nu ar putea alege izolarea aşa cum ar face o fiicămostenitoare. Birgitte se apropie de ea. Şi-a aruncat braţele peste pieptul ei îmbrăcat în roşu, privind-o pe – i-11 7 r/ r-i a x xi – i – i y J.

— L

Elayne. „Ce?” întrebă Elayne.

— Eşti la vedere, spuse Birgitte. „Oricine acolo jos cu un arc şi un ochi bun ar putea arunca naţiunea înapoi într-un război de succesiune”.

Elayne îşi dădu ochii peste cap. – Sunt în siguranţă, Birgitte. Nu mi se va întâmpla nimic”. Ei bine, îmi cer scuze, spuse Birgitte categoric. „Forsaken sunt liberi şi supăraţi pe tine, Black Ajah sunt, fără îndoială, furioşi că le-ai capturat agenţii şi ai umilit diverşi nobili care au încercat să-ţi pună tronul. Evident că nu eşti în niciun pericol. Atunci voi alerga şi iau prânzul”.

— Ai putea la fel de bine, se răsti Elayne. „Pentru că sunt în siguranţă. Min a avut o vizionare. Bebeluşu mei se vor naşte sănătoşi. Min nu greşeşte niciodată, Birgitte.

— 7” ’111 i ’7 – 7 i – w. *11*

„Min a spus că bebeluşii tăi vor fi puternici şi sănătoşi”, a spus Birgitte. „Nu că ai fi sănătos când vor sosi”.

„Cum altfel ar veni?”

„Am văzut oameni bătuţi în cap atât de tare încât nu sunt niciodată la fel, fată”, a spus Birgitte. „Unii trăiesc ani de zile, dar nu vorbesc niciodată un alt cuvânt şi trebuie să fie hrăniţi cu bulion şi să trăiască cu o cratiţă. Ai putea pierde

un braţ sau două şi totuşi ai avea copii sănătoşi. Şi cum rămâne cu oamenii din jurul tău? Nu te gândeşti la

— 1 1 1 – pericolul pe care l-ai putea provoca?

„Mă simt rău pentru Vandene şi Sareitha”, a spus Elayne. „Şi pentru acei bărbaţi care au murit pentru a mă salva. Nu îndrăzni să sugerezi că nu simt nicio responsabilitate pentru ei! Dar o regină trebuie să fie dispusă să accepte povara de a lăsa pe alţii să moară în numele ei. Am discutat despre asta, Birgitte. Am decis că nu puteam să ştiu că Chesmal şi ceilalţi vor alunge aşa cum

A, w. 7 7 7 1

au făcut ei.

— Am decis, spuse Birgitte printre dinţii strânşi, că nu mai are rost să ne certăm. Dar vreau să reţineţi că orice număr de lucruri ar putea merge prost”.

— Nu vor, spuse Elayne, privind spre oraş. „Copiii mei fi în siguranţă, iar asta înseamnă că şi eu voi fi. Mai avem până la naşterea lor”.

Birgitte scoase un oftat exasperat. „Prost, încăpăţânat…” Ea se opri în timp ce una dintre Gardienele din apropiere făcu cu mâna pentru a-i atrage atenţia. Doi dintre rude au păşit pe acoperiş. Elayne le ceruse să vină să se întâlnească cu ea.

Birgitte se aşează lângă unul dintre cireşii scunzi, cu braţele încrucişate. Cele două rude au purtat rochii neîmpodobite, Sumeko în galben, Alise în albastru. Alise era cea mai scundă dintre cele două, cu părul cărunt stricat şi era mai slabă în Putere, aşa că nu încetinise îmbătrânirea la fel de mult ca Sumeko.

Ambele femei deveniseră mai ferme în pas în ultima vreme. Nicio altă rudă nu dispăruse sau fusese ucisă;

Careane fusese tot timpul în spatele crimelor. Un membru al Negru, ascuns printre ei. Uşoară, dar gândirea la asta a făcut pielea lui Elayne să se târască!

x ti – *i* t ar fi iw

— Maiestatea Voastră, spuse Alise, făcând o reverenţă. Ea a vorbit cu o voce calmă, lină şi cu un accent slab de Tarabone.

— Maiestatea Voastră, spuse şi Sumeko, imitându-şi tovarăşii o reverenţă. Cei doi au fost deferenţi – mai mult faţă de Elayne decât faţă de ceilalţi Aes Sedai în zilele noastre. Nynaeve le dăduse rudelor în general o coloană vertebrală în ceea ce priveşte Aes Sedai şi Turnul Alb, deşi Alise nu-i păruse niciodată lui Elayne că avea nevoie de el/

În timpul asediului, Elayne începuse să privească cu enervare atitudinile rudelor. Recent, însă, se întreba. I-au fost extrem de utile. Cât de sus ar duce îndrăzneala lor nouă? Elayne dădu din cap către fiecare dintre rude pe rând, apoi făcu semn către un trio de scaune care fuseseră aşezate la umbra cireşilor căzuţi.

Cei trei s-au aşezat, pârâul şi-a şerpuit drumul artificial pe lângă ei, spre stânga. Era ceai de mentă. Ceilalţi doi au luat câte o cană, dar au avut grijă să adauge cantităţi 1 – * 1 – Z!

generoase de miere. Ceaiul a avut un gust groaznic în aceste zile fără el.

„Cum sunt rudele?” întrebă Elayne.

Cele două femei s-au uitat una la alta. Explozie. Elayne era prea formală cu ei. Ştiau că se întâmplă ceva.

— Suntem bine, Maiestate, spuse Alise. „Frica pare să părăsească majoritatea femeilor. Cel puţin, cei care au avut suficient simţ pentru a simţi asta în primul rând. Presupun

că cei care nu au făcut-o au fost cei care au plecat singuri şi s-au trezit morţi”.

„Este bine să nu trebuiască să petreci atât de mult timp Vindecând”, a remarcat Sumeko. „Devenea foarte obositor. Atâţia răniţi, zi după zi”. Ea se strâmbă.

Alise era făcută dintr-un material mai robust. Sorbi din ceai, cu faţa blândă. Nu calm şi îngheţat, ca un Aes Sedai. Gânditor şi cald, dar rezervat. Acesta era un avantai pe!

— Au avut aceste femei pe care Aes Sedai nu îl aveau – puteau fi privite fără la fel de multă suspiciune, deoarece nu erau legate direct de Turnul Alb. Dar nici ei nu aveau autoritatea ei.

— Poţi simţi că am ceva să-ţi cer ceva, spuse Elayne, 1 – 1 7 – 17*”A1* x u întâlnindu-i ochii lui Alise.

„Noi putem?” întrebă Sumeko, părând surprinsă. Poate că Elayne îi dăduse prea mult credit.

Alise dădu din cap într-un mod matronal. „Aţi întrebat multe de la noi cât am fost aici, Maiestate. Nu mai mult decât simţeam că ai dreptul să ceri. Până acum”.

— Am încercat să vă urez bun venit în Caemlyn, spuse Elayne. „După cum îmi dau seama că nu te poţi întoarce niciodată acasă, nu în timp ce Seanchan conduce Ebou Dar”.

— Este adevărat, aprobă Alise. „Dar cu greu se poate numi Ebou Dar casa noastră. A fost doar un loc în care neam găsit. Mai puţin o casă, mai mult o necesitate. Mulţi dintre noi s-au rotit oricum în interior şi în afara oraşului, pentru a evita observarea”.

„Te-ai gândit unde vei sta acum?”

— Mergeam la Tar Valon, spuse repede Sumeko. „Nynaeve Sedai a spus...”

— Sunt sigură că va fi un loc pentru unii dintre voi acolo, interveni Elayne. „Cei care doresc să devma Aes Sedai. Egwene va fi nerăbdătoare să ofere o a doua şansă oricărui ruda care doreşte să încerce din nou pentru şal. Dar voi ceilalţi?”

— Am vorbit despre asta, spuse Alise cu grijă, cu ochii îngustaţi. „Vom deveni asociaţi cu Turnul, un loc în care Aes Sedai să se retragă”.

„Totuşi, cu siguranţa nu te vei muta în Tar Valon. La ce bun ar fi Kin ca un loc unde să se retragă din politica Aes *f-y* 1 – 1 w i i îţi L” i aii rx

Sedai dacă sunt atât de aproape de Turnul Alb?

„Am presupus că vom rămâne aici”, a spus Alise.

— Asta a fost şi presupunerea mea, spuse Elayne cu grija. „Dar ipotezele sunt slabe. În schimb, vreau să vă fac promisiuni. La urma urmei, dacă ar fi să rămâi în Caemlyn, nu văd niciun motiv să nu-ţi ofer sprijin direct din partea Coroanei”.

„Cu ce preţ?” întreba Alise. Sumeko privea cu o încruntare confuza.

— Nu prea mult, spuse Elayne. „Serios, nu este deloc un cost. O favoare ocazionala, aşa cum aţi făcut Coroanei în trecut”.

Grădina a căzut pe loc. Sunete slabe din oraşul de dedesubt s-au ridicat în aer, iar ramurile tremurau de vânt, lăsând câteva frunze maronii între Elayne şi Kin.

— Suna periculos, spuse Alise, luând o înghiţitură din ceai. „Cu siguranţa nu sugerezi că am înfiinţat un turn alb rival aici, în Caemlyn”.

— Nimic de genul, spuse repede Elayne. „La urma urmei, eu sunt Aes Sedai. Şi Egwene a vorbit despre lăsarea

rudelor să continue aşa cum au făcut-o înainte, atâta timp cât accepta autoritatea ei.

„Nu sunt sigură că vrem să „continuam aşa cum am făcut înainte”, a spus Alise. „Turnul Alb ne-a lăsat să ne trăim vieţile îngroziţi că vom fi descoperiţi. Dar în tot acest timp, ne foloseau. Cu cât ne gândim mai mult la asta, cu atât ne face mai puţin... amuzaţi”.

— Vorbeşte pentru tine, Alise, spuse Sumeko. „Intenţionez să fiu testat şi să mă întorc în Turn. Ma voi alătura Galbenului, notează-mi cuvintele”.

— Poate, dar nu mă vor primi, spuse Alise. „Sunt prea slab în Putere. Nu voi accepta vreo măsură la jumătate, forţat să mă zgârie şi să mă înclin de fiecare dată când vine o soră şi vrea să-i spăl hainele. Dar nici eu nu mă voi opri din canalizare. Nu voi renunţa. Egwene Sedai a vorbit despre lăsarea rudelor să continue, dar dacă o facem, am putea să lucrăm cu Puterea Unică în mod deschis?

— Presupun că ai putea, spuse Elayne. „O mare parte din asta a fost ideea lui Egwene. Cu siguranţă nu ţi-ar trimite Aes Sedai să te retragi dacă li s-ar interzice să canalizeze. Nu, zilele femeilor din afara Turnului care canalizau în secret au trecut. Windfinders, Aiel Wise Ones, au dovedit că vremurile trebuie să se schimbe”.

— Poate, spuse Alise. „Dar oferirea serviciilor noastre Coroanei Andor este o chestiune foarte diferită”.

„Ne-am asigura că nu concuram cu interesele I-T-1 1 – ȷ! Ľ” 1 11

Turnului, a spus Flavne.

„Şi ai accepta autoritatea lui Amyrlin. Deci care este problema? Aes Sedai oferă servicii monarhilor din toată ţara”.

Alise sorbi din ceai. „Oferta ta are merit. Dar depinde de natura favorurilor cerute de Coroana Andorului”.

— Ţi-aş cere doar două lucruri, a spus Elayne. „Călătorie şi vindecare. Nu trebuie să intri în conflictele noastre, nu trebuie să faci parte din politica noastră. Pur şi simplu sunt de acord să-mi vindec oamenii care sunt bolnavi şi să desemnez un grup de femei în fiecare zi pentru a crea porţi atunci când coroana doreşte”.

„Asta încă sună foarte mult ca propriul tău Turn Alb”, a spus Alise. Sumeko se încruntă.

— Nu, nu, spuse Elayne. „Turnul Alb înseamnă autoritate, politică. Ai fi cu totul altceva. Imaginaţi-vă un loc în Caemlyn unde orice persoană poate veni să primească Vindecare, gratuit. Imaginează-ţi un oraş fără boli. Imaginaţi-vă o lume în care mâncarea poate călători instantaneu către cei care au nevoie de ea”.

— Şi o regină care poate trimite trupe oriunde are nevoie, spuse Alise. „Ai căror soldaţi pot lupta într-o zi, apoi să fie liberi de răni în următoarea. O regină care poate câştiga un profit ordonat taxând comercianţii pentru accesul la porţile ei”. A luat o înghiţitură din ceai.

— Da, recunoscu Elayne. Deşi nu era sigură cum o va convinge pe Egwene să o lase să facă acea parte a ei.

— Vom dori jumătate, spuse Alise. „Jumătate din orice percepeţi pentru călătorie sau vindecare”.

— Vindecarea este gratuită, spuse Elayne ferm. „Pentru oricine vine, indiferent sau staţie. Oamenii sunt trataţi în ordinea gravităţii bolii lor, nu în ordinea rangului lor”.

„Aş putea fi de acord cu asta”, a spus Alise.

Sumeko se întoarse spre ea, cu ochii mari. „Nu poţi vorbi în numele nostru. Tu însuti mi-ai aruncat în faţă Cercul de

tricotat dizolvat, acum că am părăsit Ebou Dar, în plus, după Regula…

— Vorbesc doar pentru mine, Sumeko, spuse Alise. „Şi cei care mi-ar plăcea. Rudele aşa cum îi cunoşteam noi nu mai există. Am fost dominaţi de nevoia noastră de a rămâne secreti, iar asta a dispărut acum”.

Sumeko a tăcut.

— Vrei să te alături Aes Sedai, prietene, spuse Alise, punându-şi o mână pe braţ. „Dar ei nu mă vor avea, nici eu nu îi voi avea. Am nevoie de altceva, şi alţii vor la fel”.

„Dar să vă legaţi de Coroana Andorului…”

„Ne legăm de Turnul Alb”, a spus Alise. „Dar locuieşte în Caemlyn. Ambele au beneficiile lor. Nu suntem suficient de puternici ca să stăm singuri. Andor este un loc la fel de bun ca oricare altul. Are favoarea Turnului Alb şi favoarea Dragonului Renăscut. În mare parte, este aici, la fel şi noi”.

— Vă puteţi reorganiza, spuse Elayne, devenind entuziasmată. „Regula poate fi creată din nou. Puteţi decide să-l lăsaţi pe Kin să se căsătorească acum, dacă doriţi. Cred că ar fi cel mai bine”.

„De ce?” întrebă Alise.

— Pentru că îi va lega, a explicat Elayne. „Asta îi va face mai puţin o ameninţare pentru Turnul Alb. Vă va ajuta să vă diferenţiaţi. Este ceva pe care puţine femei din Turnul Alb îl fac şi îţi oferă ceva care să-l facă pe Kin mai atractiv ca opţiune”.

Alise dădu din cap, gânditoare; Sumeko părea să vină. Lui Elayne îi pare rău să recunoască că nu i-ar fi dor de femeie când va pleca. Elayne intenţiona să-i împingă să restructureze modul în care şi-au ales liderii. Ar fi mult mai convenabil dacă ar putea lucra cu una ca Alise, spre

deosebire de cine s-ar întâmpla să fie cel mai în vârstă dintre ei.

— Încă îmi fac griji pentru Amyrlin, spuse Alise. „Aes

— L – Z *îi* X *ti*... Z r X Ze *y*.

Sedai nu percepe taxe pentru servicii. Ce va spune dacă începem să facem asta?”

— Voi vorbi cu Egwene, repetă Elayne. „Sunt sigur că o pot convinge că rudele şi Andor nu sunt o ameninţare pentru ea”.

În speranţa. Exista o şansă pentru ceva incredibil în Kin, o şansă ca Andor să aibă acces constant şi ieftin la porţi. Asta ar pune-o pe teren aproape egal cu Seanchan.

Ea a vorbit cu femeile încă o perioadă, asigurându-se că au simţit că le acordă atenţia cuvenită. În cele din urmă, ea i-a respins, dar s-a trezit zăbovind în grădină, stând între două jardiniere care ţineau în mână clopoţei, cu ciorchinii lor de flori mici, asemănătoare unor vaze, căzute şi clătinându-se în briză. Încercă să nu se uite la jardiniera de lângă ei, care era goală. Clopoţeii de acolo înfloriseră de culoarea sângelui şi, de fapt, sângeraseră ceva roşu la tăiere. Grădinarii le scoseseră.

Seanchanul avea să vină pentru Andor în cele din urmă. Până atunci, armatele Rands ar fi probabil slăbite şi rupte de lupte, liderul lor probabil mort. Din nou, i-a făcut inima să se răsucească să ia în considerare asta, dar nu se putea sfii de adevăr.

Andor ar fi un premiu pentru Seanchan. Minele şi w/ki*11 1 – 1 e 1 7 – pământurile bogate ale tărâmului ei i-ar tenta, la fel ca şi apropierea de Tar Valon. Dincolo de asta, ea bănuia că cei care pretindeau a fi succesorii lui Artur Hawkwing nu vor fi niciodată mulţumiţi până când nu vor deţine tot ce a

aparţinut odată strămoşului lor.

Elayne se uită la naţiunea ei. Naţiunea ei. Plin de cei care au avut încredere în ea pentru a le proteja şi a le apăra. Mulţi dintre cei care susţinuseră pretenţia ei la tron aveau puţină încredere în ea. Dar ea era cea mai bună opţiune a lor singura lor opţiune. Ea le-ar arăta înţelepciunea alegerii lor.

Asigurarea rudelor ar fi un pas. Mai devreme sau mai târziu, Seanchan ar putea călători. Tot ce trebuiau să facă era să captureze o femeie care cunoştea ţesăturile şi, în curând, fiecare damană cu puterea necesară va fi capabilă să creeze portalurile. Elayne avea nevoie şi de acces la ele.

Ceea ce nu avea, totuşi, erau canale de folosire în luptă. Ea ştia că nu putea să ceară asta rudelor. Niciodată nu ar fi de acord cu asta, nici Egwene. Nici Elayne însăşi. Forţarea unei femei să folosească Puterea ca armă nu ar face-o mai bună decât Seanchan înşiși.

Din păcate, Elayne ştia foarte bine ce distrugerea ar putea provoca femeile care folosesc Puterea Unică. Fusese legată într-un vagon în timp ce Birgitte conducea atacul asupra Ajahului Negru care o răpise aici, în Caemlyn, dar văzuse consecinţele. Sute de morţi, alte sute de răniţi, zeci de arşi. Fumeze, cadavre răsucite.

Avea nevoie de ceva. Un avantaj împotriva lui Seanchan. Ceva care să-şi echilibreze canalele în luptă. Singurul lucru la care se putea gândi era Turnul Negru. Era pe pământul lui Andor. Le spusese că îi considera parte din naţiunea ei, dar până acum nu a mers mai departe decât să trimită grupuri de inspecţie.

— 1 /v i /v L” / i x – i xtv 1 – r-v a /v i – j

Ce s-ar întâmpla cu ei dacă Rand ar muri? A îndrăznit să

încerce să le revendice? A îndrăznit să aştepte pe altcineva?

Puterea acestui loc

Perrin alergă prin întuneric. Urme de ceată apoasă i-au periat faţa şi s-au condensat în barbă. Mintea îi era ceaţă, îndepărtată. Unde se ducea? Ce făcea el? De ce alerga?

A răcnit şi a încărcat, rupând întunericul voalat şi izbucnind în aer liber. A tras adânc aer în piept şi a aterizat pe vârful unui deal abrupt acoperit cu iarbă scurtă, petice, cu un inel de copaci la bază. Cerul bubuia şi se agita de nori, ca o oală de gudron în clocot.

Era în visul lupului. Trupul lui a adormit în lumea reală, pe acest deal, cu Faile. El a zâmbit, respirând adânc. Problemele lui nu se diminuaseră. De fapt, cu ultimatumul Whitecloak, păreau amplificaţi. Dar totul a fost bine cu Faile. Acest simplu fapt s-a schimbat atât de mult. Cu ea lângă el, putea face orice.

l-A „x-jyv* 1 i 1 1 1 1 – i i

A sărit în jos de pe versantul dealului şi a traversat zona deschisă unde a tabărat armata lui. Erau aici destul de mult încât să apară semne în visul lupului. Corturile reflectau lumea trează, deşi clapele lor erau într-o poziţie diferită de fiecare dată când se uita la ei. Gropi de foc în pământ, şanţuri pe căi, ocazional bucăţi de gunoi sau unelte aruncate. Acestea vor apărea, apoi ar dispărea.

Se mişcă repede prin tabără, fiecare pas făcându-i zece paşi. Odată ar fi putut găsi lipsa de oameni în tabără ciudată, dar acum era obişnuit cu visul lupului. Acest lucru a fost firesc.

Perrin se apropie de statuia din partea laterală a taberei, apoi ridică privirea spre piatra împodobită de vârstă,

acoperită cu lichen de negru, portocaliu şi verde. Statuia trebuie să fi fost pozată ciudat, dacă ar fi căzut în acest fel. Părea aproape ca şi cum ar fi fost creat în acest fel – un braţ enorm izbucnit din lut.

ZyvJ 1 i 11

Perrin se întoarse spre sud-est, spre locul în care avea să se găsească tabăra Whitecloak. Trebuia să se descurce cu ei. Era din ce în ce mai sigur – încrezător, chiar – că nu va putea continua până nu se va confrunta cu aceste umbre din trecut.

Fviefa *a* cârnivă rlo a trata r-ii oi raiarană

JX.îşi x kJ.L. Li-JAA. Lil., li., > sig-l-o. D el t>i. Ca la. Xld.

atentă folosind Asha man şi înţelepţii, iar Perrin putea să-i lovească pe Copii atât de tare încât s-au spulberat. Poate chiar i-ar putea distruge definitiv ca grup.

Avea mijloacele, oportunitatea şi motivaţia. Gata cu frica pe pământ, cu procesele simulate pe Manta Albă. A sărit înainte, înălţându-se treizeci de picioare şi căzând uşor la pământ. Apoi a decolat, alergând spre sud-est de-a i-ir i – 1 1

lungul drumului.

A găsit tabăra Whitecloak într-o adâncime împădurită, mii de corturi albe aşezate în inele strânse. Corturile a vreo zece mii de copii, împreună cu încă zece mii de mercenari şi alţi soldaţi. Balwer a estimat că aceasta era cea mai mare parte a Copiilor rămaşi, deşi nu fusese clar cum obţinuse aceste cunoştinţe. Să sperăm că ura omului prăfuit faţă de Mantele Albe nu-i întuneca judecata.

Perrin se mişcă printre corturi, căutând să vadă dacă putea descoperi ceva ce Elyas şi Aiel nu făcuseră. Era puţin probabil, dar şi-a dat seama că merită o încercare, cât timp

era aici. În plus, voia să vadă locul cu ochii lui. A ridicat clapele, s-a deplasat între grupuri de corturi, inspectând locul şi simţindu-l pe acesta şi pe ocupanţu să-i Tabăra a fost aranjată într-o manieră foarte ordonată. Interiorul era mai puţin stabil decât corturile în sine, dar ceea ce a văzut a fost păstrat şi ordonat.

Whitecloaks le plăceau lucrurile îngrijite, ordonate şi pliate cu grijă. Şi le plăcea să pretindă că întreaga lume poate fi lustruită şi curăţată în acelaşi mod, oamenii defineau şi explicau într-un cuvânt sau două.

Perrin clătină din cap, îndreptându-se spre cortul Lordului Căpitan Comandant. Organizarea corturilor l-a condus cu uşurinţă la ea, la inelul central, Nu era cu mult mai mare decât celelalte corturi, iar Perrin se abătu înăuntru, încercând să vadă dacă găseşte ceva de folos. Era mobilat simplu, cu un pat – care era într-o poziţie diferită de fiecare dată când Perrin se uita la el, împreună cu o masă în care se aflau obiecte care dispăreau şi apăreau la întâmplare.

— 1 1 1 1 ITT

Perrin se apropie de el, luând ceva ce apărea acolo. Un inel cu sigiliu. Nu a recunoscut sigila, un pumnal înaripat, dar l-a memorat chiar înainte ca inelul să-i dispară de pe degete, prea trecător pentru a rămâne mult timp în visul lupului. Deşi se întâlnise cu liderul Whitecloak şi corespondase cu bărbatul, el nu ştia prea multe despre trecutul bărbatului. Poate că asta ar ajuta.

A mai căutat prin cort o vreme, fără să găsească nimic de folos, apoi s-a dus la cortul mare unde Gaul îi explicase că mulţi dintre captivi erau ţinuţi. Aici, a văzut pălăria maestrului Gill apărând pentru o clipă, apoi dispărând.

Mulţumit, Perrin ieşi înapoi din cort. În timp ce făcea asta,

a găsit ceva care îl deranjează. Nu ar fi trebuit să încerce aşa ceva când Faile a fost răpit? Trimisese numeroşi cercetaşi la Maiden. Lumină, a trebuit să se abţină să nu plece să-l găsească singur pe Faile. Dar nu încercase niciodată să viziteze locul în visul lupului.

Poate că ar fi fost inutil. Dar nu luase în considerare posibilitatea, iar asta îl tulbura.

Încremeni, trecând pe lângă un cărucior parcat lângă unul dintre corturile Whitecloak. Spatele era deschis, iar un lup argintiu grizonant zăcea acolo, privindu-l.

„Îmi las atenţia să se îngusteze prea mult, Hopper”, a spus Perrin. „Când sunt consumat de un obiectiv, mă poate face negliient. Asta poate fi periculos. Ca şi în luptă, atunci când te concentrezi asupra adversarului din faţa ta, te poţi

1 11*1XIJ» f x 7

expune la arcaşul din lateral”.

TT 1 7 1 – 1 – 1 1 1 1” A

Hopper deschise gura, zâmbind după calea lupilor. A sărit din cărucior. Perrin simţea alţi lupi în apropiere – ceilalţi din haită cu care alergase înainte. Oak Dancer, Sparksşi Boundless.

— În regulă, îi spuse el lui Hopper. „Sunt gata să învăţ”.

Hopper s-a aşezat pe cap, privindu-l pe Perrin. X – 7-X X z X X

Urmează, a trimis lupul.

Apoi a dispărut.

Înjură Perrin, privind în jur. Unde plecase lupul? S-a deplasat prin tabără, căutând, dar nu-l simţea pe Hopper nicăieri. A întins mâna cu mintea. Nimic.

Tânărul Taur. Deodată, Hopper fu în spatele lui. *Urmăriţi*. A dispărut din nou.

Perrin mârâi, apoi se mişcă într-o clipită prin tabără. Când nu l-a găsit pe lup, s-a mutat pe câmpul de cereale Iji* X TT XT X1 1

unde îl întâlnise ultima oară pe Hopper. Lupul nu era acolo. Perrin stătea în mijlocul grăuntelor, frustrat.

Hopper l-a găsit câteva minute mai târziu. Lupul mirosea nemulţumit. *Urma*! el a trimis.

— Nu ştiu cum, spuse Perrin.

— Hopper, nu ştiu unde mergi.

Lupul se aşează. A trimis o imagine a unui pui de lup, alăturându-se celorlalţi din haită. Puiul şi-a urmărit bătrânii şi a făcut ce au făcut ei.

— Nu sunt un lup, Hopper, spuse Perrin. „Eu nu învăţ aşa cum o faci tu. Trebuie să-mi explici ce vrei să fac”.

Urmăriţi aici. Lupul a trimis o imagine cu, ciudat, Câmpul lui Emond. Apoi a urmat Perrin, apărând pe un verde familiar. Un grup de clădiri se întindeau pe ea, ceea ce părea greşit. Câmpul lui Emond ar fi trebuit să fie un mic sat, nu un oraş cu zid de piatră şi drum care trece pe lângă hanul primarului, pavat cu pietre. Multe se schimbaseră în scurtul timp în care fusese plecat.

„De ce am venit aici?” întrebă Perrin. Deranjant, stindardul capului de lup încă zbura pe stâlp deasupra verdelui. Ar fi putut fi un truc al visului lupului, dar se îndoia de asta. Ştia prea bine cu cât de nerăbdători zburau oamenii din cele două râuri standardul „Perrin Goldeneyes”.

Bărbaţii sunt ciudati, a trimis Hopper.

Perrin se întoarse către bătrânul lup.

Bărbaţii gândesc gânduri ciudate, *spuse Hopper*. *Nu încercăm să le înţelegem*. *De ce fuge cerbul*, *vrabia zboară*, *copacul creşte*? *Ei fac*. *Asta este tot*.

— Foarte bine, spuse Perrin.

Nu pot să învăţ o vrabie să vâneze, a continuat Hopper. *Iar o vrabie nu învaţă un lup să zboare*.

„Dar aici, poţi zbura”, a spus Perrin.

Da. *Şi nu am fost învăţat*. *Ştiu*. Mirosul lui Hopper era plin de emoţie şi confuzie. Lupii şi-au amintit cu toţii tot ce ştia unul din felul lor. Hopper era frustrat pentru că voia să-l înveţe pe Perrin, dar nu era obişnuit să facă lucrurile în *r** îi i felul oamenilor.

— Te rog, spuse Perrin. „Încearcă să-mi explici ce vrei să spui. Întotdeauna îmi spui că sunt aici „prea puternic”. E periculos, spui tu. De ce?”

Ai adormit, spuse Hopper. *Celălalt tu*. *Nu poţi sta prea mult aici*. *Trebuie să-ţi aminteşti mereu că eşti nefiresc aici*. *Acesta nu este bârlogul tău*.

Hopper se întoarse spre casele din jurul lor. *Aceasta este bârlogul tău*, *bârlogul tatălui tău*. *Acest loc*. *Ţine minte asta*. *Te va împiedica să fii pierdut*. *Aşa a procedat cândva genul tău*. *Înţelegi*.

Nu a fost o întrebare, deşi a fost ceva o cerere. Hopper nu era sigur cum să explice în continuare.

„Pot să încerc”, gândi Perrin, interpretând trimiterea cât mai bine. Dar Hopper a greşit. Locul ăsta nu era casa lui. Casa lui Perrin era cu Faile. Trebuia să-şi amintească asta, cumva, pentru a nu fi atras prea puternic de visul lupului.

Ţi-am văzut ea în mintea ta, *Tânărul Taur*, a trimis Hopper, înclinând capul. Este ca un stup de albine, cu miere dulce şi înţepături ascuţite. Imaginea lui Hopper despre Faile era cea a unei femei lup foarte confuză. Unul care l-ar ciupi lucăus de nas într-o clipă, apoi mârâia la el în următoarea, refuzând să-i împartă carnea.

Perrin zâmbi.

Memoria este o parte, a trimis Hopper. *Dar cealaltă parte eşti tu*. *Trebuie să rămâi ca Young Bull*. O reflectare a lupului în apă, sclipind şi devenind indistinctă pe măsură

1 1 1 4 – 1 1 1 1 1

ce ondulaţiile o traversau.

„Nu înţeleg”.

Puterea acestui loc, Hopper a trimis o imagine a unui lup sculptat în piatră este puterea ta. Lupul se gândi o clipă. *Stand*. *Rămâne*. *Fii tu*. Cu asta, lupul s-a ridicat şi a dat înapoi, parcă s-ar fi pregătit să alerge la Perrin.

Confuz, Perrin şi-a imaginat aşa cum era, ţinând acea imagine în cap cât de puternic putea.

T T X 1 L X – + 1 11” – 1

Hopper a alergat şi a sărit la el, lovindu-şi corpul în Perrin. Făcuse asta înainte, forţându-l cumva pe Perrin să iasă din visul lupului.

De data aceasta, însă, Perrin era pregătit şi aştepta. Instinctiv, Perrin s-a împins înapoi. Visul lupului s-a clătinat în lucrul lui, dar apoi a devenit din nou ferm. Hopper a revenit de pe el, deşi lupul greu ar fi trebuit să-l doboare pe Perrin la pământ.

Hopper clătină din cap, parcă ameţit. *Bine*, a trimis el, mulţumit. *Bun*. *Înveţi*. *Din nou*.

Perrin s-a liniştit tocmai la timp pentru a fi trântit de Hopper a doua oară. Perrin mârâi, dar rămase neclintit.

Iată, a trimis Hopper, dând o imagine a câmpului de cereale. Hopper a dispărut, iar Perrin a urmat. Imediat ce a apărut, lupul s-a izbit de el, cu minte şi trup.

Perrin a căzut la pământ de data aceasta, totul clătinând şi sclipind. Se simţea împins, forţat să iasă din visul lupului şi

să intre în visele lui obişnuite.

fe T X /K – 7 1 J – /K 1 l – 1 – Nu, îşi spuse el, ţinându-se de o imagine a lui îngenuncheat printre lanurile acelea de cereale. El a fost acolo. Şi-a imaginat-o, solid şi real. Mirosise ovăzul, aerul umed, plin de mirosuri de murdărie şi frunze căzute.

Peisajul s-a unit. Gâfâia, îngenuncheat pe pământ, dar era încă în visul lupului.

Bun, Hopper a trimis. *Învaţi repede*.

— Nu există altă opţiune, spuse Perrin, ridicându-se în picioare.

Vine Ultima Vânătoare, a fost de acord Hopper, trimiţând o imagine a taberei Whitecloak.

Perrin îl urma, întărindu-se. Nu a venit niciun atac. S-a uitat în jur după lup.

Ceva i se trânti în minte. Nu a fost nicio mişcare, doar atacul mental. Nu a fost la fel de puternic ca înainte, dar a fost neaşteptat. Perrin abia a reuşit să lupte.

Hopper cazu din aer, aterizând graţios pe pământ. *Fii mereu gata*, a trimis lupul. *Întotdeauna*, *dar mai ales când te muţi*. O imagine a unui lup atent, care testează aerul înainte de a se muta pe o păşune deschisă.

„Am înţeles”.

Dar nu veni prea tare, îl mustra Hopper.

Imediat, Perrin se forţa să-şi amintească de Faile şi de locul în care dormea. Casa lui. El… a dispărut uşor. Pielea lui nu a devenit translucida, iar visul lupului a rămas acelaşi, dar se simţea mai expus.

Bun, Hopper a trimis. *Întotdeauna gata*, *dar niciodată să te ţii prea tare*. *Ca şi cum ai purta un pui în fălci*.

„Acesta nu va fi un echilibru uşor”, a spus Perrin.

Hopper emana un miros uşor confuz. Bineînţeles că a fost dificil.

Perrin zâmbi. „Ce acum?”

Alergând, a trimis Hopper. *Apoi mai multă practică*.

Lupul s-a repezit, făcând fermoar într-o înceţoşare de gri şi argintiu spre şosea. A urmat Perrin. A simţit otarârea din partea lui Hopper – un miros care semăna ciudat cu felul în care mirosea Tam când îi antrena pe refugiaţi să lupte. Asta l-a făcut pe Perrin să zâmbească.

Au alergat pe drum, iar Perrin a exersat echilibrul de a nu fi în vis prea puternic, totuşi gata să-şi întărească sentimentul de sine în orice moment. Ocazional, Hopper îl ataca, încercând să-l arunce din visul lupului. Au continuat până când Hopper – brusc – a încetat să alerge.

Perrin făcu câţiva paşi în plus, trecând înaintea lupului, înainte de a se opri. Era ceva în faţa lui. Un perete violet translucid care tăia direct drumul. Se întindea în sus spre cer şi departe atât la dreapta cât şi la stânga.

„Hopper?” întreba Perrin. „Ce este asta?”

Greşeală, a trimis Hopper. *Nu ar trebui să fie aici*. Lupul mirosea furios.

Perrin făcu un pas înainte şi ridica o mâna spre suprafaţa, dar ezita. Arata ca de sticlă. Nu văzuse niciodată aşa ceva în visul lupului. Poate fi ca bulele răului? A ridicat privirea spre cer.

Zidul a fulgerat brusc şi a dispărut. Perrin clipi, împiedicându-se înapoi. Îi aruncă o privire lui Hopper. Lupul stătea pe cap, uitându-se la locul unde fusese zidul. *Vino*, *Tânăr Taur*, a trimis în sfârşit lupul, în picioare. *Vom exersa în alt loc*.

S-a îndepărtat în viteză. Perrin privi înapoi în josul

drumului. Oricare ar fi fost zidul, nu lăsase niciun semn vizibil al existenţei sale. Tulburat, Perrin îl urmă pe Hopper.

„Arde-mă, unde sunt arcaşii aceia!” Rodel Ituralde a i /v i i i i i 7 a j – *e* i – urcat pană la tona de deal. „Am vrut să fie formaţi pe turnurile din faţă cu o oră în urmă pentru a-i ajuta pe arbaletari!”

În faţa lui, bătălia a zguduit şi a ţipat şi a mormăit şi a bătut şi a răcnit. O bandă de trolloci trecuse peste rău, trecând pe plute de vad sau pe un pod plutitor grosolan făcut din plute de buşteni. Trollocii urau să traverseze apa. A fost nevoie de mult pentru a le trece.

De aceea această fortificaţie a fost atât de utilă. Dealul cobora direct spre singurul vad de dimensiuni rezonabile în leghe. La nord, trollocii au fiert printr-o trecere din Blight şi au fugit chiar în răul Arinelle. Când au putut fi forţaţi să treacă, s-au confruntat cu versantul dealului, care fusese săpat cu şanţuri, îngrămădit cu parapeţi şi aşezat cu turnuri de arcaşi în vârf. Nu exista nicio modalitate de a ajunge în oraşul Maradon din Blight decât trecând peste acest deal.

Era o poziţie ideală pentru a reţine o forţă mult mai mare, dar chiar şi cele mai bune fortificaţii puteau fi depăşite, mai ales când oamenii tăi erau obosiţi de săptămâni de luptă. Trollocii trecuseră şi s-au luptat în sus pe versant, sub o grindină de săgeţi, căzând în tranşee, având dificultăţi în depăşirea baltăurilor înalte.

Dealul avea o zonă plană în vârf, unde Ituralde îşi avea postul de comandă, în tabăra de sus. A chemat ordine în timp ce privea de sus spre masa ţesătă de tranşee, bastionuri şi turnuri. Trollocii mureau de pikii în spatele unuia dintre bastionuri. Ituralde a privit pană când ultimul Trolloc – o fiară enormă, cu chip de berbec – a răcnit şi a

murit cu trei ştiuci în intestine.

TX w w 7 lj 1TV/T 11 ljw7K1 ljw

Părea că urma un alt val, Myrddraal trăgând o altă masă de trolloci prin pas. Căzuseră destule cadavre în râu, încât acesta era înfundat pentru moment, devenind roşu, cadavrele oferind un punct de sprijin celor care alergau în spate.

„Arcaşi!” urlă Ituralde. „Unde sunt ăia nenorociţi…”

companie de arcaşi a trecut în cele din urmă, unele dintre rezervele pe care le reţinuse. Cei mai mulţi dintre ei aveau pielea aramie a lui Domani, deşi erau câţiva Taraboneri rătăciţi amestecaţi. Purtau o mare varietate de arcuri: arcuri lungi înguste de Domani, arcuri scurte saldeene serpentine scoase din posturile de gardă sau din sate, chiar şi câteva arcuri lungi Two Rivers înalte.

T – 1 * – Ti 1 1 w I 1” *

— Lidrin, strigă Ituralde. Tânărul ofiţer cu ochi duri traversă în grabă versantul dealului spre el. Uniforma maro a lui Lidrin era încreţită şi murdară la genunchi, nu pentru că ar fi fost indisciplinat, ci pentru că erau momente când oamenii lui aveau mai multă nevoie de el decât de rufele lui.

„Du-te cu acei arcaşi la turnuri”, a spus Ituralde. „Acei trolloci vor încerca o altă împingere. Nu vreau un alt pumn să spargă în vârf, mă auzi? Dacă ne iau poziţia şi o folosesc împotriva noastră, voi avea o dimineaţă putredă”.

Lidrin nu a zâmbit la comentariu, aşa cum ar fi putut odată. Nu prea zâmbea deloc; de obicei numai când trebuia să omoare un Trolloc. A salutat, întorcându-se să joace după arcaşi.

Ituralde se întoarse şi privi în spatele dealului. Tabăra de

jos a fost aşezată acolo, la umbra dealului abrupt. Acest deal fusese odată o formaţiune naturală, dar saldeenii îl construiseră de-a lungul anilor, cu o pantă lungă care se întindea spre râu şi una mai abruptă pe partea opusă. În tabăra inferioară, trupele sale puteau dormi şi mânca, iar proviziile lor puteau fi protejate, toate la adăpost de săgeţile inamice de dealul abrupt pe care se afla acum Ituralde.

Ambele tabere ale lui, de sus şi de jos, erau lucruri de mozaic. Unele dintre corturi fuseseră cumpărate din satele saldeene, altele erau de marcă Domani, iar zeci de corturi fuseseră aduse prin poarta din toată ţara. Un număr mare dintre ele erau lucruri enorme Cairhienin cu modele în dungi. Au ţinut ploaia departe de oamenii lui şi asta a fost suficient.

Saldaenii au ştiut cu siguranţă să construiască fortificaţii. Dacă Ituralde ar fi fost în stare să-i convingă să-şi părăsească ascunzătoarea din oraşul Maradon şi să vină în ajutor.

„Acum”, a spus Ituralde, „unde în…”

Se întrerupse când ceva întuneca cerul. Abia a avut timp să înjure şi să se îndepărteze în timp ce un grup de obiecte mari ploua, arcuindu-se sus pentru a cădea pe tabăra de sus, stârnind urlete de durere şi confuzie. Aceia nu erau bolovani: erau cadavre. Corpurile uriaşe ale trollocilor morţi. Armata Shadowspawn îşi aşezase în – T17! x 7 7

sfârşit trebuchetele.

O parte din Ituralde a fost impresionată de faptul că i-a condus la asta. Echipamentul de asediu fusese, fără îndoială, adus să asalteze Maradon, care se afla puţin la sud. În schimb, instalarea trabucuritelor peste vad pentru a

ataca liniile lui Ituralde nu numai că i-ar încetini pe Shadowspawn, dar i-ar expune trabucuritele la contrafocul lui.

Nu se aşteptase ca ei să arunce cadavre. A blestemat când cerul s-a întunecat din nou, mai multe trupuri căzând, dărâmând corturi, zdrobind soldaţi.

„Vendecăjtorii!” urlă Ituralde. „Unde sunt acei Asha man?” Îl împinsese cu putere pe Asha man, de când începuse acest asediu. Până la pragul epuizării. Acum i-a reţinut, folosindu-i doar atunci când atacurile Trolloc se apropiau prea mult de tabăra de sus.

X T-X X112/TTI/kw 1 – 1 1

„Domnule!” Un tânăr mesager cu murdărie sub unghii s-a grăbit din primele linii. Fata lui Domani era cenuşie şi era încă prea tânăr pentru a-şi lăsa o mustaţă potrivită. „Căpitanul Finsas raportează că armata Shadowspawn în işcă trebuchete în raza de acţiune. Sunt şaisprezece după numărul lui.

„Să ştie căpitanul Finsas că timpul lui sângeros ar putea fi mai bun”, mârâi Ituralde.

„Îmi pare rău, Domnul meu. Le-au rostogolit prin pas înainte să ne dăm seama ce se întâmplă. Volea iniţială a lovit stâlpul nostru de pază. Lordul Finsas însuşi a fost rănit”.

Ituralde dădu din cap; Rajabi venea să preia comanda taberei superioare şi să organizeze răniţii. Mai jos, o mulţime de cadavre loviseră şi tabăra de jos. Trebuchetele puteau obţine înălţimea şi raza de acţiune să se lanseze peste deal şi să cadă peste oamenii săi în zona lor adăpostită anterior. Ar trebui să tragă înapoi tabăra inferioară, mai departe peste câmpie, spre Maradon, ceea

ce ar întârzia timpii de răspuns. Cenuşă sângeroasă. Nu obişnuiam să jur atât de mult, se gândi Ituralde. Era acel băiat, Dragonul Renăscut. Rand al' Thor îi făcuse promisiuni lui Ituralde, unele vorbite, altele subînţelese. Promite că va proteja Arad Doman de Seanchan. Promite că Ituralde ar putea trăi, mai degrabă decât să moară prins de Seanchan.

Promite că îi va oferi ceva de făcut, ceva important, ceva vital. Ceva imposibil.

T" 1 * TT1 T /Kw i L 1

Retine Umbră. Luptă pană a sosit autorul.

Cerul s-a întunecat din nou, iar Ituralde s-a afundat în pavilionul de comandă, care avea un acoperiş de lemn ca măsură de precauţie împotriva armelor de asediu. Se temea de împuşcături de roci mai mici, nu de carcase. Bărbaţii sau împrăştiat pentru a-i ajuta să-i tragă pe răniţi în siguranţa relativă a taberei inferioare şi de acolo peste câmpie spre Maradon. Rajabi a condus efortul. Bărbatul avea un gât gros ca o cenuşă crescută de zece ani şi braţele aproape la fel de largi. Acum şocheia în timp ce mergea, piciorul stâng durea în luptă şi amputat sub genunchi. Aes Sedai îl vindecase cât putu mai bine şi mergea pe un cuier. Refuzase să se retragă prin porţile cu cei răniţi grav, iar Ituralde nu-l forţase. Nu ai aruncat un ofiţer bun din cauza unei singure răni.

Un tânăr ofiţer tresări când o carcasă umflată lovi în *A* p i – 1 – 17 – z-x i 1 i – 71 11 * 1

vârful pavilionului. Ofiţerul – Zhell – nu avea pielea aramie a unui Domani, deşi purta o mustaţă foarte Domani şi un semn de frumuseţe pe obraz în formă de săgeată.

Ei nu au putut rezista împotriva trollocilor aici pentru mult mai mult timp, nu cu numerele pe care le-au trimis. Ituralde

ar trebui să cadă înapoi, punct în punct, mai departe în Saldaea, mai departe spre Arad Doman. Ciudat, cum se retrăgea mereu spre patria sa. Mai întâi dinspre sud, acum dinspre nord-est.

Arad Doman avea să fie zdrobit între seanchan şi trolloci. Mai bine te ţii de cuvânt, băiete.

— W „T” * → *r*”] 1 – *W* I 1”]

Nu s-a putut retrage în Maradon, din păcate. Saldeenii de acolo au spus destul de clar că îl considerau pe Ituralde – şi Dragonul Renăscut – ca fiind invadatori. Proştii de sânge. Cel puţin a avut şansa să distrugă acele maşini de asediu.

Un alt cadavru a lovit vârful pavilionului de comandă, dar acoperişul a ţinut. Din mirosul – şi, în unele cazuri, stropirea – a acelor trolloci decedaţi, ei nu i-au ales pe cei proaspăt morţi pentru acest asalt. Încrezător că ofiţerii săi se îngrijeau de îndatoririle lor – acum nu era momentul să se amestece – Ituralde îşi strânse mâinile în spatele lui. Văzându-l, soldaţii atât înăuntru cât şi în afara foişorului au stat puţin mai drept. Cele mai bune planuri au durat doar până la lovitura primei săgeţi, dar un comandant hotărât şi neînduplecat putea aduce ordine în haos prin modul în care se ţinea.

Deasupra capului, furtuna fierbea, nori de argint şi negru ca o oală înnegrită atârnând deasupra unui ioc de bucătărie, bucăţi de oţel strălucind prin marginile funmgrnei cu crustă. A fost nefiresc. Oamenii săi să vadă că nu i-a fost frică, chiar şi atunci când a strigat cadavre asupra lor.

Răniţii au fost duşi, iar bărbaţii din tabăra inferioară au început să-l dărame, pregătindu-se să o mute mai înapoi. Îşi ţinea arcasii şi arbaletarii să tragă, şuierii pregătiţi de-a

lungul parapeturilor. Avea o cavalerie considerabilă, dar nu le putea folosi aici.

Acele trebuchete, dacă ar fi lăsate în pace, şi-ar uza oamenii cu bolovani şi împuşcături – dar Ituralde intenţiona să-i vadă arşi mai întâi, folosind un Asha man sau o forţă de lovitură cu săgeţi în flăcări printr-o poartă.

Dacă m-aş putea retrage în Maradon. Dar domnul saldean de acolo nu l-a lăsat să intre; dacă Ituralde ar cădea înapoi în oraş, ar fi zdrobit de acele ziduri de trolloci.

Sângerosi, nenorociţi. Ce fel de idioţi le-au refuzat oamenilor refugiul când o armată de Shadowspawn le bătea la porţi?

„Vreau evaluarea daunelor”, i-a spus Ituralde locotenentului Nils. „Pregăteşte-i pe arcasi pentru un atac asupra masmuor de asediu şi adu-i pe doi dintre Asha man care sunt de serviciu. Spune-i căpitanului Creedin să urmărească atacul Trolloc peste vad. Ei îşi vor dubla eforturile în urma acestui baraj, deoarece vor presupune că suntem dezordonaţi”.

Tânărul dădu din cap şi se grăbi să plece în timp ce Rajabi intră şchiopătand în pavilion, frecându-şi bărbia lată.

— Ai ghicit din nou bine despre acele trebuchete. I-au pregătit să ne atace”.

X T „l* L L 1 *jt*! Ti 1 1

„Încerc să ghicesc întotdeauna corect”, a spus Ituralde. „Când nu o fac, pierdem”.

Rajabi mormăi. Deasupra capului, a fiert furtuna. În depărtare, Ituralde îi auzea pe Trolloci strigând. Tobe de război bătând. Bărbaţi care strigă.

„Ceva nu e în regulă”, a spus Ituralde.

„Tot acest război sângeros este greşit”, a spus Rajabi. „Nu

ar trebui să fim aici; ar trebui să fie saldaenii. Întreaga lor armată, nu doar câţiva călăreţi pe care ni-a dat Domnul Dragon”.

— Mai mult decât atât, spuse Ituralde, cercetand cerul. „De ce cadavre, Rajabi?”

„Pentru a ne demoraliza”.

A fost o tactică deloc nemaiauzită. Dar primele salve? De ce să nu foloseşti pietre când ar face cel mai mult rău şi apoi să te muţi la corpuri odată ce surpriza a fost cheltuită? Trollocii nu aveau o minte pentru tactică, dar Fade… puteau fi vicleni. Învăţase asta direct.

X T J – Ti 1 17 * J 1 ljw 1

În timp ce Ituralde se uita la cer, o altă salvă masivă a căzut, parcă ar fi fost generată de norii întunecaţi. Light, de unde luaseră atâtea trebuchete? Suficient pentru a arunca sute de cadavre.

Sunt şaisprezece după numărul lui, spusese băiatul. Nu este suficient. Au căzut unele dintre acele carcase prea uniform?

L-a lovit ca o explozie de ploaie îngheţată. Acei monştri deştepţi!

7 A 7 – fi w T 11 A * – 1 V A 1

„Arcaşi!” ţipă Ituralde. „Arcaşi, priviţi cerul! Alea nu ZZ Z. Z X ZZ 7 Z X 7

sunt corpuri!”

A

fost prea târziu. În timp ce ţipa, Draghkarii şi-au desfăşurat aripile; mai mult de jumătate din „carcasele” din 7 i 1 – z – T 1 1

această salvă erau Profii Umbre vii, ascunşi printre trupurile care cădeau. După primul atac Draghkar asupra

armatei sale cu câteva zile în urmă, îi lăsase pe arcaşi în rotaţie permanentă, urmărind cerul zi şi noapte.

Dar arcaşii nu aveau ordin să tragă asupra cadavrelor care cădeau. Ituralde a continuat să urle în timp ce a sărit din foişor şi a scos sabia din teacă. Tabăra de sus a devenit haos când Draghkar a căzut în mijlocul soldaţilor. Un număr mare dintre ei căzură în jurul pavilionului de comandă, cu ochii lor negri prea mari strălucind, atrăgând oameni spre ei cu cântecele lor dulci.

Ituralde ţipă cât putu de tare, umplându-şi urechile cu sunetul propriei voci. Una dintre fiare a venit după el, dar strigătul lui l-a împiedicat să-i audă cântaiul. Părea surprins – la fel de surprins pe cât ar putea părea ceva atât de inuman – în timp ce se împiedică spre ea, prefăcându-se atras, apoi lovi un expert în gât. Sângele întunecat curgea pe pielea albă lăptoasă, în timp ce Ituralde îşi smulse lama, încă ţipând.

L

— A văzut pe Rajabi împiedicându-se şi căzând la pământ în timp ce unul dintre Progenii din Umbră sări X 1 Ti „11 I

peste el. Ituralde nu a putut să meargă la el – a fost înfruntat chiar de un alt monştri. Într-un moment binecuvântat, a observat bile de foc care îl loveau pe Draghkar în aer – Asha man.

Dar, în acelaşi timp, în depărtare, a auzit tobele de război crescând mai tare. După cum prezisese el, forţa agitată a trollocilor avea să lovească peste vad cu atâta putere cât au avut-o vreodată. Uşoară, dar uneori ura să aibă dreptate.

Mai bine ţi-ai tine promisiunea că-mi trimiţi autor, băiete, se gândi Ituralde în timp ce se lupta cu al doilea Draghkar,

ţipetele lui devenind răguşite. Uşoară, dar ai. –, 1. *J* >

p – „— *a* face mai bine!

Faile păşi cu paşi mari prin tabăra lui Perrin, aerul răsunând de voci zgomotătoare, mormăituri de efort şi chemări ale oamenilor care dădeau ordine. Perrin le trimisese o ultimă cerere celor de la White Cloaks pentru a se discuta şi încă nu primise niciun răspuns.

Faile se simţi împrospătat. Îşi petrecuse toată noaptea înghiţită de Perrin pe vârful dealului lor. Ea adusese o mulţime de leniene de pat şi pături. În unele privinţe, vârful dealului înierbat fusese mai confortabil decât cortul lor.

Cercetaşii se întorseseră din Cairhien în această dimineaţă; raportul lor avea să vină în curând. Deocamdată, Faile făcuse baie şi mâncase.

Era timpul să facem ceva în legătură cu Berelain.

Ea a traversat iarba călcată în picioare spre secţiunea Mayener a taberei, simţindu-şi furia crescând. Berelain mersese prea departe. Perrin a susţinut că zvonurile au venit de la servitoarele lui Berelain, nu de la femeie însăşi, dar Faile a văzut adevărul. Primul a fost un maestru în manipularea şi controlul zvonurilor. Acesta a fost unul dintre cele mai bune moduri de a conduce dintr-o poziţie de relativă slăbiciune. Primul a făcut acest lucru în Mayene, şi ea a făcut acelaşi lucru aici, în tabără, unde Faile era cel mai puternic grup ca sotia lui Perrin.

O pereche de Gărzi înaripate stăteau la intrarea în secţiunea Mayener, cu pieptarurile vopsite în purpuriu, căştile înaripate în formă de oale şi se întindeau pe ceafă. S-au ridicat mai înalţi în timp ce Faile se apropia, ţinând în mână lăncile care erau în mare parte ornamentale, fanionurile zbândind cu şoimul auriu în zbor şablonaţi pe

lungimile lor albastre.

Faile a trebuit să se ridice ca să le întâlnească privirea. „Escortă-mă la doamna ta”, a ordonat ea.

Gardienii dădură din cap, unul ridicând o mână cu mănuşă şi făcând semn altor doi bărbaţi din interiorul taberei să ia ceasul. „Ni s-a spus să te aşteptăm”, îi spuse gardianul lui Faile cu o voce profundă.

Faile ridică o sprânceană. „Astăzi?”

„Nu. Primul a spus pur şi simplu că dacă vii, trebuia să fii ascultat”.

„Desigur, trebuie să fiu ascultat. Aceasta este tabăra soţului meu.

Gardienii nu s-au certat cu ea, deşi probabil că nu au fost de acord.

Berelain fusese trimis să o însoţească pe Perrin, dar nu i se dăduse comanda expresă asupra ei sau a trupelor ei.

Faile i-a urmat pe bărbaţi. Pământul, printr-un miracol, chiar începea să se usuce. Faile îi spusese lui Perrin că nu era deranjată de zvonuri, dar era frustrată de îndrăzneala lui Berelain. Femeia aceea, îşi spuse Faile. Cum îndrăzneşte ea… Nu. Nu, Faile nu putea continua pe acea cale. Un meci bun de strigăt ar face-o să se simtă mai bine, dar ar întări zvonurile. Ce ar mai presupune oamenii dacă ar vedea-o mergând spre cortul Primului, apoi ţipând la ea? Faile trebuia să fie calm. Ar fi dificil.

Tabăra Mayener era aranjată cu şiruri de oameni care iradiau dintr-un cort central ca nişte spiţe pe o roată. Garda înaripată nu avea corturi – acelea erau cu Maestrul Gill – dar a fost un aranjament foarte ordonat pentru grupări. Aproape că păreau prea nivele, păturile împăturite, grămezile de lănci, stâlpii de cai şi gropile periodice de foc.

Pavilionul central al lui Berelain era lavandă şi maro – salvare de la Maiden. Faile şi-a păstrat calmul în timp ce cei doi paznici falnici au condus-o până la cort. Unul a bătut în stâlp de afară pentru permisiunea de a intra.

Vocea liniştită a lui Berelain a răspuns, iar gardianul a împins înapoi clapeta de la intrare pentru Faile. Când se mişca să intre, foşnetul înăuntru a făcut-o să se dă înapoi, iar Annoura a ieşit. Aes Sedai dădu din cap către Faile, împletiturile suprapuse din jurul feţei ei legănându-se. Părea nemulţumită; nu-şi recăpătase încă favoarea amantei.

Faile trase adânc aer în piept, apoi intră în pavilion. Era rece înăuntru. Podeaua era acoperită cu un covor maro şi verde cu un model de iederă răsucită. Deşi pavilionul părea gol fără mobilierul obişnuit de călătorie al lui Berelain, ea avea o pereche de scaune rezistente din stejar şi o masă luminoasă de la Maiden.

Primul trandafir.

— Lady Faile, spuse ea calmă. Astăzi, ea a purtat diadema lui Mayene. Coroana subţire avea o măreţie simplă, fără ornamente, cu excepţia şoimului auriu care îşi lua zborul, ca şi cum ar fi sărind spre lumina soarelui care curgea în petice prin tavanul cortului. Clapele fuseseră scoase acolo pentru a lăsa să pătrundă lumina. Rochia Primei era aurie şi verde, o curea foarte simplă în talie, decolteul adânc.

Faile se aşează pe unul dintre scaune. Această conversaţie era periculoasă; ar putea duce la dezastru. Dar trebuia făcut.

„Am încredere că eşti bine?” spuse Berelain. „Ploile din ultimele zile nu au fost prea solicitante?”

— Ploile au fost îngrozitoare, Berelain, spuse Faile. „Dar nu

sunt aici să vorbesc despre ei”.

1 * *S*\ i i p t T 1 C *

Berelain strânse buzele perfecte. Uşoară, dar femeia era frumoasă! În comparaţie, Faile se simţea de-a dreptul murdar, nasul prea mare, sânul prea mic. Vocea ei nu era nici pe departe la fel de melodică ca a lui Berelain. De ce i-a făcut Creatorul pe oameni la fel de perfecţi ca Berelain? A fost o batjocură la adresa celorlalţi?

Dar Perrin nu o iubea pe Berelain. Îl iubea pe Faile. Să nu uiţi asta.

— Foarte bine, spuse Berelain. „Am presupus că această discuţie va veni. Permiteţi-mi să vă promit că zvonurile sunt absolut false; Nu s-a întâmplat nimic nepotrivit între mine şi soţul tău”.

„Mi-a spus de la asta”, a spus Faile, „şi am încredere în cuvântul lui decât pe al tău”.

Asta îl făcu pe Berelain să se încruntă. Era un maestru al interacţiunilor politice, posedând o abilitate şi o subtilitate pe care Faile le invidia. În ciuda tinereţii sale, Berelain îşi păstrase micul oraş-stat liber de Lacrima mult mai mare şi puternică. Faile nu putea decât să ghicească cât de multă jonglerie, dublu-afacere politică şi inteligenţă absolută trebuie să fi cerut asta.

„Deci de ce ai venit la mine?” întrebă Berelain aşezându-se. „Dacă inima ta este liniştită, atunci nu este nicio problemă”.

— Amândoi ştim că dacă te-ai culcat sau nu cu soţul meu nu este o problemă aici, spuse Faile, iar ochii lui Berelain se măriră. „Nu ceea ce s-a întâmplat, ci ceea ce se presupune, mă enervează”.

„Zvonurile pot fi găsite în orice loc în care oamenii sunt

adunaţi”, a spus Berelain. „În special acolo unde bărbaţii 1 A p 7 – bârfesc”.

„Este puţin probabil ca astfel de zvonuri puternice şi persistente să fi apărut fără încurajare”, a spus Faile.

„Acum, toţi cei din lagăr – inclusiv refugiaţii care mi-au iurat – presupun că mi-ai culcat soţul în timp ce eram plecat. Acest lucru nu numai că mă face să arăt ca un prost, dar aruncă o umbră asupra onoarei lui Perrin. El nu poate conduce dacă oamenii îl iau drept genul de bărbat care va 1 1 1 – lj C – l „7 i /K.

alerga în braţele unei alte femei în momentul în care sotia 1 – i 7 w 7

lui este plecată”.

„Alţi conducători au depăşit astfel de zvonuri”, a spus Berelain, „şi pentru mulţi dintre ei, zvonurile nu au fost nefondate. Monarhiile supravieţuiesc infidelităţii”.

T1 1 * T 7 1 – 1 * 1 1 7 1 1

— Poate în Illian sau Te-ar spuse Faile, dar Saldaea se aşteaptă mai bine de la monarhii săi. La fel şi oamenii din cele două râuri. Perrin nu este ca cenalU conducători. Felul în care oamenii lui îl privesc îl sfâşie în interior”.

z – ţ 1 w 1 x – 7 T” > 1 – T 7 „I * * *

— Cred că îl subestimezi, spuse Berelain. „Va birui şi va învăţa să folosească zvonurile pentru câştigul său. Asta îl va face mai puternic ca om şi ca conducător”.

— 1 – 1 i 1 * e – 7 kt1/kj1 *11 – Faile o studie pe femeie. „Nu-l înţelegi deloc, nu-i aşa?

Berelain a reacţionat de parcă ar fi fost pălmuită, retrăgându-se. Evident, nu-i plăcea claritatea acestei conversaţii. Asta i-ar putea oferi lui Faile un mic avantai.

— Înţeleg bărbaţii, Lady Faile, spuse Berelain cu răceală.

„Şi soţul tău nu face excepţie. Din moment ce te-ai hotărât să fii sincer, mă voi întoarce în natură. Ai fost deştept să-l iei pe Aybara când ai făcut-o, sudând-o pe Saldaea cu Dragonul Renăscut, dar să nu crezi că el va rămâne al tău fără concurentă”.

Faile respiră adânc. Era timpul să o facă să se joace. „Reputaţia lui Perrin a fost grav afectată de ceea ce ai făcut, doamna mea, Prima. Pentru propria mea dezonoare, s-ar fi putut să te iert. Dar nu pentru a lui”.

„Nu văd ce se poate face”.

— Da, spuse Faile. „Şi sunt destul de sigur că unul dintre noi va trebui să moară”.

Berelain a rămas impasibil. „Scuzaţi-mă?”

„În Borderlands, dacă o femeie descoperă că o altă persoană şi-a aşternut soţul, i se oferă opţiunea de a lupta cu cuţitul”. Asta era adevărat, deşi tradiha era una veche, rar respectată. „Singura modalitate de a-mi curăţa numele este ca tu şi cu mine să luptăm”.

„Ce ar dovedi asta?”

„Dacă nimic altceva, dacă ai fi mort, ar împiedica pe oricine să creadă că încă te culci cu soţul meu la spatele meu”.

— Chiar mă ameninţaţi în propriul meu cort?

„Aceasta nu este o ameninţare”, a spus Faile, rămânând ferm. Light, ea spera că acest lucru a mers pe drumul cel bun. „Aceasta este o provocare”.

Berelain o studie, cu ochii calculatori. „Voi face o declaraţie publică. Îmi voi pedepsi în mod public servitoarele pentru zvonurile lor şi voi spune taberei că nu s-a întâmplat nimic”.

„Chiar crezi că asta ar opri zvonurile? Nu te-ai opus la ele înainte de întoarcerea mea; asta este văzută ca o dovadă.

Şi, desigur, acum ar fi de aşteptat să te comporţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat”.

„Nu poţi fi serios în această… provocare”.

În ceea ce priveşte onoarea soţului meu, Berelain, vorbesc întotdeauna serios”. Ea a întâlnit ochii femeii şi a văzut îngrijorarea acolo. Berelain nu a vrut să se lupte cu ea. Şi, desigur, Faile nu a vrut să se lupte cu Berelain şi nu doar pentru că nu era sigură dacă va putea câştiga sau nu. Deşi îşi dorise întotdeauna să se răzbune pe Primul pentru 7 7 /V 1 T> 1 – /V* 1 I – I 11 1

vremea când Berelain îi luase cuţitul de la ea.

— Voi face provocarea în mod oficial în această seară, înainte de întreaga tabără, spuse Faile, păstrându-şi vocea uniformă. „Veţi avea o zi să răspundeţi sau să plecaţi”.

„Nu voi fi parte la această prostie”.

— Eşti deja, spuse Faile ridicându-se. „Asta este ceea ce ai pus în mişcare în momentul în care ai lăsat să înceapă acele zvonuri”.

Faile se întoarse să iasă din cort. A trebuit să muncească din greu pentru a-şi ascunde nervozitatea. Văzuse Berelain cum i se înţepa sprânceana de sudoare? Faile se simţi de parcă mergea chiar pe tăişul unei săbii. În cazul în care Perrin va ajunge la ştire despre această provocare, el ar fi furios. Trebuia să spere asta.

— Lady Faile, spuse Berelain din spate. Vocea Primului era tăiată de îngrijorare. „Cu siguranţă putem veni la altă cazare. Nu forţaţi acest lucru”.

Faile se opri, cu inima bătând. Ea s-a întors. Primul părea cu adevărat îngrijorat. Da, credea că Faile era suficient de însetat de sânge pentru a face această provocare.

— Te vreau să ieşi din viaţa lui Perrin, Berelain, spuse Faile.

„Voi avea asta, într-un fel sau altul”.

— Vrei să plec? întrebă Berelain. „Sarcinile pe care mi le-a dat Lordul Dragon s-au încheiat. Presupun că aş putea să-mi iau oamenii şi să merg în altă direcţie.

Nu, Faile nu a vrut să plece. Dispariţia trupelor ei ar fi o lovitură, în faţa acelei armate Whitecloak care se profilează. Iar Perrin ar avea nevoie din nou de Garda înaripată, bănui Faile.

— Nu, spuse Faile.

— Plecarea nu va face nimic pentru zvonuri, Berelain.

— Va fi la fel de mult cum ar fi uciderea mea, spuse femeia sec. „Dacă ne luptăm şi ai reuşit cumva să mă omori, tot ce s-ar spune este că ai descoperit infidelitatea soţului tău şi te-ai înfuriat. Nu văd cum ţi-ar ajuta asta poziţia. Ar încuraja doar zvonurile.

— Atunci vezi problema mea, spuse Faile, lăsându-i să se vadă exasperarea. „Se pare că nu există nicio modalitate de a scăpa de aceste zvonuri”.

B

erelain o studie. Femeia promisese odată că o va lua pe Perrin. Aproape am iurat. Ea părea să fi dat înapoi, în parte, recent. Iar ochii ei dădeau semne de îngrijorare.

Îşi dă seama că a lăsat asta să meargă prea departe, se gândi Faile, înţelegând. Sau desigur. Berelain nu se aşteptase ca Faile să se întoarcă de la Maiden. De aceea făcuse o mişcare atât de îndrăzneaţă.

Acum şi-a dat seama că s-a extins prea mult. Şi a crezut în mod legitim că Faile este suficient de deraniat pentru a o duel în public.

— Nu mi-am dorit niciodată asta, Berelain, spuse Faile, întorcându-se înapoi în cort. „Şi nici Perrin. Atenţiile tale

sunt o supărare pentru amândoi”.

— Soţul tău a făcut puţin pentru a mă descuraia, spuse Berelain, cu braţele încrucişate. „În timpul absenţei tale, au fost momente în care m-a încurajat direct”.

Îl

Înţelegi atât de puţin, Berelain. A fost uimitor cum omul putea fi atât de orb în timp ce era atât de inteligent în alte privinţe.

TA * – 1 i TA 1 – Deci pretindeţi, spuse Berelain.

— Ai două opţiuni chiar acum, Berelain, spuse Faile, apropiindu-se de ea. „Poţi să te lupţi cu mine şi unul dintre noi va muri. Ai dreptate, asta nu ar pune capăt zvonurilor. Dar ţi-ar pune capăt şanselor la Perrin. Ori ai fi mort, ori ai fi femeia care i-a ucis soţia.

— Cealaltă alegere a ta, spuse Faile, întâlnindu-i ochii lui Berelain, este să găseşti o modalitate de a distruge aceste zvonuri o dată pentru totdeauna. Tu ai provocat mizeria asta. O vei repara”.

Şi acolo era pariul ei. Faile nu se putea gândi la o ieşire din situaţie, dar Berelain era mult mai realizată în acest sens decât ea. Aşa că a venit Faile, pregătit să o manipuleze pe Berelain să creadă că era pregătită să facă ceva nerezonabil. Atunci lasă impresionanta perspicacitate politică a femeii să atace situaţia.

Ar merge?

Faile a întâlnit ochii lui Berelain şi şi-a permis să-şi simtă furia. Indignarea ei pentru ceea ce se întâmplase. Era bătută, îngheţată şi umilită de inamicul lor comun. Şi în timpul ăsta, Berelain a avut curajul să facă aşa ceva?

Ea ţinea ochii Primului. Nu, Faile nu avea atâta experienţă politică ca Berelain. Dar avea ceva ce femeia nu avea. Îl

iubea pe Perrin. Profund, cu adevărat. Ea ar face orice pentru a-l împiedica să fie rănit.

Primul a studiat-o.

— Foarte bine, spuse ea. „Aşa să fie. Fii mândru de tine, Faile. Este... rar să mă iau de la un premiu pe care mi l-am dorit de mult”.

„Nu ai spus cum am putea scăpa de zvonuri”.

— Poate exista o metodă, spuse Berelain. „Dar va fi dezagreabil”. Faile ridică o sprânceană.

„Va trebui să fim văzuţi ca prieteni”, a explicat Berelain. „Lupta, fiind în contradicţie, acest lucru va alimenta zvonurile. Dar dacă suntem văzuţi petrecând timp unul cu altul, îi va dezarma. Acest lucru, amestecat cu o renunţare oficială din partea mea la zvonuri, va fi probabil suficient”.

Faile se aşează pe scaunul pe care îl folosise mai devreme. Prieteni? O detesta pe această femeie.

— Ar trebui să fie un act credibil, spuse Berelain, ridicându-se şi îndreptându-se spre standul de servire din colţul cortului. Şi-a turnat nişte vin rece. „Numai asta ar C 7 – J/ 7 7

funcţiona”.

7 T 7 – 1 i 1 1 i T – i – 1 – Vei găsi şi un alt bărbat, spuse Faile. „Cineva căreia îi poţi acorda atenţia, cel puţin pentru o vreme. Pentru a dovedi că nu eşti interesat de Perrin”.

Berelain ridică paharul.

— Da, spuse ea. „Bănuiesc că şi asta ar ajuta. Poţi să faci un asemenea act, Faile ni Bashere t’ Aybara?

Ai crezut că sunt gata să te ucid din cauza asta, nu-i aşa, s-a gândit Faile: „Promit.

Berelain făcu o pauză, cu paharul la jumătatea buzelor. Apoi ea a zâmbit şi a băut. „Atunci vom vedea”, a spus ea,

coborând paharul, „ce vine din asta”.

Discuţie despre dragoni

Mat trase de o haină maro rezistentă. Nasturii erau din alamă, dar în afară de asta, nu aveau ornamente. Făcut dintr-o lână groasă, avea câteva găuri de săgeţi care chiar ar fi trebuit să-l omoare. Una dintre găuri avea o pată de sânge în jurul ei, dar aceasta fusese în mare parte spălată. Era o haină drăguţă. Ar fi plătit o monedă bună pentru o haină ca aceasta, când locuia în cele două râuri.

Şi-a frecat faţa, uitându-se în oglinda noului său cort. În

1 1 – VA. – îi A.A. v *f-y* cele din urmă, îşi rase barba aceea însângerată. Cum a reuşit Perrin acea mâncărime sângeroasă? Omul trebuie să aibă şmirghel pentru piele. Ei bine, Mat ar găsi o altă modalitate de a se deghiza, atunci când va fi nevoie.

Se ciupise de câteva ori în timp ce se bărbierise. Dar nu era ca şi cum ar fi uitat cum să aibă grijă de sine. Nu avea nevoie de un servitor care să facă ceea ce putea să facă singur. Dând din cap, îşi trase pălăria şi-şi apucă ashandarei din colţul cortului; corbii de pe lamă păreau a se cocoţa încântaţi în aşteptarea unor bătălii care urmau. „Ai bine”, spuse Mat, sprmnindu-l pe ashandarei pe umăr în timp ce ieşea din cort. Şi-a luat rucsacul şi l-a pus peste celălalt umăr. Începând din această seară, avea să-şi petreacă nopţile în oraş.

Trecu cu paşi mari prin tabără, dând din cap către un grup de Redarms care treceau. Dublase ceasul. Era îngrijorat de gholam, dar şi de numeroasele tabere militare din zonă. Jumătate erau mercenari, jumătate erau menţinătorii acestui lord minor sau aceluia, venind să-i aducă omagiu Reginei sosind suspect după ce s-a făcut îndreptarea.

Fără îndoială, fiecare îşi declara loialitatea sinceră faţă de Elayne, explicând că oamenii lui au susţinut-o tot timpul. Cuvintele lor probabil că au căzut puţin la pământ, din moment ce Mat avea o bună autoritate de la trei beţivi separaţi din taverne, pe care Elayne o folosise pe scară largă Traveling pentru a-şi recruta apărarea. Era mai uşor să prefaci o sosire întârziată când răspundeai la un mesaj scris

„Mat! Mat!”

Mat se opri pe aleea din afara cortului său, în timp ce Olver urcă în goană. Băiatul începuse să poarte o bandă roşie în jurul braţului, la fel ca şi Redarms, dar încă purta pantalonii şi haina maro. Îşi purta pânza înfăşurată pentru şerpi şi vulpi sub un braţ şi un rucsac atârnat peste celălalt.

Setalle stătea în depărtare, împreună cu Lussm şi Edder, doi Redarms pe care Mat îi atribuise să vegheze asupra ei şi asupra băiatului. Ei aveau să plece în oraş în curând.

— Mat, spuse Olver gâfâind. „Tu pleci?”

— Nu am timp să mă ioc cu tine acum, Olver, spuse Mat, coborându-şi ashandarei la curba braţului. „Trebuie să merg să mă întâlnesc cu o regină”.

— Ştiu, spuse Olver. „M-am gândit că, din moment ce mergem amândoi în oraş, am putea călători împreună şi să facem planuri. Am câteva idei despre cum să învingşerpii şi vulpile! O să le arătăm, Mat. Arde-mă, dar o vom face!”

„Cine te-a învăţat această limbă?”

— Mat, spuse el. „Asta e important! Trebuie să planificăm! Nu am vorbit despre ce vom face”.

În tăcere, Mat s-a blestemat pentru că a discutat despre încercarea de a salva Moiraine acolo unde Olver o putea auzi. Băiatul nu avea de gând să o ia bine când a rămas în urmă.

— Trebuie să mă gândesc la ce o să-i spun Reginei, spuse Mat, frecându-şi bărbia. „Dar cred că ai dreptate, planificarea este importantă. De ce nu te duci să-i spui lui Noal ideile tale?

— Am făcut-o deja, spuse Olver. „Şi Thom de asemenea. Şi Talmanes”.

Talmanes? Nu mergea cu ei în Turn! Light, cât de mult răspândise Olver vestea?

— Olver, spuse Mat, ghemuindu-se pentru a fi la nivelul ochilor cu băiatul, trebuie să stai mai tăcut. Nu vrem ca prea mulţi oameni să ştie ce facem”.

— Nu i-am spus nimănui că nu avem încredere, Mat, spuse Olver. „Nu vă faceţi griji, cei mai mulţi au fost 1 *fi* redarms”.

Grozav, se gândi Mat. Ce ar crede soldaţii despre comandantul lor care plănuieşte să plece şi să lupte cu o grămadă de creaturi din poveştile copiilor? Să sperăm că vor vedea comentariile lui Olver ca fantezii ale unui băiat tânăr.

— Doar fii atent, spuse Mat. – Am să trec mâine pe la hanul tău şi pot juca un joc atunci şi vorbesc despre asta. În regulă?”

Olver dădu din cap. – În regulă, Mat. Dar... sânge şi cenuşă! S-a întors şi a plecat.

„Şi nu mai înjura!” strigă Mat după el, apoi clătină din cap. Soldaţii însângeraţi l-ar fi corupt pe Olver până la vârsta de doisprezece ani.

Mat şi-a continuat drumul, sprijinindu-şi din nou suliţa pe umăr. I-a găsit pe Thom şi Talmanes călare în faţa taberei împreună cu o forţă de cincizeci de Redarms. Thom purta o haină şi pantaloni extravaganţi roşu-vin, cu auriu la braţe, cu o cămaşă cu dantelă albă la manşete şi o cravată de

mătoco lorr-i” 5 lo /Tot IXT – ackiivii oron Hân onr QX r-liir îXo r

XXXXL – xsp legată l-X geil. d-na.sm. Xii erau XXIXX CXXX SLX a.lu. CiLJX.

Mustăţile îi fuseseră tunde şi frumos pieptănate. Întreaga ţinută era nouă, inclusiv mantia neagră, căptuşeala interioară din aur.

Mat a îngheţat pe loc. Cum s-a transformat omul atât de perfect dintr-un vechi ticălos de veselie într-un curtean regal? Uşoară!

Ľ” / – r 71 7 1 – l – l l l w

„Văd din reacţia ta că prezentarea este eficientă”, a spus Thom.

„Sânge şi cenuşă de sânge!” a exclamat Mat. „Ce s-a întâmplat? Te-ai îmbolnăvit de la un cârnaţi prost la micul deiun?

Thom şi-a biciuit mantia pe spate, dezvăluind că avea harpa afară şi lângă el. Arăta ca un bard de curte! „M-am gândit că dacă, după toţi aceşti ani, voi face o apariţie în Caemivn, ar trebui să arăt rolul”.

„Nu e de mirare că ai cântat pentru monedă în fiecare zi”, a spus Mat. „Oamenii din acele taverne au prea mulţi bani”.

Talmanes ridică o sprânceană – la fel de bun ca un râniet, de la acel bărbat. Uneori, părea atât de dur încât să facă norii de tunete să se simtă vesele. Purta şi o ţinută frumoasă, a lui din cobalt şi argint adânc. Mat simţi la manşete. Ar fi putut folosi nişte dantelă. Dacă Lopin ar fi fost aici, şi-ar fi propus ţinuta potrivită fără ca Mat să-l întrebe. Puţină dantelă era bună pentru un bărbat. L-a făcut să pară prezentabil.

— Asta porţi să o vizitezi pe regina, Mat? întrebă Talmanes.

„Desigur că este”. Cuvintele i-au părăsit gura înainte de a avea ocazia să se gândească la ele. „Este o haină bună”. Se apropie să-i ia frâiele lui Pips. „Poate că este bine de luptat”, spuse Talmanes.

— Elayne este regina lui Andor acum, Mat, spuse Thom. „Şi reginele sunt un lot special. Ar trebui să-i arăţi respect”.

T – 1 – I TV/T-L-L*! – Îi arat respectul nenorocit, spuse Mat, întinzându-şi 1 – i – 1” 111* * /K-l/K Tw 1”.

suliţa unuia dintre soldaţi, apoi urcând în şa. Lua suliţa înapoi, apoi îl întoarse pe Pips ca să-l poată privi pe Thom. „Aceasta este o haină suficient de bună pentru un fermier”.

— Nu mai eşti fermier, Mat, spuse Talmanes.

— Şi eu sunt, spuse Mat cu incapaţanare.

— Dar te-a sunat Musenge… începu Thom.

— S-a înşelat, spuse Mat. „Doar pentru ca un bărbat se căsătoreşte cu cineva nu înseamnă ca devine brusc nobleţe.

Thom şi Talmanes schimbară o privire.

— Mat, spuse Thom. „De fapt, aşa funcţionează. Este aproape una dintre singurele moduri de a deveni nobilime”.

— Aşa facem noi aici, poate, spuse Mat. „Dar Tuon este din Seanchan. Cine ştie ce fac acolo? Ştim cu toţii cât de ciudate pot fi. Nu putem şti nimic până nu vorbim cu ea”.

Thom se încrunta. „Sunt sigur, din lucrurile pe care le-a spus ea, ca…”

— Nu putem şti nimic până nu vorbim cu Tuon, repeta Mat, mai tare de data asta. „Până atunci, eu sunt Mat. Niciunul din acest Prinţ al Orice prostie”.

Thom părea confuz, dar buzele lui Talmanes se întoarseră uşor în sus în lateral. Arde pe acel om. Mat era înclinat să creadă ca natura lui solemna era doar un act. Râdea în

secret înăuntru?

„Ei bine, Mat”, a spus Talmanes, „nu ai avut niciodată vreun sens, aşa că de ce ar trebui să ne aşteptam să o faci acum? Mai departe, apoi, pentru a o întâlni pe Regina Andorului. Sigur că nu vrei să te rostogoleşti mai întâi în noroi?

— O să fiu bine, spuse Mat sec, trăgându-şi pălăria în jos în timp ce un soldat îşi lega rucsacul de spatele şeii.

Îl puse pe Pips în mişcare, iar cortegiul începu călătoria acum familiara către Caemlyn. Mat şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului examinându-şi planul în cap. Avea hârtiile Aludrei ascunse într-un dosar de piele şi includeau cererile ei. Fiecare ctitor de clopot din Caemlyn, cantităţi mari sau bronz şi fier şi pulberi care valorează mii de coroane. Şi ea a susţinut ca acesta era minimul de ceea ce avea nevoie.

Cât de sub Lumina avea să o facă Mat pe nenorocitele Elayne Trakand să-i dea toate astea? Ar trebui să zâmbească mult. Dar Elayne se dovedise rezistenta la zâmbetele lui înainte, iar Queens nu erau ca oamenii obişnuiţi. Majoritatea femeilor, zâmbeau înapoi sau se încruntau la tine, aşa că ştiai unde stai. Elayne părea genul care îţi zâmbeşte, apoi te aruncă în închisoare.

Pentru o dată, ar fi frumos dacă norocul lui l-ar putea vedea undeva să se bucure de pipă şi un joc de zaruri, cu o fată drăguţă care serveşte în genunchi şi nu după următoarea lui aruncare. În schimb, el era căsătorit cu un Seanchan High Blood şi era plecat să o implore pe Regina Andorului pentru autorul ei. Cum a primit aceste situaţii? Uneori credea că Creatorul trebuie să fie ca Talmanes. Drept la fată, dar în secret se distrează grozav râzând de Mat.

Procesiunea lui a trecut pe lângă numeroase tabere pe câmpiile deschise din jurul lui Caemlyn. Tuturor mercenarilor li se cerea să stea la cel puţin o legă distanţă, dar forţele lorzilor puteau campa mai aproape. Asta l-a pus pe Mat într-un loc dificil. A existat întotdeauna tensiune între săbiile de vânzare şi armatorii loiali, iar cu mercenarii atât de departe de Caemlyn, luptele erau obişnuite. Trupa era chiar în mijlocul ei.

A

făcut nişte calcule rapide pe baza dârelor de fum de foc de tabără pe care le-a văzut răsucindu-se în aer. În zonă erau cel puţin zece mii de mercenari. Ştia Elayne ce ceainic clocotitor prepara ea aici? Prea multă căldură şi toată chestia sângeroasă ar fierbe!

Procesiunea lui Mat a atras atenţia. Îl avea pe unul dintre bărbaţi să arboreze steagul Bandei Mâinii Roşii, iar oamenii săi îşi dezvoltau o reputaţie. După numărul lui Mat, ei erau cel mai mare grup – mercenari sau forţa lordului – din afara zidurilor lui Caemlyn. Erau la fel de organizaţi şi disciplinaţi ca o armată obişnuită şi erau sub conducerea unui prieten personal al Dragonului Renăscut. Oamenii lui nu s-au putut abţine să se laude cu asta, deşi Mat ar fi preferat să fi tăcut.

Au trecut pe lângă grupuri de bărbaţi care aşteptau pe marginea drumului, curioşi să-l zărească pe „Lord Mat”. Şi-a ţinut ochii înainte. Dacă s-ar fi aşteptat la nişte fâşii într-o haină bogată, atunci ar fi dezamăgiţi! Deşi poate ar fi putut alege o haină mai bună. Acesta era rigid şi gulerul mâncărimea.

Desigur, mai mulţi păreau să creadă că Talmanes era „Lord Mat” din felul în care l-au arătat, probabil din cauza modului în care era îmbrăcat. Cenuşă sângeroasă!

Această conversaţie cu Elayne avea să fie dură. Dar Mat avea o carte ascunsă, una pe care el spera să fie suficientă pentru a o face să privească dincolo de cheltuiala propunerii lui Aludra. Deşi îi era mai frică că ea va vedea ce face şi vrea să ia parte la asta. Şi când o femeie „dorea să facă parte” din ceva, asta însemna că voia să fie la conducere.

S-au apropiat de poarta din zidurile alb-cenuşii ale lui Caemlyn, trecând pe lângă oraşul exterior în creştere. Soldaţii i-au făcut semn să continue. Mat le dădu un vârf de pălărie, iar Thom făcu un semn înfloritor micuţei mulţimi adunate aici. Au aplaudat. Grozav. Doar grozav.

Marşul prin Oraşul Nou a fost fără evenimente, cu excepţia multor mulţimi care priveau. I-ar recunoaşte cineva fata din acele desene? Mat voia să coboare de pe arterele principale, dar străzile înguste ale lui Caemlyn erau o mizerie întortocheată. O forţă de cincizeci de călăreţi era prea mare pentru a se deplasa pe acele străzi.

Au trecut în cele din urmă prin zidurile albe strălucitoare ale Oraşului Interior, unde drumurile erau mai largi, clădirile construite de Ogier mai puţin înghesuite, iar populaţia mai subţire. Aici, au trecut pe lângă mai multe grupuri de bărbaţi înarmaţi, inclusiv gardieni în alb şi roşu. Mat putea să-şi facă tabăra în faţă, acoperind pavajele cenuşii ale curţii cu corturile şi liniile de cai.

Palatul Caemlyn era ca un alt oraş mic din oraşul din interiorul oraşului. Avea un zid fortificat jos şi, în timp ce vârfurile şi turlele sale se ridicau în aer, avea mai mult aspectul unui buncăr de război decât Palatul Soarelui. Ciudat, cum nu observase niciodată asta când era mai tânăr. Dacă Caemlyn ar cădea, acest palat ar putea rezista

de la sine. Aveau nevoie de mai multe barăci, totuşi, în interiorul acelui zid. Acest camping în curte a fost ridicol.

Mat a luat ca escortă pe Talmanes, Thom şi o forţă de zece Redarms. Un bărbat înalt, cu o cuplată lustruită, cu trei noduri de aur pe umărul mantiei, aştepta la intrarea în palat. Era un bărbat tânăr, dar felul în care stătea – relaxat, dar echilibrat, cu mâna pe pomul sabiei – indica că era un soldat experimentat. Păcat că avea o faţă atât de frumoasă. O viaţă în armată ar ajunge probabil să distrugă asta.

Bărbatul dădu din cap către Mat, Thom şi Talmanes.

— Lord Cauthon? l-a întrebat pe Mat.

„Doar Mat”.

Bărbatul a ridicat o sprânceană, dar nu a spus nimic. „Numele meu este Chariz Guybon. Te voi conduce la Majestatea Sa”.

Îl trimisese pe Guybon însuşi să-l escorteze pe Mat. Era de rang înalt, comandantul secund al armatelor. A fost neaşteptat. Îi era frică lui Elayne de el sau îl onora? Poate că Guybon dorise să-l vadă pe Mat singur. Ea nu l-ar onora pe Mat, nu după ce l-a făcut să aştepte atât de mult pentru a obţine un public! Un salut bun pentru un vechi prieten. Suspiciunile lui s-au confirmat atunci când Guybon nu i-a condus în Sala Mare, ci în jos într-o zonă liniştită a Palatului.

— Am auzit multe despre tine, maestru Cauthon, spuse Guybon. Părea ca unul dintre acei soldaţi înţepeni. Solid, dar poate puţin prea solid. Ca un arc fără suficient arc pentru el.

„De la care?” întrebă Mat. „Elayne?”

„În mare parte zvonuri prin oraş. Oamenilor le place să vorbească despre tine”.

Ei fac? se gândi Mat. „Nu am făcut jumătate din ceea ce

spun ei”, a mormăit el, „şi cealaltă jumătate nu a fost din vina mea”. Guybon a râs. „Dar povestea cu tine agăţat de un copac timp de nouă zile?”

— Nu s-a întâmplat, spuse Mat, rezistând impulsului de a trage de eşarfa de la gât. Nouă zile? De unde a venit asta? Nici măcar nu stătuse de nouă minute! Nouă secunde fuseseră prea lungi.

„De asemenea, se spune”, a continuat Guybon, „că nu pierzi niciodată la zaruri sau la dragoste şi că suliţa ta nu îşi pierde niciodată ţinta”.

„Mi-aş dori ca acele secunde două să fie adevărate. Arde-mă, dar mi-aş dori să fie”.

„Dar tu câştigi întotdeauna la zaruri?”

— Destul de aproape, spuse Mat, trăgând în jos de borul pălăriei. „Dar nu-l răspândi pe acela, altfel nu voi găsi niciodată un joc”.

— Se spune că ai omorât unul dintre Părăsiţi, remarcă Guybon.

— Nu este adevărat, spuse Mat. De unde venise acela?

„Şi poveştile cu care te-ai duel cu Regele invadatorilor Aiel într-o bătălie de onoare? Ai câştigat cu adevărat Dragon Reborn loialitatea lui Aiel?”

— Cenuşă sângeroasă, spuse Mat. „L-am ucis pe Couladin, dar nu s-a întâmplat în niciun fel de duel! L-am dat peste câmpul de luptă şi unul dintre noi a trebuit să moară. Nu era bine să fiu eu”.

— Interesant, spuse Guybon. „M-am gândit că ar putea fi adevărat. Cel puţin, este unul dintre puţinele care s-ar fi putut întâmpla. Spre deosebire de…” Se opri.

„Ce?” spuse Mat. Trecură pe lângă o intersecţie de săli în care servitorii se grupau, privându-l pe el şi pe celălalt

trecând şi şoptind între ei.

Guybon părea ezitant. „Sunt sigur că ai auzit.

„Îndoielnic”. Arde-l! Ce a urmat? Au răspândit membrii trupei aceste zvonuri? Nici măcar ei nu ştiau despre unele 1 – 4 – 4 – 1” 1

dintre aceste lucruri!

— Ei bine, există un zvon care spune că ai păsit în domeniul morţii pentru a-l provoca şi a cere răspunsuri la întrebările tale, spuse Guybon, părând mai stânjenit. „Şi că ţi-a dat suliţa pe care o ţii şi ţi-a prevestit propria ta moarte”.

Mat simţi un fior. Acela era suficient de aproape de adevăr pentru a fi înfricoşător. Prost, ştiu, spuse Guybon.

— Sigur, spuse Mat. „Prost”. A încercat să râdă, dar a ieşit ca o tuse. Guybon îl privi curios.

7 T T /K*”-/-] vx T\ 4” L 1 1 * L

Uşoară, îşi dădu seama Mat, el crede că evit întrebarea!

— Numai zvonuri, desigur, spuse Mat repede. Prea repede, poate. Sânge şi cenuşă!

Guybon dădu din cap, părând gânditor.

Mat a vrut să schimbe subiectul, dar nu avea încredere să-şi deschidă gura însângerată. Putea să vadă că tot mai mulţi slujitori ai palatului se opriseră să privească cortegiul. Îi venea să mai blesteme, dar apoi observă că mulţi dintre ei păreau concentraţi asupra lui Thom.

Thom fusese bard de curte chiar aici, în Caemlyn. Nu a vorbit despre asta, dar Mat ştia că suferise o ceartă cu regina. Thom fusese în exil virtual de atunci, venind în Caemlyn doar când era apăsat.

Morgase era mort acum, aşa că acesta era Thom care se întorcea din exilul său, se părea. Probabil de aceea se

îmbrăcase atât de frumos. Mat se uită din nou la haina lui. Arde-mă, ar fi trebuit să port ceva mai frumos.

Guybon i-a condus la o uşă din lemn sculptat, care purta Leul care răcneşte din Andor. Bătu încet, primi chemarea să intre, apoi făcu semn lui Mat spre uşă. „Regina te va primi în sufrageria ei”.

— Thom, eşti cu mine, spuse Mat. – Talmanes, tu urmăreşti soldaţii. Nobilul părea abătut, dar Elayne avea să-l facă, fără îndoială, să-l facă de ruşine pe Mat şi nu voia ca Talmanes să vadă acolo.

— Te voi prezenta mai târziu, a promis Mat. Nobili însângeraţi. Au crezut că fiecare al doilea lucru era un afront la adresa onoarei lor. Mat ar fi fost bucuros să aştepte afară!

Mat se apropie de uşă, inspirând adânc. Se luptase în zeci de lupte şi bătălii fără să devină nervos. Acum îi tremurau mâinile. De ce s-a simţit ca şi cum ar fi intrat 1 – J tk I 1 1 r 7 j7 1 r!

direct într-o ambuscadă fără un fragment de armură?

Elayne. Ca regină. Arde-l, dar asta avea să te doară. A deschis uşa şi a intrat cu paşi mari.

Ochii lui o găsiră imediat pe Elayne. Ea stătea lângă o vatră, ţinând în mână o ceaşcă din ceea ce părea a fi lapte. Arăta strălucitoare într-o rochie de un roşu intens şi auriu. Buze frumoase, roşii, pline, pe care Mat nu i-ar fi deranjat să le sărute, dacă nu ar fi fost un bărbat căsătorit. Părul ei roşu-auriu părea să strălucească în lumina vatră, iar obrajii îi erau plini de culoare. Ea părea să fi luat puţin în greutate. Cel mai bine să nu menţionăm asta. Sau ar trebui? Uneori femeile s-au supărat când ai menţionat că arată diferit, iar uneori s-au enervat dacă nu ai observat.

Era o chestie drăguţă. Nu la fel de frumos ca Tuon, desigur. Elayne era mult prea palidă, prea înaltă şi avea prea mult păr. A fost distragerea atenţiei. Totuşi, era drăguţă. Părea o risipă ca regină. Ar fi făcut o servitoare excelentă. Ei bine. Cineva trebuia să fie regina.

Mat aruncă o privire spre Birgitte, care era singura cealaltă din cameră. Ea arăta la fel. Mereu am făcut, cu acea împletitură de aur şi cizme înalte, ca eroul din poveştile sângeroase. Care era exact ceea ce era ea. Era bine să o revăd; era o femeie pe care o cunoştea, care nu l-ar fi repezit pentru că spunea adevărul.

Thom a intrat lângă el, iar Mat şi-a dres glasul. Se aştepta ca el să fie formal. Ei bine, nu avea de gând să se încline sau să zgârie, iar Elayne sări de pe scaun. A alergat prin camera în timp ce Birgitte închise uşa. „Thom, mă bucur atât de mult că eşti bine!” Elayne îl prinse într-o îmbrăţişare.

— Bună, dragă, spuse Thom cu drag. „Am auzit că te-ai descurcat bine pentru tine şi pentru Andor”.

— 11 1 I TV ji 7K w-iw. /K – Elayne plângea! Mat îşi scoase pălăria, încurcat. Sigur, Thom şi Elayne fuseseră apropiaţi, dar acum Elayne era regina. Elayne se întoarse spre Mat. – Mă bucur să te văd, Mat. Să nu credeţi că Coroana a uitat serviciul dvs. Pentru mine. Aducerea lui Thom înapoi în Andor este o altă datorie pe care ţi-o avem”.

— Ei bine, um, spuse Mat. – Chiar nu a fost nimic, ştii, 1 – 1 A 1 T1 – I – 1*O 77 7

Elayne. Arde-mă. Tu eşti regina! Cum te simţi?”

Elayne râse, eliberându-l în cele din urmă pe Thom. „Aşa fel cu cuvintele pe care le ai, Mat”.

„Nu am de gând să mă înclin înaintea ta sau nimic”, a

avertizat el. „Sau deranjează-te cu prostiile alea cu „Maiestatea Ta”.

„Nu m-aş aștepta”, a spus Elayne.

— Dacă nu suntem în public, desigur. Adică, trebuie să păstrez aparentele pentru X z l – z z X X *f* X

oameni”.

— Presupun că este adevărat, aprobă Mat. A avut sens. Îi întinse o mână lui Birgitte, dar ea chicoti şi îl îmbrăţişă, plesnindu-l pe spate ca un vechi prieten care se întâlneşte pentru o cană de bere. Şi, ei bine, poate că asta erau. Fără bere.

Ar fi putut folosi nişte bere.

T r* – 7 1 – 1 1 1

— Vino, stai, spuse Elayne, făcând semn spre scaunele z zi» / z X

de lângă foc. „Îmi pare rău că te-am făcut să aşteptţi atât de

1, zz X Z X *f* mult, Mat”.

— Nu-i nimic, spuse el. „Tu eşti ocupat”.

„Este lenant”, a spus ea. „Unul dintre mtenţionam mei te-a pus împreună cu grupurile de mercenari. Este atât de greu să le urmăreşti pe toate! Dacă vrei, îţi dau permisiunea de a tabara mai aproape de oraş. Nu e loc în interiorul pereţilor pentru trupă, mă tem.

— Nu va fi ’nevoie de asta, spuse Mat, luând unul dintre locuri. „Este destul de amabil să ne laşi să ne apropiem. Mulţumesc”. Thom stătea, iar Birgitte prefera să stea în picioare, deşi li se alătură lângă vatră, sprijinindu-se cu spatele de pietre.

— Arăţi bine, Elayne, spuse Thom. „Totul merge bine cu copilul?”

„Copii”, a corectat Elayne. „Vor fi gemeni. Şi da, totul este bine. Cu excepţia faptului că trebuie să fiu înghiţit şi împins aproape de orice ocazie”.

— Aşteaptă, spuse Mat. „Ce?” Aruncă din nou o privire spre stomacul lui Elayne.

Thom îşi dădu ochii peste cap. „Nu asculţi niciodată când eşti în oraş la jocuri de noroc?”

— Ascult, mormăi Mat. „De obicei”. Se uită acuzator la Elayne.

— Rand ştie despre asta?

Ea a râs. „Ar trebui să sper că nu este prea surprins”.

„Arde-mă!” spuse Mat. „El este tatăl!”

— Tatăl copiilor mei este o chestiune de speculaţii în Ce

Elayne solemn. „Şi Coroana preferă să existe speculaţii, deocamdată. Dar destule despre mine! Thom, trebuie să-mi spui totul. Cum ai scăpat de Ebou Dar?

— Uită de Ebou Dar, se răsti Birgitte. „Cum mai face Olver? L-ai găsit?”

— Am făcut-o, spuse Thom. „Şi este bine, deşi mă tem că băiatul este destinat pe viaţă ca soldat profesionist”.

— Viaţa nu e rea, spuse Birgitte. „Eh, Mat?”

„Sunt şi mai rele”, a spus el, încercând încă să-şi bage picioarele sub el. Cum devenirea regina a făcut-o pe Elayne mai puţin înaltă şi mai puţin puternică? Oare îi scăpa ceva? Ea părea de fapt agreabilă acum!

— 1 – i – C i-a – C i e

Ei bine, a fost nedrept. Au fost momente când fusese agreabilă înainte. Pur şi simplu fuseseră amestecate între momentele în care ea comandase lui Mat. S-a trezit zâmbind în timp ce Thom povestea detaliile evadării lor şi capturarea lui Tuon, urmate de călătoriile lor cu menajeria

maestrului Luca. Extrasă din tolba unui povestitor, pMovestea suna mult mai impresionant decât fusese în viaţă. At aproape că se credea un erou, ascultându-l pe Thom.

Cu toate acestea, chiar înainte ca Thom să ajungă la partea despre cuvintele de căsătorie ale lui Tuon, Mat a tuşit şi a intervenit. „Şi i-am bătut pe Seanchan, am fugit în Murândy şi, în cele din urmă, am găsit un Aes Sedai care să ne aducă aici printr-o poartă. Apropo, l-ai văzut pe Verín în ultima vreme?

— Nu, spuse Elayne. Thom îl privi amuzat pe Mat.

„Explorare”, a spus Mat. Ei bine, a avut ocazia să o folosească pentru o poartă către Turnul Gheniei. El avea să-şi facă griji pentru asta mai târziu. Scoase plicul de piele de la curea, apoi îl deschise, scoţând hârtiile Aludrei. „Elayne”, a spus el, „trebuie să vorbesc cu tine”.

„Da, ai menţionat „fondatorii de clopoţe” în scrisoarea ta. În ce necazuri te-ai băgat, Matrim Cauthon?

— Nu e deloc corect, spuse el, întinzând cearşafurile. „Nu eu sunt cel care are probleme. Dacă eu”.

„Nu o să menţionezi că am fost capturat din nou în Piatra Lacrimii, nu?” întrebă ea cu ochii peste cap. El s-a oprit. „Desigur că nu. Asta s-a întâmplat cu veacuri în urmă. Abia îmi amintesc. Ea râse, sunetul frumos răsunând în cameră. Se simţi roşind. „Oricum, nu am probleme. Am nevoie doar de nişte resurse”.

z-x Cil 7 *f lJJ* 1 1 – 1 1 – 1 – W

„Ce fel de resurse?” întrebă Elayne, devenind curioasă în timp ce întindea hârtiile pe masa de lângă scaunul ei. N – 4. X i u

Birgitte se aplecă.

— 1 – 1 – X 4” J 1 * 1 1 * – Ei bine, spuse Mat, frecându-şi bărbia. „Sunt trei clopotnitori în oraş; Voi avea nevoie de acestea. Şi vom avea nevoie de nişte pulberi. Sunt enumerate pe această pagină. Şi... vom avea nevoie de puţin metal”. El tresări şi îi întinse una dintre listele Aludrei.

Elayne a citit pagina, apoi a clipit. „Eşti supărat?”

„Uneori cred că aş putea fi”, a spus el. „Dar arde-mă, cred că asta va merita costul”.

„Ce este?” întrebă Elayne în timp ce Birgitte se uită peste una dintre foi, apoi i-o întinse lui Elayne.

— Aludra le numeşte dragoni, spuse Mat. – Thom spune că ai cunoscut-o?

— Da, am făcut-o, spuse Elayne.

Ei bine, acestea sunt tuburi de lansare, ca cele pentru artificiile ei. Numai că sunt din metal şi sunt mari. Şi în loc să lanseze flori de noapte, ei lansează aceste bucăţi de fier de mărimea unui cap”.

„De ce ai vrea să lansezi bucăţi de fier în aer?” spuse Elayne, încruntându-se adânc.

— Nu, a spus Birgitte, cu ochii deschişi larg. „Le lansezi în armata altcuiva”.

Mat dădu din cap. „Aludra susţine că unul dintre aceşti dragoni ar putea lansa o minge de fier până la o milă”.

T J 1 – J! T) – * AT – „Laptele mamei într-o cană!” spuse Birgitte. „Nu poţi să fii serios”.

Ea este, spuse Mat. „Şi o cred. Ar trebui să vedeţi ce a creat deja şi susţine că acestea vor fi capodopera ei. Uite, ea arată aici dragonii care trag într-un zid al oraşului de la o milă distanţă. Cu cincizeci de dragoni şi două sute cincizeci de solduri, ea ar putea dărâma un zid ca cel din jurul lui Caemlyn în câteva ore.

Elayne părea palidă. L-a crezut? Ar fi ea supărată pe el pentru că şi-a pierdut timpul?

X di I – 7 X I – d 1 C 1 A T Tlj TX w l w 1 – Ştiu că asta nu va fi de mare folos în Ultima Bătălie, spuse Mat repede. „Trollocurile nu au ziduri. Dar uite aici. Am pus-o să proiecteze o fotografie de răspândire. Trage-l pe o linie de trolloci de la patru sute de paşi, iar unul dintre aceşti dragoni va face munca a cincizeci de arcieri. Ardemă, Elayne, dar vom fi dezavantajaţi. Umbra poate arunca oricând mai mulţi trolloci în noi decât noi soldaţi, iar lucrurile sângeroase sunt de două ori mai greu de ucis decât un om. Avem nevoie de un avantaj. Amintesc”.

— A tăiat. Fusese pe cale să spună că îşi aminteşte de Războaiele Trolloc, ceea ce nu ar fi fost o idee bună. Un bărbat ar putea începe nişte zvonuri jenante aşa.

— Uite, spuse el. „Ştiu că sună scandalos, dar trebuie să-i dai o şansă”.

Ea şi-a ridicat privirea spre el şi… plângea din nou? Ce făcuse?

„Mat, as putea să te sărut”, a declarat ea. „Acesta este exact ceea ce aveam nevoie!”

Mat clipi. Ce?

Birgitte chicoti. „Întâi Norry, acum Mat. Va trebui să ai grijă de tine, Elayne. Rand va fi gelos”.

L” / i-11 r? – i /v – il”. / i – 1 i 1 1

Elayne pufni, privind în jos la planuri. „Clopotelor nu le va plăcea asta. Majoritatea meşterilor aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă la munca zilnică, în urma asediului”.

— Oh, nu ştiu despre asta, Elayne, spuse Birgitte. „Am cunoscut un meşteşugar sau doi pe vremea mea. Pentru o persoană, ei se plâng de privilegiul regal în timpul

războiului, dar atâta timp cât Coroana îi compensa, sunt fericiţi în secret. Munca constantă este întotdeauna apreciată. În plus, aşa ceva îi va face curioşi”.

— Va trebui să păstrăm secretul, spuse Elayne.

„Deci o vei face?” întrebă Mat, surprins. Nu avea nevoie de mita lui secretă pentru a-i distrage atenţia!

t *T* – îi i – i *r* – w – „Vom avea nevoie de dovada că unul funcţionează mai întâi, desigur”, a spus Elayne. „Dar dacă aceste dispozitive, aceşti dragoni, funcţionează pe jumătate mai bine decât susţine Aludra… ei bine, aş fi un prost să nu pun pe toţi oamenii care putem pe ele!”

— Aşa e generos din partea ta, spuse Mat, scărpinanduse în cap.

nE

layne a ezitat. „Generos?”

„Construirea acestora pentru trupă”.

„Pentru trupa… Mat, acestea vor fi pentru Andor!”

— Aici, acum, spuse Mat. „Acestea sunt planurile mele”.

„Şi resursele mele!” spuse Elayne. Ea se ridică drept, devenind brusc mai echilibrată. „Cu siguranţă vezi că Coroana ar putea oferi un control mai stabil şi mai util pentru desfăşurarea acestor arme”.

T 1 1 r-i-il /V 1

În lateral, Thom zâmbea.

„De ce eşti atât de fericit?” întrebă Mat.

— Nimic, spuse Thom.

— Eşti mandră de mama ta, Elayne.

— Mulţumesc, Thom, spuse ea, favorindu-l cu un zâmbet.

„De partea cui eşti?” spuse Mat.

— Al tuturor, spuse Thom.

— Asta nu e o latură a naibii, spuse Mat, apoi se uită

înapoi la Elayne. „Am depus mult efort şi m-am gândit să scot aceste planuri de la Aludra. Nu am nimic împotriva lui Andor, dar nu am încredere în nimeni cu aceste arme, care nu sunt eu”.

— Şi dacă trupa ar face parte din Andor? întrebă – i1 7Z”1 1 * X – X 1 * li”.

Elayne. Chiar a sunat ca o regină dintr-odată.

„Trupa nu este datoră nimănui”, a spus Mat.

— Este admirabil, Mat, spuse Elayne, dar te face mercenari. Cred că Trupa merită ceva mai mult, ceva mai bun. Cu sprijinul oficial, ai avea acces la resurse şi autoritate. V-am putea da o comisie în Andor, cu propria dumneavoastră structură de comandă”.

A fost de fapt tentant. Doar puţin. Dar nu conta. Nu credea că Elayne va fi fericită să-l aibă pe tărâmul ei odată ce va şti despre relaţia lui cu Seanchan. Voia să se întoarcă la Tuon în cele din urmă, cumva. Numai pentru a afla ce simţea cu adevărat pentru el.

Nu avea nicio intenţie să-i dea Seanchanului acces la aceşti dragoni, dar nici nu-i plăcea să-i dea lui Andor. Din păcate, a trebuit să recunoască că nu avea cum să-l pună pe Andor să le construiască fără să dea armele şi naţiunii.

— Nu vreau un comision pentru trupă, spuse Mat. „Suntem oameni liberi şi aşa ne place”.

Elayne părea tulburată.

— Dar aş fi dispus să împart dragonii cu tine, spuse Mat. „Unele pentru noi, altele pentru tine”.

„Şi dacă”, a spus Elayne, „aş construi toţi dragonii şi îi deţin pe toţi – dar aş fi promis că numai Trupa îi poate folosi? Nicio altă forţă nu ar avea acces la ele”.

— Ar fi amabil din partea ta, spuse Mat. „Suspect, totuşi.

Nicio supărare”.

„Ar fi mai bine pentru mine dacă Casele nobile nu ar avea acestea, cel puţin nu la început. Se vor răspândi în cele din urmă. Armele o fac întotdeauna. Le construiesc şi promit să le dau trupei. Fără comision, doar un contract, te angaiează pe termen lung. Puteţi merge oricând. Dar dacă o faci, vei lăsa dragonii în urmă”.

Mat se încruntă.

— Mă simt de parcă îmi înfăşori un lanţ în jurul gâtului, Elayne.

„Sugerez doar soluţii rezonabile”.

„Ziua în care devii rezonabil este ziua în care îmi mănânc pălăria”, a spus Mat. „Nicio supărare”.

Elayne ridică o sprânceană spre el. Da, devenise regină. Pur şi simplu.

L” 7 – r 7 1 ill” A i-l j*

„Vreau dreptul de a păstra câţiva dintre aceşti dragoni”, a spus Mat, „dacă plecăm. Un sfert pentru noi, trei sferturi pentru tine. Dar vă vom lua contractul şi, cât timp suntem angajaţi, doar noi le folosim. Aşa cum aţi spus”.

Încruntarea ei s-a adâncit. Arde-l, dar ea înţelesese repede puterea acelor dragoni. Nu putea să o lase să ezite acum. Aveau nevoie ca dragonii să intre imediat în producţie. Şi nu era pe cale să lase şansa de a-i face să treacă pe lângă Band.

Oftând pentru sine, Mat întinse mâna şi îşi desfăcu cureaua de la ceafă, apoi scoase din cămaşă familiarul medalion cu cap de vulpe. În clipa în care l-a scos, s-a simţit mai gol decât dacă s-ar fi dezbrăcat. L-a pus pe *f w* XX

masă.

Elayne îi aruncă o privire şi putu să vadă un fulger de

dorinţă în ochii ei. „Pentru ce e asta?”

— Este un îndulcitor, spuse Mat, aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi. „O primeşti pentru o zi dacă eşti de acord să începi producţia unui prototip de dragon în această seară. Nu-mi pasă ce faci cu medalionul – studiază-l, scrie o carte despre el, poartă-l. Dar îl returnezi mâine. Cuvântul tău despre asta”.

— Ri – w /K j-I – I – I. v v /K

Birgitte fluieră încet. Elayne dorise să pună mâna pe acel medalion în momentul în care descoperise că el îl avea. Bineînţeles, la fel şi toţi ceilalţi nenorociţi de Aes Sedai pe care Mat îl întâlnise.

„Primesc trupa într-un contract de cel puţin un an”, a spus Elayne, „reînnoibil. Vă vom plăti orice aţi câştigat în A. *1 Jtt X 7 7*

Murândy”.

T\ 1 – 1

De unde ştia ea despre asta?

„Puteţi anula”, continuă ea, „atâta timp cât oferiţi un

— 7 J 1 1 1 L jL 1 7* 1 – avertisment de o lună – dar eu păstrez patru dragoni din cinci. Şi oricăror bărbaţi care doresc să se alăture armatei andorene trebuie să aibă şansa”.

„Vreau unul din patru”, a spus Mat. „Şi un nou slujitor”. „O ce?” spuse Elayne.

— Un om servitor, spuse Mat. „Ştii, să am grijă de hainele mele. Ai face o treabă mai bună de a alege decât mine”.

Elayne se uită la haina lui, apoi la păr. „Asta”, a spus ea, „îţi voi da indiferent de cum decurg celelalte negocieri”.

„Unul din patru?” spuse Mat.

„Primesc medalionul pentru trei zile”.

Tremura. Trei zile, cu gholam-ul în oraş. L-ar fi lăsat mort. Era deja un pariu să i-o dau pentru o zi. Dar nu se putea gândi la nimic altceva ce putea oferi. „Ce crezi că poţi face cu chestia asta?” el a întrebat.

— Copiază-l, spuse Elayne absent, dacă am noroc.

„Într-adevăr?”

„Nu voi şti până nu o studiez”.

Mat a avut deodată imaginea înfiorătoare a fiecărui Aes Sedai din lume urmând unul dintre acele medalioane. El a împărtăşit o privire cu Thom, care a părut la fel de surprins să audă asta.

Dar ce a contat asta? Mat nu a putut canaliza. Înainte, îşi făcuse griji că – dacă ea ar studia – Elayne ar putea găsi o modalitate de a-l atinge cu Puterea Unică atunci când o purta. Dar dacă voia doar să o copieze bine, el se trezi uşurat. Şi intrigat.

J a 7 r> L” 7 – l-ii i

— A fost ceva ce voiam să menţionez, Elayne, spuse el. „Gholam-ul este aici. În oraş. A ucis oameni”.

— 11 1 7 1 /v – 1 1 1 – C 1 1

Elayne a rămas calmă, dar îşi dădu seama din felul în care era şi mai formală când vorbea că vestea o îngrijora. „Atunci voi fi sigur să-ţi returnez medalionul la timp”.

Se strâmbă.

— În regulă, spuse el. „Trei zile”.

— 1 1 1 * 17 vr/K w

— Foarte bine, spuse ea. „Vreau ca trupa să înceapă imediat. Voi călători în curând la Cairhien şi am senzaţia că acolo ar fi o forţă de sprijin mai bună decât Garda Reginei.

Deci despre asta era vorba! Elayne se muta pe Tronul Soarelui. Ei bine, asta părea de folos bărbaţilor, cel puţin

până când Mat avea nevoie de ei. Mai bine decât să-i laşi să stea leneşi şi să se lupte cu săbii de vânzare.

„Sunt de acord cu asta”, a spus Mat, „dar Elayne, trupa trebuie să fie liberă să lupte în Ultima Bătălie, cum doreşte Rand. Şi Aludra trebuie să-i supravegheze pe dragoni. Am senzaţia că va insista să rămână cu tine dacă trupa se desparte de Andor.

„Nu am probleme cu asta”, a spus Elayne, zâmbind.

M

— Am gândit că nu o vei face. Dar, ca să fim clari, trupa are controlul asupra dragonilor până când plecăm.

— ATX – 1 il 1 – X 1 *Îl x x*

Nu poţi vinde tehnologia altora”.

— Cineva o va repeta, Mat, spuse ea.

z – ţ – 1 X d 1 X? 1 T 1 1 1 – A 1 1

— Copiile nu vor fi la fel de bune ca ale lui Aludra, spuse Mat. „Îţi promit că”.

Elayne îl studie, cu ochii albaştri cântărindu-l, judecându-l. „Aş prefera totuşi să am Trupa ca forţă andorană pe deplin comandată”.

Ei bine, mi-aş dori să am o pălărie din aur, un cort care să zboare şi un cal care lasă excremente de diamante. Dar amândoi va trebui să ne înţelegem cu ceea ce este rezonabil, nu-i aşa?

„Nu ar fi nerezonabil să…”

— Ar trebui să facem ce ai spus, Elayne, răspunse Mat. „Nu o voi avea. Unele bătălii nu merită duse şi voi decide când oamenii mei se pun în pericol. Asta e”.

„Nu-mi place să am bărbaţi care să mă părăsească în orice moment”.

— Ştii că nu-i voi reţine doar pentru a te supăra, spuse

Mat. „Voi face ce este corect”.

„Ceea ce vezi ca fiind corect”, a corectat ea.

„Fiecare om ar trebui să aibă această opţiune”, a răspuns el.

„Puţini bărbaţi îl folosesc cu înţelepciune”.

— O vrem oricum, spuse Mat. „O cerem”.

Ea aruncă o privire – aproape imperceptibil – către planurile şi medalionul de pe masă.

— Îl ai, spuse ea.

X – J – W 7 1 1 – I – 1 /\ w.

— Deal, spuse el ridicându-se, scuipat în mână şi întinzând-o.

Ea ezită, se ridică şi scuipă în mână, apoi i-o întinse. A zâmbit şi a scuturat-o.

— Ştiai că ţi-aş putea cere să iei armele împotriva celor Două Râuri? ea a întrebat. „De aceea ai cerut dreptul de a pleca dacă vrei?”

Împotriva celor două râuri? De ce sub Lumină ar vrea să facă asta?

— Nu trebuie să te lupţi cu ei, Elayne.

„Vom vedea ce mă obligă Perrin să fac”, a răspuns ea. „Dar să nu discutăm despre asta chiar acum”. Îi aruncă o privire lui Thom, apoi întinse mâna sub masă şi scoase o bucată de hârtie rulată cu o panglică în jurul ei. „Vă rog. Vreau să aud mai multe despre ce s-a întâmplat în timpul călătoriei tale din Ebou Dar. Vei lua cina cu mine în seara asta?”

— Am fi încântaţi, spuse Thom ridicându-se.

— Nu-i aşa, Mat?

— Presupun, spuse Mat. „Dacă Talmanes poate veni. Îmi va rupe gâtul dacă nu-l las măcar să te întâlnească, Elayne. Luând cina cu tine, îl va face să danseze până în tabără.

Elayne chicoti. „Cum doriţi. O să pun servitorii să vă arate nişte camere unde vă puteţi odihni până va sosi timpul”. Ea îi întinse lui Thom hârtia rulată. „Acest lucru va fi proclamat mâine, dacă vrei”.

„Ce este?” întrebă Thom, încruntat.

„Curtea din Andor nu are un bard adecvat”, a spus ea. „M-am gândit că ai putea fi interesat”.

Thom a ezitat. „Mă onoraţi, dar nu pot accepta asta. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac în următorul timp şi nu pot fi legat de tribunal”.

x KT *J* 1 * d * 1 J1 J * 1 1 1 – 11

— Nu trebuie să fii legat de tribunal, spuse Elayne. „Veţi avea libertatea de a pleca şi de a merge unde doriţi. Dar când eşti în Caemlyn, aş vrea să fii cunoscut pentru cine eşti”.

„Eu…” Luă sulul de hârtie.

— Mă voi gândi, Elayne.

„Excelent”. Ea se strâmbă. „Mă tem că am o întâlnire cu moaşa acum, dar ne vedem la cină. Încă nu am întrebat ce a vrut să spună Matrim spunându-se bărbat căsătorit în scrisoarea sa. Aştept un raport complet! Fără expurgări!” Ea îl privi pe Mat, zâmbind viclean. „Expurgarea înseamnă „părţi tăiate”, Mat. În cazul în care nu erai conştient”.

Şi-a pus pălăria. „Am ştiut că”. Care fusese din nou acel cuvânt? expirări? Light, de ce îşi menţionase căsătoria în scrisoarea aceea? Sperase că o va face pe Elayne suficient de curioasă să-l vadă.

Elayne râse, făcându-le semn spre ieşire. Thom a cruţat un sărut patern pe obrazul ei înainte de a se despărţi – bine că a fost patern! Mat auzise despre cei doi lucruri pe care nu voia să le creadă. Cu Thom suficient de mare pentru a fi

bunicul ei, nu mai puţin.

Mat trase uşa, făcându-se să plece.

— Şi Mat, a adăugat Elayne. „Dacă trebuie să împrumuţi bani pentru a cumpăra o haină nouă, Coroana vă poate împrumuta. Având în vedere postul tău, chiar ar trebui să te îmbraci mai frumos”.

„Nu sunt un nobil nenorocit!” spuse el întorcându-se.

— Nu încă, spuse ea. „Nu ai îndrăzneala lui Perrin să te numeşti cu un titlu. O să văd să iei unul”.

— N-ai îndrăzni, spuse el.

„Dar”.

— Vezi aici, spuse el în timp ce Thom i se alătură pe hol. „Sunt mândru de cine sunt. Şi îmi place haina asta. Este confortabil”. Îşi strânse mâinile în pumni, refuzând să se zgârie gulerul.

— Dacă spui asta, spuse Elayne. „Ne vedem la cină. Va trebui să-l aduc pe Dyelin. Este foarte curioasă să te cunoască”.

Cu asta, o puse pe Birgitte să închidă uşa. Mat îl privi răzbunător o clipă, apoi se întoarse spre Thom. Talmanes şi soldaţii aşteptau la mică distanţă pe hol, fără raza de auz. Li se dădea ceai cald de la nişte servitori ai palatului.

A

mers bine, a decis Mat, cu mâinile pe şolduri. „Mi-am făcut griji că nu va muşca, dar cred că am strâns-o destul de bine”. Deşi zarurile sângeroase încă se rostogoleau în capul lui/

Thom râse, bătându-l pe umăr.

„Ce?” întrebă Mat.

Tom doar chicoti, apoi se uită în jos la sulul din cealaltă mână. „Şi asta a fost şi neaşteptat”.

— Ei bine, Andor nu are bard, spuse Mat.

— Da, spuse Thom, privind peste sul. „Dar există o graţiere scrisă şi aici, pentru toate crimele – cunoscute şi i 1 „Al * 1 *

necunoscute – pe care le-am comis în Andor sau Cairhien. Mă întreb cine i-a spus…”

„I-ai spus ce?”

— Nimic, Mat. Nimic. Mai avem câteva ore până la cină cu Elayne. Ce zici să-ţi cumpărăm o haină nouă?”

— În regulă, spuse Mat. – Crezi că aş putea obţine şi eu una dintre acele iertare dacă aş cere asta?

„Ai nevoie de unul?”

Mat a ridicat din umeri, mergând cu el pe hol. „Nu te pot răni să fii în siguranţă. Ce fel de haină ai de gând să-mi cumperi, oricum?

„Nu am spus că voi plăti”.

— Nu fi atât de zgârcit, spuse Mat. „Voi plăti cina”. Şi cenuşă însângerată, cumva, Mat ştia că o va face.

O alegere

— Nu trebuie să vorbeşti, îi spuse Rosil lui Nynaeve. Femeia zveltă, cu gâtul lung, purta o rochie portocalie tăiată cu galben. „Cel puţin, vorbeşte numai când i se vorbeşte. Ştii ceremonia?”

AT7 7 1W1 1 * – 1 A 1 A

Nynaeve dădu din cap, inima ei bătându-i trădător în timp ce păşeau în adâncurile de temniţă ale Turnului Alb. Rosil a fost noua Stăpână a Novicelor şi, prin coincidenţă, 1 1 A – 1 1 – z „A 11 7 7

un membru al Ajahului Galben.

„Excelent, excelent”, a spus Rosil. „Îţi pot sugera să muţi inelul pe al treilea deget al mâinii stângi?”

„Poţi sugera asta”, a spus Nynaeve, dar nu a mişcat inelul. Fusese numită Aes Sedai. Ea nu ar ceda în acest punct.

Rosil îşi strânse buzele, dar nu mai spuse nimic. Femeia îi arătase o bunătate remarcabilă lui Nynaeve în timpul scurt petrecut în Turnul Alb – ceea ce fusese o uşurare. Nynaeve începuse să se aştepte ca fiecare sora Galbena sa o privească cu dispreţ, sau cel puţin cu indiferentă. Oh, au crezut că este talentată şi mulţi au insistat să fie antrenaţi de ea. Dar ei nu s-au gândit la ea ca fiind unul dintre ei. Nu încă.

Această femeie era diferită, iar a fi o bavuri în sandale nu era o răsplată bună.

— Pentru mine este important, Rosil, explică Nynaeve, să nu dau niciun indiciu de lipsă de respect pentru Amyrlin. Ea mi-a pus numele Aes Sedai. A acţiona ca şi cum aş fi doar Acceptat ar însemna să-i subminez cuvintele. Acest test este important – când Amyrlin m-a crescut, nu a spus niciodată că nu trebuie să fiu testat. Dar eu sunt Aes Sedai”.

Rosil îşi înclină capul, apoi dădu din cap. „Da. Văd. Ai dreptate”.

Xa T – * 1 1 J J T *T*

Nynaeve se opri pe coridorul întunecat. „Vreau să vă mulţumesc vouă şi celorlalţi care m-au primit în ultimele zile – Niere şi Meramor. Nu am presupus că voi găsi acceptare aici, printre voi”.

„Sunt unii care rezistă schimbării, dragă”, a spus Rosil. „Aşa va fi vreodată. Dar noile tale ţesături sunt impresionante. Mai important, sunt eficiente. Asta vă câştigă o primire călduroasă din partea mea”.

7 AY 1 /K 1 – 1

Nynaeve zâmbi.

— Acum, spuse Rosil, ridicând un deget. „S-ar putea să fii Aes Sedai în ochii lui Amyrlin şi Turnul, dar tradiţia încă rămâne. Nu mai vorbiţi pentru restul ceremoniei, vă rog”.

Femeia slabă a continuat să conducă. Nynaeve îl urmă, muşcând o replică. Nu şi-a lăsat nervii să o conducă.

Mai adânc în Turn pe care l-au rănit şi, în ciuda hotărârii ei de a fi calmă, ea s-a trezit din ce în ce mai nervoasă. Era Aes Sedai şi avea să treacă acest test. Ea stăpânise cele sute de ţesături. Nu trebuia să-şi facă griji.

Cu excepţia faptului că unele femei nu s-au întors niciodată de la test.

Aceste pivniţe aveau o frumuseţe mare pentru ei. Podeaua netedă de piatră a fost nivelată cu grijă. Lămpile ardeau sus pe pereţi; probabil, aceştia aveau nevoie de o soră sau de un Acceptat pentru a le lumina cu Puterea Unică. Puţini oameni au venit aici, iar majoritatea camerelor erau folosite pentru depozitare. I s-a părut o risipă să pună o asemenea grijă într-un loc rar vizitat.

În cele din urmă, au ajuns la o pereche de uşi atât de mari încât Rosil a trebuit să folosească Puterea Unică pentru a le deschide. E un indiciu, îşi spuse Nynaeve, încrucişându-şi braţele. Holurile boltite, uşa enorma. Acesta este aici pentru a arăta Accepted importanţa a ceea ce sunt pe cale să facă.

Uşile enorme, asemănătoare unei porţi, s-au deschis, iar Nynaeve s-a forţat să-şi stăpânească nervozitatea. Ultima bătălie se profila. Ea ar trece acest test. Avea o treabă importantă de făcut.

„A 1X – 1 – I – I I /V l-I C 1

Capul ridicat, ea a intrat în cameră. Era în formă de cupolă, cu lămpi cu suport în jurul perimetrului. Un mare ter

angreal a dominat centrul. Era un oval, îngustat în partea de sus şi de jos, care stătea nesprijinit.

Mulţi ter angreal păreau obişnuiţi. Nu a fost cazul aici: acest oval a fost, evident, ceva lucrat de Puterea Unică. Era făcut din metal, dar lumina şi-a schimbat culorile pe măsură ce se reflecta pe părţile argintii, făcând ca obiectul să pară să strălucească şi să se schimbe.

— Fii atent, spuse Rosil formal.

În cameră mai erau şi alţi Aes Sedai. Câte unul din fiecare Aiah, inclusiv – din păcate – Roşul. Toţi erau Sitters, o ciudăţenie, poate din cauza notorietăţii lui Nynaeve în Turn. Saerm din Maro, Yukiri din Cenuşiu, Barasine din Roşu. În special, Romanda din Galben a fost acolo; ea insistase să ia parte. Până acum fusese dură cu Nynaeve. Egwene însăşi venise. Unul mai mult decât în mod normal, şi Amyrlin-ul la fel. Nynaeve întâlni privirea lui Amyrlin, iar Egwene dădu din cap. Spre deosebire de testul pentru a fi ridicat la Acceptat – care a fost făcut în întregime de ter angreal – testul său a implicat surorile care lucrează activ pentru a o face pe Nynaeve să se dovedească. Iar Egwene ar fi printre cei mai duri. Pentru a arăta că a avut dreptate când a crescut-o pe Nynaeve.

— Vii în ignoranţă, Nynaeve al’ Meara, spuse Rosil. „Cum vei pleca?”

„În cunoştinţă de mine”, a spus Nynaeve.

„Din ce motiv ai fost chemat aici?”

„De încercat”.

„Din ce motiv ar trebui să fii judecat?”

„Pentru a arăta că sunt demn”, a spus Nynaeve.

Mai multe dintre femei s-au încruntat, inclusiv Egwene. Acestea nu erau cuvintele potrivite – Nynaeve trebuia să

spună că voia să afle dacă merită sau nu. Dar ea era deja Aes Sedai, aşa că prin definiţie era demnă. Trebuia doar să le demonstreze celorlalţi.

Rosil s-a împiedicat, dar a continuat. „Şi… pentru ce ai fi găsit vrednic?”

Qo kiotl” Qlul foci” Hi” cniico NFun-ouo Po

— Să port şalul care mi-a fost dat, spuse Nynaeve. Ea nu a spus că este arogantă. Încă o dată, ea a spus pur şi simplu adevărul, aşa cum l-a văzut ea. Egwene o crescuse. Purta de la şalul. De ce să pretinzi că nu a făcut-o?

Acest test a fost administrat îmbrăcat în Lumină. A început să-şi scoată rochia.

— Te voi instrui, spuse Rosil. „Veţi vedea acest semn pe pământ”. Ea şi-a ridicat degetele, formând ţesături care au făcut un simbol strălucitor în aer. O stea cu şase colţuri, două triunghiuri suprapuse.

Sacrin a îmbrăţişat sursa şi a ţesut o ţesătură de Spirit. Nynaeve şi-a înăbuşit dorinţa de a îmbrăţişa însăşi Sursa.

Încă puţin, se gândi ea. Şi atunci nimeni nu se va putea îndoi de mine.

Sacrin a atins-o cu ţesătura Spiritului.

— Aminteşte-ţi ce trebuie să ţii minte, murmură ea.

Acea ţesătură a avut ceva de-a face cu memoria. Care era scopul ei? Steaua cu şase colţuri plutea în viziunea lui Nynaeve.

„Când vezi acel semn, te vei duce imediat la el”, a spus Rosil, „Mergi într-un ritm susţinut, fără să te grăbeşti şi să nu aştepţi înapoi. Numai când alungi la el poţi îmbrăţişa Sursa. Ţeserea necesară trebuie să înceapă imediat şi nu puteţi lăsa acel semn până când nu este finalizat”.

— Amintiţi-vă ce trebuie amintit, spuse din nou Sacrin.

— C

Înd ţesătura este completă”, a spus Rosil, „veţi vedea din nou acel semn, marcând drumul pe care trebuie să îl mergeţi, din nou într-un ritm constant, fără ezitare”.

„Amintiţi-vă ceea ce trebuie amintit”.

„De o sută de ori vei ţese, în ordinea în care ţi s-a dat şi într-un calm perfect”.

— Amintiţi-vă ce trebuie amintit, spuse Sacrin pentru ultima oară.

Nynaeve a simţit că ţesutul Spiritului se instalează în ea. Era mai degrabă ca Vindecarea. Şi-a scos rochia şi schimbul în timp ce celelalte surori îngenuncheau lângă ter angreal, executând ţesături complexe ale tuturor celor Cinci Puteri. Au făcut-o să strălucească puternic, culorile de pe suprafaţa sa schimbându-se şi schimbându-se. Rosil şi-a dres glasul, iar Nynaeve s-a înroşit, întinzându-i teancul de haine, apoi şi-a scos inelul Marelui Şarpe şi l-a aşezat deasupra, urmat de inelul lui Lan – pe care îl purta 1 *f* 1 t t 1 Xyy XX

de obicei la gât.

Rosil a luat hainele. Celelalte surori au fost complet absorbite de munca lor. Ter angrealul a început să strălucească un alb pur în centru, apoi a început să se învârtă încet, zdrobindu-se de piatră.

KT 1 AX – A 1 A – i pl

Nynaeve trase adânc aer în piept, mergând înainte. S-a oprit în faţa ter angrealului, a păşit şi unde era?

Nynaeve se încruntă. Acesta nu semăna cu cele două râuri. Stătea într-un sat făcut din colibe. Valurile s-au lovit de o plajă de nisip din stânga ei, iar satul a alergat în sus pe o pantă, către un raft stâncos din dreapta ei. Un munte îndepărtat se ridica deasupra.

O insulă oarecare. Aerul era umed, briza calmă. Oamenii se plimbau între colibe, chemându-se cu bunăvoinţă unii pe alţii. Câţiva s-au oprit să se uite la ea. Să uitat în jos la ea însăşi, realizând pentru prima dată că 1 1 – 1 – r* – 7 z-i – a – t 1 – l*”! z-i 1

era goală. Ea a roşit furioasă. Cine îi luase hainele? Când a găsit persoana responsabilă, le-a schimbat atât de tare, încât nu ar fi putut să stea câteva săptămâni!

Un halat atârna de o frânghie din apropiere. Ea s-a forţat să rămână calmă în timp ce se apropie şi l-a eliberat. Ea îşi va găsi proprietarul şi i-ar plăti. Nu putea să se plimbe foarte bine fără o cusătură. Ea şi-a aruncat halatul peste cap.

Pământul s-a cutremurat, brusc. Valurile blânde au devenit mai puternice, izbindu-se de plajă. Nynaeve gâfâi, sprimindu-se de stâlpul de rufe. Deasupra, muntele a început să ţâşnească fum şi cenuşă.

Nynaeve strânse stâlpul în timp ce raftul stâncos din apropiere începu să se rupă, bolovani prăbuşindu-se pe panta. Oamenii au strigat. Trebuia să facă ceva! În timp ce se uita în jur, a văzut o stea cu şase colţuri sculptată în pământ. Voia să alerge pentru asta, dar ştia că trebuie să meargă cu grijă.

a – ki J 1 1 r* i – 1 t – A-ţi păstra calmul a fost dificil. În timp ce mergea, inima îi tremura de groază. Avea să fie zdrobită! A ajuns la modelul stelar exact în momentul în care o ploaie mare de pietre bubuia spre ea, spulberând colibe. În ciuda fricii ei, Nynaeve a format rapid ţesătura corectă – o ţesătură de Aer care a format un zid. L-a pus în faţa ei, iar pietrele au bătut în aer, forţate înapoi.

În sat erau oameni răniţi. S-a întors de la modelul de stele

pentru a ajuta, dar, în timp ce a făcut-o, a văzut aceeaşi stea cu şase colţuri ţesute în stuf şi atârnând de uşa unei colibe din apropiere. Ea a ezitat.

Ea nu putea eşua. S-a dus la colibă şi a trecut prin prag.

Apoi a îngheţat. Ce făcea ea în această cavernă întunecată şi rece? Şi de ce purta această haină din fibre groase şi zgârieturi?"

Ea terminase prima dintre cele o sută de ţesături. Ea ştia asta, dar nimic altceva. Încruntându-se pentru sine, a mers prin cavernă. Lumina strălucea prin crăpăturile din tavan şi ea văzu un bazin mai mare în faţă. Calea afară.

Ea a plecat din peşteră şi a constatat că era în Deşeuri. Ea a ridicat o mână pentru a-şi umbri ochii de lumina strălucitoare a soarelui. Nu era un suflet la vedere. Ea a mers înainte, cu picioarele scârţâind de buruieni şi opărite de pietrele fierbinţi.

x – '11 7 i – z-i i r*

Căldura era copleşitoare. Curând fiecare pas a fost obositor. Din fericire, mai au în faţă nişte ruine. Umbră! Voia să alerge pentru asta, dar trebuia să rămână calmă. Ea s-a apropiat de pietre, iar picioarele ei au căzut pe stâncă umbrită de un zid spart. A fost atât de mişto, încât a oftat uşurată.

Un model de cărămizi zăcea în apropiere în pământ şi au făcut o stea cu şase colţuri. Din nefericire, steaua aia a ieşit din nou în lumina soarelui. Ea a părăsit umbră fără tragere de inimă şi s-a îndreptat spre model.

Tobele băteau în depărtare. Nynaeve se învârti. Creaturi dezgustătoare cu blană maronie au început să se caţere peste un deal din apropiere, purtând topoare care picurau cu sânge roşu. Trollocii îi păreau greşit. Îi mai văzuse pe

Trollocs, deşi nu-şi amintea unde. Acestea erau diferite. O nouă rasă, poate? Cu blană mai groasă, cu ochii ascunşi în adânciturile feţei.

Nynaeve a mers m-ai repede, dar nu a alergat. Era important să o păstrăm calmă. A fost complet stupid. De ce ar trebui – sau ar vrea – să nu alerge când erau trolloci în apropiere? Dacă ar muri pentru că nu era dispusă să-şi grăbească pasul, ar fi propria ei vină.

Păstraţi calmul. Nu te mişca prea repede.

Şi-a menţinut ritmul constant, alungând la steaua cu şase colţuri în timp ce Trollocii se apropiau. Ea a început ţesătura pe care trebuia să o facă şi a desprins un fir de Foc. Ea a trimis o stropire enormă de căldură departe de ea, ardând cea mai apropiată dintre fiare în cenuşă.

Falca pusă împotriva fricii ei, ea a realizat restul ţesăturii necesare. Şi-a despărţit ţesăturile de o jumătate de duzină de ori şi a terminat chestia complicată în doar câteva clipe.

O puse la loc, apoi dădu din cap. Acolo. Veneau şi alţi trolloci şi ea i-a ars cu o mişcare a mâinii.

7 1 – 7 r? i 1 1 i 1 îi – Steaua cu şase colţuri a fost sculptată în lateralul unei arcade de piatră. Se îndreptă spre ea, încercând să nu se uite nervoasă peste umăr. Mai veneau trolloci. Mai mult decât ar putea ea să omoare.

A ajuns la arcadă şi a păşit.

Nynaeve a terminat cea de-a patruzeci şi şaptea ţesătură, care a provocat sunete de clopoţei în aer. Era epuizată. A trebuit să facă această ţesătură în timp ce stătea deasupra unui turn incredibil de îngust la sute de metri în aer. Vântul o bătu, ameninţând că o va elibera.

O

arcadă apăru dedesubt, în aerul întunecat al nopţii. Părea

să crească chiar din partea stâlpului la o duzină de metri sub ea, paralel cu pământul, cu deschiderea spre cer. Acesta ţinea steaua cu şase colţuri.

Strângând din dinţi, a sărit de pe turlă şi a căzut prin arcadă.

Ea a aterizat într-o băltoacă. Hainele ei dispăruseră. Ce s-a întâmplat cu el? Se ridică, mârâind pentru sine. Ea era furioasa. Nu ştia de ce, dar cineva îi făcuse… ceva.

Era atât de obosită. A fost vina lor, oricine ar fi. Pe măsură ce s-a concentrat asupra acestui gând, a devenit mai clar pentru ea. Nu-şi putea aminti ce făcuseră, dar cu siguranţă erau de vină. Avea tăieturi peste ambele braţe. Fusese biciuită? Tăieturile rănesc ceva aprig.

Udă, se uită în jur. Ea terminase patruzeci şi şapte din cele sute de ţesături. Ea ştia asta, dar nimic altceva. În afară de faptul că cineva şi-a dorit foarte mult ca ea să eşueze.

Nu avea de gând să-i lase să câştige. S-a ridicat din băltoacă, hotărâtă să fie calmă, şi a găsit nişte haine în apropiere. Era colorat strident, roz şi galben strălucitor, cu o porţie generoasă de roşu. Părea o insultă. A pus-o oricum.

Ea a mers pe o potecă în mlaştină, ocolind doline şi bazine de apă stătătoare, până când a găsit o stea cu şase colţuri desenată în noroi. Ea a început următoarea ţesătură, care avea să facă o stea albastră arzătoare să năvălească în aer.

Ceva o muşcă de gât. Ea şi-a plesnit mâna în el, ucigând o muscă neagră. Ei bine, nu este surprinzător că le-ar găsi în această mlaştină umedă. Ar fi bucuroasă să mai muşte din braţ. Ea a plesnit în ea. Însuşi aerul a început să bâzâie, muştele în jurul ei. Nynaeve strânse din dinţi, continuând ţesătura. Din ce în ce mai multe muşcături i se înţepau pe braţe. Nu putea să-i omoare pe toţi. Ar putea scăpa de

muşte cu o ţesătură? Ea a început o ţesătură de aer pentru a crea o briză în jurul ei, dar a fost întreruptă când a auzit ţipete.

— 1 X11 1 A *fi* – J-I. 1 I – 1

Era slab peste bâzâitul muştelor, dar suna ca un copil prins în mlaştină! Nynaeve făcu un pas spre sunete şi deschise gura să strige, dar muştele negre i-au invadat gura, sufocând-o. Au ajuns la ochii ei, iar ea a trebuit să-i închidă.

„Bâzâitul ăla. Ţipetele. Muşcătura. Lumină, erau în gâtul ei! În plămânii ei!

Terminaţi ţesătura. Trebuie să termini ţesutul.

Ea a continuat, cumva, în ciuda durerii. Sunetul insectelor era atât de puternic, încât abia putea auzi zgomotul stelei de foc în timp ce exploda în aer. Ea a ţesut rapid o ţesătură pentru a elimina muştele şi, odată ce a făcut-o, s-a uitat în jur. Ea a tuşit şi a tremurat. Simţea muştele lipindu-se de interiorul gâtului. Nu a văzut niciun copil în pericol. Să fi fost un truc al urechilor ei?

Ea a văzut o altă stea cu şase colţuri, deasupra unei uşi sculptate într-un copac. Se îndreptă spre ea în timp ce muştele bâzâiau din nou în jurul ei. Calm. Trebuia să fie calmă! De ce? Nu avea sens! A făcut-o oricum, mergând cu ochii închişi în timp ce muştele o roiau. Ea întinse mâna, simţind uşa şi trăgând-o. Ea a păşit.

S-a oprit în interiorul clădirii, întrebându-se de ce tuşește atât de mult. A fost bolnavă? S-a rezemat de perete, epuizată, furioasă. Picioarele îi erau acoperite de zgârieturi, iar braţele îi mâncăriu de un fel de muşcături de insecte. Ea gemu, privind în jos la hainele ei stridente. Ce îi putut-o stăpâni să poarte împreună roşu, galben şi roz?

Ea s-a ridicat oftat şi a continuat pe holul slăbit. Scândurile care alcătuiau podeaua zdrăngăneau în timp ce mergea, iar tencuiala de pe pereţi era ruptă şi se prăbuşise.

Ajunse la o uşă şi se uită înăuntru. Camera mică conţinea patru paturi mici de alamă; saltelele aveau paie care ies din cusături.

Fiecare pat a născut un copil mic ţinând strâns în braţe o pătură rătăcită. Doi dintre ei tuşeau şi toţi patru păreau palizi şi bolnăvicioase.

Nynaeve gâfâi, intră grăbit în cameră. A îngenuncheat lângă primul copil, un băiat de poate patru ani. Ea i-a verificat ochii, apoi i-a spus să tuşească în timp ce-i asculta pieptul. A avut boala târâtoare.

„Cine are grijă de tine?” întrebă Nynaeve.

„Stăpâna Mala conduce orfelinatul”, a spus copilul cu o voce slabă. „Nu am mai văzut-o de mult”.

„Te rog”, a spus o tânără din patul alăturat. Avea ochii injectaţi de sânge, pielea ei atât de palidă încât era practic albă. „Ceva apa? Aş putea avea nişte apă?” Ea tremura.

Ceilalţi doi plângeau. Sunete jalnice, slabe. Uşoară! În cameră nu era o singură fereastră, iar Nynaeve a văzut gândaci năvălindu-se sub paturi. Cine ar lăsa copiii în asemenea condiţii?

— Taci, spuse ea. „Sunt aici acum. O să am grijă de tine”.

Ar trebui să se canalizeze pentru a-i vindeca. Apoi…

Nu, se gândi ea. Nu pot face asta. Nu pot canaliza până nu ajung la stea.

Atunci ea va prepara şiruri. Unde era punga ei cu plante? S-a uitat prin cameră, căutând o sursă de apă.

Ea a îngheţat; mai era o cameră peste hol. A mai fost acolo înainte? Un covor pe podea purta simbolul stelei cu

şase colţuri. Ea s-a ridicat. Copiii scânceau.

— Mă voi întoarce, spuse Nynaeve, îndreptându-se spre acea cameră. Fiecare pas îi răsucea inima. Ea le abandona. Dar nu, ea mergea doar în camera alăturată. Nu a fost ea?

A

ajuns la covor şi a început să ţese. Doar aceasta se ţese rapid, apoi ar putea ajuta. S-a trezit plângănd în timp’s X z X X X X

ce lucra.

Am mai fost aici, se gândi ea. Sau un loc ca acesta. O astfel de situaţie.

Se trezi din ce în ce mai supărată. Cum a putut ea să se canalizeze cu acei copii care o cheamă? Ei mureau.

Ea a terminat ţesătura, apoi a văzut cum suflă jeturi de aer, ciufulindu-şi rochia. Îşi întinse mana spre împletitură şi o ţinu în timp ce o uşă apăru pe partea laterală a camerei. O

fereastră mică de sticlă era aşezată în partea de sus şi purta steaua cu şase colţuri.

A

trebuit să continue. A auzit copiii care plângeau. Lacrimi în ochi, cu inima frangătoare, se îndreptă spre uşă.

A

devenit mai rău. Ea a lăsat oameni să fie înecaţi, tăiaţi capul şi îngropaţi de vii. Una dintre cele mai rele a fost atunci când a trebuit să formeze o ţesătură în timp ce sătenii erau consumaţi de păianjeni uriaşi, cu blană roşu aprins şi ochi cristalini. Ea ura păianjenii.

Uneori părea goală. Asta a încetat să o mai deranjeze. Deşi nu-şi putea aminti nimic anume în afară de numărul ţesăturii pe care se afla, înţelegea, cumva, că nuditatea nu

era nimic în comparaţie cu terorile pe care le văzuse.

— A împiedicat printr-o arcada de piatră, amintirile unei case în flăcări dispărându-i din minte. Aceasta a fost cea de-a optzeci şi unu ţesătură. Şi-a amintit asta. Asta şi furia ei.

Purta o rochie usturată din pânză de sac. Cum a ars-o? Ea s-a ridicat drept, ţinându-şi capul, cu braţele pulsat.

I 1 – 1 1 – * * 1 „7 J 1 1 1

spatele simţindu-se biciuit, picioarele şi degetele de la picioare purtând tăieturi şi zgârieturi. Ea era în cele două /v – AT – ITA r I T” I – a T *

râuri. Numai că nu era The Two Rivers. Nu aşa cum şi-a amintit ea. Unele dintre clădiri mocneau, încă ardeau.

„Vin din nou!” strigă o voce. Maestrul al’ Vere. De ce ţinea o sabie? Oameni pe care îi cunoştea, oameni dragi ei

— Perrin, Master al’ Vere, Mistress al’ Donel, Aerie Botteger

— Stăteau lângă un zid jos, toţi ţinând arme. Unii i-au făcut m

Îna.

„Nynaeve!” a sunat Perrin. „Umbră! Noi avem nevoie de ajutorul tău!”

Pe cealaltă parte a zidului se mişcau umbre enorme. Rx 1 i il* – z îi

Shadowspawn de dimensiuni groaznice – nu trolloci, ci 11 – V. 1 1 I L” z z ceva mult mai rău. Auzea hohote.

Trebuia să ajute! S-a îndreptat spre Perrin, dar a încremenit când a văzut – peste Green, în cealaltă direcţie – o stea cu şase colţuri pictată pe un deal.

„Nynaeve!” Perrin părea disperat. A început să lovească în ceva ce ajungea peste perete, tentacule de negru miezul

nopţii. Perrin i-a tăiat cu un topor, când unul o smulse pe Aerie şi îl trase – ţipând – în întuneric.

a T X /K z w 7 Xw. P”1 Tk >T i

Nynaeve începu să meargă spre stea. Calm. Măsurat.

A

A fost o prostie. Un Aes Sedai trebuia să fie calm. Ea ştia asta. Dar un Aes Sedai trebuia şi el să poată acţiona, să facă ceea ce era necesar pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie. Nu conta cât a costat-o personal. Aceşti oameni aveau nevoie de ea.

Aşa că a început să fugă.

Nici măcar asta nu mi s-a părut suficient. A alergat să ajungă la vedetă, dar totuşi a lăsat oameni cu care îi plăcea să lupte singură. Ea ştia că nu poate canaliza până nu ajunge la steaua cu şase colţuri. Asta nu avea absolut niciun sens. Shadowspawn atacau. A trebuit să canalizeze!

Ea a îmbrăţişat Sursa şi ceva părea să încerce să o oprească. Ceva ca un scut. L-a împins cu greu deoparte şi Puterea a inundat-o. Ea a început să arunce foc asupra monstrului, arzând un tentacul în timp ce acesta l-a prins pe Perrin.

Nynaeve a continuat să arunce foc până a ajuns la steaua cu şase colţuri. Acolo, ea a ţesut cea de-a optzeci şi unu ţesătură, care a creat trei inele de Foc în aer.

Ea a muncit cu furie, atacând în acelaşi timp. Ea nu ştia ce rost să creeze această ţesătură, dar ştia că trebuie să o termine. Aşa că a crescut puterea ţesăturii, făcând inelele de ardere extrem de mari. Apoi a început să le arunce spre creaturi. Halouri masive de flăcări s-au prăbuşit în lucrurile întunecate, ucigându-le.

Pe acoperişul hanului maestrului al’ Vere era o stea cu co

olţuri. Fusese ars acolo? Nynaeve a ignorat-o, dezvăluindu-şi furia faţă de lucruri cu tentacule.

Nu. Acest lucru este important. Mai important decât cele două râuri. Trebuie să merg mai departe.

Simţindu-se ca o lasă totală – dar ştiind că era ceea ce trebuie făcut – a alergat la han, trecând prin pragul uşii.

Nynaeve zăcea plângând pe pământ lângă o arcada spartă. Era pe ultima dintre cele o sută de ţesături.

Abia se putea mişca. Faţa ei era striată de lacrimi. Avea – i – n i 7 i 7 z – i iw – i amintiri goale despre lupte fugitive, despre lăsarea copiilor să moară. De a nu putea face niciodată suficient.

Umărul îi sângera. O muşcătură de lup. Picioarele îi erau jupuite, de parcă ar fi trecut printr-un petic lung de spini. Pe tot corpul ei erau arsuri şi vezicule. Era goală.

Se ridică în genunchi, care erau zgâriaţi şi sângerau. Împletitura ei s-a terminat într-un ciot mocnit la o lungime de mână sub umerii ei. Ea a făcut o vărsătură în lateral, tremurând.

Atât de bolnav, atât de slab. Cum a putut continua?

Nu. Nu mă vor bate.

Se ridică încet în picioare. Se afla într-o încăpere mică, cu o lumină puternică a soarelui care curgea prin crăpăturile dintre panourile de perete. Un mănunchi de pânză albă zăcea pe pământ. Ea o ridică, desfăcând-o. Era o rochie albă, cu benzile de culoare ale lui Ajah în partea de jos. Îmbrăcămintea unui Acceptat în Turnul Alb.

Ea a scăpat-o. „Sunt Aes Sedai”, a spus ea, trecând peste halat şi împingând uşa. Mai bine să mergi goală decât să cedezi acelei minciuni.

În afara uşii, a găsit o altă rochie, de data aceasta

galbenă. Asta era mai potrivit. Şi-a dat timp să-l îmbrace, deşi nu se putea opri din tremur, iar degetele îi erau atât de obosite încât abia le putea face să funcţioneze. Sângele ei a pătat pânza.

Îmbrăcată, ea şi-a inspectat împrejurimile. Era pe un deal, în Blight, pământul acoperit de buruieni care purtau semnele distinctive întunecate. De ce era o baracă în Blight şi de ce fusese ea înăuntru?

Se simţea atât de obosită. Voia să se întoarcă în baracă şi să doarmă.

Nu. Ea ar continua. Ea a urcat cu greu pe deal. În vârful ei, ea privea în jos spre un pământ acoperit de moloz spart şi buzunare de întuneric. Lacuri, dacă s-ar putea numi aşa. Lichidul părea gros şi uleios. Forme întunecate se mişcau în interiorul lor. Malkier, gândi ea, uluită că a recunoscut locul. Cele Şapte Turnuri, acum doar moloz. The Thousand Lakes s-au corupt. Locul moştenirii lui Lan.

Ea a făcut un pas înainte, dar degetul ei a lovit ceva. O piatră sub picioarele ei fusese sculptată cu un mic simbol. Steaua cu şase colţuri.

Ea oftă uşurată. Era aproape gata. Ea a început ultima ţesătură.

Dedesubt, un bărbat a ieşit împleticindu-se din spatele

— 11 1 l-7/k1 1 – Ti unei movile de moloz, legănându-se expert cu sabia. Îl cunoştea chiar şi de la distanţă. Acea siluetă puternică, faţa pătrată, mantia care schimbă culoarea şi modul periculos de a merge.

„Lan!” ea a ţipat.

Era înconjurat de fiare care arătau ca nişte lupi, dar prea mari. Aveau blană întunecată şi dinţii îi sclipeau în timp ce se aruncau spre Lan. Darkhounds, o haită întreagă.

Nynaeve a terminat a suta ţesătură cu un început; nu-şi dăduse seama că o continuase. O ploaie de pete colorate izbucni în aer în jurul ei. I-a privit căzând, simţindu-se folosită. A auzit un sunet peste umăr, dar când s-a uitat, nu era nimic acolo. Doar coliba.

Steaua cu şase colţuri atârna deasupra unei uşi acolo, simbolul făcut din bucăţi de pietre preţioase. Uşa aceea nu mai fusese acolo până acum. Făcu un pas spre baracă, apoi privi înapoi.

Lan se învârti în jurul lui cu sabia, forţându-i pe Darkhounds să plece. Un pic de salivă de la acele fiare l-ar ucide.

— Lan, ţipă ea. „Alerga!”

Nu a auzit-o. Steaua cu şase colţuri. Trebuia să meargă până la el!

Ea clipi, apoi se uită în jos la mâinile ei. În centrul direct al fiecărei palme era o cicatrice mică. Aproape de neobservat. Văzându-i a stârnit o amintire în ea.

Nynaeve… te iubesc…

Acesta a fost un test. Acum îşi putea aminti asta. A fost un test pentru a o forţa să aleagă între el şi Turnul Alb. Făcuse această alegere o dată, dar ştia că nu era reală.

Nici asta nu a fost real, nu-i aşa? Şi-a ridicat o mână la cap, cu mintea tulbure. Acesta este soţul meu acolo jos, se gândi ea. Nu. Nu voi juca acest joc!

Ea a ţipat, ţesând Focul şi aruncându-l către unul dintre Darkhounds. Creatura a izbucnit în flăcări, dar focul nu părea să o rănească. Nynaeve făcu un pas înainte, aruncând mai mult foc. Inutil! Câinii au continuat să atace.

Ea a refuzat să cedeze epuizării ei. Ea a alungat-o, devenind calmul controlat. Gheaţă. Au vrut să o împingă, să

vezi ce poate face? Ei bine, lasă să fie. Ea întinse mâna, atrăgând o cantitate imensă din Puterea Unică.

Apoi a ţesut balefire.

Linia de lumină pură a răsărit din degetele ei, deformând aerul din jurul ei. Ea a lovit unul dintre Darkhounds şi a părut că îl înţepă, lumina continuând să se aprindă în pământ. Întregul peisaj a bubuit, iar Nynaeve s-a împiedicat. Lan a căzut la pământ. Darkhounds săriră asupra lui.

NU! îşi spuse Nynaeve, îndreptându-se, ţesând din nou focul. A aruncat un alt câine, apoi altul. Mai mulţi monştri au sărit din spatele formaţiunilor stâncoase. De unde veneau toate? Nynaeve înainta cu paşi mari, explodând cu ţesătura interzisă.

Fiecare lovitură făcea pământul să tremure, ca de durere. Focul nu ar trebui să găsească pământul aşa. Ceva nu era în regulă.

A ajuns lângă Lan. Îşi rupsese piciorul. „Nynaeve!” el a spus. „Trebuie să pleci!”

Ea i-a ignorat cuvintele, îngenunchind şi ţesând foc în timp ce un alt câine înconjura dărâmăturile. Numărul lor creştea, iar ea era atât de obosită. De fiecare dată când a canalizat, a simţit că va fi cu siguranţă ultima ei.

Dar nu putea fi. Nu cu Lan în pericol. Ea a ţesut o Vindecare complexă, punând în ea toată puterea rămasă, reparându-i piciorul. S-a grăbit şi şi-a apucat sabia, întorcându-se pentru a-şi apăra un Darkhound.

Au luptat împreună, ea cu foc, el cu oţel. Dar leagănele lui erau letargice şi îi lua câteva bătăi de inimă mai lungi de fiecare dată când făcea focul. Pământul tremura şi bubuia, ruinele se prăbuşeau de pământ.

„Lan!” ea a spus. „Fii gata să alergi!”

„Ce?”

Cu ultima ei uncie de putere, a ţesut focul şi l-a îndreptat direct în jos în faţa lor. Pământul se ondula în agonie, aproape ca un lucru viu. Pământul s-a despărţit în apropiere, Darkhounds s-au prăbuşit înăuntru. Nynaeve să prăbuşit, Puterea Unică alunecând de pe ea. Era prea obosită ca să fie canalizată.

Lan o apucă de braţ. „Trebuie să mergem!”

Ea se ridică în picioare, luându-l de mână. Împreună, au alergat în sus pe dealul zgomotos. Câinii negri au urlat în urmă, o parte din haită sărind ruptura.

Nynaeve a alergat pentru tot ce merita, agăţându-se de mâna lui Lan. Au urcat pe deal. Pământul tremura atât de îngrozitor, încât nu-i venea să creadă că coliba încă stătea în picioare. S-a împleticit pe deal spre ea, Lan cu ea.

S-a împiedicat, strigând de durere. Mâna lui alunecă de pe degetele ei.

Ea se învârte. În spatele lor, un potop de obişnuiţi a urcat pe vârful dealului, mârâind, dinţii sclipind şi scuipat zburându-le din gură. Lan îi făcu semn să plece, cu ochii mari.

Nu. Ea l apucă de braţ şi, grăbind, l trase n jos pe pantă. Împreună, s-au prăbuşit prin prag şi… şi gâfâind, Munoxzo o oa7 iit din tor anoroal manncit cinnnra mo inynaeve d co. Z-xt exixx Lxa. Xigx-a.l. jă pxo. Ju. Şi-l sixxgu. X-x podeaua rece, goală, tremurând. Într-o inundaţie, ea şi-a amintit totul. Fiecare moment oribil al testului. Fiecare trădare, fiecare ţesătură frustrantă. Neputinţa, ţipetele copiilor, moartea oamenilor pe care i-a cunoscut şi iubit. Ea a plâns pe podea, ghemuindu-se.

XTIXX 1 – 1 1 1 T T 1 ** 1

Întreg corpul ei ardea de durere. Umărul, picioarele, braţele şi spatele îi sângerau încă. A fost arsă până la vezicule pe corp, iar cea mai mare parte a împletiturii ei dispăruse. Părul ei desfăcut îi căzu pe faţă în timp ce încerca să alunge amintirile despre ceea ce făcuse.

A

auzit gemete din apropiere şi, prin ochii îngroziţi, i-a văzut pe Aes Sedai din cerc rupându-şi ţesăturile şi prăbuşindu-se. Ea îi ura. Îi ura pe fiecare dintre ei.

„Uşoară!” vocea lui Sacrin. „Cineva s-o vindece!”

Totul devenea neclar. Vocile au devenit încurcate. Ca nişte sunete sub apă. Sunete paşnice…

Ceva rece a trecut peste ea. Gâfâi, ochii ei deschizându-se larg la şocul de gheaţă al Vindecării. Rosil îngenunche lângă ea. Femeia părea îngrijorată.

V X v… L” T 1 – „A T 1

Durerea a părăsit corpul lui Nynaeve, dar epuizarea ei a crescut de zece ori. Şi durerea din interior… a rămas. Oh, Lumină. Auzea copiii ţipând.

bine”, a spus Sacrin din apropiere, „se pare că va trăi. Acum, vă rog să-mi spună cineva ce a fost, în numele creaţiei însăşi? Părea furioasă. „Am făcut parte din multe creşteri, chiar şi una în care femeia nu a supravieţuit. Dar nu am văzut niciodată, în toate zilele mele, o femeie care trece prin ceea ce tocmai a suferit aceasta”.

„Trebuia să fie testată corespunzător”, a spus Rubinde. „Corect?” întrebă Sacrin, livid.

Nynaeve nu avea puterea să se uite la ei. Ea stătea întinsă, inspirând şi expirând.

„Corect?” repetă Sacrin. „Nu a fost potrivit. Asta a fost de-

a dreptul, răzbunător, Rubinde! Aproape oricare dintre aceste teste a fost peste ceea ce am văzut cerut altor femei. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Voi toţi. Light, uite ce i-ai făcut fetei!”

— Nu are importanţă, spuse Barasine cel Roşu cu o voce rece. „A picat testul”.

„Ce?” Nynaeve mormăi, ridicând în cele din urmă privirea. Ter angrealul se întunecase, iar Rosil adusese o pătură şi hainele lui Nynaeve. Egwene stătea într-o parte, cu braţele strânse în faţa ei. Faţa ei era senină în timp ce îi asculta pe ceilalţi. Ea nu ar avea un vot, dar ceilalţi ar avea, în ceea ce priveşte dacă Nynaeve a trecut testul sau nu.

— Ai eşuat, copile, spuse Barasine, privindu-l pe Nynaeve cu o privire lipsită de emoţii. „Nu ai dat dovadă de un decor potrivit”.

Lelaine de la Albastru dădu din cap, părând supărată că este de acord cu un Roşu. „Acesta a fost pentru a-ţi testa capacitatea de a fi calm ca Aes Sedai. Nu ai arătat asta”.

Ceilalţi păreau incomozi. Nu trebuia să vorbeşti despre specificul unui test. Nynaeve ştia atât de multe. De asemenea, ştia că de cele mai multe ori, eşecul şi moartea erau acelaşi lucru. Deşi nu era teribil de surprinsă să audă afirmaţii că eşuase, acum că se gândea la asta.

— J – i 7 A *w* i 7 1” I 1 Ľ” * 1 – 1 C * – 1

Ea încălcase regulile testului. Ea a fugit pentru a-i salva pe Perrin şi pe alţii. Ea a canalizat înainte că ar fi trebuit. A avut probleme în a chema regretul. Orice altă emoţie a fost, pentru moment, consumată de pierderea goală pe care o A t z A A

simţea.

— Barasine are rost, spuse Seaine, reticent. „Până la

sfârşit, ai fost în mod deschis furios şi ai alergat să ajungi la mulţi dintre marcaje. Şi mai este şi problema ţesăturii interzise. Cel mai tulburător. Nu spun că ar trebui să eşuezi, dar există nereguli”.

Nynaeve încercă să se ridice în picioare. Rosil şi-a pus în and pe umăr pentru a-i interzice, dar Nynaeve a luat braţul şi l-a folosit ca sprmn, ridicându-se pe picioare instabile. Ea a luat pătura şi şi-a înfăşurat-o pe umeri, ţinand-o închisă în faţă.

Se simţea atât de epuizată. „Am făcut ce trebuia. Cine dintre voi nu ar alerga dacă aţi vedea oameni în pericol? Cine dintre voi şi-ar interzice să canalizeze dacă ar vedea Shadowspawn atacând? Am acţionat aşa cum ar trebui un Aes Sedai.

„Acest test”, a spus Barasine, „este menit să se asigure că o femeie este capabilă să se dedice unei sarcini mai mari. Pentru a vedea că poate ignora distragerile momentului şi poate căuta un bine mai înalt”.

— W – 17 1 1 W A I – Îl W. – 1 1

Nynaeve adulmecă. „Am terminat ţesăturile de care aveam nevoie. Mi-am menţinut concentrarea. Da, mi-am rupt calmul, dar mi-am păstrat capul suficient de rece pentru a-mi îndeplini sarcinile. Nu ar trebui să ceri calm doar de dragul calmului, iar interdicţia de a alerga atunci când există oameni pe care trebuie să-i salvezi este o prostie.

„Scopul meu în acest test a fost să demonstrez că merit să fiu Aes Sedai. Ei bine, atunci aş putea argumenta că vieţile oamenilor pe care i-am văzut au fost mai importante decât obţinerea acestui titlu. Dacă pierderea titlului este ceea ce ar fi necesar pentru a salva viaţa cuiva – şi dacă nu ar

exista alte consecinţe – aş face-o. De fiecare dată. A nu-i salva nu ar însemna slujirea unui bine superior; ar fi doar egoist”.

Ochii lui Barasine se deschiseră larg de furie. Nynaeve se întoarse să meargă – cu oarecare dificultăţi – spre o parte a camerei, unde putea să se aşeze pe o bancă şi să se odihnească. Femeile s-au adunat pentru a vorbi încet, iar Egwene a mers – încă senină – spre Nynaeve. Amyrlinul se aşează lângă ea. Deşi i s-a permis să participe la test şi să creeze unele dintre experienţele care au pus-o la încercare pe Nynaeve, alegerea creşterii va fi la latitudinea celorlalţi.

— I-ai supărat, spuse Egwene. „Şi i-a derutat”.

— Am spus adevărul, mormăi Nynaeve.

— Poate, spuse Egwene.

— Dar nu vorbeam de izbucnirea ta. În timpul testului, ai încălcat ordinele care ţi s-au dat”.

„Nu le-am putut ignora. Nu mi-am amintit că mi se dăduseră. Eu… ei bine, de fapt îmi puteam aminti ce trebuia să fac, dar nu şi motivele”. Nynaeve se strâmbă. „De aceea am încălcat regulile. Am crezut că sunt doar arbitrare. Nu-mi aminteam de ce nu trebuia să fug, aşa că, în faţa că văd oameni murind, mi s-a părut o prostie să mergi”.

„Regulile ar trebui să ţină tare, chiar dacă nu le aminteşti”, a spus Egwene. „Şi nu ar fi trebuit să poţi canaliza înainte de a ajunge la marcaj. Asta este în însăşi natura testului”.

Nynaeve se încruntă. „Atunci cum”.

— Ai petrecut prea mult timp în Tel aran rhiod. Acest test… pare să funcţioneze în acelaşi mod ca şi Lumea Viselor. Ceea ce creăm în mintea noastră a devenit împrejurimile voastre”. Egwene clinti limba, clătinând din cap. „I-am

avertizat că acesta ar putea fi un pericol. Practica ta în Lumea Viselor te-a făcut în mod înnăscut capabil să treci testul”.

Nynaeve nu răspunse la asta, simţindu-se rău. Dacă ea a eşuat? Să fii dat afară din Turn acum, după ce te-ai apropiat atât de mult?

— Totuşi, cred că infracţiunile tale te-ar putea ajuta, spuse Egwene încet.

„Ce?”

„Ai prea multă experienţă pentru a vi se face acest test”, a explicat Egwene. „Într-un fel, ceea ce s-a întâmplat este dovada că ai meritat şalul când ţi l-am acordat. Ai executat fiecare dintre ţesături cu experienţă, cu viteză şi pricepere. Mi-a plăcut în mod deosebit modul în care ai folosit ţesături „inutile”, uneori, pentru a ataca lucrurile pe care le-ai văzut”.

— Lupta din cele două râuri, spuse Nynaeve. „Acela ai fost tu, nu-i aşa? Ceilalţi nu cunosc locul suficient de bine zi 7 f pentru a-l crea”.

„Poţi crea uneori viziuni şi situaţii bazate pe mintea femeii care este testată”, a spus Egwene. „Este o experienţă ciudată să foloseşti acest ter angreal. Unul pe care nu sunt sigur că îl înţeleg”.

„Dar The Two Rivers ai fost tu”.

— Da, recunoscu Egwene.

„Şi ultimul. Cu Lan?”

Egwene dădu din cap. „Îmi pare rău. M-am gândit că dacă nu o fac, nimeni nu ar...

„Mă bucur că ai făcut-o”, a spus Nynaeve. „Mi-a arătat ceva”.

„A făcut?”

Nynaeve dădu din cap, cu spatele lipit de perete, ţinând pătura la loc şi închizând ochii. „Mi-am dat seama că dacă i 1 – 71 i-a 1

ar trebui să aleg între a deveni Aes Sedai şi a merge cu Lan, aş alege Lan. Ceea ce mă numesc oamenii nu schimbă nimic în mine. Lan, totuşi… el este mai mult decât un titlu. Încă pot canaliza – pot fi încă eu – dacă nu devin niciodată Aes Sedai. Dar nu aş mai fi niciodată eu însămi dacă l-aş abandona. Lumea s-a schimbat când m-am căsătorit cu el”.

Se simţea… eliberată, cumva, dându-şi seama şi spunând-o.

— Roagă-te ca ceilalţi să nu-şi dea seama de asta, spuse Egwene. „Nu ar fi bine ca ei să stabilească că vei pune ceva A k „/ – r-i-i 1 – a 1 1 *îi X*

Înaintea Turnului Alb”.

„Mă întreb dacă”, a spus Nynaeve, „uneori punem Turnul Alb – ca instituţie – înaintea oamenilor pe care îi servim. Mă întreb dacă îl lăsăm să devină un scop în sine, în loc de un mijloc care să ne ajute să atingem obiective mai mari”.

„Devotamentul este important, Nynaeve. Turnul Alb protejează şi ghidează lumea”.

„Şi totuşi, atât de mulţi dintre noi o facem fără familii”, a spus Nynaeve. „Fără dragoste, fără pasiune dincolo de propriile noastre interese. Deci, chiar dacă încercăm să călăuzim lumea, ne separăm de ea. Riscăm aroganţa, Egwene. Presupunem întotdeauna că ştim cel mai bine, dar riscăm să ne facem incapabili să înţelegem oamenii pe care pretindem că îi slujim”.

Egwene părea tulburată. „Nu exprima prea mult aceste idei, cel puţin nu astăzi. Sunt deja destul de frustraţi de tine. Dar această testare a fost brutală, Nynaeve. Îmi pare

rău. Nu puteam fi văzut în favoarea ta, dar poate că ar fi trebuit să opresc. Ai făcut ceea ce nu trebuia să faci şi asta i-a determinat pe ceilalţi să fie din ce în ce mai severi. Au văzut că copiii bolnavi te rănesc, aşa că i-au pus la încercare din ce în ce mai mulţi. Mulţi păreau să considere victoriile tale un afront personal, un concurs de voinţe. Asta i-a determinat să fie duri. Crud, chiar".

„Am supravieţuit", a spus Nynaeve, cu ochii închişi. „Şi am învăţat multe. Despre mine. Şi despre noi".

— 1 7 J w T A 1 – 7 11* – 1WJ

Ea a vrut să fie Aes Sedai, pe deplin şi cu adevărat îmbrăţişată. Îl dorea foarte mult. Dar, în cele din urmă, dacă aceşti oameni au ales să-i refuze aprobarea, ea ştia că poate continua şi oricum ar putea face ceea ce trebuie să facă.

În cele din urmă, Sitters – urmaţi de Rosil – au urcat. Nynaeve se ridică în picioare pentru a fi respectuoasă.

— Trebuie să discutăm despre ţesătura interzisă pe care ai folosit-o, spuse Saerm, sever.

„Este singurul mod pe care îl cunosc de a distruge Darkhounds", a spus Nynaeve. „A trebuit".

„Nu aveţi dreptul să decideţi asta", a spus Saerm. „Ceea ce ai făcut l-a destabilizat pe ter angreal. Ai fi putut să-l distrugi, să te sinucizi şi poate pe noi. Vrem să jurăm că nu veţi mai folosi niciodată acea ţesătură".

— Nu voi face asta, spuse Nynaeve obosită.

„Şi dacă înseamnă diferenţa dintre a câştiga şalul sau a-l pierde pentru totdeauna?"

„A depune un jurământ că acesta ar fi o prostie", a spus Nynaeve. „Aş putea să mă trezesc într-o situaţie în care oamenii ar muri dacă nu l-aş folosi. Uşoară! Voi lupta în

Ultima Bătălie alături de Rand. Dacă ar fi să ajung la Shayol Ghul şi să descopăr că, fără foc, nu l-aş putea ajuta TK w 1 T J jo T *T* w 1 j pe Dragon să-l oprească pe întunecat? Vrei să aleg între un jurământ nebun şi soarta lumii?

„Crezi că mergi la Shayol Ghul?" întrebă Rubinde, neîncrezător.

— O să fiu acolo, spuse Nynaeve încet. „Nu este o întrebare. Rand mi-a cerut asta, deşi aş fi plecat dacă nu ar fi făcut-o.

Au împărtăşit o privire, părând tulburaţi.

„Dacă ai de gând să mă creşti", a spus Nynaeve, „atunci va trebui doar să ai încredere în judecata mea cu privire la balefire. Dacă nu ai încredere în mine că ştiu când să folosesc o ţesătură foarte periculoasă şi când nu, atunci aş prefera să nu mă creşti".

„Aş fi atent", le-a spus Egwene femeilor. „Refuzul şalului femeii care a ajutat la curăţarea pată de saidin – femeia care a învins-o pe Moghedien însăşi în luptă, femeia căsătorită cu regele din Malkier – ar crea un precedent foarte periculos".

1 * 1 1 l * – l – l «/K – I*

Saerm se uită la ceilalţi. Trei încuviinţări din cap. Yukiri, Seaine şi, în mod surprinzător, Romanda. Trei clătinări din cap. Rubinde, Barasme, Lelame. Asta a rămas doar pe Saerm. Votul decisiv.

Brown se întoarse „spre ea. „Nynaeve al' Meara, declar că ai trecut acest test. Îngust".

În lateral, Egwene scoase un oftat de uşurare uşor – aproape inaudibil. Nynaeve şi-a dat seama că îşi ţinuse – îi i – i I n i i – 7 7 i respiraţia. „E gata!" spuse Rosil, bătând din palme. „Nimeni să nu vorbească vreodată despre ceea ce s-

a întâmplat aici. Este pentru noi să împărtăşim în tăcere cu cea care a experimentat-o. E gata”.

Femeile au încuviinţat din cap, chiar şi cele care votaseră împotriva lui Nynaeve. Nimeni nu ar şti că Nynaeve aproape că eşuase. Probabil că se confruntaseră cu ea cu privire la incendiu direct – în loc să caute o pedeapsă oficială – din cauza tradiţiei de a nu vorbi despre ceea ce să întâmplat în ter angreal.

Rosil bătu din nou din palme. „Nynaeve al’ Meara, vei petrece noaptea în rugăciune şi contemplare a poverilor pe care le vei prelua a doua zi, când vei îmbrăca şalul unui Aes Sedai. E gata”. A aplaudat a treia şi ultima oară.

— Mulţumesc, spuse Nynaeve. „Dar am deja şalul meu şi…”

Se întrerupse în timp ce Egwene îi aruncă o privire. O privire senină, dar totuşi o privire. Poate că Nynaeve împinsese de la lucrurile destul de departe în seara asta.

— Voi fi bucuros să urmez tradiţia, continuă Nynaeve, eliminând obiecţia. „Atâta timp cât mi se permite să fac mai întâi un lucru foarte important. Atunci mă voi întoarce şi voi împlini tradiţia”.

Nynaeve avea nevoie de o poartă pentru a ajunge unde d acea. Nu le spusese în mod special celorlalţi că va părăsi Turnul pentru a-şi îndeplini sarcina. Dar nici ea nu X w X 7 X

spusese că nu o va face.

Se grăbi prin tabăra întunecată de corturi care stătea chiar în afara unui zid parţial construit. Cerul nopţii era întunecat, cu norii aceia care îl acopereau şi incendiile ardeau în perimetrul taberei. Poate prea multe incendii. Cei de aici erau extrem de precauţi. Din fericire, gardienii o lăsaseră să intre în tabără fără comentarii; inelul Marelui Şarpe a făcut

minuni atunci când este aplicat în locaţiile potrivite. I-au spus chiar unde să găsească femeia pe care o X w X X căuta.

Într-adevăr, Nynaeve fusese surprins să găsească aceste corturi în afară, mai degrabă decât în interior, zidurile Turnului Negru. Aceste femei fuseseră trimise să-l lege pe Asha man, aşa cum îi oferise Rand. Dar, potrivit gardienilor, trimisul lui Egwene fusese pus să aştepte. Asha man spusese că „alţii aveau prima alegere”, orice ar însemna asta. Probabil că Egwene ştia mai multe; trimisese mesageri încoace şi înapoi cu femeile de aici, în special pentru a le avertiza despre surorile negre care ar putea fi printre ele. Cei de care cunoscuseră dispăruseră înainte de sosirea primilor mesageri.

Nynaeve nu a avut gândul să ceară mai multe detalii în acest moment. Avea o altă sarcină. S-a urcat la cortul potrivit, simţindu-se atât de obosită din cauza testării, încât a simţit că în curând se va prăbuşi la pământ într-un val de pânză galbenă. Câţiva Gardieni au trecut prin tabăra din apropiere, privind-o cu expresii calme.

Cortul din faţa ei era un simplu lucru gri. Era luminat cu o strălucire slabă, iar umbrele se mişcau înăuntru.

— Myrelle, spuse Nynaeve cu voce tare. „As vorbi cu tine”. A fost surprinsă de cât de puternică suna vocea ei. Nu simţea că îi mai rămânea multă putere.

Umbrele s-au oprit, apoi s-au mişcat din nou. Clapele cortului foşneau şi o faţă confuză se uită afară. Myrelle purta o cămaşă de noapte albastră, aproape translucidă, iar unul dintre Gardienii ei – un urs de bărbat cu o barbă neagră groasă după moda Illianer – stătea fără cămaşă pe podeaua cortului dinăuntru.

„Copil?” spuse Myrelle, părând surprinsă. „Ce faci aici?” Era o frumuseţe cu tenul măsliniu, cu părul lung şi negru şi curbe rotunjite. Nynaeve a trebuit să se oprească să-şi întindă mâna după împletitură. Era prea scurt acum pentru a trage. Asta avea să fie nevoie de mult să te obişnuieşti.

— Ai ceva care îmi aparţine, spuse Nynaeve.

„Hmm... Asta depinde de părere, copile”. Myrelle se încruntă.

„Am fost crescut astăzi”, a spus Nynaeve. „Oficial. Am trecut testul. Acum suntem egali, Myrelle”. A lăsat a doua parte nespusă – că Nynaeve era cel mai puternic dintre cei XT – a T 1 w-7 i 1 – X

rloi Mu oqto mi I arunci doi. Nueslecuadevăialeyal, atunci.

— Întoarce-te mâine, spuse Myrelle. „Sunt ocupat”. S-a mutat să se întoarcă în cort.

Nynaeve prinse braţul femeii. „Nu ţi-am mulţumit niciodată”, a spus ea, deşi a trebuit să strângă din dinţi pentru a scoate cuvintele. „Aşa fac acum. El trăieşte din cauza ta. Am realizat asta. Totuşi, Myrelle, nu este momentul să mă împingi. Astăzi, am văzut măcelăriţi oameni pe care îi iubesc, am fost forţat să condamn copiii la chinuri vii. Am fost ars, biciuit şi grăpat. Îţi jur, femeie, dacă nu treci de legătura mea Lan chiar în acest moment, voi păşi în acel cort şi te voi învăţa ce înseamnă ascultare. Nu mă apăsa. Dimineaţa, jur cele Trei Jurăminte. Sunt liber de ei pentru încă o noapte”.

Myrelle încremeni. Apoi a oftat şi a ieşit înapoi din cort. „Aşa să fie. Ea a închis ochii, ţesând Spirit şi trimiţând ţesăturile în Nynaeve.

Se simţea ca şi cum un obiect i se împinge fizic în minte. Nynaeve gâfâi, împrejurimile ei învârtindu-se. Myrelle se

întoarse şi se strecură înapoi în cortul ei. Nynaeve alunecă pană stătea pe pământ. Ceva înflorise în mintea ei. O conştientizare. Frumos, minunat.

A

fost el. Şi era încă în viaţă.

Lumină Binecuvântată, se gândi ea, cu ochii închişi. Mulţumesc.

O poartă deschisă

„Ne-am gândit că este mai bine”, a spus Sezonid, „să lăsăm pe unul dintre noi să dea raportul complet. Am adunat informaţii de la ceilalţi pentru prezentare”.

Perrin dădu din cap absent. Stătea pe perne în pavilionul de întâlniri, cu Faile lângă el. Era din nou plin de oameni.

— Cairhien este încă în mizerie, desigur, începu Sezonid. Green, de afaceri, era o femeie scurtă. Nu rău sau dezagreabil, dar chiar şi interacţiunile ei cu Gardienii ei păreau ca ale unui fermier prosper cu muncitorii săi. „Tronul Soarelui a rămas neocupat mult prea mult timp. Toţi ştiu că Lordul Dragon i-a promis tronul lui Elayne Trakand, dar ea s-a chinuit să-şi asigure propriul tron. Ea a făcut-o în sfârşit, după rapoarte”.

Se uită la Perrin pentru comentarii, mirosind satisfăcută. Se scărpina la barbă. Acest lucru era important şi trebuia să fie atent. Dar gândurile despre antrenamentul lui în visul lupului îi tot atrăgeau mintea. „Deci Elayne este regina. Asta trebuie să-l facă fericit pe Rand”.

— Reacţia Lordului Dragon este necunoscută, continuă – 1 1 7 w zi 1 – i îi i – i i-i 1 – i

Sezonid, de parcă ar fi bifat un alt articol dintr-o listă. Înţelepţii nu au făcut niciun comentariu şi nu au pus întrebări; stăteau pe pernele lor într-un grup mic, ca niturile

pe o balama. Probabil, Fecioarele le spuseseră deja toate acestea.

„Sunt în mod rezonabil sigur că Lordul Dragon este în Arad Doman”, a continuat Sezonid. „Mai multe zvonuri vorbesc despre asta – deşi, desigur, există zvonuri care îl plasează în multe locuri. Dar Arad Doman are sens pentru el ca o cucerire tactică, iar tulburările de acolo ameninţă să destabilizaze Ţările de Graniţă. Nu sunt sigur dacă este adevărat că l-a trimis pe Aiel acolo sau nu.

— A făcut-o, spuse Edarra simplu. Ea nu a oferit alte explicaţii.

— Da, spuse Sezonid. „Ei bine, multe dintre zvonuri spun că plănuieşte să se întâlnească cu Seanchan în Arad Doman. Bănuiesc că ar vrea ca clanurile de acolo să-l ajute”.

Asta a adus gânduri despre Maiden. Perrin şi-a imaginat pe Damane şi pe înţelepţii în război, Puterea Unică smulgând rândurile de soldaţi, pământul sângelui şi focul învârtindu-se în aer. Ar fi ca fântânile lui Dumai, doar mai rău. Tremura. Oricum, din viziuni – şi au apărut în timp ce Sezonid vorbea – ştia că Rand era acolo unde a spus ea.

a continuat Sezonid, vorbind despre comerţ şi resurse alimentare din Cairhien. Perrin se trezi gândindu-se la acel perete violet ciudat pe care îl văzuse în visul lupului. Idiotule, îşi spuse el cu severitate. Ascultă în continuare. T T w I Tellw 1WJ w KT

Uşoară! El a fost într-adevăr un conducător rău. Nu 7 11 w 1 *A* p. 1 – 1 *A* 1 1 V v avusese probleme să alerge în faţa lupilor când îl lăsaseră să vâneze. De ce nu ar putea face acelaşi lucru pentru propriul său popor?

„Lacrima este adunarea trupelor”, a spus Sezonid.

„Zvonurile spun că Lordul Dragon i-a poruncit regelui Darlin să adune oameni pentru război. Se pare că există un rege în Te-ar acum, apropo. Un eveniment curios. Unii spun că Darlin va mărşălui pentru Arad Doman, deşi alţii spun că trebuie să fie pentru Ultima Bătălie. Alţii insistă că al' Thor intenţionează să-l învingă pe Seanchan mai întâi. Toate cele trei opţiuni par plauzibile şi nu pot da mai mult fără să merg la Te-ar". Se uită la Perrin, mirosind plină de speranţă.

— Nu, spuse Perrin. „Nu încă. Rand nu este în Cairhien, dar Andor pare stabil. Este cel mai logic să mă duc acolo şi să vorbesc cu Elayne. Ea va avea informaţii pentru noi.

Faile mirosea îngrijorat.

„Lord Aybara", a spus Sezonid, „crezi că regina vă va primi? Cu steagul lui Manetheren şi cu titlul tău de Lord... Perrin se încruntă. „Amândouă bannerele alea nebuneşti sunt jos acum şi Elayne va vedea lucrurile bine, după ce i-o voi explica".

— Şi soldaţii mei? spuse Alliandre. „Probabil veţi dori să întrebaţi înainte de a muta trupe străine pe pământul andoran".

— Nu vei veni, spuse Perrin.

— Am mai spus-o, Alliandre. Vei fi în Jehannah. Vă vom duce acolo de îndată ce vom avea de-a face cu Whitecloaks".

— Atunci s-a luat o decizie în privinţa lor? întrebă Arganda, aplecându-se înainte, nerăbdătoare şi entuziasmată.

— Au cerut o bătălie, spuse Perrin. „Şi ei ignoră cererile mele pentru continuarea parlamentului. Am mintea să le dau luptă". Au început să vorbească despre asta, deşi în curând a devenit o discuţie despre ce înseamnă să ai un rege în Te-ar. În cele din urmă, Sezonid şi-a dres glasul şi a

condus conversaţia înapoi la raportul ei.

„Seanchanii sunt o chestiune de mare discuţie în Cairhien”, a spus Sezonid. „Invadatorii par să se concentreze pe securizarea pământurilor lor, inclusiv pe Altara. Totuşi, ele încă se extind în vest şi există lupte campale pe Câmpia Almoth”.

„Extinderea spre Arad Doman”, a spus Arganda. „Acolo se pregăteşte o bătălie”.

X 1 7 – 11” *d*”.

— Cel mai probabil, spuse Sezonid.

„Dacă vine Ultima Bătălie”, a spus Annoura, „atunci ar fi avantajos să avem o alianţă cu Seanchan”. Părea gânditoare, cu picioarele încrucişate, în timp ce stătea pe perna ei de mătase albastră şi galbenă brodată.

— I-au înlănţuit pe înţelepţi, spuse Edarra, cu chipul ei prea tânăr devenind întunecat. Mirosea periculos. Furios, dar rece, ca mirosul înainte ca o persoană să plănuiască să omoare. „Nu doar Shaido, care îşi merită soarta. Dacă există o alianţă cu Seanchan, aceasta se va încheia imediat ce munca lui Car a cam este terminată. Deia, mulţi dintre oamenii mei vorbesc despre o ceartă de sânge cu aceşti invadatori”.

— Mă îndoiesc că Rand vrea un război între voi, spuse Perrin.

— Un an şi o zi, spuse Edarra simplu. „Înţelepţii nu pot fi luaţi gai sham, dar poate că modurile Seanchan sunt diferite. Indiferent, le vom acorda un an şi o zi. Dacă nu îşi eliberează captivii când îi cerem după acel timp, ne vor cunoaşte suliţele. Car a carnul nu ne poate cere mai mult”.

Pavilionul a crescut nemişcat.

— Oricum, spuse Sezonid, dreşindu-şi glasul. „Odată ce

am terminat cu Cairhien, ne-am întâlnit cu cei care au plecat la Andor pentru a verifica zvonurile de acolo”.

Acteantă snnse Perrin Andor?” LeavQ., spus. L en. Nek –, iol.

„Înţelepţii au decis să trimită Fecioare acolo”.

7 „A T 1 1 /K /K – T-v – J /v 1 1

— Nu ăsta era planul, mârâi Perrin, uitându-se la înţelepţii.

— Tu nu ne controlezi, Perrin Aybara, spuse Edarra calm. „Trebuia să ştim dacă mai există Aiel în oraş sau nu şi dacă Car a cam era acolo. Asha manul tău s-a conformat când le-am cerut poarta de acces”.

Fecioarele ar fi putut fi văzute, mormăi el. Ei bine, îi spusese lui Grady să facă porţile aşa cum i-a cerut Aiel, deşi se referea la momentul plecării şi al întoarcerii. Ar fi trebuit să fie mai precis.

Ei bine, nu au fost văzuţi”, părea Sezonid exasperat, ca unul care vorbeşte cu un copil prost. „Cel puţin nu de către cineva cu care nu intenţionau să vorbească”. Uşoară! Era el, sau începea să pară mult ca un înţelept? Asta făceau Sezonid şi ceilalţi în tabăra Aiel? înveţi să devii mai încăpăţânat? Lumina îi ajută pe toţi.

t 7 1 – e 7 – i r* i i 1 i – „Indiferent”, a continuat Sezonid, „a fost înţelept din partea noastră să vizităm Caemlyn. Nu se poate avea încredere în zvonuri, mai ales atunci când se spunea că unul dintre cei părăsiţi operează în zonă”.

T T 1 1 * v7 * r ni? A 1 11 T A 1 *jf*

„Unul dintre Părăsiţi?” întrebă Gallenne. „În Andor?” Perrin dădu din cap, făcând semn pentru încă o ceaşcă de ceai încălzit. „Rand a spus că a fost Rahvin, deşi eram în Two Rivers când a avut loc bătălia”. Culorile se învârteau în capul lui Perrin. „Rahvin îşi făcea identitatea unuia dintre

nobilii locali, un bărbat pe nume Gabral sau Gabil sau aşa ceva. A folosit-o pe Regina – a făcut-o să se îndrăgostească de el sau ceva de genul – şi apoi a ucis-o”.

O

tavă de servire a lovit pământul cu un zgomot de zgomot.

L” / Z” l – 1 1 11L *lj – Ceşti de porţelan s-au spulberat, ceaiul stropit în aer. Perrin se răsuci, înjurând, şi câteva dintre Fecioare săriră în picioare, ţinând în mână cuţitele.

Maighdin stătea în picioare, părând uluită, cu braţele în lateral. Tava căzută zăcea pe pământ înaintea ei.

„Maighdin!” spuse Faile. „Eşti în regulă?”

Servitoarea cu părul de soare se întoarse spre Perrin, părând uluită. „Dacă vă rog, Domnul meu, veţi repeta ceea ce aţi spus?”

„Ce?” întrebă Perrin. „Femeie, ce s-a întâmplat?”

— Ai spus că unul dintre Părăsiţi şi-a stabilit reşedinţa în Andor, spuse Maighdin cu voce calmă. Ea i-a aruncat o privire la fel de ascuţită ca şi a primit-o de la orice Aes 7”1 1 – 1 – 1 l – 1 „r-lJ»

Sedai. „Eşti sigur de ceea ce ai auzit?”

Perrin se lăsă pe spate pe pernă, scărpmându-şi bărbia. „Sigur că pot fi. A trecut ceva timp, acum, dar ştiu că Rand era convins. S-a luptat cu cineva cu Puterea Unică în palatul Andoran”.

„Numele lui era Gaebril”, a spus Sulin. „Am fost acolo. Fulgerul izbucni dintr-un cer deschis şi nu exista nicio îndoială că era Puterea Unică. A fost unul dintre Părăsiţi”.

„Au fost unii în Andor care au susţinut că Car a cam au vorbit despre asta, a adăugat Edarra. „El a spus că acest Gaebril a folosit ţesături interzise pe zonele umede din palat, răsucindu-le minţile, făcându-i să gândească şi să

facă cum dorea”.

„Maighdin, ce s-a întâmplat?” întrebă Perrin. „Lumină, femeie, acum e mort! Nu trebuie să-ţi fie frică”.

— Trebuie să fiu scuzat, spuse Maighdin. Ea a plecat din foişor, lăsând împrăştiate pe pământ tava şi porţelanul sz X *t* XX *t* X *t* spart, alb de os.

— Mă voi ocupa de ea mai târziu, spuse Faile, stânjenit. „Este tulburată să constate că a trăit atât de aproape de unul dintre Părăsiţi. E din Caemlyn, ştii.

Ceilalţi au dat din cap, iar alţi servitori au înaintat pentru a curăţa mizeria. Perrin şi-a dat seama că nu avea de gând să mai bea ceai. Omule prost, se gândi el. Ai trăit cea mai mare parte a vieţii tale fără să poţi comanda ceai la comandă. Nu veţi muri acum că nu puteţi obţine e în i 7 i 17

reumplere fluturând mâna.

xdw – 1 1 i

— Să mergem mai departe, spuse el, aşezându-se pe pernele lui. Nu s-a putut niciodată să se simtă confortabil cu lucrurile blestemate.

— Raportul meu s-a terminat, spuse Sezonid, ignorând-o pe servitoarea care curăţa cioburi de porţelan în faţa ei.

„Sunt la decizia mea anterioară”, a spus Perrin. „Este important să ai de-a face cu Whitecloaks. După aceea vom merge la Andor şi voi vorbi cu Elayne. Grady, cum te 1 * *11* *

descurci?”

Asha manul înrăit şi-a ridicat privirea de unde stătea în haina lui neagră. „M-am vindecat pe deplin din boală, Domnul meu, iar Neald aproape că este la fel de bine”.

— Încă arăţi obosit, spuse Perrin.

din 1 x 1 1 w – i i /v i

„Sunt”, a spus Grady, „dar arde-mă, sunt mai bun decât eram multe zile pe câmp înainte de a merge la Turnul Negru”.

„Este timpul să începem să trimitem unii dintre aceşti *e* – J – 1 11 1 *1JI* T’l – Z-1 71 refugiaţi acolo unde le este locul”, a spus Perrin. „Cu acele cercuri, poţi menţine o poartă deschisă mai mult timp?”

„Nu sunt sigur. A fi în cerc este încă obositor. Poate mai mult. Dar pot face porţi mult mai mari cu autorul femeilor, suficient de largi pentru a trece prin două vagoane”.

„Bun. Vom începe prin a-i trimite acasă pe oamenii obişnuiţi. Fiecare persoană pe care o vedem acolo unde îi aparţine va fi o piatră de pe spatele meu”.

x 7 – 1 X w x x V r-\ A 1 W I – J – I Ti r 1 J – 1 – J

— Şi dacă nu vor să meargă? întrebă Tam. „Mulţi dintre ei au început antrenamentul, Perrin. Ei ştiu ce urmează şi ar prefera să se confrunte cu asta aici, cu tine, decât să se înghesuie în casele lor.

Uşoară! Nu existau oameni în această tabără care să fi vrut să se întoarcă la familiile lor? „Cu siguranţă că sunt unii dintre ei care vor să se întoarcă”.

— Unele, spuse Tam.

— Amintiţi-vă, spuse Faile, cei slabi şi bătrâni au fost trimişi de Aiel.

Arganda dădu din cap. „M-am uitat la aceste trupe. Din ce în ce mai mulţi gai sham ies din stupoare, iar când o fac, sunt duri. Greu ca mulţi soldaţi pe care i-am cunoscut”.

„Unii vor dori să verifice familia”, a spus Tam, „dar numai dacă îi vei lăsa înapoi. Ei pot vedea acel cer. Ei ştiu ce urmează”.

„Deocamdată, îi vom trimite înapoi pe cei care vor să

plece şi să rămână în casele lor”, a spus Perrin. „Nu pot să mă descurc cu ceilalţi decât după ce nu termin cu Mantele Albe”.

— Excelent, spuse Gallenne nerăbdător.

— Ai un plan de atac?

— Ei bine, spuse Perrin, îmi dau seama că, dacă vor fi suficient de însoţitori pentru a se alinia, ne vom întâlni cu arcaşii şi canalizatorii mei şi îi vom distruge.

„Sunt de acord cu acest plan”, a spus Gallenne, „atâta timp cât oamenii mei pot cere să se ocupe de turba rămasă la sfârşit”.

— Balwer, spuse Perrin. „Scrie Whitecloaks. Spune-le că ne vom lupta şi că ar trebui să-şi aleagă un loc”.

În timp ce rostia cuvintele, simţi o ciudată reticentă. Părea o risipă să ucizi atât de mulţi care puteau lupta împotriva Umbrei. Dar el nu a văzut o cale de ocolire.

Balwer dădu din cap, mirosind aprig. Ce i-au făcut Whitecloaks lui Balwer? Secretara prăfuită era fascinată de

Întâlnirea a început să se despartă. Perrin a păşit spre partea deschisă a cortului şi a privit grupurile separate plecând, Alliandre şi Arganda îndreptându-se spre secţiunea lor din tabără. Faile a mers lângă Berelain; ciudat, cei doi vorbeau împreună. Mirosurile lor spuneau că sunt supăraţi, dar cuvintele lor păreau prietenoase. Ce r „— x * 1 7 * o x x făceau cei doi?

Din tava scăpată au rămas doar câteva pete umede pe pământul din interiorul cortului. Ce a fost în neregulă cu Maighdin? Un astfel de comportament neregulat era tulburător; prea des, a fost urmată de o anumită manifestare a puterii Celui întunecat.

„Lordul meu?” întrebă o voce, precedată de o tuse liniştită.

Perrin se întoarse, realizând că Balwer aştepta în spatele lui. Secretara stătea cu mâinile strânse în faţa lui, arătând ca un morman de beţe pe care copiii le îmbrăcaseră într-o cămaşă şi o haină veche.

„Da?” întrebă Perrin.

„S-a întâmplat să aud mai multe lucruri de ah, un oarecare interes în timp ce îi vizitam pe cărturarii din Cairhien”.

— Ai găsit proviziile, nu?

„Da, da. Sunt destul de bine aprovizionat. Te rog, un moment. Cred că veţi fi interesat de ceea ce am auzit”.

— Atunci, dă-i drumul, spuse Perrin, întorcându-se /K – /K * 1 * T Ti 1 * 1 1 – 1 1 J – 1

Înapoi în pavilion. Ultimul dintre ceilalţi plecase.

Balwer vorbi cu o voce blândă. „În primul rând, Domnul meu, se pare că Copiii Luminii sunt în legătură cu Seanchan. Este cunoscut acum şi îmi fac griji că forţa din faţa noastră a fost plantată pentru…

„Balwer”, îl întrerupse Perrin, „ştiu că îi urăşti pe Mantele Albe, dar mi-ai spus deja vestea asta de o jumătate de duzină de ori”.

„Da, dar”.

— Nimic mai mult despre Mantele Albe, spuse Perrin, ridicând o mână. „Dacă nu sunt ştiri specifice despre această forţă care ne este în faţă. Ai ceva din astea?”

„Nu, Domnul meu”.

„Bine atunci. Mai era ceva ce ai vrut să-mi spui?”

Balwer nu dădu semne de enervare, dar Perrin simţea II T * 1 I I* W – w *jr*. „I All ll-l nemulţumire. Light ştia că Mantele Albe aveau multe de răspuns, iar Perrin nu l-a învinovăţit pe Balwer pentru ura 1 * X 1 1 – i 1 – i 7 X X

lui, dar a devenit obositor.

„Ei bine, domnule”, a continuat Balwer, „aş risca că poveştile despre Dragonul Renăscut care dOreşte un armistiţiu cu Seanchan sunt mai mult decât auzite inutile. Mai multe surse indică faptul că a dat în judecată liderul lor pentru pace”.

„Dar ce i-a făcut cu mana?” întrebă Perrin, eliminând încă o imagine a lui Rand din viziunea lui.

„Ce a fost asta, Domnul meu?”

— Nimic, spuse Perrin.

„În plus, a spus Balwer, întinzându-şi mâna în mânecă, „există un număr alarmant de aceştia care călătoresc printre poşete tăiate, degete şi tapiţe pentru picioare în Cairhien”. Scoase o foaie de hârtie pe care se afla o schiţă a fetei lui Perrin. Asemănarea era alarmant de bună. Perrin luă ziarul, încruntat. Nu erau cuvinte despre el. Balwer i-a întins al doilea, identic cu primul. A urmat o a treia lucrare, aceasta cu o poză a lui Mat.

„De unde ai luat astea?” întrebă Perrin.

„Aşa cum am spus, Domnul meu”, a continuat Balwer, „ei sunt răspândiţi în anumite cercuri. Se pare că există sume foarte mari de bani promise oricărei persoane care poate să-ţi scoată cadavrul, deşi nu am putut stabili cine va plăti”.

— Şi le-ai descoperit în timp ce vizitai oamenii de i – i Y 1 1 1 – 1 rA /v 1 TA – ştiinţă de la şcoala lui Rand? întrebă Perrin.

Scribul cu faţa ciupită nu arăta nicio emoţie.

„Cine eşti cu adevărat, Balwer?”

„O secretară. Cu o oarecare măsură de pricepere în a găsi secrete”.

„Ceva măsură? Balwer, nu te-am întrebat de trecutul tău. Cred că un bărbat merită să poată începe din nou. Dar

acum Whitecloaks sunt aici şi aveţi o anumită legătură cu ei. Trebuie să ştiu ce este”.

Balwer rămase tăcut o vreme. Pereţii înălţaţi ai foişorului foşneau.

„Angajatorul meu anterior a fost un om pe care l-am respectat, Domnul meu”, a spus Balwer. „El a fost ucis de Copiii Luminii. Unii dintre ei ar putea să mă recunoască”.

„Ai fost un spion pentru această persoană?” întrebă Perrin.

Buzele lui Balwer se întoarseră distinct. Vorbea mai încet. „Am doar o minte pentru a-mi aminti fapte, Domnul meu”.

„Da, ai o minte foarte bună pentru asta. Serviciul tău îmi este de folos, Balwer. Încerc doar să-ţi spun asta. Sunt bucuros că eşti aici”.

Bărbatul mirosea mulţumit. „Dacă pot să spun, Domnul meu, este reconfortant să lucrez pentru cineva care nu vede informaţiile mele ca pe un simplu mijloc de a-i trăda sau de a-i compromite pe cei din jur”.

bine, oricum ar fi, probabil că ar trebui să încep să vă plătesc mai bine, spuse Perrin.

Asta i-a dat lui Balwer un parfum de panică. „Nu va fi necesar”.

„Puteţi cere salarii mari de la orice număr de lorzi sau negustori!”

— Oameni mărunţi fără importantă, spuse Balwer cu o mişcare din degete.

„Da, dar tot cred că ar trebui să fii plătit mai mult. Este un simţ simplu. Dacă angajezi un ucenic fierar pentru forja ta şi nu-l plăteşti suficient de bine, el îşi va impresiona clienţii obişnuiţi, apoi va deschide o nouă forjă peste drum în momentul în care îşi poate permite”.

Al 1 7 * A 1 1 x 1

— Ah, dar nu vezi, domnule, spuse Balwer. „Banii nu înseamnă nimic pentru mine. Informaţia – asta este ceea ce este important. Fapte şi descoperiri… sunt ca pepite de aur. Aş putea să dau acel aurul unui bancher obişnuit să facă monede, dar prefer să-l dau maestrului meşter pentru a face ceva frumos.

„Te rog, Domnul meu, lasă-mă să rămân un simplu secretar. Vezi tu, una dintre cele mai uşoare moduri de a-ţi da seama dacă cineva nu este ceea ce pare este să-i verifici salariul”. El a chicotit. „Am descoperit mai mult de un asasin sau spion în acest fel, da, am făcut-o. Nu este nevoie de plată. Oportunitatea de a lucra cu tine este propria ei plată”.

Perrin a ridicat din umeri, dar a dat din cap, iar Balwer s-a retras. Perrin ieşi din pavilion, ţinând pozele în buzunar.

— Au deranjat. Ar fi pariat că aceste poze erau şi în Andor, plasate de cei Părăsiţi.

x T’l i * 1 j7 I – /KJ1/K1 1

Pentru prima dată, se trezi întrebându-se dacă va avea nevoie de o armată pentru a se menţine în siguranţă. A fost un gând tulburător.

Valul de trolloci bestiali a năvălit peste vârful dealului, depăşind ultima dintre fortificaţii. Mormăiau şi urlău, mâinile cu degete groase sfâşiind pământul întunecat al Saldeanului şi ţinând strâns săbii, suliţe cu cârlig, ciocane, bâte şi alte arme rele. Pe unii picura scuipat din buzele cu colţi, în timp ce pe alţii ochi mari şi prea umani se uitau din spatele ciocurilor răi. Armura lor neagră era decorată cu vârfuri.

Oamenii lui Ituralde au stat puternici alături de el în partea de jos a pantei din spate a dealului. El ordonase ca tabăra

inferioară să se desfiinţeze şi să se retragă cât au putut spre sud, de-a lungul malului râului. Între timp, armata se retrăsese din fortificaţii. Ura să predea terenul înalt, dar să fi împins pe acel deal abrupt în timpul unui atac ar fi fost mortal. Avea loc să se retragă, aşa că l-ar folosi, acum că fortificaţiile erau pierdute. Şi-a poziţionat forţele chiar la baza dealului, aproape de locul unde fusese cândva tabăra de jos. Soldaţu Domani purtau şepci de oţel şi îşi aşezaseră ştiuţele de paisprezece picioare cu paturi în pământ, ţinându-le pentru mai multă stabilitate, puncte de oţel spre valul falnic de trolloci. O poziţie clasică de apărare: trei rânduri de suturi şi scuturi, ştiuci înclinate spre vârful pantei. Când primul rang de ştiuci ucidea un Trolloc, ei se lăsau înapoi şi îşi trăgeau armele libere, lăsându-l pe cel de-al doilea rang înainte să omoare. O retragere lentă, atentă, rang cu rang. Un şir dublu de arcasi în spate au început să piardă săgeţi, lovind val după val în Shadowspawn, aruncând cadavre pe panta. Aceia sau rostogolit, unii încă ţipând, stropit sânge întunecat. Un număr mai mare a continuat să coboare, peste fraţii lor, încercând să ajungă la sugari.

Un Trolloc cu cap de vultur a murit pe o ştiuca în faţa lui Ituralde. De-a lungul marginilor ciocului obiectului aveau aşchii, iar capul său – întins cu ochi de prădător – se aşeza pe un gât asemănător unui taur, marginea penelor acoperită cu un fel de substanţă întunecată şi uleioasă. Monstrul a ţipat în timp ce a murit, cu vocea scăzută şi doar puţin aviară, formând cumva sunete guturale în limba trolloc.

„Tine!” strigă Ituralde, întorcându-şi şi trecându-şi calul la trap pe rândul sucarilor. „Păstrează formaţia, te arde!”

Trollocii au coborât pe versantul dealului, murind pe acele ştiuci. Ar fi o amânare temporară. Erau prea mulţi Trolloci şi chiar şi o linie de ştiucă triplă rotativă ar fi copleşită. Aceasta a fost o tactică de întârziere. În spatele lor, restul trupelor sale şi-au început retragerea. Odată ce liniile s-au slăbit, Asha man şi-a asumat povara apărării, câştigând timp pentru ca pikieru să se retragă.

Dacă Asha man ar putea gestiona puterea. Îi împinsese cu putere. Poate prea greu. Nu le cunoştea limitele aşa cum le cunoştea pentru trupele obişnuite. Dacă ar fi fost capabili să înfrângă înaintarea Trollocului, armata lui ar cădea înapoi spre sud. Acea retragere îi va duce pe lângă siguranţa lui Maradon, dar nu li s-ar fi permis să intre. Cei dinăuntru au respins toate încercările de comunicare ale lui Ituralde. „Nu încurajăm invadatorii” fusese răspunsul de fiecare dată. Proştii de sânge.

bine, trollocii s-ar forma probabil în jurul lui Maradon pentru un asediu susţinut, dându-i lui Ituralde şi oamenilor săi timp să se întoarcă într-o poziţie mai apărabilă.

„Tine!” Ituralde a sunat din nou, trecând pe lângă zonă în care presa Trolloc începea să dea rezultate. În v *C* 1 – T r* – i – 1 1 1 1 i – i vârful uneia dintre fortificaţiile de pe deal, o haită de trolloci cu cap de lup pândea, precauţi, în timp ce tovarăşii lor se îndreptau înaintea lor. „Arcaşi!” spuse Ituralde, arătând.

A urmat o salvă de săgeţi, împroşcând trollocii cu cap de lup, sau „Minţi”, aşa cum începuseră să le numească Jurătorii de Dragon din armata lui Ituralde. Trollocii aveau propriile lor trupe şi organizaţii, dar oamenii săi se refereau adesea la indivizi prin caracteristicile pe care le prezentau. „Coarne” pentru capre, „Cicuri” pentru şoimi, „Braţe”

pentru urşi. Cei cu capete de lup erau adesea p rintre cei mai mteligenţi; unii saldeeni pretindeau că i-au auzit vorbind limbajul uman pentru a se târgui sau a păcăli adversarii.

Ituralde ştia multe despre Trollocs acum. Trebuia să-ţi cunoşti inamicul. Din păcate, a existat o mare varietate în inteligenţa şi personalitatea Trolloc. Şi erau mulţi trolloci care împărtăşeau atribute fizice din diferite grupuri. Ituralde a jurat că a văzut o urâciune răsucită cu pene de şoim, dar cu coarne de capră.

Trollocii din vârful fortificaţiei au încercat să iasă din calea săgeţilor. O haită mare de fiare uriaşe în spate le împinse pe deal cu un vuiet. Trollocii erau lucruri laşi, în mod normal, cu excepţia cazului în care erau foame, dar dacă erau biciuiţi în frenezie, luptau bine.

Fades ar urma acest val iniţial. Odată, arcaşii nu mai aveau săgeţi, iar Trollocii îi înmuiase pe oamenii de dedesubt. Ituralde nu a aşteptat cu nerăbdare asta.

Lumină, se gândi Ituralde. Sper că i-am putut depăşi. Asha man a aşteptat în depărtare ordinul său. Şi-ar fi dorit să le aibă mai aproape. Dar nu putea risca. Erau un atu prea important pentru a fi pierdut în faţa unei săgeţi A w w. A A A *t f* rătăcitoare.

Să sperăm că primele rânduri ale trollocilor aveau să fie puternic lovite de şi-şi, carcasele lor răsucite şi strânse de ştiuci – iar trollocii din spate poticnindu-se şi căzând de propriile lor rămăşiţe sângeroase. Saldeenii rămaşi ai lui Ituralde ar călăretru ca o forţă hârâitoare la oricine trecea prin exploziile Asha man. Apoi, pikiern ar trebui să se poată retrage şi să urmeze restul armatei în retragere. Odată trecut de Maradon, puteau folosi porţile de acces pentru a

reveni la următoarea poziţie aleasă, o pasă împădurită la vreo zece leghe spre sud.

Oamenii lui ar trebui să poată scăpa. Ar trebui să uşoară, dar ura să fie forţat să comandă o retragere prea rapidă ca aceasta.

Rămâi ferm, îşi spuse el, continuând să călărească şi strigând ordinul de a se ţine. Era important să-i audă vocea. Băiatul acela este Dragonul Renăscut, El îşi va ţine promisiunile.

„Lordul meu!” strigă o voce. Garda lui Ituralde s-a despărţit pentru a lăsa un băiat să urce, gâfâind. „Doamne, sunt locotenentul Lidrin!”

„A căzut?” a cerut Ituralde.

„Nu, Domnul meu. El este... Băiatul se uită peste umăr. În linia de ştiuci din apropiere, soldaţii se îndreptau spre valul Trolloc, în loc să cadă înapoi.

„Ce în Lumină?” spuse Ituralde, punând pe Dawnweave în mişcare. Castrul alb a galopat înainte, garda lui Ituralde şi tânărul mesager alăturându-i-se într-un tunet de copite.

Auzea ţipetele lui Lidrin, în ciuda vuietului câmpului de luptă. Tânărul ofiţer Domani era afară în faţa liniilor de ştiucă, atacând trollocii cu sabie şi scut, urlând. Oamenii lui Lidrin trecuseră să-l apere, lăsându-i pe sugari confuzi şi dezorientaţi.

— Lidrin, prostule. Ituralde îşi opri calul.

„Vino!” urlă Lidrin, ridicând sabia în faţa trollocilor. A râs zgomotos, cu vocea pe jumătate nebună, cu faţa stropită de sânge. „Vino! Vă voi înfrunta pe toţi! Sabia îmi este sete!”

„Lidrin!” ţipă Ituralde. „Lidrin!”

Bărbatul aruncă o privire peste umăr. Avea ochii mari, cu

un fel de bucurie nebună. Ituralde o mai văzuse, în ochii soldaţilor care au luptat prea mult, prea tare.

— O să murim, Rodel, strigă Lidrin. „În acest fel, pot să le iau cu mine! Una sau două măcar! Alătură-te mie!”

„Lidrin, întoarce-te aici şi…”

Bărbatul l-a ignorat, întorcându-se înapoi şi apăsând înainte.

„Adu-i oamenii înapoi aici”, a strigat Ituralde, făcând un gest. „Închideţi rândurile de ştiucă! Repede. Nu putem…”

Trollocii se năpustiră înainte. Lidrm a căzut într-un strop de sânge, râzând. Oamenii lui erau prea puternic apăsaţi şi s-au despărţit la mijloc. Stmcu se resetează, dar un pumn de trolloci se izbi de ei. Au căzut nişte trolloci.

Majoritatea nu au făcut-o.

Creaturile din apropiere au ţipat şi au urlat văzând gaura din apărare. Au venit, răzvrătindu-se peste cadavrele de la baza dealului, aruncându-se asupra sucarilor.

T «11/k-w – v 7 /v – t

Ituralde înjură, apoi împinse Dawnweave înainte. În război, ca şi în agricultură, uneori trebuia să intri şi să ajungi până la genunchi în noroi. Urlă când se izbi de trolloci. Paznicul lui a intrat în jurul lui, închizând diferenţa. Aerul a devenit o furtună de metal pe metal şi mormăit de durere.

Dawnweave pufni şi dansă în timp ce Ituralde izbucni cu sabia. Calului de război nu-i plăcea să fie atât de aproape de Shadowspawn, dar era bine antrenat, un dar de la unul dintre oamenii lui Bashere. El susţinuse că un general din Ţările de Graniţă avea nevoie de un animal care se mai luptase cu trollocii înainte. Ituralde l-a binecuvântat pe acel soldat acum.

Lupta a fost brutală. Primul rang al sucarilor, şi cei din

spate, au început să cedeze. Ituralde a auzit pentru scurt timp vocea lui Ankaer luând comanda, ţipând la bărbaţi să se întoarcă la rând. Părea frenetic. A fost rău.

Ituralde se legănă, făcând Heron on the Stump – o formă de sabie călare – şi luând un Trolloc cu cap de taur peste gât. Un strop de sânge fetid maroniu a ţâşnit, iar creatura s-a căzut înapoi împotriva unui monstru cu cap de mistreţ. Un standard mare, roşu, înfăţişând un craniu de capră, cu un foc arzând în spate, s-a ridicat pe vârful dealului. Simbolul trupei Ghob hlin.

Ituralde şi-a întors calul, dansând din calea unei lovituri de topor rău, apoi şi-a îndemnat calul înainte, împingându-l”* I I 11 -! T – 1 1 – T Ti 11 – şi sabia în partea trollocilor. În jurul lui, Whelborn şi Lehynen – doi dintre cei mai buni ai lui – au murit în timp ce îi apărau flancul. Lumina arde trollocii!

X ZV.

Întreaga linie se rupea. El şi oamenii lui erau prea puţini, dar majoritatea forţelor lui se retrăseseră deja. Nu Nu NU! se gândi Ituralde, încercând să se desprindă din luptă şi să preia comanda. Dar dacă se retrăgea, trollocii ar pătrunde.

Ar trebui să rişte. Era pregătit pentru astfel de probleme.

O trompetă sună în retragere.

Ituralde încremeni, ascultând cu groază sunetul bântuit care se rostogoli pe câmpul de luptă. Coarnele nu trebuiau să sune decât dacă el, sau un membru al gărzii lui, dădea ordinul personal! Era prea devreme, mult prea devreme.

Unii dintre ceilalţi trompetări au auzit chemarea şi au 1. I – 1 i * * 7 i A îi 1

UIUO 111 T-O noQL 2T11 Ulii on All UHIT11T U’O OT2

pieluat-o, deşi alţii nu au lăcui-u. Au putut vepea că era mult prea de Vreme. Din păcate, a fost mai rău. Însemna că

jumătate dintre şutari au început să se retragă, în timp ce cealaltă jumătate îşi ţinea poziţia.

Liniile din jurul Ituralde au izbucnit, bărbaţi /K I – 1 J – ill’1 – A C i 7

Împrăştiindu-se în timp ce trollocii roiau peste ei. A fost un dezastru, un dezastru la fel de grav la care făcuse parte vreodată Ituralde. Degetele i se simţeau moale.

Dacă cădem, Shadowspawn distruge Arad Doman. Ti îi i – /v i xi r /v – i k „/ i i

Ituralde urlă, trăgând de frâiele calului său şi îndepărtându-se în galop de trollocii în creştere. Ceilalţi membri ai gărzii lui l-au urmat.

T T 1 l* * *J JJ* Ti 11 i 1 – 1 – i

„Helmke şi Cutans”, a strigat Ituralde către doi dintre oamenii săi, puternici, cu picioare lungi, Domani. „Du-te la cavaleria lui Durhem şi spune-le să atace centrul imediat ce apare o deschidere! Kappre, du-te la cavaleria lui Alin. Ordonaţi-i să atace trollocii de pe flancul estic. Sorrentin, du-te la acei Asha man! Vreau ca trollocii să ia foc!”

Călăreţii au plecat în galop. Ituralde a călărit spre vest, până la locul unde încă ţineau sugarii. A început să adună unul dintre rândurile din spate şi să-l aducă în secţiunea bombată. Aproape că o avea să funcţioneze. Dar apoi a venit Myrddraal, alunecând prin rândurile Trollocului ca şerpii, lovind cu viteză uleioasă şi un zbor al lui Draghkar a coborât.

Ituralde s-a trezit luptând pentru viaţa lui.

În jurul lui, câmpul de luptă era o mizerie groaznică: rânduri distruse, trollocii rătăcind liber pentru ucideri uşoare, Myrddraal încercând să-i forţeze să atace puţinele formaţiuni de ştiucă rămase.

Focuri au zburat în aer în timp ce Asha man ţintea spre trolloci, dar focurile lor erau mai mici, mai slabe decât fuseseră cu câteva zile în urmă. Bărbaţii ţipau, armele zgomonau, iar fiarele răcneau în fum de sub un cer de nori prea negri.

Ituralde respira greu. Gărzile lui căzuseră. Cel puţin îi văzuse pe Staven şi Rett murind. Dar ceilalţi? Nu le-a văzut. Ataţia mor. Aşa de mult. Era sudoare în ochi.

T * 7W 1 – 1 – j» *jr* 1 Ta 1 W a *11

Lumină, se gândi el. Măcar le-am dat o luptă. A rezistat mai mult decât am crezut că este posibil.

Spre nord erau coloane de fum. Ei bine, un lucru mersese bine – că Asha man Tymoth şi-a făcut treaba. Al doilea set de echipamente de asediu ardea. Unii dintre ofiţerii săi au numit nebunie să-l trimită pe unul dintre Asha manul său, dar încă un canalizare nu ar fi contat în acest dezastru. Şi când trollocii l-au atacat pe Maradon, lipsa acelor catapulte avea să facă o mare diferenţă.

Dawnweave a căzut. O suliţă Trolloc care fusese destinată lui Ituralde căzuse jos. Calul ţipă cu arma înfiptă în gât, sângele pulsând pe pielea spumă de sudoare. Ituralde mai pierduse monturi înainte şi ştia să se rostogolească în lateral, dar de data aceasta era prea dezechilibrat. Îşi auzi piciorul pocnindu-se în timp ce lovi.

Strânse din dinţi, hotărât să nu moară pe spate şi se forţa să se ridice într-o poziţie aşezată. Şi-a scăpat sabia – deşi era semnul stârcului – şi a ridicat o ştiucă ruptă, aruncată într-o mişcare fluidă şi a trântit-o prin pieptul

— T-l îi 7 – îi 7 i l*

unui Trolloc care se apropia. Sânge întunecat şi împuţit a acoperit puţul, ţâşnind pe mâinile lui Ituralde în timp ce

trollocul ţipa şi a murit.

În aer se auzi un tunet. Nu era ciudat – deseori se auzea tunete din acei nori, adesea ciudat dezbinate de exploziile fulgerelor.

Ituralde se ridică, împingând Trollocul în lateral, împingând ştiuca. Apoi l-a văzut un Myrddraal.

Ituralde întinse mâna spre sabie, strângând din dinţi, dar ştia că tocmai îşi văzuse ucigaşul. Unul dintre acele lucruri ar putea cădea o duzină de oameni. Înfruntându-l cu un picior rupt…

A încercat oricum să „se ridice în picioare. A eşuat, căzând pe spate înaiurând. Îşi ridică sabia, pregătit să moară în timp ce lucrul se furişă înainte, cu mişcări ca lichidul.

O duzină de săgeţi se izbiră de Fade.

Ti 11 1 * * 7 1 – 1 – r-l-i 1

Ituralde clipi când creatura se împiedică. Tunetul era din ce în ce mai puternic. Ituralde s-a sprijinit şi a fost uimit să vadă mii de călăreţi necunoscuţi care se îndreaptă în formaţie prin rândurile Trolloc, măturând creaturile dinaintea lor.

Dragonul Renăscut! El a venit!

Dar nu. Aceşti bărbaţi arborau steagul Saldaean. S-a uitat înapoi. Porţile lui Maradon erau deschise, iar supravieţuitorilor obosiţi ai lui Ituralde li se permitea să şchiopătească înăuntru. Dinspre creneluri zbura foc – lui Asha man i se permitea să urce sus pentru a avea un avantaj pe câmpul de luptă.

O

TX.1 „’1X xl – l – L* 1 – 1 J

forţă de douăzeci de călăreţi s-a desprins şi a alergat rddraal, călcând-o în picioare. Ultimul bărbat din grup a

sărit din şa şi a lovit creatura cu un topor de mână. Pe tot câmpul de luptă, trollocu au fost doboraţi, împuşcaţi

A t A z *t* A *t t* sau aruncaţi.

Nu ar dura. Din ce în ce mai mulţi trolloci se rostogoleau prin fostele fortificaţii ale lui Ituralde şi coborau în jos pe versant. Dar relieful Saldaean ar fi suficient, cu acele porţi deschise şi cu Asha manul explodând provocând distrugeri. Rămăşiţele forţelor lui Ituralde fugeau în siguranţă. Era mândru să-i vadă pe Barettal şi pe Connel – ultimul din garda lui – care se poticneau pe câmp spre el pe jos, cu călări fără îndoială moarte, uniformele însângerate.

T – J 1 * – 1 – 1 1 1 1 1 1 – Îşi strecură sabia în teacă şi scoase suliţa de la gâtul lui Dawnweave. Sprmnindu-se pe ea, a reuşit să stea în picioare. Un călăreţ din forţa saldeană s-a apropiat de el, un bărbat cu o faţă slabă, un nas cârliş și un set de sprâncene negre stufoase. Purta o barbă scurtă şi tunsă şi ridică o sabie însângerată către Ituralde. „Trăieşti”.

— Da, spuse Ituralde când soseau cei doi paznici ai săi.

— Tu comandi această forţă?

„Deocamdată”, a spus bărbatul. „Eu sunt Yoeli. Poţi călări?”

„Mai bine asta decât să stai aici”.

Yoeli a întins o mână şi l-a tras pe Ituralde în şa, în spatele lui, piciorul lui Ituralde a protestat cu un izbucnire de durere, dar nu a fost timp să aştepte o targă.

Alţi doi călăreţi i-au luat pe gărzile lui Ituralde pe cai şi în curând ei trei au plecat în galop spre oraş.

„Fii binecuvântat”, a spus Ituralde.

— Ţi-a luat destul de mult, totuşi.

„Ştiu”. Vocea lui Yoeli suna ciudat de sumbră. „Sper că meriţi asta, invadatorule, pentru că acţiunile mele din

această zi probabil îmi vor costa viaţa”.

„Ce?”

Bărbatul nu a răspuns. Pur şi simplu l-a purtat pe Ituralde cu copite tunătoare în siguranţa oraşului – aşa cum era acea siguranţă, având în vedere că oraşul era acum asediat de o forţă de câteva sute de mii de Shadowspawn.

Morgase a ieşit din tabără. Nimeni nu a oprit-o, deşi unii i-au privit ciudat. Trecu de marginea nordică împădurită. Copacii erau din burloak, distanţaţi unul de celălalt pentru a permite braţele lor mari şi întinse. Se mişcă sub ramuri, respirând adânc aerul umed.

Gaebril fusese unul dintre Părăsiţi.

Ea a găsit în cele din urmă un loc în care un mic pârâu de munte a umplut o crăpătură între două stânci şi a creat un bazin nemişcat şi limpede. Stâncile înalte din jurul lui se îngrămădeau ca un tron străvechi, spart, construit pentru un gigant înalt de cincisprezece spaţii.

z – r* x i x 7 1 – i i – Copacii aveau frunze deasupra, deşi mulţi păreau bolnaviţi. Un petic mai subţire de nori a trecut, permiţând degetelor de lumina soarelui să coboare de pe cerul acoperit. Acea lumină aşchiată strălucea în raze prin apa limpede, făcând pete de lumină pe fundul piscinei. Minnows se aruncau printre petice, ca şi cum ar fi investigat lumina.

— *JT* 7 1” – w 11

Morgase ocoli bazinul, apoi se aşează pe un bolovan plat. Sunetele taberei se auzeau în depărtare. Chemarea, stâlpii aruncaţi în pământ, cărucioarele zdrănnind pe

X t 7 X z X

poteci.

Se uită în piscină. A existat ceva mai urât decât să fii făcut

pionul altuia? De a fi forţat să danseze pe corzi ca o marionetă de lemn? În tinereţe, se familiarizase bine cu ce se închine în faţa capriciilor altora. Acesta fusese singurul mod prin care ea îşi stabiliza regula.

rri – 1 7 L” / * 1 T\ C I 1

Taringail încercase să o manipuleze. De fapt, el a avut succes în cea mai mare parte a timpului. Au mai fost şi alţii. Atâţia care o împinseseră într-un loc sau altul. Ea petrecuse zece ani răsfăţându-se la facţiunea cea mai puternică. Zece ani construind încet alianţe. Funcţionase. În cele din urmă, reuşise să manevreze singură. Când Taringail murise la vânătoare, mulţi şoptiseră că trecerea lui a eliberat-o, dar cei apropiaţi ştiau că ea făcuse deja un drum lung spre a-i

— X X s’s, *îi* X

demonta autoritatea.

Îşi putea aminti chiar ziua în care renunţase la ultimul dintre cei care se prezuseră a fi adevărata putere din spatele tronului. Aceea a fost ziua în care, în inima ei, devenise cu adevărat regină. Jurase că nu va mai lăsa niciodată altcineva să o manipuleze din nou.

Şi apoi, ani mai târziu, sosise Gaebril. După aceea, Valda, care fusese mai rău. Cel puţin cu Gaebril, ea nu-şi dăduse seama ce se întâmplă. Asta amorţise rănile.

Paşi pe crengi căzute au anunţat un vizitator. Lumina de sus s-a stins, norii mai subţiri mergând mai departe. Lucrările luminii s-au stins, iar peniţii s-au împrăştiat.

Paşii se opriră lângă piatra ei.

— Plec, spuse vocea lui Tallanvor. „Aybara a dat permis lui Asha man să-şi facă porţi, începând cu unele dintre oraşele îndepărtate. Mă duc la Te-ar. Zvonurile spun că este din nou un rege acolo. El adună o armată pentru a lupta în Ultima

Bătălie. Vreau să fiu cu ea”.

Morgase ridică privirea, privind în faţă printre copaci. Nu era chiar o pădure.

— Se spune că ai fost la fel de hotărât ca Ochi de Aur, spuse ea încet. „Că nu te-ai odihni, că abia ţi-ai luat timp să mănânci, că ai petrecut fiecare clipă căutând o cale de a mă elibera”.

Tallanvor nu spuse nimic.

„Nu am avut niciodată un bărbat să facă asta pentru mine, a continuat ea. „Tarmgail m-a văzut ca pe un pion, pe Thom ca pe o frumuseţe care trebuie vânată şi romantică, iar Gareth ca pe o regină care trebuie servită. Dar niciunul dintre ei nu m-a făcut întreaga lor viaţă, inima lor. Cred că Thom şi Gareth m-au iubit, dar ca ceva de care trebuie ţinut şi îngrijit, apoi eliberat. Nu credeam că o să-ţi dai drumul vreodată”.

— Nu voi face, spuse Tallanvor încet.

„Du-te la Te-ar. Totuşi ai spus că nu vei pleca niciodată”.

„Inima mea rămâne aici”, a spus el. „Ştiu bine ce înseamnă să iubeşti de departe, Morgase. Am făcut-o ani de zile înainte de a începe călătoria acestui prost şi o voi face încă de ani de zile. Inima mea este un trădător. Poate că un trolloc îmi va face o favoare şi îmi va smulge din piept.

— Atât de amar, şopti ea.

„Aţi spus destul de clar că atenţia mea nu este dorită. O regină şi un simplu gardian. Prostia curata”.

„Nu mai este o regină”, a spus ea.

— Nu în nume, Morgase. Doar în minte”.

O

frunză a căzut de sus şi a lovit bazinul. Cu o margine lobată şi bogăţie verde, ar fi trebuit să aibă încă o viaţă

lungă.

„Ştii partea cea mai rea din asta?” întrebă Tallanvor. „Este speranţa. Speranţa pe care mi-am lăsat-o să o simt. Călătorind cu tine, protejându-te, m-am gândit că poate vei vedea. Poate ţi-ar păsa. Şi uită de el”.

„L?”

— Gaebril, se răsti Tallanvor. „Văd că încă te gândeşti la el. Chiar şi după ce ţi-a făcut. Îmi las inima aici, dar tu ai lăsat-o pe a ta în Caemlyn”. Cu coada ochiului, îl putea vedea întorcându-se. „Orice ai văzut la el, nu am. Sunt doar un simplu, obişnuit, idiot al unui gardian care nu poate spune cuvintele potrivite. L-ai încântat pe Gaebril, iar el aproape că te-a ignorat. Aşa este dragostea. Cenuşă sângeroasă, aproape că am făcut acelaşi lucru cu tine.

Ea nu a spus nimic.

bine”, a spus el, „de aceea trebuie să plec. Eşti în siguranţă acum şi asta este tot ce contează. Lumina ajută-mă, dar asta e tot ceea ce îmi pasă!”

A

Început să se îndepărteze, cu picioarele strângând crengi.

„Gaebril a fost unul dintre Părăsiţi”, a spus ea.

Crengutele care se strângeau s-au oprit.

„El era cu adevărat Rahvm”, a continuat ea. „El a preluat Andor prin folosirea Puterii Unice, forţând oamenii să facă ceea ce a spus el”.

şuieră Tallanvor, cu crenguţele scârţâind în timp ce se grăbi înapoi la ea. „Eşti sigur?”

„Anumit? Nu. Dar are sens. Nu putem ignora ce se întâmplă în lume, Tallanvor. Vremea, felul în care mâncarea se strică într-o clipă, mişcările acestui Rand al’ Thor. El nu este un dragon fals. Cei părăsiţi trebuie să fie din nou TI – 1

liberi.

„Ce ai face dacă ai fi unul dintre ei? Să ridici o armată şi să cucereşti? Sau pur şi simplu să te plimbi într-un palat şi să o ia pe Regina ca consoartă? Răsuciţi-i mintea astfel încât să vă lase să faceţi ce doriţi. Ai câştiga resursele unei întregi naţiuni, toate cu un efort minim. Abia un deget ridicat…”

Ea şi-a ridicat capul şi a privit în depărtare. Spre nord. Spre Andor. „Ei o numesc constrângere. O ţesătură întunecată, murdară, care îndepărtează voinţa subiectului tău. Nu ar trebui să ştiu că există.

„Tu spui că mă gândesc la el. Asta e adevărat. Mă gândesc la el şi îl urăsc. Mă urăsc pentru ceea ce l-am lăsat să facă. Şi o parte din inima mea ştie că dacă ar apărea aici şi ar cere ceva de la mine, l-aş da. Nu m-am putut abţine. Dar lucrul acesta pe care îl simt pentru el – lucrul acesta care îmbină dorinţa mea şi ura mea ca două şuviţe într-o împletitură – nu este dragoste”.

Se întoarse şi se uită în jos la Tallanvor. „Ştiu că dragostea, Tallanvor, şi Gaebril nu a primit-o niciodată de la mine. Mă îndoiesc că o creatură ca el ar putea înţelege iubirea”.

Tallanvor îi întâlni privirea. A lui era gri închis, moale şi pur. „Femeie, îmi dai din nou speranţa acelui monstru. Ai grijă de ceea ce se află la picioarele tale”.

„Am nevoie de timp să mă gândesc. Te-ai abţine, deocamdată, să nu mergi la Te-ar?”

S

— A înclinat. „Morgase, dacă vrei ceva de la mine – orice – tot ce trebuie să faci este să întrebi. Am crezut că am clarificat asta. Îmi voi şterge numele de pe listă”.

S-a retras. Morgase îl urmărea, mintea ei fiind o furtună, în ciuda liniştii copacilor şi a iazului din faţa ei.

Sfârşitul unei legende

Noaptea, Gawyn nu putea vedea rănile Turnului Alb. În întuneric, nu se putea face diferenţa dintre un mural frumos şi complicat şi un perete plin de plăci nepotrivite. Noaptea, cea mai frumoasă dintre clădirile lui Tar Valon a 1 – I nu" /v I devenit un alt bulgăre întunecat.

Şi noaptea, găurile şi cicatricile de pe Turnul Alb erau peticete cu un bandai de întuneric. Bineînţeles, într-o noapte atât de întunecată pe cât au provocat aceşti nori, nu se putea spune nici culoarea Turnului. Alb sau negru; noaptea, nu prea conta.

Gawyn a păşit pe terenul Turnului Alb, purtând pantaloni rigizi şi o haină roşie şi aurie. Ca o uniformă, dar fără o fidelitate specifică. El nu părea să aibă o loialitate anume în aceste zile. Aproape inconştient, se trezi mergând spre intrarea din turnul de est, ca şi cum ar fi vrut să urce în dormitoarele lui Egwene. Îşi întinse falca, întorcându-se în cealaltă parte.

Ar fi trebuit să doarmă. Dar după aproape o săptămână în care a păzit noaptea uşa lui Egwene, el era – aşa cum le plăcea soldaţilor să spună – la un prânz la miezul nopţii. Poate că ar fi putut rămâne în camerele lui pentru a se relaxa, dar încăperile lui din cazarma Turnului Alb se simţeau îngrădite.

În apropiere, două mici pisici sălbatice pândeau printre smocuri de iarbă, ochii reflectând lumina torţelor unui post de pază. Pisicile s-au aplecat, privându-l de parcă s-ar gândi – pentru o scurtă clipă – dacă ar merită sau nu să fie atacat.

bufnită nevăzută zbura în aer deasupra, singura dovadă a trecerii ei fiind o pană solitară care plutea în jos. Era mai uşor să te prefaci noaptea.

Unii bărbaţi şi-au trăit întreaga viaţă aşa, preferând perdelele întunericului ferestrelor deschise ale luminii zilei, pentru că le lăsau să vadă lumea în umbră.

Acum era vară, dar deşi ziua fusese caldă, noaptea era ciudat de rece. Tremura la o briză trecătoare. Nu a mai avut loc nicio crimă de la moartea acelui nefericit Alb. Când va lovi din nou ucigaşul? El – sau ea – s-ar putea mişca pe holuri în acest moment, căutând un Aes Sedai solitar, în timp ce acele pisici căutau şoareci Egwene îl alungase de la uşa ei, dar asta nu însemna că nu putea fi de ceas… La ce a fost bun să mergi pe teren? Ar trebui să fie în casă, unde avea şansa să facă ceva bine. Gawyn se îndreptă spre una dintre intrările pentru servitori.

Holul cu tavanul jos din interior era curat şi bine luminat, ca şi restul Turnului, deşi podeaua era amenajată cu ardezie cenuşie plictisitoare în loc de plăci smălţuite. O cameră deschisă în dreapta lui răsuna de râsete şi de discuţii, paznicii în afara serviciului care se bucurau de timp cu camarazii lor. Gawyn le aruncă abia o privire, dar apoi încremeni.

S-a uitat înapoi înăuntru, recunoscând câţiva dintre bărbaţi. „Mazone? Celark? Zang? Despre ce sunteţi» – 7. – zz L” z J7

bărbaţi?”

zn 7 – 1 – 1 – l – ci

Cei trei s-au uitat în sus, alarmaţi, apoi mâhniţi. Se numărau printre aproximativ o duzină de tineri care tăiau cubuleţe şi fumau pipe cu paznicii turnului care nu erau de serviciu. Tinerii s-au ridicat în picioare şi au salutat, deşi el nu mai era comandantul lor. Nu păreau să-şi dea seama de asta.

Celark, primul dintre ei, se grăbi spre Gawyn. Era un tip slab, cu părul castaniu deschis şi degetele groase. „Domnul meu”, a spus el. „Nimic important, Domnul meu. Doar puţină distracţie inofensivă”.

ză 7 – i i i j. – i j-i

„Găznicilor nu le place acest tip de comportament”, a spus Gawyn.

— Ştii asta, Celark. Dacă se înţeleg că rămâi treaz atât de târziu, nu vei convinge niciodată un Aes Sedai să te ia”.

Celark se strâmbă. „Da Domnul meu”.

Era ceva reticent în acea grimasă. „Ce?” spuse Gawyn.

— Fă-o cu asta, omule.

— Ei bine, domnule, spuse Celark. „Este că unii dintre noi nu suntem atât de siguri că vrem să fim Gardieni. Nu toţi am venit aici pentru asta, ştii. Unii erau ca tine, dorind să se antreneze cu cei mai buni. Şi noi ceilalţi... ei bine, lucrurile s-au schimbat acum”.

„Ce lucruri?” întrebă Gawyn.

T\ – T\ 1 *JJ U* 1 1 J 1 – 1 – „Prostii, Domnul meu”, a spus bărbatul, privind în jos. „Ai dreptate, desigur. Mâine este sparring devreme. Dar, ei bine, am văzut război. Acum suntem soldaţi. Fiind un gardian, este tot ce ar trebui să aspire un bărbat. Dar unii dintre noi preferăm să nu vedem sfârşitul ce avem acum. Tu ştii?” Gawyn dădu încet din cap. „Când am venit prima dată la Turn”, a spus Celark, „nu voiam altceva decât să fiu Gard. Acum nu ştiu că vreau să-mi petrec viaţa protejând o singură femeie, Singură, rătăcind prin ţară”.

— Ai putea fi Warder pentru un maro sau alb, spuse Gawyn. „Şi stai în Turn”.

Celark se încruntă. „Cu tot respectul, Domnul meu, cred că

ar putea fi la fel de rău. Păzitorii... nu trăiesc ca alţi bărbaţi”.

— Asta e sigur, spuse Gawyn, cu ochii în sus, spre spaţiile îndepărtate ale lui Egwene. Nu ar merge să caute acea uşă. Şi-a forţat privirea înapoi spre Celark. „Nu e nicio ruşine să alegi o altă cale”.

„Ceilalţi fac să sune ca şi cum există”.

— Ceilalţi greşesc, spuse Gawyn. „Adunaţi-i pe cei dintre voi care doresc să rămână cu Tinerii şi prezentaţi-vă căpitanului Chubain mâine. Voi vorbi cu el. Pariez că te-ar putea folosi ca divizie în Turnul de Gardă. A pierdut o mulţime de oameni în atacul Seanchan”.

Celark se relaxă vizibil.

— Ai face asta, Domnul meu?

„Desigur. A fost o onoare să vă conduc, bărbaţi”.

„Crezi că... poate ai putea să ni te alături?” Vocea tânărului era plină de speranţă.

Gawyn clătină din cap. „Am de urmat un alt drum. Dar, dorind Lumina, voi alunge destul de aproape pentru a fi cu ochii pe tine”. Dădu din cap spre cameră. „Întoarce-te la locurile tale. Voi vorbi cu Makzim şi pentru tine”. Makzim era gardianul sever, cu braţele groase, care conducea în prezent sesiunile de antrenament.

Celark dădu din cap recunoscător, grăbindu-se înapoi la ceilalţi. Gawyn a continuat pe coridor, dorind ca alegerile lui să fie la fel de uşoare ca ale oamenilor săi.

Pierdut în gânduri, urcase la jumătatea drumului spre camerele lui Egwene înainte să se oprească să-şi dea seama ce făcea. Am nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia. Ora nu era prea târziu. Poate că ar putea să-l găsească pe Bryne şi să discute.

Gawyn se îndreptă spre camerele lui Bryne. Dacă Gawyn avea o poziţie ciudată printre Aes Sedai, cea a lui Bryne era aproape la fel de ciudată: gardian al fostului Amyrlin, general al armatei de cucerire a lui Egwene şi renumit mare căpitan. Uşa lui Bryne era deschisă o crăpătură, emitând o linie de lumină pe coridorul cu gresie albastră. Acesta era obiceiul lui când era înăuntru şi treaz, dacă unul dintre ofiţerii săi avea nevoie de el. De multe nopţi, Bryne era plecat, stătea la unul dintre centrele sale de comandă din jurul insulei sau într-un sat din apropiere.

Gawyn ciocăni încet.

„Vino”. Vocea lui Bryne era fermă şi familiară. Gawyn să strecurat înăuntru, apoi a readus uşa în poziţia crăpată. Bryne stătea la un birou cu aspect slăbit, lucrând la o scrisoare. Îi aruncă o privire lui Gawyn. „O clipă”.

Gawyn a aşteptat. Zidurile erau tapetate cu hărţi ale Tar Valon, Andor, Cammen şi regiunile învecinate. Mulţi purtau notaţii recente cu cretă roşie. Bryne se pregătea de război. Notaţiile au arătat clar că a simţit că în cele din urmă va trebui să-şi apere Tar Valon împotriva trollocilor. Mai multe hărţi au arătat sate din partea de nord a zonei rurale, enumerând fortificaţiile lor – dacă există – şi loialitatea lor faţă de Tar Valon. Ar fi folosite pentru depozite de aprovizionare şi poziţii înainte. O altă hartă avea cercuri indicând turnuri de veghe antice, fortificaţii şi ruine.

Calculele lui Bryne aveau o inevitabilitate metodică şi un sentiment de urgenţă. Nu căuta să construiască fortificaţii, ci să le folosească pe cele deja existente. Mişca trupe în satele pe care le simţea cel mai de folos; o altă hartă a arătat progrese în recrutarea activă.

Abia când Gawyn stătea acolo – simţind mirosul de

mucegai al hârtiei vechi şi al lumânărilor aprinse – a simţit realitatea războiului iminent. În curând venea. Dragonul ar sparge sigiliile închisorii întunericului. Locul în care îi spusese lui Egwene să-l întâlnească, Câmpul Merrilor, era marcat cu roşu aprins pe hărţi. Era la nord, la graniţa lui Shienar.

Cel întunecat. Liber pe lume. Uşoară! A făcut ca problemele lui Gawyn să fie nesemnificative.

Bryne şi-a terminat scrisoarea, şlefuind hârtia, împăturind-o şi întinzându-şi mâna după ceară şi sigiliu.

— E puţin cam târziu să chem oamenii, fiule.

— Ştiu, dar m-am gândit că s-ar putea să te trezeşti.

„Şi aşa sunt”. Bryne a picurat ceară pe scrisoare. „De ce ai nevoie?”

— Sfat, spuse Gawyn, stând pe un taburet.

„Cu excepţia cazului în care este vorba despre cel mai bun mod de a încadra un grup de oameni sau de a întări un vârf de deal, veţi găsi sfaturile mele lipsite. Dar despre ce vrei să vorbim?”

„Egwene mi-a interzis să o protejez”.

fi* A 1 – *” 1” – Sunt sigur că Amyrlin a avut motivele ei, spuse Bryne, sigilând cu calm scrisoarea.

— Prostii, spuse Gawyn. „Ea nu are gardian şi există un ucigaş în Turn”. Unul dintre Părăsiţi, se gândi el.

— Ambele adevărate, spuse Bryne. „Dar ce legătură are asta cu tine?”

„Are nevoie de protecţia mea”.

— Ţi-a cerut protecţia?

„Nu”.

„Într-adevăr. Din câte îmi amintesc, nici ea nu ţi-a cerut să vii cu ea în Turn şi nici nu ţi-a cerut să începi să o urmăreşti

ca un câine care şi-a pierdut stăpânul.

„Dar ea are nevoie de mine!” spuse Gawyn.

„Interesant. Ultima dată când ai crezut asta, tu – cu ajutorul meu – i-ai supărat timp de săptămâni de muncă pentru reunirea Turnului Alb. Uneori, fiule, ajutorul nostru nu este nevoie. Indiferent cât de liber este oferit sau cât de urgent ar părea ajutorul”.

Gawyn şi-a încrucişat braţele, incapabil să se sprijine de perete, ca să nu deranjeze o hartă care arată livezi din mediul rural din jur. Un sat de lângă Dragonmount a fost înconjurat de patru ori, dintr-un motiv oarecare. „Aşa că sfatul tău este să o laşi expusă, poate să iei un cuţit în spate”.

— Nu i-am dat niciun sfat, spuse Bryne, răsfoind câteva rapoarte de pe birou, cu faţa fermă luminată de lumina lumânărilor pâlpâitoare. „Am făcut doar observaţii, deşi mi se pare curios că ai concluzionat că ar trebui să o laşi în pace”.

„Eu… Bryne, ea nu are sens!”

Colţul gurii lui Bryne se ridică într-un zâmbet ironic. Îşi coborî hârtiile, întorcându-se spre Gawyn. „Te-am avertizat că sfatul meu nu va fi de prea puţin folos. Nu sunt sigur dacă există răspunsuri care ţi se potrivesc. Dar lasă-mă să întreb asta: ce vrei, Gawyn Trakand?

— Egwene, spuse el imediat. „Vreau să fiu gardianul ei”.

„Ei bine, care este?”

Gawyn se încruntă.

„O vrei pe Egwene sau vrei să fii gardianul ei?

„Să fiu Gardienul ei, desigur. Şi… şi, ei bine, să mă căsătoresc cu ea. O iubesc, Bryne”.

„Mi se pare că acestea sunt două lucruri diferite. Similare,

dar separate. Dar, în afară de lucruri de-a face cu Egwene, ce vrei tu?

— Nimic, spuse Gawyn. „Ea este totul”.

„Ei bine, aici este problema ta”.

„Cum este asta o problemă? Eu o iubesc”.

„Aşa ai spus”. Bryne îl privi pe Gawyn, cu un braţ pe masă, iar celălalt sprijinit pe picior. Gawyn a rezistat impulsului de a se zvârcoli sub acea privire.

— Tu ai fost întotdeauna cel pasionat, Gawyn. Ca mama ta şi sora ta. Impulsiv, niciodată calculat ca fratele tău”.

— Galad nu calculează, spuse Gawyn. „El doar acţionează”.

— Nu, spuse Bryne. „Poate că am vorbit greşit – Galad poate să nu fie calculat, dar nu este impulsiv. A fi impulsiv înseamnă a acţiona fără o gândire atentă; Galad a gândit mult la toate. Şi-a elaborat codul de moralitate aşa. Poate acţiona rapid şi hotărât pentru că este deja hotărât ce să facă.

„Acţionezi cu pasiune. Nu acţionezi din cauza felului în care gândeşti, ci din cauza felului în care simţi. În grabă, cu e apă de emoţie. Asta îţi da putere. Puteţi acţiona atunci când este necesar, apoi puteţi sorta ramificaţiile mai târziu. Instinctele tale sunt de obicei bune, la fel ca ale mamei tale. Dar din această cauză, nu ai fost niciodată nevoit să te confrunţi cu ce să faci când instinctele tale te conduc în direcţia greşită”.

Gawyn se trezi dând din cap.

— Dar fiule, spuse Bryne, aplecându-se în faţă. „Un bărbat înseamnă mai mult decât o unitate de un scop. Nicio femeie nu-şi doreşte asta la un bărbat. Mi se pare că bărbaţii care petrec timpul făcând ceva din ei înşişi – în loc să-şi

mărturisească devotamentul – sunt cei care ajung undeva. Atât cu femeile, cât şi cu viaţa însăşi”. Bryne şi-a frecat bărbia. „Aşadar, dacă am un sfat pentru tine, acesta este următorul: află cine ai fi fără Egwene şi apoi află cum să o potriviţi în asta. Cred că asta este o femeie…

— Acum eşti expert în femei? întrebă o voce nouă.

Gawyn se întoarse, surprins, să-l găsească pe Siuan Sanche împingând uşa.

Bryne nu a ratat nicio ritm.

— Ai stat acolo ascultând suficient de mult timp, Siuan, ca să ştii că nu despre asta ar? i /k x – 7 x fost vorba în conversaţie.

d’d – i 7 1 – idiw/K w l –!

Siuan pufni, intră plin de forţă în cameră cu o oală de ceai.

— Ar trebui să fii în pat, spuse ea, ignorând-o pe Gawyn după o privire superficială.

— Foarte adevărat, spuse Bryne degajat. „În mod ciudat, nevoile pământului nu se supun capriciilor mele”.

„Hărţile pot fi studiate dimineaţa”.

„Şi pot fi studiate noaptea. Şi în timpul după-amiezii. Fiecare oră pe care o petrec ar putea însemna leghe de teren apărate dacă trollocii sparg”.

Siuan oftă zgomotos, întinzându-i o ceaşcă, apoi turnând ceaiul, care mirosea a nor. Era categoric ciudat să o vezi pe Siuan – care, din cauza liniştii ei, arăta ca o

— 1 1 – 111 7 w 11 femeie de vârsta lui Gawyn – dându-l pe mamă pe generalul grizonant Bryne.

Siuan se întoarse către Gawyn în timp ce Bryne îi accepta băutura.

— Şi tu, Gawyn Trakand, spuse ea. „Am vrut să-ţi vorbesc. Dându-i ordine lui Amyrlin, spunându-i ce ar trebui să facă?

Sincer. Bărbaţii par să creadă că femeile nu sunt altceva decât mesagerii lor personali, uneori. Visezi tot felul de scheme ridicole, apoi te aştepţi să le punem în aplicare cumva”.

X i – i /Kl – w/Kiw iii /V

Ea îl privi, nu părând că se aştepta la vreun răspuns, în afară de o coborâre ruşinată a ochilor. Gawyn a dat asta şi apoi a ieşit în grabă pentru a evita alte agresiuni.

Nu era surprins de nimic din ce spusese Bryne. Bărbatul nu era deloc consecvent şi îi mai repetase aceleaşi teme lui Gawyn înainte. Gândeşte în loc să fii impulsiv; fii deliberat. Dar petrecuse săptămâni întregi gândindu-se, ideile lui urmărindu-se unul pe altul în cercuri ca muştele prinse într-un borcan.

Nu ajunsese nicăieri.

Gawyn a mers pe holuri, observând gardienii lui Chubain postaţi la intervale regulate. Şi-a spus că nu urcă la Egwene; nu făcea decât să verifice paznicii. Şi totuşi, în curând s-a trezit pe un hol lângă cartierul Amyrlin. Doar un hol peste. O va verifica repede şi…

— Z” l A? O 71

Gawyn încremeni. Ce fac? el a crezut.

O mare parte din nervozitatea lui din seara asta provenea din faptul că nu ştia dacă Egwene era păzit corespunzător sau nu. N-ar putea să doarmă până când… Nu, îşi spuse el cu forţă. De data asta, voi face ce îmi cere ea. S-a întors să plece.

TT i 1 X X? w w – i 1 * * J

Un sunet îl făcu să ezite, aruncând o privire peste umăr. Păşit şi foşnet de îmbrăcăminte. Era prea târziu pentru începători, dar servitorii s-ar putea foarte bine să livreze

mesele târziu. Bryne şi Gawyn nu au fost singurii care au ţinut ore neobişnuite în Turnul Alb.

A venit din nou. Atât de moale, abia se aude. Încruntat, Gawyn şi-a strecurat cizmele, apoi s-a strecurat înainte pentru a arunca o privire după colţ.

Nu era nimic. Uşa lui Egwene – încrustată cu aur în formă de Avendesora – stătea închisă, holul gol. Oftând, Gawyn clătină din cap, lăsându-se pe spate de perete pentru a-şi strecura cizmele înapoi. Şi-ar fi dorit ca Egwene să-l lase măcar pe Chubam să pună paznici în camera ei. Lăsând-o nesupravegheată a fost... Ceva se mişcă în umbră chiar jos de la uşa lui Egwene. Gawyn încremeni. Nu era prea mult o petec întunecat acolo, doar o umbră de câţiva centimetri lăţime făcută de un alcov, dar în timp ce studia acel petic, a avut probleme în a-şi ţine ochii pe el. Privirea i-a alunecat liber, ca o bucată de unt pe un nap fierbinte.

Părea... părea că întunericul era mai mare decât crezuse el iniţial. De ce nu putea să se uite direct la el?

Se auzi o mişcare fulgerătoare şi ceva se roteşte în aer. Gawyn s-a aruncat într-o parte, iar oţelul a lovit piatra. Cu o cizmă, a lăsat-o pe cealaltă în timp ce îşi smulgea sabia. Cuţitul care fusese aruncat pentru inima lui a derapat pe podea cu gresie.

Gawyn privi după colţ, încordat. Cineva fugea pe hol. Cineva îmbrăcat complet în negru, cu glugă deasupra capului.

Gawyn a plecat după persoană, cu sabia ţinută în faţa ei, braţele pompând, mers stânienit când piciorul lui necăltat lovi opusul celui cu cizme. Asasinul a fost extrem de rapid. Gawyn strigă alarma, vocea lui răsunând prin holurile tăcute ale Turnului; apoi a tăiat stânga. Asasinul ar trebui să

se întoarcă şi să urce pe hol, la dreapta.

Gawyn a izbucnit într-un alt hol, încărcând pe o direcţie care l-ar fi oprit pe asasin. A derapat după colţ.

TT11 X X1 A – 1 X A zA 7 A – /k

Holul era gol. Asasinul se întorsese? Gawyn înjură în timp ce alerga înainte şi alungea pe holul original de la celălalt capăt. Era gol. O uşă, poate? Toate ar fi fundături. Dacă Gawyn ar aştepta până vine autorul…

Nu, gândi Gawyn, învârtindu-se. Întuneric. Căutaţi întuneric. Era o bucată adâncă din ea lângă tocul uşii din stânga lui. Mult prea mic pentru a ţine pe cineva, dar avea acelaşi sentiment de dezorientare în timp ce se uita la el.

O persoană a sărit afară, legănând o sabie pentru capul lui Gawyn. Şi-a biciuit lama în Cutting the Reeds, dând deoparte atacul. Asasinul era mult mai scund decât Gawyn, aşa că ar fi trebuit să aibă un avantai puternic la îndemână. Cu toate acestea, asasinul s-a mişcat cu o viteză neclară, sabia aruncându-se spre Gawyn într-o serie de lovituri, fără a folosi nicio formă de sabie pe care Gawyn le-a recunoscut.

Gawyn a căzut în Twisting the Wind, deoarece a fost forţat să se comporte ca şi cum ar fi fost înconjurat. Abia l-a ţinut la distanţă pe atacator. Auzea Upete în depărtare – paznicii răspunzând la apelul său. A strigat din nou.

Putea simţi frustrarea în mişcările atacatorului; asasinul se aşteptase să-l învingă pe Gawyn rapid. Ei bine, Gawyn se aşteptase la acelaşi lucru, dar concentrarea asupra acestui adversar a fost foarte dificil. Loviturile lui Gawyn – când le putea face – loveau aerul când ar fi trebuit să cadă pe carne. Gawyn se răsuci în lateral, ridicând lama pentru Boar Rushes Down the Mountain. Dar asta i-a oferit asasinului o deschidere; a aruncat un alt cuţit spre Gawyn, forţându-l să

se îndepărteze.

Cuţitul a zgomotit de perete, iar asasinul a fugit pe hol. Gawyn s-a repezit după, dar nu a putut să ţină pasul. Curând, asasinul fu departe, trăgând spre stânga. Această direcţie a dus la o serie de intersecţii.

Asemenea viteză, se gândi Gawyn, oprindu-se, inspirând şi expirând în gâfâieli, cu mâinile pe genunchi. Nu este firesc. Doi dintre gardienii lui Chubam au sosit o

Mat stătea lângă vatra hanului, dorind ca focul să fie ceva mai puhn cald. Îi simţea căldura prin straturile jachetei sale zdrenţuite şi ale cămăşii albe, asortate de o pereche de pantaloni groşi de muncitor. Cizmele de pe picioare aveau tălpi bune, dar lateralele erau uzate. Nu purta pălăria, iar eşarfa lui era trasă în sus pe jumătatea de jos a feţei, în timp ce se lăsă pe spate în scaunul de stejar de munte.

Elayne avea încă medalionul lui. Se simţea gol fără ea. Avea o sabie scurtă aşezată lângă scaun, dar asta era mai ales pentru spectacol. Un toiag care mergea se aplecă nevinovat lângă el; ar folosi mai degrabă asta, sau cuţitele ascunse în haină. Dar o sabie era mai vizibilă şi îi făcea pe picioarele care se plimbau pe străzile din Low Caemlyn să se gândească de două ori.

— 1 i 1 * 1 1 Z-ll l-I 1 1

— Ştiu de ce întrebi după el, spuse Chet. Era un bărbat ca Chet în aproape fiecare tavernă. Destul de bătrân încât să fi văzut oameni ca Mat născându-se, crescând şi mor şi dornici să vorbească despre toţi aceşti ani dacă ai băut suficient în ei. Sau de multe ori dacă nu ai făcut-o.

Mierghiile de pe faţa lungă a lui Chet erau argintii pătaţi şi purta o şapcă deformată. Haina lui petice fusese cândva neagră, iar însemnele roşii şi albe de pe buzunar erau prea

decolorate pentru a fi citite. Era vag militar şi, de obicei, nu aveam cicatrici ca cele groase şi furioase de pe obraz şi gât de la o bătaie la bar.

„Da”, a continuat Chet, „mulţi întreabă după liderul acelei trupe. Ei bine, această cană de bere este apreciată, aşa că permiteţi-mi să vă dau un sfat. Mergi ca şi cum ai şti care capăt al acelei sabie înseamnă afaceri, dar ai fi un prost să o provoci pe aia. Prinţul Corbilor, Lordul Norocului. S-a confruntat el însuşi cu moartea veche şi a făcut zaruri pentru viitorul său. Nu am pierdut niciodată o luptă”.

Mat nu spuse nimic. Se lăsă pe spate în scaun. Aceasta era a patra lui tavernă în această noapte şi în trei dintre ele reuşise să găsească zvonuri despre Matrim Cauthon. Abia o linsă de adevăr pentru ei. Sânge şi cenuşă sângeroasă.

1 * *11* 1” 1 I * * 1

Oh, sigur, au existat şi poveşti despre alţi oameni. Cele mai multe despre Rand, fiecare făcând culorile să se învârtească când le-a auzit. Lacrima căzuse în Seanchan, nici Illian, nici Rand nu-i învinsese pe toţi şi ducea Ultima Bătălie chiar acum. Nu! El a vizitat femeile în somn, aducându-le la naştere. Nu, acesta a fost Cel întunecat. Nu, Mat era Cel întunecat!

Poveşti sângeroase. Trebuiau să-l lase pe Mat în pace. Unele pe care le-a putut urmări până la Band – ca povestea unui oraş plin de trezirea morţilor. Dar mulţi dintre oameni au susţinut că poveştile au venit de la unchiul sau vărul sau

71 1 x 7 nepotul lor.

Mat îi aruncă lui Chet un cupru. Bărbatul şi-a înclinat politicos pălăria şi s-a dus să-şi mai ia o băutură. Mat nu avea chef să bea. Avea bănuiala că acele poze cu el făceau parte din motivul pentru care poveştile se răspândeau atât

de repede. În ultima tavernă pe care o vizitase, cineva chiar scoase o copie a schiţei – împăturită şi încreţită – şi i-a arătat-o. Nimeni nu-l recunoscuse însă până acum.

Focul vatrăi a continuat să trosnească. Low Caemlyn era în creştere, iar bărbaţii întreprinzători îşi dăduseră seama că oferirea de camere şi băuturi pentru cei trecători ar putea aduce un profit sănătos. Aşa că baracile începuseră să devină taverne, iar acelea începuseră să devină hanuri pline.

Lemnul era la mare căutare şi multe dintre trupele de mercenari se apucaseră de tăierea lemnului. Unii au lucrat cinstit, plătind taxa Reginei pentru pretenţii. Alţii au lucrat mai puţin legal. Au existat de la spânzurări pentru asta. Cine ar fi crezut? Bărbaţi spânzuraţi pentru braconaiul de copaci? Ce urmează? Bărbaţi spânzuraţi pentru că au furat murdărie?

Low Caemlyn se schimbase drastic, drumurile răsărind, clădirile fiind mărite. Câţiva ani, iar Low Caemlyn ar fi un oraş în sine! Ar trebui să construiască un alt zid în care să-l închidă.

Camera mirosea a murdărie şi transpiraţie, dar nu mai mult decât în alte taverne. Deversările au fost curăţate rapid, iar servitoarele păreau dornice să aibă de lucru. Unul în special îi aruncă un zâmbet liniştit, umplându-şi cana şi arătând nişte glezne. Mat a avut grijă să-şi amintească de ea; ea ar fi bună pentru Talmanes.

Mat şi-a ridicat eşarfa cât să bea. Se simţea ca un prost purtând eşarfa aşa. Dar era prea cald pentru o mantie cu glugă, iar barba fusese o tortură. Chiar şi cu eşarfa pe faţă, nu ieşea prea mult în evidenţă în Low Caemlyn; nu era singurul dur care mergea cu faţa ascunsă. El a explicat că

avea o cicatrice proastă pe care voia să o acopere; alţii au presupus că avea o recompensă pe cap. Ambele erau de fapt adevărate, din păcate.

Stătu o vreme, privind în flăcările dansatoare ale vetrei. Avertismentul lui Chet a făcut ca o groapă incomodă să se deschidă în stomacul lui Mat. Cu cât reputaţia lui creştea mai mare, cu atât era mai probabil să fie provocat. Ar fi o i i i „* 1 1 * 1 * 1 T\ 1

mare notorietate în uciderea Prinţului Corbilor. De unde au

— I i w I

primit acest nume? Sânge şi cenuşă!

O siluetă i s-a alăturat la foc. Dezlănţuit şi osos, Noal arăta ca o sperietoare care se făcuse praf şi se hotărâse să plece în oraş. În ciuda părului său alb şi a fetei pielea, Noal era la fel de îndrăzneaţă ca bărbaţii cu jumătate de vârstă. Când mânuia o armă, oricum. Alteori părea la fel de neîndemânatic ca un catâr într-o sufragerie.

— Eşti un om destul de remarcabil, îi spuse Noal lui Mat, întinzându-şi palmele spre foc. „Când m-ai întâlnit în Ebou Dar, habar n-aveam în ce companie ilustră mă voi găsi. Mai lasă asta câteva luni şi vei fi mai faimos decât Jam Farstrider”.

Mat se aplecă mai mult pe scaun.

— Bărbaţii cred întotdeauna că ar fi grozav să fie cunoscuţi în fiecare tavernă şi în fiecare oraş, spuse Noal încet. „Dar arde-mă dacă nu este doar o durere de cap”.

„Ce ştii despre asta?”

— Jain s-a plâns de asta, spuse Noal încet.

Mat mormăi. Thom a sosit următorul. Era îmbrăcat în servitorul unui negustor, purtând o ţinută albastră nu prea fină, dar nici în paragină. Pretindea că a venit la Low

Caemlyn pentru a determina dacă stăpânul său ar fi bine sfătuit să pună o vitrină aici.

Thom îşi scoase deghizarea cu aplomb, dându-şi mustaţa în puncte şi vorbind cu un slab accent murândian. Mat se oferise să vină cu o poveste de fundal pentru actul său, dar Thom tuşise şi spusese că deja avea una rezolvată. Un mincinos în flăcări.

Thom trase un scaun, aşezându-se delicat, de parcă ar fi fost un slujitor care se gândea foarte bine la sine. „Ah, ce pierdere de timp a fost asta! Stăpânul meu insistă să mă asociez cu o astfel de turbare ca aceasta! Şi aici găsesc ce e mai rău din mulţi".

Noal chicoti încet.

— Dacă numai, spuse Thom dramatic, aş fi fost trimis în tabăra maiestuoasei, uimitoare, indestructibile şi faimoasă Matrim Cauthon! Atunci cu siguranţă aş fi…

Al m-il K/Ti7 Ta-C

— Arde-mă, Thom, spuse Mat. „Lasă un om să sufere în pace".

Thom râse, făcându-i cu mâna faţă de servitoarea şi cumpărând băuturi pentru ei trei. I-a dat o monedă în plus şi i-a cerut în linişte să nu se apropie prea mult de vatră.

„Eşti sigur că vrei să ne întâlnim aici?" întrebă Noal.

— O să fie bine, spuse Mat. Nu voia să fie văzut înapoi A. 1 v v X 1 1 l „l J 1 X

În tabără, ca nu cumva gholamul să-l caute acolo.

— În regulă, atunci, spuse Noal. „Ştim unde este turnul Şi putem ajunge acolo, presupunând că Mat ne procură o

A w z X A A

poartă".

— O voi face, spuse Mat.

„Nu am reuşit să găsesc pe nimeni care a intrat înăuntru”, a continuat Noal.

— Unii spun că este bântuit, spuse Thom, luând un sorbiu din cană. „Alţii spun că este o relicvă din Age of Legends. Se spune că părţile laterale sunt din oţel neted, fără deschidere. Am găsit fiul mai mic al văduvei unui căpitan care a auzit odată povestea cuiva care a găsit comori mari în turn. Totuşi, nu a spus cum a intrat băiatul”.

— Ştim cum să intrăm, spuse Mat.

„Povestea lui Olver?” întrebă Noal sceptic.

„Este cel mai bun lucru pe care îl avem”, a spus Mat. „Uite, jocul şi rima sunt despre Aelfinn şi Eelfinn. Oamenii au ştiut despre ei odată. Acele arcade însângerate sunt dovada asta. Aşa că au părăsit jocul şi rima ca avertisment”.

— Jocul ăsta nu poate fi câştigat, Mat, spuse Noal, frecându-şi bărbia pielea.

* 7 1 FT-1 1 – A 1 – *//*

„Şi acesta este scopul. Trebuie să înşeli”.

— Dar poate că ar trebui să încercăm o înţelegere, I-T-II – A I A re1 I 1 I I *i* spuse Thom, jucându-se cu vârful cerat al mustăţii. „Ţi-au dat răspunsuri la întrebările tale”.

— Al naibii de frustranţi, spuse Mat. Nu dorise să le spună lui Thom şi Noal întrebările lui – încă nu le spusese ce le-a întrebat.

— Dar au răspuns, spuse Thom. „Se pare că au avut un fel de înţelegere cu Aes Sedai. Dacă am şti ce aveau Aes Sedai ceea ce şi-au dorit şerpii şi vulpile – motivul pentru care erau dispuşi să se târguiască – atunci poate le-am putea schimba cu Moiraine.

— Dacă e încă în viaţă, spuse Noal sumbru.

— Este, spuse Thom, privind drept înainte. „Lumina trimite-l. Ea trebuie să fie în viaţă”.

„Ştim ce vor”. Mat aruncă o privire la acele flăcări.

„Ce?” întrebă Noal.

„Noi”, a răspuns Mat. „Uite, ei pot vedea ce se va întâmpla. Mi-au făcut-o, mi-au făcut-o lui Moiraine, dacă scrisoarea aia e vreun indiciu. Ştiau că îţi va lăsa o scrisoare, Thom. Ei ştiau asta. Şi încă i-au răspuns la întrebări”.

— Poate că trebuiau, spuse Thom.

— Da, dar nu trebuie să răspundă direct, spuse Mat. „Nu au făcut-o cu mine. Ei au răspuns ştiind că se va întoarce la ei şi mi-au dat ceea ce au făcut ştiind că voi fi retras şi eu. Ei mă vor. Ei ne vor”.

— Nu ştii asta cu siguranţă, Mat. Thom îşi puse cana *de i*.

1 1 – * Ti bere pe podea între picioare şi îşi scoase pipa. În dreapta lui Mat, bărbaţii au aplaudat un joc de zaruri. „Pot răspunde la întrebări, dar asta nu înseamnă că ştiu totul. Ar – L d *la/-11*2/

putea fi ca prezicerile Aes Sedai”.

Mat clătină din cap. Creaturile i-au pus amintiri în cap. Îşi imagina că erau amintirile oamenilor care atinseseră turnul sau intraseră în el. Aelfinn şi Eelfinn aveau acele amintiri şi, probabil, ar avea şi pe ale lui. Puteau ei să-l privească, să vadă prin ochii lui?

x O * 1 – 1 – X 11* 11* 1 d – C 1 – Şi-a dorit din nou medalionul, deşi nu le-ar fi făcut bine. Nu erau Aes Sedai; nu ar folosi canalizarea.

— Ei ştiu lucruri, Thom, spuse Mat. „Ei se uită. Nu îi vom surprinde”.

— Atunci îi face greu de înfrânt, spuse Thom, aprinzând o

crenguţă de tinder cu focul, apoi folosind-o pentru a-şi aprinde pipa. „Nu putem câştiga”.

X TA x J – 1 7 1 n J A /T J

— Dacă nu încălcăm regulile, repetă Mat.

„Dar ei vor şti ce facem”, a spus Thom, „dacă ceea ce spui este adevărat. Aşa că ar trebui să facem schimb cu ei”.

— Şi ce a spus Moiraine, Thom? spuse Mat. „În scrisoarea aceea pe care o citeşti în fiecare seară”.

Thom pufăi pipa, ridicând o mână absentă în buzunarul de la piept, unde păstra scrisoarea. „Ea a spus să ne amintim ce ştiam despre joc”.

pil 7 * I „J * 1 1” I 1 I I *

„Ştie că nu există nicio modalitate de a câştiga atunci când ai de-a face cu ei”, a spus Mat. Fără schimburi, Thom, fără chilipiruri. Mergem în luptă şi nu plecăm până nu o avem”.

Thom ezită o clipă, apoi dădu din cap, pipa începu să-i pufăie.

„Curaj de întărire”, a spus Noal.

— Ei bine, avem destule, cu norocul lui Mat.

— Nu trebuie să faci parte din asta, ştii, Noal, spuse Mat. „Nu ai de ce să te rişti cu asta”.

— Mă duc, spuse Noal. „Am văzut o mulţime de locuri. Cele mai multe locuri, de fapt. Dar niciodată acesta”. El a ezitat. „Este ceva ce trebuie să fac. Şi acesta este sfârşitul”.

— Foarte bine, spuse Mat.

— De la foc la orb, spuse Noal. „Ce avem?”

— Lanterne şi torţe, spuse Mat, lovindu-şi piciorul de sacul de lângă scaun. „Şi unele dintre acele beţişoare de foc de la Aludra, ca să le putem aprinde. Câteva surprize şi de la ea”.

„Focuri de artificii?” întrebă Noal.

„Şi câţiva dintre acei cilindri care explodează pe care i-am folosit împotriva lui Seanchan. Ea le numeşte roarsticks”.

Thom fluieră. „Te-a lăsat să iei nişte?”

„Două. Când i-am prezentat acordul lui Elayne, a fost gata să-mi lase aproape orice i-am cerut”. Mat se strâmbă. „Ea a vrut să vină să le aprindă. Se! Arde-mă, dar a fost un argument greu de terminat. Dar avem o mulţime de flori de noapte”. A bătut cu marginea piciorului sacul de lângă scaun.

„I-ai adus?” întrebă Thom.

„Am vrut să-i ţin aproape”, a spus Mat. „Şi mi le-a dat doar astăzi. Nu vor exploda accidental, Thom. Asta nu se întâmplă foarte des”.

„Ei bine, măcar mută-le înapoi din vatră!” spuse Thom. Îşi aruncă o privire la pipă şi înjură, apoi îşi îndreptă scaunul la câţiva centimetri de Mat.

„În continuare”, a spus Noal, „muzică pentru a uimi”.

„Ne-am oferit o varietate”, a spus Thom. „Îmi voi aduce 1 * 271 1 1 w – * i i 1 1 /kw – harpa şi flautul, dar ne-am găsit nişte tobe de mână şi chimvale de mână. Ele pot fi legate de o parte a piciorului şi lovite cu o mână. Am cumpărat şi un flaut suplimentar”. Îl privi pe Mat. „Unul simplu, conceput pentru cei cu degete A.A. zz A z A A

groase şi lente”.

Mat pufni.

— Şi, în sfârşit, fier de legat, spuse Noal, alunecând înainte un pachet al său. A clinchetat slab când el a dezlegat vârful, conţinutul reflectând lumina portocalie adâncă a vatrăi. „Un set de cuţite de aruncat pentru fiecare dintre noi şi două săbii scurte. Fiecare din fier pur, fără oţel. Ne-am luat şi nişte lanţuri şi o bandă de fier pe care să o prindem

în jurul patului suliţei lui Mat. Totuşi, s-ar putea pierde greutatea”.

— O voi lua, spuse Mat.

Noal şi-a făcut din nou rucsacul şi toţi trei s-au aşezat o vreme înaintea vatrăi. Într-un fel, aceste lucruri pe care le adunaseră erau o iluzie. O modalitate de a se asigura că făceau ceva pentru a se pregăti.

T\ TK /T X/V * – JXIU>1 1 1 – 1 1

Dar Mat îşi aminti acele locuri întortocheate dincolo de p orţi, unghiurile care nu erau corecte, peisajul nefiresc. Reaturile au numit şerpi şi vulpi pentru că au sfidat descrierea standard.

Locul acela era o altă lume. Pregătirile pe care le-a făcut cu Thom şi Noal ar putea ajuta, dar ar putea fi şi inutile. Nu s-a spus pană nu au păşit în acel turn. Parcă nu ştii dacă ai antidotul potrivit pană după ce dinţii şarpelui tiau fost strânşi deja pe gât. În cele din urmă, le-a cerut celorlalţi doi o noapte bună. Noal voia să se întoarcă în tabăra trupei, care se afla acum la doar zece minute cu maşina de oraş. Thom a fost de acord să meargă cu el şi iau luat rucsacul plin de flori de noapte a lui Mat – deşi ambii bărbaţi păreau de parcă ar prefera să poarte un sac plin cu păianjeni.

Mat îşi puse sabia peste haină, îşi luă toiagul, apoi se îndreptă înapoi spre hanul lui. Totuşi, nu s-a dus direct acolo şi, în schimb, s-a trezit că umblă pe alei şi străzi. Lângă clădiri solide răsăriseră corturi şi corturi pe măsură ce oraşul din afara oraşului se întindea de-a lungul zidurilor, ca mucegaiul care creşte pe o pâine.

Cerul era întunecat, dar noaptea era încă aglomerată, strigătorii strigând din uşile luminate ale hanurilor. Mat se asigura că sabia scurtă era vizibilă. Erau mulţi care s-ar

gândi să exploateze un rătăcitor singuratic noaptea, mai ales în afara zidurilor oraşului, unde braţul legii era puţin pe partea flăcătoare.

Aerul mirosea a ploaie iminentă, dar în zilele astea simţea adesea. Şi-ar fi dorit să continue şi să se limpezească furtuna sau al naibii de sânge. Avea impresia că aerul îşi ţine respiraţia, aşteptând ceva. O lovitură care nu a căzut niciodată, un clopoţel care nu a sunat niciodată, un set de zaruri care nu a încetat să se învârtească. La fel ca cele care i-au tunat în cap.

A

simţit în buzunar scrisoarea lui Verín. S-ar opri zarurile dacă l-ar deschide? Poate era vorba despre gholam. Dacă nu şi-a preluat medalionul de la Elayne în curând, era probabil ca acel lucru să-l găsească şi să-i smulgă interiorul.

Cenuşă sângeroasă. Îi venea să bea, să uite cine era – şi cine credeau oamenii că este – pentru o vreme. Dar dacă se îmbăta, era probabil să-şi lase faţa să se arate din întâmplare. Poate începe să vorbeşti despre cine era el cu adevărat. Nu ai putut spune niciodată ce ar face un bărbat când era beat, chiar dacă acel bărbat ar fi propriul tău sine.

Şi-a făcut drum prin porţile oraşului şi în Oraşul Nou. Aerul începu să se aburi cu ceva ce nu era chiar ploaie, de parcă cerul i-ar fi ascultat răzvrătirea şi s-ar fi hotărât să lase un strănut mic să stropească asupra lui.

Minunat, se gândi el, al naibii de minunat.

Pietrele de pavai s-au umezit curând din cauza ploii, iar felinarele străluceau cu bile de ceata vaporoasa. Mat se apleca, cu eşarfa încă acoperindu-i fata de parcă ar fi fost un Aielman însângerat. Nu fusese oare prea fierbinte cu puţin timp în urma?

Era la fel de dornic ca Thom să meargă mai departe şi să o găsească pe Moiraine. Ea făcuse o mizerie în viaţa lui, dar Mat presupunea că îi datora pentru asta. Mai bine să trăieşti în aceasta mizerie decât să fii prins înapoi în cele două râuri, trăind o viaţă plictisitoare fără să-ţi dai seama cât de plictisitoare a fost. Mat nu semăna cu Perrin, care se gândise să părăsească cele două râuri înainte ca ei să alunga chiar la Baerlon. O imagine a lui Perrin i-a fulgerat în cap, iar Mat a alungat-o.

Şi cum rămâne cu Rand? Mat îl văzu stând pe un scaun frumos, privind în jos la podea în faţa lui, într-o cameră întunecata, o singură lampa pâlpâind. Părea uzat şi epuizat, cu ochii mari, cu expresia sumbra. Mat clatina din cap pentru a risipi şi acea imagine. Sărmanul Rand. Bărbatul a crezut probabil că este un difor negru sau ceva de genul acesta până acum, care roade conuri de pin. Dar probabil că era un difor negru care dorea să trăiască înapoi în cele două râuri.

Nu, Mat nu a vrut să se întoarcă. Nu era niciun Tuon înapoi în cele Două Râuri. Light, ei bine, ar trebui să-şi dea seama ce să facă cu Tuon. Dar nu voia să scape de ea. Dacă ar mai fi fost cu el, ar lasă-o să-i spună Jucărie fără să se plângă. Ei bine, oricum nu prea.

Moiraine mai întâi. Şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre Aelfinn şi Eelfinn şi despre turnul lor sângeros. Nimeni nu ştia despre asta, nimeni nu vorbea mai mult decât legende, nimeni nu avea nimic util de spus nimeni în afară de Birgitte. Mat se opri în stradă. Birgitte. Ea fusese cea care i-a spus lui Olver cum să intre în Turn. De unde ştia ea?

Blestemându-se pentru un prost, se întoarse spre Oraşul Interior. Străzile se goleau de traficul care le împovărase

înainte să înceapă aproape ploaia. Curând, Mat simţi că are întreg oraşul pentru el; până şi poşetele tăiate şi cerşetorii s-au retras.

Dintr-un motiv oarecare, asta l-a pus pe cap mai mult decât să fie privit. Nu a fost firesc. Cineva ar fi trebuit să încerce măcar să-i facă umbra pentru a vedea dacă merită să fie luat. Încă o dată, tânjea după medalionul său. Fusese un idiot să dea asta. Mai bine să-şi fi tăiat mâna şi să-i fi oferit asta lui Elayne drept plată! Gholam era acolo, în acel întuneric, undeva?

Ar fi trebuit să fie dureri pe stradă. Oraşele erau pline de ele. Aceasta a fost practic una dintre cerinţele sângeroase pentru un oraş. O primărie, câteva hanuri şi o crâşmă şi câţiva oameni cu chipul toci, a căror singură dorinţă era să te arunce în noroi şi să-ţi cheltuiască moneda pe băutură şi femei… Trecu pe lângă o curte şi se îndreptă prin Poarta Zidarului în Oraşul Interior, arcada albă aproape că părea să strălucească, pată de ploaie în lumina fantomă a lunii înnorate. Toiagul lui Mat ciocăni de pietrele de pavai. Gardienii porţii erau înghesuiţi şi tăcuţi în mantii lor, la nişte statui, deloc bărbaţi. Întregul loc părea ca un mormânt. La câţiva paşi de poartă, a trecut pe lângă o alee şi a ezitat. A crezut că poate vedea un grup de forme întunecate înăuntru. Clădiri înalte se ridicau de o parte şi de alta, zidărie mare Ogier. Din interiorul aleii se auzi un mormăit. „Un jaf?” spuse Mat uşurat.

O

siluetă uriaşă se uită înapoi pe alee. Lumina lunii a dezvăluit un tip cu ochi întunecaţi şi o mantie lungă. Părea uluit să-l găsească pe Mat stând acolo. Arătă cu o mână cu degete groase şi trei dintre însoţitorii lui se îndreptară spre

Mat.

Mat se relaxă, ştergându-şi sprânceana de apa de ploaie. Aşa că în noaptea asta au existat suporturi pentru picioare. Ce uşurare. El sărise la nimic!

Un bătăuş și-a aruncat mâna spre Mat. Mat purtase intenţionat sabia scurtă pe partea dreaptă; bătăuşul a luat momeala, presupunând că Mat se va mişca să scoată arma.

În schimb, Mat ridică rapid toiagul, lovindu-i fundul de piciorul bărbatului. Padul pentru picioare s-a împiedicat, iar Mat să aruncat în capul bărbatului. Burniţa, care până acum era aproape o ploaie potrivită, s-a împroşcat de pe poşeta tăiată când a căzut, împiedicându-l pe unul dintre însoţitorii săi.

Mat făcu un pas înapoi şi trânti partea superioară a sfertului de capul interlopului care se împiedica. A coborât peste tovarăşul său. Cel de-al treilea bărbat se uită înapoi către liderul său, care se ţinea de gulerul unui bărbat strâns pe care Mat abia îl putea distinge în umbră. Mat profită de ocazie pentru a sări peste grămada mică de bătăuşi inconştienţi, legănându-se spre al treilea bărbat. Padul pentru picioare şi-a ridicat mâna pentru a-şi proteja capul, aşa că Mat şi-a trântit toiagul în piciorul bărbatului. Apoi a legănat toiagul, trântind deoparte parada slabă a celui de-ar treilea bărbat şi l-a aruncat cu o lovitură în faţă.

Mat a răsturnat cu dezinvoltură un cuţit către liderul bandei, care se îndrepta. Conducătorul gâgâi, se poticni în burniţă, zgâiindu-şi cuţitul din gât. Ceilalţi Mat l-ar lăsa inconştienţi – bietii de prosti, poate că vor accepta acest avertisment şi vor reforma.

Mat făcu un pas în lateral în timp ce liderul trecu pe lângă el, apoi se prăbuşi în cele din urmă peste cei trei însoţitori

ai săi. Mat l-a dat cu piciorul peste el, a scos cuţitul, apoi l-a curăţat. În cele din urmă, a aruncat o privire către victima lafului.

— Sigur că mă bucur să te văd, spuse Mat. „Tu... eşti?" întrebă bărbatul.

* * „R >f" i – 1 – 1 i – w

— Sigur, spuse Mat, ridicându-se drept. „Am crezut că hoţii nu au ieşit în seara asta. Un oraş fără portmonee tăiate, ei bine, ăsta e ca un câmp fără buruieni. Şi dacă nu ar exista buruieni, pentru ce ai avea nevoie de un fermier? Sângeros de neospitalier, vă spun".

Bărbatul salvat s-a împiedicat înainte pe picioare tremurate. Părea confuz de ceea ce spusese Mat, dar s-a grăbit, luându-l de mână pe Mat „Mulţumesc!" Bărbatul avea o voce nazală. „Mulţumesc mult, foarte mult". În lumina slabă a lunii, Mat abia distinge o faţă latã, cu dinţi de cap, deasupra unui corp stântenitor de subţire.

Mat a ridicat din umeri, lăsându-şi toiagul deoparte şi desfăcându-şi eşarfa – care se udă – şi începu să o strângă. „Aş sta departe de a călători singur noaptea, dacă aş fi în locul tău, prietene".

Bărbatul meu ochii în întuneric. „Tu!" spuse el, cu voce aproape un scârţâit.

x A /T J 7 r-V. /K IKT J

Măt gemu. „Sânge şi cenuşă de sânge! Nu pot să merg nicăieri fără..."

Se întrerupse în timp ce bărbatul se aruncă, un pumnal fulgerând în lumina slabă a lunii. Mat a înlurat şi şi-a rupt fularul în faţa lui. Pumnalul a lovit pânza în loc de intestinul lui Mat, iar Mat şi-a răsucit rapid mâinile, legând pumnalul asasinului în lungimi de pânză.

I W „l. „l. *Sr*. – * *jr* 1 – „l. gl – Bărbatul a ţipat, iar Mat a eliberat eşarfa şi a scos o pereche de cuţite, câte unul în fiecare mână, eliberându-le prin reflex. L-au luat pe asasin în ochi. Câte unul în fiecare ochi. Uşoară! Mat nu ţintise spre ochi.

Bărbatul s-a prăbuşit pe pavalele ude.

Mat stătea în picioare, inspirând şi expirând. „Laptele mamei într-o cană! Laptele mamei! îşi apucă toiagul şi aruncă o privire în jur, dar strada mohorâtă era goală. „Te-am salvat. Te-am salvat şi încerci să mă miunghii?

TV/TJ 1 Jy 1 1 AI 1 *

Mat a îngenuncheat lângă cadavru. Apoi, sumbru sigur ce avea să găsească, a pescuit în punga bărbatului. A ieşit cu câteva monede – monede de aur – şi o bucată de hârtie îndoită. Lumina lunii a dezvăluit chipul lui Mat pe ea. Sifonă hârtia şi o băgă în buzunar.

Unul în fiecare ochi însângerat. Mai bine decât a meritat omul. Mat şi-a legat eşarfa, şi-a apucat cuţitele, apoi a ieşit pe stradă, dorindu-şi să fi lăsat asasinul în voia sorţii.

Birgitte şi-a încrucişat braţele, sprijinindu-se de un stâlp de marmură şi privind cum Elayne stătea bucurându-se de o prezentare de seară a „jucătorilor”. Grupuri de genul acesta – care jucau povesti – deveniseră foarte populare în Cairhien şi încercau acum să obţină acelaşi succes în Andor. Una dintre sălile palatului, în care cântau barzi, fusese adaptată pentru a le permite jucătorilor să-şi reprezinte poveştile.

Birgitte clătină din cap. La ce folos a jucat povesti false.

De ce să nu trăieşti câteva povesti ale tale? În plus, ea ar prefera un bard în orice zi. În mod util, această modă de a vedea „jucători” ar muri rapid. Această poveste anume a

fost o repovestire a căsătoriei tragice şi a morţii Prinţesei Walishen, ucisă de fiarele Umbrei. Birgitte era familiarizată cu balada pe care jucătorii o adaptaseră pentru a-şi forma povestea. De fapt, au cântat părţi din ea în timpul spectacolului. A fost remarcabil cât de puţin s-a schimbat acel cântec de-a lungul anilor. Câteva nume diferite, câteva note diferite, dar în general aceleaşi. La fel ca propriile ei vieţi. Se repetă iar şi iar, dar cu mici variaţii. Uneori era soldat. Uneori era o femeie de pădure, fără pregătire militară oficială. Fusese generală o dată sau de două ori, din păcate. Ea ar prefera să lase acel loc de muncă special pentru altcineva.

Fusese gardian, hoţ nobil, doamnă, ţăran, ucigaş şi 1 J T\ – /ljw 1 – salvator. Dar ea nu mai fusese niciodată gardian. Nefamiliaritatea nu o deranja; în cea mai mare parte a vieţii ei, ea nu ştia ce se întâmplase înainte. Ceea ce putea extrage din vieţile ei anterioare acum era o binefacere, da, dar nu avea dreptul la acele amintiri.

Asta nu a împiedicat inima ei să se răsucească de fiecare dată când una dintre acele amintiri se stingea. Uşoară! Dacă nu ar putea fi cu Gaidal de data asta, nu şi-ar putea aminti măcar de el? Era ca şi cum Modelul nu ştia ce să facă cu ea. Fusese forţată să intre în această viaţă, împingând alte fire deoparte, luând un loc neaşteptat. Modelul încerca să o împletească. Ce s-ar întâmpla când toate amintirile dispăreau? Şi-ar aminti că s-a trezit ca adult, fără antecedente? Gândul a îngrozit-o aşa cum niciun câmp de luptă nu făcuse vreodată.

Ea dădu din cap către una dintre Gardienele ei, Kaila Bent, care trecu pe lângă rândul din spate al teatrului improvizat şi salută.

„Bine?” întrebă Birgitte, făcând un pas după colţ pentru a vorbi cu Kaila.

— Nimic de raportat, spuse Kaila. „Totul e bine”. Era o femeie slăbănog, cu părul de foc, şi începuse foarte uşor să poarte pantalonii şi haina unei gardiene. „Sau, totul este la fel de bine cum ar putea fi în timp ce trebuie să suferi prin „Moartea Prinţesei Walishen.

— Nu te mai plânge, spuse Birgitte, înăbuşindu-şi o tresărire în timp ce diva – aşa au numit-o jucătorii – a început o arie deosebit de stridentă – aşa că au sunat singuri un cântec. De ce aveau jucătorii nevoie de atâtea nume noi pentru lucruri?

— Ai putea să patrulezi în ploaie.

„Aş putea?” întrebă Kaila, părând nerăbdătoare. „De ce nu ai spus aşa mai devreme? Poate voi fi lovit de fulger. Ar I 1 C I *Îl* T” > – C – T 1 11

putea fi de preferat”. Birgitte pufni. „Întoarce-te la rundele tale”. Kaila a salutat şi a plecat. Birgitte se aplecă înapoi în teatru, sprijinindu-se de stâlp. Poate că ar fi trebuit să-şi aducă nişte ceară în urechi. Ea aruncă o privire spre Elayne. Regina stătea cu o atitudine calmă, urmărind piesa. Uneori, Birgitte se simţea mai mult ca o doică decât o gardă de corp. Cum ai protejat o femeie care părea, uneori, atât de hotărâtă să se vadă moartă?

Şi totuşi, Elayne era şi foarte capabilă. Ca în seara asta; ea îşi convinsese cumva rivala cea mai înverşunată să participe la această piesă. Acela era Ellorien care stătea în rândul estic; Ultima despărţire a femeii de palat fusese atât de amară, încât Birgitte nu se aşteptase să se întoarcă decât dacă era în lanţuri. Totuşi, aici era ea. Şotea despre o manevră politică a lui Elayne, care era cu treisprezece paşi

mai subtilă decât se gândea Birgitte.

— 1 lwi* w 1 – 1 – 11 – w1 Tlj” jj – Ea clătină din cap. Elayne era o regină. Volatilitatea şi tot. Ar fi bună pentru Andor. Presupunând că Birgitte ar putea împiedica acel cap cu părul auriu să nu i se taie de pe gât.

După ce a suferit ceva timp din cauza cântării, Kaila s-a apropiat din nou. Birgitte se ridică drept, curioasă de ritmul iute al femeii. „Ce?” întrebă ea încet.

„Păreai plictisit”, şopti Kaila, „deci m-am gândit să-ţi aduc asta. Tulburare la Poarta Prunelor”. Aceasta era intrarea de sud-est în terenul palatului. „Cineva a încercat să se strecoare”.

„Un alt cerşetor care caută resturi? Sau un spion pentru unul dintre stăpâni, sperând să asculte?

— Nu ştiu, spuse Kaila. „Am auzit vestea a treia mână de la Calison în timp ce treceam la patrulare. A spus că poliţiştii îl au pe intrus în custodie la poartă.

Birgitte aruncă o privire în lateral. Părea să înceapă un alt solo. „Ai comanda aici; ţineţi această postare şi luaţi rapoarte. Mă voi duce să-mi întind picioarele şi să verific această tulburare”.

„Adu-mi nişte ceară pentru urechi când te întorci, vrei?”

Birgitte chicoti, părăsind teatrul şi păşind într-un hol al palatului cu roşu. Deşi avea femei de gardă şi bărbaţi cu arcuri suplimentare pe holuri, Birgitte însăşi purta o sabie, pentru că o tentativă de asasinat s-ar transforma, cel mai probabil, în lupte în corp.

Birgitte a alergat pe hol, aruncând o privire pe fereastră când a trecut. Cerul a scurs o burniţă din ce în ce mai puternică. Destul de trist. Lui Gaidal i-ar fi plăcut vremea asta. Îi plăcea ploaia. Uneori, glumea că burniţa n convine

mai bine chipului, făcându-l mai puţin probabil să sperie copiii. Lumină, dar îi era dor de bărbatul acela.

Calea cea mai directă către Poarta Prunelor o ducea prin cartierele servitorilor. În multe palate, asta ar fi însemnat intrarea într-o secţiune a clădirii mai monotonă, destinată oamenilor mai puţin importanţi. Dar această clădire fusese construită de Ogier şi aveau păreri deosebite despre astfel de lucruri. Piatra de marmură de aici era la fel de grandioasă ca şi în altă parte, cu mozaicuri cu gresie de roşu şi alb. Camerele, deşi mici după standardele regale, erau fiecare suficient de mari pentru a găzdui o întreagă familie. Birgitte prefera în general să-şi ia masa în sala de mese mare şi deschisă a servitorilor. Patru vetre separate trosneau aici, sfidând noaptea mohorâtă, iar slujitorii în afara serviciului şi gardienii râdeau şi vorbeau. Unii spuneau că poţi judeca un monarh după felul în care îi trata pe cei care îl slujeau. Dacă acesta ar fi fost cazul, atunci palatul Andoran fusese proiectat astfel încât să încurajeze pe cei mai buni dintre reginele sale.

Birgitte a trecut fără tragere de inimă pe lângă parfumurile îmbietoare ale mâncării şi, în schimb, şi-a împins drumul spre furtuna rece de vară. Frigul nu muşca. Doar inconfortabil. Şi-a tras gluga mantiei şi a traversat pavajul alunecos până la Poarta Prunelor. Poarta era aprinsă cu o strălucire portocalie, iar Gardienii de pază stăteau afară, îmbrăcaţi în mantii umede, cu halebardele ţinute în lateral.

Birgitte se îndreptă spre porţi, cu apă picurând de pe buza glugăi ei, apoi bătu în uşa groasă de stejar. S-a deschis, dezvăluind chipul chel şi cu mustaţă a lui Renald Macer, sergent de serviciu. Un „bărbat robust, avea mâini largi şi un temperament calm. Întotdeauna a crezut că ar trebui să

fie într-un magazin undeva să facă pantofi, dar Garda lua toate tipurile, iar fiabilitatea era adesea mai importantă decât priceperea cu sabia.

„Căpitanul general!” el a exclamat. „Ce faci aici?”

— Plouă mai departe, se răsti ea.

„Vai!” Făcu un pas înapoi, făcându-i loc să intre în casa de poartă. Avea o singură cameră aglomerată. Soldaţii erau în tură de furtună – ceea ce înseamnă de două ori mai mulţi oameni care lucrau la poartă ca de obicei, dar nu trebuiau să stea afară decât o oră înainte de a se roti cu oamenii încălzindu-se în interiorul porţii.

Trei gardieni stăteau la o „masă, aruncând zaruri într-o cutie de tăiat cubuleţe, în timp ce o sobă de fier cu faţa deschisă consuma buşteni şi ceai încălzit. În zaruri cu soldaţii din turneu era un bărbat slăbănog, cu o eşarfă neagră înfăşurată pe fundul feţei. Îmbrăcămintea lui era dezordonată, cu capul acoperit de o moliţă de păr brunet umed care ieşea în toate direcţiile. Ochi căprui se uitară la Birgitte deasupra eşarfei, iar bărbatul se lăsă puţin pe scaun.

Birgitte îşi scoase mantia şi o scutură de apa de ploaie.

— Acesta este intrusul tău, presupun?

— De ce, da, spuse sergentul. „De unde ai auzit despre asta?”

Ea îl privi pe intrus. „A încercat să se strecoare pe terenul palatului, iar acum joci cu el?”

Sergentul şi ceilalţi bărbaţi păreau sfiţi. „Ei bine, doamna mea…”

„Nu sunt o doamnă”. Cel puţin nu de data asta. „Lucrez pentru existenţă”.

— Ei, da, continuă Macer. „Ei bine, şi-a renunţat cu

uşurinţă sabia şi nu pare atât de periculos. Doar un alt cerşetor care vrea resturi de la bucătărie. Corect, drăguţ. – am gândit să-l încălzim înainte de a-l trimite din nou pe vremea aceea.

— Un cerşetor, spuse ea. „Cu o sabie?”

Sergentul Macer se scarpină în cap. „Cred că e cam ciudat”.

— Ai putea fermeca casca de la un general pe un câmp de luptă, nu-i aşa, Mat? ea a spus.

„Mat?” întrebă bărbatul cu o voce cunoscută. „Nu ştiu ce vrei să spui, femeia mea bună. Mă numesc Garard, un simplu cerşetor care are un trecut destul de interesant, dacă vrei să-l asculţi…

Ea îl privi cu o privire fermă.

„Oh, cenuşă, Birgitte”, se plânse el, scoţându-şi eşarfa „Am vrut doar să mă încălzesc pentru o vrajă”.

„Şi câştigă moneda de pe oamenii mei”.

„Un joc amical nu a făcut niciodată rău unui bărbat”, a spus Mat.

„Dacă nu a fost împotriva ta. Uite, de ce te furişezi în palat?

— A fost nevoie de prea multă muncă pentru a intra ultima dată, spuse Mat, aşezându-se pe spate în scaun. „M-am gândit că aş putea să renunţ la asta de data asta”.

Sergentul Macer aruncă o privire spre Birgitte. „Îl i *îi* cunoşti pe acest om?”

— Din păcate, spuse ea.

— Îl poţi elibera în custodia mea, sergent. Voi vedea că maestrul Cauthon este mgrmt corespunzător”.

— Maestre Cauthon? spuse unul dintre bărbaţi.

— Te referi la Prinţul Corbului?

„Oh, pentru naiba…” spuse Mat, în timp ce se ridică şi îşi ridica toiagul.

— Mulţumesc, îi spuse el sec lui Birgitte, punându-şi haina.

X T * – 11 *11* – 1

Îşi puse mantia la loc, apoi deschise uşa în timp ce unul dintre gardieni îi întinse lui Mat sabia, cu centura încă ataşată. De când purta Mat un cuvânt scurt? Probabil o momeală departe de toiagul.

Cei doi au ieşit în ploaie în timp ce Mat se lega de centură. „Prinţul Corbului?” ea a întrebat.

„Nu vreau să vorbesc despre asta”.

„De ce nu?”

„Pentru că devin prea faimos pentru binele meu, de aceea”.

„Aşteaptă până te urmăreşte de-a lungul generaţiilor”, a spus ea, ridicând privirea spre cer, clipind în timp ce o picătură de ploaie i-a lovit pătratul în ochi.

X TT*1X1*W1 X 4” J 1 1

— Haide, hai să bem ceva, spuse Mat, îndreptându-se spre poartă.

— Aşteaptă, spuse ea.

— Nu vrei să te duci să o vezi pe Elayne?”

„Elayne?” spuse Mat. „Sânge şi cenuşă, Birgitte, sunt aici să vorbesc cu tine. De ce crezi că i-am lăsat pe gardienii ăia să mă prindă? Vrei ceva de băut sau nu?”

Ea a ezitat, apoi a ridicat din umeri. Punând-o pe Kaila la datorie în locul ei, Birgitte intrase oficial în pauză. Cunoştea o tavernă destul de decentă la doar două străzi de Palat.

— În regulă, spuse ea, făcându-le cu mâna Gardienilor şi conducându-l pe Mat pe strada ploioasă. „Dar va trebui să beau lapte sau ceai în loc de bere. Nu suntem siguri dacă

băutul ei din Warder ar fi rău pentru bebeluşi sau nu. Ea a zâmbit, gândindu-se la o Elayne beată care încearcă să vorbească cu aliaţii ei după piesă. „Deşi dacă o fac bărbătată, ar putea fi o răzbunare bună pentru unele dintre lucrurile pe care mi le-a făcut”.

„Nu ştiu de ce ai lăsat-o să te lege în primul rând”, a spus Mat. Strada era aproape goală în jurul lor, deşi taverna din faţă părea primitoare, lumina galbenă revărsându-se în stradă.

„Nu am avut niciun cuvânt de spus în această chestiune”, a spus ea. „Dar nu regret. Chiar te-ai strecurat în palat să mă întâlneşti?

Mat a ridicat din umeri. „Am câteva întrebări”.

„Despre ce?”

E

l a înlocuit acea eşarfă ridicolă, despre care ea a observat că avea o ruptură în mijloc.

— Ştii, spuse el. „Lucruri”.

Mat era unul dintre puţinii care ştiau cine este ea cu adevărat. Nu putea să spună… „Nu”, a spus ea, întorcându-se, „Nu vreau să vorbesc despre asta”.

— Cenuşă sângeroasă, Birgitte! Am nevoie de informaţiile tale. Hai, pentru un vechi prieten”.

„Am fost de acord să ne păstrăm secretele reciproc”.

— Iar eu nu ies să-l vorbesc pe al tău, spuse Mat repede. „Dar, vezi, există această problemă”.

x Z-T 11 w x

„Ce problemă?”

„Turnul Ghenţei”.

„Nu este o problemă”, a spus ea. „Stai departe de asta”.

„Nu pot”.

„Sigur ca poţi. Este o clădire în flăcări, Mat. Nu te poate alunga exact”.

„Foarte amuzant. Uite, măcar mă asculţi, peste o cană? De, ăă, lapte. Voi cumpăra”.

S

— A oprit o clipă. Apoi a oftat.

— La dracu’, o să cumperi, mormăi ea, făcându-i semn să înainteze. Au intrat în han, cunoscut sub numele de The Grand Hike, care era aglomerat mai mult decât de obicei din cauza ploii. Hangiul era un prieten al lui Birgitte, totuşi şi l-a pus pe vizor să arunce un beţiv care dormea într-una dintre cabine pentru a-i face loc.

Ea îi aruncă o monedă în semn de mulţumire, iar el dădu din cap spre ea – îi lipseau câţiva dinţi, un ochi şi cea mai mare parte a părului. Cel mai arătos bărbat din loc. Birgitte ridică două degete pentru a comanda băuturi – ştia că ea a luat lapte în zilele astea – şi îi făcu semn lui Mat către cabină.

— Nu cred, pe bună dreptate, că am văzut vreodată un bărbat mai urât decât acel hangiu, spuse Mat în timp ce stăteau.

— Nu ai trăit suficient de mult timp, spuse ea, lăsându-se pe spate de perete şi punându-şi picioarele încălţate pe masă. Era suficient loc pentru ea să facă asta, stând pe banca cabinei pe lungime. „Dacă bătrânul Snert ar fi cu câţiva ani mai tânăr şi dacă cineva s-ar gândi să-i rupă nasul în câteva locuri, l-aş putea lua în considerare. Are un piept fin, frumos şi plin de păr creţ în care să-ţi bagi *” 1 x iâi *7 x x 7 /*

degetele”.

Mat râmji. „Am menţionat vreodată cât de ciudat este să

mergi să bei cu o femeie care vorbeşte aşa despre bărbaţi?”

Ea a ridicat din umeri. „Gheniei. De ce, în numele Urechilor lui Normad, vrei să mergi acolo?

„A cui urechi?” întrebă Mat.

„Răspunde-mi”.

Mat oftă, apoi acceptă absent cana în timp ce servitoarea îi preda. În mod neobişnuit, el nu a plesnit-o pe spate, deşi i-a aruncat o privire bună în timp ce ea a plecat.

— Nenorociţii de şerpi şi vulpi au un prieten de-al meu, spuse el, lăsându-şi eşarfa în jos şi luând o băutură.

„Lasă-l. Nu-l poţi salva, Mat. Dacă a fost suficient de prost pentru a intra în tărâmul lor, merită ceea ce a primit”.

— Este o femeie, spuse Mat.

Ah. Se gândi Birgitte. Naiv. Eroic, dar tot prost.

— Nu pot să o părăsesc, continuă Mat. „Îi datorez. În plus, un bun prieten de-al meu intră, indiferent dacă vreau sau nu. Trebuie să ajut”.

— Atunci vă vor primi pe toţi trei, spuse Birgitte. „Uite, dacă intri prin portaluri, atunci eşti blocat în tratate. Te protejează într-o anumită măsură, dar te şi restrâng. Nu vei ajunge niciodată util după ce intri pe una dintre arcade”.

„Şi dacă mergi pe altă cale?” întrebă Mat. – I-ai spus lui Olver cum să deschidă Turnul.

„Pentru că îi spuneam o poveste înainte de culcare! Light, nu m-am gândit niciodată că unul dintre voi, sevăpentru-creier, va încerca de fapt să intre!”

„Dar dacă mergem în acest fel, o putem găsi?”

— Poate, spuse Birgitte, dar nu o vei face. Tratatele nu în vigoare, aşa că Aelfinn şi Eelfinn pot extrage a t 1 1 1 – w – r* – 1 j sânge. În mod normal, trebuie să-ţi faci griji doar

pentru trucuri cu gropi sau frânghii, deoarece nu pot… Ea se opri, aruncându-i o privire.

— Oricum, cum ai fost spânzurat?

Se îmbujora, privind în jos în băutura lui. „Ar trebui să posteze o explicaţie arzătoare pe acele arcade.

— Treci pe aici şi te pot spânzura. Şi o vor face. Idiot”.

Birgitte pufni. Au vorbit despre amintirile pe care le avea. Ar fi trebuit să le pună împreună. „Dacă mergi pe altă cale, probabil că vor încerca şi asta. Vărsarea sângelui în regatul lor poate avea efecte ciudate. Vor încerca să-ţi rupă oasele cu o cădere sau să te drogheze să dormi. Şi vor câştiga, Mat. Este lumea lor”.

„Şi dacă inselăm?” întrebă Mat. „Fier, muzică, foc”. Ai – A – V. A J w w d *

„Asta nu înseamnă inselăciune. Asta înseamnă să fii inteligent. Toţi cei cu jumătate de inteligentă care intră prin turn poartă acele lucruri. Dar doar unul din o mie se întoarce înapoi, Mat.

— I I X * 1” A v. V – I –!

Ezită, apoi scoase din buzunar o mână mică de monede. W i 1 l – la fi

„Care crezi că sunt şansele ca, dacă le arunc în aer, toate – A r-x t T T* 1 – 07J

vor veni în cap? Unul din o mie?”

„Mat…”

Le-a aruncat deasupra mesei. Au coborât într-un spray, lovind blatul mesei. Niciunul dintre ei nu a sărit sau s-a rostogolit de pe masă pe podea.

Mat nu se uită în jos la monede. Îi întâlni ochii în timp ce toţi se rostogoleau şi vibrau până la oprire. Ea le-a aruncat o privire. Două duzini de monede. Fiecare aterizase cu fata

în sus.

„Unul din o mie sunt şanse bune”, a spus el. „Pentru mine”.

„Cenuşă sângeroasă. Eşti la fel de rău ca Elayne! Nu – I I – 1 1 – w 1 – * I *

vezi? Este nevoie doar de o aruncare greşită. Chiar şi ţie dor din când în când”.

„Voi profita de şansa. Arde-mă, Birgitte, ştiu că e o I – 1 Z-X * 11 – 1 7 1 1

prostie, dar o fac. Oricum, de unde ştii atât de multe despre Turn? Ai fost în asta, nu-i aşa?”

— Am, a recunoscut ea.

Mat părea înmulţumit. „Ei bine, te-ai întors! Cum te-ai descurcat?”

Ea ezită, apoi luă în cele din urmă cana cu lapte. „Acea legendă nu a supravieţuit, presupun?

— Nu ştiu, spuse Mat.

„Am intrat să le rog să salveze viaţa iubirii mele”, a spus ea. „A venit după bătălia de la Lahpoint Hills, unde am condus rebeliunea Buchaner. Gaidal a fost rănit îngrozitor; o lovitură în cap care l-a făcut incapabil să gândească corect. A uitat cine sunt, uneori. Mi-a sfâşiat inima, aşa că l-am dus la Turn pentru a fi vindecat”.

— I o *jt* i *în* i /-*y* – w 1 – jon

„Şi cum ai ieşit?” întrebă Mat. „Cum i-ai păcălit?”

— Nu am făcut-o, spuse Birgitte încet. Mat a îngheţat. „Eelfinn nu l-a vindecat niciodată”, a continuat ea. „Ne-au ucis pe amândoi, nu am supravieţuit, Mat. Acesta este sfârşitul acestei legende speciale”.

A tăcut.

— Oh, spuse el în cele din urmă.

— Ei bine, atunci asta e o poveste tristă.

„Nu toţi se pot termina cu victorie. Gaidal şi cu mine oricum nu ne descurcăm bine cu finalul fericit. Mai bine pentru noi să ardem în glorie”. Ea se strâmbă, amintindu-şi o încarnare când ea şi el fuseseră forţaţi să îmbătrânească împreună, în pace. Cea mai plictisitoare viaţă pe care o cunoscuse vreodată, deşi la acea vreme – ignorantă de rolul ei mai măreţ în Model – fusese fericită cu ea.

E

Ei bine, încă merg, spuse Mat.

Ea a oftat. „Nu pot să merg cu tine, Mat. Nu şi lasă-l pe Elayne. Are o dorinţă de moarte de mărimea mândriei tale şi vreau să văd că supravieţuieşte.

— Nu mă aştept să pleci, spuse Mat repede. „Arde-mă, nu asta vă cer. Şi… Se încruntă. „O moarte ce dimensiunea mea ce?”

— Nu contează, spuse ea, bând laptele. Ea avea un punct slab pentru lapte, deşi nu le-a spus oamenilor despre asta. Desigur, ar fi fericită când ar putea bea „din nou; îi era dor de băuturile cu droidie ale lui Old Snert. Îi plăcea berea urâtă la fel de mult pe cât îi plăceau bărbaţii urâţi.

„Am venit la tine pentru că am nevoie de autor”, a spus Mat.

„Ce mai este de spus? Luaţi fier, foc şi muzică. Fierul îi va răni, îi va proteja şi îi va ţine. Focul îi va speria şi îi va ucide. Muzica îi va pătrunde. Dar vei descoperi că atât focul, cât şi muzica devin din ce în ce mai puţin eficiente cu cât le foloseşti mai mult.

T

17 1 J-1TT.C11 j urnul nu este un loc, este un portal. Un fel de poartă către răscrucea dintre tărâmurile lor. Îi vei găsi pe

amândoi

1 – A 1 d – 1 – i-l 1 d „dk 1

acolo, şerpi Aelfinn şi vulpi Eelfinn. Presupunând că lucrează împreună în prezent. Au o relaţie ciudată”.

„Dar ce vor ei?” întrebă Mat. „De la noi, vreau să spun. De ce lepasă?”

— Emoţie, spuse Birgitte. „De aceea au construit portaluri în lumea noastră, de aceea ne ademenesc. Se hrănesc din ceea ce simţim. Le place Aes Sedai în special, din anumite motive. Poate că cei cu Puterea Unică au gust de bere tare”.

Mat tremura vizibil.

— Interiorul va fi confuz, spuse Birgitte. „Este dificil să alungi într-un loc specific acolo. Intrarea prin turn în loc de arcade m-a pus în pericol, dar ştiam că, dacă aş putea alunge în sala mare, aş putea face o înţelegere. Apropo, nu primeşti nimic gratis dacă intri în turn. Îţi vor cere ceva, ceva drag ţie.

„Oricum, am găsit o metodă de a găsi sala mare. Praf de fier, lăsat în urma mea în intersecţiile pe unde trecusem, astfel încât să ştiu pe ce drum am mers înainte. Nu l-au putut atinge, vezi, şi… eşti sigur că n-ai auzit niciodată această poveste?

Mat clătină din cap. „Odinioară era popular în aceste părţi”, a spus ea, încruntat. „Acum o sută de ani şi ceva”.

„Sună iignit”.

„A fost o poveste bună”, a spus ea.

„Dacă supravieţuiesc, îl voi pune pe Thom să compună o baladă sângeroasă despre asta, Birgitte. Spune-mi despre praf. Planul tău a funcţionat?” Ea clătină din cap. „M-am rătăcit încă. Nu ştiu dacă au suflat cumva praful sau dacă

locul este atât de mare încât nu m-am repetat niciodată. Am ajuns în colţ, cu focul stins, lira ruptă, cordul arcului rupt, Gaidal inconştient în spatele meu. Putea să meargă în unele zile acolo, dar era prea ameţit în altele, aşa că l-am tras pe aşternutul pe care îl adusesem”.

T 7 1 * 1 4” Zi – i i 1 *îi*

— În unele zile? spuse Mat. „Cât timp ai stat acolo?”

— Am avut provizii pentru două luni, spuse Birgitte, strâmbându-se. „Nu ştiu cât am rezistat după ce s-au terminat”.

„Cenuşă sângeroasă!” spuse Mat, apoi luă o înghiţitură lungă din bere.

— Ţi-am spus să nu intri, spuse Birgitte. „Presupunând că ajungi la prietenul tău, nu te vei mai întoarce niciodată. Poţi să rătăciţi săptămâni întregi în acel loc şi să nu viraţi niciodată la dreapta sau la stânga, continuaţi drept, trecând pe hol după hol. Tot la fel. Sala mare ar putea fi la câteva minute distanţă, dacă ai şti în ce direcţie să iei. Dar vei continua să-l ratezi”.

Mat se uită în cana lui, poate dorindu-şi să fi comandat ceva mai puternic.

„Vă reconsideraţi?” ea a întrebat.

— Nu, spuse el. „Dar când ieşim, Moiraine ar fi bine să aprecieze asta! Două luni?” S-a încruntat. „Aştepta. Dacă aţi murit amândoi acolo, cum a ieşit povestea?”

Ea a ridicat din umeri. „N-am aflat niciodată. Poate că unul dintre Aes Sedai şi-a folosit întrebările pentru a le pune. Toată lumea ştia că am intrat. Atunci eram numit Jethari Moondancer. Eşti sigur că nu ai auzit niciodată povestea?” El clătină din nou din cap. Ea oftă, liniştindu-se. Ei bine, nu toate poveştile despre ea ar putea trăi pentru totdeauna,

dar ea crezuse că una va rezista pentru câteva generaţii. Şi-a ridicat cana pentru a bea ultimul lapte. Cana nu a ajuns niciodată acolo. Ea a îngheţat când a simţit o zguduire de emoţie din partea lui Elayne. Furie, furie, durere.

Birgitte trânti cana pe masă, apoi aruncă monede jos şi se ridică înjurând.

11 OII TV/T-L – i 1 – i 1 – 11 T

„Ce?” spuse Mat, în picioare într-o clipită. „Elayne. În necaz. Din nou. E rănită”.

— Cenuşă sângeroasă, se răsti Mat, apucându-şi haina şi toiagul în timp ce alergau spre ieşire.

Foxheads

Elayne întoarse ciudatul medalion între degete, urmărind capul vulpii lucrat în faţă. Ca şi în cazul multor i I i r* i T”11 7 i? 1 1 i 1 r*

ter angreal, a fost dificil de spus exact ce fel de metal a fost folosit pentru a-l crea iniţial. Ea bănuia argint, cu simţurile Talentului ei. Cu toate acestea, medalionul nu mai era de argint. Era altceva, ceva nou.

Cântecul trupei de teatru a lui Lucky Man şi-a continuat cântecul. Era frumos, pur şi înalt. Elayne s-a aşezat pe un scaun cu perne în partea dreaptă a sălii, care fusese reutilizat cu o zonă înălţată în faţă pentru jucători. O pereche de gardieni ai lui Birgitte stăteau în spatele ei.

Camera era întunecată, luminată doar de o linie de lămpi mici pâlpâitoare, aşezate în spatele sticlei albastre, în nişte nişte pe pereţi. Lumina albastră a fost copleşită de felinarele galbene aprinse aşezate în jurul părţii din faţă a platformei.

— 1 1 – /K* 1 – a 1 1 – Elayne abia îi acorda atenţie. Ascultase deseori „Moartea prinţesei Walishen” ca o baladă

şi nu a văzut cu adevărat rostul să adauge cuvinte la ea şi la diferiţi jucători, în loc să aibă doar un bard să facă totul. Dar era balada preferată a lui Ellorien, iar veştile favorabile din Cairhien despre aceşti jucători – pe care nobilii de acolo îi descoperiseră recent – îi făcuse pe mulţi dintre nobilii din Andor să bâzâie. De aici seara asta. Ellorien venise la invitaţia lui Elayne; probabil că era intrigata. De ce fusese Elayne atât de îndrăzneaţă încât să o invite? În curând, Elayne avea să profite că o are pe Ellorien aici. Dar nu chiar încă. Lasă femeia să se bucure mai întâi de producţie. S-ar aştepta la o ambuscadă politică.

Ar aştepta ca Elayne să treacă şi să se aşeze pe unul din locurile de lângă ea, sau poate trimite un servitor cu o ofertă. Elayne nu a făcut niciunul, în schimb, stând şi privind ter angrealul cap de vulpe. Era o operă de artă complexă, în ciuda faptului că era doar o singură bucată solidă de metal. Simţea ţesăturile care fuseseră folosite pentru a o crea. Complexitatea sa depăşea cu mult simplitatea inelelor de vis răsucite. Ea făcea ceva greşit încercând să reproducă medalionul. Ea purta în geantă una dintre încercările ei eşuate. Avea copii turnate pentru ea, la fel de precise în detaliu pe cât puteau crea argintarii ei, deşi bănuia că forma nu era importantă. Cantitatea de argint părea să fie, din anumite motive, dar nu forma pe – 1.4 t z z A

care o lua argintul.

Ea se apropiase. Copia din geantă nu a funcţionat perfect. Ţesăturile mai puţin puternice au alunecat de pe oricine o ţinea, dar cele foarte puternice nu puteau fi deviate dintr-un motiv oarecare. Şi, mai problematic, era imposibil de canalizat în timp ce atingeai copia.

A 1 4 4 1 4 L” / 4 4 1 1 T J 1

Ar putea canaliza în timp ce ţine originalul. Într-adevăr, fusese ameţită când descoperise că ţinerea medalionului nu interfera deloc cu ţesăturile ei. A fi însărcinată – asta era încă o sursă de frustrare pentru ea – dar era posibil să ţină capul de vulpe şi canalul.

Dar nu copia. Ea nu înţelesese prea bine. Şi, din păcate, timpul ei a fost puţin. Mat avea nevoie de medalionul lui înapoi în curând.

Ea a scos falsul şi l-a aşezat pe scaunul de lângă ea, apoi a îmbrăţişat Sursa şi a ţesut Spiritul. Câţiva dintre rude, dintre care un grup urmărea producţia câteva locuri în lateral, ridică privirea spre ea în timp ce o făcea. Cei mai mulţi au fost prea distraşi de cântec.

Elayne se întinse şi atinse medalionul. Imediat, ţesăturile ei s-au desfăcut şi sursa i-a făcut cu ochiul. Ca şi cum ar fi fost pus un scut peste ea.

— 1? 1 – 1 Z – Ea a oftat când cântecul a atins apogeul. Copia era atât de apropiată, dar atât de frustrantă în acelaşi timp. Nu va purta niciodată ceva care să o împiedice să atingă Sursa, nici măcar pentru protecţia pe care o oferea.

Totuşi, nu a fost complet inutil. Ar putea să-i dea o copie lui Birgitte, probabil, şi câtorva dintre căpitanii Gărzii. Nu ar fi pentru ea să creeze prea multe dintre acestea. Nu atunci când ar putea fi folosite atât de eficient împotriva Aes Sedai.

Ar putea ea, poate, să-i dea una dintre copii lui Mat? Nu va şti niciodată, din moment ce nu se putea canaliza…

Nu, se gândi ea, înfrângând acea ispită înainte de a putea zbura prea sus.

Ea îi promisese că îi va returna medalionul lui Mat şi o va

face. Nu o copie care nu a funcţionat la fel de bine. A băgat ambele medalioane în rochia ei buzunară. Acum că ştia că l-ar putea determina pe Mat să se despartă de medalionul lui, poate că l-ar putea îngrădi să-i dea mai mult timp. Deşi prezenţa gholamului a mgrnorat-o. Cum să te descurci cu chestia? Poate că copii ale medalionului pentru toţi paznicii ei nu ar fi o idee rea până la urmă.

Cântecul s-a terminat, nota finală, înaltă, scăzând ca o lumânare fără fitil. Sfârşitul piesei a venit la scurt timp după, bărbaţi în măşti albe sărind din întuneric. O lumină strălucitoare fulgeră, ceva aruncat într-unul dintre felinare, iar când s-a stins din nou, Walishen zăcea moartă pe scenă, clopoţelul rochiei ei roşii se răspândi în jurul ei ca sângele vărsat.

Publicul s-a ridicat să aplaude. Cei mai mulţi dintre ei erau rude, deşi nu puţini erau însoţitori ai celorlalte Scaune înalte care fuseseră invitate. Toţi aceştia erau susţinători ai ei. Dyelin, desigur, şi tânăra Conail Northan şi la fel de tânăra – dar de două ori mai mândră – Catalyn Haevin.

Ultimul nobil aici a fost Sylvase Caieren. Ce să faci cu ea? Elayne clătină din cap, strecurând capul de vulpe fals în geantă şi dând o palmă modestă celorlalte premii. Jucătorii s-ar concentra doar asupra ei. Dacă ea nu dădea vreun semn de aprobare, s-ar supăra toată noaptea.

După aceea, Elayne şi-a făcut drumul într-o cameră de zi din apropiere, care era mobilată cu scaune „căptuşite, cu braţe groase, pentru o conversaţie relaxată. În lateral era un bar, condus de un servitor într-o uniformă albă şi roşie. Stătea cu mâinile la spate, aşteptând respectuos în timp ce oamenii intrau. Ellorien nu era acolo, desigur – era o curtoazie de bază pentru un oaspete să aştepte ca gazda să

se retragă mai întâi. Deşi Ellorien şi Elayne nu erau în cei mai buni termeni, nu ar fi potrivit să arate proaste maniere.

La scurt timp după sosirea lui Elayne, Ellorien a intrat /K – J – I A – A… V – I U 1” 11

În urmă. Femeia plinută vorbea cu una dintre rudele, ignorând cu atenţie scaunele înalte care mergeau lângă ea. Conversaţia ei părea forţată. Probabil că s-ar fi putut aştepta să evite complet camera de zi, dar Elayne ştia că femeia ar fi vrut să se asigure că nu se răzgândise cu privire la Casa Trakand.

Elayne a zâmbit, dar nu s-a apropiat de femeie, ci s-a întors spre Sylvase când ea a intrat. De corpul mediu, fata cu ochi albaştri ar fi putut fi drăguţă, cu excepţia acelei înfăţişări inexpresive de pe chipul ei. Nu lipsit de emoţii, ca un Aes Sedai. Complet inexpresiv. Uneori părea că Sylvase era un manechin de dressing pregătit pentru a fi afişat. Dar apoi, cu alte ocazii, arăta o adâncime ascunsă, o viclenie în adâncul sufletului.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, Maiestate, spuse Sylvase pe un ton uniform, cu vocea ei uşor monotonă. „A fost cel mai lămuritor”.

„Iluminator?” spuse Elayne. „Ar trebui să sper că a fost plăcut”.

Sylvase nu spuse nimic. Ea a aruncat o privire spre Ellorien şi aici a arătat, în sfârşit, ceva emoţie. Un fel de antipatie îngheţată, genul care ţi-a dat fior. „De ce să o inviţi, Maiestate?”

„House Caieren a fost şi o dată în dezacord cu Trakand”, a spus Elayne, „Din zece, cei a căror loialitate este cel mai greu de câştigat sunt cei mai valoroşi odată ce este a ta”.

— Nu te va sprijini, Maiestate, spuse Sylvase, cu vocea

încă prea calma.

— Nu după ce a făcut mama ta.

1 X 1 I I 1 – *A* w.

„Când mama mea a preluat tronul cu ani în urma”, a spus Elayne, aruncând o privire spre Ellorien, „au fost nişte Case despre care se spunea că ea nu le va câştiga niciodată. Şi totuşi a făcut-o”.

„Aşa de? Ai deja suficient sprijin, Maiestate. Ai avut victoria ta”.

„Unul din ei”.

Ea a lăsat restul nespus. Era o datorie de onoare fata de Casa Traemaene. Curtea aprobam lui Ellorien nu era doar despre întărirea Tronului Leului. Era vorba despre repararea fisurilor cauzate de mama lui Elayne în timp ce se afla sub influenta lui Gaebril. Era vorba despre recuperarea reputaţiei Casei ei, despre anularea greşelilor

A A *t* z A *t* care puteau fi anulate.

Sylvase nu ar înţelege asta. Elayne aflase despre copilăria sărmanei fete; acesta nu ar pune prea mult stoc în onoarea unui Scaun înalt. Sylvase părea sa creadă doar în două lucruri: putere şi răzbunare. Atâta timp cât o susţine pe Elayne şi ar putea fi îndrumata, nu ar fi o răspundere. Dar ea nu va fi memdata puterea Casei Trakand pe care a fost cineva ca Dyelin.

„Cum va serveşte secretara mea nevoilor, Maiestate?” întreba Sylvase.

D

estul de bine, presupun, spuse Elayne. Până acum, nu a produs nimic de valoare, deşi Elayne nu-i dăduse voie să facă ceva prea drastic în timpul interogatoriului său. A fost prinsă într-o enigma. Ea a vânat acest grup de Black Aiah

pentru ceea ce părea o veşnicie. Le-a avut în sfârşit… dar ce a făcut cu ele?

Birgitte luase captivii vii aparent ca să poată fi interogaţi, apoi judecaţi de Turnul Alb. Dar asta însemna ca * * I w 1 w I w 11

nu aveau niciun motiv să vorbească; ştiau ca scopul lor final va fi execuţia. Aşa ca Elayne fie trebuia să fie dispusa sa se negocieze cu ei, fie trebuia să-l lase pe cel care întreba sa ia măsuri extreme.

O regină trebuia să fie suficient de dur pentru a permite aceste lucruri. Sau asta i-au explicat profesorii şi tutorii ei. Nu se punea nicio îndoială cu privire la vinovăţia acestor femei şi deja făcuseră destul pentru a-şi câştiga moartea de duzina de ori. Elayne nu era sigura cât de departe era ea însăşi dispusa sa coboare, totuşi, pentru a le elibera secretele.

În plus, ar face asta cu ceva bun? Ispan avusese un fel de constrângere sau jurăminte care o legau; acestea erau probabil să aibă acelaşi lucru. Ar putea ei să dezvăluie ceva util? Dacă ar exista o modalitate de a…

Ea ezită, ratând următorul comentariu al lui Sylvase, când îi trecu un gând. Birgitte nu i-ar plăcea, desigur. Birgitte nu i-a plăcut nimic. Dar Elayne o simţise pe Birgitte plecând din Palat undeva, poate făcând tururi la posturile de gardă de afară.

— Scuză-mă, Sylvase, spuse Elayne. „Tocmai mi-am amintit ceva ce trebuie neapărat să fac”.

— Desigur, Maiestate, spuse fata cu o voce plată, aproape inumană.

Elayne s-a îndepărtat de ea, apoi i-a salutat repede – şi le-a urcat bună seara – celorlalţi. Conail părea plictisit. A venit

pentru că se aşteptase de la el. Dyelin era sinele ei obişnuit plăcut, dar atent. Elayne o evita pe Ellorien. Ea i-a salutat pe toţi ceilalţi din camera de notă. Odată ce a terminat, a început să meargă spre ieşire.

— Elayne Trakand, strigă Ellorien.

Elayne făcu o pauză, zâmbind pentru sine. Se întoarse, ştergându-şi faţa de orice altceva decât curiozitatea calculată.

— Da, lady Ellorien?

M

— Ai invitat aici doar ca să mă ignori?" întrebă femeia de peste cap. Alte conversaţii s-au liniştit.

— Deloc, spuse Elayne. „Am avut impresia că ai avea un timp mai plăcut dacă nu te-aş forţa să interacţionezi cu mine. Această seară nu a fost destinată unor scopuri politice".

Ellorien se încruntă. „Ei bine, pentru ce a fost atunci?"

— Să te bucuri de o baladă bună, Lady Ellorien, spuse Elayne. „Şi, poate, pentru a vă aminti de zilele în care vă bucuraţi adesea de divertisment în compania Casei Trakand". Ea a zâmbit şi a dat uşor din cap, apoi a plecat.

Lasă-o să se gândească la asta, se gândi Elayne cu satisfacţie. Ellorien auzise fără îndoială că Gaebril fusese unul dintre Părăsiţi. Femeia s-ar putea să nu creadă, dar poate că îşi va aminti anii de respect pe care ea şi Morgase i-au arătat unul altuia. Câteva luni scurte ar trebui să fie un motiv pentru a uita ani de prietenie?

În partea de jos a treptelor de ieşire din salon, Elayne o g ăsi pe Kaila Bent, una dintre căpitanii din gardianul lui irgitte. Femeia slăbănog cu părul de foc vorbea amabil cu o pereche de gardieni, amândoi părând destul de dornici să-i

câştige favoarea. Toţi trei au atras atenţia când au observat-o pe Elayne.

„Unde s-a dus Birgitte?” întrebă Elayne.

S

I 1.1V 11 J*

— A dus să investigheze o tulburare de la porţi, Maiestate, spuse Kaila. „Am spus că nu a fost nimic. Căpitanul mercenar care a venit să te viziteze mai devreme a încercat să se strecoare pe terenul palatului. Căpitanul Birgitte îl chestionează.

Elayne ridică o sprânceană.

— Vrei să spui Matrim Cauthon?

Femeia dădu din cap.

„Ea îl „interesează”?

„Asta am auzit, Maiestate”, a răspuns Kaila.

— Asta înseamnă că cei doi au ieşit la băutură, spuse Elayne oftând. Light, acesta a fost un moment prost pentru asta.

Sau a fost un moment bun? Birgitte nu s-ar putea opune planului lui Elayne pentru Ajahul Negru dacă ar fi ieşit cu Mat. Elayne s-a trezit zâmbind. „Căpitane Bent, eşti cu mine”. Ea a părăsit sălile teatrului şi a intrat în Palatul propriu-zis. Femeia a urmat-o, făcând semn cu mâna echipei de gardieni care stăteau pe hol să o urmeze.

Zâmbind pentru sine, Elayne a început să dea ordine. Una dintre femeile Gardienilor a fugit să le livreze, deşi părea confuză la lista ciudată de comenzi. Elayne se îndreptă spre camerele ei, apoi se aşează pe gânduri. Ar trebui să se mişte repede. Birgitte era într-o dispoziţie ursuz; Elayne putea să spună asta prin legătură.

Curând a sosit un servitor, care purta o mantie neagră

învăluitoare. Elayne a sărit în sus şi a strecurat-o, apoi a îmbrăţişat Sursa. I-au trebuit trei încercări! Cenuşă sângeroasă, dar a fi însărcinată a fost frustrant uneori.

A învârtit în jurul ei ţesături de Foc şi Aer, folosind Oglinda Ceţurilor pentru a se face să pară mai înaltă, mai impunătoare. Îşi luă cufărul cu bijuterii şi scoase o mică sculptură în fildeş a unei femei aşezate învăluită în propriul păr. Ea a folosit angralul pentru a trage în ea cât a îndrăznit din Puterea Unică. Pentru oricine urmăreşte şi care ar putea canaliza, ea ar părea într-adevăr impunătoare.

Ea aruncă o privire înapoi către femeile din gardă. Erau confuzi, evident, şi stăteau cu mâinile inconştient pe săbii. „Majestatea Voastră?" întrebă Kaila.

„Cum arăt?" spuse Elayne, ajustându-şi ţesăturile pentru a-şi face vocea mai profundă.

Ochii lui Kaila se deschiseră mai larg. „Ca un tunet care i-a dat viaţă, Maiestate".

„Atunci impunând?" întrebă Elayne, sărind uşor la sunetul periculos, aproape inuman al vocii ei. Perfect!

— Aş zice, spuse gardianul slăbănog, frecându-şi bărbia and. „Deşi papucii strică efectul".

Elayne aruncă privirea în jos, înjurând mătasea roz. Ea a mai ţesut puţin, făcându-şi papucii să dispară. Ţesătura ar face să pară că pluteşte în aer, înfăşurată într-un giulgiu gulsat de întuneric, pelerina şi curele de pânză neagră uturând în jurul ei. Fata ei era complet ascunsă în întuneric. Ca o atingere suplimentară, ea a creat două nuanţe de roşu uşor strălucitoare acolo unde ar trebui să fie ochii. Ca cărbunii care radiază cu o lumină purpurie profundă.

„Lumina să ne păstreze", şopti unul dintre gardieni. Elayne dădu din cap pentru sine, inima i se grăbi de emoţie. Ea nu

era îngrijorată. Ar fi în siguranţă. Vizionarea lui Min a promis asta. Şi-a trecut din nou prin planuri. Erau solide. Dar ar exista o singură modalitate de a le testa cu siguranţă.

Elayne şi-a răsturnat ţesăturile şi le-a legat. Apoi se întoarse către Garzi. „Stingeţi luminile”, le-a spus ea, „şi rămâneţi perfect nemişcaţi. Mă voi întoarce în curând”.

— Dar… a spus Kaila.

— Acesta este un ordin, gardian, spuse Elayne hotărât. „Ar fi bine să te supui”.

Femeia a ezitat. Probabil ştia că Birgitte nu va lăsa niciodată să se întâmple asta. Dar Kaila nu era Birgitte, din fericire. Ea a dat ordin fără tragere de inimă şi luminile din cameră au fost stinse.

Elayne băgă mâna în buzunar şi scoase medalionul cu cap de vulpe, cel adevărat, şi îl ţinu ascuns şi băgat în mână. A inspirat adânc, apoi şi-a creat o poartă. Panglica de lumină era strălucitoare în camera întunecată, strălucind şi scăldându-le într-o strălucire palidă, ca lumina lunii. Se deschidea într-o cameră care era la fel de întunecată.

Elayne a păşit şi s-a trezit în temniţele Palatului, întruna dintre celule. O femeie a îngenuncheat în cealaltă parte a celulei, lângă uşa robustă, cu o fereastră mică în partea de sus, fante cu gratii, care lăsa să intre singura lumină din celula umedă. În dreapta lui Elayne era un pătuţ mic şi în stânga ei o găleată pentru o oală de cameră. Camera minusculă mirosea a mucegai şi deşeuri umane, iar ea auzea clar zgâriitul şobolanilor din apropiere. Păreau încă încăperi prea luxoase pentru femeia din fata ei.

— 1! X X 1 Z-”11 X 1 11 T-1 7 – v

Elayne îl alesese pe Chesmal cu calcul. Femeia părea să aibă o oarecare autoritate printre Negri şi era suficient de

puternică încât majoritatea celorlalţi să se închine în faţa ei. Dar şi ea păruse mai mult pasională decât logică, când Elayne o întâlnise ultima oară. Asta ar fi important.

Femeia înaltă şi frumoasă se învârte de îndată ce Elayne intră în celulă. Elayne şi-a ţinut respiraţia. Din fericire, actul a funcţionat. Chesmal se aruncă pe podeaua acoperită cu paie a celulei.

„Marele”, şuieră femeia. „Am avut”.

„Tăcere!” strigă Elayne, cu vocea în bubuit.

Chesmal se înfioră, apoi aruncă o privire în lateral, ca şi îl aşteptat ca Gărzile de afară să se uite înăuntru. Ar fi acolo rude care să ţină scutul lui Chesmal; Elayne le simţea. Nu a venit nimeni, în ciuda sunetului. Rudele urmau ordinele lui Elayne, oricât de ciudate erau acele ordine.

— Eşti mai puţin decât un şobolan, spuse Elayne cu vocea ei deghizată. „Ai fost trimis să vezi gloria Marelui Domn, dar ce ai făcut? Ţi-ai permis să fii capturat de aceşti proşti, aceşti copii?

Chesmal tângui, înclinându-se mai mult. „Sunt praf, Mare. Sunt nimic! Te-am eşuat. Te rog, nu mă distruge!”

„Şi eu de ce n-aş face?” lătră Elayne. „Munca grupului dumneavoastră particular a fost marcată cu eşec după eşec! Ce ai făcut care m-ar putea convinge să-ţi permit să trăieşti?”

„Am ucis mulţi dintre aceşti proşti care lucrează /V – L – K >T 1 * T-X I *îi* Z-” 11 7 1 J /kX 7 – Împotriva Marelui Domn!” Chesmal tângui.

Elayne tresări, apoi, întărindu-se, a creat un bici de Aer şi l-a trântit peste spatele femeii. Nu era mai mult decât merita Chesmal. „Tu?” spuse Elayne. „N-ai avut nimic de-a face cu moartea lor! Ma crezi prost? Mă crezi ignorant!”

— Nu, marele, se tângui Chesmal, ghemuindu-se mai departe. „Vă rog!”

„Atunci dă-mi motive să te las să trăieşti”.

A – * * „*A JT* 1 1 7 1 1 T T 1

— Am informaţii, Marele, spuse Chesmal repede. „Unul dintre cei pe care ni s-a spus să-i căutăm, cei doi bărbaţi care trebuie ucişi cu orice preţ... unul este aici, în Caemlyn!”

Ce este asta? Elayne a ezitat. „Spune-mi mai multe”.

„Călăreşte cu un grup de mercenari”, a spus Chesmal, părând uşurat de a avea informaţii care erau căutate. „Este omul cu ochi ageri care poartă pălăria şi poartă suliţa marcată de corbi!”

Mat? Prietenii întunecaţi îl vânau pe Mat? Era prieten cu Rand, adevărat, şi cu ta veren. Dar ce făcuse Mat pentru a câştiga furia celor Părăsiţi? Mai deranjant era faptul că Chesmal ştia de prezenţa lui Mat în oraş. Nu sosise decât după ce surorile Negre au fost capturate! Asta însemna...

Asta însemna că Chesmal şi ceilalţi erau în contact cu alţi Prieteni întunecaţi. Dar cine? „Şi cum ai descoperit rx t-x şi 7 i i i 1 7 – 1 ft *îi* asta? De ce nu a fost raportat acest lucru mai devreme?”

— Am primit veşti chiar azi, Marele, spuse Chesmal, părând acum mai sigur de sine. „Plănuim un asasinat”.

„Şi cum poţi face asta în timp ce eşti închis?” întrebă Elayne.

Chesmal ridică scurt privirea, chipul ei pătrat arătând confuzie. Ea nu a spus nimic.

— Am spus că nu ştiu atât de multe pe cât ar trebui. Elayne strânse din dinţi în spatele măştii ei de umbre.

— Mare, spuse Chesmal. „Mi-am urmat ordinele cu atenţie.

Suntem aproape în măsură să începem invazia, aşa cum a fost comandat. În curând, Andor va fi inundat de sângele duşmanilor noştri şi Marele Domn va domni în foc şi cenuşă. Vom vedea că se face”.

Ce a fost asta? O invazie a lui Andor? Imposibil! Cum s-ar întâmpla? Cum s-ar putea întâmpla? Şi totuşi, a îndrăznit ea să pună întrebările? Chesmal părea să bănuiască că

X A 1 w X

ceva nu era în regulă.

„Nu eşti Alesul care m-a vizitat înainte, nu-i aşa, Mare?” întrebă Chesmal.

„Căile noastre nu trebuie să fie puse la îndoială de unul ca tine”, mârâi Elayne, punctând remarca cu o altă schimbare a aerului pe spatele femeii. „Trebuie să ştiu cât de multe ţi s-au spus. Ca să pot judeca lacunele din înţelegerea ta. Dacă nu ştiţi… Ei bine, asta se vede. Mai întâi, explică-mi cât de mult ştii despre invazie”.

— Ştiu că termenul limită se apropie, Marele, spuse Chesmal. „Dacă am avea mai mult timp, poate am putea planifica mai mult. Dacă m-ai vedea eliberat de aceste limite, atunci aş putea…”

Ea se opri, aruncând o privire în lateral.

Termen limita. Elayne deschise gura ca să ceară mai mult, dar ezită. Ce? Nu-l mai simţea pe Kin afară. S-au retras? Şi cum rămâne cu scutul lui Chesmal?

Uşa zdrăngăni, încuietoarea s-a învârtit, apoi uşa s-a deschis zburător, dezvăluind un grup de oameni de cealaltă parte. Şi nu erau grupul de gardieni pe care Elayne îl aştepta. În fruntea lor era un bărbat cu parul scurt şi negru, rărit în lateral şi cu mustăţi uriaşe. Purta pantaloni maro şi o cămaşă neagră, haina lungă, aproape un halat deschis.

secretara lui Sylvase! În spatele lui erau două femei. Temaile şi Eldrith. Amândoi din Black Ajah. Amândoi ţinându-se de Sursă. Uşoară!

7 1 – 1 1 – /KW – I A A 1 – 1 1

Elayne şi-a înăbuşit surprinderea, întâlnindu-le privirea şi necedând teren. Dacă ar fi putut convinge o soră Neagră că este dintre cei Părăsiţi, atunci poate că ar putea convinge trei. Ochii lui Temaile se deschiseră larg şi se aruncă în genunchi, la fel ca şi secretara. Eldrith, însă, a ezitat. Elayne nu putea fi sigură dacă era poziţia ei, deghizarea ei sau reacţia ei când i-a văzut pe cei trei nou-veniţi. Poate a fost cu totul altceva. Oricum, Eldrith nu a fost luat în ea. Femeia cu chipul rotund începu să canalizeze.

Elayne se înjură pentru sine, formând ţesături proprii. Ea a trântit un scut în Eldrith chiar când a simţit că vine unul după ea. Din fericire, ţinea ter angrealul lui Mat. Ţesătura s-a desfăcut, iar medalionul s-a răcit în mâna lui Elayne. Propria ţesătură a lui Elayne a alunecat uniform între Eldrith şi Sursă, întrerupând-o. Strălucirea Puterii se stingea în jurul ei.

„Ce faci, idiotule!” Chesmal ţipă. „Încerci să răstoarne pe unul dintre Aleşi? Ne vei vedea pe toţi morţi!”

— Ăsta nu este unul dintre Aleşi, a ţipat Eldrith. Elayne s-a gândit cu întârziere să împletească un căluş de Air. „Ai p v, v, l’ilA ill X 7

fost păcălit! Aceasta”.

Elayne a luat căluşul în gură, dar era prea târziu. Temaile – care arăta întotdeauna prea delicat pentru a fi o soră Neagră – a îmbrăţişat Sursa şi a ridicat privirea. Expresia lui Chesmal trecu de la groază la furie.

— 1 1 1 11 * 1 – 1 1 II «/K i

Elayne a legat repede scutul lui Eldrith şi a început să ţese altul. O ţesătură de aer a lovit-o. Medalionul cu cap de vulpe s-a răcit şi – binecuvântându-l pe Mat pentru împrumutul său la timp – Elayne a pus un scut între r-ii x i – w u

Chesmal şi Sursă.

Temaile rămase cu gura căscată la Elayne, evident uluită să-şi vadă ţesăturile eşuând. Secretara lui Sylvase nu a fost însă atât de lentă. Se aruncă înainte pe neaşteptate, lovindu-l pe Elayne înapoi de perete cu multă forţă.

Durerea i-a ieşit de pe umăr şi a simţit că ceva trosneşte. Osul umărului ei? Fetele! se gândi ea imediat. A fost un fulger primordial de groază şi teroare instantanee care a sfidat toate gândurile despre Min şi vizionări. În surprinderea ei, ea a dat drumul poarta care ducea înapoi în camera ei de deasupra. A făcut cu ochiul.

— Are un fel de ter angreal, strigă Temaile. „Ţesăturile cad de pe ea”.

Elayne se grăbi, împingând-o pe secretară şi începând o ţesătură de aer pentru a-l împinge înapoi. În timp ce făcea ea, totuşi, el o gheare de mână, poate că observase acolo un fulger de metal argintiu. Secretarul şi-a pus degetele lungi în jurul medalionului exact când explozia de aer a lui Elayne l-a lovit.

Secretara zbură înapoi, agăţându-se de medalion. Mârâi Elayne, încă furioasă. Temaile zâmbi răutăcios şi ţesături de Aer răsăriră în jurul ei. Le-a aruncat înainte, dar Elayne le-a întâlnit cu ale ei.

Cele două ţesături de Aer s-au izbit una de cealaltă, făcând ca aerul să se învârtească în încăperea mică. Bucăţi de paie au explodat într-un rafală. Urechile lui Elayne au

protestat faţă de presiunea bruscă. Secretara cu părul negru s-a grăbit înapoi din luptă, strângându-l pe terangreal. Elayne ajunse la o ţesătură spre el, dar aceasta se desfăcu.

strigă Elayne furioasă, durerea îi pulsa în umăr acolo unde se lovise de perete. Cameră mică era înghesuită cu atât de mulţi oameni în ea, iar Temaile stătea în prag, împiedicând-o fără să vrea pe secretară să scape. Sau poate a fost intenţionat; probabil că şi-a dorit acel medalion. Celelalte două surori Negre s-au aplecat, cu aer explodat în jurul lor, încă protejate.

Elayne a tras atât de mult prin angreal cât a îndrăznit, forţându-şi ţesătura de Aer înainte, împingând-o deoparte pe cea pe care Temaile îl folosea pentru a-l împinge. Cei doi au rezistat o clipă; apoi Elayne a izbucnit, izbindu-se de Temaile şi aruncând-o afară din celulă şi de zidul de piatră de afară. Elayne a urmat cu un scut, deşi se părea că Temaile fusese doborâtă de explozie. Secretara se îndreptă spre uşa din apropiere. Elayne a simţit un junghi de panică, a făcut singurul lucru la care se putea gândi. Îl ridică pe Chesmal într-o ţesătură de aer şi o aruncă spre secretară.

Ambele au căzut la grămadă. Un zgomot metalic se auzi în aer când medalionul cu cap de vulpe a alunecat şi a lovit pământul, rostogolindu-se prin uşă.

Elayne trase adânc aer în piept, durerea i se aprinse pe piept, braţul căzând slăbit. Nu mai putea ţine bine. L-a legănat în celălalt braţ, supărată, agăţată de Sursă. Dulceaţa sayarului era o mângâiere.

A ţesut Air şi a legat-o pe Chesmal, pe secretară şi pe Eldrith, care încercase să se târască spre Elayne fără să pătrundă.

z-l 11 1 – 11 1 – r* 1 – 11

Calmându-se, Elayne trecu pe lângă ei afară din celula mică pentru a verifica cum era Temaile pe hol de afară. Femeia încă respira, dar era într-adevăr inconştientă. Elayne a legat-o şi ea în Air, ca să fiu sigur, apoi ridică cu grilă medalionul cu cap de vulpe. Ea tresări la durerea celuilalt braţ. Da, cu siguranţă şi-a rupt un os.

Holul întunecat era gol, amenajat cu patru uşi pentru celule, iluminat doar de o singură lampă. Unde erau gardienii şi rudele? Ea a eliberat fără tragere de inimă ţesăturile care i-au format deghizarea – nu şi-ar dori să sosească niciun soldat şi să o confunde cu unul dintre Prietenii „Întuneric. Cu siguranţă cineva a auzit din acea rachetă! În fundul minţii ei, simţea îngrijorarea din partea lui Birgitte, care se apropia. Gardianul simţise fără îndoială rănirea lui Elayne.

A 1 – 1 1 – C 1 1 1 L

Aproape, Elayne prefera durerea de umăr decât prelegerea pe care avea să o primească de la Birgitte. Ea tresări din nou, având în vedere asta, în timp ce se întoarse şi îşi inspecta captivii. Ar trebui să verifice celelalte celule.

Desigur, bebeluşii ei ar fi bine. Ar fi bine. Ea reacţionase exagerat la durere; nu se temea cu adevărat. Totuşi, cel mai bine... „Bună, regina mea”, îi şopti la ureche o voce de bărbat chiar înainte ca o a doua durere să înflorească în partea ei. Ea icni, împiedicându-se înainte. O mână întinse mâna şi îi smulse medalionul de pe degete.

Elayne se întoarse, iar camera părea înceţoşată. Ceva cald i-a trecut pe lângă. Ea sângera! Era atât de uluită, încât a simţit Sursa scăpată de ea.

— X – 1 – il/Tll JWJX/K 1 – 1 1 I * 1 – Doilin Mellar stătea în

spatele ei pe hol, ţinând un cuţit însângerat în mâna dreaptă, ridicând medalionul din stânga. Faţa lui ca de secure a fost ruptă de un zâmbet profund, aproape lasă. Deşi purta doar cârpe, părea la fel de sigur pe sine ca un rege pe tronul său.

Elayne şuieră şi întinse mâna către Sursă. Dar nimic nu s-a întâmplat. A auzit chicoteli în spatele ei. Ea nu legase scutul lui Chesmal! De îndată ce Elayne a eliberat Sursa, ţesăturile ar fi dispărut. Destul de sigur, Elayne aruncă o privire şi găsi ţesături care o desprindeau de Sursă.

Chesmal, chipul frumos înroşit, îi zâmbi. Uşoară! La picioarele lui Elayne se scurgea sânge. Atât de mult.

Se împletici pe spate de peretele holului, Mellar de o parte, Chesmal de cealaltă.

Ea nu putea muri. Min spusese… Am putea interpreta greşit. Vocea lui Birgitte reveni la ea. Orice număr de lucruri ar putea merge prost.

— Vindecă-o, spuse Mellar.

„Ce?” întrebă Chesmal. În spatele ei, Eldrith îşi făcea praful în pragul uşii celulei. Căzuse la pământ când ţesuturile de aer ale lui Elayne s-au risipit, dar scutul ei era încă acolo. Acela îl legase Elayne la loc.

Gândeşte-te, îşi spuse Elayne, cu sângele picurându-i între degete. Trebuie să existe o cale de ieşire. Trebuie să fie! O, Lumină! Birgitte, grăbeşte-te!

T – 1 W Ľ” 7 Ľ” 7 „I – f → *jr* „I „I W „I *

— Vindecă-o, spuse din nou Mellar. „Răna de cuţit ar. – r x *îi* fost să o facă să te arunce”.

— Prostule, spuse Chesmal. „Dacă ţesăturile ar fi fost legate, nicio rană nu ne-ar fi eliberat!”

— Atunci ar fi murit, spuse Mellar, ridicând din umeri. O

privi pe Elayne; acei ochi frumoşi ai lui străluceau de poftă. „Şi asta ar fi fost păcat. Căci mi s-a promis, Aes Sedai. Nu o voi lăsa să moară aici, în această temniţă. Ea nu moare pană nu am avut timp să... mă bucur de ea”. Se uită la sora Neagră.

— În plus, crezi că cei pe care îi slujim şi mulţumiţi dacă ar şti că o vei lăsa pe Regina Andor să moară fără a-i dezvălui secretele?

Chesmal părea nemulţumit, dar se pare că a văzut înţelepciunea din cuvintele lui. În spatele lor, secretara s-a strecurat din celulă şi, după ce a aruncat o privire în ambele părţi, s-a furişat pe hol, spre trepte, şi a urcat în gerabă. Chesmal traversă holul spre Elayne. Binecuvântat. Layne avea capul neclar. Şi-a sprijinit spatele de perete, abia simţind durerea umărului rupt şi a alunecat în jos până când a stat.

— Fată idioată, spuse Chesmal. „Am văzut prin trucul tău, desigur. Te-am condus mai departe, ştiind că va veni ajutor”.

Cuvintele erau goale; ea minţea în folosul celorlalţi. Vindecarea. Elayne avea nevoie de... acea... Vindecare. Mintea ei devenea plictisitoare, vederea i se întuneca. Îşi ţinea mâna lângă ea, îngrozită pentru ea însăşi, pentru copiii ei.

Mâna i-a alunecat. Simţi ceva prin materialul din buzunarul rochiei. Copia medalionului cu cap de vulpe.

Chesmal şi-a pus mâinile pe capul lui Elayne, creând ţesături vindecătoare. Venele lui Elayne au devenit apă cu gheată, corpul ei copleşit de un val de Putere. Ea trase adânc aer în piept, agonia din partea ei şi din umăr dispărând.

— Acolo, spuse Chesmal. „Acum, repede, trebuie să…”

Elayne eliberă celălalt medalion şi îl ridică. Din reflex, Chesmal o apucă. Asta a făcut-o pe femeie în imposibilitatea de a canaliza. Ţesăturile ei au dispărut, inclusiv scutul lui Elayne.

Chesmal înjură, scăzând medalionul. A lovit şi s-a rostogolit în timp ce Chesmal tesea un scut.

Elayne nu s-a deraniat cu un scut. De data aceasta, ea a ţesut Foc. Simplu, direct, periculos. Hainele surorii întunecate au izbucnit în flăcări înainte ca ea să poată termina de ţesut şi ea a strigat.

— 11 7 – *” 4 TT11 1 – J – Elayne se ridică în picioare. Holul s-a zguduit şi s-a învârtit – Vindecarea scoase mult din ea – dar înainte ca lucrurile să înceteze să se învârtească, ea a ţesut un alt fir de Foc, trântindu-l pe Mellar. El riscase viaţa copiilor ei! O înjunghiase! El…

Ţesăturile s-au desfăcut în momentul în care l-au atins. El i-a zâmbit, oprind ceva cu piciorul. Al doilea medalion.

— Aici, acum, spuse el, ridicându-l. „Încă unul? Dacă te scutur, va cădea un al treilea liber?”

şuieră Elayne. Chesmal încă tipa, în foc. Ea a căzut la pământ, lovind cu piciorul, holul devenind înţepător cu parfumul de carne arsă. Uşoară! Elayne nu intenţionase să o omoare. Dar nu era timp de pierdut. Ea tese Air, smulgând din nou pe Eldrith înainte ca femeia să poată scăpa. Elayne a împins-o înainte, între ea şi Mellar, pentru orice eventualitate. Privea cu ochi ageri, îndreptându-se înainte, ţinând cele două medalioane într-o mână şi pumnalul în cealaltă. Încă strălucea cu sângele lui Elayne.

— Nu am terminat, regina mea, spuse el cu o voce blândă. „Celor ceilalţi li s-a promis puterea. Dar răsplata mea a fost

să fii mereu tu. Întotdeauna colectez ceea ce mi se datorează”. Îl urmărea cu grijă pe Elayne, aşteptându-se la un truc.

Dacă ar avea una! Abia putea să stea în picioare. Ţinerea Sursei a fost dificilă. Se dădu înapoi, ţinându-l pe Eldrith între ea şi Mellar. Ochii lui se îndreptară spre femeia statuară; ea stătea cu braţele legate de părţile ei de 1 1 – 1 1 I I 1 11* Zi – aer, plutind la un centimetru deasupra solului. Cu o mişcare smucibilă, a sărit înainte şi a tăiat gâtul lui Eldrith. Elayne tresări, dându-se înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Mellar, iar lui Elayne i-a luat un moment să-şi dea seama că se adresa lui Eldrith. „Dar comenzile sunt ordine”. Cu asta, s-a abătut, aruncându-şi pumnalul în corpul inconştient al lui Temaile.

Nu a putut scăpa cu medalioane! Cu un val de putere, Elayne a atras Puterea Unică şi a ţesut Pământul. Ea trase de tavan deasupra lui Mellar în timp ce el se ridică. Pietrele s-au spulberat, blocurile căzând în jos, făcându-l să ţipe şi să-şi acopere capul în timp ce se îndepărta. Ceva sună în *f* X1 – x W x x aer. Metal pe piatră.

TT11 – X? 1 * i T-ll – Holul s-a cutremurat, iar praful s-a stropit în aer. Ploaia de pietre a alungat-o pe Mellar, dar a împiedicat-o să o urmărească. A dispărut pe casa scărilor din dreapta. Elayne se lăsă în genunchi, simţindu-se epuizată. Dar apoi a văzut ceva sclipind printre dărâmăturile blocurilor de tavan pe care le dărâmase. Un pic de metal argintiu. Unul dintre medalioane.

Ţinându-şi respiraţia, o apucă. Din fericire, Sursa nu a părăsit-o. Mellar scăpase cu copia, se părea, dar încă mai avea originalul.

Ea oftă, lăsându-şi să se aşeze pe spate lângă zidul rece

de piatră. A vrut să cadă în inconştienţă, dar s-a forţat să ascundă medalionul, apoi să rămână trează până când Birgitte a apărut pe hol. Gardianul gâfâia greu de la fuga, cu haina roşie şi împletitura aurie ude de apă de ploaie.

Mat coborî pe hol după ea, purtând o eşarfă în jurul fetei, cu părul castaniu umed lipit de cap. Ochii i se aruncau dintr-o parte în alta, un toiag ţinut de pază.

Birgitte îngenunche lângă Elayne. „Eşti în regulă?" întrebă ea urgent.

Elayne dădu din cap epuizată. „M-am ieşit singur din asta". Într-un fel. „Ţi-ai făcut o favoare lumii şi l-ai ucis pe Mellar în timp ce intraţi?"

„Mellar?" întrebă Birgitte, alarmată. „Nu. Elayne, e sânge pe rochia ta!"

„Sunt bine", a spus ea. „Serios, am fost vindecat".

Deci Mellar a fost liber.

— Repede, spuse ea. „Căutaţi pe holuri. Gărzile şi rudele care păzeau acest loc…

„Le-am găsit", a spus Birgitte. „Înfundat în partea de

ZZ *1*! j…*1 n*… 1 ZV.

— W /T 1 – 11 /K./K 1 r-x – t jos a casei scării. Mort. Elayne, ce s-a întâmplat?" în lateral, Mat lovi în cadavrul lui Temaile, observând rana pumnalului din piept.

Elayne şi-a apăsat mâinile pe abdomen. Bebeluşii ei ar bine, nu-i aşa? „Am făcut ceva foarte neplăcut, Birgitte, şi ştiu că o să ţipi la mine pentru asta. Dar ai vrea mai întâi să mă duci în camerele mele? Cred că ar trebui să-l punem pe

Melfane să se uite la mine. Doar în cazul în care".

La o oră după tentativa eşuată de asasinare a lui Egwene, Gawyn stătea singur într-o cameră mică care făcea parte din camerele lui Amyrlin. Fusese eliberat de ţesăturile care

îl ţinuseră, apoi i se spusese să rămână pe loc. Egwene a intrat în sfârşit în cameră.

— Stai, spuse ea.

T a ezitat, dar ochii ei fioroşi ar fi putut aprinde lumânări. Se aşeză pe scaun. Această cameră mică adăposteau mai multe comode şi cuferă pentru îmbrăcăminte. Uşa ducea în camera de zi mai mare, unde fusese prins în ţesături; o uşă din acea cameră ducea la 1 – 11 – l-l 7 l-l 7 1 – 1 l 1 – dormitorul lui Egwene. Egwene închise uşa, sechestrându-i pe cei doi de numeroşii paznici, Warders şi Aes Sedai care se aflau în camerele de afară. Conversaţiile lor făceau un zumzet încet prin uşă. Egwene încă purta roşu şi auriu şi avea fire aurii ţesute în părul ei întunecat. Obrajii ei erau înroşiţi de furie faţă de el. Asta a făcut-o şi mai frumoasă 1 Ay f 1 1 – f f decât de obicei.

„Egwene, eu…”

„Îţi dai seama ce ai făcut?”

„Am verificat să văd dacă femeia pe care o iubesc este în siguranţă, după descoperirea unui asasin în faţa uşii ei.

Şi-a încrucişat braţele sub sâni. Aproape că simţea căldura furiei ei. „Ţipătul tău a atras jumătate din Turnul Alb. Te-au văzut capturat. Asasinul probabil ştie, acum, despre ţesăturile mele.

„Lumină, Egwene! Vorbeşti de parcă am făcut-o intenţionat. Am încercat doar să teprotejez”.

„Nu ţi-am cerut protecţia! Ţi-am cerut ascultarea! Gawyn, nu vezi oportunitatea pe care am ratat-o? Dacă nu ai fi speriat-o pe Mesaana, ar fi intrat în capcanele mele!”

„Nu a fost unul dintre Părăsiţi”, a spus Gawyn. „A fost un bărbat”.

„Ai spus că nu poţi vedea faţa sau distinge silueta pentru

că era neclară”.

— Ei bine, da, spuse Gawyn. „Dar a luptat cu sabia”.

„Şi o femeie nu ar putea folosi o sabie? Mărimea persoanei pe care ai văzut-o indica o femeie”.

„Poate, dar unul dintre Părăsiţi? Lumină, Egwene, dacă şi fost Mesaana, atunci ea ar fi folosit Puterea pentru a mă face praf!”

„Un alt motiv”, a spus Egwene, „că nu ar fi trebuit să mă nu asculţi. Poate că ai dreptate – poate că acesta a fost unul dintre slujitorii lui Mesaană. Un Prieten întunecat sau Om Gri. Dacă ar fi aşa, i-aş avea captivi şi as putea afla despre comploturile lui Mesaana. Şi Gawyn, dacă ai fi găsit-o pe Mesaana? Ce ai fi putut face?”

S-a uitat în jos spre podea.

„Ţi-am spus că mi-am luat măsuri de precauţie”, a continuat ea. „Şi totuşi ai neascultat! Şi acum, din cauza a ceea ce ai făcut, criminalul ştie că o anticipam. Va fi mai atentă data viitoare. Cate vieţi crezi că tocmai ne-ai costat?”

Gawyn îşi ţinea mâinile în poală, încercând să ascundă pumnii pe care îi formaseră. Ar fi trebuit să se simtă ruşinat, dar tot ce simţea era furie. O furie pe care nu o putea explica – frustrare faţă de el însuşi, dar mai ales faţă de Egwene pentru că a transformat o greşeală sinceră intrA* X 1 k-/ 7

un afront personal.

Tk>r-x w *11 1

— Mi se pare, spuse el, că nu vrei deloc un Gard. Pentru că îţi voi spune, Egwene, dacă nu suporţi să fii îngrijită, atunci nimeni nu o va face.

— Poate că ai dreptate, spuse ea scurt. Fustele i-au foşnit

când a deschis uşa holului, a ieşit şi apoi a închis-o în 7 – ATI* 17 7 7 X

urma ei. Nu chiar un slam.

Gawyn s-a ridicat şi a vrut să dea cu piciorul în uşă. Light, ce mizerie devenise asta!

Îl auzea pe Egwene prin uşă, trimiţându-i pe privitori înapoi în paturile lor, ordonând Gărzii Turnului să fie mai vigilentă în seara asta. Asta era probabil pentru spectacol. Ea ştia că asasinul nu va încerca din nou atât de curând.

Gawyn s-a strecurat afară din cameră şi a plecat. Ea a notat plecarea lui, dar nu i-a spus nimic, în schimb s-a întors să vorbească încet cu Silviana. Roşul a avut o privire asupra lui Gawyn care ar fi făcut să tresară un bolovan.

Gawyn a trecut pe lângă câţiva paznici care, din partea lor, păreau respectuoşi cu Gawyn. Din câte ştiau ei, el dejucase un atentat la viaţa lui Amyrlin. Gawyn dădu din cap spre salutul lor. Chubain stătea în apropiere, inspectând cuţitul care aproape îl prinsese pe Gawyn în t X / XXX X *u* piept.

Chubain ridică cuţitul spre el. „Aţi văzut vreodată aşa ceva?”

Gawyn luă cuţitul îngust şi elegant. Era echilibrat pentru aruncare, cu o lamă fină de oţel care semăna ceva cu flacăra unei lumânări alungite. În centru erau trei bucăţi de rocă de culoarea sângelui. „Ce fel de piatră este aia?” întrebă Gawyn, ţinând cuţitul la lumină.

„Nu l-am mai văzut niciodată”.

Gawyn întoarse cuţitul de câteva ori. Nu existau inscripţii sau sculpturi. „Asta a venit la o jumătate de suflare de la revendicarea vieţii mele”.

„Poţi să o iei, dacă vrei”, a spus Chubam. „Poate îi poţi

întreba pe oamenii lui Bryne dacă au văzut vreodată unul ca acesta. Avem un al doilea pe care l-am găsit pe hol”.

A

fost destinat şi inimii mele”, a spus Gawyn, băgând cuţitul în centură. „Mulţumesc. Am un cadou pentru tine în 17 – 1 *JJ*

schimb”.

Chubain ridică o sprânceană.

— Te-ai plâns de oamenii pe care i-ai pierdut, spuse Gawyn. „Ei bine, am un grup de soldaţi pe care îi pot recomanda cu căldură”.

— Din armata lui Bryne? întrebă Chubain, cu buzele în jos. La fel ca mulţi dintre Gărzile Turnului, el încă considera armata lui Bryne ca pe o forţă rivală.

— Nu, spuse Gawyn. „Bărbaţi loiali Turnului. Unii dintre cei care s-au antrenat să fie Warders şi care au luptat cu mine de partea Elaidei. Se simt deplasaţi acum şi ar prefera să fie soldaţi decât Gardieni. Aş aprecia dacă le-ai oferi o casă. Sunt oameni solidi şi războinici excelenţi”.

Chubain dădu din cap. „Trimitemi-le”.

— Vor veni mâine la tine, spuse Gawyn. „Întreb un singur lucru. Încercaţi să nu despărţiţi grupul. Au trecut prin multe împreună. Legătura lor le dă putere”.

„Nu ar trebui să fie dificil”, a spus Chubain. „Turnul al Zecelea Compania a fost distrusă aproape un bărbat de cei care ardeau Seanchan. Voi pune nişte ofiţeri veterani peste băieţii tăi şi voi forma noua companie din ei.

— Mulţumesc, spuse Gawyn. Făcu un semn din cap către locuinţa lui Egwene.

— Ai grijă de ea pentru mine, Chubain. Cred că este hotărâtă să se vadă moartă”.

„Este întotdeauna datoria mea să apăr şi să susţin Amyrlinul. Dar unde vei fi?”

— A spus clar că nu-şi doreşte niciun gardian, spuse Gawyn, mintea lui întorcându-se înapoi la lucrurile pe care i le spusese Bryne mai devreme. Ce voia, în afară de Egwene? Poate că era timpul să aflu. „Cred că a trecut timpul să merg să-mi vizitez sora”.

Chubain dădu din cap şi Gawyn îşi luă concediu. A vizitat barăcile şi şi-a adunat bunurile – puţin mai mult decât o îmbrăcăminte de schimb şi o mantie de iarnă – apoi s-a îndreptat către grajduri şi a pus în şaua Challenge.

Apoi a condus calul spre terenul de călătorie. Egwene a menţinut o soră de serviciu acolo tot timpul. Aes Sedai din seara asta – un verde minuscul, somnoros – cu ochi pe nume Niruri – nu l-a pus întrebări. Ea a făcut din el o poartă către un deal aflat la aproximativ o oră de călătorie de Caemlyn.

Şi aşa a lăsat Tar Valon – şi Egwene al’ Vere – în urmă.

„Ce este asta?” întrebă Lan.

Bătrânul Nazar îşi ridică privirea din sacoşe, hadori din piele ţinându-şi părul alb pudrat. Un mic pârâu gâlgâia lângă tabăra lor, în mijlocul unei păduri de pini de munte. Pinii aceia nu ar fi trebuit să suporte jumătate din atâtea ace maro.

Nazar băgase ceva în sacoşe, iar Lan s-a întâmplat să vadă un pic de aur care iese cu ochiul. „Acest?” întrebă Nazar. A scos pânza: un steag alb strălucitor cu o macara aurie brodată în centru. A fost o lucrare bună, cu cusături frumoase. Lan aproape că o apucă din degetele lui Nazar şi l-a rupt în jumătate.

„Acum, văd acea expresie pe chipul tău, Lan

Mandragoran”, a spus Nazar. „Ei bine, să nu devii foarte egocentric în privinţa asta. Un om are dreptul să poarte cu el steagul regatului său”.

— Eşti brutar, Nazar.

— În primul rând, sunt un Borderlander, fiule, spuse bărbatul, ascunzând bannerul. „Aceasta este moştenirea mea”.

„Bah!” spuse Lan, întorcându-se. Ceilalţi destrămau tabăra. Le-a permis celor trei nou-veniţi să i se alăture – erau încăpăţânaţi ca nişte mistreţi şi, în cele din urmă, a trebuit să cedeze jurământului său. El a promis că va accepta adepţi. Aceşti bărbaţi, din punct de vedere tehnic, nu ceruseră să călărească cu el – pur şi simplu începuseră să o facă. A fost suficient. În plus, dacă aveau de gând să călătorească în aceeaşi direcţie, atunci nu avea niciun sens să facă două tabere.

Lan a continuat să-şi şteargă faţa după spălarea de dimineaţă. Bulen pregătea pâinea pentru micul dejun. Acest crâng de pini se afla în estul Kandorului; se apropiau de graniţă în Arafel. Poate că ar putea… încremeni. În tabăra lor erau câteva corturi noi. Un grup de opt bărbaţi vorbeau cu Andere. Trei dintre ei păreau plinuţi în jurul taliei – nu războinici, judecând după hainele lor moi, deşi păreau să fie Malkieri. Ceilalţi cinci erau toţi shienarani, cu noduri pe cap, braţe de piele pe braţe şi arcuri de cal depozitate în cutii pe spate, lângă săbii lungi cu două mâini.

„Ce este asta?” întrebă Lan.

— Weilin, Managan şi Gorenellin, spuse Andere, făcându-i semn către Malkieri. „Aceştia sunt Qi, João, Merekel, Ianor, Kuehn…”

— Nu am întrebat pe cine, spuse Lan, cu voce rece. „Am

întrebat ce. Ce ai făcut?”

Andere a ridicat din umeri. „I-am întâlnit înainte de a ne întâlni cu tine. Le-am spus să ne aştepte de-a lungul drumului sudic. Rakim le-a luat aseară, în timp ce tu dormi.

„Rakim trebuia să fie de veghe!” spuse Lan.

„Am privit în locul lui”, a spus Andere. „M-am gândit că i-am dori pe aceşti oameni”.

I-i. – zi – 1 – i 1 t – Toţi cei trei negustorii plini s-au uitat la Lan, apoi au căzut în genunchi. Unul plângea deschis. „Tai shar Malkier”. Cei cinci shienarani îl salutară pe Lan.

„Dai Shan”, a spus unul.

„Am adus tot ce am putut pentru cauza Macara de Aur”, a adăugat un alt comerciant. „Tot ce am putea aduna în puţin timp”.

„Nu este mult”, a spus al treilea. „Dar noi îţi împrumutăm şi săbiile noastre. Poate că arătăm că ne-am moale, dar putem lupta. Vom lupta”.

— Nu am nevoie de ceea ce ai adus, spuse Lan, ov2 enormi t Pn 99 că – asperai. „Eu…

X T – J w – 1 J 1 * – Înainte să spui prea multe, vechi prietene, spuse Andere, punând o mână pe umărul lui Lan, poate că ar trebui să te uiţi la asta. El dădu din cap în lateral.

Lan se încruntă, auzind un zgomot. Trecu pe lângă un petic de copaci pentru a privi poteca către tabără. Două duzini de vagoane se apropiau, fiecare îngrămădit cu provizii – arme, saci de cereale, corturi. Lan deschise larg ochii. O duzină bună de cai de război erau legaţi într-o linie, iar boi puternici trăgeau căruţele. Alături de ei mergeau cochilişti şi sluiitori.

„Când au spus că au vândut tot ce au putut şi au adus

provizii”, a spus Andere, „au vorbit serios”.

„Nu ne vom putea mişca niciodată în linişte cu toate zz *îi* facestea!” spuse Lan.

Andere a ridicat din umeri.

Lan respiră adânc. Foarte bine. Ar lucra cu el. „Mişcarea în linişte pare oricum să eşueze. De acum înainte, ne vom prezenta ca o rulotă care livrează provizii către Shienar”.

„Dar”.

— Îmi vei jura, spuse el, întorcându-se spre bărbaţi. „Fiecare dintre voi vă jura să nu dezvăluie cine sunt şi nici să nu trimită cuvânt nimănui altcuiva care ar putea să mă caute. O vei jura”.

Nazar părea de parcă ar obiecta, dar Lan l-a redus la tăcere cu o privire severă. Unul câte unul, au înjurat.

Cei cinci deveniseră zeci, dar se va opri aici.

A lua o poziţie

— Repaus la pat, anunţă Melfane, luându-şi urechea din tubul de lemn pe care îl aşezase pe pieptul lui Elayne. Moaşa era o femeie scundă, cu obraji amplu, care astăzi îşi purta părul legat la spate de o eşarfă albastră translucidă. Rochia ei îngrijită era de culoare albă şi albastru-cer asortată, parcă purtată sfidând cerul veşnic acoperit.

11 11 i 1 T-11 7 X

„Ce?” întrebă Elayne.

— Într-o săptămână, spuse Melfane, dând cu degetul gros spre Elayne. „Nu trebuie să stai pe picioare o v v – *7\ *Îl* J-J

săptămână”.

Elayne clipi, uluită, epuizarea ei fugind pentru moment. Melfane a zâmbit vesel în timp ce o condamna pe Elayne la această pedeapsă imposibilă. Odihna la pat? Pentru o săptămână?

ta * – îi JWJ /v A T /v 11 1 T *

Birgitte stătea în prag, Mat în camera de dincolo. Ieşise la inspecţia lui Melfane, dar, altfel, plutise lângă ea aproape la fel de protector ca Birgitte. N-ai şti niciodată că le pasă de ea după felul în care vorbeau, totuşi – cei doi împărtăşiseră blesteme, fiecare încercând să-l supere pe celălalt. Elayne învăţase câteva noi. Cine ştia că o sută de picioare au făcut acele lucruri?

Copiii ei erau în siguranţă, din câte şi-a dat seama Melfane. Asta a fost partea importantă. „Odihna la pat este, desigur, imposibilă”, a spus Elayne. „Am mult prea multe de făcut.

„Ei bine, va trebui să se facă din pat”, a răspuns Melfane, cu vocea ei plăcută, dar complet neînduplecată. „Corpul tău şi copilul tău au suferit un mare stres. Au nevoie de timp pentru a se recupera. Vă voi întâmpina şi mă voi asigura că ţineţi o dietă strictă”.

„Dar”.

— Nu voi auzi nicio scuză, îl întrerupse Melfane.

„Eu sunt regina!” spuse Elayne, exasperată.

— K” / X TI – U X Ti *jt* I /Kw

— Şi eu sunt moaşa Reginei, răspunse Melfane, încă calm. „Nu există soldat sau însoţitor în acest palat care să nu mă ajute, dacă stabilesc că sănătatea ta – şi a copilului tău – este în pericol”. Ea întâlni ochii lui Elayne.

— Ai vrea să-mi pui cuvintele la încercare, Maiestate?

Elayne se înfioră, imaginându-şi propriile Gărzi interzicându-i ieşirea în camerele ei. Sau, mai rău, legând-o. Ea aruncă o privire către Birgitte, dar nu primi decât un semn mulţumit din cap. „Nu este mai mult decât meriţi”, părea să spună acel semn din cap.

Elayne se aşează pe spate în pat, frustrată. Era un masiv cu baldachin, decorat în roşu şi alb. Camera era împodobită, strălucind cu diverse creaţii de cristal şi rubin. Ar face într-adevăr o închisoare frumos aurita. Uşoară! Nu a fost corect! Şi-a pus partea din faţă a rochiei.

— Văd că nu vei încerca cuvântul meu, spuse Melfane, ridicându-se de pe marginea patului. „Dă dovadă de înţelepciune”. Ea se uită la Birgitte. „Îţi voi permite o întâlnire cu Căpitanul General pentru a evalua evenimentele din seara. Dar nu mai mult de o jumătate de oră, ţine cont. Nu te voi pune să te străduieşti!”

D

Dar

Melfane dădu din nou degetul spre ea. „O jumătate de oră, Maiestate. Eşti o femeie, nu o fiară de plug. Ai nevoie de odihnă şi îngrijire”. Se întoarse spre Birgitte. „Nu o supăra nejustificat”.

KT * 1 J! T” > * 1 – 1 – /K

„Nu aş visa la asta”, a spus Birgitte. Furia ei începea în sfârşit să se diminueze, înlocuită de amuzament. Femeie insuportabilă.

Melfane se retrase în camera exterioară. Birgitte a rămas acolo unde se afla, privind-o pe Elayne cu ochi îngusti. O oarecare nemulţumire încă fierbea şi se amesteca din legătură. Cei doi s-au privit un timp lung.

„Ce facem cu tine, Elayne Trakand?” întrebă în cele din urmă Birgitte.

— Închide-mă în dormitorul meu, se pare, se răsti Elayne. „Nu este o soluţie rea”.

— Şi m-ai ţine aici pentru totdeauna? întrebă Elayne. „Ca Gelfina, din poveşti, închisă o mie de ani în turnul uitat?”

Birgitte oftă. „Nu. Dar aproximativ şase luni mi-ar ajuta să-mi scadă nivelul de anxietate”.

„Nu avem timp pentru asta”, a răspuns Elayne. „Nu avem timp pentru mult, zilele astea. Trebuie asumate riscuri”.

„Riscuri ca Regina Andorului să meargă singură să înfrunte o mulţime de Black Aiah? Eşti ca un idiot plin de sânge pe câmpul de luptă, care se îndreaptă înaintea camarazilor săi, căutând moartea fără un partener de scut care să-ţi păzească spatele!”

Elayne clipi la furia femeii.

TVT * /yX 1 * 1 – 11 1 T→ – Nu ai încredere în mine, Elayne? întrebă Birgitte.

— Ai scăpa de mine, dacă ai putea?

11 „A T I 1 1 – *jf*

„Ce? Nu! Bineînţeles că am încredere în tine”. Ai – 1 7 w „I – w… V „KT i 1 – w

„Atunci de ce nu mă laşi să te ajut? Nu ar trebui să fiu aici, acum. Nu am alt scop decât ceea ce mi-a dat circumstanţa. M-ai făcut gardianul tău, dar nu mă vei lăsa să te protejez! Cum pot fi garda ta de corp dacă nu-mi spui când te pui în pericol?”

Lui Elayne îi venea să tragă cuverturile în sus pentru a se proteja de acei ochi. Cum a putut să fie Birgitte cea care s-a simţit atât de rănită? Elayne fusese cea care fusese rănită! „Dacă înseamnă ceva”, a spus ea, „nu am de gând să fac asta din nou”.

„Nu. Vei face altceva nesăbuit”.

„Vreau să spun, intenţionez să fiu mai atent. Poate ai dreptate, iar vizionarea nu este o garanţie perfectă. Cu siguranţă nu m-a împiedicat să intru în panică când am – 7 – i în x simţit un pericol real”.

„A T – „1 1 A – 1 1 „A T i

„Nu ai simţit un pericol real când Ajahul Negru te-a închis şi a încercat să te ducă la cărucior?”

Elayne a ezitat. Ar fi trebuit să se sperie atunci, dar nu fusese. Nu numai din cauza vizionarii lui Min. Black Ajah şi ucis-o niciodată, nu în acele circumstanţe. Era prea valoroasă.

Simţind acel cuţit intrând în partea ei, străpungându-i pielea, săpat în pântecele ei… asta fusese diferit. Teroarea. Îşi putea aminti că lumea înnegrindu-se în jurul ei, bătăile inimii îi bubuiau, crescând mai tare, precum bătăile de tobe 1 1 – 1 – 1 – I *i* de la sfârşitul unui spectacol. Cei care au venit înaintea tăcerii.

Birgitte o privi pe Elayne cu apreciere. Putea simţi emoţiile lui Elayne. Ea era regina. Nu putea evita riscurile. Dar… poate că s-ar putea stăpâni.

XT – i – 1 – X T” > – JJ x v. – i. R-x

— Ei bine, spuse Birgitte, măcar ai descoperit ceva?

— Am făcut-o, spuse Elayne. „Eu…”

În acel moment, în prag a apărut un cap învelit în eşarfă. Mat avea ochii închişi. „Te-ai acoperit?”

— Da, spuse Elayne.

— Şi într-un mod mult mai la modă decât tine, Matrim Cauthon. Eşarfa aceea arată ridicol”.

Se încruntă, deschizând ochii şi scoţându-şi eşarfa, dezvăluind faţa colţoasă de dedesubt. „Încerci să te deplasezi prin oraş fără să fii recunoscut”, a spus el. „Fiecare măcelar, cârciumare şi slipfinger însângerat din spate pare să ştie cum arăt în zilele noastre”.

— Surorile Negre plănuiau să te asasineze, spuse Elayne.

Elayne dădu din cap. „Unul te-a menţionat. Părea că

Darkfriends te căuta de ceva vreme, cu intenţia de a te ucide”.

Birgitte a ridicat din umeri. „Sunt Darkfriends. Fără îndoială că ne vor morţi pe toţi”.

A

fost diferit”, a spus Elayne. „Părea mai... intens. Vă sugerez să vă păstraţi inteligenţa despre tine în perioada următoare”.

— Va fi un truc, remarcă Birgitte. „Văzând cum nu are inteligenţă în primul rând”.

Mat îşi dădu ochii peste cap. „Mi-a fost dor să explici ce făceai în temniţele în flăcări, stând într-o baltă de propriul tău sânge, căutând lumea întreagă, ca şi cum ai fi văzut capătul pierdut al unei lupte pe câmpul de luptă?”

— Îl interogheam pe Black Ajah, spuse Elayne. „Detaliile nu vă interesează. Birgitte, ai un raport de la teren?

— Nimeni nu l-a văzut pe Mellar plecând, spuse Gardienul. „Deşi am găsit cadavrul secretarei la parter, încă cald. A murit cu un cuţit în spate”.

Elayne oftă. „Shiaine?”

„Au plecat”, a spus Birgitte, „împreună cu Marillin Gemalphin şi Falion Bhoda”.

— Umbra nu le-a putut lăsa în posesia noastră, spuse Elayne oftând. „Ei ştiu prea multe. Au trebuit să alungă fie salvaţi, fie executaţi”.

— Ei bine, spuse Mat, ridicând din umeri, eşti în viaţă şi trei dintre ei sunt morţi. Pare un rezultat rezonabil de bun”.

Dar cei care au scăpat au o copie a medalionului tău, se gândi Elayne. Ea nu a vorbit, însă. De asemenea, nu a menţionat invazia despre care vorbise Chesmal. Avea să vorbească despre asta cu Birgitte în curând, desigur, dar

mai întâi voia să se gândească la asta ea însăşi.

Mat spusese că evenimentele din noaptea au avut un „rezultat destul de bun”. Dar cu cât Elayne se gândea mai mult la asta, cu atât era mai nemulţumită. Urma o invazie a lui Andor, dar ea nu ştia când. Umbra îl voia pe Mat mort, dar aşa cum subliniase Birgitte, asta nu era o surpriză. De fapt, singurul rezultat sigur al aventurilor serii a fost senzaţia de oboseală pe care o simţea Elayne. Asta şi o săptămână închisă în camerele ei.

— Mat, spuse ea, scoţându-i medalionul. „Uite, este timpul să dau asta înapoi. Ar trebui să ştii că probabil mi-a salvat viaţa în seara asta”.

S-a îndreptat spre el şi a luat-o înapoi cu nerăbdare, apoi a ezitat. „Erai capabil să…”

„O copiezi? Nu perfect. Dar într-o anumită măsură”.

— A pus la loc, părând îngrijorat. „Ei bine, se simte bine să-l ai înapoi. Am vrut să te întreb ceva. Acum s-ar putea să nu fie momentul”.

— Vorbeşte despre asta, spuse Elayne, obosită. „Ar putea la fel de bine”.

„Ei bine, este vorba despre gholam…”

„Oraşul a fost golit de majoritatea civililor”, a spus Yoeli în timp ce el şi Ituralde treceau prin poarta lui Maradon. „Suntem aproape de Blight; nu este prima dată când evacuăm. Propria mea soră, Sigril, îi conduce pe Lastriders, care vor veghea de pe creastă spre sud-est şi vor trimite veste dacă ar trebui să cădem. Ea va fi trimis veste la posturile noastre de veghe din jurul Saldaeei, cerând ajutor. Ea va aprinde un foc de pază pentru a ne alerta dacă vor veni”.

Bărbatul cu faţa slabă se uită la Ituralde, cu expresia

sumbră. „Vor fi puţine trupe care ne pot veni în ajutor. Regina Tenobia a luat mulţi cu ea când a călărit să-l găsească pe Dragonul Renăscut”.

Ituralde dădu din cap. A mers fără şchiopătare – Antail, unul dintre Asha man, era destul de priceput în vindecare. Oamenii lui au făcut o tabără grăbită în curte chiar în interiorul porţilor oraşului. Trollocii luaseră corturile pe care le lăsaseră în urmă, apoi le aprinseseră noaptea ca să-i lumineze ospătându-se cu răniţii. Ituralde mutase o parte 1 – 1 1 1 w 1 – 1 71 1 * 1 1 J * – din trupele sale în clădirile goale, dar îi dorea pe alţii aproape de poartă în cazul unui atac.

Asha man şi Aes Sedai lucraseră pentru a-i vindeca pe oamenii lui Ituralde, dar numai cazurile cele mai grave puteau atrage atenţia. Ituralde dădu din cap către Antail, care lucra cu răniţii într-o porţiune frânghie a pieţei. Antail nu văzu din cap. Se concentra, transpira, lucrând cu o Putere la care Ituralde nu voia să se gândească.

„Eşti sigur că vrei să-i vezi?” întrebă Yoeli. Ţinea pe umăr o suliţă lungă de călăreţ, cu vârful legat cu un pandantiv triunghiular negru şi galben. A fost numit de către Saldeeni de aici Steagul Trădătorului.

Oraşul era plin de ostilitate, diferite grupuri de saldeeni privindu-se unul pe altul cu expresii sumbre. Mulţi purtau fâsâi de pânză neagră şi pânză galbenă răsucite una peste alta şi legate de teaca sabiei. Au dat din cap către Yoeli.

Desya gavane cierto cuendar isain carenţin, se gândi Ituralde. O frază în limba veche. Însemna „O inimă hotărâtă valorează zece argumente”. Putea ghici ce înseamnă acel banner. Uneori, un bărbat ştia ce trebuie să facă, deşi suna greşit. Cei doi au mers o vreme pe străzi. Maradon era ca

majoritatea oraşelor de graniţă: ziduri drepte, clădiri pătrate, străzi înguste. Casele arătau ca nişte fortificaţii, cu ferestre mici şi uşi rezistente. Străzile şerpuiau în moduri ciudate şi nu existau acoperişuri de paie – doar şindrilă de ardezie, ignifugă. Sângele uscat de la câteva intersecţii cheie era greu de desluşit pe piatra întunecată, dar Ituralde ştia ce să caute. Salvarea de către Yoeli a trupelor sale venise după lupte printre saldeeni.

Au ajuns într-o clădire nedescrisă. Un străin nu ar fi de unde să ştie că această locuinţă îi aparţinea lui Vrem Torkumen, vărul îndepărtat al reginei, numit stăpân al oraşului în absenţa ei. Soldaţii de la uşă erau îmbrăcaţi în qî norrrn T QlnXityo Voolî ualbensineuiu. J ausalulaptexoeli.

L” / T 7 J T J 11 – X *T* 1 X – i i v/k i”.

Înăuntru, Ituralde şi Yoeli au intrat pe o scară îngustă şi au urcat trei etaje de scări. Erau soldaţi în aproape fiecare cameră. A ultimul etaj, patru bărbaţi purtând Steagul Trădătorului păzeau o uşă mare, cu încrustaţii de aur. Holul era întunecat: ferestre înguste, un covor negru, verde şi roşu.

— Ceva de raportat, Tarran? întrebă Yoeli.

— Nimic, domnule, spuse bărbatul cu un salut. Purta mustăţi lungi şi avea picioarele înclinate ale unui bărbat foarte confortabil în sa.

Yoeli dădu din cap. „Mulţumesc, Tarran. Pentru tot ce faci”.

„Sunt cu dumneavoastră, domnule. Şi voinţa la sfârşit”.

— Fie să-ţi tii ochii spre nord, dar inima spre sud, prietene, a spus Yoeli, respirând adânc şi împingând uşa. A X z X z x 7 X /

urmat Ituralde.

Înăuntrul camerei, un bărbat saldean într-o haină roşie

bogată stătea lângă o vatră, sorbind o ceaşcă de vin. O femeie într-o rochie frumoasă făcea acul pe scaunul de vizavi de el. Niciunul nu a ridicat privirea.

— Lord Torkumen, spuse Yoeli. „Acesta este Rodel Ituralde, liderul armatei Domani”.

Bărbatul de la vatră oftă peste paharul lui de vin. „Tu nu baţi, nu aştepţi să mă adresez întâi ţie, ai venit într-o oră când ai vorbit despre nevoia mea de contemplare liniştită”.

— Serios, Vrem, spuse femeia, te aştepţi la maniere de la acest bărbat? Acum?”

Yoeli şi-a sprijinit în linişte mâna pe mânerul sabiei. În încăpere se afla un amestec de mobilier: un pat pe marginea camerei care evident că nu-i aparţinea, câteva cufere şi dulapuri în picioare.

„Deci”, a spus Vrem, „Rodel Ituralde. Eşti unul dintre marii căpitani. Îmi dau seama că ar putea, îl insultător să întreb, dar trebuie să respect formalităţile. Îţi dai seama că, aducând trupe pe pământul nostru, ai riscat un război?”

„Îl slujesc pe Dragonul Renăscut”, a spus Ituralde. „Vine Tarmon Gai don şi toate legile, limitele şi legile anterioare sunt supuse voinţei Dragonului”.

7 „T 7 i A

Vrem pocni limba. „Jurat Dragoni. Aveam rapoarte, desigur – şi acei bărbaţi pe care îi angajaţi păreau un indiciu evident. Dar este încă atât de ciudat să auzi. Nu-ţi dai seama cât de prost parţi?”

Ti 11 1 – 71” ’lj1*KT – 1

Ituralde întâlni privirea bărbatului. Nu se considerase Jurat de Dragon, dar nu avea rost să numească un cal stâncă şi să se aştepte ca toţi ceilalţi să fie de acord.

— Nu-ţi pasă de trollocii invadatori?

— Au mai fost trolloci înainte, spuse Vrem. Tv. Z X
„Întotdeauna au existat trolloci”.
— Regina… spuse Yoeli.
— L *Îl* /1 *A1* –, T 7 *A A A – I*
„Regina”, îl întrerupse Vrem, „se va întoarce în curând din expediţia ei pentru a demasca şi a captura acest dragon fals. Odată ce se va întâmpla asta, te va vedea executat, trădătoare. Tu, Rodel Ituralde, probabil vei fi cruţat din cauza postului tău, dar nu mi-ar plăcea să fiu familia ta când vor primi cererea de răscumpărare. Sper că aveţi bogăţie care să vă însoţească reputaţia. În caz contrar, probabil că veţi petrece mulţi din următorii ani ca general pentru nimic mai mult decât şobolanii celulei voastre.
— Înţeleg, spuse Ituralde. „Când te-ai îndreptat către Umbra?”
Ochii lui Vrem se deschiseră larg şi se ridică. „Îndrăzneşti să-mi numeşti Prieten întunecat?”
„Am cunoscut câţiva saldeeni pe vremea mea”, a spus Ituralde. „Am sunat nişte prieteni; Am luptat împotriva altora. Dar niciodată nu am cunoscut pe cineva care să privească bărbaţii luptă cu Shadowspawn şi să nu se ofere să ajute”.
T\ 1 * *J*) 17
„Dacă aş avea o sabie…”, a spus Vrem.
— Fie să arzi, Vrem Torkumen, spuse Ituralde. „Am venit aici să vă spun că asta, în numele bărbaţilor pe care i-am pierdut”.
Bărbatul părea şocat când Ituralde se întoarse să plece. Yoeli i se alătură, trăgând uşa închisă.
„Nu eşti de acord cu acuzaţia mea?” întrebă Ituralde, alăturându-se trădătorului în timp ce se întorceau pe scări.

„Sincer, nu mă pot decide dacă este un prost sau un Darkfriend”, a spus Yoeli. „Ar trebui să fie unul sau altul pentru a nu pune cap la cap adevărul din iarnă, norii aceia şi zvonurile că al’ Thor a cucerit jumătate din lume”.

„Atunci nu ai de ce să te temi”, a spus Ituralde. „Nu vei fi executat”.

„Mi-am ucis compatrioţii”, a spus Yoeli, „am organizat o revoltă împotriva liderului desemnat de regina mea şi am preluat comanda oraşului, deşi nu am nici măcar o picătură de sânge nobil”.

„Asta se va schimba în momentul în care Tenobia se va întoarce, garantez”, a spus Ituralde. „Ţi-ai câştigat cu siguranţă un titlu”.

Yoeli se opri în casa scării întunecată, luminată doar de sus şi de jos. „Văd că nu înţelegi. Mi-am trădat jurămintele şi mi-am ucis prieteni. Voi cere executarea, aşa cum este dreptul meu”.

Ti 11 – Z_2 „ni 1 un – Ituralde simţi un fior. Bloody Borderlanders, se gândi el. „Jură-ţi Dragonului. El înlocuieşte toate jurămintele. Nu-ţi irosi viaţa. Luptă alături de mine la Ultima Bătălie”.

— Nu mă voi ascunde după scuze, Lord Ituralde, spuse bărbatul, coborând treptele. „Nu mai mult decât aş putea să-ţi văd oamenii morând. Vino. Să ne ocupăm de locuinţa acelor Asha man. Mi-ar plăcea foarte mult să văd aceste „porţi” despre care vorbiţi. Dacă le-am putea folosi pentru a trimite mesaje şi a aduce provizii, acesta ar putea fi într-adevăr un asediu foarte interesant”.

Ituralde oftă, dar îl urmă. Ei nu au vorbit despre fuga pe calea porţilor. Yoeli nu şi-ar abandona oraşul. Şi, şi-a dat seama, Ituralde nu va abandona Yoeli şi oamenii lui. Nu

după ceea ce trecuseră pentru a-l salva.

Acesta era un loc la fel de bun ca oricare alt loc pentru a lua o poziţie. Mai bine decât multe situaţii în care se aflase în ultima vreme, asta era sigur.

Perrin a intrat în cortul lor st a găsit-o pe Faile perăindu-şi părul. Ea a fost frumoasă. În fiecare zi, încă mai simţea un sentiment de mirare că ea s-a întors cu adevărat.

Ea s-a întors spre el şi a zâmbit satisfăcută. Ea folosea noul pieptene de argint pe care-l lăsase pe perna ei – ceva cu care îl schimbase de la Gaul, care îl găsise în Maiden. Dacă acest shanna har era important pentru ea, atunci Perrin intenţiona să o trateze în acelaşi mod.

IV ar 7 – i 7 1 – 1

— Mesagerii s-au întors, spuse Perrin, închizând clapele cortului. „Petele Albe au ales un câmp de luptă. Light, Faile. Mă vor obliga să-i şterg”.

„Nu văd problemele cu asta”, a spus ea. „Vom câştiga”.

— Probabil, spuse Perrin, aşezându-se pe perne lângă paletul lor de dormit. „Dar, în ciuda faptului că Asha man face cea mai mare parte a muncii la început, va trebui să ne mutăm să luptăm. Asta înseamnă că vom pierde oameni. Oameni buni de care avem nevoie la Ultima Bătălie”. Se forţă să relaxeze pumnii pe care îi strânsese.

„Lumina arde acele mantii albe pentru ceea ce au făcut şi pentru ceea ce fac”.

„Atunci este o oportunitate binevenită de a-i învinge”.

Perrin mormăi un răspuns şi nu explică adâncimea frustrării pe care o simţea. Avea să piardă acea luptă împotriva Whitecloaks, indiferent ce s-ar întâmpla. Bărbaţii ar muri de ambele părţi. Bărbaţii de care aveau nevoie.

Fulgerul fulgeră afară, aruncând umbre pe tavanul din

pânză. Faile s-a dus la portbagajul lor, a scos o tură de dormit pentru ea şi a lăsat deoparte un halat pentru el. Faile a crezut că un lord ar trebui să aibă un halat la îndemână în cazul în care ar fi nevoie de el noaptea. Avusese dreptate de câteva ori până acum.

Ea trecu pe lângă el, mirosind îngrijorată, deşi expresia ei era plăcută. Cheltmse toate opţiunile pentru o rezoluţie paşnică cu Mantele Albe. Se părea că, dacă vrei sau nu, uciderea avea să fie din nou soarta lui foarte curând.

S-a dezbrăcat în hainele lui mici şi s-a întins, apoi a început să plece înainte ca Faile să se fi terminat de schimbat.

A intrat în visul lupului sub marea sabie care înţepa w/kj1T 1 1 * i * 1 11 *fp* 1 – pământul. În depărtare, putea distinge dealul pe care Galia îl numit „punct de veghe minunat”. Campingul era 1 – 1 – X 1 /K /K A

alimentat din spate de un pârâu.

T’î – X/KJ X – 1 I I 1

Perrin se întoarse şi se îndrepta spre tabăra Whitecloak. Stăteau ca un baraj într-un râu, împiedicându-l să continue.

„Hopper?” strigă el, uitându-se în jurul taberei Whitecloak, cu corturi încă în picioare pe un câmp deschis. Nu a primit niciun răspuns, aşa că Perrin a mai căutat o vreme în tabără. Balwer nu recunoscuse sigiliul descris de Perrin. Cine a condus aceste Whitecloaks?

O oră mai târziu, Perrin nu ajunsese la nicio concluzie-n i i i 1 1 1 1 *

În acest sens. Cu toate acestea, era destul de sigur în ce corturi îşi păstrau proviziile; aceia s-ar putea să nu fie la fel de bine păziţi ca prizomern şi – cu porţi de acces – el ar putea fi capabil să le ardă proviziile.

Poate. Scrisorile lordului lor căpitan comandant erau pline cu fraze precum: „Ofer poporului tău beneficiul de a crede că nu ştiau de natura ta” şi „Răbdarea mea pentru întârzierile tale se epuizează” şi „Există doar două opţiuni. Predaţi-vă pentru un proces adecvat sau aduceţi-vă armata pentru a suferi judecata Luminii.

Omul ăsta avea un ciudat sentiment de onoare, pe care Perrin îl văzuse aluzie când îl întâlnise pe bărbat, dar putea simţi şi mai mult prin scrisori. Dar cine era el? El a semnat fiecare scrisoare doar „Lord Căpitan Comandant al Copiilor Luminii”.

Perrin să mutat pe carosabil. Unde era Hopper? Perrin a decolat într-o fugă viguroasă. După câteva clipe, a plecat pe iarbă. Pământul era atât de moale, încât fiecare pas părea să-şi ridice piciorul înapoi în aer. A întins mâna şi a crezut că simte ceva spre sud. A alergat spre ea; a vrut să meargă mai repede, aşa că a făcut-o. Copaci şi dealuri treceau pe lângă. Lupii erau conştienţi de el. Era haita lui Oak Dancer, cu Boundless, Sparks, Morninglight şi altele. Perrin îi simţea trimiţându-se unul către altul, şoapte îndepărtate de imagini şi parfum. Perrin se mişcă mai repede, simţind că vântul deveni un vuiet în jurul lui. Lupii au început să se îndepărteze mai spre sud. Aştepta! el a trimis. Trebuie să mă întâlnesc cu tine!

Au întors doar amuzament. Deodată, se îndreptau spre est, iar el s-a oprit, apoi s-a întors. A alergat cât de repede a ştiut, dar când s-a apropiat, ei au fost dintr-odată în altă parte. Se schimbaseră, dispărând din sud şi apărând la 1 1 1 1 1 71 nord de el.

Perrin mârâi şi, deodată, se puse în patru picioare. Blana îi sufla, gura deschisă în timp ce se năpusti spre nord, bând în

vântul şuierător. Dar lupii au rămas înainte, la distanţă.

A urlat. Au trimis batjocuri înapoi.

S

— A împins mai repede, sărind din vârf în vârf, sărind Keste copaci, cu pământul neclar. În câteva momente, lunţii Ceţii au sărit în stânga lui şi a trecut de-a lungul lor în grabă.

k” / T * * T\ 1 i i – 1

Lupii s-au întors spre est. De ce nu le-a putut prinde? Le simţea înainte. Tânărul Taur a urlat la ei, dar nu a primit niciun răspuns.

Nu veni prea tare, *Young Bull*.

Tânărul Taur s-a oprit şi lumea s-a zguduit în jurul lui. Haita principală a continuat spre est, dar Hopper stătea pe coapse lângă un pârâu mare curbat. Tânărul Taur mai fusese aici; era lângă bârlogul ţarilor săi. Călătorise de-a lungul râului însuşi pe spatele unuia dintre copacii plutitori ai oamenilor. El… Nu… nu… aminteşte-ţi de Faile!

Blana lui a devenit îmbrăcăminte şi s-a trezit pe mâini şi în genunchi. Se uită cu privirea la Hopper. „De ce ai fugit?” întrebă Perrin.

Vrei „să înveţi, a trimis Hopper. Devii mai priceput. Mai repede. Îţi întinzi picioarele şi alergi. Este bun.

— J – 7 – f7 i A – 1”.

Perrin privi înapoi pe drumul în care venise, gândindu-se la viteza lui. Făcuse de la vârf la vârf de deal. Fusese minunat. „Dar a trebuit să devin lupul ca să fac asta”, a spus Perrin. „Şi asta a ameninţat să mă facă aici prea puternic. La ce foloseşte antrenamentul dacă mă face să fac lucruri pe care le-ai interzis?”

Eşti rapid să dai vina, *Young Bull*. *Un lup tânăr urlă şi*

ţâpâie în afara bârlogului, *făcând o rachetă*. *Aceasta nu este o chestie a lupilor*.

Hopper a dispărut într-o clipă.

mârâi Perrin, privind spre est, unde simţi lupii. A plecat după ei, mergând mai precaut. Nu-şi putea permite să-l lase pe lup să-l consume. Va ajunge ca Noam, prins într-o cuşcă, cu umanitatea dispărută. De ce l-ar încuraja Hopper – z – JifXX

1 l

la asta?

Aceasta nu este o chestie a lupilor. Se referise oare la acuzaţii sau se referea la ce se întâmpla cu Perrin?

Ceilalţi ştiau cu toţii să pună capăt vânătorii, *Young Bull*, trimis de Hopper de la distanţă. *Doar tu trebuia oprit*

Perrin încremeni, oprindu-se pe malul râului. Vânătoarea de cerbul alb. Hopper era acolo, deodată, lângă râu cu el.

„Aceasta a început când am început să simt lupii”, a trimis Perrin. „Prima oară când mi-am pierdut controlul asupra mea a fost cu acele mantii albe”.

Hopper se întinse, sprijinindu-şi capul pe labe. Adesea eşti aici prea puternic, a trimis lupul. Este ceea ce faci.

Hopper îi spusese asta, din când în când, de când cunoştea lupul şi visul lupului. Dar dintr-odată, Perrin i-a văzut un nou sens. Era vorba despre a veni la visul lupului, dar era şi despre Perrin însuşi.

Începuse să dea vina pe lupi pentru ceea ce făcea, felul în care era când lupta, felul în care devenise când îl căuta pe Faile. Dar au fost lupii cauza? Sau era o parte din el? Era posibil ca asta să fi fost ceea ce l-a determinat să devină un frate lup în primul rând?

„Este posibil”, a spus Perrin, „să alergi pe patru picioare,

dar să nu ajungi aici prea tare?”

Bineînţeles că este, a trimis Hopper, râzând după calea 1” 1 7 1 * T’l – d – C 1

lupilor – de parcă ceea ce descoperise Perrin ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Poate că a fost.

Poate că nu era ca lupii pentru că era un frate lup. Poate că era un frate lup pentru că era ca lupii. Nu avea nevoie să-i controleze. Avea nevoie să se controleze.

— Haita, spuse Perrin. „Cum să-i prind? Să te mişti mai repede?

Acesta este un singur mod. *Alta este să fii unde vrei*.

Perrin se încruntă. Apoi a închis ochii şi a folosit direcţia în care alergau lupii pentru a ghici unde vor fi. Ceva s-a schimbat.

Când a deschis ochii, stătea pe un deal nisipos, cu smocuri de iarbă cu fire lungi care ieşeau din pământ. Un munte enorm cu vârful spart – spulberat de parcă ar fi fost pălmuit de mâna unui uriaş – se ridica în dreapta lui.

O haită de lupi a izbucnit din pădure. Mulţi dintre ei râdeau – Tânărul Taur, vânând când ar trebui să caute sfârşitul! Tânărul Taur, căutând sfârşitul când ar trebui să se bucure de vânătoare! El a zâmbit, încercând să se simtă bine surprins de râs, deşi, de fapt, se simţea la fel ca în ziua în care vărul său Wil plantase o găleată cu pene umede pe care să le arunce asupra lui Perrin.

271 /V X Z-X 1 – TTlw/k * 1

Ceva flutura în aer. O penă de pui. Udă în jurul marginilor.

tresări Perrin, dându-şi seama că erau răspândite în jurul lui pe pământ. În timp ce clipi, au dispărut. Lupii au mirosit foarte amuzaţi, trimiţând imagini cu Tânărul Taur prăfuit cu pene.

Pierde-te în vise aici, *Young Bull*, trimis Hopper, *iar acele vise devin acest vis*.

Perrin şi-a scărpinat barba, luptându-şi stânjeneala. El a experimentat înainte natura imprevizibilă a visului lupului.

— Hopper, spuse el, întorcându-se către lup. „Cât de mult aş putea schimba în jurul meu, dacă aş vrea?”

Dacă ai vrut? spuse Hopper. *Nu este vorba despre ce vrei tu*, *Young Bull*. *Este vorba despre ceea ce ai nevoie*. *Ce ştii*.

Perrin se încruntă. Uneori, semnificaţiile lupului încă îl încurcau.

Dintr-odată, ceilalţi lupi din grup s-au întors – parcă unul singur – şi au privit spre sud-vest. Au dispărut.

Au mers aici. Hopper a trimis o imagine a unei goluri împădurite îndepărtate. Lupul s-a pregătit să urmeze.

„Hopper!” spuse Perrin, făcând un pas înainte. „Cum ai ştiut? Unde s-au dus? Ţi-au spus?”

Nu. *Dar pot urma*.

„Cum?” spuse Perrin.

Este un lucru pe care l-am cunoscut dintotdeauna, a trimis Hopper. *Ca mersul pe jos*. *Sau sărind*.

„Da, dar cum?”

Lupul mirosea confuz. *Este un parfum*, a răspuns el în cele din urmă, deşi „mirosul” era mult mai complex decât atât. Era un sentiment, o impresie şi un miros, totul într-unul.

— Du-te undeva, spuse Perrin. „Lasă-mă sa încerc să urmez”.

Hopper a dispărut. Perrin se îndreptă spre locul unde fusese lupul.

Miroşi, trimise Hopper de la distanţă. Era suficient de aproape pentru a trimite o trimitere. Prin reflex, Perrin întinse mâna. A găsit zeci de lupi. De fapt, a fost uimit de

câţi dintre ei erau aici, pe versanţii Muntelui Dragonului. Perrin nu simţise niciodată atât de mulţi adunaţi într-un singur loc înainte. De ce au fost aici? Şi arăta cerul mai > jZ w/K.

— I – 1 /K, /K 1.7 I * 1 *

furtunoasă în acest loc decât în alte zone ale visului lupului?

Nu-l simţea pe Hopper; lupul se închisese cumva, făcându-l pe Perrin incapabil să se aşeze unde se afla. Perrin se linişti. Miroase, trimisese Hopper. Cum mirosi?

Perrin închise ochii şi lăsă nasul să prindă parfumul zonei. Conuri de pin şi seva, penne şi frunze, frunze de piele şi cucută.

Şi încă ceva. Da, simţea ceva. Un parfum îndepărtat, persistent, care părea deplasat. Multe dintre arome erau aceleaşi – acelaşi simţ fecund al naturii, aceeaşi bogăţie de copaci. Dar acelea erau amestecate cu mirosurile de muşchi şi de piatră umedă. Aerul era diferit. Polen şi flori.

Perrin îşi strânse ochii strâns, inspirând adânc. Cumva, şi-a construit o imagine în minte din acele arome. Procesul nu a fost diferit de modul în care trimitea un lup s-a tradus în cuvinte.

Acolo, se gândi el. Ceva s-a schimbat.

A

deschis ochii. Stătea pe o piatră care aflora printre pini; era pe partea Muntelui Dragonului, la câteva ore de mers de unde fusese. Aflorirea de piatră era acoperită de lichen şi ieşea peste copacii care se răspândeau dedesubt. Un petic de respiraţie violetă de primăvară a crescut aici, unde lumina soarelui putea ajunge la flori. Era bine să vezi flori care nu erau ofilite sau murind, fie şi numai în visul lupului.

Vino, a trimis Hopper. *Urmăriţi*.

Şi a plecat.

Perrin închise ochii, inspirând. Procesul a fost mai uşor de data asta. Stejar şi iarbă, noroi şi umiditate. Se părea că fiecare loc avea mirosul său specific.

Perrin se mişcă, apoi deschise ochii. S-a ghemuit pe un câmp lângă Drumul Jehannah. Aici plecase mai devreme haita lui Oak Dancer, iar Hopper se mişcă pe pajişte, mirosind curios. Haita mersese mai departe, dar erau încă aproape.

„Pot să fac asta întotdeauna?" îl întrebă Perrin pe Hopper. „Miroşi unde s-a dus un lup în vis?"

Oricine poate, spuse Hopper. *Dacă pot mirosi ca un lup*. El a zâmbit.

Perrin dădu din cap gânditor.

Hopper se îndreptă înapoi peste pajişte spre el. *Trebuie să exersăm*, *Tânăr Taur*, *eşti încă un pui cu picioare scurte şi blană moale*. *Noi* – Hopper a îngheţat brusc.

„Ce?" întrebă Perrin.

Un lup urlă brusc de durere. Perrin se învârti. Era lumina dimineţii. Urletul s-a oprit, iar mintea lupului s-a stins, dispărând.

Hopper mârâi, mirosurile lui intraseră în panică, furios şi întristat.

„Ce a fost asta?" întrebă Perrin.

Suntem vânaţi. *Du-te*, *Tânăra Taur*! *Trebuie să mergem*

Minţile celorlalţi membri ai haitei au sărit departe. Mârâi Perrin. Când un lup a murit în visul lupului, a fost pentru totdeauna. Fără renaştere, fără alergare cu nasul în vânt. Un singur lucru a vânat spiritele lupilor. Slayer.

Tânăr Taur! Hopper a trimis. *Trebuie să mergem*!

Perrin continuă să mârâie. Lumina dimineţii trimisese o ultimă explozie de surpriză şi durere, ultima ei viziune le

Lumii. Perrin şi-a format o imagine din acel amestec. A 1 – l

Apoi a închis ochii.

Tânăr Taur! *Nu*! *El* – Schimbă. Perrin deschise ochii şi se trezi într-o mică poiană, aproape de locul în care – în lumea reală – oamenii lui îşi făceau tabăra. Un bărbat musculos, bronzat, cu păr negru şi ochi albaştri, ghemuit în i 1 – i i – i i – *r y* 1

centrul poienii, cu cadavrul unui lup la picioare. Slayer era un om cu braţele groase, iar parfumul lui era uşor inuman, ca un om amestecat cu piatră. Purta haine întunecate; piele şi lână neagră. În timp ce Perrin privea, Slayer a început să jupuiască cadavrul.

Perrin a pornit înainte. Slayer ridică privirea surprins. Semăna cu Lan într-un mod aproape straniu, chipul lui dur cu toate unghiurile şi liniile ascuţite. Urlă Perrin, cu ciocanul în mâini.

Slayer a dispărut într-o clipă din ochi, iar ciocanul lui Perrin a trecut prin aerul gol. Perrin respiră adânc. Mirosurile erau acolo! Saramură şi lemn, umezite cu apă. Pescăruşi şi excrementele lor. Perrin şi-a folosit noua abilitate pentru a se arunca în acea locaţie îndepărtată.

Schimb.

Perrin a apărut pe un doc gol dintr-un oraş pe care nu-l recunoştea. Slayer stătea în apropiere, inspectându-şi *f* X X z X *f* arcul.

a atacat Perrin. Slayer îşi ridică capul, cu ochii mari, mirosul lui crescând uimit. A ridicat arcul pentru a bloca, dar leagănul lui Perrin l-a spulberat.

Cu un vuiet, Perrin şi-a tras arma înapoi şi s-a rotit din nou, de data aceasta spre capul lui Slayer. În mod ciudat, Slayer a zâmbit, cu ochii întunecaţi strălucind de amuzament. Mirosi nerăbdător, deodată. Dornic să omoare. În mâna lui ridicată apăru o sabie şi o răsuci pentru a bloca lovitura lui Perrin.

Ciocanul a sărit prea tare, de parcă ar fi lovit piatra… – vx. Z – I /K J – /K X/K 1

Perrin se împiedică, iar Slayer întinse mâna, punând o mână pe umărul lui Perrin. El ajmpins.

Puterea lui era imensă. Împingerea l-a aruncat pe Perrin înapoi la doc, dar lemnul a dispărut când a lovit. Perrin a trecut prin aerul gol şi s-a împroşcat în apa de dedesubt. Burduful lui devenea un gâfâit; lichid întunecat îl înconjura.

S-a străduit să înoate în sus, scăzând ciocanul, dar a constatat că suprafaţa a devenit în mod inexplicabil gheată. Frânghii s-au înălţat din adâncuri, strângându-se în jurul braţelor lui Perrin, trăgându-l în jos. Prin suprafaţa îngheţată de deasupra, putea vedea o umbră mişcându-se.

f… «X z X *t*

T 1 * 1 * 7 1 1 P

Slayer, ridicând arcul reformat.

Gheaţa a dispărut şi apa s-a despărţit. Apa curgea din Perrin şi se trezi privind în sus la săgeata îndreptată direct spre inima lui.

Slayer a fost eliberat.

Perrin s-a hotărât să plece.

Schimb. Gâfâi, lovindu-se de piatra unde fusese cu Hopper. Perrin a căzut în genunchi, apă de mare curgând din corp.

Hopper apăru lângă el, gâfâind, cu parfumul furios. Pui

nebun! pui prost! Urmăriţi un leu când abia eşti înţărcat?

Perrin tresări şi se ridică. Va urma Slayer? Ar putea? Pe măsură ce minutele se întindeau şi nimeni nu apărea, Perrin începu să se relaxeze. Schimbul cu Slayer se petrecuse atât de repede încât se simţea ca o neclaritate. Acea putere… era mai mult decât ar putea avea orice om. Şi gheaţa, frânghiile…

„El a schimbat lucrurile”, a spus Perrin. „Am făcut ca docul să dispară sub mine, am creat frânghii care să mă lege, am împins apa înapoi, astfel încât să poată avea o lovitură clară spre mine”.

El este un leu. *El ucide*. *Periculos*.

„Trebuie să învăţ. Trebuie să-l înfrunt, Hopper.

Eşti prea tânăr Aceste lucruri sunt dincolo de tine.

„Prea tânăr?” spuse Perrin ridicându-se. „Hopper, T Ti J 1 T7 w 1 – *J*!

Ultima Vânătoare este aproape la noi!”

TT – 111

— Innnor imine în tio louueis XÂXILIXis, c-ica. Pu. Lp-la. J.

„Îmi spui mereu că sunt prea tânăr”, a spus Perrin. „Sau că nu ştiu ce fac. Ei bine, ce rost are să mă înveţi, dacă nu să-mi arăţi cum să mă lupt cu oameni ca Slayer?

Vom vedea, a trimis Hopper. *Pentru seara asta*, *vei pleca*. *Am terminat*.

Perrin a simţit o distribuţie jalnică a trimiterii şi, de asemenea, o finalitate. În seara asta, haita lui Oak Dancer şi Hopper ar fi întristat pentru Lumina dimineţii.

Oftând, Perrin stătea cu picioarele încrucişate. S-a concentrat şi a reuşit să imite lucrurile pe care Hopper le făcuse, aruncându-l din vis.

S-a estompat în jurul lui.

S

— A trezit pe paletul din cortul întunecat, Faile s-a ghemuit lângă „el – Perrin a rămas întins o vreme, privind pânza în sus. Întunericul îi amintea de cerul furtunos din Visul lupului. Somnul părea la fel de îndepărtat ca Caemlyn. În cele din urmă, se ridică – scăpându-se cu grijă de Faile – şi îşi trase pantalonii şi cămaşa.

Afară era întuneric în tabara, dar era suficienta lumina pentru ochii lui. Făcu semn din cap către Kenly Maerin şi Jaim Dawtry, bărbaţii de la Two Rivers care i-au păzit cortul în seara asta.

„Cât este ceasul?" a întrebat el pe unul dintre ei.

— După miezul nopţii, Lord Perrin, spuse Jaim.

Perrin mormăi. Fulgerul îndepărtat lumina peisaiul. El a plecat, iar bărbaţii au început să-l urmeze. „Voi fi bine fără garzi", le-a spus el. „Pazeste-mi cortul – Lady Faile încă doarme".

Cortul lui era aproape de marginea taberei. Îi plăcea asta; îi dădea un pic mai mult sentiment de izolare, cuibărit lângă dealul din partea de vest a taberei. Deşi era târziu, a trecut pe lângă Galia şi-a ascuţit suliţa lângă un buştean căzut. Câinele înalt de piatra s-a ridicat şi a început să-l urmeze, iar Perrin nu l-a dat afară. Gaul simţea ca în ultima vreme nu şi-a îndeplinit datoria auto-numita de a veghea după Perrin şi îşi intensificase eforturile. Perrin a crezut ca într-adevăr dorea doar o scuza pentru a sta departe de propriul lui cort şi de perechea de femei gai sham care îşi X 1X – T – V» 1 – 7 X 1 7

stabiliseră reşedinţa acolo.

Gaul a păstrat distanţa, iar Perrin s-a bucurat. Aşa s-au simţit toţi liderii? Nu e de mirare ca atât de multe naţiuni au

ajuns în război între ele – liderii lor nu au avut niciodată timp să gândească singuri şi, probabil, au atacat pentru a-i determina pe oameni să nu-i mai deranjeze!

La mica distanţa, a intrat într-un arborel de copaci cu o grămada mica de buşteni. Denton – servitorul sau până l-au adus înapoi pe Lamgwin – se încruntase când Perrin îi ceruse. Cândva un lord minor al Cairhienului, Denton refuzase să se întoarcă la locul său. Se credea acum un servitor şi nu lasa pe nimeni să-l convingă de contrariu.

Era un topor. Nu lama mortala în jumătate de luna pe care o dusese cândva la lupta, ci un topor robust de pădurar, cu un cap fin de oţel şi un mâner netezit de mâinile transpirate ale muncitorilor. Perrin şi-a suflecat mânecile, apoi a scuipat pe mâini şi a luat toporul. Se simţea bine să ţină lemnul lucrat în mâini. Îl ridică până la umăr, puse primul buştean în faţa lui, apoi se dădu înapoi şi se legănă.

A lovit buşteanul direct, aşchiile răsturnându-se în aerul întunecat al nopţii, balustrada din buştean în două bucăţi. Apoi a împărţit una dintre jumătăţi. Galia s-a aşezat lângă un copac, scoţând o suliţă şi continuând să-şi ascute capul. Zgomotul metalului împotriva metalului a însoţit zgomotul de topor al lui Perrin împotriva lemnului.

M-am simţit bine. De ce mintea lui mergea atât de mai bine când făcea ceva? Loial vorbea mult despre şedere şi gândire. Perrin nu credea că el însuşi îşi putea da seama de ceva aşa.

A

mai despicat un buştean, toporul tăind clar. A fost chiar adevărat? Ar putea fi propria lui natură de vină pentru felul în care a acţionat, nu lupii? Nu se comportase niciodată aşa în cele două râuri.

A mai despicat un buştean. Întotdeauna am fost bun în – i i – 7A J 27” 1 – 1

a-mi concentra atenţia. Asta făcea parte din ceea ce îl impresionase pe maestrul Luhhan. Dă-i lui Perrin un proiect şi va continua să lucreze la el până va termina.

A împărţit jumătăţile acelui buştean.

Poate că schimbările din el au fost rezultatul întâlnirii cu lumea exterioară. Îi dăduse vina pe lupi pentru multe lucruri şi îi pusese cerinţe nefireşti lui Hopper. Lupii nu erau proşti sau simpli, dar nu le păsa de lucrurile pe care le fac oamenii. Trebuie să fi fost foarte greu pentru Hopper să predea într-un mod pe care Perrin l-ar înţelege.

A – 1 1 1 rA T T – 7 L” / J

Ce îi datora lupul? Hopper murise în acea noapte fatidică, cu atâta timp în urmă. Noaptea în care Perrin omorâse pentru prima dată un bărbat, noaptea în care Perrin îşi pierduse controlul pentru prima dată într-o luptă. Hopper nu-i datora nimic lui Perrin, dar el îl salvase pe Perrin de mai multe ori – de fapt, Perrin şi-a dat seama că intervenţia lui Hopper l-a ajutat să nu se piardă ca lup.

S-a aruncat spre un buştean, o lovitură care l-a trântit într-o parte. S-a repoziţionat şi a continuat, ascuţirea liniştită a lui Gaul liniştindu-l. L-a împărţit.

Perrin a fost prins în ceea ce făcea, poate prea mult. Asta era adevărat.

Dar, în acelaşi timp, dacă un bărbat dorea să realizeze ceva, trebuia să lucreze la un singur proiect până când acesta era finalizat. Perrin cunoştea bărbaţi care nu păreau să termine niciodată nimic, iar fermele lor erau o mizerie. Nu putea trăi aşa.

Trebuia să existe un echilibru. Perrin pretindea că fusese

atras într-o lume plină de probleme mult mai mari decât el. Pretindea că este un om simplu.

Dacă a greşit? Dacă ar fi fost un om complex care odată s-a întâmplat să trăiască o viaţă simplă? La urma urmei, dacă era atât de simplu, de ce se îndrăgostise de o femeie atât de complicată?

Buştenii despicaţi se îngrămădeau. Perrin se aplecă, adunând sferturi, cu bobul aspre pe degetele lui. Degete caluse; nu va fi niciodată un lord ca acele creaturi hrănite cu lapte din Cairhien. Dar existau şi alte feluri de lorzi, oameni ca propriul tată al lui Faile. Sau bărbaţi ca Lan, care păreau mai mult o armă decât un om.

Perrin a stivuit lemnele. Îi plăcea să conducă lupii în visul său, dar lupii nu se aşteptau să-i protejezi, să-i asiguri sau să faci legi pentru ei. Nu ţi-au plâns când cei dragi lor au murit sub porunca ta.

Nu conducerea l-a îngrijorat. Au fost toate lucrurile care au venit cu el.

Simţea mirosul lui Elyas apropiindu-se. Cu parfumul lui lutoasa, naturala de pământ, mirosea ca un lup. Aproape.

— Te-ai trezit târziu, spuse Elyas, ridicându-se. Perrin îl auzi pe Gaul foşnind, strecurându-şi suliţa înapoi la locul ei pe cutia lui de arc, apoi retrăgându-se cu tăcerea unei vrăbii care se strecoară pe cer. Ar sta aproape, dar nu ascultă.

Perrin ridică privirea spre cerul întunecat, sprijinind toporul pe umăr. „Uneori mă simt mai treaz noaptea decât ziua”.

Elyas zâmbi. Perrin nu văzu, dar simţea amuzamentul.

— Ai încercat vreodată să o eviţi, Elyas? întrebă Perrin. Gnoraţi-le vocile, prefaceţi-vă că nimic la voi nu s-a / * 1 7 lr-WJ x 7

schimbat?”

— Am făcut-o, spuse Elyas. Avea o voce blândă şi joasă, una care sugera cumva pământul în mişcare. Bubuituri îndepărtate. „Am vrut, dar apoi Aes Sedai a vrut să mă liniştească. A trebuit să fug”.

„Ţi-e dor de vechea ta viaţă?”

— I – i i – 7* – Elyas a ridicat din umeri – Perrin a auzit mişcarea, îmbrăcămintea zgâriindu-se pe sine. „Niciun gardian nu vrea să-şi abandoneze datoria. Uneori, alte lucruri sunt mai importante. Sau… ei bine, poate că sunt mai pretenţioşi. Nu regret alegerile mele”.

— Nu pot pleca, Elyas. Nu voi”.

„Mi-am lăsat viaţa pentru lupi. Asta nu înseamnă că trebuie să faci asta”.

— Noam a trebuit, spuse Perrin.

„Trebuia?” spuse Elyas.

— A consumat. A încetat să mai fie om”.

A prins un parfum de îngrijorare. Elyas nu a avut niciun w A A \/ /

răspuns.

— Vizitezi vreodată lupi în visele tale, Elyas? întrebă Perrin. „Un loc în care lupii morţi aleargă şi trăiesc din nou?”

Elyas se întoarse, privindu-l.

— Locul ăsta este periculos, Perrin. Este o altă lume, deşi legată de aceasta cumva. Legendele spun că Aes Sedai de odinioară ar putea merge acolo”.

— Şi alţi oameni, spuse Perrin, gândindu-se la Slayer.

„Fii atent în vis. Stau departe de asta”. Mirosul lui era precaut.

„Ai vreodată probleme?” întrebă Perrin. „Te despărţi de lup?”

„Obişnuiam să”.

„Dar nu mai e?”

„Am găsit un echilibru”, a spus Elyas.

„Cum?”

Bătrânul a căzut nemişcat pentru o clipă. „Îmi doresc ştiut. A fost doar ceva ce am învăţat, Perrin. Ceva ce va trebui să înveţi”.

Sau ajungi ca Noam. Perrin a întâlnit ochii aurii ai lui Elyas, apoi a dat din cap: „Mulţumesc”.

„Pentru sfat?”

— Nu, spuse Perrin. „Pentru că m-am întors. Pentru că mi-ai arătat că cel puţin unul dintre noi poate trăi cu lupii şi nu se pierde pe sine”.

— Nu-i nimic, spuse Elyas. „Uitasem că ar putea fi w „— 1 J 1 – 1X KT

frumos să fiu în preajma oamenilor pentru o schimbare. Nu ştiu cât timp pot sta, totuşi. Ultima vânătoare este aproape aici”.

Perrin ridică din nou privirea spre cer. „Asta e. Transmite cuvântul lui Tam şi celorlalţi pentru mine. Mi-am luat decizia. Whitecloaks au ales un loc pentru a lupta. Am decis să merg înainte şi să-i întâlnesc mâine”.

— În regulă, spuse Elyas. „Totuşi, nu miroşi ca şi cum ai vrea să o faci”.

„Trebuie făcut”, a spus Perrin. „Şi asta este”. Toţi voiau ca el să fie lord. Ei bine, acesta a fost genul de lucru pe – au făcut lorzii. A luat decizii pe care nimeni nu a vrut să le ia.

Tot l-ar fi îmbolnăvit să dea ordinul. Văzuse o viziune a acelor lupi alergând oile spre o fiară. I s-a părut că poate asta făcea, conducând Mantele Albe spre distrugere. Cu siguranţă purtau culoarea lânii de oaie.

Dar ce să ne gândim despre viziunea lui Faile şi a celorlalţi, apropiindu-se de o stâncă? Elyas a plecat, lăsându-l pe Perrin cu toporul încă pe umăr. Avea impresia că nu tăiase buşteni, ci trupuri.

25 Întoarce-te la Bandar Eban

Rand şi Min nu s-au anunţat când au venit la Bandar Eban. Au păsit pe poartă într-o alee mică, păzită de două Fecioare – Lerian şi Heidia – împreună cu Naeff, Asha manul înalt şi cu bărbia pătrată.

Fecioarele au cercetat până la capătul aleii, uitându-se suspicioase la oraş. Rand făcu un pas înainte şi puse o mână pe umărul Heidiei, calmând-o pe femeia zveltă, care părea îngrijorată de faptul că garda lui Rand era atât de puţină. Purta mantia lui maro.

Deasupra capului, norii s-au rupt, topindu-se deasupra oraşului, ca răspuns la sosirea lui Rand. Min se uită în sus, simţind căldura strălucind pe faţa ei. Aleea mirosea îngrozitor – a deşeuri şi deşeuri – dar o adiere caldă a T14 – 1” 111 *1*

suflat, ducând duhoarele.

— Lordul meu Dragon, spuse Naeff. „Nu-mi place asta. Ar trebui să aveţi o protecţie mai mare. Să ne întoarcem şi să ne adunăm…

— O să fie bine, Naeff, spuse Rand. Se întoarse către Min şi îi întinse mâna.

Ea a luat-o, alăturându-se lui. Naeff şi Fecioarele aveau ordine să urmeze la distanţă; ar atrage atenţia.

În timp ce Min şi Rand au ieşit pe una dintre numeroasele trotuare ale capitalei Domani, ea şi-a dus o mână la gură. Trecuse doar puţin timp de la plecarea lui Rand. Cum se schimbase oraşul atât de repede?

Strada era plină de oameni bolnavi şi murdari, înghesuiţi lângă pereţi, înghesuiţi în pături. Nu era loc de mişcare pe trotuare; Min şi Rand au fost nevoiţi să coboare – *f* – X. f...7.

— În noroi pentru a continua. Oamenii tuşeau şi gemeau, iar ea şi-a dat seama că duhoarele nu erau limitate la alee. Întregul oraş părea să pute. Odată, bannere atârnaseră de multe dintre aceste clădiri, dar fuseseră dărâmate şi rupte pentru pături sau combustibil.

Majoritatea clădirilor aveau ferestresparte, refugiaţii înfundau uşile şi podelele din interior. În timp ce Min şi Rand mergeau, oamenii din jurul lor s-au întors să privească. Unii păreau delirante. Alţii păreau înfometaţi. Şi periculos. Mulţi erau Domani, dar păreau să fie tot atâtea oameni cu pielea mai palid. Refugiaţi din Câmpia Almoth sau Saldaea, poate. Mm şi-a slăbit un cuţit din mânecă în timp ce trecură pe lângă un grup de tineri duri care stăteau la gura unei alei. Poate că Naeff avusese dreptate. Acest lucru nu se simţea în siguranţă.

A 7 – T11 T\ TV 1 /V

— Am mers aşa prin Ebou Dar, spuse Rand încet. Deodată, ea a fost conştientă de durerea lui. O vinovăue zdrobitoare, mai dureroasă decât rănile din lateral. „Asta a fost o parte din ceea ce m-a făcut să mă schimb. Oamenii din Ebou Dar erau fericiţi şi bine hrăniţi. Nu arătau aşa. Seanchan conduce mai bine decât mine".

— Rand, nu eşti responsabil pentru asta, spuse Min. „Nu ai fost aici să?"

Durerea lui a crescut şi ea şi-a dat seama că spusese ceva greşit. „Da", a răspuns el încet, „nu am fost aici. Am abandonat acest oraş când am văzut că nu-l pot folosi ca unealta pe care mi-am dorit să fie. Am uitat, Min. Am uitat

despre ce era vorba. Tam avea mare dreptate. Un bărbat trebuie să ştie de ce se luptă”.

Rand şi-a trimis tatăl – împreună cu unul dintre Asha man – la Două Râuri pentru a-i pregăti şi a-i aduna pentru Ultima Bătălie.

Rand s-a împiedicat în timp ce mergea, părând brusc foarte obosit. S-a aşezat pe o cutie din apropiere. Un arici cu piele de aramă îl urmărea cu atenţie de la o uşă din apropiere. Peste drum, o şosea se ramifica de la artera principală. Acela nu era plin de oameni; Bărbaţii cu aspect nebunesc stăteau la gura lui.

— Se împart în bande, spuse Rand încet, cu umerii plecaţi. „Cei bogaţi îi angajează pe cei puternici pentru a-i proteja, pentru a lupta împotriva celor care vin să-şi caute averea. Dar nu este o bogăţie de aur sau bijuterii. Este vorba de mâncare, acum”.

— Rand, spuse ea, apropiindu-se de un genunchi lângă el. „Nu poţi”.

— Ştiu că trebuie să continui, spuse Rand, dar mă doare să ştiu lucrurile pe care le-am făcut, Min. Transformându-mă în oţel, am împins toate aceste emoţii. Permiţându-mi să-mi pese din nou, să râd din nou, a trebuit să mă deschid şi eşecurilor mele”.

„Rand, văd lumina soarelui în jurul tău.

El ridică privirea spre ea, apoi aruncă o privire spre cer.

— Nu acea lumină a soarelui, şopti Min. „O vizionare. Văd nori întunecaţi, împinşi de căldura luminii soarelui. Te văd, o sabie albă strălucitoare ţinută în mână, mânuită împotriva uneia de negru, ţinută de un întuneric fără chip. Văd copaci care cresc iar înverziţi, dând roade. Văd un câmp, culturile sănătoase şi pline”. Ea a ezitat.

— Văd cele două râuri, Rand. Văd acolo un han cu semnul Colţului Dragonului încrustat pe uşă. Nu mai fi un simbol al întunericului sau al urii. Un semn de victorie şi speranţă.

Se uită la ea.

Min prinse ceva cu coada ochiului. Se întoarse spre oamenii care stăteau pe stradă şi rămase cu gura căscată. Fiecare avea o imagine deasupra lor. Era remarcabil să vezi atât de multe vizionări, toate odată, luminând deasupra capetelor celor bolnavi, slabi şi abandonaţi.

„Văd un topor de argint deasupra capului acelui om”, a spus ea, arătând către un cerşetor cu barbă, care stătea întins pe un perete, cu bărbia în jos pe piept. „Va fi un lider în Ultima Bătălie. Femeia aceea de acolo – cea care se îmbufnează în umbră – va fi antrenată de Turnul Alb şi va deveni Aes Sedai. Pot să văd Flacăra lui Tar Valon lângă ea şi ştiu ce înseamnă. Omul ăla de acolo care arată ca un simplu dur de stradă? El îi va salva viaţa. Ştiu că nu arată, dar va lupta. Toţi vor. O pot vedea!”

Se uită la Rand şi îl luă de mână.

— Vei fi puternic, Rand. Vei face asta. Tu îi vei conduce. Ştiu”.

„Ai văzut asta?” el a întrebat. „Într-o vizionare?” Ea clătină din cap. „Nu am nevoie. Eu cred în tine”.

— Aproape că te-am omorât, şopti el. „Când te uiţi la mine, vezi un criminal. Simţi mâna mea la gâtul tău”.

11 * 7K 1 T” 1 1 7 I a 1 I – 1 * * /T

„Ce? Bineînţeles că nu! Rand, întâlneşte-mi ochii. Mă poţi simţi prin legătura. Simţi o fărâmă de ezitare sau frică din partea mea?”

El a cercetat ochii ei cu ai săi, atât de adânc. Ea nu a dat înapoi. Ar putea întâlni ochii acestui cioban.

— A aşezat mai drept. „Oh, Min. Ce m-aş face fără tine?” Ea pufni. „Ai regi şi şefi Aiel după tine. Aes Sedai, Asha man şi ta veren. Sunt sigur că te-ai înţelege”.

— Nu, spuse Rang. „Eşti mai vital decât toţi. Îmi aminteşti cine sunt. În plus, gândeşti mai clar decât majoritatea celor care se numesc consilierii mei. Ai putea fi regină, dacă ţi-ai dori asta”.

„Tot ceea ce îmi doresc eşti pe tine, looby prost”.

11 k ar 1 îi i-11 – i i 7 T\ – 1

„Mulţumesc”. El a ezitat. „Deşi m-aş descurca fără atât de multe nume de nume”.

„Viaţa e grea, nu-i aşa?”

E

l a zâmbit. Apoi se ridică, inspirând adânc. Vina lui era încă acolo, dar s-a descurcat acum, aşa cum a gestionat durerea. În apropiere, refugiaţii s-au animat. Rand se întoarse spre nenorocitul cu barbă pe care Min îl indicase mai devreme; bărbatul stătea cu picioarele în noroi.

„Tu”, i-a spus bărbatul lui Rand, „tu eşti el. Dragonul Renăscut”.

— Da, spuse Rand.

— Ai fost soldat?

„Eu…” Ochii bărbatului se îndepărtară. „Alta viaţa. Am fost în Garda Regelui, înainte să fie luat, înainte să fim capturaţi de Lady Chadmar, apoi desfiinţaţi”. Oboseala părea să sângereze din ochi când se gândea la zilele anterioare.

— Excelent, spuse Rand.

— Trebuie să restabilim acest oraş, căpitane.

„Căpitan?” spuse bărbatul. „Dar eu…” El înclină capul. Apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat. Dintr-odată a avut un aer uşor militar în jurul lui, în ciuda hainelor rupte şi a bărbii

mârâite. „Ei bine, presupun că ai dreptate. Dar nu cred că va fi uşor. Oamenii mor de foame”.

— Mă voi ocupa de asta, spuse Rand. „Am nevoie să-ţi aduni soldaţii”.

„Nu-i văd pe mulţi dintre ceilalţi băieţi de aici… Nu, stai. Sunt Votabek şi Redbord”. Făcu semn cu mâna către o pereche de dureri pe care Min le observase mai devreme. Au ezitat, apoi s-au apropiat.

„Dumham?” a întrebat unul dintre ei. „Ce este asta?”

„Este timpul să se termine fărădelegea din oraş”, a spus Dumham. „Vom organiza lucrurile, o să le curăţăm. Domnul Dragon s-a întors”.

Unul dintre ei a scuipat în lateral. Era un bărbat corpulent, cu părul negru şi creţ, pielea de Domani şi o mustaţă subţire. „Arde-l. Ne-a părăsit. Eu… Se întrerupse aşa cum, îl văzu pe Rand.

— Îmi pare rău, spuse Rand, întâlnindu-i ochii bărbatului. „Te-am dezamăgit. Nu voi mai face asta”.

Bărbatul aruncă o privire spre însoţitorul său, care ridică din umeri. „Lain nu ne va plăti niciodată. Ar putea la fel de bine să vedem ce putem face aici”.

— Naeff, strigă Rand, făcându-i semn lui Asha man înainte. El şi Fecioarele s-au ridicat de unde se uitaseră. „Faceţi o poartă înapoi către Piatră. Vreau arme, armuri şi u niforme”.

— O voi face imediat, spuse Naeff. „Vom pune soldaţii să le aducă”.

— Nu, spuse Rand. „Treceţi proviziile prin, în această clădire de aici.

„Voi elibera un loc pentru poarta în interiorul ei. Dar nu vor veni soldaţi”.

Rand şi-a ridicat ochii, uitându-se la stradă. „Bandar Eban

a suferit destul sub mâinile străinilor. Astăzi, ea nu va cunoaşte mâna unui cuceritor”.

Min s-a dat înapoi şi a privit cu mirare. Cei trei soldaţi au intrat în grabă în clădire şi au îndepărtat aricii. Când Rand i-a văzut, le-a cerut să fie mesageri pentru a face comisioane. Ei au răspuns. Toată lumea i-a răspuns lui Rand, când şi-au luat timp să se uite la el.

Poate că altcineva ar fi crezut că este o formă de constrângere, dar Min şi-a văzut feţele schimbându-se, a văzut speranţa revenind ca o licărire în ochii lor. Au văzut d despre Rand în care puteau avea încredere. Ceva, cel puţin, în care sperau că pot avea încredere.

Cei trei soldaţi au trimis câţiva dintre băieţi şi fete mesageri să aducă alţi foşti soldaţi. Naeff şi-a făcut poarta de acces. În câteva minute, cei trei soldaţi iniţiali au ieşit din clădire, purtând pieptar argintiu şi haine simple şi curate, de culoare verde. Bărbaţii îşi pieptănaseră barba şi părul şi găsiseră nişte apă pentru a se spăla pe faţă. La fel de repede, au încetat să arate ca nişte cerşetori şi au devenit soldaţi. Puţin mirositoare, dar soldaţi totuşi.

Femeia pe care Min o remarcase mai devreme – cea pe care era sigură că putea învăţa să o canalizeze – a venit să vorbească cu Rand. După un timp, ea dădu din cap şi în curând adunase femei şi bărbaţi pentru a umple găleţi din 7J J 1 7 jX/K «*a* 1 X A7JW

fântână. Min s-a încruntat la asta până când au început să şteargă feţele şi mâinile celor care se apropiau.

Oamenii au început să se adune în jur. Unii curioşi, alţii ostili, alţii pur şi simplu prinşi în flux. Femeia şi echipa ei au început să le trimită şi să le pună la treabă. Unii pentru a căuta răniţi sau bolnavi, alţii pentru a lua săbii şi uniforme.

O altă femeie a început să-i interogheze pe arici, descoperind unde erau părinţii lor, dacă aveau vreunul.

Min se aşează pe cutia pe care stătuse Rand. Într-o oră, avea un grup de soldaţi cu cinci sute de oameni, conduşi de căpitanul Dumham şi cei doi locotenenţi ai săi. Mulţi dintre cei cinci sute au continuat să se uite în jos la hainele lor curate şi la pieptarul argintiu de parcă ar fi fost uimiţi.

Rand a vorbit cu mulţi dintre ei, cerându-şi scuze direct. În timp ce vorbea cu o femeie, mulţimea din spate a început să se amestece şi să se mişte. Rand s-a întors şi a văzut un bărbat în vârstă apropiindu-se, cu pielea ruptă de leziuni teribile. Mulţimea şi-a păstrat distanţa.

— Naeff, strigă Rand.

„Lordul meu?”

— Treci pe Aes Sedai, spuse Rand. „Există oameni care au nevoie de vindecare”. Femeia care a făcut ca oamenii să umple găleţile cu apă l-a condus pe bătrân într-o parte.

— Domnule, spuse căpitanul Dumham, îndreptându-se. Min a clipit. Bărbatul găsise undeva un brici şi şi-a bărbierit barba, dezvăluind o bărbie puternică. Îşi lăsase o mustaţă Domani. Patru bărbaţi l-au urmat ca gardian.

— Vom avea nevoie de mai mult loc, domnule, spuse Dumham. „Clădirea aia pe care ai ales-o este debordată şi din ce în ce mai mulţi vin, umplând strada”.

11 Z” A – A 11 7 I 1 TA 1

„Ce sugerezi?” întrebă Rand.

— Docuri, răspunse Dumham. „Sunt ţinute de unul dintre negustorii din oraş. Pariez că putem găsi nişte depozite aproape goale de folosit. Aceia ţineau cândva mâncare, dar… ei bine, nu a mai rămas nimic”.

— Şi negustorul care deţine locul? întrebă Rand.

„Doamne”, spuse căpitanul Dumham, „nimic cu care să nu poţi face faţă”.

Rand zâmbi, apoi făcu cu mana lui Dumham să-i dea drumul. Rand i-a întins mâna lui Min.

— Rand, spuse ea, alăturându-se lui, vor avea nevoie de mâncare.

— Da, a fost de acord el. Se uită spre sud, spre docurile din apropiere. „O să găsim acolo”.

„Nu va fi mâncat deja?”

ta 1 w J îi i w 1 – 1 – Rand nu răspunse. S-au alăturat gardiei oraşului nou r» 1 C C i „a-i – 7 – formate, mergând în fruntea unei forţe în verde şi argintiu. În spatele lor se afla o mulţime tot mai mare de refugiaţi plini de speranţă.

t\ – 1 7 1 T” > 1 i-11 r* 1 1 – i

Docurile enorme ale Bandar Eban au fost unele dintre cele mai impresionante din lume. Zăceau în jumătate de lună la baza oraşului. Min a fost surprins să vadă cate nave erau acolo, majoritatea navelor Sea Folk.

Aşa e, se gândi Min. Rand i-a pus să aducă mâncare în oraş. Dar se stricase. Când Rand părăsise oraşul, primise vestea ei. L. LXci. Xxca. Xpi a. C-zl-z XXA. V căzuse la.

atingerea Celui întunecat.

Cineva pusese blocaje la baza drumului. Alte drumuri către docuri păreau la fel de blocate. Soldaţii în uniformă se uitară nervoşi din spatele baricadei în timp ce forţele lui Rand se îndreptau.

„Opreşte-te acolo!” strigă o voce. „Noi nu…”

P

kl* – i – îi i i i – land şi-a ridicat mana, apoi a fluturat-o degajat. Baricada – formată din mobilier şi scânduri – a bubuit, apoi a alunecat în lateral cu o măcinare a lemnului.

Bărbaţii strigau din spate, îndepărtându-se.

Rand a lăsat baricada prăbuşită pe marginea drumului. Făcu un pas înainte, iar Min simţi pacea în el. Un grup de bărbaţi cu aspect zdrenţuit stătea pe drum, cu ochii mari. Rand a ales unul din faţă. „Cine este cel care blochează poporul meu de aceste docuri şi caută să strângă mâncare pentru el? Aş… vorbi cu această persoană”.

„Stăpânul meu Dragon?” întrebă o voce surprinsă.

Min aruncă o privire în lateral. Un bărbat înalt şi slăbit, într-o haină roşie de Domani, se năpusti spre ei de pe docuri. Cămaşa lui fusese cândva bună şi ciufulită, dar

— P f. W – *A* * – v – J – v w – 7.

acum era şifonată şi neîngrijită. Părea epuizat.

7 71 1 – l „a 1 T T* A J 1

Care era numele lui? Mm gând. Iralin. Asta e. Stăpânul docurilor.

„Iralin?” întrebă Rand. „Ce se întâmpla aici? Ce ai făcut?”

„Ce *am* făcut?” întrebă bărbatul. „Am încercat să împiedic pe toată lumea să se grăbească pe acele nave după mâncarea stricata! Oricine îl mănâncă se îmbolnăveşte şi moare. Oamenii nu vor asculta. Mai multe grupuri au încercat să asalteze docuri pentru mâncare, aşa că am decis să nu-i las să se sinucidă mâncând-o”.

Vocea bărbatului nu fusese niciodată atât de supărată înainte. Min şi-a amintit de el ca fiind paşnic.

„Lady Chadmar a fugit la o oră după ce ai plecat”, a continuat Iralin. „Ceilalţi membri ai Consiliului Negustorilor au candidat în cursul zilei. Acei oameni de mare care arde susţin că nu vor pleca până nu îşi vor descărca marfa – sau până când le voi plăti să facă altceva. Aşa că am aşteptat ca oraşul să se înfometeze, să mănânce acea mâncare şi să

moară, sau să urce într-o altă revoltă de flăcări şi moarte. Asta am făcut aici. Ce ai făcut, Lord Dragon?”

Rand închise ochii şi oftă. Nu şi-a cerut scuze lui Iralin, aşa cum le-a făcut celorlalţi; poate că a văzut că nu ar fi însemnat nimic.

Min se uită cu privirea la Iralin.

— Are greutăţi pe umeri, comerciante. El nu poate veghea asupra tuturor…

În regulă, Min, spuse Rand, punându-şi mâna pe braţul ei şi deschizând ochii. „Nu este mai mult decât merit. Iralin. Înainte să plec din oraş, mi-ai spus că mâncarea de pe acele nave s-a stricat. Ai verificat fiecare butoi şi sac?”

— Am verificat destul, spuse Iralin, încă ostil. „Dacă deschizi o sută de saci şi găseşti acelaşi lucru în fiecare, îţi dai seama de model. Soţia mea a încercat să găsească o metodă sigură de a cerne boabele putrezite din boabele sigure. Dacă există cereale sigure de luat”.

Rand începu să meargă spre nave. Iralin îl urmă, părând confuz, poate pentru că Rand nu strigase la el. Min s-a alăturat lor. Rand se apropie de o navă Sea Folk care stătea jos în apă, ancorată de frânghii. Un grup de oameni de mare stătea deasupra ei.

— Aş vorbi cu stăpâna voastră, strigă Rand.

„Eu sunt ea”, a spus unul dintre oamenii marii, o femeie cu părul alb în părul negru şi drept şi cu un model de tatuaje pe mâna dreaptă. „Milis din Shalada Three Stars”.

„Am făcut o înţelegere”, a sunat Rand, „pentru ca mâncarea să fie livrată aici”.

— Acela nu vrea să fie livrat, spuse Milis, făcând semn din cap către Iralin. „Nu ne va lăsa să descarcăm; spune că, dacă o facem, va avea arcaşii liberi asupra noastră”.

„Nu aş fi capabil să-i reţin pe oameni”, a spus Iralin. „A trebuit să răspândesc zvonuri în oraş că oamenii de la mare ţin ostatici mâncarea”.

? „Vezi ce suferim pentru tine?” îi spuse Milis lui Rand. – încep să mă întreb despre târgul nostru cu tine, Rand al’ Thor.

„Negi că eu sunt Coramoor?” întrebă Rand, întâlnindu-i ochii. Părea să aibă probleme cu privirea departe de el.

— Nu, spuse Milis. „Nu, cred că nu. Presupun că veţi dori să vă îmbarcaţi pe Whitecap.

„Dacă aş putea”.

— Sus cu tine, atunci, spuse ea.

Odată ce pasarela a fost pusă la loc, Rand a urcat cu paşi mari pe ea, urmat de Min cu Naeff şi cele două Fecioare. După o clipă, a venit şi Iralin, urmat de căpitan şi de câţiva soldaţi ai lui.

Milis îi conduse în centrul punţii, unde o trapă şi o scară duceau în cala navei. Rand a coborât primul, mişcându-se stângaci, având o singură mână. Min a urmat.

Dedesubt, lumina pătrundea prin fantele de pe punte, luminând sac după sac de cereale. Aerul mirosea a praf şi gros.

— Vom fi bucuroşi că această marfă a dispărut, spuse Milis încet, coborând apoi. „A ucis şobolanii”.

— Aş crede că ai aprecia asta, spuse Min.

O

navă fără şobolani este ca un ocean fără furtuni”, a spus Milis. „Ne plângem de amândouă, dar echipajul meu mormăie de fiecare dată când găseşte unul dintre paraziţi mort”.

În apropiere erau câţiva saci de cereale deschişi, întoarse

pe părţile laterale, vărsând conţinut întunecat pe podea. Iralin vorbise despre încercarea de a separa ceea ce este rău de bun, dar Min nu a văzut nimic bun. Doar boabe zbârcite, decolorate.

Rand se uită la sacii deschişi când Iralin cobora în cală. Căpitanul Dumham coborî ultimul pe scară cu oamenii săi.

„Nimic nu mai rămâne bun”, a spus Iralin. „Nu este vorba doar de acest cereale. Oamenii aduceau cu ei magazine de iarnă de la ferme. Au plecat cu toţii.

„Vom muri şi atât. Nu vom ajunge la ultima bătălie sângeroasă. Noi”.

— Pace, Iralin, spuse Rand încet. „Nu este atât de rău pe cât crezi”. Făcu un pas înainte şi smulse cravata de pe vârful unui sac. A căzut într-o parte, iar orz auriu s-a vărsat din el pe podeaua calei, fără niciun fir de întuneric pe ea. Orzul arăta de parcă tocmai fusese cules, fiecare bob plin şi T 1 1

plin.

Mills gâfâi. „Ce i-ai făcut?”

— Nimic, spuse Rand. „Ai deschis doar sacii greşiţi. Restul sunt toate bune”.

— Doar… spuse Iralin. „S-a întâmplat să deschidem numărul exact de saci rele fără să ajungem la unul dintre cei buni? Asta e ridicol”.

— Nu este ridicol, spuse Rand, punându-şi mâna pe umărul lui Iralin. „Pur şi simplu neplauzibil. Ai făcut bine aici, Iralin. Îmi pare rău că te-am lăsat într-o astfel de situaţie. Te numesc în Consiliul Comercianţilor”.

Iralin rămase cu gura căscată.

În lateral, căpitanul Dumham a deschis un alt sac. „Acesta e bun”.

„La fel şi acesta”, a spus unul dintre oamenii săi.

— Cartofi aici, spuse un alt soldat de lângă un butoi. „Arătaţi la fel de bine ca orice am avut. Mai bine decât majoritatea, de fapt. Nu este uscat, aşa cum v-aţi aştepta i*H – i i – w 7 77A

de la resturile de iarnă”.

„Răspândiţi vestea”, le-a spus Rand soldaţilor. „Adună-l – 7 I I 1 – 1 – 1 – I – 1 I – 7 1 1 – I

ţi oamenii pentru a stabili distribuţia într-unul dintre depozite. Vreau acest bob bine păzit; Iralin a fost înţelept să-şi facă griji că oamenii vor năvăli pe docuri. Nu daţi cereale negătite – asta îi va transforma pe oameni să se acopere şi să facă troc cu ele. Vom avea nevoie de cazane şi focuri pentru a găti o parte din el. Mutaţi restul în magazine. Grăbeşte-te, acum”.

„Da domnule!” spuse căpitanul Dumham.

„Oamenii pe care i-am adunat până acum vor ajuta”, a spus Rand. „Nu vor fura cerealele; putem avea încredere în ei. Pune-i să descarce corăbiile şi să ardă cerealele rele. Ar trebui să existe mii de saci care sunt încă buni”.

Rand se uită la Min. „Vino. Trebuie să organizez Aes Sedai for Weaving”. El ezită, privindu-l uluit pe Iralin. „Lord Iralin, deocamdată eşti administratorul oraşului, iar Dumham este comandantul tău. În curând veţi avea suficiente trupe pentru a restabili ordinea”.

— Administratorul oraşului... spuse Iralin. „Poţi să faci asta?”

Rand a zâmbit. „Cineva trebuie. Grăbeşte-te cu munca ta; sunt multe de făcut. Nu pot rămâne aici decât suficient de mult pentru ca tu să stabileşti lucrurile. O zi sau cam aşa ceva”.

Rand se întoarse să urce pe scară.

„O zi?” spuse Iralin, încă în cală cu Min. „Pentru a stabili lucrurile? Nu o putem face în acel timp. Putem?”

— Cred că vei fi surprins de el, Lord Iralin, spuse Min, apucând scara şi începând să urce. „Sunt, în fiecare zi”.

26 Parley

Perrin l-a scos pe Stepper din tabără, conducând o mare armată. Nu au arborat steagul capului de lup. Din câte ştia, ordinul lui de a arde lucrurile fusese respectat. Acum era mai puţin sigur de această decizie.

T 7 – 1 i Z-\ i – i – 1

În aer era un miros ciudat. O stăpânire. Ca interiorul unei camere care fusese lăsată închisă ani de zile. Stepper a plecat la trap pe Jehannah Road. Grady şi Neald l-au flancat direct pe Perrin şi au mirosit nerăbdători.

„Neald, eşti sigur că eşti gata?” întrebă Perrin în timp ce îndrepta armata spre sud-est.

„Mă simt la fel de puternic ca vreodată, Domnul meu”, a răspuns Neald. „Suficient de puternic pentru a ucide nişte Manţi Albe. Întotdeauna mi-am dorit să am şansa să r1 I // 7 fac asta”.

„Doar un prost caută şansa de a ucide”, a spus Perrin.

— Br, da, Domnul meu, spuse Neald. „Deşi, poate ar trebui să menţionez…”

— Nu trebuie să vorbim despre asta, îl întrerupse Grady.

„Ce?” întrebă Perrin.

Grady părea stânjenită. „Nu e nimic, sunt sigur”. Spune, Grady, spuse Perrin.

Bătrânul respiră adânc. „Am încercat să facem o poartă de acces în această dimineaţă pentru a trimite refugiaţii înapoi şi nu a funcţionat. O dată mai devreme, s-a întâmplat şi

asta. Ţesăturile s-au destrămat şi s-au desfăcut peste noi”.

Perrin se încruntă. „Alte ţesături funcţionează bine?”

— Da, spuse Neald repede.

— După cum am spus, domnule, spuse Grady. „Sunt sigur că va funcţiona când vom încerca din nou. Doar că nu este suficientă practică”.

Nu era probabil să aibă nevoie de Traveling pentru a se retrage din această bătălie – nu doar cu doi Asha man şi o forţă atât de mare. Dar era încă deconcertant să pierzi şansa. Ar fi bine să nu se întâmple cu alte ţesături. El depindea de Grady şi Neald pentru a deruta şi a perturba încărcătura iniţială de Whitecloak.

Poate că ar trebui să ne întoarcem, gândi Perrin, dar a oprit gândul imediat. Nu-i plăcea să fie nevoit să ia această decizie. Îi făcea rău să se gândească la luptă, om împotriva omului, când adevăratul lor duşman era Cel întunecat. Dar mâna lui fusese forţată.

A – 7 – 1 – 1 A 1

Au continuat mai departe, cu ciocanul în cureaua de lângă el. Hopper sugerase că nu era diferit de topor. Pentru lup, o armă era ca alta.

Gărzile înaripate Mayener călăreau lângă el, cu pieptarurile vopsite în roşu strălucind, arătând ca nişte şoim graţioşi gata să se arunce. Soldaţii lui Alliandre, simpli şi hotărâţi, călăreau în spate, ca nişte bolovani gata să se zdrobească. Arcaşii de la Two Rivers, ca nişte stejari, erau ageri, dar voinici. Aiel, ca viperele cu dinţi de ras. Înţelepţii, atraşi fără tragere de inimă, tunete incerte care fierb de o energie imprevizibilă. Nu ştia dacă vor lupta pentru el.

Restul armatei lui era mai puţin impresionantă. Mii de bărbaţi cu o gamă largă de experienţe şi vârste – nişte

mercenari, nişte refugiaţi din Maiden, nişte femei care îi văzuseră pe Maidens şi Cha Faile şi au insistat să fie antrenaţi alături de bărbaţi. Perrin nu-i oprise. Ultima bătălie urma. Cine era el să le interzică celor care voiau să lupte?

Se gândise să-i interzică lui Faile să vină astăzi, dar ştia cum avea să iasă. În schimb, a pus-o în spate, înconjurată de Wise Ones şi Cha Faile, însoţită de Aes Sedai.

Perrin îşi strânse hăţurile mai strâns, ascultând picioarele în marş. Puţini dintre refugiaţi aveau armură. Arganda le numease infanterie uşoară. Perrin avea un alt termen pentru ei: „nevinovaţi cu lame”. De ce l-au urmat? Nu vedeau că vor cădea primii?

Au avut încredere în el. Lumina le arde, toţi au avut încredere în el! Şi-a sprijinit mâna pe ciocanul său, simţind mirosul aerului umed amestecat cu frică şi entuziasm. Tunetul copitelor şi al paşilor, amintindu-i de cerul întunecat. Tunete fără fulgere. Fulger fără tunete.

Câmpul de luptă era în faţă, o păşune largă şi verde mărginită la capătul îndepărtat de trupe în alb. Acea armată Whitecloak purta pieptar argintiu strălucitor la perfecţiune, tabardele şi mantiile lor de un alb pur. Această câmpie ierboasă era un loc bun pentru a avea o luptă. De asemenea, ar fi un loc bun pentru a planta culturi.

Pentru a înţelege un lucru, trebuie să-i înţelegeţi părţile şi scopul.

Care fusese scopul toporului lui de război? A ucide. De aceea fusese făcută. Tocmai pentru asta fusese bine.

Dar ciocanul era diferit.

Perrin îl trase brusc pe Stepper în sus. Lângă el, Asha man s-a oprit şi întreaga coloană de trupe a început să se

oprească. Grupurile se îngrămădeau pe măsură ce încetineau; ordinele strigate au înlocuit zgomotele marşului.

Aerul era liniştit, cerul de deasupra capului era trist. Nu simţea mirosul de iarbă sau de copacii îndepărtaţi pentru praful din aer şi bărbaţii care transpirau în armura lor. Caii pufneau, unii dintre ei ciugulind iarba. Alţii s-au amestecat, prinzând tensiunea călăreţilor lor.

„Lordul meu?" întrebă Grady. „Ce este?"

Armata Whitecloak era de ia în poziţie cu o formaţie V de călăreţi în faţă. Au aşteptat, cu lăncile drepte, gata să fie

1 /K 7 7 w 7 *A – 1*.

coborâte pentru a vărsa sânge.

„Toporul doar ucide", a spus Perrin. „Dar ciocanul poate fie să creeze, fie să omoare. Asta este diferenţa".

Avea sens pentru el, dintr-odată. De aceea trebuia să arunce toporul. Ar putea alege să nu omoare. El nu ar fi împins în asta.

Se întoarse către Galia, care stătea cu mai multe Poci.ro lo îi uroon tio Aoq Qodoi qî tio recioaie la mi. Distantei. „Li vreau pe Aes sedai şi pe înţelepţii aici sus acum". Perrin a ezitat. „Comandă-i pe Aes Sedai, dar întreabă-i pe cei înţelepţi. Ordonează-le şi oamenilor de la Two Rivers să urce.

Gaul a dat din cap şi a alergat să facă ceea ce i-a cerut. Perrin se întoarse către Mantele Albe. Cu toate greşelile lor, Whitecloaks se considerau onorabili. Nu aveau să atace până când Perrin nu va fi în poziţie.

Grupul de înţelepţi şi Aes Sedai i s-a alăturat în faţă. Faile, observă el, călărea cu ei. Ei bine, el îi spusese să rămână cu ei. Îi întinse o mână, invitând-o lângă el. Oamenii Two Rivers au venit pe flancul forţei sale.

— Gaul a spus că ai fost foarte politicos, îi remarcă Edarra lui Perrin. „Asta înseamnă că vrei ceva de la noi pe care nu vom dori să facem”.

Perrin zâmbi. „Vreau să mă ajuţi să previn această bătălie”.

„Nu vrei să dansezi suliţele?” întrebă Edarra. „Am auzit ceva din ce au făcut aceşti bărbaţi în alb în zonele umede. Cred că poartă alb pentru a ascunde ceea ce este întunecat în interiorul lor”.

— Sunt confuzi, spuse Perrin. „Ei bine, sunt mai mult decât confuzi. Sunt frustranti blestemaţi de Lumină. Dar nu ar trebui să ne luptăm cu ei, nu odată cu venirea Ultima Bătălie. Dacă ne certam între noi, vom pierde în faţa întunericului”.

Edarra râse. „Mi-ar plăcea să văd pe cineva să spună asta Shaido-ului, Perrin Aybara. Sau, mai degrabă, mi-ar fi plăcut să văd pe cineva sugerându-ţi asta când încă ţi-a ţinut soţia!”

— Ei bine, Shaido avea nevoie de ucidere, spuse el. „Dar nu ştiu dacă aceste mantii albe au. Poate că au nevoie doar de o groază bună. Vreau ca tu şi Aes Sedai să aruncaţi pământul în faţa armatei lor”.

— Întreabă ceva ce nu ar trebui, Aybara, spuse Sezonid cu severitate. „Nu vom lua parte la bătălia ta. Diminutivul Green i-a întâlnit ochii, cu o voce clară şi scurtă.

— Nu iei parte la luptă, spuse Perrin. „Preveniţi unul”.

Sezonid se încruntă. „Mă tem că va fi la fel, în acest caz. Dacă atacăm pământul, ar folosi Puterea Unică ca armă. Le-am putea răni bărbaţii aceia. Îmi pare rău”.

Perrin strânse din dinţi, dar nu-i forţa. Înţelepţii şi Asha man ar fi probabil de ajuns. Se întoarse către oamenii de la

Two Rivers. „Tam, spune-le oamenilor să încoace săgeţile şi să fie gata să lanseze o salvă”.

Tam dădu din cap, trimiţând un alergător cu ordinul. Oamenii Two Rivers s-au aliniat. Aceasta era dincolo de raza de acţiune a maiorităţii arcurilor, dar o tragere bună pe un arc lung Two Rivers ar putea reuşi.

Perrin dădu din cap către înţelepţii, apoi făcu semn către Asha man. Înainte să *se* poată spune altceva, pământul din faţa Mantelor Albe a erupt. Un bubuit a zguduit palişte a, murdăria explodând în aer. Grady şi Neald şi-au mutat caii înainte.

Caii Whitecloaks s-au ridicat şi oamenii au strigat îngroziţi. Un grup mic de bărbaţi din partea din faţă nu părea deraniaţi de explozii şi şi-au ţinut caii sub control. Aceştia ar fi liderii. Într-adevăr, ochii lui Perrin îl puteau distinge pe Lordul Căpitan Comandant însuşi care stătea acolo.

Mizerie s-a pulverizat din nou în aer, căzând pentru a arunca şanţul de dedesubt. Cei înţelepţi purtau acel aspect de concentrare care a venit cu canalizarea.

„Poate unul dintre voi să-mi îmbunătăţească vocea?” întrebă Perrin.

— Pot să o fac, spuse Grady. „L-am văzut pe M’Hael făcând-o odată”.

— Bine, spuse Perrin, întorcându-se către Tam. „Odată ce canalizatorii se „opresc, spune-le bărbaţilor să-mi dea câteva salve lungi. Încearcă să loveşti acel şanţ”.

Câteva momente mai târziu, exploziile s-au încheiat. Oamenii Two Rivers au tras o salvă şi l-au slăbit. Arborele groase se înălţau într-un arc şi, în curând, ruptura s-a înţepat de săgeţi. Perrin urmărea armata Whitecloak. Aveau rânduri rupte, stând în dezordine.

Un zgomot de armură însoţit de bătăi de copite a anunţat sosirea lui Arganda.

Primul Căpitan al Ghealdanului purta cârma cu pene, cu ochii tari sub ea.

— Ce rost avea asta, dacă pot să întreb, Lord Aybara? A simţit mirosul lui Faile. „Tocmai ai renunţat la avantajul nostru! O ambuscadă ar fi putut ucide mii de oameni şi ar fi spart încărcarea lor iniţială”.

— Da, spuse Perrin. Faile încă călărea pe partea cealaltă a lui. „Şi ei ştiu asta. Uită-te la rândurile lor, Arganda. Sunt îngrijoraţi. Whitecloaks realizează prin ce ar trebui să treacă ca să ne taxeze. Dacă eram dispus să le dau asta ca o explozie de avertizare, ce m-am reţinut?”

„Dar asta a fost măsura în care putem face”, a spus Faile.

„Ei nu ştiu asta”. Perrin rânji. „Ar fi o prostie din partea noastră să comităm tot ce avem într-o astfel de explozie de avertizare”.

Arganda îşi ţinea limba, deşi evident că se gândea chiar la asta. A fost un soldat până în oase. Un topor. Nu era nimic rău în asta, dar Perrin trebuia să fie ciocanul. Când a arătat cu degetul, oameni ca Arganda au ucis.

— Grady, spuse Perrin. „Vocea mea, te rog? Nu m-ar deranja dacă şi armata noastră ar putea auzi ceea ce spun eu”.

— Mă descurc cu asta, spuse Grady.

Perrin trase adânc aer în piept, apoi vorbi. „Eu sunt Perrin Aybara!” vocea îi bubui peste câmpie. „Sunt prieten cu Dragonul Renăscut şi servesc aici la comanda lui. Mă duc spre Ultima Bătălie. Lord căpitan comandant, ai cerut să mă întâlnesc cu tine în condiţiile tale înainte şi am venit. Vă rog să returnaţi onoarea aici şi să vă întâlniţi aşa cum vă cer.

Dacă eşti hotărât să mă omori înainte să călătoresc împotriva Umbrei, măcar fă-mi serviciul de a-mi oferi o ultimă şansă de a preveni vărsarea sângelui în această zi!”

El dădu din cap către Grady, iar bărbatul îşi eliberă ţesătura. „Avem vreun pavilion pe care l-am putea amenaia 7 zz A A A îi non în i no ni o în o ni” < n

— Înapoi în tabără, spuse Faile.

— \ Jw/K X – KT 11 11*

— Pot să încerc o poartă, spuse Neald, dându-şi mustaţa – sau, cel puţin, bucata subţire de blană de pe faţă pe care o numea mustaţă, epilată pană la vârfuri.

„Încearcă-l”.

S-a concentrat. Nu s-a întâmplat nimic. Tânărul se înroşi cu furie. „Nu funcţionează. Nu călătoresc sau nu 7JJ 7

scapă”.

— Înţeleg, spuse Perrin. „Ei bine, hai să trimitem un călăreţ înapoi. Ar trebui să putem pune cortul aici în câteva minute. Nu ştiu dacă vor fi de acord să se întâlnească, dar vreau să mă pregătesc, în caz că o vor face. Adu-i înapoi şi pe Berelain şi Alliandre, şi poate pe cineva cu băuturi şi cu scaunele şi masa din cortul meu.

Au fost date ordinele potrivite şi un bărbat de la Two Rivers – Robb Solter – a plecat, Maidens urmând după el. Whitecloaks păreau să ia în considerare propunerea lui. Bun.

Arganda şi cei mai mulţi dintre ceilalţi s-au răspândit pentru a transmite vestea despre ceea ce se întâmpla, deşi nu ar fi putut rata anunţul lui Perrin. Toată lumea părea să facă ce ar trebui, aşa că Perrin s-a aşezat pe spate în să se aştepte.

Faile îşi duse calul spre el. Mirosea intrigata.

„Ce?” întrebă Perrin.

„S-a schimbat ceva la tine. Încerc să-mi dau seama ce”.

— Mă opresc, spuse Perrin. „Nu am luat încă nicio decizie. Dar nu vreau să-i ucid pe aceşti oameni. Nu încă. Nu decât dacă trebuie să o fac”.

— Nu vor da niciun motiv, soţule, spuse Faile. „Deja te-au judecat”.

U T 7 1 1 1 – 11 – i – w

— Vom vedea, spuse el. El ridică privirea spre cer, gândindu-se la mirosul ciudat şi la faptul că porţile Asha man nu funcţionau. Slayer se plimba pe această zonă în visul lupului şi acolo era acel zid de sticlă. Se simţea ceva foarte greşit în vânt şi simţurile îi mâncăriu la el. Fii atent. Fi pregătit.

Ciocanul ar putea ucide sau crea. Nu ştia încă în ce situaţie este aceasta. Nu a avut de gând să lovească până i?” a. U nu a făcut-o.

Galad stătea pe câmpia ierboasă care ar fi trebuit să fie un câmp de luptă, uitându-se la şanţul sfâşiat în pământ, plin de sute de săgeţi.

A fost pregătit pentru Aes Sedai. Un Aes Sedai nu putea răni pe cineva decât dacă ea sau Garditorul ei era în pericol, iar Galad dăduse ordine foarte precise oamenilor săi să nu se implice – sau chiar să se apropie – de Aes Sedai. Dacă Copiii îl vedeau pe Aes Sedai, trebuiau să se oprească şi să dea din cap, întorcându-şi armele. Dacă oamenii lui au arătat clar că nu i-ar face rău lui Aes Sedai, atunci surorile ar trebui să fie inutile în luptă.

Mulţi dintre Copii nu au crezut asta. Ei au numit poveştile celor Trei Jurăminte invenţii deliberate. Nu locuiseră în Turnul Alb. Lui Galad nu-i plăceau cei mai mulţi Aes Sedai şi,

cu siguranţă, nu avea încredere în ei, dar ştia că jurămintele ţineau.

— 1 – z-i ii7 i /v i – i – Oamenii lui Galad s-au întors la rând, mormăind. Şi-a ridicat oglinda, inspectând prima linie a lui Aybara. Bărbaţi în paltoane negre. Mai multe femei Aiel, inclusiv una dintre cele care veniseră cu Aybara la primele lor întâlniri. Un channeler, fără îndoială. Şi-a imaginat pământul explodând sub forţele sale de încărcare, trântind cavaleria în aer, pe alţii căzând în şanţ, în timp ce liniile de mai târziu stăteau în confuzie, pradă acelor arcuri lungi impresionante.

Bomhald s-a dus la Galad, cu chipul furios. „Nu o să ne pledem cu adevărat, nu-i aşa?”

Galad îşi coborî oglinda. „Da. Cred că suntem”.

„Dar ne-am întâlnit deja cu el!” spuse Bomhald. „Ai spus că vrei să vezi acei ochi, ca dovadă că era Shadowspawn şi i-ai văzut. Ce mai ai nevoie?”

spuse Byar, apropiindu-şi montura. Adeseori a făcut ca gardian al lui Galad zilele acestea.

— Nu se poate avea încredere în el, lordul meu căpitan comandant.

Galad dădu din cap spre şanţ. „El ar fi putut să ne distrugă cu acel atac”.

„Sunt de acord cu Byar”, a spus Bomhald. „Vrea să te scoată afară, apoi să te omoare pentru a ne demoraliza”.

Galad dădu încet din cap. „Este posibil”. Se întoarse către Lordul Căpitan Harnesh, care călărea în apropiere. „Dacă mor, vreau să preiei comanda şi să controlezi. Atacă fără milă; îmi abrog ordinul de a evita Aes Sedai. Ucide pe oricine pare să canalizeze. Faceţi din asta o prioritate. Este posibil să nu înţelegem ce se întâmplă aici”.

„Dar încă mai mergi?” întrebă Bomhald.

— Da, spuse Galad. Îi lăsase pe Bomhald şi pe Byar să-l încurajeze la luptă, dar acum se întreba dacă nu se grăbise prea mult. Văzuse acei ochi şi auzise mărturiile atât ale copiilor săi, cât şi ale unora dintre cei care călăreaseră cu Aybara. Părea clar că atacul era lucrul de făcut.

Dar Aybara avea dreptate. El venise să se întâlnească cu Galad când a fost întrebat. Poate că a existat o modalitate de a preveni vărsarea de sânge. Galad nu a crezut, dar dacă a existat măcar o şansă, atunci amânarea era cea mai bună. A fost la fel de simplu.

Bomhald nu părea mulţumit. Furia lui faţă de bărbatul care şi-a ucis tatăl era de înţeles, dar nu i se putea lăsa să-i ghideze pe Copii.

— Poţi să vii cu mine, spuse Galad, împingându-şi calul înainte. „Asta este valabil şi pentru tine, Copil Byar. Căpitanul Lordului ar trebui să rămână în urmă, împrăştiat printre oameni, ca să nu ne lase Aybara fără conducători.

salută Harnesh. Bomhald a căzut fără tragere la loc lângă Galad, la fel ca şi Byar, ai cărui ochi ardeau de un zel sălbatic care se potrivea cu mânia lui Bomhald.

Amândoi au experimentat înfrângerea şi nedemnul din mâna acestui Perrin Aybara. Galad a luat şi cincizeci de copii ca gardieni, călare în formaţie în spatele lui.

Până la sosirea lor a fost amenajat un pavilion. Cu vârf plat şi simplu, avea patru stâlpi care întindeau pânza gri maronie. Sub ea era o măsuţă pătrată, însoţită de două scaune.

Aybara stătea pe o parte a mesei. Se ridică când Galad se apropia; astăzi, bărbatul mare purta o haină verde şi pantaloni maro – ambii bine lucraţi, dar simpli – şi avea acel

ciocan atârnat în talie. Hainele aveau o sensibilitate pământească faţă de ele. Nu, acesta nu era un om de palate, ci un om de câmpuri şi păduri. Un pădurar care se ridicase să devină domn.

O pereche de bărbaţi Two Rivers stăteau în spatele pavilionului, ţinând în mână arcuri lungi puternice Two Rivers. Se spunea că ei sunt fermieri şi păstori independenţi, de animale vechi şi robuste. Şi îl aleseseră pe acest Perrin Aybara să-i conducă.

Galad se îndreptă spre pavilion. Byar şi Bomhald i s-au alăturat, deşi ceilalţi cincizeci au rămas călare afară.

Spre deosebire de ultima lor întâlnire, aici erau Aes Sedai, trei pe care i-a putut observa. O femeie Cairhienin scunda; o femeie zveltă, cu aspect plăcut, într-o rochie simplă; o femeie îndesată, ale cărei numeroase împletituri însemnau că era probabil din Tarabon. Stăteau alături de grupul de femei Aiel în şaluri, păzite de o mână de Fecioare ale suliţei. Ei bine, acei Aiel au dat credinţă afirmaţiei că Aybara a fost trimisă de Dragonul Renăscut.

Galad şi-a sprijinit mâna dezinvolt pe mânerul sabiei, privind peste ceilalţi ocupanţi ai pavilionului.

Şi apoi a îngheţat. O femeie izbitor de frumoasă stătea în spatele scaunului Aybarei. Nu, nu frumos, superb. Părul negru strălucitor îi curgea pe lângă gât; părea să strălucească. Purta o rochie roşie, suficient de subţire

I – 1 C – 7 C1 – I 1 1/V i *7 i pentru a-şi accentua forma şi suficient de adânc tăiată pentru a expune sânul umflat.

Şi acei ochi. Atât de întunecat, cu gene lungi şi frumoase. Părea… tras spre ei. De ce nu venise femeia asta data trecută?

— Arăţi surprins, spuse Aybara în timp ce se aşeza din

nou. Avea o voce burlană. „Doamna Prima este aici la comanda Lordului Dragon, la fel ca şi mine. Nu ai observat steagul Mayene deasupra forţelor mele?

„Eu…” Galad închise gura, executând o plecăciune în faţa femeii. Berelain sur Paendrag Paeron? Se spunea că este o frumuseţe minunată, dar acele poveşti îi făceau puţină dreptate. Galad şi-a smuls ochii de la ea şi s-a forţat să ia locul vizavi de Aybara. Trebuia să se concentreze asupra duşmanului său.

Ochii aceia de aur erau la fel de neliniştitori pe cât îşi amintea. Atât de ciudat de privit. Da, acest om nu putea fi altceva decât Shadowspawn.

De ce ar urma atât de mulţi o astfel de creatură? De ce JC 11 –, 7 r ar urma ea o astfel de creatură?

„Mulţumesc că ai venit”, a spus Aybara. „Ultima noastră întâlnire a fost pripită. O vom face cum trebuie, de data asta. Ar trebui să ştiţi că această femeie de lângă mine este Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdan, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen”. Deci, acea femeie impunătoare, cu părul negru, era actuala Regina a Ghealdanului. Desigur, cu tulburările de aici din ultima vreme, probabil că au fost o jumătate de duzină de oameni care încercau să revendice tronul. Era drăguţă, dar complet umbrită de Berelain.

Perrin dădu din cap către o a treia femeie. „Aceasta este Faile ni Bashere t’ Aybara, soţia mea şi verişoara mea cu regina din Saldaea”. Soţia lui Aybara îl privi pe Galad cu suspiciune. Da, ea era evident saldaeană, după nasul ăla. Bomhald şi Byar nu ştiau de legăturile ei regale.

Doi monarhi în cort şi ambii în spatele lui Aybara. Galad se ridica de pe scaun şi îi făcu o plecăciune lui Alliandre,

pentru a se potrivi cu cea pe care i-o dăduse lui Berelam. „Maiestatea Voastră”.

— 1 1 * l * 1 1 w * 1

— Eşti foarte politicos, lord căpitan comandant, spuse Berelam. „Şi acelea erau funde elegante. Spune-mi, unde ai primit o astfel de pregătire?”

Vocea ei era ca muzica. „La curtea Andorului, doamna mea. Sunt Galad Damodred, fiul vitreg al reginei Morgase şi fratele vitreg al lui Elayne Trakand, regina de drept”.

— Ah, spuse Perrin. „E vremea să-ţi pun un nume. Mi-aş fi dorit să fi spus asta ultima dată”.

Berelam se uită în ochii lui, iar ea zâmbi, părând de parcă ar fi vrut să facă un pas înainte. S-a prins însă. „Galad Damodred. Da, am crezut că am recunoscut ceva în faţa ta. Ce mai face sora ta?”

„Sper că este bine”, a spus Galad. „Nu am mai văzut-o de ceva vreme”.

— Elayne se simte bine, spuse Perrin cu hotărâre.

— Ultima dată când am auzit – care a fost cu doar câteva zile în urmă – că şi-a asigurat dreptul la tron. Nu aş fi surprins dacă vrea să se căsătorească cu Rand până acum. Dacă ea îl poate trage departe de orice tărâm pe care îl cucereşte”.

T 1 1 – 1 1 w A – l-… – 7

În spatele lui Galad, Byar şuieră încet. Intenţionase Aybara să insulte indicând o relaţie între Elayne şi Dragonul Renăscut? Din păcate, Galad şi-a cunoscut prea bine sora. Era impulsivă şi manifestase o fascinaţie nepotrivită faţă de tânărul al’ Thor.

— Sora mea s-ar putea să facă ce doreşte, spuse Galad, surprins de cât de uşor îşi stăpânea supărarea atât faţă de

ea, cât şi de Dragonul Renăscut. „Suntem aici să discutăm despre tine, Perrin Aybara, şi despre armata ta”.

Aybara se aplecă înainte, punând două mâini pe masă. „Ştim amândoi că nu este vorba despre armata mea”.

„Atunci despre ce este vorba?” întrebă Galad.

Aybara i-a întâlnit privirea cu acei ochi nefireşti ai lui. „Este vorba despre o pereche de Copii luminii pe care i-am ucis cu doi ani în urmă. Acum, de fiecare dată când mă întorc, se pare că există un grup de voi care îmi plesneşte de la călcâie”.

Nu era deseori faptul că un criminal era atât de deschis cu privire la ceea ce făcuse. Galad auzi zgomotul unei săbii scos în spatele lui şi ridică o mână. „Copilul Bomhald! Te vei controla!”

„Doi copii ai luminii, Shadowspawn?” Bomhald scuipă. „Şi ce rămâne cu tatăl meu?”

„Nu am avut nimic de-a face cu moartea lui, Bomhald”, a spus Aybara. „Geofram a fost ucis de Seanchan, din păcate. Pentru un Manta Albă, părea un om rezonabil, deşi plănuia să mă spânzureze.

— Trebuia să te spânzure pentru crimele la care tocmai ai mărturisit, spuse Galad calm, aruncând o privire către Bomhald. Bărbatul şi-a rupt sabia înapoi în teacă, dar faţa lui era roşie.

„Nu au fost crime”, a spus Aybara. „M-au atacat. Am ripostat”.

„Nu asta am auzit”, a spus Galad. Ce joc juca acest om? „Am jurat mărturie că te-ai ascuns sub o crăpătură a stâncii. Când bărbaţii ţi-au cerut să ieşi, ai sărit afară ţipând şi i-ai atacat fără provocare”.

„Oh, a fost o provocare”, a spus Aybara. „Peletinele tale

Albe mi-au ucis un prieten”.

— Femeia care a fost cu tine? întrebă Galad. „Din câte am auzit, a scăpat în siguranţă”. Fusese şocat când Bomhald pomenise acest nume. Egwene al’ Vere. O altă femeie care părea să prefere o companie periculoasă.

— Nu ea, spuse Perrin. „Un prieten pe nume Hopper. Şi după el, un tovarăş de-al lui. Erau lupi”.

x Z-X 1 1 7 – 1 J Ti r* – Omul se condamna mai departe!

— Îţi faci prieteni cu lupii, despre care se ştie că sunt creaturi ale Umbrei?

„Lupii nu sunt din Umbră”, a spus Aybara. „Ei îl urăsc pe Shadowspawn la fel de mult ca orice om pe care l-am cunoscut”.

„Şi de unde ştii asta?”

„A

ybara nu mai spuse nimic. Erau mai multe acolo. Byar a spus că acest om părea capabil să comandă lupii, să alerge cu ei, ca un lup însuşi. Acea mărturie făcea parte din ceea ce îl convinsese pe Galad că bătălia era singura cale. Părea că cuvintele lui Byar nu fuseseră exagerări.

Dar nu era nevoie, încă, să ne oprim asupra asta. Aybara recunoscuse crima. „Nu accept uciderea lupilor ca pe ceva care să te scutească”, a spus Galad. „Mulţi vânători ucid lupii care le atacă turmele sau le ameninţă viaţa. Copiii nu au greşit cu nimic. Prin urmare, atacul tău asupra lor a fost o crimă neprovocată”.

„Era mult mai mult decât atât”, a spus Aybara.

— Dar mă îndoiesc că te voi convinge de asta.

„Nu pot fi convins de ceva care nu este adevărat”, a spus Galad.

— Şi nici nu mă vei lăsa în pace, spuse Aybara.

„Atunci suntem într-un impas”, a spus Galad. „Aţi mărturisit crime pe care eu, ca slujitor al justiţiei, trebuie să le văd îndreptate. Nu – pot pleca. Vedeţi de ce am simţit că o discuţie suplimentară este inutilă?

„Dacă aş fi dispus să fiu judecat?” întrebă Perrin.

Soţia îndrăzneaţă a lui Aybara îşi sprijini o mană pe umărul lui. S-a întins şi şi-a pus mâna pe ea, dar nu s-a întors de la Galad.

„Dacă vei veni şi vei accepta pedeapsa de la noi pentru ceea ce ai făcut…” a spus Galad. Ar însemna execuţie. Cu siguranţă creatura nu s-ar da bătută.

În spatele foişorului, sosise un grup de servitori care pregăteau ceaiul. Ceai. La o conversaţie de război. Evident, Aybara avea puţină experienţă cu acest gen de lucruri.

— Nu o pedeapsă, spuse Aybara tăios. „Un proces. Dacă mi se dovedeşte nevinovat, voi fi liber, iar tu – Lordul Căpitan Comandant – instruieşte oamenii tăi să nu mă mai urmărească. Mai ales Bomhald şi cel din spatele tău care mârâie ca un căţeluş care îşi vede primul leopard”.

— Şi dacă eşti dovedit vinovat?

„Depinde”.

„Nu-l asculta, lordul meu căpitan comandant!” spuse Byar. „El a promis că se va dărui nouă o dată înainte, apoi şi-a trădat cuvântul!”

„Nu am!” spuse Aybara. „Nu ţi-ai îndeplinit partea ta de târg!”

Galad a plesnit pe masă. „Acesta este inutil. Nu va fi niciun proces”.

„De ce nu?” întrebă Aybara.

— Vorbeşti de dreptate, dar nu îmi vei oferi un proces?

„Şi cine ar judeca?” întrebă Galad. „Ai avea încredere în

mine să fac asta?”

— Sigur că nu, spuse Perrin. „Dar Alliandre poate. Ea este o regină”.

— Şi tovarăşul tău, spuse Galad. „Vreau să spun că nu o insultă, dar mă tem că te va achita fără să audă probe. Nici măcar Lady First nu ar fi adecvată – deşi, desigur, aş avea încredere în cuvântul ei, mă tem că oamenii mei nu ar fi făcut-o”.

Uşoară, dar femeia aceea era frumoasă! El a aruncat o privire la ea pentru o clipă şi a găsit-o roşind în timp ce se uita la el. Era slab, dar era sigur că o vedea. S-a trezit roşind şi el.

— Atunci, Aes Sedai, spuse Aybara.

Galad îşi smulse ochii de la Berelain şi se uită la Aybara, aruncându-i o privire plată. „Dacă crezi că o judecată a unuia de la Turnul Alb i-ar mulţumi pe oamenii mei, ştii puţin despre Copiii lui Ligh Perrin Aybara”.

Ochii lui Aybara se întăriră. Da, el ştia asta. A fost prea rău. Un proces ar fi fost un sfârşit ordonat pentru asta. O servitoare s-a apropiat de masă cu două căni de ceai, dar nu a fost nevoie. Acest al doilea parlament s-a terminat.

— Atunci ai dreptate, spuse Aybara, părând frustrată. „Această întâlnire a fost inutilă”.

— Nu, spuse Galad, aruncând o altă privire lui Berelain. „Nu are rost pentru mine”. Ştia mai mult despre puterea lui Aybara; care l-ar ajuta în luptă. Dincolo de asta, fusese corect să amânăm lupta pentru o perioadă scurtă de timp pentru a se asigura că era nevoie. Era încă multă lumină în timpul zilei pentru ca luptele să continue.

— X – A p – j-x TX – rx

Dar... cum rămâne cu femeia aceea... Doamna Prima? Se

forţă să privească în altă parte. A fost dificil.

Galad se ridică şi se înclină lui Alliandre, apoi lui Berelain. S-a mutat să plece.

Apoi auzi un gâfâit. În mod ciudat, venea de la servitoarea care adusese ceaiul. Galad îi aruncă o privire.

Era Morgase.

Galad încremeni, complet nemişcat. Fusese antrenat de maestru de sabie după maestru să nu-şi lase niciodată surprinderea să-l copleşească, dar în acel moment, pregătirea lor atentă a fost în zadar. Asta era mama lui vitregă. Părul ăla roşu-auriu pe care îl smulsese în copilărie. Faţa aceea, atât de frumoasă şi de puternică. Acei ochi. Aceştia erau ochii ei.

O

fantoma? auzise poveştile. Manifestări ale răului Celui întunecat, care a readus morţii la viaţă. Dar nimeni altcineva din pavilion nu părea neliniştit, iar această femeie era prea reală. Ezitant, Galad întinse mâna şi atinse apariţia de pe obraz. Pielea era caldă.

„Galad?” ea a spus. „Ce faci aici? Cum”.

Ea se întrerupse în timp ce el o prinse într-o îmbrăţişare, făcându-i pe cei din jurul lui de ambele părţi să sară surprinşi. A sărit şi ea. Ea a trăit! Cum?

A f 1 7 1 1 f A-i** l Z-T 1 1 T *

Am ucis-o pe Valda, se gândi imediat Galad. L-am ucis pentru moartea mamei mele. Cine nu este mort. Am făcut rău.

Nu. Valda meritase să moară pentru atacul asupra lui Morgase. Sau acea parte era adevărată? vorbise cu Copii sigur că era, dar fuseseră şi siguri că ea era moartă.

Avea să rezolve asta mai târziu. Chiar acum, trebuia să

înceteze să se mai jeneze în faţa oamenilor săi. Şi-a eliberat mama vitregă, dar ea l-a ţinut de braţ. Ea părea năucită. Rar o văzuse aşa.

Perrin Aybara se ridicase şi îi privea încruntat.

— Îl cunoşti pe Maighdin?

„Maighdin?” întrebă Galad. Purta o rochie simplă şi fără bijuterii. Încerca ea să se ascundă ca servitoare? Avhoro octo A/TOT – rfco T r-li-nH A txoto Fo tiil

„Aybara, acesta este ivioryase nakand, Apărătorul Regatului, Protectorul Poporului, Sediul înalt al Casei Trakand. Ea este regina ta!”

Asta a adus o linişte în pavilion. Aybara se scărpină gânditor la barbă. Soţia lui îl privea pe Morgase cu ochii mari, fie şocat, fie supărat.

„Maighdin”, a spus Aybara, „este adevărat?”

Ea şi-a ridicat bărbia, privind pe Aybara în ochi. Cum au putut să nu o vadă pe Regina în ea?

— Sunt Morgase Trakand, spuse ea. „Dar am renunţat LJ zi zz – 1 I 1 /V jp 1 – 1 – 1 T – 1T – la tronul meu în favoarea lui Elayne. Înainte de Lumină, nu voi mai revendica niciodată coroana”.

Galad dădu din cap. Da. Probabil că se temea că Aybara o va folosi împotriva lui Andor.

— Te duc înapoi în tabăra mea, mamă, spuse Galad, urmărindu-se în continuare pe Aybara. „Atunci putem discuta despre modul în care ai fost tratat de acest bărbat”.

Îşi întoarse privirea spre Galad. „Un ordin, Galad? Nu am nimic de spus în această chestiune?”

Se încruntă, aplecându-se şi vorbind în şoaptă. „Are alţii prizonieri? Ce pârghie are el asupra ta?”

Ea a clătinat din cap şi a răspuns încet: „Omul ăsta nu este

ceea ce crezi tu că este, Galad. El este grosolan şi cu siguranţă nu-mi place ce îi face lui Andor, dar nu este prieten cu Umbră. Mă tem mai mult de la… asociaţii tăi decât de la Perrin Aybara”.

Da, avea motive să nu aibă încredere în Copii. Motiv bun. „Vrei să vii cu mine, doamna mea? Îţi promit că poţi pleca şi te poţi întoarce în tabăra lui Aybara oricând. Orice aţi suferit de la Copii în trecut, veţi fi în siguranţă acum. Promit asta”.

Morgase îi dădu din cap. „Damodred”, a spus Aybara, „aşteaptă o clipă”.

Galad se întoarse, punându-şi din nou mâna pe buzunarul sabiei. Nu ca o ameninţare, ci ca un memento. Mulţi dintre cei din pavilion începuseră să şoptească. „Da?” /K 7 1 w îi X X 7 X

Întrebă Galad.

— Ai vrut un judecător, spuse Aybara. „Ai accepta-o pe mama ta în această poziţie?”

1 1 – T\ 7 – W/KW-1 1

Galad nu a ezitat. Desigur; era regină încă de la cea de-a optsprezecea zi onomastică, iar el o văzuse stand la judecată. A fost corectă. Aspru, dar corect.

Dar ceilalţi Copii o vor accepta? Fusese antrenată de Aes Sedai. Ar vedea-o ca pe una dintre ei. O problemă. Dar dacă ar fi dat o cale de ieşire din asta, poate că i-ar putea face să vadă adevărul.

— Aş vrea, spuse Galad. „Şi dacă aş garanta pentru ea, oamenii mei ar face-o la fel”.

— Ei bine, spuse Aybara, şi eu aş accepta-o.

Ambii bărbaţi s-au întors către Morgase. Stătea în rochia ei galbenă simplă, arătând din ce în ce mai mult o regină. „Perrm”, a spus ea, „dacă stau la judecată, nu-mi i!! TV/T* –

1

voi tempera deciziile. M-ai primit când aveam nevoie de adăpost, şi pentru asta sunt recunoscător. Dar dacă decid că ai comis o crimă, nu îmi voi reţine decizia.

— Aşa va fi bine, spuse Aybara. Părea sincer.

T 7 1 1 x – I U 1 I T” > J 1

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Byar încet la urechea lui Galad, părând fervent. „Mă tem că asta ar fi o farsă! Nu s-a spus că se va supune pedepsei”.

— Nu, nu am, spuse Aybara. Cum auzise acele şoapte? „Ar fi lipsit de sens. Mă crezi un Prieten întunecat şi un criminal. Nu mi-ai accepta cuvântul cu privire la pedeapsa, decât dacă aş fi în custodia ta. Ceea ce nu voi permite”.

„Vedea?” spuse Byar, mai tare. „Care este scopul?”

Galad întâlni din nou ochii aurii ai Aybarei. „Ne va face o încercare”, a spus el, din ce în ce mai sigur. „Şi justificarea legală. Încep să văd, Copil Byar. Trebuie să ne dovedim afirmaţiile, altfel nu suntem mai buni decât Asunawa”.

„Dar procesul nu va fi corect!”

Galad se întoarse către soldatul înalt. „Puteţi pune la îndoială imparţialitatea mamei mele?”

Bărbatul slăbit încremeni, apoi clătină din cap. – Nu, lordul meu căpitan comandant.

Galad se întoarse spre Aybara. „Îi cer reginei Alliandre să acorde ca acest proces să fie obligatoriu din punct de vedere legal pe tăramul ei”.

„Dacă Lordul Aybara o cere, o voi face”. Părea inconfortabil.

— Chiar o cer, Alliandre, spuse Perrin. „Dar numai dacă Damodred este de acord să-i elibereze pe toţi oamenii mei pe care îi ţine. Păstraţi proviziile, dar lăsaţi oamenii să

plece, aşa cum mi-aţi promis că o veţi face înainte”.

— Foarte bine, spuse Galad. „Se va întâmpla odată cu începerea procesului. Promit. Când ne vom întâlni?”

„Dă-mi câteva zile să mă pregătesc”.

— În trei zile, atunci, spuse Galad. „Facem procesul aici, în acest pavilion, în acest loc”.

— Aduceţi-vă martorii, spuse Aybara. „O să fiu aici”.

A Call to Stand

Nu mă opun întrebărilor pe Lord Dragon.

Egwene a citit din scrisoare în timp ce stătea în biroul ei.

Într-adevăr, cu cât puterea unui om devine mai absolută, cu atât devine mai necesară interogarea. Cu toate acestea, să ştiţi că nu sunt un om care să-şi dea loialitatea cu uşurinţă şi i-am oferit loialitatea mea. Nu din cauza tronului pe care mi l-a oferit, ci din cauza a ceea ce a făcut pentru Te-ar. Da, devine mai neregulat pe zi ce trece. La ce altceva să ne aşteptăm de la Dragonul Renăscut? El va sparge lumea. Ştiam asta când i-am dat credinţa noastră, aşa cum un marinar trebuie uneori să-şi dea loialitate căpitanului care îşi conduce nava direct spre şuviţă. Când o furtună nenavigabilă se ridică în spate, şuviţa este singura opţiune. Cu toate acestea, cuvintele tale mă îngrijorează. Distrugerea focilor nu este ceva ce ar trebui să o întreprindem fără o discuţie atentă. Domnul Dragon m-a însărcinat să-i ridic o armată şi am făcut-o. Dacă oferiţi porţile pe care le-aţi promis, voi aduce câteva trupe la acest loc de întâlnire, împreună cu înalţii Lorzi şi Doamne loiali. Fii avertizat, totuşi, că prezenţa Seanchan în vestul meu continuă să-mi cântărească foarte mult mintea. Cea mai mare parte a armatelor mele trebuie să rămână în urmă.

Înaltul Lord Darlin Sisnera.

Regele Lacrimii sub stăpânirea Dragonului Renăscut Rand al Thor

Egwene bătu foaia cu un deget. Era impresionată – Darlin îşi scrisese cuvintele pe hârtie, în loc să trimită un mesager cu ele memorate. Dacă un mesager cădea în mâini

— L’J 1 1 * d 1 i

S

resite, cuvintele lui puteau fi întotdeauna negate. Ondamnarea unui om pentru trădare pe baza mărturiei unui mesager a fost dificilă. Cuvinte pe hârtie, însă… Îndrăzneţ. Scriindu-le, Darlin a spus: „Nu-mi pasă dacă Lordul Dragon descoperă ceea ce am scris. Sunt de acord”.

Dar lăsând în urmă cea mai mare parte a armatei sale? Asta nu ar merge. Egwene îşi întinse stiloul.

Regele Darlin. *Preocuparea ta pentru împărăţia ta este bine măsurată*, *la fel şi loialitatea ta faţă de omul pe care îl urmăreşti*.

Ştiu că Seanchan sunt un pericol pentru Te-ar dar să nu uităm că Cel întunecat, *nu Seanchan*, *este preocuparea noastră principală în aceste zile cele mai rele*. *Poate că este uşor să te crezi în siguranţă de trolloci când este atât de d’eparte de liniile de luptă*, *dar cum te vei simţi odată ce p pernele lui Andor şi Cairhien vor cădea*? *Sunteţi despărţit de Seanchan de sute de mile*.

Egwene făcu o pauză. Tar Valon fusese despărţit de Seanchan de sute de mile şi aproape că fusese distrus. Avea dreptate să-i fie frică şi era un rege bun pentru a se gândi la asta. Dar avea nevoie de armata lui la Câmpul Merrilor. Poate că i-ar putea oferi o modalitate de a fi în siguranţă şi de a-l ajuta pe Rand.

Illian ţine deocamdată, a scris ea. *Şi îţi oferă un tampon*

între Seanchan şi tine, *îţi voi oferi porţi şi o promisiune*. *Dacă Seanchan se mişcă împotriva lui Te-ar îţi voi oferi porţi*, *astfel încât să te poţi întoarce imediat şi să-ţi aperi* X z, x X z zzX

naţiunea.

7 1 – 1 * X 1 – 1 – 1 w – I w /K

Ea a ezitat. Erau şanse mari ca Seanchan să aibă în călătorie acum. Nimeni nu era ferit de ei, indiferent cât de departe sau de aproape ar fi. Dacă s-au hotărât să lovească pentru Te-ar chiar şi să-i dai înapoi porţile lui Darlin ar putea să nu fie suficient pentru a ajuta.

A simţit un fior, amintindu-şi timpul petrecut cu Seanchan, captivă ca o damane. Îi detesta cu o ură care uneori o îngrijora. Dar sprijinul lui Darlin a fost esenţial pentru planurile ei. Strânse din dinţi şi continuă să scrie.

Dragonul Renăscut trebuie să ne vadă forţele întregi reunite pentru a se opune intenţiilor sale neplăcute. *Dacă vede acest lucru ca pe jumătate*, *nu-l vom descuraja niciodată de la cursul său*. *Vă rog să veniţi cu toate trupele voastre*.

Ea a şlefuit scrisoarea, apoi a împăturit-o şi a sigilat-o. Darlin şi Elayne au fost monarhi ai două dintre cele mai puternice regate. Ambele erau foarte importante pentru planurile ei.

În continuare, va răspunde la o scrisoare a lui Gregorin den Lushenos din Illian.

Încă nu îi spusese direct că îl avea pe Mattin Stepaneos la Turnul Alb, dar făcuse aluzie despre asta. Ea vorbise şi cu Mattin însuşi, anunţându-l că era liber să plece, dacă dorea. Ea nu ar avea obiceiul de a ţine monarhi împotriva voinţei lor.

Din păcate, lui Mattin se temea acum pentru viaţa lui, dacă se întoarce. Fusese plecat de prea mult timp şi îl vedea pe Illian ca fiind în buzunarul Dragonului Renăscut. Ceea ce probabil a fost. Ce mizerie.

O problemă la un moment dat. Gregorin, administratorul din Illian, a ezitat foarte mult să-i susţină cauza – părea mai intimidat de Rand decât era Darlin, iar cei din Seanchan nu erau o preocupare îndepărtată pentru el. Practic băteau la porţile oraşului lui.

I

— A scris lui Gregorin o scrisoare fermă, făcându-i o promisiune ca cea pe care i-o făcuse lui Darlin. Poate că ar putea arania să-l ţină departe pe Mattin – ceva ce ambii bărbaţi şi-ar putea dori, deşi nu l-ar fi lăsat să ştie Gregorin asta – în schimbul ca el să-şi aducă armatele spre nord.

În mod oblic, ea şi-a dat seama ce făcea. Ea folosea proclamaţia lui Rand ca un far prin care să-i adune şi să-i lege pe monarhi de Turnul Alb. Ei ar veni să-i susţină argumentele împotriva spargerii sigiliilor. Dar, în cele din urmă, aveau să servească omenirea în Ultima Bătălie.

O bătaie la uşa ei. Ea ridică privirea în timp ce Silviana aruncă o privire înăuntru. Femeia ridică o scrisoare. Era încreţit strâns pentru că a fost transportat de porumbel.

„Expresia ta este sumbră”, remarcă Egwene.

T –, *îi* în *11 11

„Invazia a început”, a spus ea. „Turnurile de veghe de peste Blightborder tac, unul cate unul. Valuri de trolloci înaintează sub nori care fierb în negri. Kandor, Arafel şi Saldaea sunt în război”.

„Ei tin?” întrebă Egwene cu un vârf de frică.

— Da, spuse Silviana. „Dar ştirile sunt incerte şi

fragmentare. Această scrisoare – care provine dintr-un ochi şi urechi în care am încredere – susţine că un atac atât de masiv nu a mai fost văzut de la Războiul Trolloc”.

Egwene respiră adânc.

— Dar Tarwin’s Gap?

„Nu ştiu”.

„Afla. Sună-l pe Siuan aici. S-ar putea să aibă mai multe. Reţeaua Albastră este cea mai extinsă”. Siuan nu ar şti totul, desigur, dar şi-ar fi pus degetele în asta.

Silviana dădu scurt din cap. Ea nu a spus ceea ce era evident – că reţeaua Albastră era a lui Blue Ajjah, pentru a nu fi preempţiată de Amyrlin. Ei bine, Ultima Bătălie era la îndemână. Trebuiau făcute unele concesii.

Silviana închise uşa încet, iar Egwene luă pixul ca să-şi termine sapa către Gregorin. A fost întreruptă de o altă bătaie, aceasta mult mai grăbită. Silviana deschise uşa o secundă mai târziu.

— Mamă, spuse ea. „Se întâlnesc. Aşa cum ai spus că vor face!”

Egwene simţi un junghi de enervare. Ea lăsă calmă pixul şi se ridică. „Atunci, hai să fim de acord”.

Ea a plecat din birou, cu pasul grăbit. În anticamera Păzitorului, ea a trecut pe lângă o pereche de Acceptaţi – Nicola, care tocmai fusese crescută, şi Nissa. Şi-ar plăcea ca amândoi să fie ridicaţi la sal înainte de Ultima Bătălie.

Erau tineri, dar puternici, şi ar fi nevoie de fiecare soră – chiar şi una care, ca Nicola, se dovedise că are o judecată teribilă în trecut.

Aceşti doi aduseseră vestea despre Sala; novicele şi Accepted erau printre cele mai loiale lui Egwene, dar erau adesea ignorate de surori. Deocamdată, au rămas în urmă,

în timp ce Egwene şi Silviana se grăbeau spre Sală.

„Nu pot să cred că vor încerca asta”, a spus Silviana încet în timp ce mergeau.

— Nu este ceea ce crezi, ghici Egwene. „Nu vor încerca să mă destituie. Diviziunea este prea proaspătă în mintea lor”.

„Atunci de ce să ne întâlnim fără tine?”

„Există modalităţi de a te deplasa împotriva unei Amyrlin fără a o detrona”.

Se aştepta la asta de ceva vreme, dar asta nu l-a făcut să fie mai puţin frustrant. Aes Sedai ar fi, din păcate, Aes Sedai. Fusese doar o chestiune de timp până când cineva a decis să încerce să-i smulgă puterea.

Au ajuns în sală. Egwene a deschis uşile şi a păsit înăuntru. Înfăţişarea ei a fost întâmpinată de priviri reci Aes Sedai. Nu toate locurile erau ocupate, dar două treimi din ele erau ocupate. A fost surprinsă să vadă trei Red Sitters. Dar Pevara şi Javindhra? Se pare că absenţa lor prelungită în acest timp i-a determinat pe roşu să acţioneze. Au fost înlocuiţi de Raechin şi Viria Connoral. Surorile erau singurii fraţi din Turnul Alb, acum când Vandene şi Aceleaşi erau morţi; o alegere ciudata, dar nu neaşteptată.

Au fost prezente atât Romanda, cât şi Lelaine. Au întâlnit uniform privirea lui Egwene. Ce ciudat să le vezi aici cu atâtea surori cu care fuseseră în dezacord. Un duşman comun – Egwene – ar putea vindeca orice număr de rupturi. Ar fi trebuit să fie mulţumită de asta, poate.

Lelaine era singurul Albastru şi mai era şi un singur Brown: Takima, care părea bolnav. Brown cu pielea de fildeş n-ar întâlni privirea lui Egwene. Erau doi albi, doi galbeni – inclusiv Romanda – doi gri şi toţi trei verzi.

v i» i – /v i îi a7 i 7 r? a – 1

gwene strânse din dinţi când văzu asta. Acesta a fost Aiah la care s-ar fi alăturat, dar i-a dat cea mai mare durere!

Egwene nu ia pedepsit pentru că s-au întâlnit fără ea; pur şi simplu a coborât cu paşi mari între ei, Silviana anunţând-o. Egwene se întoarse şi se aşează pe scaunul Amyrlin, cu spatele la roza uriaşă.

Acolo, ea stătea liniştită.

„Bine?” întrebă în cele din urmă Romanda. Părul ei cărunt în coc, arăta ca o mamă lup aşezată pe marginea din faţa bârlogului ei.

— Ai de gând să spui ceva, mamă?

„Nu m-ai informat despre această întâlnire”, a spus Egwene, „deci presupun că nu vrei cuvintele mele. Am venit doar să privesc”.

Asta părea să-i facă mai incomozi. Silviana a mers lângă ea, ţinând una dintre cele mai bune expresii ale ei de l-Z Z 7 „A

nemulţumire.

— În regulă, atunci, spuse Rubinde. „Cred că urma să auzim de Sarorya”.

Albă în formă de blocuri era una dintre Şezătorii care părăsiseră Turnul când Elaida a fost ridicată, dar ea îşi făcuse partea ei de probleme în Salidar. Egwene nu a fost surprinsă să o vadă aici. Femeia rămase în picioare, fără să se uite la Egwene. „Voi adăuga mărturia mea. În zilele de... incertitudine din cadrul Turnului” – asta ar însemna împărţirea; puţine surori le plăcea să vorbească despre asta în mod direct – „Amyrlinul a făcut exact cum a indicat Romanda. Am fost luaţi prin surprindere când a cerut o declaraţie de război.

t 7 i – r *r1* a 1”*

„În lege, există prevederi care conferă Amyrlinului putere aproape totală atunci când este declarat război oficial. Fiind motivaţi să facă război cu Elaida, i-am dat lui Amyrlin mijloacele de a supune Sala voinţei ei. Se uită prin cameră, dar nu se întoarse spre Egwene. „Este părerea mea că va încerca din nou ceva similar. Asta trebuie prevenit. Sala este menită să fie un echilibru asupra puterii lui Amyrlin.

Ea s-a aşezat.

Auzirea cuvintelor a uşurat-o de fapt pe Egwene. Niciodată nu s-ar putea fi sigur ce fel de intrigi se petreceau în Turnul Alb. Această întâlnire însemna că planurile ei mergeau conform speranţei şi că duşmanii ei – sau, ei bine, aliaţii ei reticenţi – nu văzuseră ce făcea cu adevărat. Erau ocupaţi să reacţioneze la lucrurile pe care le făcuse cu luni în urmă.

Asta nu însemna că nu sunt periculoşi. Dar atunci când o persoană anticipa un pericol, acesta putea fi gestionat.

11 X? O Îl A J 1 w „A yr 1 1 – 1 – îi>* 1 T-1

„Ce putem face?” întrebă Magla. Ea se uită la Egwene.

„Pentru a fi prudent, vreau să spun. Pentru a vă asigura că Sala Turnului nu este în niciun fel limitată.

— Nu putem declara război, spuse Lelaine ferm.

— Şi totuşi, pentru a o evita? spuse Varilin. „Este declarat război între jumătăţile Turnului Alb, dar nu împotriva Umbrei?”

„Războiul”, spuse Takima ezitant, „este deja declarat împotriva Umbrei. Trebuie să existe o proclamaţie oficială? Nu este suficientă existenţa noastră? Într-adevăr, jurămintele nu ne clarifică poziţia?”

J t\ i – x 7 r* i i i i – *îi*

„Dar trebuie să facem un fel de declaraţie”, a spus Romanda. Ea era cea mai mare dintre ei şi avea să fie cea

care conducea întâlnirea. „Ceva care să facă cunoscută poziţia sălii, care să-i descurajeze pe Amyrlin de la un apel imprudent la război”.

Romanda nu părea deloc stânjenită de ceea ce făcuseră aici. Se uită direct la Egwene. Nu, ea şi Lelaine nu i-ar fi iertat-o repede pe Egwene pentru că a ales-o pe Roşu ca Păzitor.

„Dar cum am trimite un astfel de mesaj?” întrebă Andaya. „Vreau să spun, ce să facem? Să faci o declaraţie de la Sală că nu va fi o declaraţie de război? Nu ar suna ridicol?”

Femeile au tăcut. Egwene se trezi dând din cap, deşi nu în mod specific la ceea ce se spunea. Ea fusese crescută în circumstanţe neconvenţionale. Lăsată singură, Sala ar încerca să-şi stabilească puterea ca fiind mai mare decât a ei. Această zi ar fi putut însemna cu uşurinţă un pas spre asta. Puterea Scaunului Amyrlin nu fusese constantă de-a lungul secolelor – unul putea conduce aproape în totalitate, în timp ce altul era controlat de Sitters.

— Cred că Sala acţionează cu înţelepciune, spuse t „1 i – i r jy 7 1 1

Egwene, vorbind foarte atent.

Şezătorii s-au întors spre ea. Unii păreau uşuraţi. Cei care erau mai familiarizaţi cu ea, însă, păreau suspicioşi. Ei bine, asta a fost bine. Mai bine o privesc ca pe o ameninţare decât ca pe un copil care trebuie agresat. Ea spera că în cele din urmă o vor respecta ca lider, dar ea putea face doar atâtea cu timpul acordat.

x 1 – 1 1 – J C – 1 x 1 – 1 1 ÎŢI 1 – C I

„Războiul dintre facţiunile din cadrul Turnului a fost un alt tip de bătălie”, a continuat Egwene. „A fost profund şi individual lupta mea, ca Amyrlin, pentru că acea divizie a

fost iniţial despre Scaunul Amyrlin.

T\ 7 1 X – 1 – TT1 * J1 L

„Dar războiul împotriva Umbrei este mai vast decât orice persoană. Este mai mare decât tine sau eu, mai mare decât Turnul Alb. Este războiul întregii vieţi şi al creaţiei, de la cea mai săracă dintre cerşetoare până la cea mai puternică dintre regine”.

Sitters au considerat asta în tăcere.

Romanda a vorbit prima.

— Şi deci nu te-ai opune ca Sala să preia urmărirea în justiţie a războiului, gestionând armatele generalului Bryne şi Garda Turnului?

„Asta depinde”, a spus Egwene, „de modul în care a fost formulată prevederea”. Afară era mişcare pe hol, iar Sacrin a intrat cu forţă în sală, însoţită de Janya Frende. Iau aruncat lui Takima priviri ofilite, iar ea s-a micşorat ca o pasăre ameninţată. Ceilalţi susţinători ai lui Sacrin şi Egwene ar fi fost informaţi despre această întâlnire imediat după ce Egwene însăşi a fost.

Romanda şi-a dres glasul. „Poate că ar trebui să vedem dacă există ceva în Legea Războiului care poate ajuta”.

— Sunt sigură că ai studiat-o destul de bine acum, Romanda, spuse Egwene. „Ce propui?”

„Există o prevedere pentru ca Sala să iniţieze urmărirea penală a unui război”, a spus Romanda.

— Pentru asta e nevoie de acordul lui Amyrlin, spuse Egwene. Dacă acesta era jocul Romandei, atunci cum intenţionase ea să obţină aprobarea lui Egwene după ce se întâlnise fără ea? Poate că avusese un alt plan.

— Da, ar fi nevoie de acordul lui Amyrlin, spuse Raechin. Era o femeie înaltă, cu părul negru şi îi plăcea să-şi poarte

părul într-o bobină de împletituri deasupra capului. „Dar ai spus că ne-ai crezut înţelepţi să luăm XwZZww „X f X făceastă măsură”.

— Ei bine, spuse Egwene, încercând să pară împinsă într-un colţ, a fi de acord cu Sala este cu totul diferit de a permite o prevedere care să mă interzică din activitatea de zi cu zi a armatei. Ce trebuie să facă Amyrlin Seat, dacă nu să se ocupe de război?”

„Din rapoarte, te-ai dedicat disputei între regi şi regine”, a spus Lelame.

— Asta pare o sarcină bună pentru

A 1 – X X X

Amyrlin.

— Atunci vei accepta o asemenea prevedere? spuse Egwene. „Sala se ocupă de armată, în timp ce mie mi se dă autoritatea de a trata cu monarhii lumii?”

„Eu…”, a spus Lelaine. „Da, as suporta asta”.

— Presupun că aş putea fi de acord, spuse Egwene.

„Să-l supunem la vot?” spuse Romanda repede, de parcă s-ar fi năpustit asupra momentului.

— Foarte bine, spuse Egwene. „Cine va susţine această moţiune?”

Rubinde se ridică în picioare şi i s-au alăturat Faiselle şi Farnah, ceilalţi Verzi. Raechin şi sora ei se ridicară repede, deşi Barasine o privea pe Egwene cu ochii îngustaţi. Magla a fost următoarea, iar Romanda i s-a alăturat fără tragere de inimă. Ferane se ridică încet. Lelaine a fost următoarea. Ea şi Romanda şi-au aruncat priviri pumnale una către alta.

Era nouă. Inima lui Egwene bătea repede în timp ce se uită la Takima. Femeia părea foarte tulburată, parcă ar fi încercat să rezolve planul lui Egwene. Acelaşi lucru a fost şi

pentru Saroiya. White calculatoare o studie pe Egwene, trăgând-o de ureche. Deodată, ochii i s-au mărit şi a deschis gura să vorbească.

În acel moment, Doesine şi Yukiri au sosit, intrând cu paşi mari în cameră.

Sacrin se ridică imediat. Slim Doesine aruncă o privire către femeile din jurul ei. „Pentru ce mişcare suntem?”

— Unul important, spuse Saerm.

Ei bine, atunci presupun că voi suporta asta.

— La fel şi eu, spuse Yukiri.

„Se pare că există un consens mai mic”, a spus Saerm. „Salei i se dă autoritate asupra armatei Turnului Alb, în timp ce lui Amyrlin i se dă autoritate şi responsabilitate pentru a trata cu monarhii lumii”.

„Nu!” spuse Saroiya, ridicându-se în picioare. „Nu vezi? El este un rege! El deţine Coroana de Dafin. Tocmai i-ai dat lui Amyrlin singura responsabilitate pentru a avea de-a face cu Dragonul Renăscut!”

A fost linişte în sală.

Ei bine”, spuse Romanda, „cu siguranţă ea…” Ea se opri în timp ce se întoarse, văzând chipul senin al lui

Egwene.

— Presupun că cineva ar trebui să ceară un consens mai mare, spuse Sacrin sec. „Dar aţi reuşit să vă spânzuraţi deja destul de eficient cu frânghia mai mică”.

Egwene se ridică. „Am vrut să spun ce am spus despre alegerile sălii fiind înţelepte şi nimeni nu s-a spânzurat. Este înţelept din partea Sala să mă pună responsabil de tratarea Dragonului Renăscut – va avea nevoie de o mână fermă şi familiară. De asemenea, sunteţi înţelept să vedeţi că detaliile conducerii armatei îmi solicitau prea multă atenţie.

Veţi dori să alegeţi pe cineva dintre voi care să parcurgă şi să aprobe toate cererile de aprovizionare şi schemele de recrutare ale generalului Bryne. Vă asigur că există o multitudine de ele.

„Sunt mulţumit că aţi văzut nevoia să-i ajutaţi pe Amyrlin, deşi sunt profund nemulţumit de natura secretă a acestei întâlniri. Nu încerca să negi că s-a făcut în secret, Romanda. Văd că te pregăteşti să obiectezi. Dacă vrei să vorbeşti, ştii că te voi ţine de cele Trei Jurăminte să răspunzi direct".

Galbenul i-a muşcat comentariul.

„Cum să nu fi învăţat nebunia unor asemenea fapte?" spuse Egwene. „Este memoria ta atât de scurtă?" S-a uitat pe rând la femei şi a fost mulţumită de numărul care a tresărit.

— Este timpul, spuse Egwene, să se facă o schimbare. Propun să nu mai existe şedinţe de acest fel. Propun să fie scris în legea Turnului că, dacă vreun Sitter părăseşte Turnul Alb, Ajah-ul ei trebuie să numească un surogat care să o voteze cât timp este absent. Propun ca în legea Tower să fie înscris că nicio şedinţă a sălii nu poate fi convocată decât dacă fiecare şedinţă sau surogat ei este prezent sau nu a transmis direct cuvântul că nu poate participa. Propun ca Amyrlin să fie informată – şi să i se acorde un timp rezonabil pentru a participa dacă doreşte – cu privire la fiecare întâlnire a sălii, cu excepţia cazului în care nu poate fi găsită sau este indispusă într-un fel.

— Schimbări îndrăzneţe, mamă, spuse Sacrin. „Voi propuneţi modificarea tradiţiilor care au fost stabilite de secole".

„Tradiţii care până acum au fost folosite doar pentru trădare, calomnie şi diviziune", a spus Egwene.

— Este timpul ca această gaură să fie închisă, Sacrin. Ultima dată când a fost folosit eficient, Black Aiah ne-a manipulat să doborâm o Amyrlin, să ridicăm un prost în locul ei şi să împărţim Turnul. Ştiţi că Kandor, Saldaea şi Arafel roiesc cu Shadowspawn?”

Câteva dintre surori gâfâiră. Alţii au dat din cap, inclusiv Lelaine. Deci, reţeaua Blue era încă de încredere. Bun.

— Ultima bătălie este aici, spuse Egwene. „Nu îmi voi retrage propunerea. Ori vei rezista acum, ori vei fi cunoscut – de-a lungul timpului – ca unul dintre cei care au refuzat. La amurgul unei Epoci, nu poţi suporta deschiderea şi Lumina? Nu veţi face, pentru binele nostru, imposibil ca o şedinţă a sălii să fie convocată fără prezenţa dumneavoastră? A lăsa orice afară înseamnă posibilitatea ca tu să fii lăsat afară”.

Femeile au tăcut. Rând pe rând, cei care stăteau în picioare s-au aşezat din nou pentru a se pregăti pentru noul vot.

„Cine va susţine această moţiune?” întrebă Egwene.

Au stat în picioare. Din fericire, stăteau în picioare – pe rând, încet, fără tragere de inimă. Dar au făcut-o. Fiecare dintre ei.

Egwene respiră adânc. S-ar putea să se ceartă şi să facă un plan, dar au ştiut exact când au văzut asta. Au împărtăşit aceleaşi obiective. Dacă nu au fost de acord, a fost pentru că aveau opinii diferite cu privire la modul de a atinge aceste obiective. Uneori era greu să-ţi aminteşti asta.

Părând zdruncinaţi de ceea ce făcuseră, Sitters au permis întâlnirea să se despartă. Afară, surorile începuseră să se adune, surprinse să găsească întâlnirea din Sala. Egwene

dădu din cap către Sacrin şi ceilalţi dintre susţinătorii ei şi ieşi din cameră, cu Silviana lângă ea.

— Asta a fost o victorie, spuse Păzitorul odată ce au rămas singuri. Părea satisfăcută. „Dar aţi renunţat totuşi la controlul armatelor noastre”.

— A trebuit, spuse Egwene. „Ei ar fi putut să-mi îndepărteze comanda oricând; în acest fel, am primit ceva în schimb”.

„Autoritate asupra Dragonului Renăscut?”

— Da, spuse Egwene, dar mă refeream mai mult la închiderea acelei lacune din legea Tower. Atâta timp cât era posibil ca Sala să se întâlnească în secret relativ, autoritatea mea – autoritatea oricărei Amyrlin – putea fi ocolită. Acum, dacă vor să manevreze, vor trebui să o facă în faţa mea.

Silviana a zâmbit rar. „Bănuiesc că, din moment ce ceva ca azi este rezultatul unei asemenea manevre, mamă, ei vor mai ezitând în viitor.

— Asta e ideea, spuse Egwene. „Deşi mă îndoiesc că Aes Sedai va înceta vreodată să mai încerce să manevreze. Pur şi simplu nu li se permite să facă zaruri cu Ultima Bătălie sau Dragon Reborn”.

T 1 1 * 11* 1 – 1 KT* 1 * K T *

Întors la biroul lui Egwene, Nicola şi Nissa încă aşteptau. „V-aţi descurcat bine”, le-a spus Egwene. „Foarte bine. De fapt, sunt de gând să-ţi dau mai multă responsabilitate. Du-te la terenul Călătorului şi mergi la Caemlyn – Regina de acolo te va aştepta. Întoarce-te cu obiectele pe care ţi le dă”.

T\ 7 KT* 1 1” Z” K 1

— Da, mamă, spuse Nicola zâmbind. „Ce ne va da ea?”

— Ter angreal, spuse Egwene. „Folosit pentru a vizita Lumea Viselor. Am de gând să încep să te instruiesc pe tine şi pe alţii în utilizarea lor. Totuşi, nu le folosiţi fără permisiunea mea expresă. Voi trimite nişte soldaţi cu tine”. Ar trebui să fie suficient pentru a-i menţine pe cei doi la rând.

Cei doi Acceptaţi au făcut o reverenţă şi au plecat la trap, entuziasmaţi. Silviana se uită la Egwene. „Nu le-ai jurat să tacă. Sunt Acceptaţi şi se vor lăuda că au fost antrenaţi cu ter angrealul”.

— Eu depind de asta, spuse Egwene, îndreptându-se spre uşa biroului.

Silviana ridică o sprânceană.

— W t – i i – x n r> i i f w w

„Nu intenţionez să las fetele să facă rău”, a spus Egwene. „De fapt, ei vor face mult mai puţin în îţi „I ll-ll KJlw * 11*11* _ *

Tel aran rhiod decât bănuiesc probabil din ceea ce tocmai am spus. Rosil a fost îngăduitoare cu mine până acum, dar în a va lăsa niciodată să pun Accepted în pericol. Acest lucru este doar pentru a începe zvonurile potrivite”.

„Ce zvonuri?”

— Gawyn l-a speriat pe asasin, spuse Egwene. „Nu a avut loc nicio crimă de câteva zile şi presupun că ar trebui să-l binecuvântăm pentru asta. Dar ucigaşul încă se ascunde şi am văzut surori negre care mă urmăresc în Tel aran rhiod. Dacă nu pot să-i prind aici, atunci îi voi prinde acolo. Dar mai întâi am nevoie de o modalitate de a-i păcăli să creadă că ştiu unde să ne găsească”.

— Atâta timp cât intenţionezi că ei să te găsească pe tine, şi nu pe acele fete, spuse Silviana, cu voce calmă, dar

fierbinte. Fusese Stăpâna Novicelor.

Egwene s-a trezit strâmbându-se, gândindu-se la lucrurile la care se aşteptase de la ea ca o Acceptată. Da, Silviana avea dreptate. Ar trebui să aibă grilă să nu-i supună pe Nicola şi Nissa unor pericole similare. Ea supravieţuise şi era mai puternică pentru asta, dar Accepted nu ar trebui să fie supusă unor astfel de încercări decât dacă nu avea altă opţiune.

— Voi avea grilă, spuse Egwene. „Am nevoie pur şi simplu de ei pentru a răspândi zvonul că urmează o întâlnire foarte importantă. Dacă pun bazele corect, fantoma noastră nu va putea rezista să vină să asculte”.

„Îndrăzneţ”.

— Esenţial, spuse Egwene. Ea ezită, cu mâna pe uşă.

— Apropo de Gawyn, ai aflat în ce oraş a fugit?

„De fapt, mamă, am avut o notă despre asta azi mai devreme. Se pare că nu este în oraş. Una dintre surorile care transmitea mesajele tale reginei Andor s-a întors cu vestea că l-a văzut acolo”.

Egwene gemu, închizând ochii. Omul acela va fi moartea mea. „Spune-i să se întoarcă. Oricât de enervant fi voi avea nevoie de el în zilele următoare.

— Da, mamă, spuse Silviana, scoţând o coală de hârtie.

Egwene a intrat în biroul ei pentru a-şi continua scrisorile. Timpul a fost scurt. Timpul a fost foarte, foarte scurt.

Ciudităţi

— Ce plănuieşti, soţ? întrebă Faile. Erau din nou în cortul lor, urmând conversaţia cu Mantele Albe. Acţiunile lui Perrin o surprinseseră – ceea ce era revigorant, dar şi tulburător. Şi-a scos haina.

— Simt o ciudăţenie în vânt, Faile. Ceva ce nu am mai

mirosit până acum”. El a ezitat, aruncându-i o privire. „Nu există lupi.

„Fără lupi?”

— Nu simt nimic în apropiere, spuse Perrin, cu ochii îndepărtaţi. „Au fost câteva înainte. Acum au plecat”.

— Ai spus că nu le place să fie aproape de oameni.

Şi-a scos cămaşa, lăsând la iveală un piept musculos acoperit de păr castaniu ondulat. „Au fost prea puţine păsări astăzi, prea puţine creaturi în tufăr. Lumina arde acel cer. Asta provoacă asta sau este altceva?” Oftă, aşezându-se pe paietul lor de dormit.

T 7 * 1 O 1 1 1 – 1 – 1

— Vei merge… acolo? întrebă Faile.

— Ceva nu e în regulă, repetă el. „Trebuie să învăţ ce pot înainte de proces. S-ar putea să existe răspunsuri în visul lupului”.

rocesul.

— Perrin, nu-mi place ideea asta.

— Eşti supărat pentru Maighdin.

— Desigur că sunt supărată pentru Maighdin, spuse ea. Trecuseră împreună prin Malden, iar ea nu-i spusese lui Faile că ea era regina nenorocitului Andor? O făcea pe Faile să arate ca o proastă – ca un lăudăros dintr-un oraş mic, lăudându-şi priceperea cu sabia în faţa unui maestru de lame care trecea.

„Nu ştia dacă poate avea încredere în noi”, a spus Perrin. „Se pare că fugea de unul dintre Părăsiţi. M-aş fi ascuns şi eu”.

Faile se uită la el.

„Nu te uita aşa la mine”, a spus el.

— Nu a făcut-o pentru a te face să arăţi rău, Faile. Avea

motivele ei. Lăsaţi l să plece”.

A r „— i i – * 1 * Clicii

Asta a făcut-o să se simtă puţin mai bine; a fost atât de drăguţ încât acum avea să se apere singur. „Ei bine, mă face să mă întreb cine se va dovedi a fi Lini. O regină Seanchan? Maestrul Gill, regele Aradului Doman ascuns?”

Perrin zâmbi. „Bănuiesc că sunt însoţitorii ei. Gill este cine spune el că este, cel puţin. Balwer are, probabil, o criză de a nu fi înţeles asta”.

— Pun pariu că şi-a dat seama, spuse Faile, îngenunchand lângă el. „Perrin, am vrut să spun ce am spus despre acest proces. Sunt îngrijorat”.

„Nu mă voi lăsa luat”, a spus el. „Am spus doar că voi trece printr-un proces şi le voi oferi şansa de a prezenta dovezi”.

Atunci met qkiiiqo Thoilo

„Atunci ceioslaiersuuse Faile.

T – 1 – lj – X 1 *t*! 1 – „Îmi dă mai mult timp să mă gândesc”, a spus el, „şi m-ar putea împiedica să fiu nevoit să-i ucid. Căpitanul lor, Damodred – ceva la el miroase mai bine decât multe dintre celelalte. Nu turbat de furie sau de ură. Acest lucru ne va aduce oamenii înapoi şi mă va lăsa să pledez de partea mea. Se simte bine pentru un bărbat să-şi poată spune cuvântul. Poate de asta am avut nevoie, în tot acest timp”. Ei bine, în regulă, spuse Faile. „Dar pe viitor, te rog să mă avertizi despre planurile tale”.

— Q voi face, spuse el, căscând şi întinzându-se pe spate. „Într-adevăr, nu mi-a trecut prin cap până în ultimul moment”.

Faile şi-a ţinut limba cu oarecare dificultate. Măcar ceva bun ieşise din acel parlament. Îl urmărise pe Berelain când

îl întâlnise pe Damodred şi rareori văzuse ochii unei femei luminând atât de puternic. S-ar putea ca Fale să poată folosi asta.

Ea a privit în jos. Perrin sforăia deja încet.

Perrin se trezi aşezat cu spatele la ceva tare şi neted. Cerul prea întunecat, aproape rău, al visului lupului fierbea deasupra pădurii, care era un amestec de brad, stejar şi frunză de piele.

Se ridică, apoi se întoarse şi se uită la ce se sprijinise. Un turn masiv de oţel se întindea spre cerul turbulent. Prea drept, cu pereţi care păreau o singură bucată de metal fără sudură, turnul emana o senzaţie complet nenaturală.

Ţi-am spus că locul ăsta este rău, a trimis Hopper, stând brusc lângă Perrin. *Pui nebun*.

— Am venit aici prin alegere, protestă Perrin. „M-am trezit aici”.

Mintea ta este concentrată pe asta, a spus Hopper. *Sau mintea cuiva de care eşti conectat*.

— Mat, spuse Perrin, fără să înţeleagă de unde ştia. Culorile nu au apărut. Nu au făcut-o niciodată în visul lupului.

Un pui la fel de prost ca tine?

„Poate mai prost”.

Hopper mirosea neîncrezător, de parcă nu ar fi vrut să creadă că era posibil. Vino, a trimis lupul. S-a întors.

„Ce-a fost”.

Hopper a dispărut. Perrin îl urmă încruntat. Acum putea să prindă cu uşurinţă parfumul unde se dusese Hopper. Au apărut pe jehannah Road şi acel ciudat perete de sticlă violet era din nou acolo, tăind drumul în jumătate, extinzându-se sus în aer şi în depărtare, în ambele direcţii.

Perrin se apropie de un copac. Ramurile sale goale păreau prinse în sticlă, imobile.

Hopper se plimba în apropiere. Am mai văzut chestia asta, a trimis el. Acum mult, mult timp. Cu atâtea vieţi în urmă.

„Ce este?”

O chestie de bărbaţi.

Expedierea lui Hopper a inclus imagini confuze. Discuri zburătoare, strălucitoare. Structuri de oţel imposibil de înalte. Lucruri din Age of Legends? Hopper nu înţelegea folosirea lor mai mult decât înţelegea folosirea unei căruţe cu cai sau a unei lumânări.

Perrin se uită în josul carosabilului. Nu a recunoscut acest sector din Ghealdan; trebuie să fie mai departe spre Lugard. Peretele apăruse într-un alt loc decât data trecută.

Un gând îi trecu prin minte, Perrin se mişcă pe şosea în câteva explozii sărituri. La o sută de paşi distanţă, se uită înapoi şi îşi confirmă suspiciunile. Sticla aceea nu a făcut un perete, ci o cupolă enormă. Translucid, cu o nuanţă violetă, părea să se prelungească pentru leghe.

Hopper se mişcă neclar, venind să stea lângă el. Trebuie să mergem.

acolo, nu-i aşa? întrebă Perrin. A întins mâna. Oak Dancer, Sparks şi Boundless erau aproape. În faţă, în interiorul domului. Au răspuns cu trimiteri rapide, frenetice, la vânătoare şi la vânătoare.

„De ce nu fug?” întrebă Perrin.

Hopper a trimis confuzie.

— Mă duc la ei, spuse Perrin, dorind să înainteze.

Nu s-a întâmplat nimic.

Perrin simţi un junghi de panică în stomac. Ce a fost greşit? A încercat din nou, de data aceasta încercând să se

trimită la baza domului.

A mers. A sosit într-o clipită, acea suprafaţă ca de sticlă ridicându-se într-o stâncă în faţa lui. E cupola asta, se gândi el. Mă blochează. Dintr-odată, a înţeles sentimentul de capcană pe care l-au trimis lupii. Nu au putut scăpa.

Atunci acesta era scopul acestei cupole? Să prindă lupii, astfel încât Slayer să-i poată ucide? mârâi Perrin, urcând la suprafaţa domului. Nu putea trece imaginându-se acolo, dar poate că putea trece prin mijloace mai banale. A ridicat o mână, apoi a ezitat. Nu ştia ce ar face atingerea suprafeţei.

Lupii au trimis imagini cu un bărbat îmbrăcat în negru şi piele, cu o faţă cu căptuşeală aspră şi un zâmbet ondulat pe buze în timp ce a lansat săgeţi. Mirosise rău, atât de rău. Mirosea şi a lupi morţi.

Perrin nu i-a putut lăsa acolo. Nu mai mult decât putea să-l lase pe Maestrul Gill şi pe ceilalţi pe seama Mantelor Albe. Furios pe Slayer, a atins suprafaţa cupolei.

Muşchii lui şi-au pierdut brusc puterea. Se simţeau ca apă, picioarele lui incapabile să-l susţină. A căzut la pământ, greu. Piciorul încă atingea cupola – trecând prin ea. Domul părea să nu aibă substanţă.

Plămânii lui nu mai funcţionau; umflarea pieptului era prea greu. Intrat în panică, şi-a imaginat în altă parte, dar nu a funcţionat. A fost prins în capcană, la fel de sigur ca lupii!

O neclaritate gri-argintie a apărut lângă el. Jaws l-a

— 1 T – TT 1 1 T * 1 J

prins de umăr. În timp ce Hopper îl smulse de cupola violet, Perrin simţi imediat că îi revine puterea. Gâfâi.

Pui nebun, a trimis Hopper.

— Le-ai lăsa? spuse Perrin, cu vocea zdrenţuită.

Nu e prost să sapi în groapă. *Prost ca nu’m-a aşteptat în*

caz că au ieşit viespi. Hopper se întoarse spre dom. *Ajută-mă dacă cad*. A înaintat, apoi şi-a atins nasul de cupolă. Hopper se împiedică, dar se îndreptă şi continuă încet. Pe cealaltă parte, s-a prăbuşit, dar pieptul i-a continuat să se mişte.

„Cum ai făcut-o?” întrebă Perrin ridicându-se.

eu sunt eu. Hopper aşa cum s-a văzut pe sine – ceea ce era identic cu cine era el. De asemenea, mirosuri de putere şi stabilitate.

Şmecheria, se părea, era să fii în control complet asupra cine eşti. Ca multe lucruri în visul lupului, puterea imaginii mentale a cuiva era mai puternică decât substanţa lumii în sine.

Vino, a trimis Hopper. *Fii puternic*, *trece* prin

— Am o idee mai bună, spuse Perrin ridicându-se. A încărcat înainte cu viteză maximă. A lovit cupola violetă şi a plecat imediat, dar impulsul l-a purtat pe partea cealaltă, X 1 – A X L 1X – I 1 1 – I 7 – 1 – unde s-a oprit. A gemut, umărul rănit, braţul zgâriat. *Pui nebun*, a trimis Hopper. *Trebuie să înveţi*.

— Acum nu este momentul, spuse Perrin, ridicându-se /K – r-i-i 1 – w – w-i 1 – *J*!

În picioare. „Trebuie să-i ajutăm pe ceilalţi”.

x (-*y* – *A.A*. *U* X 7.1 – *fe A* 1

Săgeţi în vânt, groase, negre, mortale. Râsul vânătorului. Mirosul unui bărbat care era învechit. Ucigaşul a fost aici. Hopper şi Perrin au fugit pe drum, iar Perrin a constatat că îşi poate creste viteza în interiorul domului. În modtentativ, a încercat să sară înainte cu un gând şi a funcţionat. Dar când a încercat să se trimită afară, nu s-a întâmplat nimic.

T\ – 1 X 1*WT*J”*

Deci cupola era o barieră. În interiorul ei, se putea mişca liber, dar nu se putea muta într-un loc în afara lui imaginându-se în altă parte. Trebuia să treacă fizic de peretele domului dacă voia să iasă.

Oak Dancer, Boundless şi Sparks au fost înainte. Şi Slayer, de asemenea. Mârâi Perrin – trimiteri frenetice îl inundară. Pădure întunecată. Slayer. Părea atât de înalt pentru lupi, un monstru întunecat cu o fată cizelată parcă din stâncă.

Sânge pe iarbă. Durere, furie, teroare, confuzie. Sparks fost rănit. Ceilalţi doi săriră înainte şi înapoi, batiocorindu-l şi distrăgându-l pe Slayer în timp ce Sparks se târa spre marginea domului.

1 T *7* 7 7 T T – *S-X* 7

Care, *Young Bull*, Hopper a trimis. *Omul ăsta vânează bine*. *Se mişca aproape ca un lup*, *deşi este ceva în neregulă*.

„Îi voi distrage atenţia. Primeşti Sparks”.

Ai braţe. *Tu porţi*. Trimiterea a fost mai mult decât atât, desigur: vârsta şi experienţa lui Hopper, Perrin încă un pui.

Perrin strânse din dinţi, dar nu se certa. Hopper era mai experimentat decât el. S-au despărţit, Perrin întinzând mâna spre Sparks, găsind unde se afla – ascuns într-un petic de copaci – şi luându-se direct acolo.

X t 1 X /K7 1 – v. W/K *w* – 1

Lupul maro-închis avea o săgeată în coapsă, iar el scâncea încet, trăgând sânge în timp ce se târa. Perrin îngenunche repede şi trase săgeata afară. Lupul a continuat să scâncească, mirosind speriat. Perrin ridică săgeata. Mirosea rău. Dezgustat, l-a aruncat deoparte şi a T t t A >

luat lupul.

Ceva trosni în apropiere, iar Perrin se răsuci. Boundless a sărit între doi copaci, mirosind îngrijorat. Ceilalţi doi lupi /Vi

1 1 A z -/ V 7 A

Îl duceau pe Slayer departe.

Perrin se întoarse şi alergă spre cea mai apropiată margine a domului, purtând Sparks. Nu putea să sară direct la marginea cupolei pentru că nu ştia unde era.

Izbucnit din copaci, cu inima bătând. Lupul din braţele lui părea să se întărească pe măsură ce lăsau săgeata în urmă. Perrin alergă mai repede, folosind o viteză care părea nesăbuită, mişcându-se sute de paşi cu o viteză înceţoşată. Peretele domului s-a apropiat, iar el s-a oprit.

Slayer a fost deodată acolo, în picioare în faţa lui, cu arcul tras. Purta o mantie neagră care se umfla în jurul lui; nu mai zâmbea, iar ochii îi erau tunşitori.

eliberat. Perrin se mişcă şi nu văzu niciodată unde a aterizat săgeata. A apărut în locul unde intrase prima dată în cupolă; ar fi trebuit să meargă acolo primul. Se aruncă prin cupola violet, prăbuşindu-se pe cealaltă parte, făcându-i pe Sparks să se prăbuşească.

Lupul ţipă. Perrin a lovit puternic.

Tânăr Taur! Sparks a trimis o imagine a lui Slayer, întunecat ca un tunet, stând chiar în interiorul barierei, cu arcul tras.

Perrin nu se uită. Se mişcă, trimiţându-se pe pantele Muntelui Dragonului. Ajuns acolo, a sărit în picioare, îngrijorat, ciocanul apărând în mână. Grupuri de lupi din apropiere au trimis salutări. Perrin i-a ignorat pentru moment.

Slayer nu l-a urmat. După câteva momente tensionate, a apărut Hopper. „Au scăpat ceilalţi?” întrebă Perrin.

Sunt liberi, a trimis el. *Whisperer este mort*. Trimiterea arăta că lupul – din punctul de vedere al celorlalţi din haită

– era ucis la câteva momente după apariţia domului. Sparks luase o săgeată în timp ce o înghiţise în panică lângă ea.

mârâi Perrin. Aproape că a sărit departe pentru a-l înfrunta din nou pe Slayer, dar o avertizare din partea lui T T 1 * T\ 1 I – l – i 1 – A.

Hopper l-a oprit. Prea devreme! Trebuie să înveţi!

„Nu este doar el”, a spus Perrin. „Trebuie să mă uit la zona din jurul taberei mele şi a celor de la White Cloaks. Ceva miroase rău acolo, în lumea trezită. Trebuie să văd dacă ceva este ciudat acolo”.

Ciudat? Hopper a trimis imaginea cupolei.

„Probabil are legătură”. Cele două cmdăţem păreau probabil să fie mai mult decât o simplă coincidenţă.

Cauta altă dată. *Slayer este prea puternic pentru tine*.

Perrin respiră adânc.

— Până la urmă trebuie să-l înfrunt, Hopper.

Nu acum.

— Nu, a fost de acord Perrin. „Nu acum. Acum exersăm”. S-a întors către lup. „Aşa cum vom face în fiecare seară până când voi fi gata”.

Rodel Ituralde s-a rostogolit în pătuţul lui, cu gâtul lipit 1 1 1 1 k „/. C x 1 k „/j/KjXI de sudoare. Oare Saldaea fusese întotdeauna atât de fierbinte şi plină de bogăţie? îşi dorea acasă, briza răcoroasă a oceanului din Bandar Eban.

Lucrurile s-au simţit greşit. De ce nu atacase Shadowspawn? O sută de posibilităţi zdrăngăneau în mintea lui. Aşteptau noi motoare de asediu?

cercetau pădurile pentru a le construi? Sau

1 I – 1 1 I – I – 1 – r-\ T 1

comandanţii lor erau mulţumiţi cu un asediu? Întregul oraş era inconiurat, dar trebuia să existe destui trolloci acolo ca

să-l copleşească acum.

Se apucaseră să bată tobe. Toate orele. Tâmpit, tâmpit, tâmpit. Stabil, ca bătăile inimii unui animal enorm, însuşi Marele Şarpe, încolăcindu-se în jurul oraşului.

Afară începuse să strălucească zorii. Nu se predase decât după miezul nopţii. Durhem – care comanda ceasul de dimineaţă – ordonase ca Ituralde să nu fie deranjat până la prânz. Cortul lui era într-un alcov umbrit al curţii. Dorea să fie aproape de perete şi refuzase un pat. Asta fusese o prostie. Deşi un pătuţ îi fusese bine în anii precedenţi, nu era la fel de tânăr ca odinioară. Mâine, s-ar muta.

Acum, îşi spuse, dormi.

Nu a fost atât de uşor. Acuzaţia că era Jurat de Dragon!

— A lăsat nelinişti. În Arad Doman, luptase pentru regele său, cineva în care crezuse. Acum lupta într-o ţară străină pentru un om pe care îl întâlnise o singură dată. Totul din cauza unui sentiment instinctiv.

Lumină, dar era cald. Transpiraţia îi curgea pe obraji, făcându-i mâncărimea gâtului. Nu ar trebui să fie atât de cald dimineaţa. Nu a fost firesc. Tobele alea aprinse, încă bătând.

Oftă, coborându-se de pe pătuţul lui umezit de transpiraţie. Îl durea piciorul. Avea de zile întregi.

Eşti un bătrân, Rodel, îşi spuse el, dezorăcându-şi hainele transpirate şi scoţând unele proaspăt spălate. Şi-a îndesat pantalonii în cizme de călărie până la genunchi. O cămaşă simplă, albă, cu nasturi negri, a continuat apoi, iar apoi haina lui gri, cu nasturi până la guler.

Îşi lega sabia când auzi paşi grăbiţi afară, urmaţi de şoapte. Acea conversaţie s-a aprins şi a ieşit afară exact când cineva a spus: „Domnul Ituralde va dori să ştie!”

„Ştii ce?” întrebă Ituralde. Un băiat mesager se certa cu gardienii lui. Toţi trei s-au întors spre el cu sfială.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Connel. „Am fost instruiţi să vă lăsăm să dormiţi”.

— Un bărbat care poate dormi în această căldură trebuie să fie jumătate de şopârlă, Connel, spuse Ituralde. „Băiete, care este cuvântul?”

— Căpitanul Yoeli este pe perete, domnule, spuse tânărul. Ituralde l-a recunoscut pe tânăr – fusese alături de el de aproape de la începutul acestei campanii. „A spus că ar trebui să vii”.

Ituralde dădu din cap. Îşi puse o mână pe braţul lui Connel.

— Îţi mulţumesc că m-ai urmărit, vechi prieten, dar aceste oase nu sunt atât de fragile pe cât crezi.

Îl „1 1* „T’K „w 1 1 /K

Connel dădu din cap, roşind. Paznicul a căzut la loc în spate când Ituralde traversa curtea. Soarele răsărise. Multe dintre trupele lui erau ridicate. Prea multe. Nu a fost singurul care avea dificultăţi de somn.

k” /T C 1 J 1 * V* /V * 1 1 – 1 – În vârful peretelui, a fost întâmpinat de o privelişte descurajatoare. Pe pământul pe moarte, mii şi mii de trolloci au tăbărât, aprinzând focuri. Lui Ituralde nu-i plăcea să se gândească de unde venea lemnul pentru acele incendii. Să sperăm că toţi gospodarii şi sătenii din apropiere au ascultat apelul de evacuare.

Yoeli stătea strâns de piatra crenelată a zidului, lângă un bărbat în haină neagră. Deepe Bhadar era senior printre Asha manul pe care i-i dăruise al’ Thor, unul dintre cei trei care purtau atât Dragonul, cât şi ace de sabie pe guler. Bărbatul andoran avea o faţă plată şi un păr negru pe care îl purta lung. Ituralde îi auzise uneori pe câţiva dintre

bărbaţii în haine negre mormăind pentru ei înşişi, dar nu pe Deepe. Părea pe deplin controlat.

Yoeli continuă să se uite la Asha man; Ituralde nu s-a simţit confortabil cu bărbaţi care ar putea canaliza nici. Dar erau o unealtă excelentă şi nu l-au dat greş. A preferat să lase experienţa, în loc de zvonuri, să-l conducă.

— Lord Ituralde, spuse Deepe. Asha man nu l-a salutat niciodată pe Ituralde, doar pe al' Thor.

„Ce este?" întrebă Ituralde, cercetând hoardele de trolloci. Nu păreau să se fi schimbat de când se culcase.

„Bărbatul tău pretinde că poate simţi ceva", a spus Yoeli. „Acolo".

— Au canale, Lord Ituralde, spuse Deepe. „Bănuiesc că cel puţin şase, poate mai multe. Bărbaţi, din moment ce pot simţi Puterea pe care o deţin, făcând ceva puternic. Dacă stârnesc ochii spre taberele îndepărtate, cred că uneori pot vedea ţesături, dar poate fi imaginaţia mea".

— 7 w TX. 11 Ax. 7 X.X.X. *JJ*

Înjură Ituralde. „Asta e ceea ce au aşteptat".

„Ce?" întrebă Yoeli.

„Cu Asha man al lor…"

— Nu sunt Asha man, spuse Deepe cu fervoare.

„Bine atunci. Cu propriile lor canale, ei pot dărâma acest zid cu uşurinţă ca să doboare peste o grămadă de blocuri, Yoeli. Acea mare de trolloci va apărea şi vă va umple străzile".

— Nu atâta timp cât voi sta în picioare, spuse Deepe.

„Îmi place determinarea într-un soldat, Deepe", a spus Ituralde, „dar arăţi la fel de epuizat pe cât mă simt eu".

Deepe îi aruncă o privire. Avea ochii roşii din cauza lipsei de somn şi strânse din dinţi, muşchii gâtului şi a feţei

încordaţi. Întâlni ochii lui Ituralde, apoi respiră prelung – *f* X X X

forţat.

— Ai dreptate, spuse Deepe. „Dar niciunul dintre noi nu poate face nimic în privinţa asta”. Ridică mâna, făcând ceva ce Ituralde nu-l vedea. Un fulger de lumină roşie a apărut peste mâna lui – semnalul pe care l-a folosit pentru a-i atrage pe ceilalţi spre el.

— Pregătiţi-vă oamenii, generale, căpitane. Nu va dura mult. Ei nu pot continua să deţină acest tip de Putere fără… consecinţe”.

1 – lj” – 1 1 Ti 1 1 1

Yoeli a dat din cap, apoi a plecat în grabă. Ituralde îl luă de braţ pe Deepe, atrăgându-i atenţia.

„Tu, Asha man, eşti o resursă prea importantă pentru a o pierde”, a spus Ituralde. „Dragonul ne-a trimis aici să ajutăm, nu să murim. Dacă acest oraş cade, vreau să-i iei pe ceilalţi şi orice rănit poţi şi să ieşi. Înţelegi, soldat?”

„Multor dintre oamenii mei nu le va plăcea asta”.

„Dar ştii că este cel mai bine”, a spus Ituralde. „Tu nu?” Deepe ezită. „Da. Ai dreptate, aşa cum faci atât de des.

să-i scot afară”. Vorbea cu o voce mai joasă. „Aceasta este o rezistenţă fără speranţă, Domnul meu. Orice s-ar întâmpla acolo, va fi mortal. Mă enervează să sugerez asta… dar ceea ce ai spus despre Asha manul meu se aplică şi soldaţilor tăi. Hai să fugim”. El a spus cuvântul „fugi” cu amărăciune.

„Saldeenii nu vor pleca cu noi”.

„Ştiu”.

T j7 11 1 * 1 T 1 1 * w 1 w w 1 – Ituralde se gândi la asta. În cele din urmă, clătină din cap. „Fiecare zi în care

amânăm aici, îi ţin pe aceşti monştri departe de patria mea cu o zi în plus. Nu, nu pot merge, Deepe. Acesta este încă cel mai bun loc pentru a lupta. Aţi văzut cât de fortificate sunt acele clădiri; putem să ţinem înăuntru câteva zile, să ne despărţim, să ţinem

7 W Z X 7 Z 7

armata ocupată”.

„Atunci Asha manul meu „ar putea rămâne şi să ajute”.

— Ai ordinele tale, fiule. Îi urmăreşti. A înţelege?”

Deep îşi închise falca, apoi dădu scurt din cap. „Voi lua

Ituralde nu a auzit de restul. A lovit o explozie.

Nu a simţit că soseşte. A stat cu Deepe o clipă, apoi s-a /K. 7 1 7 I 1 – 1 X*ljâiv, Xiv, /k înconjurat pe podeaua peretelui, lumea ciudat de tăcută în jurul lui. Capul lui ţipa de durere şi tuşi, ridicând o mână tremurândă şi-şi găsi faţa sângerând. Era ceva în ochiul lui drept; a cuprins de durere când a clipit. De ce era totul atât de liniştit?

S-a răsturnat, tuşind din nou, cu ochiul drept strâns, celălalt lăcrimat. Zidul se termina la câţiva centimetri de el.

Gâfâi. O bucată enormă din zidul nordic dispăruse pur şi simplu.

A gemut, privind înapoi în cealaltă direcţie. Deepe stătea lângă el…

L-a găsit pe Asha man întins pe peretele de mers din apropiere, sângerând la cap. Piciorul lui drept s-a terminat într-o zdrenţuire de carne şi os rupt deasupra locului în care ar fi trebuit să fie genunchiul. Ituralde iniură şi se împiedică înainte, căzând în genunchi lângă bărbat. Sângele se scurgea sub Deepe, dar el încă tremura. În viaţă.

Trebuie să trag alarma…

Alarma? Acea explozie ar fi fost destul de alarmantă. În

interiorul zidului, clădirile au fost demolate, zdrobite de pietre care zburau într-un stropire departe de gaură. Afară, trollocii se îndreptau înainte, purtând plute pentru a traversa şanţul.

Ituralde a scos centura lui Asha man şi a folosit-o pentru a-şi lega coapsa. Era tot ce se putea gândi să facă. Capul îi mai pulsa încă din cauza exploziei.

Oraşul este pierdut… Lumină! S-a pierdut, chiar aşa.

Mâinile îl ajutau să se ridice. Ameţit, se uită în jur. Connel; supravieţuise exploziei, deşi haina i-a fost ruptă în bucăţi. L-a tras pe Ituralde în timp ce o pereche de soldaţi 1 17 l-x X X X 7

I-au luat pe Deepe.

— T – 11 X C 1 1 TJ 11 1

Următoarele minute au fost neclare. Ituralde cobori împleticindu-se scările de pe perete, aproape aruncând cu capul înainte cincisprezece picioare pe pavai. Numai mâinile lui Connel l-au împiedicat să cadă. Şi apoi… un cort? Un cort mare cu laturile deschise? Ituralde clipi. Un câmp de luptă nu ar trebui să fie atât de liniştit.

11 1 1 – 1 – 11 – 7 j 1 – Răceala de gheată îl cuprinse. El a ţipat. Sunetele i-au atacat urechile şi mintea. Ţipete, piatră spartă, trâmbiţe care sună, tobe care zvârneau. Bărbaţii pe moarte. Totul l-a lovit deodată, de parcă i-ar fi fost smulse dopuri din urechi.

S

— A scuturat, gâfâind. Era în cortul bolnav. Antail – Asha manul tăcut şi cu părul subţire – stătea deasupra lui. Uşoară, dar Ituralde s-a simţit epuizat! Prea puţin somn amestecat cu încordarea de a fi Vindecat. În timp ce sunetele bătăliei îl mistuiau, şi-a găsit pleoapele trădător de

— *Z f* X X

grele.

„Doamne Ituralde”, a spus Antail, „am o ţesătură care nu te va face bine, dar te va face să crezi că eşti bine. Ar putea fi dăunător pentru tine. Vrei să continui?”

— 1 II Îl 1 1 1 – I

„Eu… a spus Ituralde. Cuvântul a ieşit ca un murmur. „Aceasta…”

— Sânge şi cenuşă sângeroasă, mormăi Antail. A întins mâna înainte. Un alt val de Putere a trecut prin Ituralde. Era ca o mătură care îl mătura, îndepărtând toată oboseala şi confuzia, restabilindu-i simţurile şi făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi avut o noapte de odihnă perfectă. Ochiul drept nu l-a mai durut.

Era ceva care persista, în adâncul lui, o epuizare în oase.

Ar putea ignora asta. Se ridică, inspiră şi expiră, apoi se uită la Antail. „Acum, asta este o ţesătură utilă, fiule. Ar fi trebuit să-mi spui că poţi face asta!”

— Este periculos, repetă Antail. „Mi se spune că este mai periculoasă decât versiunea pentru femei. În unele privinţe, mai eficient. Schimbaţi vigilenţa acum pentru o epuizare mai profundă mai târziu.

„Mai târziu, nu ne vom afla în mijlocul unui oraş care cade în mâinile trollocilor. Lumina dispusă, cel puţin. Deepe?”

„M-am văzut mai întâi cu el”, a spus Antail, făcându-i semn lui Asha man întins pe un pătuţ din apropiere, cu hainele înţepate şi faţa însângerată. Piciorul său drept s-a terminat într-un ciot vindecat şi părea să respire, deşi inconştient.

„Connel!” a spus Ituralde.

— Domnul meu, spuse soldatul, ridicându-se. A găsit o

echipă de soldaţi care să acţioneze ca gardă personală.

„Hai să investigăm această mizerie”, a spus Ituralde. A fugit din cortul bolnav, spre Palatul Cordamora. Oraşul era în haos, grupuri de saldeeni şi domani se repezi într-un loc şi în altul. Connel, dând dovadă de prevedere, a trimis un mesager să o găsească pe Yoeli.

Palatul stătea în apropiere, chiar înainte de poarta din faţă. Zidul său fusese deteriorat în urma exploziei, dar clădirea încă arăta sănătoasă. Ituralde îl folosea ca post de comandă. Bărbaţii s-ar aştepta să-l găsească aici. Au fugit înăuntru, Connel purtând sabia lui Ituralde – centura fusese tăiată la un moment dat. Au urcat la etajul trei, apoi au ieşit în fugă pe un balcon care supraveghea zona spartă i 7 i. L-7 x X x de explozie.

După cum se temea iniţial, oraşul era pierdut. Pârtia de zid spart era apărat de un amestec de apărători adunaţi în grabă. Un val din ce în ce mai mare de trolloci arunca plute pe şanţ, unii începând să se îndrepte înainte, urmaţi de Fades. Bărbaţii alergau pe străzi, dezorientaţi.

Dacă ar fi avut mai mult timp să se pregătească, ar fi putut rezista, aşa cum îi spusese lui Deepe. Nu acum. Uşoară, dar această apărare a fost un dezastru după altul.

— Adună-i pe Asha man, ordonă Ituralde. „Şi pe oricare dintre ofiţerii mei îi poţi găsi. Vom organiza oamenii într-o retragere prin porţi”.

— Da, domnule, spuse Connel.

„Ituralde, nu!” Yoeli a izbucnit pe balcon, uniformă murdară şi ruptă.

— Ai supravieţuit, spuse Ituralde uşurat. „Excelent. Omule, oraşul tău s-a pierdut. Îmi pare rău. Adu-ţi oamenii cu noi şi putem…

„Uite!” spuse Yoeli, trăgându-l pe Ituralde în lateralul balconului, arătând spre est. O coloană groasă de fum se ridica în depărtare. Un sat pe care trollocii l-au ars?

nFo cul de pază, continuă Yoeli. „Sora mea a văzut autoare venind! Trebuie să stăm până sosesc ei”.

U TL 1 1 – 1 T7! – X 1 li „– I

Ituralde ezită.

— Yoeli, spuse el încet, dacă a venit o forţă, nu poate fi suficient de mare pentru a opri această hoardă de trolloci. Şi asta presupunând că nu este o şmecherie. Shadowspawn s-au dovedit deştepţi în trecut”.

— Dă-ne câteva ore, spuse Yoeli. „Ţine oraşul cu mine şi trimite cercetaşi prin acele porţi ale tale pentru a vedea dacă într-adevăr vine o forţă”.

„Câteva ore?” a spus Ituralde. „Cu o gaură în perete? Suntem copleşiţi, Yoeli”.

„Te rog”, a rugat Yoeli. „Nu eşti unul dintre cei pe care îi numesc Mare Căpitan? Arată-mi ce înseamnă acest titlu, Lord Rodel Ituralde”.

Ituralde se întoarse, înapoi la zidul spart. În spatele lui, în camera de sus a palatului, îşi auzea ofiţerii adunându-se. Linia de la perete se fragmenta. Nu va dura mult acum.

Arată-mi ce înseamnă asta.

Poate…

„Tymoth, eşti aici?” urlă Ituralde.

Un bărbat cu părul roşu într-o haină neagră a păşit pe balcon. El va fi la comanda lui Asha man acum când Deepe căzuse.

— Iată, Lord Ituralde.

— Adună-ţi oamenii, spuse Ituralde urgent. „Preia comanda acelui gol şi pune soldaţii de acolo să se retragă.

Vreau ca Asha man să reţină breşa. Am nevoie de o jumătate de oră. Vreau ca toată energia ta – tot ce ai – să lovească acei trolloci. Mă auzi? Tot ce ai. Dacă poţi canaliza suficient pentru a aprinde o lumânare când se termină, voi avea pieile tale”.

— Domnule, spuse Asha man.

— Retragerea noastră?

„Lăsaţi-l pe Antail în cortul Vindecării”, a spus Ituralde. Poate face o poartă suficient de mare pentru ca * 1 I 1 I – 1 1 I – I „I – Asha man să poată alerga. Dar toţi ceilalţi, ţineţi acea breşă!”

Tymoth s-a repezit.

— Yoeli, spuse Ituralde, treaba ta este să-ţi strângi forţele şi să-i împiedici să alerge prin oraş ca... Făcu o pauză. Fusese pe cale să spună, „de parcă ar fi Tarmon nenorocitul Gai don”. Arde-mă. „... ca şi cum nu ar fi nimeni la comandă. Dacă avem de gând să ţinem, va trebui să fim organizaţi şi disciplinaţi. Am nevoie de patru companii de cavalerie formate în curte în zece minute. Daţi 1 – 1 //

ordinele”.

— Da, Domnul meu, spuse Yoeli, răsturnându-se la ea.

— Oh, spuse Ituralde, întorcându-se. „Voi avea nevoie de câteva cărute cu lemne de foc, de câte butoaie de petrol poţi găsi şi de toţi răniţii din ambele armate care mai pot alerga, dar care au răni la fată sau la braţ. De asemenea, adu-mi pe oricine din oraş care a ţinut vreodată un arc. Merge!”

Aproape o oră mai târziu, Ituralde stătea în picioare, cu mâinile strânse la spate, aşteptând. Se mutase de la balcon să privească pe fereastră, ca să nu se expună. Dar avea încă o vedere bună asupra luptei.

În „afara palatului, linia Asha man slăbea în cele din urmă. Îi dăduseră cea mai mare parte a unei ore, aruncând înapoi val după val de trolloci într-un spectacol extraordinar de Putere. Din fericire, canalizatorii inamici nu apăruseră. După acea demonstraţie de putere, sperăm că au fost epuizaţi şi epuizaţi.

Se simţea ca în amurg, cu acei nori apăsaţi deasupra capului şi cu masele de figuri care întunecau dealurile dincolo de oraş. Trollocii, din fericire, nu au adus scări sau turnuri de asediu. Doar val după val la acea breşă, biciuită în atac de Myrddraal.

Deia, unii dintre bărbaţii îmbrăcaţi în negru se îndepărtau şchiopătând de breşă, părând epuizaţi. Ultimii au aruncat o explozie finală de Foc şi Pământ în erupţie, apoi şi-au urmat însoţitorii. Au lăsat golul complet deschis şi neapărat, aşa cum a fost comandat.

Haide, gândi Ituralde în timp ce fumul se limpede.

Trollocii se uitară prin fum, cătărându-se peste cadavrele celor pe care Asha man îi ucise. Shadowspawn zboară pe copite sau pe labe groase. Unii au adulmecat – XX X

aerul.

Străzile din interiorul golului erau pline de bărbaţi aşezaţi cu grilă, care erau însângeraţi şi răniţi. Au început să ţipe când trollocu au intrat, alergând conform poruncilor. Probabil că niciuna din frica lor nu a fost prefăcută. Scena arăta mai groaznică acum că multe dintre clădirile din apropiere mocneau, ca de la explozie, acoperişurile în flăcări, fum revărsat de la ferestre. Trollocii nu ştiau că acoperişurile din ardezie fuseseră proiectate să nu ardă, iar legile împiedicau clădirile să conţină prea mult lemn.

Ituralde şi-a ţinut respiraţia. Trollocii s-au spart, alergând în

oraş, urlând şi urlând, grupurile s-au destrămat când au văzut oportunitatea de a lefui şi măcelări.

Uşa din spatele lui Ituralde s-a deschis trântit, iar Yoeli a intrat în grabă. „Ultimele rânduri sunt plasate. Funcţionează?”

Ituralde nu răspunse; dovada era mai jos. Trollocii au presupus că bătălia lor a fost câştigată – Puterea explozivă a Asha manului avea aerul unei războaie finale, iar oraşul părea să fie în haos. Toţi trollocii alergau pe străzi cu o bucurie evidentă. Până şi Myrddraalul care a intrat părea în largul lui.

Trollocii au evitat clădirile în flăcări şi palatul, care era zidit. S-au mutat mai adânc în oraş, urmărindu-i pe soldaţii care fugeau pe un bulevard larg din partea de est a oraşului. Dărâmăturile îngrămădite cu grijă i-au încurajat 7 – 1 – 1 1 „J

pe cei mai mulţi pe acest bulevard.

— Ai aspiraţii de a fi general, căpitane Yoeli? întrebă /K Ti 1X 7 lZ z X

Încet Ituralde.

„Aspiraţiile mele nu sunt importante”, a spus Yoeli. „Dar un om ar fi un prost să nu spere să înveţe”.

a – 222 * Xi 1 «1 – 222 1 *îi* T\ 1 1

„Atunci fii atent la această lecţie, fiule”. Dedesubt, obloanele ferestrelor erau deschise pe clădirile de-a lungul străzii pe care o luaseră trollocii. Arcaşii au urcat pe balcoane. „Dacă ai vreodată impresia că faci ceea ce se aşteaptă inamicul tău să faci, atunci fă altceva”.

Săgeţile au căzut, iar Trollocs a murit. Arbalete mari care trăgeau certuri aproape de mărimea suliţelor i-au vizat pe Fade şi mulţi puteau fi văzuţi zvâcnind pe trotuar, fără să

ştie că erau deja morţi, în timp ce zeci de trolloci legaţi de ei cădeau. Confuze, înfuriate, făpturile încă vii au început să urle şi să bată în uşile clădirilor pline de arcaşi. Dar pe măsură ce au făcut asta, a început tunetul. Bătăi de copite. Cea mai bună cavalerie a lui Yoeli a încărcat pe străzi, cu lăncile înainte. I-au călcat în picioare pe trolloci, măcelându-i.

Oraşul a devenit o ambuscadă enormă. Un bărbat nu putea cere avantaje mai bune decât acele clădiri, iar străzile erau suficient de largi pentru a permite o încărcare de către cei care cunoşteau structura. Trollocn au trecut de la urlăit de bucurie la ţipăt de durere şi s-au bătut unii peste alţii în graba lor de a scăpa. Au intrat în curte pe lângă zidul spart.

w 1 – 11 – 1 i * 1 1 *271 * 1

Călăreţii saldeeni l-au urmat, cu copitele şi flancurile ude de sângele nociv al celor căzuţi. Bărbaţii au apărut la ferestrele clădirilor „în flăcări” – focurile create cu grijă în încăperi secţionate – şi au început să slăbească săgeţi în curtea mare. Alţii le-au aruncat lănci noi călăreţilor, care, reechipaţi, s-au aliniat şi au intrat în trolloci. Săgeţile au încetat să cadă, iar cavaleria a făcut o sarcină de măturat a traversat curtea.

Sute de trolloci au murit. Poate mii. Cei care nu au murit au ieşit din gol. Majoritatea Myrddraalului au fugit. Cei care nu au fost ţinte pentru arcaşi. Uciderea unuia dintre ei ar putea ucide zeci de trolloci legaţi de ei. Fades au coborât – multe zeci de săgeţi răsărind.

— Voi da ordin să ne unim şi să reţin din nou breşa, spuse Yoeli cu nerăbdare.

„Nu…”, a spus Ituralde.

„Dar”.

„Lupta la breşă nu ne va câştiga nimic”, a spus Ituralde. „Daţi ordine ca bărbaţii să se mute în clădiri diferite şi cereţi arcaşilor să ia poziţii diferite. Există depozite sau alte clădiri mari care pot ascunde călăreţii? Mută-le acolo, repede. Şi apoi aşteptăm”.

A T 222 * * 1 * 7 *îi*

„Nu vor fi prinşi din nou”.

— Nu, spuse Ituralde. „Dar vor fi lenţi şi precauţi. Dacă ne luptăm cu ei direct, pierdem. Dacă ţinem, câştigăm timp, câştigăm. Asta e singura cale de ieşire din Yoeli. Pentru a supravieţui până când vine ajutorul. Dacă vine”.

X7 TlwXIT X U

Yoeli dădu din cap.

„Următoarea noastră capcană nu va ucide atât de mulţi”, a spus Ituralde, „dar trollocii sunt laşi la suflet. Ştirea că orice drum s-ar putea transforma dintr-odată într-o capcană mortală îi va face să ezite şi ne va câştiga – 1 j – 1 tk i – 1 – wjj 1 – 7 – 7 *

mai mult timp decât ar pierde jumătate din oamenii noştri care ţin acel zid”.

— În regulă, spuse Yoeli. El a ezitat. „Dar... asta nu înseamnă că ne anticipează? Această fază a planului va funcţiona doar pentru că se aşteaptă la ambuscadele noastre”.

„Presupun că este adevărat”.

„Deci nu ar trebui să facem ceva diferit? Ai spus că dacă avem un indiciu că inamicul ştie ce vom face, ar trebui să schimbăm planurile”.

„Te gândeşti prea mult la asta, fiule. Du-te, fă cum am poruncit”.

„Eh, da, Domnul meu”. El a plecat în grabă.

Acesta, se gândi Ituralde, este motivul pentru care nu ar trebui să predau niciodată tactică. Era greu de explicat studenţilor că a existat o regulă care le depăşeşte pe toate celelalte: ai întotdeauna încredere în instinctele tale. Trollocii le-ar fi frică. Ar putea folosi asta. Ar folosi orice iau dat ei.

Nu-i plăcea să se gândească prea mult la acea regulă, ca să nu se oprească asupra faptului că o încălcase deja. Pentru că fiecare instinct al lui ţipa că ar fi trebuit să părăsească oraşul cu câteva ore în urmă.

29 Un sentiment teribil

„Ce crezi că complotează Perrin?” întrebă Berelain în timp ce se plimba lângă Faile şi Alliandre. Faile nu a răspuns. După-amiaza târziu a fost luminată încet de un soare îndepărtat învăluit în nori. Curând avea să facă orizontul să ardă, în timp ce se scufundă pentru noapte. În două zile, Perrin avea să fie judecat. El întârziase în mod special, ştia ea, pentru a câştiga mai mult timp pentru ca Asha man să rezolve ciudata problemă cu porţile de acces.

Armata lor creştea, tot mai mulţi oameni inundau la ei. Rapoartele cercetaşilor indicau că şi forţa Whitecloak creştea. Mai încet, dar tot în creştere. În zile ca acestea, o armată era un simbol al forţei şi – cel puţin – al hranei.

Pe apa pârâului de lângă tabăra de război a lui Perrin să înghesuit o masă de copaci. Erau plante atât de ciudate, cu acele rădăcini care se scufundau în apă. Trunchiuri ca de sticlă curgătoare care se strânsese în timp ce se întărea. Nu era nimic asemănător cu ei în Saldaea. Se părea că doi paşi greşiţi aici te-ar putea duce într-o mlaştină.

„Niciun răspuns pentru mine?” întrebă Berelain. Părea

distrasă zilele astea. Mă gândeam. Poate că ar fi bine să trimiţi un trimis în armata Whitecloak. Crezi că Perrin miar permite să merg să vorbesc cu ei? Poate aş putea face un apel personal în numele lui”.

Ea a continuat să aducă în discuţie acest subiect.

— Nu, spuse Faile.

— Stn că el este hotărât asupra acestui proces.

— I. /> J-J

Berelain.

Prima şi-a strâns buzele, dar nu a apăsat mai departe. Cei trei şi-au continuat plimbarea, însoţiţi de zece Fecioare. Odată, Faile s-ar fi putut combina în privinţa atenţiei. Asta înainte să fi fost luată atât de neaşteptat şi atât de uşor.

În depărtare, ea a văzut un mic grup de refugiaţi părăsind tabăra, plecând spre sud-est, traversând ţara. Înainte ca lucrurile să meargă prost cu porţile de acces, aproximativ zece mii fuseseră trimise în zonele rurale din Cairhien. Toţi aveau instrucţiuni să tacă. Perrin nu voia încă să se ştie locaţia lui. Femeile ar fi nemişcate, dar 1*” ’1</lj**71? v. C1 r „— 7

desigur că bărbaţii ar bârfi; au făcut-o mereu.

Puţini ştiau că porţile au eşuat; Perrin le spusese oamenilor că avea nevoie de Asha man puternic, în cazul în care ar fi îndreptăţit cu Mantele Albe. A fost destul de adevărat. Totuşi, unii refugiaţi ceruseră să plece, mergând pe jos. Aceştia, Faile le-a dat bucăţi de aur sau o bijuterie din magazinul Sevannei şi le-a urat numai bine. A fost surprinsă de câţi doreau să se întoarcă la casele care se aflau în ţinuturile controlate de Seanchan.

În ciuda plecărilor, mărimea forţei lui Perrin creştea zi de zi. Faile şi ceilalţi au trecut pe lângă un grup mare care se

antrena cu săbiile. Refugiaţii care hotărâseră să se antreneze erau acum vreo douăzeci şi cinci de mii de oameni. S-au antrenat până târziu în ziua, iar Faile încă mai putea auzi ordinele lătrăte de la Tam.

„Bine”. Berelain îşi continuă gândurile. „Ce va face Perrin? De ce să înfiinţăm acest proces? Vrea ceva de la acele mantii albe”. Ea a păşit în jurul unei rădăcini noduroase. Primul, la fel ca mulţi alţii, a citit mult mai multe în acţiunile lui Perrin decât era de găsit. Ar fi amuzat dacă ar cunoaşte comploturile pe care i le-au atribuit.

Şi ea pretinde că îi înţelege pe bărbaţi, se gândi Faile. Perrin nu era deloc prost şi nici omul simplu pe care pretindea că este uneori. A plănuit, s-a gândit el şi a fost atent. Dar a fost şi direct. Delibera. Când a spus ceva, a vrut să spună serios.

— Sunt de acord cu Berelain, spuse Alliandre. „Ar trebui să plecăm, să plecăm. Sau atacaţi acele mantii albe”.

Faile clătină din cap. „Îl deranjează pe Perrin când oamenii cred că a făcut ceva greşit. Atâta timp cât Whitecloaks continuă să insiste că este un criminal, numele lui nu va fi clar. Era prost şi prost, dar era o nobleţe în asta.

Atâta timp cât nu l-a ucis. Cu toate acestea, ea îl iubea chiar pentru acel simţ al onoarei. Schimbarea lui ar fi prost sfătuită, aşa că trebuia să se asigure că alţii nu profitau de el.

Aşa cum făcea întotdeauna când discutau despre Mantele Albe, Berelain a primit o privire ciudată în ochii ei şi a aruncat o privire – poate inconştientă – în direcţia tabărării lor. Uşoară. Nu avea de gând să mai întrebe dacă poate merge să vorbească cu ei? A venit cu o duzină de motive diferite pentru care dorea.

— 1 – 1 1 x 111 – Faile a observat un grup mare de soldaţi care încercau să arate discret în timp ce ocoleau interiorul taberei, ţinând pasul cu Faile şi gărzile lor de pe promenada lor. Perrin voia să fie bine protejată.

— Acest tânăr Lord Căpitan Comandant, spuse Alliandre cu linişte. „Arăta destul de izbitor în uniforma aceea albă, nu ai spune? Dacă poţi să treci de acea rază de soare de pe mantia lui. Un bărbat atât de frumos”.

„Oh?” spuse Berelain. În mod surprinzător, o culoare caldă’s” e ridica în obrajii ei.

— Întotdeauna am auzit că fiul vitreg al lui Morgase era un bărbat frumos, continuă Alliandre. „Dar nu mă aşteptam să fie atât de... curat”.

— Ca o statuie sculptată din marmură, şopti Berelain, o relicvă din Epoca Legendelor. Un lucru perfect lăsat în urmă. Pentru ca noi să ne închinăm”.

— E acceptabil, spuse Faile cu adulmecare. „Prefer o faţă cu barbă, eu însumi”.

Nu era o minciună – îi plăcea o faţă cu barbă, iar Perrin era chipeş. Avea o putere puternică pentru el, care era destul de atrăgătoare. Dar acest Galad Damodred a fost... ei bine, nu era corect să-l comparăm cu Perrin. Ar fi ca şi cum ai compara un vitraliu cu un dulap făcut de un maestru tâmplar. Ambele erau exemple excelente ale meşteșugului lor şi era greu să le cântăreşti unul faţă de celălalt. Dar fereastra cu siguranţă a strălucit.

Expresia lui Berelain părea îndepărtată. Cu siguranţă a fost luată cu Damodred. Un timp atât de scurt până să se fi întâmplat. Faile i-a spus lui Berelain că găsirea unui alt bărbat pentru atenţia ei ar ajuta la zvonuri, dar comandantul Whitecloak? Oare femeia îşi pierduse orice

simţ?

„Deci ce facem?” întrebă Alliandre în timp ce ocoleau partea de sud a taberei, la jumătatea drumului de la care plecaseră.

— Despre Mantele Albe? întrebă Faile.

— Despre Maighdin, spuse Alliandre. „Morgase”.

„Nu pot să nu simt că a profitat de bunătatea mea”, a spus Faile. „După toate prin care am trecut împreună, ea nu mi-a spus cine este?”

x w – i jw a w – r? l* i-i

— Se pare că eşti hotărât să-i acorzi foarte puţin credit, X 1 * 7 X 7 Z spuse Berelain.

Faile nu a răspuns. Se gândise la ceea ce spusese Perrin şi probabil că avea dreptate. Faile nu ar trebui să fie atât de supărat pe ea. Dacă Morgase chiar fugise de unul dintre Părăsiţi, era un miracol că era încă în viaţă. În plus, ea însăşi minţise despre cine era ea, când la întâlnit prima

1 w 7 – 7 X z X

dată pe Perrin.

De fapt, furia ei era pentru că Morgase urma să-l ludece pe Perrin. Ea a presupus să-l ludece pe Perrin. Maighdin, servitoarea doamnei ar putea fi recunoscătoare, dar Morgase regina l-ar vedea pe Perrin ca pe un rival. Oare Morgase ar trata cu adevărat această judecată în mod corect sau ar profita ea de a discredita un bărbat care se ridicase ca domn?

— Mă simt la fel ca tine, doamnă, spuse Alliandre încet. Şi cum este?”

„KJ X\/ IXXXX x/ Lx. / – Înşelat, spuse Alliandre. „Maighdin a fost prietenul nostru. Credeam că o cunosc”.

— Te-ai fi comportat exact aşa cum a făcut ea în acea

situaţie, spuse Berelam. „De ce să dai informaţii dacă nu 1 z* x trebuie?”

— Pentru că eram prieteni, spuse Alliandre. „După ceea ce am trecut împreună, se dovedeşte că ea este Morgase Trakand. Nu doar o regină – Regina. Femeia este o legendă. Şi ea a fost aici, cu noi, şi ne-a servit ceaiul. Slab”.

„Trebuie să recunoşti”, a spus Faile gânditor, „s-a făcut bine cu ceai”.

Faile se întinse până la gât, atingând şnurul care purta piatra lui Rolan. Nu o purta în fiecare zi, dar o făcea destul de des. Morgase fusese fals în tot timpul în care fuseseră cu Shaido? Sau fusese ea, într-un fel, mai adevărată? Fără titluri la înălţime, ea nu fusese forţată să fie „legendara” Morgase Trakand. În astfel de circumstanţe, nu ar fi mai probabil ca adevărata natură a unei persoane să se manifeste?

Faile apucă cablul. Morgase nu a vrut să întoarcă acest proces împotriva lui Perrin din ciudă. Dar ea ar oferi judecată cu onestitate. Ceea ce însemna că Faile trebuia să fie pregătit şi să se pregătească... În apropiere au auzit X *f* X X X

ţipete.

Faile a reacţionat imediat, întorcându-se spre pădure. A anticipat instinctiv ca Aiel sări din tufişuri pentru a ucide şi a captura şi a simţit un moment de panică pură.

Dar ţipetele veneau din interiorul taberei. Ea a înjurat, întorcându-se, dar a simţit că ceva i-a tras de centură. S-a uitat în jos, tresăriră, şi a văzut cuţitul ei smulgându-se din teacă şi răsturnându-se în aer.

„O bulă de rău!” spuse Berelain, împiedicându-se în lateral.

Faile se abătu, aruncându-se la pământ în timp ce cuţitul ei îi zgâria aerul spre cap. A ratat de aproape. Când Faile s-a ghemuit, a văzut cu o tresărire că Berelain stătea cu fata în jos cu un pumnal, unul care părea – din cauza deterioram cămăşii lui Berelain – să-şi fi rupt drumul de o teacă ascunsă în interiorul mânecii ei.

Dincolo de Berelain, tabăra era în tumult. Refugiaţii practicanţi din apropiere se împrăştiau, săbiile şi suliţele ciocnind aerul din proprie voinţă. Părea de parcă fiecare armă din tabără s-ar fi înviat brusc, ridicându-se să-şi atace stăpânul.

— \ /*r* – i – i – 1 1 – /V j /V – Mişcare. Faile s-a eschivat într-o parte în timp ce cuţitul ei s-a întors după ea, dar o siluetă cu păr alb, în maro, a smuls arma din aer, ţinând-o strâns. Sulin se rostogoli, agăţându-se de ea, cu dinţii scrâşnind în timp ce o smulse din aer şi o trânti pe o piatră, rupând lama din mâner.

S-a oprit din mişcare. Suliţele lui Sulin, însă, s-au smuls din locul lor pe spatele ei şi s-au învârtit în cer, cu vârfurile îndreptate spre ea.

„Alerga!” spuse Fecioara, întorcându-se şi încercând să înfrunte toate cele trei suliţe deodată.

„Unde?” întrebă Faile, ridicând o piatră de pe pământ. „Armele sunt peste tot”. Berelain se lupta cu pumnalul ei. O apucase, dar se lupta cu ea, smulgându-i braţele dintr-o parte în alta. Alliandre era înconjurat de trei cuţite. Uşoară! Faile s-a simţit brusc norocos că a purtat doar unul azi.

Câteva dintre Fecioare au intrat să o ajute pe Alliandre, aruncând cu pietre în cuţite, ocolind suliţele care se aruncau spre ei. Berelain era singur.

Ci J A X A 11* 1 * J * * J I WJJ 1 w

Strângând din dinţi – simţindu-se pe jumătate prost că a ajutat-o pe femeia pe care o ura – Faile a sărit şi şi-a pus mâinile peste ale lui Berelain, împrumutându-şi puterea pe cea a Primului. Împreună, au smuls pumnalul în lateral, spre pământ, unde au putut să-i înfige vârful în pământ. Când au făcut-o, în mod remarcabil, s-a oprit din mişcare.

Faile îl eliberă ezitant, apoi ridică privirea spre Berelain dezordonat. Femeia şi-a apăsat mâna dreaptă de cealaltă palmă, stingând sângele de la o tăietură pe care o făcuse. Ea dădu din cap către Faile. „Mulţumesc”.

„Ce a oprit-o?” întrebă Faile, cu inima bătând. Din jurul taberei răsunară strigăte. Blestem. Sunete de la arme.

„Mizeria?” întrebă Berelain îngenunchind.

Faile îşi înfipse degetele în lut. Se întoarse, observând alarmată că una dintre Fecioare era doborâtă, deşi alţii doborâseră câteva dintre suliţele zburătoare. Faile a aruncat mâna ei de pământ într-unul care încă se biciuia.

Când murdăria a atins suliţa, arma a căzut. Sulin o văzu, cu ochii mari în spatele feţei ei voalate. A scăpat pietrele pe care le mânuise şi a luat o mână de pământ, împroşcând-o peste cap, în timp ce o suliţă îi împingea inima.

Murdăria l-a oprit şi a căzut la pământ. În apropiere, soldaţii care îl urmăreau să-l păzească pe Faile şi pe ceilalţi se simţeau mai rău. Se întoarseră într-un cerc, folosându-şi scuturile pentru a bloca armele care soseau, strânseră cu expresii îngrijorate.

Iiti iii 1 i-l „i-l – i-a 1 îi

„Repede!” le spuse Faile Fecioarelor, mfipând ambele mâini în pământ. „Împrăştie vestea! Să ştie ceilalţi cum să oprească armele!” A aruncat pământ în pumnalele de lângă Alliandre, aruncând două dintr-o singură aruncare, apoi a

început să alerge spre soldaţii din apropiere.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze, Galad, spuse Morgase încet. „Nu puteai să ştii ce se întâmplă în Cetatea Luminii. Erai la leghe şi leghe distanţă”.

Stăteau în cortul lui, cu scaunele unul faţă în faţă, iar lumina după-amiezii strălucea pe pereţi. Galad stătea cu mâinile împreunate în faţa lui în timp ce se apleca în faţă. Atât de griiuliu. Şi-a amintit primele impresii despre el, cu mult timp în urmă, când se căsătorise cu tatăl lui. Copilul mic făcuse pur şi simplu parte din înţelegere şi, în timp ce Morgase îl adoptase, ea îşi făcuse mereu griji că se simţea mai puţin iubit decât fraţii săi.

Galad fusese întotdeauna atât de solemn. Rapid să subliniez când cineva a făcut ceva greşit. Dar, spre deosebire de alţi copii – în special de Elavne –, el nu îşi folosise cunoştinţele ca armă. Ar fi trebuit să vadă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că va fi atras de Whitecloaks pentru viziunea lor despre o lume care era alb-negru. L-ar fi putut pregăti mai bine? I-a arătat că lumea nu era alb-negru – nici măcar nu era gri. Era plin de culori care uneori nu se încadrau în niciun spectru de moralitate.

El

Îşi ridică privirea, cu mâinile încă strânse, cu ochii tulburaţi. „Am acuzat-o greşit pe Valda. Când m-am dus la el, i-am spus că cer Procesul Sub Lumină pentru că te-a abuzat şi te-a ucis. Jumătate a greşit. Am făcut ceva unde am greşit, cel puţin parţial. Indiferent de acest fapt, sunt mulţumit că l-am ucis”.

Respiraţia i s-a blocat în gât. Valda fusese considerat unul dintre cei mai mari spadasini în viaţă. Şi Galad îl învinsese într-un duel? Tineretul ăsta? Dar nu mai era un tânăr. Galad

făcuse alegerile lui, iar ei îi era greu să-l judece pentru ele. În anumite privinţe, păreau mai admirabile decât propriile ei alegeri.

— Ai făcut bine, spuse ea. „Valda era un şarpe. Sunt sigur că el a fost în spatele morţii lui Niall. Galad, ai făcut un serviciu lumii”.

El a dat din cap. „Pentru ceea ce ţi-a făcut, a meritat moartea. Dar va trebui să eliberez o declaraţie oricum”. Se ridică, strângându-şi mâinile la spate în timp ce mergea, hainele albe părând să strălucească în lumină. „Voi explica că acuzaţia mea de crimă a fost falsă, dar că Valda încă merita moartea pentru celelalte infracţiuni ale sale. Infracţiuni grave”. S-a oprit o clipă. „Aş fi vrut să fi ştiut”.

— Nu ai fi putut face nimic, fiule, spuse ea. „Captivitatea mea a fost vina mea. Pentru că am încredere în duşmanii mei.

Galad a făcut semn cu mâna. „Nu s-a rezistat lui Gaebril, dacă ceea ce ai auzit este adevărat. Cât despre captivitatea voastră, nu aţi avut încredere în duşmanii voştri. Ai fost trădat, ca noi toţi, de Valda. Copiii nu sunt niciodată duşmanii unei persoane care umblă în Lumină”.

— Şi Perrin Aybara? ea a întrebat.

„Proiecte din umbră”.

„Nu, fiule. Nu-mi plac unele dintre lucrurile pe care le face, dar vă promit că este un om bun”.

„Atunci procesul va dovedi asta”, a spus Galad.

„Bărbaţii buni pot face greşeli. Dacă procedaţi cu asta, s-ar putea termina într-un mod pe care niciunul dintre noi nu şi-l dori”.

Galad încremeni, încruntat.

— Mamă, insinuezi că ar trebui să i se permită să scape de

crimă?

— Vino, spuse ea făcând un gest. „Aşază-te înapoi. Mă ameţeşti cu pasul ăsta”.

Poate că ajunsese la poziţia de Lord Căpitan Comandant abia de curând, dar de la părea să se încurce să primească un ordin. S-a aşezat, totuşi.

În mod ciudat, se simţea din nou ca o regină. Galad nu o văzuse în lunile grele. El a considerat-o ca pe bătrâna Morgase, aşa că în jurul lui, ea se simţea de fapt ca bătrâna – AA A7° X

Morgase. Aproape.

KT – 11JX – 4V, 1 4/K

Niall o ţinuse prizonieră, dar o respectase şi începuse să se gândească că ar putea fi capabilă să-l respecte şi pe el. Ce se întâmplase cu tabla în care ea şi Niall jucaseră cu pietre atât de des? Ura să se gândească la asta ruptă în A l-/ A

atacul Seanchan.

Oare Galad ar deveni un Lord Căpitan Comandant ca Niall, sau poate cineva mai bun? Regina din ea, Regina s-a trezit din nou, a vrut să găsească o modalitate de a-şi scoate lumina şi de a înăbuşi umbră.

— Galad, spuse ea. „Ceea ce ai de gând să faci?”

„Despre proces?”

„Nu. Cu această armată a ta”.

„Vom lupta la Ultima Bătălie”.

— Admirabil, spuse ea. „Dar ştii ce înseamnă asta?” „Înseamnă să lupţi alături de Dragonul Renăscut”. „Şi Aes Sedai”.

„Putem servi alături de vrăjitoare pentru un timp, dacă este în numele binelui mai mare”.

Ea închise ochii, expirând. „Galad, ascultă-te. Le numeşti

vrăjitoare? Te-ai dus să te antrenezi cu ei, poate ca w 1 7 – I – I x să devii Gardien!”

„Da”.

Ea a deschis ochii. Părea atât de serios. Dar chiar şi cel mai mortal şi mai violent dintre câini ar putea fi serios.

— Ştii ce i-au făcut lui Elayne, mamă? el a întrebat.

— Adică să o pierzi? Morgase încă nutrenea mânie din cauza asta.

„Au trimis-o în misiune”, a spus el, cu vocea împletită de dezgust. „Au refuzat să mă lase să o văd, probabil pentru că era pusă în pericol. Am întâlnit-o mai târziu, în afara Turnului”.

„Unde a fost ea?” întrebă Morgase, nerăbdător.

„Aici, în sud. Oamenii mei le numesc pe vrăjitoare Aes Sedai. Uneori, mă întreb cât de departe este de adevăr”.

„Galad…”

„Nu toate femeile care deţin Puterea Unică sunt rele în mod inerent”, a spus el. „Aceasta este o tradiţie greşită a Copiilor. Calea Luminii nu face această afirmaţie; spune doar că tentaţia de a folosi Puterea Unică poate corupe. Cred că femeile care conduc acum Turnul Alb şi-au lăsat planurile şi comploturile egoiste să le orbiteze”.

Ea dădu din cap, nedorind să argumenteze. Mulţumesc Luminii Elaida nu a fost aici să audă această logică!

— Oricum, spuse el. „Vom lupta alături de ei, de Dragonul Renăscut şi de această Perrin Aybara dacă va fi nevoie. Lupta împotriva Umbrei depăşeşte toate celelalte preocupări”.

„Atunci să ne alăturăm acestei lupte”, a spus ea. „Galad, uită de acest proces! Aybara intenţionează să desfiinţeze o parte din armata sa şi să-i dea restul lui 1 I ri” Îl *7 îi 1*

al’ Thor”.

Îi întâlni privirea, apoi dădu din cap. „Da. Văd acum că Modelul te-a condus la mine. Vom călători cu tine. După ce procesul s-a terminat”.

Ea a oftat.

— Nu fac asta prin alegere, spuse Galad, ridicându-se din nou. „Aybara însuşi a sugerat să fie judecat. Conştiinţa omului cântăreşte împotriva lui şi să-i refuzi această oportunitate ar fi greşit. Lăsaţi-l să-şi dovedească nevinovăţia nouă şi lui însuşi. Atunci putem continua. El ezită, întinzând mâna şi atingând sabia cu teacă albă de pe masa de toaletă. „Şi dacă vom continua fără el, atunci el se va odihni în Lumină, după ce a plătit pentru crimele sale”.

„Galad”, a spus ea, „ştii că Lini a fost printre oamenii pe care i-ai luat din tabăra lui Perrin”.

„Ar fi trebuit să vorbească, să mi se dezvăluie. Aş fi eliberat-o”.

„Şi totuşi nu a făcut-o. V-am auzit cu toţii, dar aţi ameninţat că veţi executa prizonierii dacă Perrin nu vine la luptă. Chiar ai fi făcut asta?”

„Sângele lor ar fi fost pe capul lui”.

— Sângele lui Lini, Galad?

„Eu… aş fi văzut-o printre ei şi aş fi îndepărtat-o de

— 1 77 7 7 7

pericol”.

— Deci i-ai fi ucis pe ceilalţi, spuse Morgase. „Oameni care nu au greşit, care nu erau nevinovaţi decât să fie înşelaţi de Aybara?”

„Execuţiile nu ar fi avut loc niciodată. A fost doar o ameninţare”.

11 z-x 7 – „Îl

„O minciună”.

„Bah! Ce rost are asta, mamă?”

— Ca să te pun pe gânduri, fiule, spuse Morgase. „În moduri pe care ar fi trebuit să le încuralez înainte, mai degrabă decât să te las la iluziile tale simple. Viaţa nu este atât de uşoară ca aruncarea unei monede, cu o faţă sau cealaltă. Ţi-am spus vreodată despre procesul lui Tham Felmley?

Galad clătină din cap, părând iritat.

„Ascultă la mine. Era zidar în Caemlyn, unul reputat. A fost acuzat că şi-a ucis fratele în primele zile ale domniei mele. Avea destulă reputaţie, iar cazul era destul de important, încât l-am judecat eu însumi. S-a spânzurat la capătul ei”.

„Un final potrivit pentru un criminal”.

— Da, spuse Morgase. „Din păcate, criminalul a fost eliberat. Unul dintre lucrătorii săi chiar făcuse fapta. Nu a ieşit decât doi ani mai tarzm, când bărbatul a fost luat pentru o altă crimă. A râs de noi atunci, în timp ce l-am spânzurat. Felmley fusese nevinovat tot timpul. Omul adevărat, criminalul, a fost unul dintre cei care l-au condamnat în timpul procesului iniţial”.

Galad a tăcut.

„Este singura dată”, a spus Morgase, „în care ştiu sigur că am spânzurat pe cineva din greşeală. Deci spune-mi, Galad. Ar trebui să atar pentru greşeala mea de a condamna un om nevinovat?”

— Ai făcut tot ce ai putut, mamă.

„Şi încă e mort un om care nu merita.

Galad părea tulburat.

„Copiilor le place să vorbească despre Lumina care îi protejează”, a spus Morgase, „de a-şi ghida judecata şi de a

conduce oamenii către justiţie. Nu aşa funcţionează, Galad. Valda, pretinzând binecuvântarea Luminii, putea face 1 – /K-l/K – j lucruri groaznice. Şi eu, sperând în ajutorul Luminii, am ucis pe nedrept”.

„Nu spun că Aybara este nevinovată. N-am auzit destule oricum. Dar vreau să înţelegi. Uneori un om bun poate greşi. Uneori, este potrivit să-l pedepseşti. Alteori, pedeapsa nu serveşte nimănui, iar cel mai bun lucru de făcut este să-l laşi să continue şi să înveţe. Aşa cum am continuat şi am învăţat, după ce am făcut o judecată atât de slabă”.

Galad se încruntă. A fost bine. În cele din urmă, clătină din cap, cu chipul limpezindu-se. „Vom vedea ce va aduce procesul. Aceasta”.

Afară s-a auzit o bătaie în stâlp. Galad se întoarse, încruntarea lui adâncindu-se. „Da?”

— Lordul meu căpitan comandant, spuse un Manta Albă, ridicând somnul şi păşind în cort. Era un bărbat slăbit, cu ochi înfundaţi, care aveau pete întunecate sub ei. Tocmai am primit vesti din tabăra creaturii Aybara. Ei cer să amâne ziua procesului”.

Galad se ridică. „Cu ce scop?” el a cerut.

— O tulburare în tabăra lor, susţin ei, spuse Manta Albă. „Ceva despre răniţi care au nevoie de îngrijire. Lordul meu Căpitan Comandant... este evident un truc. Un fel de truc. Ar trebui să-i atacăm sau, cel puţin, să negăm această extindere fără sens”.

Galad ezită. Se uită la Morgase.

— Nu este niciun truc, fiule, spuse ea. „Pot să-ţi promit asta. Dacă Aybara spune că are nevoie de mai mult timp, este sincer cu tine.

— Bah, spuse Galad, făcându-i cu mâna mesagerului. Voi lua în considerare. Pe lângă lucrurile pe care le-ai spus, mamă. Poate că ceva timp suplimentar de luat în considerare ar fi… binevenit”.

— Canalizatorii spun că muncesc cât de mult pot, explică Gaul, mergând lângă Perrin în tabără, în timp ce verificau diferitele secţiuni. „Dar ei spun că ar putea dura zile pentru a vedea pe toată lumea”.

Soarele se scufunda spre orizont, dar probabil că va fi o noapte lungă pentru mulţi dintre ei, îngrijind răniţii. Mii au fost răniţi, deşi majoritatea rănilor – din fericire – nu erau rele. Pierduseră nişte oameni. Prea mulţi, poate atâţia câte căzuseră din cauza muşcăturilor de şarpe.

Perrin mormăi. Gal însuşi avea braţul într-o praştie; îşi apărase suliţele, doar pentru ca una dintre săgeţile lui aproape să-l omoare. O blocase cu antebraţul. Când Perrin a întrebat, a râs şi a spus că trecuseră ani de când nu se împuşcase cu propria lui săgeată. Aiel umor.

x X – X-j X *” 1 T A Fi L 1 1 O 77 7\. 1

„Am primit răspunsuri de la Whitecloaks?” întrebă Perrin, întorcându-se către Aravine, care mergea pe cealaltă parte.

— Da, spuse ea. „Dar nimic specific. Comandantul lor a spus că s-ar „gândi” să ne acorde mai mult timp”.

— Ei bine, nu el este cel care va decide, spuse Perrin, intrând în secţiunea Mayener a taberei pentru a verifica oamenii lui Berelain. „Nu voi risca o luptă cu un sfert din oamenii mei răniţi şi Asha manul meu mort obosit de Vindecare. Mergem la acest proces când spun aşa, iar dacă Damodred nu este de acord, poate merge înainte şi ne atacă”.

Gaul a mormăit de acord. Îşi purta suliţele, dar Perrin

observă că erau legate mai strâns la locul lor decât de obicei. Aravine purta un felinar, deşi încă nu fusese nevoie să-l aprindă. De asemenea, anticipa o noapte târzie.

— Anunţă-mă când se întorc Tam şi Elyas, îi spuse Ti – 1 – 07 1 TI – w

Perrin lui Gaul. Perrin îi trimisese pe fiecare separat să viziteze satele din apropiere şi să se asigure că oamenii de acolo – cei care nu se alăturaseră unei armate în trecere – nu suferiseră din cauza bula răului.

Berelain se liniştise, cu mâna bandajată. Ea i-a dat ea însăşi raportul, din cortul ei, spunând câţi dintre soldaţii ei fuseseră răniţi, dând numele bărbaţilor pe care îi pierduseră. Doar şase din tabăra ei.

Perrin a căscat când a părăsit cortul, trimiţându-l pe Aravine să verifice Aes Sedai. Gaul fugise să ajute la transportul unora dintre răniţi, iar Perrin se trezi singur în timp ce mergea pe poteca către secţiunea de tabără a lui A 1 1 – X 1 ul XX 7

Alliandre.

Ciocanul lui nu încercase să-l omoare. Din câte ştia el, era singura armă de pe cineva care nu a răspuns la balonul răului. Ce a însemnat?

El a clătinat din cap, apoi a ezitat, oprindu-se în gânduri când a auzit pe cineva alergând pe potecă spre el. A prins mirosul lui Tam şi s-a întors să-l întâlnească pe i w x i i i i zj x bărbatul robust când a sosit.

— Perrin, fiule, spuse Tam, fără suflare din cauza alergării. „Tocmai s-a întâmplat ceva neobişnuit”.

„Bula răului a lovit satul?” întrebă Perrin, alarmat. „Oamenii au fost răniţi?”

— Oh, nu, spuse Tam. „Nu aia. Satul era bine. Nici măcar

nu au observat că ceva nu este în neregulă. Acesta este altceva”. Tam mirosea ciudat. Gânditor, îngrijorat.

Perrin se încruntă. „Ce? Ce se întâmplă?”

„Eu… ei bine, trebuie să plec, fiule”, a spus Tam. „Părăsiţi tabăra. Nu ştiu când mă voi întoarce”.

„Este acesta”.

— Nu are nimic de-a face cu Mantele Albe, spuse Tam. „Mi s-a spus că nu pot spune multe. Dar este vorba despre Rand”.

Culorile se învârteau. Rand a mers pe holurile Pietrei Lacrimii. Expresia lui era întunecată. Periculos.

— Perrin, spuse Tam, cred că trebuie să fac asta. Îl implică pe Aes Sedai şi trebuie să te părăsesc acum. Nu pot spune altceva. M-au pus să jur”.

Perrin se uită în ochii lui Tam şi văzu sinceritatea de acolo. El a dat din cap.

„Bine atunci. Ai nevoie de ajutor? Cineva să meargă cu tine, oriunde ai merge?”

O

să fiu bine, spuse Tam. Mirosea stânjenit. Ce s-a întâmplat? „Voi încerca să-ţi ajut ceva, fiule”. Îşi puse o mână pe umărul lui Perrin. „Te-ai descurcat bine aici. Sunt mândru de tine, şi tatăl tău ar fi şi el. Tine-o aşa. Ne vedem la Ultima Bătălie, dacă nu înainte”.

Perrin dădu din cap. Tam s-a grăbit spre cortul lui, poate să-şi facă bagajele.

Era greu să arăţi regal în timp ce era dus pe un zid al oraşului Caemlyn, dar Elayne a făcut tot posibilul. Uneori, să obţii ceea ce îţi doreai a fost mai important decât să arăţi regal.

Odihna la pat! Pentru o regină! Ei bine, pentru a-l

împiedica pe Melfane să plutească deasupra ei, ea a jurat că va sta de pe picioare. Dar nu spusese nimic despre a rămâne în dormitorul ei.

Patru gardieni transportau aşternutul sus pe umeri. – i – îi w îi i 7 i – i I 1 – Elayne stătea în siguranţă între cotiere, purtând o rochie purpurie, părul periat cu grijă, şi coroana de trandafiri a lui Andor deasupra capului.

Ziua era mohorâtă, vremea devenind caldă, cerul încă întunecat de nori. A prevăzut un moment pentru a se simţi vinovată că i-a făcut pe bieţii bărbaţi, în uniformă, să o ducă prin această căldură de început de vară. Dar aceşti bărbaţi aveau să călărească la luptă în numele ei; puteau suporta vremea puţin caldă. Cât de des au primit Gardienii onoarea de a-şi duce regina, oricum?

Birgitte a păşit pe lângă pat, iar legătura a indicat că era amuzată. Elayne se temea că va încerca să oprească această excursie, dar în schimb râsese! Birgitte trebuie să fi stabilit că activităţile din această zi – deşi trebuiau să o M

elfane – nu reprezentau un risc real pentru Elayne sau bebeluşii ei. Pentru Warder, asta însemna că aceasta era o oportunitate de a o vedea pe Elayne defilând prin oraş arătând prosteşte.

X i-11 7 v. X 7 – r-x – j-k – 1

Elayne tresări. Ce ar spune oamenii? Regina, călare pe un aşternut, fiind dusă la zidul exterior? Ei bine, Elayne nu era pe cale să lase zvonurile să o împiedice să vadă testul direct şi nu era pe cale să fie hărţuită de o moaşă tiranică.

Avea o vedere destul de mare de pe perete. Câmpurile care duceau la Aringill erau deschise în stânga ei; oraşul se agita în dreapta ei. Câmpurile acelea erau prea maronii. Rapoartele din jurul tărâmului erau îngrozitoare. Nouă

câmpuri din zece eşuaseră.

Îi * * 1 * 1 – 1 1 7 1 /Kw-i 1 * I I 11

Portarii lui Elayne au dus-o până la una dintre turnulele din zid, apoi s-au lovit de un zgomot când şi-au dat seama că stâlpii de pe aşternut erau prea lungi pentru a face viraje pe scările din interiorul turnului; demonstraţia trebuia să aibă loc deasupra ei. Din fericire, existau mânere scurte alternative doar pentru astfel de situaţii. Au scos stâlpii, au trecut la mânere şi au continuat.

În timp ce o duceau în sus, ea şi-a distras atenţia gândindu-se la Cairhien. Casele nobile de acolo pretindeau că aşteaptă cu nerăbdare sosirea ei pentru a prelua tronul şi, totuşi, niciuna nu a oferit mai mult decât cel mai flasc sprijin. Daes Dae mar era pe deplin în vigoare, iar postura pentru ascensiunea lui Elayne – sau eşecul ei de a urca – începuse în momentul în care Rand menţionase că intenţiona ca naţiunea să fie a ei.

În Cairhien, o sută de vânturi politice diferite au suflat întotdeauna în o sută de direcţii diferite. Ea nu a avut timp să înveţe toate facţiunile diferite înainte de a prelua tronul. În plus, dacă era Văzută ca jucând jocul, ar putea fi văzută ca pe cineva de învins. A trebuit să găsească o modalitate de a pune mâna pe Tronul Soarelui fără a se amesteca prea mult în politica locală a Casei.

Aşternutul lui Elayne a scârţâit şi a urcat pe buza turnului. În vârful turnului, Aludra stătea cu unul dintre dragonii ei prototip. Tubul de bronz era destul de lung şi aşezat într-un cadru de lemn. A fost doar un manechin, pentru afişare. Un al doilea dragon funcţional fusese aşezat în vârful următorului turn de jos perete. Era destul de departe încât Elayne să nu fie în pericol dacă ceva nu mergea bine.

Femeia zveltă Taraboneră părea să nu se gândească la faptul că îi dădea reginei unei ţări străine o armă care poate schimba lumea; tot ce părea să-şi dorească Aludra era o modalitate de a se întoarce la Seanchan, sau aşa îi explicase Mat. Elayne petrecuse ceva timp cu femeia în timp ce călătorea cu menajeria lui Luca, dar încă nu era sigură cât de demnă de încredere era. L-ar pune pe Maestrul Norry să o supravegheze.

T'i 1 1 X k „/ 1 – 2? – Presupunând, desigur, că dragonii au funcţionat. Elayne le mai aruncă o privire oamenilor de jos. Abia atunci şi-a dat seama cât de sus era cu adevărat. Uşoară!

Sunt în siguranţă, îşi aminti ea. Vizionarea lui Min. Nu că i-ar fi spus ceva de genul lui Birgitte, nu mai mult. Şi intenţiona să înceteze să-şi asume atâtea riscuri. Acesta nu a fost un risc. Nu chiar.

S-a întors înainte să ameţească şi să inspecteze dragonul mai atent. Avea forma unui clopot mare de bronz, deşi mai lung şi mai îngust. Ca o vază enormă întoarsă pe o parte. Elayne primise mai mult de o misivă de la fondatorii de clopoţei ai oraşului. Aludra a insistat ca ordinele ei să fie îndeplinite întocmai şi i-a forţat pe bărbaţi să modeleze tubul de trei ori.

În noaptea precedentă, târziu, se auzise un trosnet puternic în oraş. De parcă un zid de piatră ar fi căzut undeva sau ar fi lovit un fulger. În această dimineaţă, Elayne primise un bilet de la Aludra.

— 1 C L i K T 1 – Primul test a fost un succes, se citise. Ne întâlnim astăzi pe zidul oraşului pentru demonstraţie.

— Maiestatea Voastră, spuse Aludra. „Eşti… bine, da?"

— Voi fi bine, Aludra, spuse Elayne, încercând să-şi

păstreze demnitatea.

— Dragonul este gata?

— Este, spuse Aludra. Purta o rochie lungă, maro, cu părul ondulat negru slăbit, coborându-i până la talie. De ce nu împletiţi astăzi? Aludra nu părea să-i pese de bijuterii, iar Elayne nu o văzuse niciodată purtând vreuna. Un grup de cinci bărbaţi din Banda Mâinii Roşii a lui Mat stătea alături de ea, unul purtând ceea ce părea a fi un fel de perie de horn. Altul avea în mâini o sferă de metal, iar altul purta un mic butoi de lemn.

Elayne putea vedea un grup similar pe turnul de lângă. Cineva de acolo a ridicat o pălărie în aer şi i-a făcut cu mâna. Se părea că Mat voia să privească din turn cu dragonul lucrător. Om nebunesc. Dacă lucrul ar exploda ca o floare de noapte?

„Demonstraţia, atunci”, a spus Aludra, „o să începem. Aceşti oameni de aici vă vor arăta ce se face pe celălalt turn”. Ea ezită când o privi pe Elayne.

— Majestatea Sa, cred că ar trebui să o sprijinim, astfel încât să poată vedea ecranul.

Câteva minute mai târziu, localizaseră nişte cutii mici pe care să le aşeze sub aşternut şi să o ridice pe Elayne, astfel încât să poată vedea peste crenelările turnului. Se părea că ceva fusese construit pe un deal îndepărtat, deşi X 1 L L – 1 – 11 X w 1 L 1 XwAll 7

era prea departe pentru ca Elayne să-l înţeleagă. Aludra a scos mai multe ochelari de ochi şi le-a întins câte unul lui Elayne şi Birgitte.

Elayne îşi ridică paharul la ochi. Îmbrăcarea manechinelor. Aludra aşezase vreo cincizeci dintre ei în rânduri pe dealul îndepărtat. Uşoară! De unde luase atât de multe? Probabil,

Elayne ar primi nişte missive pronunţate de la producătorii de rochii din oraş.

Mat promisese că asta va merita practic orice cost. Desigur, acesta a fost Mat. Nu era chiar cea mai de încredere persoană din jur.

Nu el este cel care a pierdut un ter angreal nepreţuit în faţa Umbrei, îşi aminti ea. Ea se strâmbă. În geantă, ea 7 ljw 71 * w 1” 1 T-1 *” 1 – J 1

avea o altă replică a capului de vulpe. Era una dintre cele trei pe care le crease până acum. Dacă urma să fie închisă în patul ei, atunci ar putea la fel de bine să-şi folosească timpul. Ar fi mult mai puţin frustrant dacă ar putea canaliza în mod constant.

Toate cele trei medalioane cu cap de vulpe au funcţionat ca prima replică. Ea nu putea canaliza în timp ce purta unul, iar o ţesătură puternică i-ar putea copleşi. Chiar avea nevoie de acel spate original pentru studii suplimentare.

— Poţi vedea, Maiestate, spuse Aludra cu o voce înţepenită, parcă neobişnuită să facă o demonstraţie, că am încercat să recreăm condiţiile în care ai putea folosi dragonii, da?

Numai că, în loc de cincizeci de manechine, vom avea o sută de mii de trolloci, se gândi Elayne.

— Următorul turn, ar trebui să te uiţi la el, spuse Aludra, făcând un gest.

Elayne întoarse paharul să se uite la următorul turn de jos perete. Putea vedea acolo cinci membri ai trupei, îmbrăcaţi în uniforme, aşteptând alături de un alt dragon. Mat se uita în chestie, chiar în josul tubului „Aceştia s-au antrenat oarecum pe dragoni”, a continuat Aludra „Dar nu au eficienţa pe care mi-aş dori eu. Vor face deocamdată, da?”

Elayne îşi coborî paharul în timp ce bărbaţii trăgeau tubul manechin înapoi – era pe un set de roţi – şi îl rotiră puţin în sus, spre cer. Unul a turnat nişte pulbere neagră din butoiul lui, apoi altul a îndesat într-un pachet de ceva. Acesta a fost urmat de bărbatul cu stâlpul lung, care l-a izbit în tub. Nu era o perie de horn pe care o ţinea, ci un fel de unealtă folosită pentru ambalare.

— Arată ca pudra din interiorul unei floare de noapte, spuse Birgitte. Se simţea precaută.

A 1 1 – w 7 – w.

— I – I – I

Aludra îi aruncă o privire către Gardien. „Şi de unde ştii ce se află în interiorul unei floare de noapte, Maerion? Îţi dai seama cât de periculos este să deschizi una dintre ele, da?

Birgitte a ridicat din umeri.

Aludra s-a încruntat, dar nu a primit niciun răspuns, aşa că a respirat adânc şi s-a calmat. „Dispozitivul, este perfect sigur. L-am pus pe celălalt dragon să facă tragerea, aşa că nu ar fi niciun pericol, da? Dar oricum nu ar exista pericol. Castingul este bun, iar calculele mele sunt perfecte”.

— Elayne, spuse Birgitte, încă cred că ar fi mai bine să ne uităm de la zidul de jos. Chiar dacă acesta de lângă noi nu va fi aprins”.

„După tot ce am trecut ca să ajung aici sus?” întrebă Elayne. „Nu, mulţumesc. Aludra, poţi continua”.

Ea ignoră supărarea lui Birgitte. Oare Aludra chiar credea că poate lovi unul dintre manechinele alea de îmbrăcăminte cu sfera ei de fier? Era un drum lung de parcurs, iar sfera era atât de mică, abia mai largă decât palma întinsă a unui bărbat. Investise Elayne tot acest efort pentru a obţine ceva care să funcţioneze mai prost decât o catapultă? Acest

dragon suna de parca şi-ar putea arunca sfera mai departe, dar bolovanii aruncaţi de o catapulta 1 1 x – x erau de multe ori mai mari.

Bărbaţii au terminat. Bărbatul rămas a atins o torţă mică de o siguranţă care ieşea din sferă şi a rostogolit-o în tub; apoi au întors tubul spre exterior.

III *T* OII A 1 1 X – 1 1 1 1 *

„Vezi?" spuse Aludra, mângâind dragonul. „Cel mai bine este trei bărbaţi. Patru pentru siguranţă, în caz că unul cade. S-ar putea face treaba dacă ar trebui, dar ar fi lent".

Bărbaţii s-au dat înapoi când Aludra a scos un steag roşu. Ea o ridică în aer, făcând semn celeilalte echipe de pe turnul următor de jos perete. Elayne se concentră asupra lor cu paharul. Unul purta o torţă mică. Mat îl privi cu o. X. v x 7 X

expresie curioasă.

aii – i /k i i i i i – i

Aludra îşi coborî steagul. Soldatul şi-a atins torţa – w i J i 1 S* f f aprinsă de partea dragonului.

j 1 1 * X? i i 1 i – Sunetul exploziv care a urmat a fost atât de puternic încât l-a făcut pe Elayne să sară. Bum-ul era la fel de ascuţit ca un tunet şi ea auzi în depărtare ceea ce părea un ecou al exploziei. Şi-a ridicat o mână la sân şi şi-a amintit să tragă respiraţia.

TTI X 7 1 J1 1 1 * 1 1

Un buzunar de pe versantul muntelui a explodat într-o pulverizare masivă de praf şi pământ. Pământul părea să tremure! Era ca şi cum un Aes Sedai ar fi sfâşiat pământul cu o ţesătură, dar Puterea Unică nu fusese folosită deloc.

Aludra părea dezamăgită. Elayne şi-a ridicat oglinda spre ochi. Explozia ratase manechinele de îmbrăcăminte cu vreo

douăzeci de paşi, dar făcuse o gaură în pământ lată de cinci paşi. Mingea a explodat ca o floare de noapte pentru a provoca asta? Acest dispozitiv nu era doar o catapultă sau un trebuchet îmbunătăţit; era altceva. Ceva capabil să zdrobească o sferă de fier în pământ cu atâta forţă încât a deschis o gaură, apoi poate a explodat de la sine.

De ce, ar putea căptuşi un perete întreg cu aceşti dragoni! Cu toţi trăgând împreună…

Aludra îşi ridică din nou steagul; Elayne a privit cu paharul cum bărbaţii de pe turnul alăturat curăţau, apoi reîncărcau tubul. Mat îşi ţinea urechile şi se încruntă, ceea ce îi dădu lui Elayne un zâmbet. Chiar ar fi trebuit să privească din turnul ei. Procesul de reîncărcare a durat foarte puţin, poate trei minute. Şi Aludra a spus că intenţionează să vadă că se întâmplă mai repede?

Aludra a scris un set de ordine şi le-a trimis oamenilor grin mesager. Au schimbat uşor poziţia dragonului. Şi-a uturat steagul; Elayne s-a pregătit pentru o nouă explozie, dar totuşi a sărit când a venit.

De data aceasta, explozia a fost puternică, lovind chiar în centrul rangului de manechine de îmbrăcăminte. Rămăşiţele lor zdrenţuite se învârteau prin aer. Lovitura a distrus cinci sau şase şi a doborât o duzină bună dintre ei.

Cu capacitatea de a trage la fiecare două minute, de a lovi atât de departe şi de a face o astfel de distrugere, aceste arme ar fi mortale. La fel de mortal ca damane, poate. Birgitte încă se uita prin oglindă şi, în timp ce chipul ei era impasibil, Elayne simţi uimirea femeii.

„Arma, ţi se pare plăcută?” întrebă Aludra.

— Mi se pare plăcut, Aludra, spuse Elayne zâmbind. „Mi se pare într-adevăr plăcut. Resursele întregului oraş sunt ale

tale, resursele întregului Andor. Mai sunt câţiva fondatori de clopoţei în Andor”. Ea aruncă o privire către Iluminator. „Dar trebuie să păstrezi secrete planurile şi proiectele. Voi trimite Garzi cu tine. Nu ne putem permite să lăsăm pe memnul dintre fondatorii de clopoţei să ia în considerare valoarea de a pleca de acasă şi de a vinde informaţii inamicilor noştri”.

— Atâta timp cât nu ajung la Seanchan, spuse Aludra, nu-mi pasă.

— Ei bine, da, spuse Elayne. „Şi eu sunt cel care va vedea aceste lucruri folosite în mod corespunzător. Am nevoie de un jurământ din partea ta, Aludra.

Femeia a oftat, dar i-a dat. Elayne nu avea de gând să-i întoarcă împotriva altcuiva decât Trollocs şi Seanchan. Dar s-ar simţi mult mai în siguranţă în legătură cu naţiunea ei, ştiind că le avea la dispoziţie.

Ea a zâmbit când se gândea la asta şi i-a fost greu să-şi stăpânească entuziasmul. Birgitte coborî în cele din urmă paharul. Se simţea… solemnă.

I I îi I I A, 17 w – l-I 1 A – „11 a-i

„Ce?” întrebă Elayne în timp ce Gărzile luau pe rând paharul ei, inspectând devastarea. A simţit o indigestie ciudată. Oare mâncase ceva rău la prânz?

— Tocmai s-a schimbat lumea, Elayne, spuse Birgitte, clătinând din cap, împletitura lunga leganându-se uşor. „S1 * 1 1 C i A fi a schimbat într-un mod foarte mare. Am un sentiment groaznic că este doar începutul”.

de bărbaţi visează aici

— Aceşti mantii albi sunt un grup cu buzele strânse, doamnă, spuse Lacile cu un zâmbet îngâmfat, dar sunt încă bărbaţi. Bărbaţi care nu au văzut o femeie de ceva vreme,

cred. Asta îi face întotdeauna să piardă puţinele creiere pe care le au”.

Faile a mers pe liniile cailor, cerul întunecat, felinarul ţinut în faţa ei. Perrin dormea; se pensionase devreme în ultimele zile, căutând visul lupului. Mantele Albe acceptaseră fără tragere de inimă să amâne procesul, dar Perrin ar fi trebuit totuşi să-şi pregătească cuvintele pentru a vorbi acolo. A mormăit că ştia de la ce avea de gând să spună. Cunoscându-l, i-ar fi spus lui Morgase ce s-a întâmplat, direct ca de obicei.

Lacile şi Selande mergeau de o parte şi de alta a lui 1 – 1 – 1 * 1 71 * 1 – T 1 1 – 1 ’1 7 /V I

Faile. Ceilalţi membri ai lui Cha Faile au mers în spate, ţinând seama de oricine suficient de aproape pentru a fi la îndemână.

— Cred că Whitecloaks ştiau că suntem acolo să spionăm, spuse Selande. Femeia scunda şi palidă mergea cu mâna pe sabie. Poziţia nu părea la fel de incomodă ca cândva; Selande îşi luase în serios antrenamentul cu sabia.

„Nu, mă îndoiesc că au ghicit”, a răspuns Lacile. Ea încă purta o bluză de culoare bronzată simplă şi o fustă maro mai închis. Selande se schimbase din nou în pantaloni şi sabie imediat după ce se întorsese – încă avea o tăietură pe braţ de unde încercase acea sabie să o omoare – dar Lacile părea să-şi savureze timpul petrecut la fustă.

„Abia au spus ceva de folos”, a spus Selande.

„Da”, a răspuns Lacile, „dar cred că au doar obiceiul ăsta. Scuza noastră de a-l verifica pe Maighdin şi pe ceilalţi a fost una rezonabilă, Lady. Am reuşit să vă trimitem nota, apoi să discutăm puţin cu bărbaţii. Am tachinat suficient

I i x? i // 7 7

pentru a fi de folos”.

Faile ridică o sprânceană, deşi Lacile rămase tăcută când trecură pe lângă un mire care lucra până târziu şi dărâma unul dintre cai.

— Mantele Albe îl respectă pe Galad, spuse Lacile, odată scăpat de la îndemâna urechii mirelui. „Deşi unii mormăie despre lucrurile pe care le-a spus”.

„Ce lucruri?” întrebă Faile.

„Vrea să se alieze cu Aes Sedai pentru Ultima Bătălie”, a explicat Lacile.

„Oricine ar fi putut să-ţi spună că nu i-ar plăcea această idee”, a spus Selande. „Sunt mantii albe!”

— Da, spuse Faile, dar înseamnă că acest Galad este mai rezonabil decât oamenii lui. Un sfat util, Lacile”.

Tânăra se umflă, dându-şi părul scurt pe spate într-un gest modest, aruncând înapoi panglicile roşii pe care le legase acolo. Începuse să poarte de două ori mai multe acum, de la captivitatea ei pe Shaido.

t *n* w x – i jw i-i wX w i – i – i – În faţă, o siluetă slăbănog a păşit între doi dintre cai. Avea o mustaţă groasă, în stil Taraboner şi, deşi era tânăr, avea aerul unuia care văzuse multe în viaţa lui. Dannil Lewin, omul responsabil cu oamenii de la Two Rivers, acum când Tam hotărâse în mod misterios să plece. Lumina trimite că Tam era în siguranţă, oriunde s-ar fi dus.

bine, Dannil, spuse Faile, ce coincidenţă ciudată să te văd aici.

„Coincidenţă?” întrebă el scărpinându-se în cap. Îşi ţinea arcul într-o mână, ca un toiag, deşi continua să se uite la el, precaut. Mulţi oameni au făcut asta cu armele lor acum. „Mi-ai cerut să vin aici”.

„Totuşi, trebuie să fie o coincidenţă”, a spus Faile, „în cazul în care întreabă cineva. Mai ales dacă acel cineva este soţul meu”.

— Nu-mi place să ascund lucruri de la Lordul Perrin, spuse Dannil, căzând în pas cu ea.

„Şi ai prefera să rişti să-l laşi decapitat de un grup de mantii albi turbaţi?”

„Nu. Niciunul dintre bărbaţi nu o face”.

— Atunci ai făcut ce am întrebat?

Dannil dădu din cap. „Am vorbit cu Grady şi Neald. Lordul Perrin le-a ordonat de ia să rămână în apropiere, dar am vorbit. Grady a spus că va avea ţesături de aer pregătite şi că îl va apuca pe Lord Perrin şi va ieşi dacă lucrurile se vor înrăutăţi, Neald acoperind retragerea. Am vorbit cu oamenii de la Two Rivers. Un grup de arcaşi din copaci va fi gata să ofere o distragere a atenţiei”.

Faile dădu din cap. Nici Asha man nu fusese rănit în acest balon al răului, din fericire. Fiecare purta un cuţit, dar rapoartele spuneau că s-au uitat la armele plutitoare, apoi şi-au făcut semn cu nonşalanţă mâinile şi le-au aruncat din aer. Când mesagerii cu veşti despre trucul lui Faile cu aruncarea pământului au ajuns în secţiunea taberei în care se afla Asha man, au găsit această zonă într-un haos mult mai puţin, Grady şi Neald străbătând tabăra şi doborând armele oriunde i-au văzut.

O parte din motivul întârzierii înainte de proces a fost acela de a avea grijă de Vindecare. Dar un alt motiv mare a fost faptul că Perrin dorea să dea timp fierarilor şi meşteşugarilor din lagăr pentru a face arme de schimb pentru cei care le pierduseră pe ale lor, doar în cazul în care procesul se transforma într-o luptă. Iar Faile era din ce în ce

mai sigur că va fi.

„Lord Perrin nu-i va plăcea să fie retras de la luptă”, a spus Dannil. „Niciun pic”.

„Acel cort s-ar putea transforma într-o capcană mortală”, a spus Faile. „Perrin poate conduce bătălia dacă doreşte, dar dintr-o poziţie mai sigură. Îl vei scoate afară”.

Dannil oftă, dar dădu din cap. „Da, doamna mea”.

Perrin învăţa să nu se teamă de Young Bull.

Pas cu pas, a învăţat echilibrul. Lupul când era nevoie de lup; omul când era nevoie de bărbat. S-a lăsat atras de vânătoare, dar l-a păstrat pe Faile – casa lui – în minte. A mers pe tăişul sabiei, dar fiecare pas îl făcea mai încrezător.

Astăzi, l-a vânat pe Hopper, pradă vicleană şi experimentată. Dar Tânărul Taur a învăţat rapid şi a avea o minte de bărbat îi dădea avantaie. Ar putea crede ca ceva, sau cineva, că nu era.

Aşa începuse Noam? Unde ar duce această cale a înţelegerii? Exista un secret în asta, un secret pe care Young Bull trebuia să-l găsească singur.

Nu putea da gres. Trebuia să înveţe. Se părea că – cumva – cu cât devenea mai încrezător în visul lupului, cu atât devenea mai confortabil cu sine în lumea trează.

Tânărul Taur a încărcat printr-o pădure necunoscută. Nu, o iunglă, cu viţă de vie agăţată şi ferigi cu frunze late. Tufişul era atât de gros încât un şobolan ar avea probleme să se strecoare. Dar Young Bull a cerut ca lumea să se deschidă înaintea lui. Vines s-a tras înapoi. Arbuşti îndoiţi. Ferigile s-au retras, ca nişte mame care îşi trage copiii din calea unui cal în galop.

Îl zări pe Hopper care sari înainte. Prada lui a dispărut. Tânărul Bull nu a întrerupt ritmul, trecând prin acel loc şi

prinzând parfumul destinaţiei Hoppers. Tânărul Taur s-a mutat pe o câmpie deschisă, fără copaci şi un tuf necunoscut care peticeşte pământul. Prada lui era o serie de neclare în depărtare. Tânărul Taur l-a urmat, fiecare legătură ducându-l la sute de paşi.

L” * T.X. 1 A 7 * J 1 1 j

În câteva secunde, s-au apropiat de un platou enorm. Prada lui a alergat direct pe partea laterală a raftului de piatră. Tânărul Bull a urmat, ignorând ce era „corect”. A alergat cu pământul mult mai jos, în spate, cu nasul către acea mare clocotită de nori negri. A sărit peste crăpăturile din stâncă, ricoşând între două laturi ale unei fisuri, ridicând vârful platoului.

T T r” i /V 1 – I → 11 i *f-y* i 1 * L

Hopper a atacat. Tânărul Bull era gata. S-a rostogolit, ridicându-se în patru picioare în timp ce prada lui sări peste cap, a trecut peste marginea stâncii, dar apoi a dispărut într-o clipită şi a rămas din nou în picioare pe buza

— X X

stâncii.

Tânărul Bull a devenit Perrin ţinând un ciocan din lemn moale. Astfel de lucruri erau posibile în visul lupului; dacă ciocanul lovi, nu ar face rău.

Perrin se balansă, aerul trosnind cu viteza bruscă a mişcării lui. Dar Hopper era la fel de rapid, evitând din drum. Se rostogoli, apoi sări în spatele lui Perrin, cu colţii sclipind. Perrin mârâi şi se mişcă astfel încât să stea la câţiva metri de locul în care fusese. Fălcile lui Hopper pocniră în aer liber, iar Perrin bătu din nou ciocanul.

Hopper a fost brusc învăluit într-o ceaţă adâncă. Ciocanul lui Perrin trânti prin el, lovind pământul. A sărit. A înjurat,

învârtindu-se. În ceaţă, nu putea vedea, nu putea să prindă parfumul lui Hopper.

O umbră se mişcă în ceaţă şi Perrin se aruncă, dar era doar un model în aer. S-a învârtit şi a găsit umbre mişcându-se în jurul lui. Formele lupilor, bărbaţilor şi altor creaturi pe care nu le putea vedea.

Fă lumea a ta, *Young Bull*, a trimis Hopper.

Perrin se concentră, gândindu-se la aer uscat. De parfumul mucegăit al prafului. Aşa ar trebui să fie aerul, într-un peisaj arid ca acesta.

Nu. Nu era cum ar trebui să fie aerul. Aşa era aerul. Mintea lui, voinţa lui, sentimentele lui s-au izbit de altceva. A împins.

Ceaţa s-a dispărut, evaporându-se în căldură. Hopper stătea pe cap, la mică distanţă. Bine, a trimis lupul. Înveţi. Aruncă o privire laterală, privind spre nord, părând distras de ceva. Apoi a plecat.

Perrin şi-a prins mirosul şi a urmat-o spre Jehannah T’i ITT 7 7 1 * * 1 i * 1 L A

Road. Hopper se năpusti în afara cupolei violet ciudate. Au sărit înapoi în acest loc frecvent pentru a vedea dacă domul a dispărut vreodată. Până acum, nu a făcut-o.

Perrin a continuat urmărirea. Domul era menit să prindă lupii înăuntru?

Dar dacă acesta era cazul, de ce Slayer nu-şi aruncase capcana la Dragonmount, unde s-au adunat atât de mulţi lupi din anumite motive?

Poate că domul avea un alt scop. Perrin a memorat

A. p I * * 1 A w J 1” 1 1 1

câteva formaţiuni de stâncă notabile de-a lungul perimetrului domului, apoi l-a urmat pe Hopper până la un

raft jos de stâncă. Lupul a sărit din el, dispărând în aer, iar Perrin a urmat-o.

A surprins mirosul destinaţiei lui Hopper la mijloc, apoi se luă acolo, încă în mişcare. A apărut la vreo doi metri deasupra unei întinderi albastre strălucitoare. Uimit, a căzut şi s-a împroşcat în apă.

A

Înotat frenetic, lăsând ciocanul jos. Hopper stătea deasupra apei, purtând o expresie de lup de dezaprobare. *Nu e bine*, adăugă lupul. *Mai trebuie să înveţi*.

a pufnit Perrin.

Marea a devenit furtună, dar Hopper stătea calm pe valurile care se rostogoleau. Aruncă din nou o privire spre nord, dar apoi se întoarse spre Perrin. *Apa te tulbură*, *Tânăra Taur*.

„Am fost pur şi simplu surprins”, a spus Perrin, înotând din greu.

De ce?

„Pentru că nu mă aşteptam la asta!”

De ce să te aştepţi? Hopper a trimis. *Când îl urmăreşti pe altul*, *poţi ajunge oriunde*.

„Ştiu”. Perrin scuipă o gură de apă. Strânse din dinţi, apoi şi-a imaginat stând pe apă ca Hopper. Din fericire, el să ridicat din mare pentru a sta deasupra suprafeţei ei. Era o senzaţie ciudată, marea unduind sub el.

Nu-l vei învinge pe Slayer aşa, a trimis Hopper.

„Atunci voi continua să învăţ”, a spus Perrin.

Există puţin timp.

„Voi învăţa mai repede”.

Poţi tu?

„Nu avem altă opţiune”.

Ai putea alege să nu te lupţi cu el.

Perrin clătină din cap. „Fugim de prada noastră? Dacă o facem, ne vor vana în schimb. Mă voi înfrunta cu el şi trebuie să fiu pregătit”.

7 – j. W 7 t 1 * – *Există o cale*. Lupul mirosea a îngrijorare.

„Voi face ce trebuie”.

Urmăriţi. Hopper a dispărut, iar Perrin a prins un miros neaşteptat: gunoi şi noroi, lemn aprins şi cărbune. Oameni.

Perrin se mişcă şi se trezi deasupra unei clădiri din Caemlyn. Vizitase acest oraş o singură dată, şi pentru scurt timp, şi văzând frumosul Oraş Interior din faţa lui – clădiri antice, cupole şi turle înălţate pe deal ca nişte pini maiestuoşi de pe un munte încoronat – i-a făcut o pauză. Era lângă vechiul zid, dincolo de care se întindea Oraşul Nou.

Hopper stătea lângă el, privind peste frumosul oraş. Se spunea că mare parte din oraşul în sine ar fi fost construit de Ogier şi Perrin putea să creadă asta, cu acea frumuseţe minunată. Se spunea că Tar Valon este mai măreţ decât Caemlyn. Perrin a avut dificultăţi să creadă că era posibil.

„De ce suntem aici?” întrebă Perrin.

Bărbaţii visează aici, a răspuns Hopper.

În lumea reală, au făcut-o. Aici, locul era gol. Era suficient de lumină pentru a fi ziuă, în ciuda furtunii de deasupra capului, iar Perrin a simţit că ar trebui să fie oameni aglomeraţi pe străzi. Femeile, merg la şi dinspre piaţă. Nobili peste cai. Vagoane care poartă butoaie de bere şi saci de cereale. Copii zbârnâind, degete care caută urme, muncitori care înlocuiesc pietrele de pavaj, vanzători întreprinzători care le oferă plăcinte cu carne tuturor.

În schimb, au existat indicii. Umbre. O batistă căzută pe

stradă. Uşi care erau deschise într-un moment, apoi închise în următoarea. O potcoavă aruncată din noroiul unei alei. Era ca şi cum toţi oamenii ar fi fost alungaţi, smulşi de Fades sau de vreun monstru din povestea întunecată a unui gleeman.

O femeie a apărut momentan dedesubt. Purta o rochie frumoasă verde şi aurie. S-a uitat în stradă, cu ochii strălucitori, apoi a dispărut. Oamenii au apărut ocazional în visul lupului. Perrin îşi dădu seama că li se întâmplă atunci când dormeau, parte din visele lor naturale.

Acest loc, a spus Hopper, *nu este doar un loc al lupilor*. *Este un loc al tuturor*.

„Dintre toate?" întrebă Perrin, aşezându-se pe acoperiş.

Toate sufletele cunosc acest loc, a spus Hopper. *Ei vin aici când ajung la el*.

„Când visează".

Da, spuse Hopper, întinzându-se lângă el. *Visele de frica ale bărbaţilor sunt puternice*. *Deci foarte puternic*. *Uneori*, *acele vise groaznice vin aici*. *Acea trimitere a fost un lup enorm*, *de mărimea unei clădiri*, *dând deoparte lupii mult mai mici care încercau să-l lovească*. *Era un parfum de teroare şi moarte în jurul lupului*. *Ca… un coşmar*.

Perrin dădu încet din cap.

Mulţi lupi au fost prinşi în durerile acestor vise de frică. *Ele apar mai frecvent acolo unde oamenii ar putea merge*, *deşi visul trăieşte fără cei care l-au creat*.

Hopper se uită la Perrin. *Vânătoarea în vise de frică te va învăţa putere*. *Dar s-ar putea să mori*. *Este foarte periculos*.

„Nu mai am timp să fiu în siguranţă", a spus Perrin. „Hai să o facem".

Hopper nu a întrebat dacă era sigur. A sărit în stradă, iar

Perrin l-a urmat, aterizând încet. Hopper a început să alerge înainte, aşa că Perrin a început să alerge.

„Cum le găsim?” întrebă Perrin.

Miroase frica, a trimis Hopper. *Teroare*.

Perrin închise ochii, inspirând adânc. La fel cum uşile se deschideau şi se închideau cu fulgerare, în visul lupului putea uneori să mirosească lucruri acolo pentru o clipă, apoi dispăruse. Cartofi de iarnă mucegai. Balega unui cal care trece.

O plăcintă, la copt.

Când a deschis ochii, nu a văzut nimic din aceste lucruri. Nu erau chiar acolo, dar aproape că erau. Ar fi putut fi.

Acolo, spuse Hopper, dispărând. Perrin îl urmă, apărând lângă lup în afara unei alei înguste. Înăuntru, părea prea întunecat pentru a fi natural.

Intră, spuse Hopper. *Nu vei rezista mult pentru prima dată*. *Voi veni după tine*. *Amintiţi-vă că nu este*. *Amintiţi-vă că este fals*.

Simţindu-se îngrijorat, dar hotărât, Perrin păşi pe alee. Pereţii de ambele părţi erau negri, de parcă ar fi fost vopsiţi. Numai că… pereţii ăştia erau prea întunecaţi pentru a fi vopsiţi. Acela era un smoc de iarbă sub piciorul lui? Cerul de deasupra încetase să mai fiarbă şi i se păru că poate vedea stelele care se uită în jos. O lună palidă, mult prea mare, a apărut pe cer, învăluită în nori. Dădea o strălucire rece, ca gheata.

Nu mai era în oraş. S-a întors, alarmat, să se poată găsi într-o pădure. Copacii aveau trunchiuri groase şi nu erau de nicio specie pe care să o recunoască. Ramurile lor erau goale. Scoarţa era de un gri slab, luminată de lumina fantomă de deasupra şi părea ca un os.

Trebuia să se întoarcă în oraş! Din acest loc groaznic. S-a întors.

Ceva a fulgerat în noapte şi s-a răsucit. „Cine e acolo!” el a strigat.

O femeie a izbucnit din întuneric, alergând într-o luptă nebună. Purta un halat alb lejer, puţin mai mult decât un schimb, şi avea părul lung şi negru curgând în spatele ei. La văzut şi a încremenit, apoi s-a întors şi a făcut ca şi cum să alerge într-o altă direcţie.

Perrin o întrerupse, smulgându-i mâna, trăgând-o înapoi. Ea s-a zbătut, picioarele stricând pământul întunecat de dedesubt, în timp ce încerca să se îndepărteze. Gâfâia. În şi în afară. În şi în afară. Mirosea frenetic.

„Trebuie să ştiu calea de ieşire!” spuse Perrin. „Trebuie w /K. 7/\ JJ

să ne întoarcem în oraş”.

Ea îi întâlni privirea.

— Vine, şuieră ea. Mâna ei a alunecat de pe a lui şi a alergat, dispărând în noapte, întunericul învăluind-o ca un giulgiu. Perrin făcu un pas înainte, cu mâna întinsă.

A auzit ceva în spatele lui. Se întoarse încet pentru a găsi ceva enorm. O umbră care se profilează, care sugea fumma lunii. Lucrul părea să-şi taie răsuflarea, absorbindu-şi însăşi viaţa şi voinţa.

Lucrul s-a ridicat mai înalt. Era mai înalt decât copacii, un monstru uriaş cu braţele groase ca butoaiele, cu faţa şi corpul pierdute în umbră. A deschis ochii roşii adânci, ca doi cărbuni uriaşi care prindeau viaţă. Trebuie să mă lupt! îşi spuse Perrin, ciocanul apărând în mână. Făcu un pas înainte, apoi se gândi mai bine. Uşoară! Chestia aia a fost enormă. Nu se putea lupta, nu în aer liber aşa. Avea nevoie

de acoperire. S-a întors şi a alergat prin pădurea ostilă. A urmat chestia. Îl auzea rupând ramuri, paşii ei făcând pământul să se cutremure. În faţa lui, o văzu pe femeie, cu rochia ei subţire, albă, încetinind-o în timp ce se prinse de o creangă. Ea s-a eliberat şi a continuat să fugă.

Creatura se profila. L-ar prinde, l-ar consuma, l-ar distruge! A strigat după femeie, întinzându-se spre ea. Ea îi aruncă o privire peste umăr şi se împiedică.

Înjură Perrin. S-a grăbit lângă ea, pentru a o ajuta să se J. *1*. zi li

* 1 * T\ 1 i i 1

ridice. Dar treaba era atât de aproape!

A

re1 T* 1. Cil 1

fost o luptă, atunci. Inima îi bătea la fel de repede ca o alarcă care ciuguleşte un copac. Mâinile transpirate, se întoarse, apucându-şi ciocanul pentru a înfrunta lucrul teribil din spate. S-a plasat între ea şi femeie.

S

— A ridicat, devenind mai mare, acei ochi roşii sclipind de foc. Uşoară! Nu s-a putut lupta cu asta, nu-i aşa? Avea nevoie de un fel de avantaj. „Ce este chestia aia?” întrebă el cu disperare pe femeie. „De ce ne urmăreşte?”

f este, şuieră ea. „Dragonul Renăscut”.

Perrin încremeni. Dragonul Renăscut. Dar… dar acesta a fost Rand. E un coşmar, îşi aminti el. Nimic din toate acestea nu este real. Nu pot să mă las prins în asta!

T\ w 1 X 1 vx/k-j – l.

Pământul tremura, de parcă gemând. Putea simţi căldura ochilor monstrului. Din spate se auzi un zgomot de zgomot în timp ce femeia alergă, părăsindu-l.

Ti A – 1 * w *” J’l i i

Perrin se ridică, cu picioarele tremurând, fiecare instinct strigând să fugă. Dar nu. Nici el nu s-a putut lupta. Nu putea accepta asta ca fiind real.

Un lup urlă, apoi sări în poiană. Hopper păru să împingă întunericul. Creatura se aplecă spre Perrin, întinzând o mână masivă de parcă ar fi vrut să-l zdrobească.

Aceasta era o alee.

În interiorul lui Caemlyn.

Nu a fost real.

Nu a fost.

Întunericul din jurul lor s-a stins. Enorme creatură din umbră întunecată s-a deformat în aer, ca o bucată de pânză întinsă. Luna a dispărut.

Un mic buzunar de pământ – pământul murdar şi călcat în picioare al unei alei – a apărut la picioarele lor.

Apoi, dintr-o clipă, visul a dispărut. Perrin stătea din nou pe alee, cu Hopper lângă el, fără urmă de pădure sau de creatura teribilă pe care cineva o privise drept Dragonul Renăscut.

Perrin expiră încet. Sudoarea i se scurgea din frunte. Întinse mâna pentru a-l şterge, apoi îndepărtă transpiraţia.

Hopper dispăru, iar Perrin îl urmă, trecând pe acelaşi acoperiş ca înainte. El a stat jos. Doar gândirea la acea umbră îl făcu să tremure. „S-a simţit atât de real”, a spus el. „O parte din mine ştia că este un coşmar. Nu m-am putut abţine să nu încerc să lupt sau să fug. Când am făcut oricare, a devenit mai puternic, nu-i aşa? Pentru că am acceptat că era real?”

Da. Nu trebuie să crezi ceea ce vezi.

Perrin dădu din cap. „Acolo era o femeie. O parte din vis?

Nici ea nu era reală?”

Da.

„Poate că ea a fost cea care a visat”, a spus Perrin. „Cel care are coşmarul original, prins în el şi prins aici în Lumea T *Ţ** 1 *JJ **

Viselor”.

Bărbaţii care visează nu stau mult aici, a trimis Hopper. Pentru el, acesta a fost sfârşitul discuţiei. *Ai fost puternic*, *Young Bull*. *Te-ai descurcat bine*. Mirosea mândru.

„A ajutat când a numit lucrul Dragonul Renăscut. Asta a arătat că nu era real. M-a ajutat să cred că nu a fost”.

Ai făcut bine, *pui nebun*, repetă Hopper. *Poate poţi învăţa*.

„Doar dacă continui să exersez. Trebuie să facem asta din nou. Poţi găsi altul?”

Da, Hopper a trimis. *Întotdeauna există coşmaruri când oamenii tai sunt aproape*. *Întotdeauna*. Totuşi, lupul s-a întors din nou spre nord. Perrin crezuse că lucrul care îi distrase atenţia mai devreme erau visele, dar nu părea să fi fost cazul.

„Ce este acolo sus?” întrebă Perrin. „Spre ce continuare?”

Vine, a trimis Hopper.

„Ce?”

Ultima Vânătoare. *Începe*. *Sau nu*.

Perrin se încruntă, stând în picioare. „Vrei chiar acum?”

Decizia va fi luată. *În curând*.

„Ce decizie?”

Trimiterile lui Hopper erau confuze şi nu descifra. Lumină şi întuneric, un vid şi foc, o răceală şi o căldură îngrozitoare, îngrozitoare. Amestecat cu lupii care urlă, strigă, dă putere.

Vino. Hopper se ridică, privind spre nord-est.

Hopper a dispărut. Perrin se mişcă după el, apărând jos,

pe versanţii Muntelui Dragonului, lângă un afloriment de piatră.

— Lumină, spuse Perrin încet, privind în sus cu uimire. Furtuna care se pregătea de luni de zile ajunsese la capăt. Un tunet negru masiv domina cerul, acoperind vârful muntelui. Se învârtea încet în aer, un vârtej enorm de întuneric, emiţând fulgere care se legau de norii de deasupra. În alte părţi ale visului lupului, norii erau furtunoşi, dar îndepărtaţi. Acest lucru s-a simţit imediat.

Acesta a fost… punctul central al ceva. Perrin simţea asta. Adesea, visul lupului reflecta lucrurile din lumea reală în moduri ciudate sau neaşteptate.

Hopper stătea pe afloriment. Perrin simţea lupii peste pantele Muntelui Dragonului. În număr şi mai mare decât se simţise aici recent.

7 – 7 – 7 *j* TT T *T* T Tlj* T T7 *

Ei aşteaptă, spuse Hopper. *Vine Ultima Vânătoare*.

Când Perrin întinse mâna, descoperi că mai veneau alte haite, încă îndepărtate, dar îndreptându-se spre Muntele Dragonului. Perrin privi în sus la vârful monstruos. Mormântul Dragonului, Lews Therin. A fost un monument al nebuniei sale, atât al eşecului, cât şi al succesului său. A *r* /V 1 – 1 1 – 1 7 – 7

Mândria şi sacrificiul lui de sine.

— Lupii, spuse Perrin. „Se adună pentru Ultima Vânătoare?”

Da. *Dacă apare*.

Perrin se întoarse spre Hopper. „Ai spus că aşa va fi. „Ultima vânătoare vine”, ai spus”.

Trebuie făcuta o alegere, *Young Bull*. *O cale duce la Ultima Vânatoare*.

„Şi celălalt?” întrebă Perrin.

Hopper nu a răspuns imediat. Se întoarse spre Muntele Dragonului. *Cealaltă cale nu duce la Ultima Vânătoare*.

„Da, dar la ce duce?”

La nimic.

Perrin deschise gura pentru a apăsa mai mult, dar apoi greutatea trimiterii lui Hopper îl lovi. „Nimic” pentru lup însemna un bârlog liber, toţi puii luaţi de căpători. Un cer de noapte gol de stele. Luna se estompează. Mirosul de sânge vechi, uscat, învechit şi scăpat.

Perrin închise gura. Cerul a continuat să se învârtă cu acea furtună neagră. Îl simţea pe vânt, miros de copaci sparţi şi de pământ, sau câmpuri inundate şi incendii de? 1 ZT I „I 1 1 „1 * *

fulgere. Ca atât de des, mai ales recent, acele mirosuri păreau să contrasteze cu lumea din jurul lui. Unul dintre simţurile lui i-a spus că se afla în centrul unei catastrofe, în timp ce ceilalţi nu vedeau nimic în neregulă.

„Aceasta alegere. De ce nu reuşim pur şi simplu?”

Nu este alegerea noastră, *Young Bull*.

Perrin se simţi atras de norii de deasupra. În ciuda lui, a început să urce panta. Hopper se ridică lângă el. *Mai sus este periculos*, *Young Bull*.

— Ştiu, spuse Perrin. Dar nu se putea opri. În schimb, şi-a mărit viteza, fiecare pas lansându-l puţin mai departe. Hopper alergă lângă el trecând pe lângă copaci, stânci, grupuri de lupi care privesc. Perrin şi Hopper au mers în sus, cătărând până când copacii se împuţineau şi pământul s-a răcit de ger şi gheaţă.

T 1 – 7 – 7 – J 1 – Tl

În cele din urmă, s-au apropiat de nor însuşi. Părea o ceaţă

întunecată, tremurând de curenţi în timp ce se învârtea. Perrin ezită la perimetru, apoi păşi înăuntru. Era ca şi cum ai păşi în coşmar. Vântul a fost brusc violent, aerul bâzâit de energie. Frunze, murdărie şi nisip au suflat în furtună şi a trebuit să ridice o mână împotriva ei.

Nu, se gândi el.

O mică bulă de aer calm se deschise în jurul lui. Furtuna a continuat să sufle la doar câţiva centimetri de fata lui şi a trebuit să se străduiască să nu fie revendicat de ea din nou. Această furtună nu a fost un coşmar sau un vis; era ceva mai vast, ceva mai real. De data aceasta, Perrin a fost cel care a creat ceva anormal cu balonul siguranţei.

A

apăsat înainte, lăsând în curând urme în zăpadă. Hopper a păsit împotriva vântului, dimmuându-şi efectul şi asupra lui. Era mai puternic în asta decât Perrin – Perrin abia reuşi să-şi menţină propria bulă sus. Se temea că, fără ea, va fi aspirat de furtună şi aruncat în aer. A văzut ramuri mari smulgându-se în aer şi chiar şi nişte copaci mai mici.

Hopper încetini, apoi se aşează în zăpadă. Se uită în sus, spre vârf. *Nu pot sta*, a trimis lupul. *Acesta nu este locul meu*.

— Înţeleg, spuse Perrin.

Lupul a dispărut, dar Perrin a continuat. Nu şi-a putut explica ce l-a atras, dar ştia că trebuie să fie martor. Cineva a făcut-o. A mers timp de ceea ce păreau ore întregi, concentrat complet doar pe două lucruri: să ţină vântul departe de el şi să pună un picior în faţa celuilalt.

Furtuna devenea din ce în ce mai violentă. A fost atât de rău aici încât nu a putut ţine toată furtuna, doar cea mai rea. Trecu pe lângă buza crestată unde era rupt vârful

muntelui, luându-şi drum pe lângă ea, ghemuit împotriva rafalelor, o cădere abruptă de ambele părţi. Vântul a început să-i biciuie hainele şi a trebuit să-şi mişte ochii împotriva prafului şi zăpezii din aer.

X T\ X i – 7 i T i C 1 „li

Dar a continuat. Luptă spre vârful, care se înălţa înainte, ridicându-se deasupra părţii explodate a muntelui. Ştia că în acel punct va găsi ceea ce căuta. Acest vârtej oribil a fost reacţia visului lupului la ceva grozav, ceva teribil. În acest loc, uneori lucrurile erau mai reale decât în lumea trează. Visul reflecta o furtună pentru că se întâmpla ceva foarte important. El îşi făcea griji că era ceva îngrozitor.

Perrin a apăsat înainte, făcându-şi drum prin zăpadă, târându-se pe fetele de stâncă, cu degetele lăsând pielea i pită de pietrele îngheţate. Dar se antrenase bine în ultimele săptămâni. A sărit prăpăstii pe care nu ar fi trebuit să le poată sări şi s-a căţărat pe stânci care ar fi trebuit să fie prea înalte pentru el.

O siluetă stătea chiar în vârful vârfului zimţat şi rupt al muntelui. Perrin a continuat să continue. Cineva trebuia să urmărească. Cineva trebuia să fie acolo când s-a întâmplat.

În cele din urmă, Perrin se ridică pe o ultimă piatră şi se trezi la o duzină de metri de vârf. Acum putea distinge silueta. Bărbatul stătea chiar în inima vârtejului de vânt, privind spre est, nemişcat. Era slab şi translucid, o reflectare a lumii reale. Ca o umbră. Perrin nu văzuse niciodată aşa ceva.

Era Rand, desigur. Perrin ştia că va fi. Perrin s-a ţinut de piatră cu o mână zdrenţuită şi şi-a tras mantia aproape cu cealaltă – el crease mantia cu câteva feţe de stânci în urmă. Clipi prin ochii înroşiţi, privind în sus. A trebuit să-şi

concentreze cea mai mare parte a concentrării pe a împinge unele dintre vânturi pentru a nu fi aruncat în furtună.

Fulgerul fulgeră brusc, tunetul răsunând pentru prima oară de când începuse să urce. Acel fulger a început să se arcuiască într-o cupolă în jurul vârfului muntelui. A aruncat lumină peste chipul lui Rand. Faţa aceea tare şi impasibilă, ca piatra însăşi. Unde i-au dus curbele? Când câştigase Rand atâtea linii şi unghiuri? Şi acei ochi, păreau făcuţi din marmură!

Rand purta o haină neagră şi roşie. Fină şi ornamentată, cu o sabie în talie. Vânturile nu au afectat hainele lui Rand. Aceia au căzut nefiresc, de parcă el ar fi într-adevăr doar o statuie. Sculpt din piatră. Singurul lucru care s-a mişcat a fost părul lui roşu închis, suflat în vânt, aruncat şi învârtit.

Perrin s-a lipit de stânci pentru viaţă, vântul rece muşcându-i în obraji, degetele şi picioarele lui atât de amorţite încât abia le simţea. Barba îi era înţesată de gheaţă şi zăpadă prăfuită. Ceva negru a început să se învârtească în jurul lui Rand. Nu a făcut parte din furtună; părea că noaptea însăşi se scurgea din el. Din pielea lui Rand crescuseră frânghii, ca nişte mâini minuscule care se învârteau pe spate şi se înfăşoară în jurul lui. Părea răul însuşi dat cu viaţă.

„Rand!” urlă Perrin. „Luptă-te! Rand!”

Vocea i se pierdu în vânt şi se îndoia că Rand l-ar fi putut auzi oricum. Întunericul a continuat să se scurgă, ca un gudron lichid care trece prin porii lui Rand, creând o miasmă de smoală în jurul Dragonului Renăscut. În câteva clipe, Perrin abia l-a putut vedea pe Rand prin întuneric. La închis, tăindu-l, alungându-l. Dragonul Renăscut a dispărut.

A rămas doar răul.

— Rand, te rog… şopti Perrin.

Şi apoi – din mijlocul întunericului, din centrul tumultului şi al furtunii – o mică fărâmă de lumină s-a despărţit de rău. Ca strălucirea unei lumânări într-o noapte foarte întunecată. Lumina strălucea în sus, spre cerul îndepărtat, ca un far. Atât de fragil.

Furtuna l-a lovit. Vânturile au năvălit, au urlat şi au ţipat. Fulgerul bate în vârful vârfului stâncos, „explodând bucăţi libere de stâncă, pătrunzând pământul. Întunericul se ondula şi pulsa.

T\ J x 1 X – J w 1

Dar tot lumina strălucea.

O pânză de crăpături apăru pe partea laterală a învelişului de întuneric rău, lumină strălucind din interior. O altă fractură i s-a alăturat şi alta. Ceva puternic era înăuntru, ceva strălucitor, ceva strălucitor.

Obuzul a explodat spre exterior, vaporizându-se şi eliberând o coloană de lumină atât de strălucitoare, atât de incredibilă, încât părea că strânge ochii din capul lui Perrin. Dar el se uita oricum, fără a ridica braţul pentru a umbri sau a bloca imaginea strălucitoare din faţa lui. Rand stătea în interiorul acelei lumini, cu gura căscată de parcă urlă spre cerul de deasupra. Coloana îngălbenită de soare s-a aruncat în aer, iar furtuna păru să se cutremure, întreg cerul însuşi ondulat.

Furtuna a dispărut.

Acea coloană de lumină de foc a devenit o coloană de lumină solară care curgea în jos, luminând vârful Dragonmount. Perrin îşi smulse degetele de pe stâncă, privind cu mirare la Rand care stătea în lumină. Părea atât

de lung, atât de lung, de când Perrin văzuse o rază de soare pur.

Lupii au început să urle. A fost un urlet de triumf, de glorie şi de victorie. Perrin a ridicat capul şi a urlat şi el, devenind Young Bull pentru o clipă. Putea simţi balta de lumina soarelui crescând, iar aceasta îl cuprinse, căldura ei alungând frigul îngheţat. Abia a observat când imaginea lui Rand a dispărut, pentru că a lăsat lumina soarelui în urmă.

Lupii au apărut în jurul lui Perrin, fulgerându-şi la mijloc. Ei au continuat să rătăcească, sărind unul peste altul, exultant şi dansând în lumina în timp ce ea se întindea peste ei. Au şochetat şi au lătrat, aruncând în sus notico de in rimn rroropn I – Innnor qpp nnnrro oi petice txp zd-pad xx tixxxp ce treceau. IHouuei era pxixxtxt>i şi a sărit în aer, avântându-se spre Perrin. *Începe Ultima Vânătoare*, *Young Bull*! Hopper ţipă. *Noi trăim*. *Noi trăim*! Perrin se întoarse spre locul unde stătuse Rand. Dacă întunericul acela l-ar fi luat pe Rand… Dar nu a făcut-o. El a zâmbit larg. „Ultima vânătoare a venit”, strigă el către lup. „Să înceapă!”

Au urlat acordul, la fel de tare cum fusese furtuna cu doar câteva clipe înainte.

31 În vid

Mat şi-a aruncat restul vinului în gură, savurând gustul dulce şi rece. A dat paharul jos şi a aruncat o mână de cinci zaruri. S-au prăbuşit pe podeaua de lemn a tavernei, pocnind unul împotriva celuilalt.

Aerul era gros. Gros de sunete, dens de blesteme, gros de miresme. Fum, lichioruri înţepătoare, o friptură care fusese atât de mult piperată încât cu greu simţi să gusti din carne. Asta a fost probabil cel mai bun. Chiar şi în Caemlyn, carnea s-a stricat imprevizibil.

Bărbaţii înţepători din jurul lui Mat şi-au văzut zarurile căzând: unul dintre bărbaţi mirosea a usturoi, altul a sudoare, o treime a tăbăcării. Părul lor era firav, degetele erau murdare, dar moneda lor era bună. Jocul se numea Koronko's Spit şi provenea de la Shienar.

Mat nu cunoştea regulile.

„Cinci", a spus bărbatul care mirosea a usturoi. Numele lui era Rittle. Părea nemulţumit. „Este o pierdere".

— Nu, nu este, spuse Mat încet. Nu contează că nu ştia regulile. Ştia că câştigase; putea să simtă asta. Norocul lui a fost cu el.

Lucru bun, de asemenea. Avea nevoie de el în seara asta.

Bărbatul care mirosea a tăbăcărie a întins mâna la centură, unde purta un cuţit răutăcios. Numele lui era Saddler şi avea o bărbie care ar fi putut fi folosită pentru a ascuţi săbiile. „Credeam că ai spus că nu ştii acest joc, prietene".

— Nu, spuse Mat. „Prietene. Dar asta e o victorie. Trebuie să întrebăm prin cameră să vedem dacă altcineva poate confirma asta?"

Cei trei bărbaţi s-au uitat unul la altul, cu expresii întunecate. Mat se ridică. Hanul avea pereţii întunecaţi din cauza anilor de bărbaţi care fumau pipe înăuntru, iar ferestrele – deşi din sticlă fină – deveniseră opace de murdărie şi fum. Era o tradiţie ca acestea să nu fie curăţate niciodată. Semnul din faţă avea o roată de căruţă pictată, iar numele oficial era The Dusty Wheel. Toată lumea a numit-o în schimb The Rumor Wheel; era cel mai bun loc din Caemlyn pentru a asculta zvonuri. Majoritatea erau neadevărate, dar asta a fost jumătate din distracţie.

Cei mai mulţi oameni din loc beau bere, dar Mat se

îndrăgise de vin roşu bun în ultima vreme.

— Mai vrei ceva, maestru Crimson? a întrebat Kati, servitoarea. Era o frumuseţe cu părul de corb, cu un zâmbet atât de larg încât alungea la jumătatea drumului spre Carmen. Flirtase cu el toată noaptea. Nu contează că i-a spus că este căsătorit. Nici măcar nu-i zâmbise. Ei bine, nu mult. Şi aproape că cel mai bun zâmbet al lui. Unele femei nu puteau vedea adevărul lucrurilor, chiar dacă era scris pe fruntea lor, acesta era un fapt.

El i-a făcut semn să plece. Doar o ceaşcă în seara asta, pentru curaj. Arde-l, dar avea nevoie de puţin din asta. Cu resemnare, şi-a luat eşarfa de pe gât şi a lăsat-o într-o parte. A desfăcut medalionul cu capul de vulpe – Lumină, dar m-a simţit bine să-l porţi din nou! – şi l-a atârnat în faţa hainelor. Purta noua haină roşie şi argintie pe care i-o cumpărase Thom.

Mat şi-a luat ashandarei de lângă perete şi a scos husa de pânză, dezvăluind lama. L-a pus peste umăr.

— Hei, spuse el cu voce tare.

— Ştie cineva din locul ăla nenorocit 1” – 1 1 Y – T7 1 *”1 regulile pentru Scuipatul lui Koronko?

Cei trei bărbaţi pe care îi tăiase în cuburi se uitară la armă; al treilea dintre ei, Snelle, s-a ridicat în picioare, cufundându-şi degetele mari în vârful pantalonilor, împingându-şi haina înapoi şi arătându-i sabia scurtă cu cataramă la talie.

Majoritatea oamenilor l-au ignorat pe Mat la început. Au răsunat conversaţii, povesti despre armata Borderlander care trecuse, despre sarcina Reginei, despre Dragonul Renăscut, despre morţi misterioase sau nu atât de misterioase. Toată lumea avea un zvon de împărtăşit. Unii

dintre ocupanţii hanului purtau puţin mai bine decât cârpe, dar unii purtau cele mai frumoase haine. Nobili, plebei şi tot ce se află între ele au venit la The Rumor Wheel.

Câţiva bărbaţi de lângă bar i-au aruncat o privire lui TK A” 1 – 1 – t îi 1 – „1 *JT* i

Mat din cauza izbucnirii. Unul a ezitat, clipind. Mat se întinse şi îşi luă pălăria neagră cu boruri largi de pe masă de lângă el, ţinând-o de coroană, apoi o puse pe cap. Bărbatul şi-a înghiotant însoţitorii. Bărbatul transpirat şi chel Mat făcuse cuburi cu degetele ridicate până la bărbie, frecându-l în gând, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva.

Snelle îi zâmbi lui Mat. „Se pare că nimeni nu ţi-a răspuns, prietene. Presupun că va trebui să ai încredere în noi. Nu ar fi trebuit să arunci dacă nu ai cerut regulile. Acum, vei plăti sau…

Ochii lui Rittle se deschiseră larg şi se ridică în grabă şi luă braţul prietenului său. S-a aplecat înăuntru, şoptind ceva. Snelle se uită în jos la medalionul lui Mat. A ridicat privirea şi a întâlnit ochii lui Mat.

Mat dădu din cap.

— Scuză-ne, spuse Rittle, plecând împleticindu-ne. Ceilalţi doi i s-au alăturat. Şi-au lăsat zarurile şi monedele w 7 /K 7 7

pe pământ.

Mat îngenunche dezinvolt, ridicând monedele şi aruncându-le în geantă. A lăsat zarurile. Erau încărcate, menite să arunce aproape întotdeauna trei. Fusese în stare să ludece asta din câteva aruncări rapide înainte de a i i 1

depune monede.

Şoaptele se mişcau prin camera comună a hanului ca r oi

de furnici care acoperă un cadavru. Scaunele s-au întors pe spate. Conversaţiile şi-au schimbat tempo-ul, unele tăcând, altele devenind urgente. Mat se ridică să plece. Oamenii i-au ieşit în grabă din cale.

Mat a lăsat o coroană de aur pe marginea barului, apoi şi-a înclinat pălăria către Hatch, hangiul. Bărbatul stătea în spatele barului ştergând un pahar, cu soţia lângă el. Era una drăguţă, dar Hatch păstra un mâner special pentru bărbaţii care păreau prea lungi. Atunci Mat îi aruncă doar o privire scurtă.

Mat şi-a scos eşarfa neagră, lăsând-o pe podea. Oricum avea acum o gaură în ea. A ieşit în noapte şi în momentul în care a făcut-o, zarurile au încetat să-i mai tunete în cap.

Era timpul să ne apucăm de treabă.

A

Ieşit pe stradă. Îşi petrecuse toată seara cu fata descoperită. Era sigur că fusese recunoscut de câteva ori, mai ales de bărbaţi care se strecuraseră în noapte fără să spună nimic. În timp ce cobora de pe veranda hanului, oamenii s-au adunat la ferestre şi la uşă.

Mat încercă să nu simtă că toţi acei ochi erau cuţite înfipte în spatele lui. Uşor, avea impresia că atârnă de un alt lat. Întinse mâna şi simţi cicatricea de pe gât. Trecuse mult timp de când nu se plimbase cu gâtul descoperit. Chiar şi cu Tylin, în mod normal lăsase eşarfa pe.

t 7”. /kw – i. T i i îi i i – În seara asta, însă, a dansat cu Jak o the Shadows. Şi-a legat medalionul de ashandarei. L-a fixat astfel încât medalionul să se sprijine de partea plată a lamei, iar o margine să atârnă peste vârf. Ar fi greu de folosit – ar trebui să lovească cu partea plată a lamei în cele mai multe cazuri pentru a atinge medalionul cu carnea; –

dar îi dădea o atingere mult mai bună decât să balanseze medalionul cu mâna.

Medalion pe loc, a ales o direcţie şi a început să meargă. Se afla în Oraşul Nou, un loc plin de clădiri construite de om, în contrast cu lucrarea minunată a lui Ogier din altă parte din Caemlyn. Aceste clădiri erau bine construite, dar erau înguste şi subţiri, aproape una lângă alta.

Primul grup a încercat să-l omoare înainte să fie la o stradă de The Rumor Wheel. Erau patru. În timp ce îl atacau, un grup de umbre sări de pe o alee din apropiere, cu Talmanes în fruntea lor. Mat s-a răsucit spre ucigaşi, care au oprit scurt în timp ce soldaţii săi i s-au alăturat. Cei din stradă au fugit într-un zbucium, iar Mat dădu din cap către Talmanes.

Oamenii trupei s-au stins înapoi în întuneric, iar Mat şi-a continuat drumul. A mers încet, ducându-şi ashandarei pe umăr. Oamenilor lui li se spusese să păstreze distanta, dacă nu era atacat.

A ajuns să mai aibă nevoie de ei de trei ori pe parcursul orelor, speriend de fiecare dată un grup mai mare de bandiţi. Ultima dată, trupa şi el s-au ciocnit de fapt cu asasinii. Bătăuşii nu erau pe măsură pentru soldaţii antrenaţi, chiar şi pe străzile întunecate care erau casa lor. Schimbul a lăsat morţi cinci dintre interlocutori, dar doar unul dintre oamenii săi a fost rănit. Mat l-a trimis pe Harvell cu o gardă de doi.

crescut din ce în ce mai tarzm. Mat a început să-şi facă griji că va trebui să repete acest act în noaptea următoare, dar apoi a observat pe cineva care stătea în stradă în faţă. Pietrele de pavaj erau ude de la o ceaţă mai devreme în noapte şi reflectau luna zgârietă.

Mat se opri, coborându-şi arma lângă el. Nu putea să desluşească detalii despre silueta, dar felul în care stătea…

— Te gândeşti să mă bagi în ambuscadă? întrebă gholamul, părând amuzat. „Cu oamenii tăi care strică şi rup, care mor atât de uşor, aproape la o atingere?”

— M-am săturat să fiu urmărit, spuse Mat cu voce tare.

„Deci te predai mie? Ce cadou frumos”.

— Sigur, spuse Mat, coborându-şi ashandarei, cu cap de vulpe pe spate, prinzând lumina lunii. „Ai grijă doar la marginile ascuţite”.

T 1 1 7 w/K». – 1 – TI A” – Lucrul alunecă înainte, iar oamenii lui Mat aprinseră felinare. Oamenii trupei au pus felinarele pe pământ, apoi s-au dat înapoi, câţiva dintre ei fugind să transmită mesaje. Aveau ordine stricte să nu se amestece. Probabil că în seara asta îşi va încorda jurământul faţă de el în privinţa asta.

Mat să plantat şi a aşteptat gholam-ul. Doar un erou a atacat o fiară aşa, iar el nu era un erou nenorocit. Deşi oamenii lui ar încerca să elibereze pe oricine de pe străzi, încercând să menţină zona goală, astfel încât nimeni să nu sperie gholam-ul. Nu a fost eroism. S-ar putea să fi fost o prostie, totuşi.

Uf* w * 1 7 f-l *11111* 1 1

Mişcările fluide ale gholamului aruncau umbre de lanterne peste drum. Mat l-a întâlnit cu o mişcare din ashandarei, dar fiara a dansat în lateral, ocolindu-l cu uşurinţă. Cenuşă sângeroasă, dar treaba a fost rapidă! A întins mâna, glisând în faţa ashandarei cu cuţitul pe care îl ţinea.

Mat a smuls ashandarei înapoi, fără să-l lase pe monstr să taie medalionul. A dansat în jurul lui Mat, iar el s-a învârtit, rămânând în inelul felinarelor. Alegese o stradă relativ

largă, amintindu-şi cu un fior de acea zi pe aleea Ebou Dar, unde gholam-ul aproape îl dusese în apropiere.

Fiara alunecă din nou înainte, iar Mat făcu, trăgând-o înăuntru. Aproape că a calculat greşit, dar a răsucit ashandarei la timp pentru a lovi gholamul cu capacul armei. Medalionul scoase un şuierat când atinse braţul gholamului.

Gholamul înjură şi se dădu înapoi. Lumina clătinată a felinarului n lumina trăsăturile, lăsând buzunare de întuneric şi buzunare de lumină. Zâmbea din nou, în ciuda firului de fum care se ridica din braţ. Înainte, Mat crezuse că chipul acestei creaturi nu este remarcabil, dar în lumina neuniformă – şi cu acel zâmbet – a căpătat o turnare terifiantă. Lumina felinarului mai unghiular, reflectată, făcându-şi ochii să strălucească ca nişte flăcări galbene minuscule consumate de întunericul orbitelor sale.

Nedescris ziua, o groază noaptea. Chestia asta o măcelărise pe Tylin în timp ce ea zăcea neputincioasă. Mat strânse din dinţi. Apoi a atacat.

A fost un lucru prostesc de făcut. Gholamul era mai rapid decât el, iar Mat habar n-avea dacă capul de vulpe putea să-l omoare sau nu. A atacat oricum. A atacat pentru Tylin, pentru oamenii pe care n pierduse din cauza acestei groază. A atacat pentru că nu avea altă opţiune. Când ai vrut cu adevărat să vezi cât valorează un bărbat, l-ai susţinut într-un colţ şi l-ai făcut să lupte pentru viaţa lui.

Mat era acum în colţ. Însângerat şi frământat. Ştia că acest lucru îl va găsi în cele din urmă – sau, mai rău, îl va găsi pe Tuon sau Olver. Era genul sau situaţia în care ar fi fugit un om de bun simţ. Dar era un nebun în schimb. Să r amâi în oraş din cauza unui jurământ adus unui Aes Sedai? Ei bine, dacă ar muri, ar ieşi cu arma în mână.

Mat a devenit un ciclon învolburat de oţel şi lemn, i – /V 1 /V I – I / Îl 1 1 w/K-i7 7 1

ţipând în timp ce ataca. Gholamul, părând şocat, a dat înapoi. Mat şi-a trântit ashandarei în mână, arzând carnea, apoi s-a învârtit şi a doborât pumnalul din degete. Creatura sări departe, dar Mat se aruncă înainte, lovind patul suliţei între picioarele obiectului.

A

coborât. Mişcările sale erau fluide şi s-a prins singur, dar a coborât. În timp ce s-a aruncat în picioare, Mat a tăiat lama ashandarei la călcâi. A tăiat cu grijă tendonul Îgholamului şi, dacă lucrul ar fi fost uman, s-ar fi prăbuşit.

schimb, a aterizat fără nici măcar o scârmare de durere şi niciun sânge nu s-a scurs de tăietură.

Se învârti şi se aruncă spre Mat cu degetele gheare. A fost forţat să se împiedice înapoi, legănând ashandarei pentru a-l îndepărta. Creatura îi zâmbi.

Apoi, în mod ciudat, s-a întors şi a fugit.

Mat blestemat. L-a speriat ceva? Dar nu, nu fugea, mergea pentru oamenii lui!

„Retragere!” îi strigă Mat. „Înapoi! Arde-te, monstru nenorocit. Sunt aici! Lupta cu mine!”

Membrii trupei s-au împrăştiat la ordinele lui, deşi Talmanes a rămas în urmă, purtând o expresie sumbră.

— L.J.

11 1 1 1 1 1 1 1 * * T 1*11 1

Gholamul a râs, dar nu a alungat soldata. În schimb, lucrul a lovit primul felinar, făcându-l să clipească. A alergat în jurul cercului, lovind cu piciorul în fiecare, cufundând strada în întuneric.

Cenuşă sângeroasă! Mat a alergat după creatură. Dacă ar

reuşi să stingă toate acele lumini, cu acea acoperire de nori, Mat ar fi lăsat să lupte cu ea incapabil să vadă!

Talmanes – ignorându-şi în mod flagrant propria siguranţă – a sărit înainte şi şi-a smuls lanterna pentru a o proteja. A fugit pe stradă, iar Mat a înşiurat în timpcel – 1 – 1 – 1 /VI 1 gholam-ul îl urmărea.

Mat se năpusti în spatele lor. Talmanes a avut un avans bun, dar gholam-ul a fost atât de rapid. Aproape că a ajuns la el, iar Talmanes s-a smucit în lateral, urcând cu spate treptele unei clădiri din apropiere. Monstrul s-a aruncat spre el, iar Talmanes s-a împiedicat înapoi în timp ce Mat alerga spre ei pentru tot ce a valorat.

Lanterna a căzut de pe degetele lui Talmanes şi a stropit cu ulei pe partea din fată a clădirii. Lemnul uscat s-a aprins, limbi de flacără unduindu-se peste uleiul lămpii, luminând gholam-ul. A sărit pentru Talmanes.

Mat şi-a aruncat ashandarei.

Suliţa cu lama lată nu era destinată aruncării, dar nu avea un cuţit la îndemână. A ţintit capul gholamului. N-ar fi ştiut niciodată asta, pentru că îi era dor jalnic. Din fericire, arma a căzut în jos şi a trecut printre picioarele gholamului.

L” / KT 1 – 1 – 1 I /V 1 I – îi

Monstrul s-a împiedicat, bătând puternic spre pietrele de pavai. Talmanes urcă înapoi treptele clădirii care ardea acum.

Binecuvântează norocul ăsta al meu, se gândi Mat.

Gholamul se ridică şi făcu o mişcare să-l urmeze pe Talmanes, dar apoi se uită în jos la ceea ce îl împiedicase. Creatura se uită la Mat cu un râniet răutăcios, cu jumătate 1 – r? jw jw/k 1 – 1 w 1 – 271 w w u 1 w din fată aruncată în lumina clădirii în flăcări. Creatura luă ashandarei lui Mat –

medalionul cu cap de vulpe încă legat în faţă – apoi îşi biciui mâna în lateral, aruncând arma. Ashandarei s-au prăbuşit printr-o fereastră şi au trecut în clădirea în flăcări. Lămpile au aprins înăuntru, de parcă cei care locuiau acolo ar fi observat abia acum lupta care se pMetrecea în apropierea lor. Talmanes îi aruncă o privire lui at şi s-au întâlnit cu privirea. Bărbatul Cairhienin s-a aruncat împotriva uşii din clădirea în flăcări şi a intrat. Gholam-ul se învârti pe Mat, iluminat din spate de flăcările în creştere. Au aprins repede, iar inima lui Mat a bătut de alarmă când creatura a venit după el, nefiresc de repede. Mat băgă mâna în buzunarele hainei cu degetele transpirate. Chiar înainte ca gholam-ul să ajungă la el – mâinile mergând spre gâtul lui Mat – Mat scoase ceva cu fiecare mână, trântindu-le înainte în palmele gholamului. Sâsâit în aer, ca şi cum carnea este pusă pe un grătar, iar gholamul ţipă de durere. S-a împiedicat, cu ochii mari, în timp ce se uita la Mat.

Care ţinea câte un medalion cu cap de vulpe în fiecare mână.

Le-a scos, fiecare ţinut de un lanţ lung şi gros, învârtindu-le. Medalioanele prindeau lumina focului, părând să strălucească în timp ce Mat le biciuia la gholam, lovindu-l pe braţ.

Creatura urlă, făcând încă un pas înapoi. „Cum?” a cerut. „Cum!”

„Nu mă cunosc pe bună dreptate”. Elayne spusese că copiile ei nu erau perfecte, dar părea că făceau treaba destul de bine. Atâta timp cât îi răneau pe gholam, nu îi păsa de celelalte abilităţi ale lor. Mat rânji, învârtind al doilea medalion înainte. „Cred că tocmai am avut noroc”.

Gholam-ul se uită la el, apoi urcă treptele împleticindu-se

spre clădirea în flăcări. S-a repezit înăuntru, hotărând poate să fugă. Mat nu era pe cale să-l lase să scape, nu de data aceasta. Îl urcă pe trepte şi trecu prin uşa în flăcări, întinzând o mână în timp ce Talmanes îi arunca ashandarei de pe un hol lateral.

Mat prinse arma, lăsând medalioanele înfăşurate în jurul antebraţelor sale. Gholamul s-a învârtit asupra lui; nil i 7 i – îi i – i i – i holul ardea deja, căldura din lateral şi deasupra apăsătoare. Fumul a căptuşit tavanul. Talmanes tuşi, cu o batistă ţinută de faţă.

Gholam-ul se întoarse spre Mat, mârâind şi atacând. Mat întâlni fiara în mijlocul holului larg, ridicându-şi ashandarei pentru a bloca mâinile ca gheare ale gholamului. Mutul ashandarei lui Mat fusese înţepat de la aşezarea în foc, iar lemnele mocneau la capăt. A lăsat o dâră de fum în aer.

A atacat pentru tot ce merita, învârtind ashandarei, capătul din spate lăsând un vârtej de fum în jurul lui. Gholam a încercat să-l lovească, dar Mat a scăpat ashandarei cu o mână şi a aruncat unul dintre medalioane ca un cuţit, lovind creatura în faţă. Urlă şi se împiedică înapoi, cu faţa arsă şi fumegând. Mat făcu un pas înainte, lovind capătul ashandarei de medalion în timp ce acesta a lovit podeaua, răsturnând-o înapoi în sus şi lovind din nou creatura.

A împins înainte, lovindu-se cu ashandarei, iar câteva dintre degetele creaturii s-au eliberat. Sigur, nu a sângerat şi nu părea să simtă durere de la rănile obişnuite, dar asta!

— Ar încetini puţin. Gholam-ul şi-a revenit, şuierând, cu ochii mari de furie. Zâmbetul îi dispăruse acum. A sărit înainte înceţoşat, dar Mat s-a învârtit şi a tăiat felii în jos cămaşa bronzată a creaturii, expunându-i pieptul. Apoi a

biciuit cel de-al doilea medalion în lateral, lovind gholam-ul în timp ce i se gheare de braţ, tăind pielea şi stropit sânge peste perete.

Mat mormăi. Gholamul urlă şi se împiedică înapoi, mai departe pe holul în flăcări. Mat transpira de la căldură, de la efort. Mat nu a putut lupta cu această creatură. Nu pentru mult timp. Asta nu conta. A împins înainte, lăsându-şi ashandarei să devină o neclaritate. Îl pălmui pe gholam cu medalionul. Când fiara şi-a revenit, el a aruncat af doilea medalion în faţa ei, făcând-o să se raţă. Dar apoi l-a dat cu piciorul pe al treilea în sus ca să-l lovească în gât. A lăsat linii de fum în aer în timp ce învârtea ashandarei, apucându-l din nou cu două mâini. Capătul armei lui strălucea şi mocnea. S-a trezit ţipând în limba veche.

„*Al diva*, *al kiserai al mashi*!” Pentru lumină, slavă şi dragoste!

Gholamul se dădu înapoi, mârâind la baraj. Se uită peste umăr, părând că observă ceva în spate, dar atacul lui Mat îi atrase atenţia înapoi.

„*Tai daishar*!” Adevărat sânge de luptă!

Mat a forţat creatura spre o uşă deschisă din spatele holului. Camera de dincolo era complet întunecată. Nicio lumină a focului nu se reflecta pe pereţi de acolo.

Carai manshimaya Tylin. *Carai an manshimaya Nalesean*. *Carai an manshimaya ayend an*! „Onoarea lamei mele pentru Tylin. Onoarea lamei mele pentru Nalesean. Onoarea lamei mele pentru cei căzuţi.

Chemarea răzbunării.

Gholamul se întoarse în camera întunecată, păşind pe o podea albă, cu ochii pâlpâind în jos.

Respirând adânc, Mat a sărit prin prag cu o ultimă explozie

de forţă şi a trântit fundul mocnit al ashandarei lui în partea laterală a capului creaturii. Un strop de scântei şi cenuşă i-a explodat în jurul fetei. Creatura a înjurat şi s-a împiedicat spre dreapta.

x – 1 x – i /k. – i

Şi acolo, aproape că a coborât de pe marginea unei platforme atârnând deasupra unui gol întins. Gholam şuieră de furie, atârnând cu un picior peste vid, zvâcnmdu-se pentru a-şi menţine echilibrul.

Din această parte, uşa din cameră era înconjurată de o lumină albă strălucitoare – marginile unei porţi făcute pentru Skimming.

— Nu ştiu dacă poţi muri, spuse Mat încet. „Sper în Lumină că nu poţi". Ridică o cizmă şi o lovi în spatele obiectului, aruncând-o de pe platformă în întuneric. Căzu, răsucindu-se în aer, uitându-se la el cu groază.

„Sper că nu poţi muri", a spus Mat, „pentru că o să mă bucur de gândul că vei cădea pentru totdeauna prin acel întuneric, fiu nenăscut de excremente de capră". Mat scuipă peste lateral, trimiţând un pic de scuipat sângeros în jos, prăbuşind după gholam. Ambele au dispărut în AjX" – 7111X1 «X

Întunericul de dedesubt.

Sumeko se apropie de el. Rudele robustă avea părul lung şi negru şi aerul unei femei căreia nu-i plăcea să i se ordone. Aproape fiecare femeie avea acelaşi aer. Ea stătea chiar în interiorul porţii, de partea în care nu avea să fie văzută de pe hol. Trebuia să fie acolo pentru a întreţine platforma albă, care avea forma unei cărţi mari. Ea ridică o sprânceană spre el.

— Mulţumesc pentru poartă, spuse Mat, ducându-şi

ashandarei pe umăr, fundul încă trăgând o linie subţire de fum. Făcuse poarta din interiorul palatului, folosind-o pentru a călători în acest punct şi a deschide poarta de pe hol. Speraseră că asta o va împiedica pe gholam să-şi simtă canalul, aşa cum făcuse ţesăturile în palat.

Sumeko adulmecă. Împreună, cei doi au ieşit prin poartă şi au intrat în clădire. Câţiva dintre trupe stingeau în grabă focul. Talmanes s-a repezit la Mat când poarta a dispărut, însoţit de o altă rudă, Julanya.

— Eşti sigur că întunericul continuă pentru totdeauna? întrebă Mat. Julanya era o femeie plinuţă şi drăguţă, care să potrivit bine pe genunchiul lui Mat. Albul din părul ei nu i-a diminuat deloc frumuseţea.

„După câte putem spune, este”, a spus Sumeko.

— A fost aproape greşit, Matrim Cauthon. Lucrul nu părea surprins de poartă. Cred că a simţit-o oricum”.

„Totuşi am reuşit să lupte de pe platformă”, a spus Mat.

„De abia. Ar fi trebuit să ne laşi să ne ocupăm de fiară.

— N-ar fi funcţionat, spuse Mat, luând o batistă umedă din Talmanes. Sumeko şi-a aruncat o privire la braţ, dar Mat nu a cerut Vindecare. Acea tăietură s-ar vindeca bine. S-ar putea chiar să aibă o cicatrice bună. Cicatricile au impresionat majoritatea femeilor, atâta timp cât nu erau pe faţă. Ce credea Tuon despre ei?

* 1 11 w „A” *JT* 1 4 1 1 i 4 1 „KT» a – w

Sumeko adulmecă. „Mândria bărbaţilor. Nu uitaţi că am – 1 1 4 4 J 4 1 4 7 1 4 1 *JJ*

pierdut o parte din ai noştri din cauza acelui lucru”.

— Şi mă bucur că te-am putut ajuta să te răzbuni, spuse Mat. El i-a zâmbit, deşi avea dreptate, aproape că fusese rătăcită. Era sigur că gholam o simţise pe rudă dincolo de

pragul acelui uşă când se apropiau. Din fericire, totuşi, lucrul nu părea să o considere pe femeia care ar putea 1 4 1 x J 4 J x x canaliza drept o ameninţare.

Talmanes n rumână lui Mat cele două medalioane căzute. Le-a ascuns şi l-a dezlegat pe cel de pe ashandarei, strecurându-l înapoi pe gât. Rudele priveau acele medalioane cu o foame de pradă. Ei bine, ei puteau face tot ce şi-au dorit. Îl intenţiona pe unul pentru Olver şi pe celălalt pentru Tuon, odată ce o putea găsi.

Căpitanul Guybon, comandantul secund al lui Birgitte, a intrat în clădire. „Fiara este moartă?”

— Nu, spuse Mat, dar destul de aproape pentru un contract cu Crown.

„Contract de coroană?” întrebă Guybon, încruntat. „Ai cerut ajutorul Reginei în acest demers. Acest lucru nu a fost făcut pe contractul ei”.

— De fapt, spuse Talmanes, dresându-şi glasul, tocmai scăpăm oraşul de un criminal care a luat, în sfârşit, aproape o duzină de cetăţeni ai ei. Avem dreptul să luptăm cu plata, presupun”. A spus-o cu o faţă complet dreaptă. X/X., XX *f* X X Binecuvântează omul.

— La dracu’, spuse Mat. Opresc gholam-ul şi fii plătit pentru el. Asta a sunat ca o zi însorită pentru o schimbare. Îi aruncă batista lui Guybon şi plecă, lăsând în urmă femeile rude care şi-au încrucişat braţele şi priveau cu neplăcere. De ce ar putea o femeie să arate supărată pe un bărbat chiar şi atunci când acesta făcuse exact ceea ce spusese că va face, riscându-şi chiar şi gâtul?

— Îmi pare rău pentru incendiu, Mat, spuse Talmanes. „Nu am vrut să arunc felinarul aşa. Ştiu că trebuia să-l conduc în clădire”.

— A mers bine, spuse Mat, inspectând fundul ashandarei. Prejudiciul a fost minor.

Nu ştiau unde – sau dacă – îl va ataca gholam-ul, dar Guybon îşi făcuse bine treaba, scoţând pe toţi din clădirile din apropiere, apoi alegând un hol în care Rudea avea să facă intrarea. El trimisese un membru al trupei să-i spună lui Talmanes unde să meargă.

Ei bine, ideea lui Elayne şi Birgitte cu poarta de acces funcţionase, chiar dacă nu fusese aşa cum plănuiseră ei. Era încă mai bun decât ceea ce Mat fusese în stare să vină; Singura lui idee rea a fost să încerce să îndese unul dintre acele medalioane pe gâtul gholamului.

— Să-i luăm pe Setalle şi pe Olver de la hanul lor, spuse Mat, şi să ne întoarcem în tabără. Emoţia s-a terminat deocamdată. Cam la naiba”.

O furtună de lumină

Oraşul Maradon a ars. Din zeci de clădiri s-au ridicat coloane de fum violente şi întortocheate. Planificarea atentă a oraşului a împiedicat incendiile să se extindă prea repede, dar nu le-a oprit în totalitate. Fiinţe umane şi tinder. Au mers împreună.

Ituralde stătea ghemuit într-o clădire dărâmată, cu moloz în stânga lui şi o mică bandă de saldeeni în dreapta lui. El abandonase palatul devreme; fusese plin de Shadowspawn. Îl lăsase plin cu tot uleiul pe care îl găsiseră, apoi îl pusese pe Asha man să-l incendieze, ucigând sute de trolloci şi fade prinşi înăuntru.

Aruncă o privire pe fereastra ascunzătoarei sale actuale. Ar fi putut jura că văzuse un petic de cer gol pe fereastră, dar cenuşa şi ceaţa fumurie din aer făceau greu de spus. O clădire din apropiere ardea atât de intens încât simţea

căldura prin piatră.

AX? 1*JX? JIJ” X? 1 A I I 1 /v 1

A folosit fumul şi focul. Aproape totul pe un câmp de luptă ar putea fi un avantaj. În acest caz, odată ce Yoeli acceptase că oraşul era pierdut, ei încetaseră să-l apere. Acum au folosit oraşul ca teren de ucidere.

Străzile au creat un labirint pe care Ituralde – cu ajutorul saldeenilor – îl cunoştea şi duşmanii săi nu. Fiecare acoperiş era o creastă pentru a oferi un teren înalt, fiecare alee o cale secretă de scăpare, fiecare pătrat deschis o potenţială capcană.

Trollocii şi comandanţii lor făcuseră o greşeală. Ei au presupus că lui Ituralde îi pasă să protejeze oraşul. L-au înşelat. Tot ce îi păsa acum era să le facă cât mai mult rău posibil. Deci, el a folosit presupunerile lor împotriva lui. Da, armata lor era mare. Dar orice om care încercase vreodată să omoare şobolani ştia că dimensiunea ciocanului său nu conta atât timp cât şobolanii ştiau să se ascundă.

Un grup ezitant de creaturi se tarai pe strada întunecată din afara clădirii lui Ituralde. Trollocii s-au repezit şi au urlat cu prudenţă unii la alţii. Unii au adulmecat aerul, dar fumul le-a stricat simţul mirosului. Lea lipsit cu desăvârşire Ituralde şi mica lui trupă, chiar în interiorul clădirii.

Bătăile copite au răsunat la celălalt capăt al străzii. Trollocii au început să strige şi un grup s-a grăbit în faţă, aşezând jos suliţe ghimpate răutăcios, cu paturile de pietruire. Încărcarea asta ar fi moarte pentru cavalerie. Trollocii învăţau să fie mai atenţi.

Dar ei nu învăţau suficient de bine. Cavaleria a apărut la vedere, dezvăluind un bărbat care conducea un grup de cai răniţi şi epuizaţi. O distragere a atenţiei.

— Acum, spuse Ituralde. Arcaşii din jurul lui au sărit şi au început să tragă pe ferestre în trolloci. Mulţi au murit;

1 I – x/K/Kl». K” 5 x/KW. 7

alţii s-au învârtit şi au încărcat.

Iar de pe o stradă laterală o încărcătură de cavalerie – copitele cailor acoperite cu cârpe pentru a atenua sunetul – a ieşit în galop, apropierea lor acoperită de copitele mai zgomotoase ale cailor de distracţie. Saldeenn au sfâşiat Jk” /Il – 1/VI**/VI J 7

trollocii, călcând şi ucigând.

Arcaşii au strigat şi au scos săbii şi topoare pentru a-i termina pe trollocii răniţi. No Fade cu acest grup, binecuvântaţi Lumina. Ituralde se ridică, cu o batistă udă pe faţă împotriva fumului. Oboseala lui – cândva îngropată adânc – reapare încet la suprafaţă. Era îngrijorat că atunci când îl lovea, va cădea inconştient. Rău pentru moral, asta.

Nu, gândi el, ascunzându-se în fum în timp ce casa ta arde, ştiind că trollocii te închid încet-încet în… asta e rău pentru moral.

Oamenii lui au terminat pumnul lui Trollocs, apoi s-au grăbit spre o altă clădire prestabilită în care se puteau ascunde. Ituralde avea aproximativ treizeci de arcaşi şi o companie de cavalerie, pe care o muta printre cinci trupe independente de luptători neregulaţi, asemănătoare cu aceasta. Şi-a făcut semn oamenilor să se ascundă, în timp ce cercetaşii îi aduceau informaţii. Chiar şi cu cercetaşii, a fost greu să obţii o lectură bună despre oraşul mare. Avea idei vagi despre unde era cea mai puternică rezistenţă şi trimitea ce ordine putea, dar bătălia se întindea pe o zonă prea mare pentru ca el să poată coordona eficient lupta. Spera că Yoeli era bine.

Asha man dispăruseră, scăpând la ordinul lui prin poarta minusculă – doar suficient de mare ca să se târască prin – pe care o făcuse Antail. De când plecaseră – era cu câteva ore în urmă – nu existase niciun semn că ar fi venit vreun „salvator”. Înainte ca Asha man să plece, el trimisese un cercetător printr-o poartă către acea creastă unde se spunea că Lastriders veghează. Tot ce a găsit cercetaşul a fost o tabără goală, focul arzând nesupravegheat.

Ituralde s-a alăturat oamenilor săi în noua ascunzătoare, lăsându-şi batista – acum pătată de funingine

— Pe clanţa uşii pentru a le da cercetaşilor un indiciu despre locaţia lui. Odată înăuntru, a îngheţat, auzind ceva afară.

„Taci”, le-a spus bărbaţilor. Şi-au liniştit armura zgomotătoare.

Păscări. Mulţi dintre ei. Era o trupă de Trolloc cu siguranţă; oamenii lui aveau ordin să se mişte în tăcere. El dădu din cap către soldaţii săi, ridicând şase degete. Planul numărul şase. Se ascundeau, aşteptând, sperând că creaturile vor trece pe lângă ei. Dacă nu o făceau – dacă întârziau sau începeau să cerceteze clădirile din apropiere

— Echipa lui ar izbucni şi le-ar fi aruncat.

A fost cel mai riscant dintre planuri. Oamenii săi erau epuizaţi, iar cavaleria fusese trimisă unui alt grup de apărători. Dar mai bine să ataci decât să fii descoperit sau înconjurat.

Ituralde se apropie de fereastră, aşteptând, ascultând, respirând superficial. Lejer, dar era obosit. Grupul a mărşăluit după colţul afară, cu paşi la unison. Era ciudat. Trollocii nu au defilat atât de regulat.

„Doamne”, a şoptit unul dintre oamenii lui. „Nu există

copite”.

TL 1 1 – Z-X 1 1 I Z-X1 1 1

Ituralde încremeni. Omul avea dreptate. Oboseala îl făcea prost. Asta e o armată de sute, se gândi el. Se ridică în picioare, tuşind în ciuda lui, şi deschise uşa. A ieşit afară.

O rafală de vânt a suflat pe stradă în timp ce oamenii lui Ituralde se îngrămădeau în spatele lui. Vântul a limpezit fumul pentru o clipă, dezvăluind o trupă mare de infanterie îmbrăcată în armură argintie şi purtând ştiuci. Păreau o clipă fantome – strălucind într-o lumină aurie fantomă de sus, un soare pe care nu-l mai văzuse de luni de zile.

Noii veniţi au început să sune când l-au văzut pe el şi pe oamenii lui, iar doi dintre ofiţerii lor s-au îndreptat împotriva lui. Erau saldeeni. „Unde este comandantul tău?” a întrebat unul. „Omul Rodel Ituralde?”

„Eu…” Ituralde se trezi tuşind. „Eu sunt el. Cine eşti tu?”

„Binecuvântează Lumina”, a spus unul dintre bărbaţi, întorcându-se înapoi către ceilalţi. „Dă cuvântul lordului Bashere! L-am găsit!”

Ituralde clipi. Se uită înapoi la oamenii lui murdari, cu feţele mnegnte „de funingine. Mai mult de câţiva aveau un braţ în praştie. Începuse cu două sute. Acum erau cincizeci. Ar trebui să sărbătorească, dar cei mai mulţi dintre ei s-au aşezat pe pământ, închizând ochii.

Ituralde se trezi râzând. „Acum? Dragonul trimite autor acum? S-a împiedicat, apoi s-a aşezat, privind în sus la cerul arzând. Râdea şi nu se putea opri. Curând, lacrimile au început să-i curgă pe obraii.

Da, era lumina soarelui acolo sus.

Ituralde îşi recăpătase oarecare calm până când trupele!

— Au condus într-un sector bine apărat al oraşului. Fumul

de aici era mult mai puţin gros. Se presupune că trupele lui al’ Thor – conduse de Davram Bashere – revendicaseră cea mai mare parte din Maradon. Ce a mai rămas din ea. Au stins focurile.

Era atât de ciudat să vezi trupe cu armuri strălucitoare, uniforme îngrijite, feţe curate. Ajunseseră cu un număr mare de Asha man şi Aes Sedai şi o armată care – 1 i jr? 7 *îi* – 7 * 1

deocamdată – fusese suficientă pentru a-i alunga pe Shadowspawn înapoi la fortificaţiile de pe deal de deasupra râului. Oamenii lui Al Thor l-au condus la o clădire înaltă din interiorul oraşului. Cu palatul ars, în mare parte distrus, părea că au ales această clădire ca centru de comandă.

Ituralde ducea de săptămâni întregi un război secător. Trupele lui Al Thor păreau aproape prea curate. Oamenii lui muriseră în timp ce aceşti bărbaţi se spălau, dormeau şi luau masa cu mâncare fierbinte?

Încetează, îşi spuse el, intrând în clădire. Era mult prea uşor să dai vina pe alţii când o bătălie mergea prost. Nu era vina acestor bărbaţi că viaţa lor fusese mai uşoară decât a lui recent.

S-a străduit să urce scările, dorind să-l lase să fie. O noapte de somn bun, o spălătură şi apoi se putea întâlni cu Bashere. Dar nu, asta nu ar merge. Bătălia nu se terminase, iar oamenii lui al’ Thor aveau nevoie de informaţii. Doar că mintea îi dădea greş, lucrând foarte încet.

A – 1 de 7 1 I – /K – W 1 1 – 1 – 1

Ajunse la ultimul etaj şi n urmă pe soldaţii lui Bashere într-o cameră din dreapta. Bashere stătea acolo, purtând un pieptar lustruit fără casca asortată, cu mâinile strânse la spate, în timp ce se uita pe fereastră. Purta una dintre acele

mustăţi saldeene prea mari şi o pereche de pantaloni măslinii îndesaţi în cizme până la genunchi.

Bashere se întoarse şi porni. „Uşoară! Arăţi ca moartea însăşi, omule!” Se întoarse către soldaţi. „Ar trebui să fie în cortul Vindecătorului! Cineva să ia un Asha man!”

„Sunt în regulă”, a spus Ituralde, forţând vocea cu severitate. „Arăt mai rău decât mă simt, aş garanta”.

Soldaţii au ezitat, privind spre Bashere.

— Ei bine, spuse bărbatul, măcar adu-i un scaun şi ceva cu care să se şteargă pe faţă. Sărmanul tu; ar fi trebuit să fim aici cu câteva zile în urmă”.

Afară, Ituralde auzea sunetele bătăliei îndepărtate. Bashere alesese o clădire înaltă, una din care să poată supraveghea luptele. Soldaţii au adus un scaun şi – cu toată dorinţa lui de a arăta o faţă puternică unui coleg 1 Ta. 11 J a. – Ci 1 7 X k „/

general – Ituralde stătea oftând.

S-a uitat în jos şi a fost uimit să vadă cât de murdare îi erau mâinile de parcă ar fi curăţat o vatră. Fără îndoială, faţa lui era acoperită de funingine, striată de sudoare şi probabil că mai era sânge uscat pe ea. Hainele îi erau zdrenţuite din cauza exploziei care distrusese peretele, ca să nu mai vorbim de o tăietură bandajată în grabă pe braţ.

— Apărarea ta a acestui oraş a fost absolut uimitoare, Lord Ituralde, spuse Bashere. Tonul său era o formalitate – Saldaea şi Arad Doman nu erau duşmani, dar două naţiuni puternice nu puteau împărţi o graniţă fără perioade de animozitate. „Numărul de trolloci morţi în comparaţie cu numărul de bărbaţi pe care i-aţi avut… şi cu un decalaj atât de mare în zid… Să spun că sunt impresionat”. Tonul lui Bashere sugera că o asemenea laudă nu era uşor de făcut.

— Dar Yoeli? întrebă Ituralde.

Expresia lui Bashere deveni sumbră. „Oamenii mei au găsit o bandă mică care îi apăra cadavrul. A murit curajos, deşi am fost surprins să-l găsesc la comandă şi pe Torkumen – un văr îndepărtat de-al meu, presupusul conducător al oraşului – închis în camerele lui şi abandonat, acolo unde l-ar fi putut aduce trollocii.

— Yoeli a fost un om bun, spuse Ituralde ţeapăn. „Printre cei mai curajoşi pe care am avut onoarea să-i cunosc. Mi-a salvat viaţa, mi-a adus oamenii în oraş împotriva ordinului lui Torkumen. Este o ruşine arzătoare să-l pierzi. O ruşine arzătoare. Fără Yoeli, Maradon nu ar rezista chiar acum.

— Oricum nu mai rezistă, spuse Bashere sumbru.

Ituralde ezită. Este unchiul reginei – acest oraş este probabil casa lui.

Cei doi s-au privit unul la altul, ca „nişte lupi bătrâni, lideri ai haitelor rivale. Călcând încet. „Îmi pare rău pentru pierderea ta”, a spus Ituralde.

„Oraşul stă la fel de bine ca şi”, a spus Bashere, „din cauza ta. Nu sunt supărat, omule. Sunt întristat, dar nu supărat. Şi o să te cred pe cuvânt despre Yoeli. Sincer să fiu, nu mi-a plăcut niciodată Torkumen. Deocamdată, l-am lăsat în camera în care l-am găsit – încă în viaţă, din fericire – deşi „voi auzi tunete de la Regina pentru ceea ce i s-a făcut. Întotdeauna i-a plăcut la el. Bah! în mod normal, are o judecată mai bună”.

Bashere dădu din cap în lateral când vorbea despre Torkumen şi – cu o tresărire – Ituralde îşi dădu seama că recunoştea această clădire. Aceasta era casa lui Torkumen, unde Yoeli îl adusese pe Ituralde în prima sa zi în oraş. Avea sens să aleagă această clădire ca post de comandă – era

suficient de aproape de zidul nordic pentru a avea o vedere bună spre exterior, dar suficient de departe de explozie pentru a supravieţui, spre deosebire de Sala Consiliului.

Ei bine, i-ar fi fost de folos lui Torkumen dacă trollocii l-ar fi prins. Ituralde se lăsă pe spate, închizând ochii, în timp ce Bashere se consulta cu ofiţerii săi. Bashere era capabil, asta era evident. Foarte repede măturase oraşul; odată ce trollocii şi-au dat seama că există o forţă mai mare de luptat, au abandonat oraşul. Ituralde se simţea mândru că, în parte, tenacitatea lui îi făcuse atât de repede să alerge.

Ituralde a continuat să asculte. Majoritatea trupelor lui Bashere intraseră în oraş prin porţi, după ce trimiseseră un cercetător pentru a găsi locuri sigure pentru a le face. Să lupte în stradă nu ar funcţiona pentru el, aşa cum a făcut-o pe Ituralde; tactica de lovire şi ascundere fusese dedicată să facă cât mai multe daune posibil înainte de a fi ucis. A fost o tactică de pierdere.

Trollocii se retrăseseră în fortificaţii, dar nu aveau să rămână acolo mult timp. În timp ce stătea cu ochii închişi, luptându-se să rămână treaz, Ituralde l-a auzit pe Bashere şi căpitanii săi ajungând la aceeaşi concluzie îngrozitoare pe care a avut-o Ituralde. Maradon a fost pierdut. Shadowspawn avea să aştepte noaptea, apoi să roiască din nou.

După toate astea, pur şi simplu ar fugi? După ce Yoeli a murit ţinând oraşul? După ce Raiabi a fost ucis de un Draghkar? După ce Ankaer şi Rossin căzuseră în timpul luptelor din interiorul zidurilor? După toată vărsarea de sânge, au văzut în sfârşit ajutor sosind, doar ca să se dovedească insuficient?

„Poate că i-am putea împinge de pe vârful acelui deal”, a

spus unul dintre oamenii lui Bashere. „Curăţă fortificaţiile”.

Nu părea foarte optimist.

— 1 – X1 JJ TIX 11 – C 1 – 1 – 1 1 – 1 w

„Fiule”, a spus Ituralde, forţându-şi ochii să deschidă, „am ţinut dealul ăla săptămâni întregi împotriva unei forţe superioare. Oamenii tăi l-au construit bine, iar problema fortificaţiilor bine construite este că inamicul tău le poate întoarce împotriva ta. Vei pierde oameni care atacă acolo. O mulţime”.

Camera a tăcut.

— Plecăm, atunci, spuse Bashere.

— Naeff, vom avea nevoie de porţi.

— Da, Lord Bashere. Cu faţa pătrată şi slăbănog, bărbatul purta haina neagră şi acul Dragon al unui Asha man.

„Malain, adună cavaleria şi organizează-le afară; să w w A 1 J 7/K *i r C*” i – 1 1

pară că vom încerca un asalt împotriva fortificaţiilor lor. Asta îi va menţine nerăbdători şi aşteptaţi. Vom evacua răniţii, apoi vom pune cavaleria să încarce în cealaltă direcţie în…

„Prin Lumină şi speranţa mea de renaştere!” exclamă deodată o voce.

Toţi cei din cameră s-au întors şocaţi; nu era genul de jurământ pe care îl auzi în fiecare zi.

Un tânăr soldat stătea lângă fereastră, privind afară cu o oglindă. Bashere înjură şi se grăbi spre fereastră, ceilalţi îngrămădindu-se, mai mulţi scoţând ochelari.

Ce acum? îşi spuse Ituralde, stând în picioare în ciuda oboselii şi grăbindu-se. Ce ar fi putut ei să vină? Mai mult Draghkar? Darkhounds?

S-a uitat pe fereastră şi cineva i-a întins o oglindă. A

ridicat-o şi, după cum ghicise, clădirea era suficient de înălţată pentru a privi peste zidul oraşului şi spre câmpul de ucidere de afară şi dincolo. Poziţiile turnului de pe creasta dealului erau grupate cu corbi. Prin sticlă, îi putea vedea pe trolloci care înfundau înălţimile, ţinând acolo tabăra superioară, turnurile şi bastionele.

Dincolo de deal, coborând prin trecătoare, era o forţă grozavă de trolloci, de multe ori numărul celor care îl atacaseră pe Maradon. Valul de monştri părea să continue pentru totdeauna.

— Trebuie să plecăm, spuse Bashere, coborându-şi oglinda. „Imediat”.

„Uşoară!” şopti Ituralde. „Dacă acea forţă trece de noi, nu va fi nimic în Saldaea, Andor sau Arad Doman care să o poată opri. Te rog spune-mi că Lordul Dragon a făcut pace cu Seanchan, aşa cum a promis?

„În asta”, a spus o voce liniştită din spate, „ca şi în I A i li 1 – *ill* atâtea alte lucruri, am eşuat”.

Ituralde se răsuci, coborându-şi oglinda. Un bărbat înalt cu părul roşcat a păşit în cameră – un bărbat pe care Ituralde simţea că nu l-a mai întâlnit până acum, în ciuda trăsăturilor familiare.

Rand al’ Thor se schimbase.

Dragonul Renăscut avea aceeaşi încredere în sine, acelaşi spate drept, aceeaşi atitudine care aştepta ascultare. Şi totuşi, în acelaşi timp, totul părea diferit. Felul în care stătea, nu mai era puţin suspicios. Felul în care a studiat Ituralde cu îngrijorare/

Ochii aceia, reci şi lipsiţi de emoţii, îl convinseseră odată pe Ituralde să-l urmeze pe acest om. Şi acei ochi se schimbaseră. Ituralde nu remarcase în ei înţelepciune

înainte.

Nu fi un prost cu capul gros, se gândi Ituralde, nu poţi să-ţi dai seama dacă un om este înţelept privindu-i ochii.

Şi totuşi ar putea.

— Rodel Ituralde, spuse al' Thor, făcând un pas înainte şi punând o mână pe braţul lui Ituralde. „Te-am lăsat pe tine şi pe oamenii tăi blocaţi şi copleşiţi. Te rog să mă ierţi".

„Am făcut chiar eu această alegere", a spus Ituralde. În mod ciudat, se simţea mai puţin obosit decât cu câteva clipe în urmă.

— V-am inspectat oamenii, spuse al' Thor. „Au mai rămas atât de puţini şi sunt rupţi şi bătuţi. Cum ai ţinut? w * 1 //

acest oraş? Ceea ce ai făcut este un miracol".

„Fac ceea ce trebuie făcut".

„Trebuie să fi pierdut mulţi prieteni".

„Eu da". Ce alt răspuns a fost acolo? A-l respinge ca nimic nu ar însemna să-i dezonorezi. „Wakeda a căzut astăzi. Rajabi... ei bine, un Draghkar l-a prins. Ankaer. A rezistat până în după-amiaza asta. N-am aflat niciodată de ce trompetistul a sunat devreme. Rossin se uita la asta. E mort şi el".

— Trebuie să ieşim din oraş, spuse Bashere cu vocea urgentă. „Îmi pare rău, omule. Maradon este pierdut".

— Nu, spuse al' Thor încet. „Umbra nu va avea acest oraş. Nu după ce au făcut aceşti oameni ca să-l ţină. Nu voi permite".

— Un sentiment onorabil, spuse Bashere, dar noi nu... El se opri în timp ce ai' Thor se uită la el.

Acei ochi. Atât de intens. Păreau aproape aprinşi.

— Ei nu vor lua acest oraş, Bashere, spuse al' Thor, în vocea lui liniştită pătrunzând un punct de furie. Făcu semn

în lateral, iar o poartă despărţi aerul. Sunetele tobelor şi ţipetele trollocilor s-au apropiat, brusc. „M-am săturat să-l las să-mi rănească oamenii. Trage-ţi soldaţii înapoi”.

Cu asta, al’ Thor a păşit pe poartă. O pereche de Fecioare Aiel au intrat în grabă în cameră, iar el a lăsat poarta deschisă suficient de mult pentru ca ei să sară prin spatele lui. Apoi a lăsat-o să dispară.

X T” > 1 X v – 1 X.A. I 1 – w 1 i 1

Bashere părea uluit, cu gura întredeschisă. „Blestemul pe acel om!” spuse în cele din urmă, întorcându-se din nou spre fereastră. „Am crezut că nu va mai face aşa ceva!”

Ituralde s-a alăturat lui Bashere, ridicându-şi oglinda, privind prin golul enorm din perete. Afară, al’ Thor traversa pământul călcat în picioare, purtând mantia lui maro şi urmat de cele două Fecioare.

Ituralde credea că putea auzi sunetele trollocilor care urlau. Tobele le bat. Au văzut trei oameni singuri.

Trollocii năvăliră înainte, încărcând pe pământ. Sute, mii. Ituralde gâfâi. Bashere rosti o rugăciune liniştită.

Al Thor ridică o mână, apoi o împinse – palma înainte – spre valul Shadowspawn.

Şi au început să moară.

A

Început cu valuri de foc, la fel ca cele folosite de Asha man. Numai că acestea erau mult mai mari. Flăcările au ars fâşii teribile de moarte prin trolloci. Ei au urmat cursul pământului, strecurându-se pe deal şi în jos în tranşee, umplându-le cu foc încins alb, arzând şi distrugând.

Norii lui Draghkar se învârteau pe cer, scufundându-se spre al’ Thor. Aerul de deasupra lui a devenit albastru, iar cioburi de gheaţă au explodat spre exterior, împroşcând

aerul ca săgeţile din arcurile unui întreg stindard de arcaşi. Fiarele şi-au ţipat agonia inumană, cadavrele prăbuşindu-se la pământ.

Lumina şi Puterea au explodat din Dragonul Renăscut. Era ca o întreagă armată de canalizatori. Mii de Shadowspawn au murit. Porţile morţii au apărut, lovind pământul, ucigând sute.

Asha manul Naeff – care stătea lângă Bashere – icni. „Nu am văzut niciodată atâtea ţesături deodată”, şopti el. „Nu le pot urmări pe toate. El este o furtună. O furtună de Lumină şi fluxuri de Putere!

Norii au început să se formeze şi să se învârtă deasupra oraşului. Vântul s-a înălţat, urla şi fulgerul a lovit de sus. Tunetele au copleşit sunetele tobelor în timp ce trollocn încercau în zadar să ajungă la al’ Thor, cătărându-se peste cadavrele în flăcări ale fraţilor lor. Norii albi învolburaţi se prăbuşiră în furtuna neagră, fierbinte, amestecându-se. Vântul se învârtea în jurul lui al’ Thor, bicmându-i mantia.

Omul însuşi părea să strălucească. A fost reflectarea ramurilor de foc sau poate fulgerele? Al Thor părea mai strălucitor decât ei toţi, cu mâna ridicată spre Proporul Umbrei. Fecioarele lui se aplecau lângă pământ de o parte şi de alta, cu ochii în faţă, cu umerii înclinaţi împotriva vântului mare.

Norii care se învârteau unul în jurul celuilalt făceau pâlnii în masele de trolloci, străbătând vârful dealului, ridicând creaturile în aer. În spate se înălţau mari trombe de apă, făcute din carne şi foc. Fiarele au plouat, căzând peste celelalte. Ituralde privea cu uimire, părul de pe braţe şi cap ridicându-se. Era o energie chiar în aerul însuşi.

Din apropiere se auzi un ţipăt. În cadrul clădirii, întruna din

camerele din apropiere. Ituralde nu se întoarse de la fereastră. A trebuit să urmărească acest moment frumos şi teribil de distrugere şi putere.

Valuri de trolloci s-au spart, tobele clătinând. Legiuni întregi dintre ei s-au întors şi au fugit, poticnindu-se pe versantul dealului şi unul peste altul, fugind înapoi spre Peste. Unii au rămas fermi – prea supăraţi, prea intimidaţi de cei care îi conduceau sau prea proşti pentru a fugi. Furtuna de distrugere părea să ajungă la un apogeu, fulgerări de lumină zburând în timp cu vântul urlet, valuri de flăcări arzătoare care zbârneau, cioburile de gheaţă zbârnâind.

A fost o capodoperă. O capodoperă teribila, distructiva, minunata. Al Thor ridică mâna spre cer. Vânturile au crescut mai repede, fulgerele bate mai mari, focurile mai fierbinţi. Trollocii ţipau, gemeau, urlau. Ituralde tremura.

Al Thor şi-a închis mana într-un pumn şi totul s-a terminat.

Ultimul trolloc cuprins de vânt a căzut din cer ca frunzele abandonate de o briza trecătoare. Totul a tăcut. Flăcările au murit, norii albi şi negri s-au limpezit şi s-au deschis spre un cer albastru.

Al Thor îşi coborî mana. Câmpul dinaintea lui era îngrămădit cu cadavre deasupra cadavrelor. Zeci de mii de trolloci morţi mocnind. Chiar înaintea lui al’ Thor, o grămadă de o sută de paşi lăţime forma o creastă înaltă de cinci picioare, o movilă de morţi care aproape ajunsese la el.

Cât timp a durat? Ituralde a constatat că nu putea măsura timpul, deşi privind la soare, trecuse cel puţin o oră. Poate mai mult. Păreaseră secunde.

Al Thor se întoarse să plece. Fecioarele s-au ridicat pe

picioare tremurate, poticnindu-se după el.

x l? – X 1 1 *nu* i X 1 KT rr Z – 1 1 1 – „Ce a fost ţipătul ăla?” întrebă Naeff. „Cel din apropiere, în clădire. L-ai auzit?”

Ituralde se încruntă. Ce fusese asta? A traversat camera, ceilalţi – inclusiv câţiva ofiţeri ai lui Bashere – urmându-l. Mulţi alţii au rămas însă în cameră, uitându-se 1 a 1 7 – C 7 1 1 I – 1 – C 1 – 1

la câmpul care fusese curăţat de gheaţă şi de foc. Era ciudat, dar Ituralde nu reuşise să zărească niciun turn căzut în vârful dealului. Era ca şi cum atacurile lui al’ Thor l-ar fi afectat cumva doar pe Shadowspawn. Ar putea un bărbat să fie într-adevăr atât de precis?

Holul de afară era gol, dar Ituralde avea acum o bănuială de unde venise ţipătul. Se îndreptă spre uşa lordului Torkumen; Bashere l-a descuiat şi au intrat.

Părea goală. Ituralde simţi un vârf de frică. Oare scăpase bărbatul? Şi-a scos sabia.

XK T Z-X „J 7 1 – A lj 1 1A j

Nu. O siluetă era înghesuită într-un colţ de lângă pat, îmbrăcămintea fină şifonată, dublură pătată de sânge. Ituralde coborî sabia. Ochii lordului Torkumen dispăruseră. Părea să le fi stins cu o pană de scris; instrumentul însângerat zăcea pe pământ lângă el.

1 T” > 1 * * Ti

Geamul era spart. Bashere îi aruncă o privire.

— Lady TI X 1 X U

Torkumen este acolo jos.

— A sărit, şopti Torkumen, zgârindu-şi orbitele, cu degetele acoperite de sânge. Părea năucit. „Acea lumină… Acea lumină groaznică: Ituralde se uită la Bashere.

— Nu pot să-l privesc, mormăi Torkumen. „Nu pot! Mare

Doamne, unde este protecţia ta? Unde sunt armatele voastre de sfâşiat, săbiile voastre de lovit? Acea Lumină mă mănâncă mintea, ca şobolanii care se ospătează cu un cadavru. Arde la gândurile mele. M-a ucis. Acea lumină m-a omorât".

— A înnebunit, spuse Bashere sumbru, îngenunchind lângă bărbat. „Mai bine decât merita, judecând după acele divagaţii. Uşoară! Propriul meu văr, Darkfriend. Şi în controlul oraşului!"

„Despre ce vorbeşte el?" spuse unul dintre oamenii lui Bashere. „O lumină? Cu siguranţă nu ar fi putut să vadă bătălia. Niciuna dintre aceste ferestre nu este orientată în direcţia corectă".

— Nu sunt sigur că vorbea despre bătălie, Vogeler, spuse Bashere. „Haide. Bănuiesc că Lordul Dragon va fi obosit. Vreau să văd că este îngrijit".

Asta e, gândi Min, atingând pagina. S-a aşezat pe pervazul ei în Piatra Lacrimii, bucurându-se de briză. Încercând să nu mă gândesc la Rand. Nu era rănit, dar emoţiile lui erau atât de puternice. Furie. Ea sperase că nu va mai fi atât de supărat niciodată.

Ea s-a scuturat de îngrijorarea; avea de lucru. A urmat ea firul greşit? A interpretat în mod greşit? Ea a citit din nou rândul. Lumina este ţinută în faţa vidului infinit şi tot ceea ce este el poate fi capturat.

Speculaţiile i s-au oprit când a văzut o lumină apărând din camera de peste hol. Ea a lăsat cartea jos şi a sărit pe podea. Rand a fost brusc aproape. O putea simţi prin legătura.

Două Fecioare au păzit camera de peste hol, mai ales pentru a împiedica oamenii să rătăcească înăuntru şi să fie

răniţi de porţi. Cel care se deschisese acum ducea într-un loc care mirosea a fum. Rand s-a împiedicat. Min a alergat la el. Părea epuizat, ochii roşii, faţa palid. Se rezemă de ea oftând, lăsând-o să-l ajute pe un scaun.

„Ce s-a întâmplat?” a cerut Min de la Evasni, Fecioara care a trecut mai departe. Era o femeie slabă, cu părul roşu închis, tunsă scurt, cu o coadă în spate, ca cea a majorităţii Fecioarelor.

— Car a carn-ul este bine, spuse femeia. „Deşi este ca un tânăr care a mai alergat cu o tură în tabără decât toţi ceilalţi, doar pentru a dovedi că ar putea”.

A

câştigat mult îi astăzi”, a spus Ilevma – cealaltă Fecioara – aproape în ceartă. Vocea ei era solemnă.

1 X /V 1 i /V tp 1

Rand oftă, aşezându-se pe spate în scaun. Bashere ieşi din poartă, cu cizmele lovind piatra. Min a auzit apeluri de jos – un grup de soldaţi răniţi fiind aduşi printr-o poartă z X →. Z.*F*. S.X.X.

mai mare. Curţile Pietrei erau pline de activitate, Vindecătorii Aes Sedai alergând să aibă grijă de bărbaţii însângeraţi şi funingine.

w f – J.

— J – 1 – f 1 – /X – 1

După Bashere a venit un domani slăbit în anii mijlocii. Rodel Ituralde. Arăta cu mult mai rău la uzură, cu sânge uscat pe faţa murdară, hainele rupte şi purtând un bandaj stângaci pe braţ. Rand nu avea răni vizibile. Îmbrăcămintea lui era curată, deşi a insistat să poarte încă acea mantie maro îmbătrânită. Dar Light, părea obosit.

— Rand, spuse Min, îngenunchind. „Rand, eşti bine?”

— M-am supărat, spuse Rand încet. „M-am gândit dincolo de asta”.

A simţit un fior.

KT 7 C C – xz /x – *j*) – I – i 1

„Nu a fost o furie groaznică, ca înainte”, a spus Rand. ZZ jJ / Z X

— W – i-I – „I -! * T TK >f” 1

„Nu a fost mânia distrugerii, deşi am distrus. În Maradon, am văzut ce li s-a făcut bărbaţilor care m-au urmat. Am văzut Lumină în ele, Min. Sfidându-l pe întunecat, indiferent de lungimea umbrei lui. Vom trăi, spunea acea sfidare. Vom iubi şi vom spera.

„Şi l-am văzut încercând atât de mult să distrugă asta. Ştie că dacă le-ar putea rupe, ar însemna ceva. Ceva mult mai mult decât Maradon. Rupând spiritul oamenilor... îi este sete de asta. A lovit mult mai tare decât ar fi făcut-o altfel pentru că a vrut să-mi rupă spiritul”. Vocea lui deveni mai blândă şi deschise ochii, uitându-se la ea. „Şi aşa am stat împotriva lui”.

„Ce ai făcut a fost uimitor”, a spus Bashere, stând lângă Min, cu braţele încrucişate.

— Dar l-ai lăsat să te conducă la asta?

Rand clătină din cap. „Am dreptul la mânia mea, Bashere. Nu vezi? înainte, am încercat să ţin totul ascuns înăuntru. A fost greşit. Trebuie să simt. Trebuie să mă rănesc pentru durerile, decesele, pierderile acestor oameni. Trebuie să mă agăţ de aceste lucruri, ca să ştiu de ce mă lupt. Sunt momente când am nevoie de vid, dar asta nu face ca furia mea să fie mai puţin parte din mine”.

Părea să devină mai încrezător cu fiecare cuvânt, iar Min a dat din cap.

— Ei bine, ai salvat oraşul, spuse Bashere.

— Nu destul de curând, spuse Rand. Min îşi putea simţi tristeţea. „Şi acţiunile mele de astăzi s-ar putea să fi fost încă o greşeală”.

K/T” 7/x – z îi r-\ 11

Min se încruntă. „De ce?”

„*A* fost prea aproape de o confruntare între noi”, a spus Rand. „Asta trebuie să se întâmple la Shayol Ghul şi la momentul potrivit. Nu-mi permit să-l las să mă provoace. Bashere are dreptate. Nici nu îmi pot permite să-i las pe bărbaţi să presupună că voi putea întotdeauna să intervin şi să-i salvez”.

— Poate, spuse Bashere. „Dar ce ai făcut azi…”

Rand clătină din cap. – Nu trebuie să duc acest război, Bashere. Bătălia de astăzi m-a epuizat dincolo de ceea ce ar trebuit să permit. Dacă duşmanii mei ar veni asupra mea ni ji 17 1 1

terminat. În plus, pot să lupt doar într-un loc la un moment dat. Ceea ce urmează va fi mai măreţ decât atât, mai măreţ şi mai groaznic decât orice om ar putea spera să se abţină. Te voi organiza, dar trebuie să te părăsesc. Războiul va fi al tău”.

A tăcut, iar Flinn a păşit prin poartă, lăsând-o să se închidă.

— Trebuie să mă odihnesc acum, spuse Rand încet. „Mâine mă întâlnesc cu nepoata ta şi cu ceilalţi granmciem, Bashere. Nu ştiu ce vor cere de la mine, dar trebuie să se întoarcă la posturile lor. Dacă Saldaea era într-o asemenea stare, cu unul dintre marii căpitani în fruntea apărării, nu pot decât să ghicesc ce suferă celelalte naţiuni Borderland”.

Min l-a ajutat să se ridice în picioare.

— Rand, spuse ea încet. „Cadsuane s-a întors şi a avut pe cineva cu ea”.

El a ezitat. „Du-mă la ea”.

Min tresări. „Nu ar fi trebuit să menţionez asta. Ar trebui să te odihneşti”.

— O voi face, spuse el. „Nu vă faceţi griji”.

Încă îi simţea epuizarea. Dar ea nu s-a certat. Au plecat din cameră.

— Rodel Ituralde, spuse Rand, oprindu-se lângă uşă. „Vei dori să mă însoţeşti. Nu vă pot răsplăti pentru onoarea pe care aţi arătat-o, dar am ceva ce pot p – //

oferi”.

Încărunţul Domani dădu din cap, urmându-l. Min la ajutat pe Rand să coboare pe coridor, mgrnorându-se pentru el. A trebuit să se forţeze atât de tare?

T\ – w r? 7 1 i l r-r-ii r i – v i

Din păcate, o face. Rand al’ Thor a fost Dragonul Renăscut. Va fi sângerat uscat, măcinat, consumat înainte de a se termina. A fost aproape suficient ca o femeie să nu mai încerce.

„Rand…”, a spus ea, Ituralde şi mai multe Fecioare urmându-i. Din fericire, camera lui Cadsuane nu era departe.

„Voi fi bine”, a spus el. „Îţi promit. Ai vesti despre studiile tale?” încerca să-i distragă atenţia.

Din păcate, aceasta întrebare tocmai a trimis-o la o alta îngrijorare. „Te-ai întrebat vreodată de ce Callandor este numit atât de des în profeţii „lama înfricoşătoare” sau „lama ruinei”?

„Este un să angreal atât de puternic”, a spus el. „Poate din cauza distrugerii pe care o poate provoca?”

X XX

— Poate, spuse ea.

„Crezi că este altceva”.

„Exista o frază”, a spus Min, „în Profeţia Jendai. Mi-aş dori să ştim mai multe despre ei. Oricum, scrie „şi Lama îl va lega de doi”.

— Două femei, spuse Rand. „Trebuie să fiu într-un cerc cu două femei ca să-l controlez”.

Ea se strâmba.

„Ce?” spuse Rand.

— S-ar putea la fel de bine să scapi de asta, Min. Trebuie să ştiu.

„Exista o alta fraza, din Ciclul Karaethon. Oricum, cred că hat Callandor ar putea avea defecte dincolo de asta. Cred că s-ar putea… Rand, cred că te-ar putea slabi, te-ar putea deschide să ataci, dacă o foloseşti.

„Poate că aşa voi fi ucis, atunci”.

— Nu vei fi ucis, spuse Min.

„Eu…”

— Vei trece peste asta, ciobane, insista ea. „O să văd că faci”.

El i-a zâmbit. Părea atât de obosit.

— Aproape ca cred că o vei face, Min. Poate ca nu eu sunt cel pe care Patternul se apleca, ci tu”. S-a întors, apoi a bătut la o uşă de pe hol.

A crăpat, Merise aruncându-se cu ochiul. Îl privi pe Rand în sus şi în jos.

— Pari ca abia poţi sta pe picioarele tale, al’ Thor.

„Chiar adevărat”, a răspuns el. „Este aici Cadsuane Sedai?”

„A făcut cum ai cerut”, a răspuns Merise. „Şi, as putea

spune, a fost foarte îngăduitoare, având în vedere cum tu…”

— Lasă-l să intre, Merise, spuse din interior vocea lui Cadsuane.

Merise ezita, apoi îi arunca lui Rand o privire în timp ce deschidea uşa până la capăt. Cadsuane stătea pe un scaun, vorbind cu un bărbat mai în vârstă al cărui par lung şi cărunt îi cădea până la umeri. Avea un nas mare şi îmbrăcăminte regala.

Rand făcu un pas în lateral. În spatele lor, cineva icni. Rodel Ituralde păşi în prag, părând uluit, iar bărbatul din cameră se întoarse. Avea ochi amabili şi pielea aramie.

— Domnule meu, strigă Ituralde, grăbindu-se înainte, apoi coborând într-un genunchi. „Trăieşti!”

Min a simţit un sentiment copleşitor de fericire din partea lui Rand. Ituralde, se părea, plângea. Rand se dădu înapoi. „Hai, hai să mergem în camerele mele şi să ne odihnim”.

„Regele Aradului Doman. Unde l-a găsit?” Min a spus. „Cum ai ştiut?”

„Un prieten mi-a lăsat un secret”, a spus Rand. „Turnul Alb l-a adunat pe Mattin Stepaneos pentru a-l „proteja”. Ei bine, nu a fost un salt prea mare să mă întreb dacă ar fi putut face asta cu alţi monarhi. Iar dacă au trimis surori la Arad Doman să-l prindă cu luni în urmă, înainte ca vreuna dintre ele să ştie de porţi, ar fi putut rămâne prinse în zăpadă la întoarcerea lor. Părea atât de uşurat. „Graendal nu l-a avut niciodată. Nu l-am ucis eu. Un nevinovat am presupus că am ucis încă vieţi. Asta e ceva. Un mic ceva. Dar ajută”.

Ea l-a ajutat să meargă în restul drumului către camerele lor, conţinut – pentru moment – pentru a împărtăşi sentimentul lui cald de bucurie şi uşurare.

O supă bună

Supa lui Siuan a fost surprinzător de bună. Ea mai luă o înghiţitură, ridicând o sprânceană. Era simplu – bulion şi legume, bucăţi de pui – dar când majoritatea alimentelor aveau un gust învechit, asta, părea o minune. A încercat biscuitul. Fără gărgăriţe? încântător! Nynaeve tocmai tăcuse, propriul ei castron aburind în faţa ei. Proaspăt crescută, ea a depus jurământul mai devreme în cursul zilei. Erau în biroul lui Amyrlin, cu obloanele deschise şi se revărsau în lumină aurie, covoare noi de verde şi auriu pe podea.

În tăcere, Siuan s-a mustrat pentru că a fost distrasă de LA 1 1 * A T i 1 /v 1 T – i supă. Raportul lui Nynaeve a cerut luare în considerare. Ea vorbise despre timpul petrecut cu Rand al' Thor, şi mai ales despre evenimente precum curăţarea. Bineînţeles, Siuan auzise rapoartele că saidin fusese curăţat; un Asha man vizitase tabăra în timpul diviziei. Rămăsese sceptică, dar nu se putea nega asta acum.

— Ei bine, spuse Amyrlinul, mă bucur foarte mult pentru această explicaţie mai lungă, Nynaeve. Deşi curăţirea sayin face mai puţin neliniştitoare să consideri că Asha man şi Aes Sedai se leagă unul de altul. Mi-aş fi dorit ca Rand să fi fost dispus să-mi vorbească despre asta în timpul întâlnirii noastre". Ea a spus-o în mod egal, deşi Siuan ştia că se uita la bărbaţi care leagă femei cu atâta plăcere cum privea un căpitan la un foc din cala lui.

— Presupun, spuse Nynaeve, cu buzele întors. „Dacă contează, Rand nu a aprobat bărbaţii care leagă femei".

„Nu contează dacă a făcut-o sau nu", a spus Egwene. „Asha manul sunt responsabilitatea lui".

— Ca şi Aes Sedai care l-a înlănţuit şi l-a bătut sunt ai tăi, mamă? întrebă Nynaeve.

— Moştenit de la Elaida, poate, spuse Egwene, îngustându-se puţin.

A avut dreptate să o aducă înapoi pe Nynaeve, se gândi Siuan, luând o înghiţitură de supă. Ea ia partea lui mult prea des pentru confort.

Nynaeve oftă, luând lingura pentru a începe supa. „Nu am vrut să spun asta ca la o provocare, mamă. Vreau doar să arăt cum gândeşte el. Light, nu am aprobat mare lucru din ceea ce a făcut, mai ales în ultima vreme. Dar văd cum a ajuns acolo”.

— S-a schimbat, totuşi, spuse Siuan gânditor. „Tu ai spus asta însuti”.

— Da, spuse Nynaeve. „Aielii spun că a îmbrăţişat moartea”.

— Şi eu am auzit asta de la ei, spuse Egwene. „Dar m-am uitat în ochii lui şi altceva s-a schimbat, ceva inexplicabil. Omul pe care l-am văzut…”

„Nu părea unul care să distrugă Tumul lui Natrin?” Siuan tremura când se gândea la asta.

„Omul pe care l-am văzut nu ar trebui să distrugă un asemenea loc”, a spus Egwene. „Cei dinăuntru l-ar urma. Aplecă-te la dorinţele lui. Pentru că el a fost…”

Cei trei au tăcut.

Egwene clătină din cap şi luă o înghiţitură din supă. Ea a făcut o pauză, apoi a zâmbit. „Ei bine, văd că supa este bună. Poate că lucrurile nu stau atât de rău pe cât credeam”.

„Ingredientele au venit de la Caemlyn”, a remarcat Nynaeve. „Am auzit servitoarele vorbind”.

„Oh”.

Mai multă linişte.

— Mamă, spuse Siuan, vorbind cu atenţie. „Femeile sunt încă îngrijorate de morţile din Turn”.

„Sunt de acord. Mamă, spuse Nynaeve. „Surorile se uită una la alta cu neîncredere. Mă îngrijorează”.

— Ar „fi trebuit să fi văzut amândoi înainte, spuse Egwene. „În timpul domniei Elaidei”.

„Dacă a fost mai rău decât asta”, a spus Nynaeve, „mă bucur că nu am făcut-o”. Ea aruncă privirea în jos la inelul ei Marele Şarpe. Ea a făcut asta mult, recent. În timp ce un pescar cu o barcă nouă se uita adesea spre docuri şi zâmbea. Cu toate plângerile ei că era Aes Sedai şi pentru tot faptul că purta acel inel de multă vreme, era evident mulţumită că a trecut testul şi a depus jurământul. „A fost groaznic”, a spus Egwene. „Şi nu intenţionez să renunţ la LZ. Z X L-/. Zz *f*. 7 *f*

* 1 111* * *11*

asta. Siuan, planul trebuie pus în mişcare”.

Siuan se strâmbă. „I-am învăţat pe ceilalţi. Dar nu cred că aceasta este o idee bună, mamă. Abia sunt antrenaţi”.

„Ce este asta?” întrebă Nynaeve.

— Aes Sedai, spuse Egwene. „Aleşi cu grijă şi dat ter angreal vis. Siuan le arată cum funcţionează Tel aran rhiod”.

„Mamă, locul acela este periculos”.

Egwene mai luă o înghiţitură de supă. „Cred că ştiu asta mai bine decât majoritatea. Dar este necesar; trebuie să atragem ucigaşii într-o confruntare. Voi aranja o întâlnire „secretă” printre cei mai loiali Aes Sedai ai mei, în Lumea Viselor, şi, poate, voi da indicii că vor participa şi alţi oameni importanţi. Siuan, ai contactat Windfinders?

— Da, spuse Siuan. „Deşi vor să ştie ce le vei oferi ca să reonto co co înra moacra r-n tino acceptesăsenilciliieascăculiiie.

— Împrumutul ter angrealului de vis va fi suficient, spuse sec Egwene. „Nu totul trebuie să fie o afacere”.

„Pentru ei, le este adesea”, a spus Nynaeve. „Dar asta nu are rost. Îl aduci pe Windfinder la această întâlnire pentru a-l ademeni pe Mesaana?

— Nu tocmai, spuse Egwene. „Îi voi vedea pe Windfinders în acelaşi timp, într-un alt loc. Şi unii înţelepţi la fel. Suficient pentru a-i sugera lui Mesaana – presupunând că are spioni care urmăresc celelalte grupuri de femei care pot canaliza – că ea chiar vrea să ne spioneze în Tel aran rhiod în acea zi.

„Tu şi Siuan veţi ţine o întâlnire în Sala Turnului, dar va fi o momeală pentru a scoate Mesaana sau slujitorii ei din ascunzătoare. Cu saloane – şi câteva surori care urmăresc din locuri ascunse – vom putea să-i prindă în capcană. Siuan va trimite după mine de îndată ce capcana va fi aruncată.

Nynaeve se încruntă. „Este un plan bun, cu excepţia unui singur lucru. Nu-mi place să fii în pericol, mamă. Lasă-mă să conduc această luptă. Pot să mă descurc”.

Egwene l-a studiat pe Nynaeve, iar Siuan a văzut unii dintre adevăraţii Egwene. Grijuliu. Îndrăzneţ, dar calculat. Ea a văzut şi oboseala lui Egwene, greutatea responsabilităţii. Siuan cunoştea bine acel sentiment.

— Recunosc că ai o îngrijorare valabilă, spuse Egwene. „De când m-am lăsat capturat de prietenii lui Elaida din afara Tar Valon, m-am întrebat dacă devin prea direct implicat, prea direct în pericol”.

— Exact, spuse Nynaeve.

— Cu toate acestea, spuse Egwene, rămâne simplul fapt că eu sunt cel dintre noi cel mai expert în Tel aran rhiod. Voi doi sunteţi pricepuţi, adevărat, dar am mai multă experienţă. În acest caz, nu sunt doar liderul Aes Sedai, sunt un instrument pe care Turnul Alb trebuie să îl folosească". Ea a ezitat: „Am visat asta, Nynaeve. Dacă nu o învingem aici pe Mesaana, totul ar putea fi pierdut. Toate vor fi pierdute. Nu este momentul să reţinem niciunul dintre instrumentele noastre, oricât de valoroase ar fi".

Nynaeve întinse mâna spre împletitura ei, dar acum ajunse doar la umeri. Strânse din dinţi la asta. „S-ar putea să ai un motiv. Dar nu-mi place".

— Călătorii de vise Aiel, spuse Siuan. „Mamă, ai spus că te vei întâlni cu ei. Ar putea fi dispuşi să ajute? M-aş simţi mult mai bine dacă te-am luptat dacă aş şti că sunt prin preajmă să te supravegheze".

TX J 1 – 1 /" X J * 1 T * * j

— Da, spuse Egwene. „O sugestie bună. Îi voi contacta înainte de a ne întâlni şi îi voi face cererea, pentru orice eventualitate".

— Mamă, spuse Nynaeve. „Poate că Rand…"

— Aceasta este o chestiune a Turnului, Nynaeve, spuse Egwene. „O vom gestiona".

„Foarte bine".

„Acum", a continuat Egwene, „trebuie să ne dăm seama cum să răspândim zvonurile potrivite, astfel încât Mesaana să nu poată rezista să vină să asculte…"

Perrin a lovit fuga de coşmar. Aerul s-a îndoit în jurul lui, iar casele din oraş – de data aceasta din varietatea Cairhienin cu vârf plat – au dispărut. Drumul a devenit

moale sub picioarele lui, ca noroiul, apoi s-a transformat în lichid.

S-a împroşcat în ocean. Apa din nou? gândi el cu enervare.

Un fulger roşu intens s-a prăbuşit pe cer, aruncând valuri de lumină sângeroasă peste mare. Fiecare explozie a scos la iveală creaturi în umbră care pândeau sub valuri. Lucruri masive, rele şi sinuoase în fulgerul roşu spasm.

z-x –, 7J 1 k „/ X? 7 x i

Oamenii s-au agăţat de epava a ceea ce fusese cândva o navă, ţipând de groază şi strigând după cei dragi. Bărbaţi pe scânduri sparte, femei care încercau să-şi ţină bebeluşii deasupra apei în timp ce valuri falnice se spărgeau peste ei, cadavrele care se clătineau ca nişte saci de cereale.

Lucrurile de sub valuri au lovit, smulgând oamenii de la suprafaţă şi târându-i în adâncuri cu stropi de aripioare şi dinţi ascuţiţi ca brici. Apa a clocotit în curând roşu care nu *f* – s X *t*

1 1 1

venea de la fulger.

Oricine a visat acest coşmar special avea o imaginaţie deosebit de răsucită.

Perrin a refuzat să se lase atras înăuntru. Şi-a stins frica şi nu a înotat pentru una dintre acele scânduri. Nu este real. Nu este real. Nu este real.

În ciuda înţelegerii sale, o parte din el ştia că va muri în aceste ape. Aceste ape groaznice, sângeroase. Gemetele celorlalţi l-au atacat şi tânjea să încerce să-i ajute. Nu erau reale, ştia el. Doar nişte imaginaţii. Dar a fost greu.

Perrin începu să se ridice din apă, valurile întorcându-se înapoi în pământ. Dar apoi a strigat când ceva i-a periat piciorul. Fulgerul s-a prăbuşit rupând aerul. O femeie de

lângă el s-a strecurat sub Valuri, trasă de fălci nevăzute. Intrat în panică, Perrin s-a întors brusc în apă, acolo într-o clipă, plutind într-un loc complet diferit, cu un braţ atârnat X z X ww A z 7

peste o bucată de epavă.

Asta se întâmpla uneori. Dacă clătina o clipă – dacă se lăsa să vadă coşmarul ca fiind real – l-ar trage înăuntru şi chiar l-ar mişca, încadrându-l în mozaicul său teribil. Ceva s-a mişcat în apă din apropiere, iar el s-a împroşcat cu tresărire. Unul dintre valurile crescânde îl ridică în aer.

Nu este real. Nu este real. Nu este real.

Apele erau atât de reci. Ceva i-a atins din nou piciorul şi a ţipat, apoi s-a înecat în timp ce a înghiţit o gură de apă sărată.

NU ESTE REAL.

Era în Cairhien, la câteva leghe de ocean. Aceasta era o stradă. Pietre dure dedesubt. Mirosul de pâine coaptă care vine de la o brutărie din apropiere. Strada mărginită de frasin mici, cu trunchi subţire.

Cu un ţipăt strigător, el s-a agăţat de această cunoaştere, în timp ce oamenii din jurul lui s-au ţinut de bucăţile lor. Perrin şi-a înnodat mâinile în pumni, concentrându-se pe realitate.

Sub picioarele lui erau pietruite. Nu valuri. Nu apa. Nu dinţi şi aripioare. Încet, s-a ridicat din nou din ocean. A ieşit din ea şi a pus piciorul pe suprafaţă, simţind piatra solidă sub cizmă. A urmat celălalt picior. S-a trezit pe un mic cerc de pietre plutitor.

Ceva enorm a răsărit din apele din stânga lui, o fiară masivă, parţial peşte şi parţial monstru, cu mabele atât de late încât un om putea intra în ea stând în picioare. Dinţii

erau la fel de mari ca mâna lui Perrin şi străluceau, picurând sânge.

Nu a fost real.

Creatura a explodat în ceaţă. Spray-ul l-a lovit pe Perrin, apoi s-a uscat imediat. În jurul lui, coşmarul se aplecă, o bulă de realitate ieşind din el. Aerul întunecat, valuri reci, oameni care ţipă alergau împreună ca vopseaua umedă.

Nu era niciun fulger – nu-l văzu luminând pleoapele. Nu a fost niciun tunet. Nu o auzea prăbuşindu-se. Nu erau valuri, nu în mijlocul Cairhienului fără ieşire la mare.

Perrin deschise ochii şi întregul coşmar s-a rupt, dispărând ca o peliculă de îngheţ expus la lumina soarelui de primăvară. Clădirile au reapărut, strada s-a întors, valurile s-au retras. Cerul a revenit la furtuna neagră clocotită. Fulgerele strălucitoare şi albe fulgeră în adâncurile lui, dar nu se auzi niciun tunet.

Hopper stătea pe stradă, la mică distanţă. Perrin se apropie de lup. Ar fi putut sări acolo imediat, desigur, dar nu-i plăcea ideea de a face totul uşor. Asta l-ar fi muşcat A „I X.*A*. *A* „I I w 7 7

când se va întoarce în lumea reală.

Devenit! *puternic*, *Young Bull*, a trimis Hopper cu aprobare.

— Încă mai durează prea mult, spuse Perrin, privind peste umăr. „De fiecare dată când intru, îmi ia câteva minute să-mi recapăt controlul. Trebuie să fiu mai rapid. T i ni – I i i – Cil într-o luptă cu Slayer, câteva minute ar putea fi la fel de bine o eternitate”.

El nu va fi atât de puternic ca aceştia.

„Va fi în continuare suficient de puternic”, a spus Perrin. „A avut ani de zile să înveţe să controleze visul lupului. Abia am început”.

Hopper râse. *Tânăra Bull, ai început prima dată când ai venit aici*.

„Da, dar tocmai am început să mă antrenez acum câteva săptămâni”.

Hopper a continuat să râdă. Avea dreptate, într-un fel. Perrin petrecuse doi ani pregătindu-se, vizitând noaptea visul lupului. Dar mai avea nevoie să înveţe cât de mult i T J C1 1 1 A – 7 1 * * i putea. Într-un fel, s-a bucurat de întârzierea dinaintea procesului.

T\ A1 J T Ti l *

Dar nu putea amâna prea mult. Ultima vânătoare era peste ei. Mulţi dintre lupi alergau spre nord; Perrin îi simţea trecând. Alergând pentru Blight, pentru Borderlands. Se mişcau atât în lumea reală, cât şi în visul 1 1” ” 7 * * ill* i 1 7 A f „1 * i lupului, dar cei de aici nu s-au mutat direct acolo. Au fugit, ca haite.

Îşi dădea seama că Hopper doreşte să li se alăture. Totuşi, el a rămas în urmă, la fel ca şi alţii.

— Hai, spuse Perrin. „Hai să găsim un alt coşmar”.

Marşul Trandafirilor era în floare.

Asta a fost incredibil. Puţine alte plante înfloriseră în această vară îngrozitoare, iar cele care au înflorit se ofiliseră. Dar Marşul Trandafirilor înflorise şi înverşunat, sute de explozii roşii se răsuceau în jurul cadrului grădinii. Insecte vorace bâzâiau din floare în floare, de parcă fiecare albină din oraş ar fi venit aici să se hrănească.

Gawyn şi-a păstrat distanta faţă de insecte, dar 2? l J 7 1 222 * 1 1 7 – 1 – i /v /v i – i parfumul trandafirilor era atât de răspândit încât se simţea scăldat în el. Odată ce şi-a terminat plimbarea, îmbrăcămintea lui va simţi probabil mirosul de parfum ore în şir.

Elayne vorbea cu mai mulţi consilieri lângă una dintre băncile de lângă un mic iaz acoperit cu crini. Îşi arăta sarcina şi părea strălucitoare. Părul ei auriu reflecta lumina soarelui ca suprafaţa unei oglinzi; deasupra acelui păr, Coroana de Trandafir din Andor părea aproape simplă prin comparaţie.

Ea avea adesea multe de făcut zilele astea. Auzise relatări tăcute despre armele pe care ea le construia, cele despre care credea că ar putea fi la fel de puternice ca damane captive. Fondatorii de clopoţei din Caemlyn lucraseră de-a lungul nopţilor, din câte auzise. Caemlyn se pregătea de război, oraşul plin de activitate. Ea nu avea deseori timp pentru el, deşi el era bucuros pentru ceea ce ia putut economisi.

Ea i-a zâmbit în timp ce el se apropia, apoi şi-a făcut semn cu mâna însoţitorilor ei pentru moment. Ea s-a îndreptat spre el şi i-a dat un sărut drăguţ pe obraz. „Arăţi gânditor”.

Z-X 1 1 w 1 l * *11* 1

„O boală comună a mea în ultima vreme”, a spus el. „Arăţi distras”.

„O boală comună a mea în ultima vreme”, a spus ea. „Întotdeauna sunt prea multe de făcut şi niciodată suficient din partea mea pentru a le face.

11 TX – II

„Dacă ai nevoie să”.

— Nu, spuse ea, luându-l de braţ. „Trebuie să vorbesc cu tine. Şi mi s-a spus că o plimbare prin grădini o dată pe zi va fi bună pentru constituţia mea”.

Gawyn zâmbi, inspirând parfumul trandafirilor şi noroiul din jurul iazului. Mirosurile vieţii. El ridică privirea spre cer în timp ce mergeau. „Nu-mi vine să cred câtă lumină solară

am văzut aici. Aproape că mă convinsesem că întunericul perpetuu era ceva nefiresc”.

— O, probabil că este, spuse ea cu nonşalanţă. „În urmă cu o săptămână, acoperirea norilor din Andor s-a rupt în jurul Caemlyn, dar nicăieri altundeva”.

„Dar cum?”

Ea a zâmbit. „Rand. Ceva ce a făcut. Era pe vârful Dragonmount, cred. Şi apoi…”

Deodată, ziua părea mai întunecată.

— Din nou Al Thor, scuipă Gawyn. „El mă urmăreşte chiar şi aici”.

n z”, i – u *îi* i w

„Chiar şi aici?” spuse ea amuzată. „Cred că aceste. 1 1 1 1 /I /I 1 – 1 *JJ*

grădini sunt locul unde l-am întâlnit prima dată”.

Gawyn nu a răspuns la asta. A aruncat o privire spre nord, verificând cerul în acea direcţie. Nori întunecaţi de rău augur atârnau acolo.

— El este tatăl, nu-i aşa?

— Dacă ar fi, spuse Elayne fără să piardă o bătaie, atunci ar fi prudent să ascundem acest fapt, nu-i aşa? Copiii Dragonului Renăscut vor fi ţinte”.

Lui Gawyn i s-a făcut rău. Bănuise asta în momentul în care descoperise sarcina. „Arde-mă”, a spus el. „Elayne, cum ai putut? După ce i-a făcut mamei noastre!”

„Nu i-a făcut nimic”, a spus Elayne. „Pot prezenta martor după martor care să confirme asta, Gawyn. Mama a dispărut înainte ca Rand să-l elibereze pe Caemlyn. Era o privire îndrăzneaţă în ochii ei când vorbea despre el. „I se întâmplă ceva. Îl simt, îl simt schimbându-se. Curăţare. El alungă norii şi face trandafirii să înflorească”.

Gawyn ridică o sprânceană. Ea a crezut că trandafirii au înflorit din cauza lui al’ Thor? Ei bine, dragostea ar putea face o persoană să gândească lucruri ciudate, iar atunci când bărbatul despre care vorbea era Dragonul Renăscut, noofo de ocro Dror n oorororo iroriH no hroro poatecăeiadeasleplalouaiecaieiialionalitate.

S-au apropiat de micul doc al iazului. Îşi putea aminti că înota acolo în copilărie, apoi a primit ureche pentru asta. Nu de la mama lui, de la Galad, deşi mama lui Gawyn îi aruncase o privire severă şi dezamăgită. Nu spusese niciodată nimănui că înotase doar pentru că Elayne îl împinsese înăuntru.

„Nu vei uita niciodată asta, nu-i aşa?” întrebă Elayne.

„Ce?” el a întrebat.

„Te gândeai la momentul în care te-ai strecurat în iaz în timpul întâlnirii mamei cu Casa Farah”.

„Alunecat? M-ai împins!”

— N-am făcut nimic de genul, spuse Elayne pe un ton plin de hotărâre. „Te arătai, te echilibrai pe stâlpi”.

„Şi ai scuturat docul”.

„Am păşit pe el”, a spus Elayne. „Forţat. Sunt o persoană viguroasă. Am un pas puternic”.

„O puternică… Este o minciună de-a dreptul!”

„Nu, doar spun adevărul în mod creativ. Acum sunt Aes Sedai. Este un talent al nostru. Acum, ai de gând să mă vâsli pe iaz, sau nici?

„Eu… Te vârsesc? Când a apărut asta?”

„Chiar acum. Nu ai ascultat?”

Gawyn clătină din cap uluit. „Amenda”. În spatele lor, mai multe Gardiene au ocupat posturi. Erau mereu aproape, adesea conduşi de femeia înaltă care îşi imagina o imagine

a lui Birgitte din poveşti. Şi poate că semăna cu Birgitte la asta – oricum se numea şi era căpitan-general.

Gărzilor li s-a alăturat un grup tot mai mare de însoţitori şi mesageri. Ultima Bătălie s-a apropiat, iar Andor s-a pregătit – şi, din păcate, multe dintre acele pregătiri au necesitat atenţia directă a lui Elayne.

Deşi Gawyn auzise o poveste curioasă despre Elayne care fusese transportată pe zidul oraşului, în patul ei, cu vreo săptămână în urmă. Până acum, nu reuşise să o determine dacă asta era adevărat sau nu.

Îi făcu semn lui Birgitte, care îi aruncă o privire încruntă în timp ce o conducea pe Elayne la mica barcă cu vâsle a iazului.

— Promit că nu o voi arunca acolo, strigă Gawyn. Apoi, sub răsuflarea lui, „Deşi aş putea vâsli „în forţă” şi să ne răsturn”.

— Oh, linişteşte, spuse Elayne, liniştindu-se. „Apa iazului nu ar fi bună pentru bebeluşi”.

A li. 7 – /Vil

— Apropo de asta, spuse Gawyn, împingând barca cu degetul de la picior, apoi păşind în ea. Vasul s-a zguduit precar până când s-a aşezat. „Nu ar trebui să mergi pentru „constituţia” ta?

„O să-i spun lui Melfane că trebuie să profit de ocazie pentru a-mi reforma fratele răufăcător. Poţi scăpa cu tot felul de lucruri dacă dai cuiva o certare adecvată”.

„Şi asta primesc? O certare?”

I I „Tv T I I T 7” * 1 * *

„Nu neapărat”. Vocea ei era sumbră. Gawyn a trimis vâslele şi le-a strecurat în apă. Iazul nu era mare, abia suficient de mare pentru a justifica o barcă, dar era o liniş te

în a fi pe apă, în mijlocul curgătorilor de iaz şi

— *F* X X z *f*

I – fluturi.

„Gawyn”, a spus Elayne, „de ce ai venit la Caemlyn?”

„Este casa mea”, a spus el. „De ce nu ar trebui să vin aici?”

„Mi-am făcut griji pentru tine în timpul asediului. Te-aş fi putut folosi în lupte. Dar ai stat departe”.

„Am explicat asta, Elayne! Am fost implicat în politica Turnului Alb, ca să nu mai vorbim de zăpezile de iarnă. Mă arde că nu m-am putut ajuta, dar acele femei aveau degetele pe mine”.

„Eu însumi sunt una dintre „alea femei”, ştii”. Şi-a ridicat mâna, cu inelul Marelui Şarpe înconjurându-i degetul.

„Eşti diferit”, a spus Gawyn. „Oricum, ai dreptate. Ar fi trebuit să fiu aici. Totuşi, nu ştiu ce alte scuze vă aşteptaţi să vă fac”.

„Nu mă aştept la scuze”, a spus Elayne. „Oh, Gawyn, nu te-am pedepsit. Deşi cu siguranţă te-aş fi putut folosi, neam descurcat. De asemenea, mi-am făcut griji să fii prins între apărarea Turnului şi protejarea lui Egwene. Se pare că şi asta a funcţionat. Deci, întreb. De ce ai venit aici acum? Egwene nu are nevoie de tine?

O 1 1 – 1 z-x

— Se pare că nu, spuse Gawyn, dând înapoi barca. O salcie masivă a crescut de pe marginea iazului de aici, atârnând ramurile ca nişte împletituri pentru a atârna deasupra apei. Şi-a ridicat vâslele în afara acelor ramuri şi i x x – 7 7

barca s-a oprit.

Ei bine, spuse Elayne. „Nu mă voi închipui să intru în asta

– cel puţin, nu în acest moment. Eşti întotdeauna binevenit aici, Gawyn. Te-aş face căpitan... general dacă l-ai întreba, dar nu cred că vrei.

„Ce te face să spui asta?”

Ei bine, ţi-ai petrecut cea mai mare parte a timpului aici, cu moştenirea în aceste grădini”.

„Nu m-am molipsit. M-am tot gândit”.

„Ah, da. Văd că şi tu ai învăţat să spui adevărul în mod creativ”.

El pufni încet.

„Gawyn, nu ai petrecut timp cu niciunul dintre prietenii sau cunoscuţii tăi de la palat. Nu aţi intrat în rolul unui print sau al căpitanului general. În schimb, tu doar... meditaţi”.

7 – Tk T – * 1 1 *

Gawyn privi peste iaz. „Nu petrec timp cu ceilalţi pentru că toţi vor să ştie de ce nu am fost aici pentru asediu. Ei tot întreabă când o să-mi iau staţia aici şi să conduc armatele tale”.

— E în regulă, Gawyn. Nu trebuie să fii Căpitan-General şi pot supravieţui cu primul meu Prinţ al Sabiei absent, dacă trebuie. Deşi recunosc, Birgitte este destul de supărată pe tine că nu ai devenit Căpitanul General.

„Asta este motivul privirilor?”

„Da. Dar ea se va descurca; ea este de fapt bună la treabă. Şi dacă este pe cineva pe care aş vrea să-l protejezi, ar fi Egwene. Ea te merită”.

— Şi dacă m-am hotărât că nu o vreau?

Elayne întinse mâna înainte, sprijinindu-şi mâna pe braţul lui. Fata ei – încadrată în păr auriu, încuiată de acea coroană potrivită – părea îngrijorată. „Oh, Gawyn. Ce ţi s-a întâmplat?”

A scuturat din cap. „Bryne crede că eram prea obişnuită să reuşesc şi nu ştiam cum să reacţionez când lucrurile au început să mă răstoarne”.

„Şi ce crezi?”

— Cred că a fost bine pentru mine să fiu aici, spuse Gawyn, respirând adânc. Unele femei mergeau pe poteca din jurul iazului, conduse de o femeie cu părul roşu aprins, striat de alb. Dimana a fost un fel de elev ratat al Turnului Alb. Gawyn nu era foarte sigur de natura rudelor şi de relaţia lor cu Elayne.

7 A Z” 1 – *jf* 1 – i L 1 – 1

„A fi aici”, a spus el, „mi-a amintit de viaţa mea de dinainte. A fost deosebit de eliberator să fii liber de Aes Sedai. Pentru o vreme, am fost sigur că trebuie să fiu cu Egwene. Când i-am lăsat pe Younglings să călărească la ea, mi s-a părut cea mai bună alegere pe care am făcut-o vreodată. Şi totuşi, ea pare să fi depăşit nevoia de mine. E atât de preocupată să fie puternică, să fie Amyrlin, încât nu are loc pentru nimeni care să nu-şi închine fiecare capriciu”.

— Mă îndoiesc că este la fel de rău precum spui, Gawyn. Egwene… ei bine, trebuie să prezinte un front puternic. Din cauza tinereţii ei şi a modului în care a fost crescută. Dar ea nu este arogantă. Nu mai mult decât este necesar”.

Elayne îşi băgă degetele în apă, uimind un peşte cu spatele auriu. „Am simţit aşa cum trebuie să se simtă ea. Spui că vrea ca cineva să se încline şi să se încline pentru ea, dar ceea ce as paria că îşi doreşte cu adevărat – ceea ce are cu adevărat nevoie – este cineva în care poate avea încredere completă. Cineva îi poate da sarcini, apoi nu-ţi face griji cu privire la modul în care acestea vor fi gestionate. Are resurse enorme. Bogăţie, trupe, fortificaţii,

slujitori. Dar există doar una dintre ei, aşa că, dacă totul necesită atenţia ei în mod direct, ar putea la fel de bine să nu aibă deloc resurse.

„Eu…”

— Spui că o iubeşti, spuse Elayne. „Mi-ai spus că eşti devotat ei, că vei muri pentru ea. Ei bine, Egwene are armate pline de astfel de oameni, la fel ca şi mine. Ceea ce este cu adevărat unic este cineva care face ceea ce le spun eu. Mai bine, cineva care face ceea ce ştie, le-aş spune, dacă aş avea ocazia”.

„Nu sunt sigur că pot fi acel bărbat”, a spus Gawyn.

„De ce nu? Dintre toţi bărbaţii gata să susţină o femeie

l l *JJ*

crezut că ai fi tu.

„E diferit cu Egwene. Nu pot explica de ce”.

„Ei bine, dacă vrei să te căsătoreşti cu o Amyrlin, atunci trebuie să faci această alegere”.

Ea avea dreptate. L-a frustrat, dar avea dreptate.

— Destul despre asta, spuse el. „Observ că subiectul s-a îndepărtat de al’ Thor”.

— Pentru că nu mai era nimic de spus despre el.

— Trebuie să stai departe de el, Elayne. El este periculos”.

— 1 1 i w – 1 – *jf*

Elayne flutură mana. „Saidin este curăţat”. „Bineînţeles că ar spune asta”.

— Îl urăşti, spuse Elayne. „O aud în vocea ta. Nu este vorba despre mama, nu?

El a ezitat. Devenise atât de bună să răsucească o conversaţie. Asta era regina din ea sau Aes Sedai? Aproape că a întors barca înapoi spre doc. Dar aceasta era Elayne. Uşoară, dar m-am simţit bine să vorbesc cu cineva care l-a

înţeles cu adevărat.

„De ce îl urăsc pe al’ Thor?” spuse Gawyn. „Ei bine, e mama. Dar nu este doar ea. Urăsc ceea ce a devenit”.

„Dragonul Renăscut?”

„Un tiran”.

— Tu nu ştii asta, Gawyn.

„Este un păstor de ciobani. Ce drept are el să doboare tronuri, să schimbe lumea aşa cum o face el?”

— Mai ales când te înghesuiai într-un sat? îi povestise majoritatea a ceea ce i se întâmplase în ultimele luni. „În timp ce el a cucerit naţiuni, ai fost forţat să-ţi omori prietenii, apoi ai fost trimis la moarte de către Amyrlinul tău”.

„Exact”.

— Deci e gelozie, spuse Elayne încet.

„Nu. Prostii. Eu…”

— Ce ai face, Gawyn? întrebă Elayne.

— Te-ai duela cu el?

„Poate”.

„Şi ce s-ar întâmpla dacă ai câştiga şi l-ai trece peste aşa cum ai spus că vrei să faci? Ne-ai condamna pe toţi săi i *e* i i *îi* ţi satisfacem pasiunea de moment?”

Nu a avut niciun răspuns la asta.

— Asta nu este doar gelozie, Gawyn, spuse Elayne.

— *1*” / * J. / *

1 /V 1 nu 1 1 – 1 i – KT – i luând vâslele de la el. „Este egoism. Nu ne putem permite să fim miop acum”. Ea a început să-i răspundă în ciuda protestului lui.

„Aceasta”, a spus el, „un de la femeia care a atacat personal Ajahul Negru?”

Elayne se înroşi. Îşi dădea seama că şi-ar fi dorit să nu

aflat niciodată despre acel eveniment. „A trebuit. Şi, în plus, am spus „noi”. Tu şi cu mine, avem această problemă. Birgitte îmi tot spune că trebuie să învăţ să fiu mai temperată. Ei bine, va trebui să înveţi acelaşi lucru, de dragul lui Egwene. Şi ea are nevoie de tine, Gawyn. Ea poate să nu-şi dea seama; poate fi convinsă că trebuie să susţină ea însăşi lumea. Ea greşește”.

Barca se lovi de doc. Elayne scoase vâslele şi întinse o mână. Gawyn a coborât, apoi a ajutat-o să urce pe doc. Ea îl prinse cu drag de mână.

— O să rezolvi, spuse ea. „Te eliberez de orice responsabilitate de a fi căpitanul meu general. Deocamdată, nu voi numi un alt Prim Prinţ al Sabiei, dar poţi deţine acel titlu cu îndatoririle în suspensie. Atâta timp cât vă prezentaţi pentru funcţia de stat ocazională, nu trebuie să vă faceţi griji cu privire la nimic altceva care vi se poate cere. O voi publica imediat, invocând nevoia ca tu să faci alte lucrări la apariţia Ultimei Bătălii”.

„Eu… Mulţumesc”, a spus el, deşi nu era sigur că a simţit asta. Semăna prea mult cu insistenţa lui Egwene că nu avea nevoie să-i păzească uşa.

I 1 /K – /K I – 7 /K – /K.

Elayne îi strânse din nou mâna, apoi se întoarse şi se apropie de însoţitori. Gawyn o privi vorbind cu ei pe un ton calm. Părea să devină mai regală pe zi ce trece; era ca şi cum ai privi o floare înflorită. Şi-a dorit să fi fost în Caemlyn pentru a vedea procesul de la început.

Se trezi zâmbind în timp ce se întoarse pentru a-şi continua drumul de-a lungul Marşului Trandafirilor. Regretele lui au avut dificultăţi în a se prinde înainte de o doză sănătoasă de optimismul caracteristic lui Elayne.

Numai ea putea să numească un bărbat gelos şi să-l facă să se simtă bine.

A trecut prin valuri de parfum, simţind soarele pe gât. S

— A plimbat acolo unde el şi Galad se jucaseră în copilărie şi s-a gândit la mama lui plimbându-se prin aceste grădini cu Bryne. Şi-a amintit de instrucţiunile ei atente când a păşit greşit, apoi de zâmbetele ei când se comporta ca un print. Acele zâmbete păruseră ca soarele răsărit.

Locul acesta era ea. Ea trăia mai departe, în Caemlyn, în Elayne – care semăna din ce în ce mai mult cu ea din oră în oră – în siguranţa şi puterea oamenilor lui Andor. S-a oprit lângă iaz, chiar locul în care Galad îl salvase de la înec în copilărie.

Poate că Elayne avea dreptate. Poate că al' Thor nu avusese nimic de-a face cu moartea lui Morgase. Dacă ar fi făcut-o, Gawyn nu ar fi dovedit-o niciodată. Dar asta nu conta. Rand al' Thor a fost deja condamnat să moară la Ultima Bătălie. Deci, de ce să-l urăşti în continuare pe bărbat?

„Are dreptate", a şoptit Gawyn, privindu-i muştele dansând peste suprafaţa apei.

— Am terminat, al' Thor. De acum înainte, nu-mi pasă de tine.

Se simţea ca o ridicare de greutăţi enormă de pe umerii lui. Gawyn scoase un oftat lung şi relaxat. Abia acum, după E

layne îl eliberase, şi-a dat seama cât de multă vinovăţie simţise pentru absenţa lui de la Andor. Şi asta dispăruse acum.

E timpul să te concentrezi pe Egwene. Băgă mâna în buzunar, strecurând cuţitul asasinului şi îl ridică în lumina

soarelui, inspectând acele pietre roşii. Avea datoria să o protejeze pe Egwene. Presupunând că ea l-a batjocorit, l-a urât şi l-a exilat; nu ar merita pedepsele dacă ar reuşi să-i păstreze viaţa?

— Lângă mormântul mamei mele, spuse o voce tăios din spate. „De unde ai luat aia?”

Gawyn se răsuci. Femeile pe care le observase mai devreme stăteau în spatele lui pe potecă. Dimana îi conducea, cu părul striat de alb, cu faţa încreţită în jurul ochilor. Lucrul cu Puterea nu trebuia să oprească acele semne de îmbătrânire?

Erau doi oameni cu ea. Una era o tânără plinuţă, cu părul negru, cealaltă o femeie robustă în vârstă mijlocie. Al doilea era cel care vorbise; avea ochi largi, cu aspect inocent. Şi părea îngrozită.

7 x Hl a’11 n A i 1 t\ – Ce este asta, Marille? întrebă Dimana.

— Cuţitul ăla, spuse Marille, arătând spre mâna lui Gawyn. „Marille a mai văzut unul ca acesta!”

„Am mai văzut-o”, a corectat Dimana. „Eşti o persoană şi nu un lucru”.

„Da, Dimana. Multe scuze, Dimana. Marille… *Nu* voi mai greşi, Dimana”.

Gawyn ridică o sprânceană. Ce a fost în neregulă cu această persoană?

— Iartă o, Domnul meu, spuse Dimana. „Marille a petrecut mult timp ca damane şi are dificultăţi în a se a T A *f f* adapta”.

„Tu eşti Seanchan?” spuse Gawyn. Desigur, ar fi trebuit să observ accentul.

Marille dădu din cap energic. O fosta damane. Gawyn simţi

un fior. Această femeie fusese antrenată să ucidă cu Puterea. A treia femeie a rămas tăcută, privind cu ochi curioşi. Ea nu arăta nici pe departe la fel de supusă.

„Ar trebui să mergem mai departe”, a spus Dimana. „Nu este bine pentru ea să vadă lucruri care îi amintesc de Seanchan. Vino, Marille. Bănuiesc că este doar un simbol câştigat de Lord Trakand în luptă.

— Nu, stai, spuse Gawyn ridicând o mână. „Recunoşti această lamă?”

Marille se uită la Dimana, de parcă ar fi cerut permisiunea de a răspunde. Rudele dădu din cap suferinţă.

— Este un cuţit de sânge, domnule, spuse Marille. „Nu ai câştigat-o în luptă, pentru că bărbaţii nu învinge Bloodknives. Sunt de neoprit. Ei cad doar când sângele lor se întoarce împotriva lor”.

Gawyn se încruntă. Ce prostie a fost asta? „Deci aceasta este o armă Seanchan?”

— Da, domnule, spuse Marille. „Purtat de cuţitele de sânge”.

L” 7 Z-1 1 w – w… → 1 11 – r? 2/

(ron DQW oi cnne ocro nu Mloorl Irniro

„Cieueaiucă – aispuscă – acesiaesieunbloudkniie. „Este, dar şi acesta este cel care le poartă. Învăluită în noapte, trimisa de voinţa împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – să-şi doboare duşmanii şi să moară în numele şi gloria ei”. Marille îşi coborî ochii mai mult. „Marille vorbeşte prea mult. Ei îi pare rău”.

7 T A w A TX A. 1

— Îmi pare rău, spuse Dimana, cu un strop de exasperare în tonul ei.

— Îmi pare rău, repetă Marille.

— Deci astea… Cuţite de sânge, spuse Gawyn. „Sunt asasinii Seanchan? A simţit un fior profund. Ar fi putut lăsa în urmă trupe sinucigaşe pentru a-l ucide pe Aes Sedai? Da. Avea sens. Criminalul nu a fost unul dintre Părăsiţi.

— Da, domnule, spuse Marille. „Am văzut unul dintre cuţite atârnând în camera camerei amantei mele; i-a aparţinut fratelui ei, care a purtat-o cu cinste până când sângele i s-a întors împotriva lui”.

Familia lui?”

„Nu, sângele lui”. Marille s-a micşorat şi mai mult.

— Spune-mi despre ele, spuse Gawyn urgent.

— Învăluită în noapte, spuse Marille, trimisa prin voinţa împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – să-şi doboare duşmanii şi să moară în…

— Da, da, spuse Gawyn.

— Ai spus asta deja. Ce metode folosesc? Cum se ascund atât de bine? Ce ştii despre cum va lovi acest asasin?

Marille s-a micşorat şi mai mult la fiecare întrebare şi a început să scâncească.

„Lord Trakand!” a spus Dimana. „Conţine-te”.

— Marille nu ştie prea multe, spuse damane. „Marille îi pare rău. Te rog, pedepseşte-o pentru că nu a ascultat mai X t z X X *f* X

bine”.

Gawyn se trase înapoi. Seanchan şi-au tratat damanele mai rău decât animalele. Marille nu i s-ar fi spus nimic concret despre ceea ce ar putea face aceste Bloodknives. „De unde ai luat aceste damane?” întrebă Gawyn. „Au fost capturaţi soldaţi Seanchan? Trebuie să vorbesc cu unul; un ofiţer, de preferinţă”.

Dimana îşi strânse buzele. „Acestea au fost luate în Altara

şi doar damanele ne-au fost trimise”.

— Dimana, spuse cealaltă femeie. Ea nu avea accent Seanchan. „Ce zici de sul dam? Kaisea era din sângele scăzut”.

Dimana se încruntă. „Kaisea este… nesigur”.

— Te rog, spuse Gawyn. „Acest lucru ar putea salva vieţi”.

— Foarte bine, spuse Dimana. „Aşteptaţi aici. Mă voi întoarce cu ea”. Şi-a dus cele două încărcături către palat, lăsându-l pe Gawyn să aştepte nerăbdător. Câteva minute mai târziu, Dimana s-a întors, urmată de o femeie înaltă care purta o rochie gri pal, fără curea sau broderie. Părul ei lung şi negru era împletit într-o împletitură şi părea hotărâtă să rămână cu exact un pas în spatele lui Dimana – o acţiune care a deranjat-o pe rudă, care părea că încearcă să o supravegheze pe femeie.

A J” * I – 111 – 1 – 1 – 1 w.

Au ajuns la Gawyn, iar sul dam – incredibil – s-a lăsat /K 1 – U, W/KJ 1 J * 1

În genunchi şi s-a prosternat pe pământ, cu capul atingând pământul. Exista o eleganţă lină la plecăciune; dintr-un anumit motiv, îl făcu pe Gawyn să se simtă de parcă ar fi fost batjocorit.

„Lord Trakand”, a spus Dimana, „acesta este Kaisea. Sau, cel puţin, aşa insistă să o numim acum”.

— Kaisea este un servitor bun, spuse femeia pe un ton uniform.

— Ridică-te, spuse Gawyn. „Ce faci?”

— Kaiseei i s-a spus că eşti fratele Reginei; tu eşti din Sângele acestui tărâm, iar eu sunt o damană umilă”.

„Damane? Eşti un sul dam”.

— Nu mai, spuse femeia. „Trebuie să am guler, mare

Doamne. Veţi vedea că se face? Kaisea este periculos”.

Dimana dădu din cap în lateral, indicând că ar trebui să vorbească în privat. Gawyn s-a retras cu ea mai departe în Marşul Trandafirilor, lăsând-o pe Kaisea prosternată pe w – A z x x x pământ.

— E o sul dam? întrebă Gawyn.

— Sau este o damană?

„Toţi sul dam pot fi antrenaţi să canalizeze”, a explicat Dimana. „Elayne crede că acest fapt le va submina întreaga cultură odată dezvăluită, aşa că ne-a pus să ne concentrăm pe a-i învăţa pe sul dam să-şi acceseze puterile. Mulţi refuză să admită că pot vedea ţesăturile, dar câţiva au fost sinceri cu noi. Pentru o femeie, ei au insistat să fie făcute damane”.

Ea dădu din cap spre Kaisea. „Acesta este cel mai tulburător. Credem că lucrează în mod intenţionat să înveţe ţesăturile, astfel încât să poată crea un „accident” şi să ne folosească propriul raţionament împotriva noastră – dacă face ceva violent cu Puterea Unică, poate pretinde că am greşit lăsând-o liberă”.

O femeie care putea fi antrenată să ucidă cu Puterea Unică, care nu era legată de Cele Trei Jurăminte şi care avea hotărârea să demonstreze că era periculoasă? Gawyn tremura.

„Păstrăm nişte furculiţe în cele mai multe zile”, a spus Dimana. „Nu vă spun asta pentru a vă îngrijora, ci pentru a vă avertiza că ceea ce spune şi face ea poate să nu fie de încredere”.

Gawyn dădu din cap. „Mulţumesc”.

TK – U 1 1 X 7K 7 – 111 w 1

Dimana l-a condus înapoi, iar sul dam a rămas la pământ.

„Cum te poate servi Kaisea, mare Doamne?” Acţiunile ei păreau o parodie a supunerii lui Marille. Ceea ce Gawyn luase iniţial drept batiocură nu era deloc asta – în schimb, erau eforturile imperfecte ale unuia care era înalt născut de a-i imita pe cei umili.

— Ai mai văzut vreodată una dintre acestea? întrebă Gawyn dezinvolt, scoţând Cuţitul de sânge.

Kaisea gâfâi. „Unde ai găsit asta? Cine ţi-a dat asta?” Se înfioră aproape imediat, de parcă şi-ar fi dat seama că ieşise din rolul ei asumat.

„Un asasin a încercat să mă omoare cu el”, a spus Gawyn. „Ne-am luptat, iar el a scăpat”.

— Este imposibil, mare Doamne, spuse femeia din Seanchan, cu vocea mai controlată.

„De ce spui asta?”

„Pentru că dacă ai fi luptat cu unul dintre Cuţitele de Sânge, mare Doamne, ai fi mort. Sunt cei mai experţi ucigaşi din tot Imperiul. Ei luptă cel mai fără milă, pentru *w f* 1 t t A A z A

că sunt deja morţi”.

„Trupe sinucigaşe”. Gawyn dădu din cap. „Aveţi informaţii despre ei?”

Chipul lui Kaisea a devenit conflictual.

— Dacă te văd în lesă? întrebă Gawyn. „Atunci îmi vei răspunde?”

„Lordul meu!” a spus Dimana. „Regina nu i-ar permite niciodată!”

— O voi întreba, spuse Gawyn. „Nu pot să promit că vei fi legată în lesă, Kaisea, dar pot să promit că voi mijloci la Regina pentru tine”.

„Eşti puternic şi puternic, mare Doamne”, a spus Kaisea.

„Şi într-adevăr înţelept. Dacă vei face acest lucru, Kaisea îţi va răspunde”.

Dimana se uită cu privirea la Gawyn.

— Vorbeşte, îi spuse Gawyn sul damului.

„Cuţitele de sânge nu trăiesc mult”, a spus Kaisea.

(doro li co Ho o dorono ttii co odihnoco de oo I i co

„Odată ce li se dă o datorie, nu se odihnesc de ea. Li se acordă abilităţi de la împărăteasa, fie ea să trăiască pentru totdeauna, inele ter angreale care îi transformă în mari războinici”.

„Acelea îşi estompează formele”, a spus Gawyn. „Când sunt aproape de umbră”.

— Da, spuse Kaisea, părând surprins că ştia asta. „Nu pot fi învinşi. Dar în cele din urmă, propriul lor sânge îi va ucide”.

„Propriul lor sânge?”

„Sunt otrăviţi de serviciul lor. Odată ce li se acordă o taxă, adesea nu vor dura mai mult de câteva săptămâni. Cel mult supravieţuiesc o lună”.

Gawyn ridică cuţitul, deranjată. „Deci trebuie doar să-i aşteptăm”.

Kaisea râse. „Asta nu se va întâmpla. Înainte de a muri, îşi vor vedea datoria îndeplinită”.

„Acesta omoară oameni încet”, a spus Gawyn. „Una la câteva zile. O mână până acum”.

— Teste, spuse Kaisea. „Încercând punctele slabe şi punctele forte, învăţând unde pot lovi fără să fie văzuţi. Dacă doar câţiva sunt morţi, atunci nu aţi văzut încă întreaga putere a Bloodknife-ului. Ei nu lasă o „mână” de morţi, ci zeci”.

— Dacă nu îl opresc, spuse Gawyn. „Care sunt slăbiciunile

lui?”

Kaisea râse din nou. „Puncte slabe? Mare Doamne, nu am spus că sunt cei mai buni războinici din Seanchan, sporiţi şi ajutaţi de favoarea împărătesei, să trăiască pentru X *f f* îi *f* X z X

totdeauna?

„Amenda. Ce zici de ter angreal, atunci? îl ajută pe asasin când este în umbră? Cum îl pot opri să funcţioneze? Poate aprinde un număr mare de torţe?”

„Nu poţi avea lumină fără umbră, mare Doamne”, a spus femeia. „Creează mai multă lumină şi vei crea mai multe umbre”.

„Trebuie să existe o cale”.

„Kaisea este sigur că dacă există unul, mare Doamne, îl vei găsi”. Răspunsul femeii avea un ton îngâmfat. „Dacă Kaisea poate sugera, mare Doamne? Consideră-te norocos că ai supravieţuit luptând cu un Bloodknife. Nu trebuie să fi fost adevărata lui ţintă. Ar fi prudent să te ascunzi până va trece o lună. Pernite-i împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – să-şi îndeplinească voinţa şi binecuvântează prevestirile că ţi-au fost avertizaţi suficient pentru a scăpa X.w… z z X X

şi a trăi”.

„Este suficient”, a spus Dimana.

— Am încredere că ai ceea ce îţi doreşti, Lord Trakand?

— Da, mulţumesc, spuse Gawyn, deranjat. Abia a observat când Kaisea se ridică, iar Rudele îi conduse încărcarea departe.

Consideră-te norocos că ai supravieţuit… nu trebuie să fi fost cu adevărat ţinta lui…

J7 i – i 1 1 1 – 1 1 – r-l – 1 – l

Gawyn a testat cuţitul de aruncare din mâinile lui. Ţinta era Egwene, evident. „De ce altfel ar cheltui Seanchan o armă atât de puternică? Poate că au crezut că moartea ei va doborî Turnul Alb.

Egwene trebuia avertizată. Dacă o făcea să se enerveze el, dacă zbura în faţa a ceea ce îşi dorea ea, trebuia să-i aducă această informaţie. I-ar putea salva viaţa.

Încă stătea acolo – gândindu-se cum să se apropie de E

gwene – când un servitor în alb şi roşu l-a găsit. Ea purta o farfurie cu un plic sigilat pe ea.

— Lordul meu Gawyn?

„Ce este asta?” întrebă Gawyn, luând scrisoarea şi folosind Cuţitul de sânge pentru a o deschide de-a lungul vârfului.

— De la Tar Valon, spuse servitorul, înclinându-se. „A venit printr-o poartă”.

x 1 x r? – i i l – 1 – i a

Gawyn desfăcu foaia groasă de hârtie dinăuntru. A – i recunoscut scenariul Silvianei.

Gawyn Trakand.

S-a citit.

Amyrlin a fost complet nemulţumit să afle plecarea ta. Nu ai fost niciodată instruit să părăseşti oraşul. Ea mi-a cerut să trimit această misivă, explicând că ţi-a fost dat suficient timp să stai inactiv în Caemlyn. Prezenţa ta este necesară în Tar Valon şi te vei întoarce cu toată grabă.

Gawyn a citit scrisoarea, apoi a citit-o din nou. Egwene a ţipat la el că i-a deranjat planurile, dar l-a aruncat afară din Turn şi a fost nemulţumită să descopere că părăsise oraşul? Ce se aştepta ea să facă? Aproape că a râs.

„Lordul meu?” întrebă servitorul. „Doriţi să trimiteţi un răspuns?” Pe tavă era hârtie şi stilou. „Au dat de înţeles că

ar fi de aşteptat unul”.

— Trimite-i asta, spuse Gawyn, aruncând cuţitul cu sânge pe tavă. S-a simţit atât de furios, brusc, şi toate gândurile de a se întoarce i-au fugit din minte. Femeie în flăcări!

„Şi spune-i”, a adăugat el după o clipă de gândire, „că

— I jro 1 – i. J i – i asasinul este Seanchan şi poartă un ter angreal special care îl face greu de văzut în umbră. Cel mai bine păstraţi luminile suplimentare aprinse. Celelalte crime au fost teste care ne măsoară apărarea. Ea este adevărata ţintă. Sublimaţi că asasinul este foarte, foarte periculos, dar nu persoana care credea că este. Dacă are nevoie de dovezi, poate veni să vorbească cu unii dintre Seanchan aici, în Caemlyn.

Servitorul părea nedumerit, dar când nu mai spuse nimic, femeia s-a retras.

A încercat să-şi calmeze furia. Nu s-ar întoarce, nu acum. Nu când ar părea că s-ar fi târât înapoi la comanda ei. Ea avea „planurile şi capcanele ei atente”. Ea spusese că nu are nevoie de el. Atunci ar trebui să se descurce fără el pentru o vreme.

— Vreau ca cercetaşii să vadă, spuse Perrin cu forţă. „Chiar şi în timpul procesului”.

— Fecioarelor nu le va plăcea asta, Perrin Aybara, spuse Sulin. „Nu dacă îi face să rateze şansa de a dansa suliţele”.

— O vor face oricum, spuse Perrin, mergând prin tabără, cu Dannil şi Gaul lângă el. În spate urmau Azi şi Wil al’ Seen, cei doi paznici ai lui pentru ziua respectivă.

Sulin îl inspectă pe Perrin, apoi dădu din cap. „Se va face”. Ea s-a mutat.

— Lord Perrin, întrebă Dannil, mirosind nervos. „Despre ce

este vorba?”

— Încă nu ştiu, spuse Perrin. „Ceva nu e în regulă în vânt”.

Dannil se încruntă, părând confuz. Ei bine, şi Perrin era confuz. Confuz şi din ce în ce mai sigur. Părea o contradicţie, dar era adevărat.

Tabăra era ocupată, armatele lui adunându-se pentru a-i întâlni pe Mantele Albe. Nu armata lui, armatele lui. Era atât de multă diviziune între ei. Arganda şi Gallenne se împingeau unul pe celălalt pentru o poziţie, bărbaţii de la Two Rivers fiind supăraţi de noile trupe de mercenari, foştii refugiaţi zdrobiţi între ei. Şi, bineînţeles, Aiel, depărtaţi şi pe/v i 7 i 7 7 7 *

făcând ce doreau.

O să-i desfiinţez, îşi spuse Perrin. Ce contează? L-a deranjat totuşi. Era un mod dezordonat de a conduce o tabără.

Oricum, oamenii lui Perrin îşi reveniseră în cea mai mare parte din această ultimă bulă a răului. Probabil că niciunul dintre ei nu şi-ar mai privi armele la fel, dar răniţii fuseseră vindecaţi, iar canalizatorii erau odihniţi.

Whitecloaks nu fuseseră mulţumiţi de întârziere, care se prelungise mai mult decât se aşteptaseră probabil. Dar Perrin avusese nevoie de timp, din mai multe motive.

— Dannil, spuse el.

— Presupun că soţia mea te amestecă în comploturile ei de a mă proteja.

Începu Dannil. „Cum”.

— Are nevoie de secretele ei, spuse Perrin. „Mi-e dor de jumătate dintre ei, dar acesta era la fel de clar ca ziua. Nu este fericită de acest proces. Ce te pune să faci? Vreun plan cu Asha man pentru a mă scoate din pericol?

— Aşa ceva, domnule, a recunoscut Dannil.

— Mă duc, dacă devine rău, spuse Perrin. „Dar nu sari la asta prea devreme. Nu voi avea ca acest lucru să se transforme într-o baie de sânge pentru că unul dintre Whitecloaks scoate un „blestem la momentul nepotrivit. Aşteaptă semnalul meu. Înţeles?”

— Da, Domnul meu, spuse Dannil, mirosind a oaie.

Perrin trebuia să termine cu toate astea. Liber de ea. Acum. Pentru că, în ultimele zile, începuse să-i pară firesc. Sunt doar un... A încetat. Doar ce? Un fierar? Mai putea spune asta? Ce era el?

În faţă, Neald stătea pe un ciot de lângă terenul de călătorie. În ultimele zile, tânărul soldat Asha man şi Galia cercetaseră în mai multe direcţii la ordinele lui Perrin, pentru a vedea dacă porţile funcţionau dacă cineva se îndepărta suficient de tabără. Destul de sigur, s-a dovedit că au făcut-o, deşi a trebuit să plece ore întregi pentru a scăpa de efect.

Nici Neald, nici Gaul nu observaseră niciun fel de schimbare în afară de ţesătura pentru porţile care funcţionează din nou. Nu exista nicio barieră sau indicaţie vizibilă pe această parte, dar dacă Perrin a ghicit corect, zona în care porţile nu funcţionau se potrivea exact cu zona acoperită de dom în visul lupului.

Acesta a fost scopul domului şi de aceea Slayer a păzito. Nu era vorba să vâneze lupii, deşi cu siguranţă a făcut asta cu plăcere. Ceva provoca atât domul, cât şi problemele cu Asha man.

— Neald, spuse Perrin, apropiindu-se de Asha man. „Ultima misiune de cercetare a mers bine?”

„Da Domnul meu”.

„Când tu şi Grady mi-ai vorbit prima dată despre ţesăturile eşuate, ai spus că ţi s-a mai întâmplat. Când a fost asta?”

„Când am încercat să deschidem poarta de acces Kentru a prelua grupul de cercetători din Cairmen”, a spus cald. „Am încercat la început şi ţesăturile s-au destrămat. P\ i i i * – *A* 77 jit\ 1

Dar am aşteptat puţin şi am încercat din nou. De acea dată a funcţionat”.

Asta a fost chiar după prima noapte în care am văzut cupola, se gândi Perrin. A apărut pentru o perioadă scurtă de timp, apoi a dispărut. Slayer trebuie să fi testat-o.

— Domnul meu, spuse Neald, apropiindu-se. Era un nebun, dar fusese de încredere când Perrin avea nevoie de el. „Ce se întâmplă?”

— Cred că cineva ne întinde o capcană, spuse Perrin încet. Am trimis pe alţii să caute lucrul care a cauzat asta; este probabil un fel de obiect al Puterii Unice”. Îşi făcea arm că ar putea fi ascuns în visul lupului. Ar putea ceva acolo să producă un efect în lumea reală? „Acum, eşti sigur că nu poţi crea deloc porţi? Nici măcar în alte puncte din – 7 – i 7 * X? j O//

apropiere, în interiorul zonei afectate?”

Neald clătină din cap.

Prin urmare, regulile sunt diferite pe această parte, gândi Perrin. Sau, cel puţin, funcţionează diferit la Călătorie decât la schimbarea în visul lupului.

— Neald, ai spus că, cu porţile mai mari – folosind un cerc – poţi trece întreaga armată în câteva ore?

Neald dădu din cap. „Am exersat”.

„Trebuie să fim pregătiţi pentru asta”, a spus Perrin, privind spre cer. Încă simţea acea ciudăţenie în aer. O slabă

oboseală.

— Domnul meu, spuse Neald. „Vom fi pregătiţi, dar dacă nu putem crea porţi, atunci nu contează. Am putea, totuşi, să ducem armata până în acel punct dincolo de efect şi să scăpăm de acolo.

Din nefericire, Perrin bănuia că nu ar merge. Hopper numise asta un lucru din trecutul profund. Asta însemna că existau şanse mari ca Slayer să lucreze cu Forsaken. Sau a fost însuşi unul dintre Părăsiţi. Perrin nu se gândise niciodată la asta. Oricum, cei care plănuiesc această capcană ar urmări. Dacă armata lui ar încerca să evadeze, inamicul şi-ar arunca capcana sau ar muta cupola.

Cei Părăsiţi i-au păcălit pe Shaido cu acele cutii şi le-au plasat aici. Şi acolo era poza lui, fiind distribuită. A făcut totul parte din această capcană, oricare ar fi fost? Pericole. Atâtea pericole îl vânează.

Ei bine, la ce te aşteptai, se gândi el. Este Tarmon Gai don.

„Mi-aş dori să se întoarcă Elyas”, a spus el. Îl trimisese pe bărbat într-o misiune specială de cercetători.

— Doar fii gata, Neald. Dannil, cel mai bine ar fi să mergi să-mi dai avertismentele oamenilor tăi. Nu vreau accidente”.

Dannil şi Neald au mers pe drumuri separate, iar Perrin s-a dus la pichetele de cai pentru a-l găsi pe Stepper. Galia, tăcută ca vântul, căzu lângă el.

Cineva strânge o capcană, gândi Perrin, încet, centimetru cu centimetru, în jurul piciorului meu. Probabil că aşteaptă să se lupte cu Mantele Albe. După aceea, armata sa va fi slăbită şi rănită. Alegeri uşoare. Îi dădu un fior să-şi dea seama că, dacă s-ar fi dus la luptă cu Damodred mai devreme, capcana ar fi fost răsturnată chiar atunci.

Procesul a căpătat deodată o importantă enormă.

Perrin a trebuit să găsească o modalitate de a preveni o bătălie până când va putea ajunge încă o dată la visul lupului. În ea, poate că ar putea găsi o modalitate de a distruge cupola şi de a-şi elibera oamenii.

— Te schimbi, Perrin Aybara, spuse Gaul.

„Ce-i asta?” spuse Perrin, luându-l pe Stepper de la un mire.

„Acesta este un lucru bun”, a răspuns Gaul. „Este bine să văd că nu mai protestezi pentru a fi şef. Este mai bine să văd că vă bucuraţi de comandă”.

„Am încetat să protestez pentru că am lucruri mai bune de făcut”, a spus Perrin. „Şi nu-mi place să fiu la comandă. Fac pentru că trebuie”.

Gaul dădu din cap, de parcă ar fi crezut că Perrin era de acord cu el.

Aiel. Perrin se leagăn în şa. „Să mergem mai departe, I – 1 a J/

arunci (inrono co ino Qrrf alunci-coloanaincepe-Lmeaigi.

— Încet, îi spuse Faile lui Aravme. „Armata se mută”.

Aravine făcu o reverenţă şi se mişcă să transmită ordinele refugiaţilor. Faile nu era sigură ce avea să-i aducă această zi, dar voia ca cei care rămăseseră în urmă să rupă tabăra şi să fie gata de marş, pentru orice eventualitate.

Când Aravine a plecat, Faile l-a observat pe Aldin, contabilul, i se alătură. Părea să viziteze Aravine destul de des în ultima vreme. Poate că în sfârşit renunţase la Arrela.

Se grăbi spre cort. Pe drum, a trecut pe lângă Flann Barstere, Jon Gaelin şi Marek Cormer, verificându-şi corzile arcului şi săgeţile. Toţi trei şi-au ridicat privirea spre ea şi iau făcut cu mâna. Părea să existe un sentiment de uşurare

în ochii lor, ceea ce era un semn bun. Odată, aceşti bărbaţi păruseră ruşinaţi când o văzuseră, de parcă s-ar simţi rău pentru felul în care Perrin părea să se distrase cu Berelain în timpul absenţei lui Faile.

Fale petrecerea timpului cu Berelain, amestecată cu denunţarea oficială a zvonurilor, lucra pentru a convinge tabăra că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit. Interesant, părea că Faile salvarea vieţii lui Berelam în timpul bulei răului a avut cel mai puternic efect în schimbarea minţii oamenilor. Ei au presupus din cauza acelui eveniment că între cele două femei nu există nicio ranchiună.

Desigur, Faile nu salvase viaţa femeii, doar o ajutase. Dar nu asta spuneau zvonurile, iar Faile a fost incantat să-i vadă lucrând în favoarea ei şi a lui Perrin pentru o dată.

A ajuns la cort şi s-a spălat în grabă cu o cârpă umedă şi ligheanul lor. Şi-a pus nişte parfum, apoi s-a îmbrăcat cu cea mai frumoasă rochie a ei – un gri-verde intens, cu modele de vie brodate pe corset şi în jurul tivului. În cele din urmă, se verifică în oglindă. Bun. Îşi ascundea anxietatea. Perrin ar fi bine. El ar fi.

Şi-a strecurat câteva cuţite în curea şi oricum în mâneci. Afară, un mire îi adusese Daylight pentru ea. Ea a urcat – dor de Rândunica, care fusese ucis de Shaido. Chiar şi cea mai frumoasă rochie a ei avea fuste împărţite pentru călărie; ea nu ar căra nimic altceva pe drum. Mama ei o învăţase că nimic nu distruge mai repede credibilitatea unei femei în faţa soldaţilor decât să călărească în şa. Şi, dacă s-ar întâmpla ceva de neconceput şi Perrin va cădea, Fale ar putea avea nevoie să preia comanda forţelor lor.

Ea s-a dus la trap în faţa armatei care se aduna. Perrin stătea acolo în şa. Cum îndrăzneşte să arate atât de

răbdător!

Faile nu şi-a lăsat să se arate supărarea. A fost un timp să fie o furtună şi un timp să fie o adiere blândă. Ea îi spusese deja lui Perrin, fără îndoială, ce părere avea despre acest proces. Pentru moment, trebuia să fie văzută susţinându-l.

Ea a călărit lângă Perrin în timp ce Aes Sedai se adunau în spate, mergând ca înţelepţii. Fără Fecioare. Unde au fost? Trebuie să fie important să-i feri de proces. Pentru Sulin şi pentru ceilalţi, protejarea lui Perrin era o datorie dată de Car a carnul lor şi ar fi o problemă gravă pentru ei dacă ar cădea.

Scurtând tabăra, ea observă doi gai shain în halate albe cu glugă care se grăbeau spre primul rând. Gaul, care stătea lângă calul lui Perrin, se încruntă. Una dintre figuri s-a înclinat în faţa lui, ţinând în faţă o colecţie de suliţe. W – 7 Z 7 1 – 1 7 7 7

Proaspăt ascuţit, spuse Chiad.

„Şi săgeţi proaspăt înţepate”, a adăugat Bam.

„Am deja săgeţi şi suliţe”, a spus Gaul.

— Da, spuseră femeile, îngenunchind în faţa lui, încă – *A* 1 p X1 1 1 7

ţinând ofrandele lor.

„Ce?” el a întrebat.

„Am fost pur şi simplu îngrijoraţi pentru siguranţa dumneavoastră”, a spus Bain.

— La urma urmei, tu ai pregătit singur acele arme. Ea a spus-o cu seriozitate, fără nicio urmă de batjocură sau de nesinceritate. Cu toate acestea, cuvintele în sine au fost aproape de a favoriza.

Gaul a început să radă. A luat armele oferite şi le-a dat femeilor pe ale sale. În ciuda necazurilor zilei, Faile s-a trezit

zâmbind. Interacţiunile cu Aiel aveau o complexitate stricată. Ceea ce ar fi trebuit să-l mulţumească lui Galiei în ceea ce priveşte gai shain-ul său părea adesea să-l frustreze, şi totuşi ceea ce ar fi trebuit să fie insultător a fost întâmpinat cu amuzament.

În timp ce Bain şi Chiad se retrăgeau, Faile privi peste armata care se aduna. Toţi veneau, nu doar căpitanii sau forţele simbolice. Majoritatea nu ar putea urmări procesul, dar trebuiau să fie acolo. În caz.

Faile se opri lângă soţul ei. „Ceva te îngrijorează”, i-a spus ea.

„Lumea îşi ţine respiraţia, Faile”, a spus el.

„Ce vrei să spui?”

A scuturat din cap. „Ultima vânătoare este aici. Rand este în pericol. Mai mult decât oricare dintre noi, el este în pericol. Şi nu pot să merg la el, nu încă”.

— Perrin, nu ai niciun sens. De unde ştii că Rand este în pericol?

„Pot să-l văd. De fiecare dată când îi spun numele sau mă gândesc la el, mi se deschide o viziune despre el”.

Ea clipi.

f-y J 1 – 1 – 11 – /K1*J*

Se întoarse spre ea, cu ochii lui galbeni gânditori. „Sunt legat de el. El… trage de mine, vezi. Oricum, mi-am că voi fi deschis cu tine în privinţa unor astfel de lucruri”. El a ezitat.

— Armatele mele aici, sunt strânse, Faile. Ca oile duse la măcelar”.

Şi-a amintit brusc de viziunea sa din visul lupului. Oile aleargă în faţa lupilor. Se credea unul dintre lupi. Dar s-ar fi putut înşela?

Uşoară! Se înşelase în privinţa asta. El ştia ce înseamnă,

acum. „Îl simt în vânt”, a spus el. „Problema cu porţile de acces, este legată de ceva ce se întâmplă în visul lupului. Cineva vrea să nu putem scăpa de acest loc”.

x Z-X 1* – ljv, X/k w 1 1 X – 1 *

O adiere rece, ciudată în căldura amiezii, le-a cuprins. „Eşti sigur?” întrebă Faile”.

— Da, spuse Perrin. „În mod ciudat, sunt”.

„Acolo sunt Fecioarele? Cercetaşi?”

„Cineva vrea să ne prindă în capcană şi să ne atace. Este cel mai logic să ne lăsăm să ne ciocnim cu Whitecloaks, apoi să ucidem pe oricine supravieţuieşte. Dar asta ar necesita o armată, despre care nu există niciun semn. Doar noi şi Whitecloaks. Îl am pe Elyas care caută semne ale unui Waygate în zonă, dar încă nu a găsit nimic. Aşa că poate că nu există nimic şi doar sar în umbre”.

„În ultimul timp, soţule, a devenit probabil ca acele umbre să muşte. Am încredere în instinctele tale”.

Se uită la ea, apoi zâmbi profund. „Mulţumesc”.

„Deci ce facem?”

„Ne ducem la acest proces”, a spus Perrin. „Şi facem tot ce ne stă în putinţă pentru a nu merge la luptă cu Mantele Albe. Apoi, în seara asta, văd dacă pot opri lucrul care împiedică porţile de acces. Nu putem merge suficient de departe pentru a scăpa de ea; lucrul poate fi mutat. L-am văzut în două locuri. Va trebui să-l distrug, cumva. După aceea, scăpăm”.

Ea a dat din cap, iar Perrin a cerut să mărşăluiască. Deşi forţa din spate încă părea haotică – ca şi cum ar fi fost încurcată o discuţie de frânghie – armata a început să se mişte. Diferitele grupuri s-au aranjat, dezvăluindu-se.

Au făcut scurta călătorie pe Jehannah Road, apropiindu-se

de câmp cu pavilionul. Mantele Albe sosiseră de la; erau în formare. Părea de parcă şi-ar fi adus toată armata.

Aceasta avea să fie o după-amiază tensionată.

Gaul alerga lângă calul lui Perrin şi nu părea îngrijorat şi nici nu avea faţa acoperită. Faile ştia că credea că este onorabil ca Perrin să meargă în judecată. Perrin fie trebuia să se apere, fie să admită şi să accepte judecata. Aiel mersese liber la propriile lor execuţii pentru a-l întâlni pe toh.

Au coborât cu călare până la pavilion. Un scaun fusese aşezat pe o platformă joasă la capătul nordic, cu spatele la pădurea îndepărtată de frunze de piele. Morgase stătea pe scaunul înălţat, arătând în fiecare centimetru un monarh, purtând o rochie roşie şi aurie pe care Galad trebuie să o fi găsit pentru ea. Cum de a confundat Faile vreodată această femeie cu o simplă servitoare?

Scaunele fuseseră aşezate în faţa lui Morgase, iar Mantele Albe umpleau jumătate din ele. Galad stătea lângă tronul ei improvizat al judecăţii. Fiecare şuviţă de păr era la locul lui, uniforma fără cusur, mantia căzând în spatele lui. Faile aruncă o privire în lateral şi îl surprinse pe Berelain holbându-se la Galad şi roşind, părând aproape flămând. Nu renunţase la încercările ei de a-l convinge pe Perrin să o lase să facă pace cu Mantele Albe.

— Galad Damodred, strigă Perrin, descălecând înaintea pavilionului. Faile descălecă şi merse lângă el. „Vreau să-mi promiţi ceva înainte să înceapă asta”.

„Şi care ar fi asta?” strigă tânărul comandant din cortul cu laturile deschise.

— Promite că nu vei lăsa asta să se transforme în luptă, spuse Perrin.

„Aş putea promite asta”, a spus Galad. „Dar, bineînţeles, va trebui să-mi promiţi că nu vei candida dacă judecata va cade împotriva ta.

Perrin a tăcut. Apoi şi-a sprijinit mâna pe ciocanul său.

— Înţeleg că nu sunt dispus să promit, spuse Galad. „Îţi dau această şansă pentru că mama m-a convins că ar trebui să ai voie să vorbeşti în apărarea ta. Dar mai devreme aş muri decât să permit unui bărbat care a ucis Copii să plece necontestat. Dacă nu vrei ca asta să se transforme în luptă, Perrin Aybara, atunci prezintă-ţi bine apărarea. Ori asta, ori acceptă pedeapsa”.

Faile aruncă o privire către soţul ei; se încruntă. Părea de parcă ar fi vrut să rostească promisiunea cerută. Ea a pus o mână pe braţul lui.

— Ar trebui să o fac, spuse el încet. „Cum poate cineva să fie deasupra legii, Faile? I-am ucis pe acei oameni în Andor când Morgase era regina. Ar trebui să mă supun judecăţii ei”.

— Şi datoria ta faţă de oamenii armatei tale? ea a întrebat.

— Datoria ta faţă de Rand şi faţă de Ultima Bătălie? Şi la mine?

Perrin a ezitat, apoi a dat din cap. „Ai dreptate”. Apoi, mai tare, a continuat: „Hai să continuăm cu asta”.

Perrin intră în pavilion, alături de Neald, Dannil şi Grady. Prezenţa lor l-a făcut pe Perrin să se simtă ca un laş; felul în care stăteau cei patru făcea evident că nu aveau nicio intenţie să-l lase pe Perrin să fie luat.

C

e era un proces, dacă Perrin nu ar respecta hotărârea sa? Nimic mai mult decât o farsă.

Whitecloaks priveau încordaţi, ofiţerii lor stând la umbra

pavilionului, armata lor odihnindu-se la paradă. Păreau de parcă nu ar fi avut nicio intenţie să se retragă în timpul procedurilor. Forţele proprii ale lui Perrin – mai mari, dar mai puţin ordonate – au răspuns stând aproape de Mantele Albe.

Perrin dădu din cap, iar Rowan Hum plecă să se asigure că Galad îi eliberase pe captivi. Perrin se îndreptă spre faţa pavilionului, oprindu-se chiar înaintea scaunului ridicat al lui Morgase. Faile a rămas lângă el. Erau scaune pentru el aici şi s-a aşezat. La câţiva paşi în stânga lui era standul lui Morgase. În dreapta lui, oamenii s-au aşezat să privească procesul. Era cu spatele spre armata lui.

Faile – mirosind precaut – stătea lângă el. Au intrat alţii. Berelam şi Alliandre stăteau cu paznicii lângă el; cei Aes Sedai şi înţelepţii stăteau în spate, refuzând locurile. T Ti – 1 1 7 – 7 r*7 i /v i – 1 – i 1 1 i

Ultimele locuri au fost ocupate de câţiva dintre bărbaţii Two Rivers şi de unii dintre foştii refugiaţi seniori.

Ofiţerii Whitecloak s-au aşezat în faţa lor, cu faţa lui 1 – 1 – 1 *7 1 11 – 7 F* 12 – I 7

Faile şi Perrin. Bomhald şi Byar în faţă. Erau vreo treizeci de scaune, probabil luate din proviziile lui Perrin pe care le însuşiseră Whitecloaks.

— Perrin, spuse Morgase de pe scaun. „Eşti sigur că vrei să treci cu asta?”

„Sunt”, a spus el.

— 1 X 1 – * 1 * 1 1 *

HA₂YTO nino QK111QO Cil TOTO HOQ1

— Foarte bine, spuse ea, cu faţa impasibilă, deşi mirosea ezitant. „Începe oficial acest proces. Acuzatul este Perrin Aybara, cunoscut sub numele de Perrin Goldeneyes”. Ea a

ezitat. „Stăpânul celor două râuri”, a adăugat ea. „Galad, vei prezenta acuzaţiile”.

— Sunt trei, spuse Galad ridicându-se. „Primele două sunt uciderea ilegală a lui Child Lathin şi uciderea ilegală a copilului Yamwick. Aybara este, de asemenea, acuzată că este un Prieten întunecat şi că a adus trolloci în cele două râuri”.

Au auzit murmure furioase din partea oamenilor de la Two Rivers la ultima încărcare. Acei trolloci uciseseră propria familie a lui Perrin.

Galad a continuat: „Ultima acuzaţie nu poate fi încă dovedită, deoarece oamenii mei au fost forţaţi să iasă din Two Rivers înainte de a putea strânge dovezi. În ceea ce priveşte primele două acuzaţii, Aybara şi-a recunoscut deja vina”.

— Este aşa, Lord Aybara? întrebă Morgane.

— Am ucis pe acei oameni, desigur, spuse Perrin. „Dar nu a fost o crimă”.

„Atunci aceasta este ceea ce instanţa va decide”, a spus Morgase în mod oficial. „Şi aceasta este disputa”.

Morgase părea o persoană complet diferită de Maighdin. Aşa se aşteptau oamenii să acţioneze Perrin când veneau la el pentru judecată? Trebuia să recunoască că ea a împrumutat procedurii o măsură de formalitate necesară. La urma urmei, procesul se desfăşura într-un cort pe un câmp, cu scaunul judecătorului ridicat de ceea ce părea a fi un mic teanc de cutii cu un covor aruncat peste ele.

— Galad, spuse Morgase. „Oamenii tăi s-ar putea să w z X t zz X

spună partea lor din poveste”.

Galad dădu din cap către Byar. Se ridică, iar un alt Manta

Albă – un tânăr cu capul complet chel – făcu un pas înainte să i se alăture. Bomhald rămase aşezat.

— Altceva, spuse Byar, s-a întâmplat acum vreo doi ani. În timpul primăverii. O primăvară nefiresc de rece, îmi amintesc. Ne întorceam de la o afacere importantă la comanda Lordului Căpitan Comandant şi treceam prin sălbăticia din centrul Andorului. Urmam să tabărăm pentru noapte la un pasaj abandonat al lui Ogier, la baza a ceea ce a fost cândva o statuie enormă. Genul de loc pe care îl presupuneţi va fi sigur".

Perrin şi-a amintit de acea noapte. Un vânt rece de est sufla peste el, ciufulindu-i mantia în timp ce stătea lângă o piscină cu apă dulce. Şi-a amintit că soarele murea în tăcere în vest. Îşi amintea că se uita la piscină în lumina scăderii, urmărind vântul ciufulindu-şi suprafaţa, ţinând toporul în mâini.

Securea aceea năucită. Ar fi trebuit să-l arunce imediat. Elyas îl convinsese să-l păstreze.

Z-A 1 – *îi* – i T→ l l L

„Când am ajuns", a continuat Byar, „am constatat că locul de campare a fost folosit recent. Asta ne preocupa pe noi; puţini oameni ştiau despre stedding. Am stabilit, din singurul focar, că nu erau mulţi dintre aceşti călători misterioşi.

— Ţ y 7 1 * * „Z 1 * 1* 1 * „Z „A T

Vocea lui era precisă, descrierea lui metodică. Nu aşa şi-a amintit Perrin noaptea. Nu, îşi aminti şuieratul flăcărilor, scânteile care fluturau furioase în aer în timp ce Elyas arunca conţinutul ceainicului în focar. Şi-a amintit de o trimitere grăbită de la lupi care i-a inundat mintea, derutându-l. Necazul lupilor făcuse greu să se despartă de

ei. Îşi aminti mirosul de frică pe Egwene, felul în care bâjbâia cu şaua Belei în timp ce o strângea. Şi şi-a amintit de sute de bărbaţi care miroseau rău. La fel ca Mantele Albe din pavilion. Miroseau ca nişte lupi bolnavi care se repezi la orice se apropie prea mult.

— Lordul Căpitan era îngrijorat, continuă Byar. Evident că nu menţiona numele căpitanului, poate pentru a-l cruţa pe Bomhald. Tânărul căpitan Whitecloak stătea perfect nemişcat, privindu-l pe Byar de parcă nu avea încredere să se uite la Perrin. „S-a gândit că poate că tabăra fusese folosită de briganti. Cine altcineva fear stinge focul şi ar dispărea în momentul în care altcineva s-ar apropia? Atunci am văzut primul lup”.

Ascunzându-se, cu răsuflarea gâfâind scurt, Egwene se ghemui lângă el în întuneric. Mirosul de fum de foc de j7 1 – * „1 – 1* 1 – 1 – 1 – 1 1 – T” > 1 – Ai tabără se ridica din hainele ei şi din ale lui. Bela respirând în întuneric. Limitele adăpostitoare ale unei mâini enorme de piatră, mâna statuii lui Artur Hawkwing, care se eliberase cu mult înainte.

Dapple, furios şi îngrijorat. Imagini cu bărbaţi în alb, cu torţe aprinse. Vânt, năvălind printre copaci.

„Lord Căpitanul a crezut că lupii sunt un semn rău. Toată lumea ştie că îl serveşte pe Cel întunecat. Ne-a trimis să cercetăm. Echipa mea a căutat spre est, privind prin formaţiunile de stâncă şi cioburi ale statuii enorme sparte”.

Durere. Bărbaţi care strigă. Perrin? Vei dansa cu mine duminica? Dacă suntem acasă până atunci…

— Lupii au început să ne atace, spuse Byar, cu vocea din ce în ce mai tare. „Era evident că nu erau creaturi obişnuite. Era prea multă coordonare la atacurile lor. Păreau să fie zeci de ei, mişcându-se prin umbră. Printre ei erau

bărbaţi care ne loveau şi ne ucideau călările”.

Perrin îl privise cu două seturi de ochi. A lui, din avantaiul mâinii. Şi ochii lupilor, care nu voiau decât să fie lăsaţi în pace. Mai devreme fuseseră răniţi de un stol enorm de corbi. Au încercat să-i alunge pe bărbaţi. Speriaţi-i.

Atâta frică. Atât frica de oameni, cât şi frica de lup. Guvernase în noaptea aceea, controlând ambele părţi. Îşi putea aminti că luptase pentru a rămâne el însuşi, uluit de trimiteri.

„Noaptea aceea s-a întins mult”, a spus Byar, cu vocea din ce în ce mai blândă, dar plină de furie. „Am trecut pe lângă un deal cu o stâncă platâ masivă în vârf, iar Child Lathin a spus că i s-a părut că a văzut ceva în umbră acolo. Ne-am oprit, ţinând luminile înainte şi am văzut picioarele unui cal sub surplontă. I-am dat lui Lathin un semn din cap, iar el a făcut un pas înainte pentru a ordona celor care era acolo să se identifice.

„Ei bine, acel bărbat – Aybara – a ieşit din întuneric cu o tânără. Purta un secure rău şi merse calm până la Lathin, ignorând lancea îndreptată spre piept. Şi apoi…”

Şi atunci lupii au preluat controlul. Era prima dată când i se întâmplase lui Perrin. Trimiterile lor fuseseră atât de puternice, încât Perrin se pierduse. Îşi amintea că i-a zdrobit gâtul lui Lathin cu dinţii, sângele cald i-a izbucnit în gură de parcă ar fi muşcat un fruct. Acea amintire fusese a lui Hopper, dar Perrin nu se putea despărţi de lup pentru momentele acelei lupte.

I – ou 1 w tv ar

„Şi apoi?” îl îndemnă Morgane.

„Şi apoi a fost o luptă”, a spus Byar. „Lupii au sărit din umbră şi Aybara ne-a atacat. Nu se mişca ca un om, ci ca o

fiară, mârâind. L-am supus şi l-am ucis pe unul dintre lup, dar nu înainte ca Aybara să fi reuşit să omoare doi dintre

— *Jţ*

Copii”.

Byar se aşează. Morgane nu a pus întrebări. Se întoarse către celălalt Manta Albă care stătuse cu Byar.

„Am puţin de împrumutat”, a spus bărbatul. „Am fost acolo şi îmi amintesc exact la fel. Vreau să subliniez că atunci când l-am luat pe Aybara în custodie, el a fost deja judecat vinovat. Voiam să…”

— Hotărârea respectivă nu interesează acest proces, spuse Morgase cu răceală.

„Ei bine, atunci, permiteţi ca vocea mea să fie mărturia unui al doilea martor. Am văzut şi eu totul”. Pelerina Albă cheală se aşează.

Morgase se întoarse către Perrin. „Poţi vorbi”.

Perrin se ridică încet.

— Cei doi au vorbit cu adevărat, Morgase. Cam aşa s-a întâmplat”.

„Despre?” întrebă Morgane.

„Aproape are dreptate”.

„Vinovăţia sau inocenţa ta atârnă de „aproape”, lordul Aybara. Aceasta este măsura prin care veţi fi judecaţi”.

Perrin dădu din cap. „Aşa face. Spune-mi ceva, Excelenţă. Când judeci pe cineva astfel, încerci să-i înţelegi 1 – Z? – I 1 7 – *r\IJ* X 7 L-/

diferitele piese?”

Ea se încruntă. „Ce?”

„Stăpânul meu, omul care m-a pregătit ca fierar, mi-a dat o lecţie importantă. Pentru a crea ceva, trebuie să-l înţelegi. Şi pentru a înţelege ceva, trebuie să ştii din ce este făcut”.

O adiere răcoroasă a suflat prin pavilion, ciufulind mantii. Asta se potrivea cu sunetele liniştite de la câmpie de afară – bărbaţi care se schimbau în armură şi cai bătând în picioare, tuse şi şoapte ocazionale în timp ce cuvintele lui treceau prin rânduri.

— Am venit să văd ceva în ultima vreme, spuse Perrin. „Bărbaţii sunt formaţi din o mulţime de piese diferite. Cine sunt ei depinde de situaţia în care i-ai pus. Am avut o mână de ajutor în a-i ucide pe cei doi oameni. Dar pentru a înţelege, trebuie să vezi bucăţile din mine”.

7 A L „v 1 1 – 1 – 1 Y mă 1 – T A Fi – J 1 1

A întâlnit ochii lui Galad. Tânărul căpitan Whitecloak stătea cu spatele drept, cu mâinile strânse la spate. Perrin şi-ar fi dorit să prindă parfumul bărbatului.

7 T\ – T\ *în* 1 – 1 – T

Perrin se întoarse spre Morgase. „Pot vorbi cu lupii. Le aud vocile în mintea mea. Ştiu că sună ca recunoaşterea unui nebun, dar bănuiesc că mulţi din tabăra mea care au auzit asta nu vor fi surprinşi. Având timp, v-aş putea dovedi, cu cooperarea unor lupi locali”.

— W – i-V 1 – * *r* „* *jr* – W

— Nu va fi necesar, spuse Morgase. Mirosea a frică. Şoaptele armatelor au devenit mai puternice. A prins 7 – X 11* T-1 „Ti* C – X X

mirosul lui Faile. Îţi faci griji.

a i i7 r *îi* – i-l i i

„Acest lucru îl pot face”, a spus Perrin. „Este o bucată din mine, la fel ca fierul foriat. Aşa cum sunt bărbaţii de conducere. Dacă ai de gând să mă iudeci din cauza asta, ar trebui să o înţelegi”.

Îţi sapi propriul mormânt, Aybara, spuse Bomhald.

— 1 – /V Y x – x J /V 1 1 I 1 U T 1 1 X I Z” I – I

ridicându-se şi arătând cu degetul. „Lordul nostru Căpitan Comandant a spus că nu poate dovedi că eşti un Prieten întunecat şi totuşi aici ne aduci cazul!”

„Acest lucru nu mă face un Prieten întunecat”, a spus Perrin.

„Scopul acestei instanţe”, a spus Morgase ferm, „nu este să iudece această acuzaţie. Vom determina vinovăţia lui Aybara pentru moartea acelor doi bărbaţi şi nimic altceva. Poţi să stai, copilă Bomhald.

Bomhald stătea furios.

— Încă nu v-am auzit apărarea, Lord Aybara, spuse Morgase.

„Motivul pentru care ţi-am spus ceea ce sunt – ceea ce fac – este să-ţi arăt că lupii erau prietenii mei”. A tras aer în piept. „În noaptea aceea în Andor… a fost groaznic, aşa cum a spus Byar. Ne-a fost frică, toţi. Mantele Albe erau speriate de lupi, lupii erau speriaţi de foc şi de mişcările ameninţătoare pe care le făceau bărbaţii, iar eu eram pur şi simplu speriat de lumea din jurul meu. Nu mai ieşisem niciodată din cele două râuri şi nu înţelegeam de ce auzeam lupi în capul meu. Ei bine, nimic din toate acestea nu este o scuză şi nu vreau să spun că este una. I-am ucis pe acei oameni, dar mi-au atacat prietenii. Când bărbaţii au mers la vânătoare pentru piei de lup, lupii au ripostat”. El s-a oprit. Aveau nevoie de tot adevărul.

— Ca să fiu sincer, Altceva, nu eram stăpân pe mine. Eram gata să mă predau. Dar cu lupii în cap… le-am simţit durerea. Apoi Whitecloaks mi-au ucis un prieten drag şi a trebuit să lupt. Aş face acelaşi lucru pentru a proteja un fermier hărţuit de snidaţi „soldaţi.

„Eşti o creatură a Umbrei!” spuse Bomhald ridicându-se din nou. „Minciunile tale insultă morţii!”

Perrin se întoarse spre bărbat, ţinându-şi ochii. Cortul tăcu, iar Perrin simţi mirosul de tensiune care atârna în aer.

— Nu ţi-ai dat seama niciodată că unii bărbaţi sunt diferiţi de tine, Bomhald? întrebă Perrin. „Ai încercat vreodată să te gândeşti cum trebuie să fie să fii altcineva? Dacă ai putea vedea prin aceşti ochi de aur ai mei, ai găsi lumea într-un alt loc”.

Bomhald deschise gura ca şi cum ar fi vrut să scuipe o altă insultă, dar şi-a lins buzele, de parcă s-ar fi uscat.

— Mi-ai ucis tatăl, spuse el în cele din urmă.

— Cornul lui Valere fusese suflat, spuse Perrin, Dragonul Renăscut s-a luptat cu Ishamael pe cer. Armatele lui Artur Hawkwing se întorseseră pe aceste ţărmuri pentru a domina. Da, am fost în Falme. Am mers la luptă alături de eroii din Corn, alături de Hawkwing însuşi, luptând împotriva Seanchanului. Am luptat de aceeaşi parte cu tatăl tău, Bomhald. Am spus că a fost un om bun şi a fost. A încărcat curajos. A murit curajos.

Publicul era atât de nemişcat încât păreau statui. Niciunul nu s-a mişcat. Bomhald deschise din nou gura ca să obiecteze, dar apoi o închise.

„Îţi jur”, a spus Perrin, „sub Lumină şi prin speranţa mea de mântuire şi renaştere, că nu l-am ucis pe tatăl tău. Nici eu nu am avut nimic de-a face cu moartea lui”.

Bomhald cercetă ochii lui Perrin şi părea tulburat.

— Nu-l asculta, Dain, spuse Byar. Mirosul lui era puternic, mai puternic decât oricare altul din pavilion. Frenez, ca carnea putreda. „Ţi-a ucis tatăl”.

11 w – *7 – 1 1*11 ki

Galad încă stătea în picioare, urmărind schimbul. „Nu am înţeles niciodată de unde ştii asta, Copil Byar. Ce ai văzut? Poate că acesta ar trebui să fie procesul pe care îl ţinem”.

— Nu este ceea ce am văzut, Lord Căpitane, spuse Byar. „Dar ceea ce ştiu. Cum altfel poţi explica cum a supravieţuit, dar legiunea nu a făcut-o! Tatăl tău a fost un războinic curajos, Bomhald. Nu ar fi căzut niciodată în mâinile Seanchanului!”

— Asta-i o prostie, spuse Galad. „Seanchan ne-au bătut iar şi iar. Chiar şi un om bun poate cădea în luptă”.

— Am văzut acolo Ochi de Aur, spuse Byar, făcându-i un semn către Perrin. „Luptă alături de apariţii fantomatice! Creaturi ale răului!”

— Eroii Cornului, Byar, spuse Perrin. „N-ai putut să vezi că ne-am luptat alături de Mantele Albe?”

— Păreai să fii, spuse Byar sălbatic. „Aşa cum păreai că aperi oamenii din cele două râuri. Dar am văzut prin tine, hadowspawn! Am văzut prin tine în momentul în care te-am cunoscut!”

— De asta mi-ai spus să scap? spuse Perrin încet. „Când am fost închis în cortul bătrânului lord Bomhald, după capturarea mea. Mi-ai dat o piatră ascuţită ca să-mi taie legăturile şi mi-ai spus că dacă fug, nimeni nu mă va urmări”.

Byar încremeni. Părea că a uitat asta până în acest moment.

— Ai vrut să încerc să scap, a spus Perrin, „ca să mă poţi ucide. Ne-ai dorit foarte mult pe Egwene şi pe mine

X *f* O X *f* X

morţi.

— Este adevărat, copilă Byar? întrebă Galad.

Byar se împiedică. „Desigur… desigur că nu. Eu… T\ 1 1 1 „i i TV/T

Deodată, el se întoarse şi se întoarse către Morgase, pe tronul ei simplu de judecată. „Acest proces nu este despre mine, ci despre el! Aţi auzit ambele părţi. Care este răspunsul tău? Judecă, femeie!”

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa cu mama mea, spuse Galad încet. Faţa lui era impasibilă, dar Perrin simţea pericolul asupra lui. Bomhald, părând foarte tulburat, se aşezase pe spate şi îi ţinea capul cu mâna.

— Nu, este în regulă, spuse Morgase. „El are dreptate. Acest proces este despre Perrin Aybara”. Se întoarse de la B yar pentru a-l privi pe Perrin. S-a uitat calm înapoi. Mirosea… de parcă ar fi fost curioasă de ceva. „Lord Aybara. Simţi că ai vorbit în mod adecvat pentru tine?”

„M-am protejat pe mine şi pe prietenii mei”, a spus Perrin. „Petele Albe nu aveau nicio autoritate să facă aşa cum au făcut ei, ordonându-ne să plecăm, ameninţându-ne. Le cunoşti reputaţia la fel de bine ca oricare, bănuiesc. Aveam motive întemeiate să ne ferim de ei şi să ne supunem ordinelor lor. Nu a fost crimă. Doar mă apăram”.

Morgane dădu din cap. „Atunci voi lua decizia mea”.

„Ce zici să-i faci pe alţii să vorbească în numele lui Perrin?” întrebă Faile, stând în picioare.

— Nu va fi nevoie de asta, Lady Faile, spuse Morgase. „Din câte îmi pot da seama, singura altă persoană pe care am putea-o intervieva ar fi Egwene al’ Vere, ceea ce nu pare în limitele rezonabile ale acestui proces”.

„Dar”.

— Este suficient, îl întrerupse Morgase, cu vocea devenind rece. „Am putea avea o duzină de Copii să-l numească

Prieten întunecat şi două duzini dintre adepta să-i să-i laudă virtuţile. Niciunul nu va servi acestui proces. Vorbim de evenimente specifice, într-o anumită zi”.

Faile tăcu, deşi mirosea furioasă. Ea îl luă de braţ pe w 7 J TI – 7 X

Perrin, fără a se aşeza pe spate. Perrin se simţea... regretat. El prezentase adevărul. Dar nu era mulţumit.

Nu a vrut să ucidă acele mantii albe, dar a vrut. Şi o făcuse într-o frenezie, fără control. Putea să-i învinovăţească pe lupi, să-i învinovăţească pe Mantele Albe, dar adevărul sincer era că pierduse controlul. Când s-a trezit, abia şi-a amintit ce făcuse.

— Ştii răspunsul meu, Perrin, spuse Morgase. „Pot să – ’1/71*j-*LJ» k „/

văd în ochii tăi”.

— Fă ce trebuie, spuse Perrin.

„Pemn Aybara, te declar vinovat”.

„Nu!” ţipă Faile. „Cum îndrăzneşti! Te-a luat înăuntru!”

Perrin îşi puse o mână pe umăr. Îşi întinsese mâna prin reflex, ţintând spre cuţitele de acolo.

„Acest lucru nu are nimic de-a face cu ceea ce simt eu personal despre Perrin”, a spus Morgase. „Acesta este un proces conform legii andorene. Ei bine, legea este foarte clară. Perrin poate simţi că lupii erau prietenii săi, dar legea prevede că câinele sau animalele unui om valorează un anumit preţ. Uciderea lor este ilegală, dar uciderea unui bărbat ca răzbunare este şi mai mult. Pot să vă citez chiar statutele dacă doriţi”.

Pavilionul era tăcut. Neald se ridicase la jumătatea scaunului, dar Perrin îi întâlni privirea şi clătină din cap. Aes Sedai şi Wise Ones purtau feţe care nu trădau nimic.

Berelain părea resemnat, iar Alliandre, cu părul de soare, avea o mână la gură.

Dannil şi Azi al' Thone s-au mutat la Perrin şi Faile, iar Perrin nu i-a forţat să dea înapoi.

7 w, *r\jj A i* 1 T> KT

„Ce contează asta?" întrebă Byar. „Nu va respecta judecata!"

U A 1 J – 11 i i – * * 1 1 J

Alte mantie albe stăteau în picioare, iar de data aceasta Perrin nu i-a putut privi pe toţi cei de partea lui care făceau! r? 1 1 1 1 1

la fel.

— Încă nu am pronunţat sentinţa, spuse Morgase cu vocea clară.

„Ce altă propoziţie ar putea fi?" întrebă Byar.

— Ai spus că e vinovat.

— Da, spuse Morgase. „Deşi cred că există alte circumstanţe relevante pentru condamnare". Faţa ei era încă dură şi mirosea hotărâtă. Ce făcea ea?

„Petele Albe erau un grup militar neautorizat în limitele tărâmului meu", a spus Morgase. „Prin această lumină, în timp ce îl declar vinovat pe Perrin pentru uciderea oamenilor tăi, conduc incidentul sub rezerva protocolului Kainec".

„Aceasta este legea care guvernează mercenarii?" întrebă Galad.

„Într-adevăr".

„Ce este asta?" întrebă Perrin.

Galad se întoarse spre el. „Ea a decis că altercaţia noastră a fost o ceartă între grupuri de mercenari şomeri. În esenţă, guvernarea afirmă că nu au existat inocenţi în ciocnire – nu

eşti, prin urmare, acuzat de crimă. În schimb, aţi ucis ilegal”.

„Există o diferenţă?” întrebă Dannil, încruntat.

— Una de semantică, spuse Galad, cu mâinile încă strânse la spate, Perrin îi prinse mirosul; era curios. „Da, aceasta este o hotărâre bună, mamă. Dar pedeapsa este moartea, cred.

— Se poate, spuse Morgase. „Codul este mult mai indulgent, în funcţie de circumstanţe”.

a i – 7, r\) 1 – „Atunci ce guvernezi?” întrebă Perrin.

— Nu, spuse Morgase. „Galad, tu eşti cel responsabil pentru oamenii ucişi sau cel mai aproape de noi. Îţi voi da sentinţa. Am dat hotărârea şi definiţiile legale. Tu decizi 1 7 7 7 L-Z

pedeapsa”.

Galad şi Perrin se uitară peste pavilion.

— Înţeleg, spuse Galad. „O alegere ciudată, Excelenţă. Aybara, trebuie întrebat din nou. Veţi respecta deciziile acestui proces pe care le-aţi sugerat însuţi? Sau trebuie rezolvat acest lucru prin conflict?”

Faile se încordă lângă el. Perrin îşi auzea armata mişcându-se în spatele lui, bărbaţii slăbindu-şi săbiile în teacă, mormăind. Cuvântul a trecut prin ei ca un zumzet scăzut. Lordul Perrin, numit vinovat. Vor încerca să-l ia. Nu vom lăsa să se întâmple, nu-i aşa?

Mirosurile amare de frică şi furie s-au amestecat în pavilion, ambele părţi luminându-se una la alta. Mai presus de toate, Perrin simţea acea nedreptate în aer.

Pot să continui să alerg? el a crezut. Bănuit de ziua aceea? Nu au fost coincidente cu ta veren. De ce îl adusese Modelul aici pentru a se confrunta cu aceste coşmaruri din

trecutul său?

— Mă voi respecta, Damodred, spuse Perrin.

„Ce?” Fale gâfâi.

— Dar, spuse Perrin, ridicând un deget, doar atâta timp cât promiţi că vei amâna executarea acestei pedepse până după ce îmi voi îndeplini datoria la Ultima Bătălie.

— Vei accepta judecata după Ultima Bătălie? întrebă Bomhald, părând încurcat. „După ce poate fi sfârşitul lumii în sine? După ce ai avut timp să scapi, poate să ne trădezi? Ce fel de promisiune este asta?”

* 1 C 1 1 r? – KT

— Singurul fel pe care îl pot face, spuse Perrin. „Nu ştiu ce ne va aduce viitorul sau dacă vom ajunge la el. Dar luptăm pentru supravieţuire. Poate lumea însăşi. Înainte de asta, toate celelalte preocupări sunt secundare. Acesta este singurul mod în care m-am putut depune.

L” / T\ 1 – w – 1 *I’m i* 1 1 1

„De unde ştim că te vei ţine de cuvânt?” întrebă Galad. „Oamenii mei te numesc Shadowspawn”.

„Am venit aici, nu-i aşa?” întrebă Perrin.

„Pentru că am avut oamenii tăi captivi”.

„Şi oare Shadowspawn i-ar fi îngrijorat un păr în privinţa asta?” întrebă Perrin.

Galad ezită.

— Îţi jur, spuse Perrin. „Prin Lumină şi prin speranţa mea de mântuire şi renaştere. Prin dragostea mea pentru Faile şi pe numele tatălui meu. Vei avea şansa ta, Galad Damodred. Dacă amândoi supravieţuim până la sfârşitul acestui lucru, mă voi supune autorităţii tale”.

Galad îl studie, apoi dădu din cap. „Foarte bine”.

„Nu!” strigă Byar. „Aceasta este o prostie!”

— Plecăm, Copil Byar, spuse Galad, mergând spre marginea pavilionului. „Decizia mea a fost luată. Mamă, vrei să „mă înveţi?”

— Îmi pare rău, Galad, spuse Morgase. „Dar nu. Aybara se îndreaptă spre Andor, iar eu trebuie să merg cu el.

„Foarte bine”. Galad a continuat.

— Stai, strigă Perrin. „Nu mi-ai spus care va fi pedeapsa mea, odată ce mă supun”.

— Nu, spuse Galad, încă mergând. „Nu eu am”.

Lucrul corect

„Înţelegi ce ai de făcut?” întrebă Egwene, mergând spre camerele ei din Turnul Alb. Siuan dădu din cap.

„Dacă apar”, a spus Egwene, „nu te vei lăsa atras într-o luptă”.

— Nu suntem copii, mamă, spuse Siuan sec.

„Nu, eşti Aes Sedai – aproape la fel de prost în a urma instrucţiunile”.

„X – 7 /V» W – 1 – 1 – 1 I

Siuan îi aruncă o privire plată, iar Egwene regretă cuvintele ei. Fuseseră nechemaţi; ea era pe nerăbdare. S-a liniştit.

Ea încercase mai multe forme de momeală pentru a-l atrage pe Mesaana afară, dar până acum nu fusese nicio ciugulă. Egwene a jurat că aproape că o simţea pe femeia care o urmărea în Tel aran rhiod. Yukiri şi grupul ei erau în impas.

Cea mai bună speranţă a ei a fost întâlnirea din seara i r-i-i 1 i T – i – i – asta. Trebuia să o atragă. Egwene nu mai avea timp – monarhii pe care îi convinsese deja începeau să se mişte, iar forţele lui Rand se adunau.

Astă seară. Trebuie să se întâmple în seara asta.

— Du-te, spuse Egwene. „Vorbeşte cu ceilalţi. Nu vreau să fie greşeli prosteşti”.

— Da, mamă, mormăi Siuan, întorcându-se.

— Şi Siuan, strigă Egwene după ea.

Fosta Amyrlin a ezitat.

— Ai grijă de siguranţa ta în seara asta, spuse Egwene. „Nu te-aş pierde”.

Siuan a dat adesea o asemenea îngrijorare un răspuns crunt, dar în seara asta ea a zâmbit. Egwene clătină din cap şi se ştăbi spre camerele ei, unde o găsi pe Silviana aşteptând.

„Gawyn?” întrebă Egwene.

„Nu au fost veşti despre el”, a răspuns Silviana. „Am trimis un mesager pentru el în această după-amiază, dar mesagerul nu s-a întors. Bănuiesc că Gawyn îşi amână w 1 c1 i – *r* i // 7

răspunsul pentru a fi dificil”.

„Nu este nimic decât încăpăţânat”, a spus Egwene. Se simţea expusă fără el. Era surprinzător, din moment ce ea îi ordonase în mod clar să stea departe de uşa ei. Acum îşi făcea griji pentru că el nu este acolo?

„Dublează-mi garda şi asigură-te că au soldaţi detaşaţi în apropiere. Dacă mi se declanşează protecţia, vor ridica un zgomot”.

— Da, mamă, spuse Silviana.

— Şi trimite-i lui Gawyn un alt mesager, spuse ea. „Una cu o scrisoare mai politicoasă. Cere-i să se întoarcă; nu-i comanda”. Cunoscând părerea Silvianei despre Gawyn, Egwene era sigură că scrisoarea originală fusese bruscă.

Cu acestea, Egwene a tras aer în piept, apoi a intrat în camerele ei, şi-a verificat saloanele şi s-a pregătit să

adoarmă.

N-ar trebui să mă simt atât de epuizat, se gândi Perrin în timp ce cobora de pe Stepper. Nu am făcut altceva decât să vorbesc.

Procesul l-a cântărit. Părea să cântărească asupra întregii armate. Perrin se uită la ei în timp ce se întorceau în tabără. Morgase era acolo, plecată singură. Faile o urmărise tot drumul înapoi, mirosind a furie, dar fără să scoată un cuvânt. Alliandre şi Berelam păstraseră distanta.

Morgase îl condamnase, dar, de fapt, nu prea îi păsa. Deviase Mantele Albe; acum trebuia să-şi conducă oamenii în siguranţă. Morgase a călărit prin tabără, căutându-i pe Lini şi pe maestrul Gill. Sosiseră cu bine, împreună cu tOţi ceilalţi prizonieri, aşa cum promisese Galad Damodred. În mod surprinzător, trimisese proviziile şi cărucioarele cu ele.

P

rocesul a fost o victorie, atunci. Oamenii lui Perrin nu păreau să vadă aşa. Soldaţii s-au împărţit în grupuri în timp ce se furişau înapoi în tabără. S-a vorbit puţin.

Lângă Perrin, Gaul clătină din cap. „Două puncte de argint”.

„Ce-i asta?” întrebă Perrin, întinzându-i pe Stepper unui mire.

— O vorbă, spuse Gaul, ridicând privirea spre cer. „Două puncte de argint. De două ori am călărit la luptă şi nu am găsit niciun duşman. Încă o dată, şi ne pierdem onoarea.

— Mai bine să nu găseşti niciun duşman, Gaul, spuse Perrin. „Mai bine să nu fie vărsat sânge”.

Gaul a râs. „Nu spun că vreau să pun capăt visului, Perrin Aybara. Dar uită-te la oamenii tăi. Ei pot simţi ceea ce spun. Nu trebuie să dansaţi suliţele fără scop, dar nici să nu cereţi

prea des ca oamenii să se pregătească să ucidă, apoi să nu le daţi pe nimeni cu care să lupte”.

— O voi face ori de câte ori vreau, spuse Perrin cu răbdare, dacă înseamnă a evita o bătălie. Eu…”

Copitele unui cal bătură pământul, iar vântul îi aduse mirosul lui Faile când se întoarse cu fata ei.

— Într-adevăr, o bătălie evitată, Perrin Aybara, spuse Gaul, şi încă o invitaţie. Să găseşti apă şi umbră”. Se îndepărtă cu trap în timp ce Faile descălecă.

Perrin respiră adânc.

— În regulă, soţ, spuse ea, apropiindu-se de el. „Îmi vei explica exact ce credeai că faci. L-ai lăsat să te judece? Ai promis că te vei preda lui? Nu aveam impresia că m-am căsătorit cu un prost!”

— Nu sunt o proastă, femeie, a răcnit el înapoi. „Îmi tot spui că trebuie să conduc. Ei bine, astăzi v-am urmat sfatul!”

„Ai luat-o şi ai luat decizia greşită”.

„Nu a fost o decizie corectă!”

„Puteai să ne laşi să ne luptăm cu ei”.

„Intenţionează să lupte la Ultima Bătălie”, a spus Perrin. „Fiecare Mantă Albă pe care” l-am ucis ar fi un om mai puţin pentru a-l înfrunta pe Cel întunecat. Eu, oamenii mei, Mantele Albe – niciunul dintre noi nu contează în comparaţie cu ceea ce urmează! Ei trebuiau să trăiască, la fel şi noi. Şi asta a fost singura cale!”

Uşoară, dar mi s-a părut greşit să ţipi la ea. Cu toate acestea, chiar i-a înmuiat temperamentul. În mod remarcabil, soldaţii din apropierea lui au început să dea din cap, de parcă nu ar fi fost în stare să vadă adevărul până când el a strigat.

— Vreau să preiei comanda retragerii, îi spuse Perrin lui Faile. „Capcana nu a răsărit încă, dar mă trezesc mâncărimi din ce în ce mai mult în fiecare minut. Ceva ne urmăreşte; ne-au luat porţile şi intenţionează să ne vadă morţi. Acum ştiu că nu ne vom lupta cu Mantele Albe, ceea ce înseamnă că vor ataca în curând. Poate în seara asta; dacă avem noroc, vor amâna până mâine dimineaţă”.

„Nu am terminat cu acest argument”, a avertizat ea.

„Ce s-a făcut s-a făcut, Faile. Aştept cu nerăbdare”.

11” – 1 1 – Îl i-i /Kw – 7 p – w – i – „Foarte bine”. Ea încă mirosea furioasă, acei ochi frumoşi întunecaţi ai ei fioroşi, dar l-a reţinut.

— Mă duc la visul lupului, spuse Perrin, aruncând o privire spre marginea taberei, unde se afla cortul lor. „Fie voi distruge acea cupolă, fie voi găsi o modalitate de a-l forţa pe Slayer să-mi spună cum să fac Travelling să funcţioneze din nou. Pregăteşte oamenii să mărşăluiască şi pune-i pe Asha man să încerce să creeze o poartă pentru fiecare număr de o sută. În momentul în care funcţionează, scoateţi oamenii noştri de aici”.

IITT7 1 OII A 1 i-i „Ti 1 07J

„Unde?” întrebă Faile. „Jehannah?”

Perrin clătină din cap. „Prea aproape. S-ar putea ca inamicul să urmărească Andorul. Du-i la Caemlyn. De fapt nu. Whitebridge. Să stăm departe de oriunde s-ar putea aştepta. În plus, nu vreau să apar cu o armată în pragul lui Elayne până nu o avertizez.

— Un plan bun, spuse Faile. „Dacă te temi de atac, ar trebui să mutăm mai întâi adepţii taberei, în loc să mutăm armatele şi să ne lăsăm neapăraţi”.

Perrin dădu din cap. „Dar pune-le în mişcare de îndată ce

porţile funcţionează din nou”.

„Şi dacă nu reuşeşti?” Faile începuse să pară hotărât. Speriat, dar hotărât.

„Dacă nu am restaurat porţi de acces într-o oră, începeţi-le să mărşălmască spre perimetrul unde Neald a descoperit că poate face porţi de acces. Nu cred că va funcţiona; Cred că Slayer va muta doar cupola, ţinându-ne mereu sub ea. Dar este ceva”.

Faile dădu din cap, dar parfumul ei deveni ezitant. „Asta ne va pune şi în marş, mai degrabă decât în tabără. Mult mai uşor să ţinem ambuscadă în acest fel”.

ro – 7 7 T’i – t\ i 1 – *jf*

— Ştiu, spuse Perrin. „De aceea nu trebuie să eşuez”.

— A luat în braţe, cu capul la pieptul lui. Mirosea atât de minunat. Ca Faile. Aceasta a fost definiţia minunatului pentru el.

— Ai spus că este mai puternic decât tine, şopti ea.

„El este”.

„Pot să fac ceva pentru a te ajuta să-l înfrunţi?” întrebă ea încet.

„Dacă veţi avea grijă de ei cât timp sunt plecat, asta vă va ajuta”.

u A. A l – l – 1 7V I – I – 1 O 77

„Ce se întâmplă dacă te ucide în timp ce eşti acolo?” Perrin nu răspunse.

„Nu există altă cale?” ea a întrebat.

Se trase înapoi de la ea. „Faile, sunt destul de sigur că el este Lord Luc. Miroase diferit, dar există şi ceva asemănător la ei. Şi când l-am rănit pe Slayer în visul lupului înainte, Luc a purtat rana”.

„Ar trebui să mă ajute să mă simt mai bine?” întrebă ea,

strâmbându-se.

„Totul se întoarce. Terminăm cu Maiden şi ne găsim la o aruncare de piatră de rămăşiţele Whitecloaks, Byar şi Bomhald cu ei. Slayer apare din nou în visul lupului. Omul acela despre care ţi-am spus, Noam, cel care era în cuşca. Îţi aminteşti unde l-am găsit?

— Ai spus ca îl urmăreşti pe Rand. Prin…” ZA 1 11 TS fA /K./K 1 I 1

— Ghealdan, spuse Perrin. „S-a întâmplat la nicio săptămână la drum de aici”.

„O coincidentă ciudată, dar…”

Hără coincidente, Faile. Nu cu mine. Sunt aici cu un motiv. El este aici cu un motiv. Trebuie să înfrunt asta”.

Ea a dat din cap. Se întoarse să meargă spre cortul lor, mâna ei alunecând eliberată de a lui. Înţelepţii îi dăduseră un ceai care să-l lase să doarmă pentru a putea intra în visul lupului.

Era timpul.

„Cum ai putut să-l dai drumul?” spuse Byar, cu degetele strânse de pomul sabiei, cu mantia albă zvâcnind în spatele lui. El, Bomhald şi Galad au trecut prin mijlocul taberei lor.

„Am făcut ce era corect”, a spus Galad.

A

— L lăsa liber nu a fost corect!” spuse Byar. „Nu poţi să crezi…”

— Copil Byar, spuse Galad încet, găsesc atitudinea ta din ce în ce mai insubordonată. Asta mă deranjează. Ar trebui să te deranieze şi pe tine”.

Byar închise gura şi nu spuse mai mult, deşi Galad vedea că îi era greu să-şi ţină limba. În spatele lui Byar, Bomhald mergea tăcut, părând foarte supărat.

„Cred că Aybara îşi va respecta jurământul”, a spus Galad. „Şi dacă nu o face, acum am temeiul legal să-l vânez şi să-i pun pedeapsa. Nu este ideal, dar cuvintele lui au fost înţelepciune. Cred că se apropie Ultima Bătălie şi, dacă da, este timpul să ne unim împotriva Umbrei”.

T 1 1 X – 1 I TA

— Lordul meu căpitan comandant, spuse Byar, geestionând tonul, cu tot respectul, acel om este din Umbră. L nu va lupta alături de noi, ci împotriva noastră”.

TA w X L 1 *îl*) X ZA 11 L L *

„Dacă este adevărat”, a spus Galad, „vom avea totuşi 1 l-C 1 1 1 a fi 1 * *7

şansa de a-l înfrunta pe câmpul de luptă. Am luat decizia 7 ZA * 1 TA *JJ* T T 1 „– 1 1

mea, Copil Byar”. Harnesh se apropie de ei şi le salută. Galad dădu din cap. „Copilul Harnesh, tabără de grevă”.

T 11 – 1 i’ AA-L-Ll-L7 *fyj*)

— Lordul meu căpitan comandant? Atât de târziu?”

— Da, spuse Galad. „Vom merge în noapte şi vom pune o oarecare distanţă între noi şi Aybara, pentru orice eventualitate. Lasă cercetaşii, asigură-te că nu încearcă să ne urmeze. Vom merge spre Lugard. Putem recruta şi reaproviziona, apoi continuăm spre Andor.

— Da, lordul meu căpitan comandant, spuse Harnesh.

Galad se întoarse spre Byar când Harnesh pleca. Bărbatul scheletic salută, cu ochii scufundaţi periculos de supăraţi, apoi se îndepărtă. Galad s-a oprit pe teren, între corturi albe, cu mâinile la spate, în timp ce îi privea pe mesageri care îi transmiteau ordinele prin tabără.

— Eşti tăcut, copile Bomhald, spuse Galad după câteva clipe. „Eşti la fel de nemulţumit de acţiunile mele ca şi Child

Bvar?” DHUBVai:

— Nu ştiu, spuse Bomhald. „Am crezut atât de mult timp că Aybara mi-a ucis tatăl. Şi totuşi, văzând cum acţionează Jaret, ammtându-şi descrierea… Nu există nicio dovadă. Mă frustrează să recunosc asta, Galad, dar nu am nicio dovadă că i-a ucis pe Xathin şi Yamwick. El a ucis Copii, aşa că este un Prieten întunecat”.

— L-am ucis şi pe unul dintre Copii, spuse Galad. „Şi a fost numit Darkfriend pentru asta”.

„Asta a fost diferit”. Ceva părea să-l tulbure pe Bomhald, ceva ce el nu spunea.

— Ei bine, este adevărat, spuse Galad. „Nu sunt de acord că Aybara ar trebui pedepsită, dar evenimentele zilei mă lasă ciudat de tulburat”.

A scuturat din cap. Găsirea răspunsurilor ar trebui să fie uşoară. Întotdeauna i-a venit lucrul potrivit. Cu toate acestea, ori de câte ori credea că a prins calea corectă de acţiune în ceea ce priveşte Aybara, a găsit griji dezgustătoare răsărind în interiorul lui.

viaţa nu este atât de uşoară ca aruncarea unei monede, spusese mama lui. O parte sau alta… simplele tale iluzii…

Nu-i plăcea senzaţia. Deloc.

Perrin inspiră adânc. Florile au înflorit în visul lupului, chiar şi în timp ce cerul răvăşea argintiu, negru şi auriu. Mirosurile erau atât de incongruente. Coacerea plăcintei cu cireşe. Balega de cal. Ulei şi grăsime. Săpun. Un foc de lemne. Arrath. Cimbru. Catfern. Alte o sută de ierburi pe care nu le putea numi.

Foarte puţini dintre ei se potrivesc cu pajiştea unde apăruse el. Se asigurase să nu apară unde era tabăra lui în „Îl 1 – i Z_2 1 r-i 1

visul lupului; asta l-ar fi pus prea aproape de Slayer.

Mirosurile erau trecătoare. Dispare prea repede, de parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Hopper, a trimis el. *Sunt aici*, *Young Bull*. Lupul a apărut lângă el.

„Miroase ciudat”.

Amestecul de arome, trimis de Hopper. *Ca apele a o mie de pâraie*. *Nu este firesc*. *Nu este bine*. *Acest loc începe să se spargă*.

Perrin dădu din cap. Se mişcă, arătând până la genunchi, îmbrăcat în stăpâni maro, chiar în afara cupolei violete. Hopper apăru în dreapta lui, cu buruienile trosnind în timp ce se mişca printre ele.

T\ 1 *7 1 * „L 1 – T A 271

Domul se ridică, de rău augur şi nefiresc. A suflat un vânt, amestecând buruienile şi scuturând membrele copacilor. Fulgerele fulgeră în tăcere pe cer.

— 7 «7 i * * T T *T j* 7

El este acolo, a trimis Hopper. *Întotdeauna*.

Perrin dădu din cap. A venit Slayer la visul lupului aşa cum a făcut Perrin? Şi petrecerea timpului în ea l-a lăsat încă obosit, la fel ca şi Perrin? Bărbatul părea să nu părăsească această zonă.

El păzea ceva. Trebuia să existe o modalitate în visul lupului de a dezactiva domul.

Tânăr Taur, *venim*. Expedierea a fost de la Oak Dancer. Haita ei se apropia, acum doar trei puternice. Sparks, Boundless, Oak Dancer însăşi. Au ales să vină aici, mai degrabă decât să se alăture lupilor care alergau spre nord.

Cei trei au apărut în spatele lui Hopper. Perrin s-a uitat la ei şi a trimis îngrijorarea. Acest lucru va fi periculos. Lupii

pot muri.

Trimiterea lor înapoi a fost insistentă. Slayer trebuie să cadă pentru ceea ce a făcut. Împreună suntem puternici. Tânărul Taur nu ar trebui să vâneze singur prada atât de periculoasă.

Dădu din cap în semn de acord, lăsându-şi ciocanul să apară în mână. Împreună, s-au apropiat de cupolă. Perrin intră în ea cu un pas lent şi hotărât. A refuzat să simtă slăbiciune. Era puternic. Domul nu era altceva decât aer. El credea că lumea este aşa cum şi-a dorit el.

S-a împiedicat, dar a tras în interiorul cupolei. Peisajul se simţea puţin mai întunecat aici. Copacii bătrâni mai slabi de scoarţă, feniculul muribund are un verde mai intens sau maro. Hopper şi haita se mişcau prin cupola din jurul lui.

Ne îndreptăm spre centru, a trimis Perrin. *Dacă există un secret de descoperit*, *probabil că acesta va fi acolo*.

Se mişcau încet prin tufiş și arborele de copaci. Perrin şi-a impus voinţa asupra zonei din jurul lui, iar frunzele au încetat să trosnească, buruienile rămânând tăcute când le-a lovit. Era firesc. Aşa ar trebui să fie lucrurile. Aşa a fost.

Ar fi o distanţă mare până la centru, aşa că Perrin a început să sară înainte. Nu sărituri sau paşi; pur şi simplu a încetat să mai fie într-un loc, apărând într-o altă locaţie. Sia mascat parfumul, deşi Slayer nu era un lup.

Acesta trebuie să devină avantaiul meu, se gândi Perrin pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult de centru. El este mai experimentat decât mine. Dar am lupul în mine. Acest loc este visul nostru. El este invadatorul. Oricât de priceput ar fi el, nu este unul dintre noi.

Şi de aceea voi câştiga.

Perrin a mirosit ceva; o greşeală tot mai mare în aer. El şi

lupii s-au strecurat pe un deal mare, apoi au privit în jurul unei crăpături din pământul de acolo. Un mic suport de copaci de soc stătea chiar în faţă, la cincizeci de paşi depărtare. Privind în sus, a considerat că acesta era foarte aproape de centrul domului. Folosind modul schimbător al lupilor, călătoriseră câteva ore de mers pe jos în câteva minute.

Asta este, a trimis Perrin. Se uită la Hopper. Mirosul lupului era mascat, dar ajungea să cunoască lupii suficient de bine pentru a citi îngrijorarea în privirea lui Hopper şi felul în care stătea cu picioarele anterioare îndoite doar o mică parte.

Ceva s-a schimbat.

Perrin nu auzi nimic. Nu simţea nimic. Dar a simţit ceva, un mic tremur în pământ.

Merge! a trimis el, dispărând. A apărut la zece paşi depărtare şi a văzut o săgeată lovind dealul unde stătuse. Puţul a despicat o piatră mare, înglobându-se în stâncă şi pământ până la fluturarea sa neagră.

Slayer se ridică ghemuit, întorcându-se să-l privească pe Perrin de-a lungul întinderii scurte de pământ. Ochii lui păreau negri, faţa pătrată umbrită, corpul lui înalt musculos şi periculos. Aşa cum făcea adesea, purta un zâmbet. Într-adevăr un rânjet. Purta pantaloni de piele şi o cămaşă de un verde intens, cu antebraţele la vedere, cu mâna ţinându-şi arcul răutăcios de lemn întunecat. Nu purta tolba; a creat săgeţi la nevoie.

Perrin îşi ţinu ochii, făcând un pas înainte ca şi cum ar fi provocat. A fost o distragere suficientă pentru ca lupii să atace din spate.

strigă Slayer, învârtindu-se când Boundless se izbi de el.

Perrin era acolo într-o clipită, dând ciocanul jos. Slayer a dispărut, iar Perrin a lovit numai pământul, dar a simţit un miros de unde se dusese Slayer.

Aici? Mirosul acela era din acelaşi loc în care era Perrin. Alarmat, ridică privirea şi îl văzu pe Slayer plutind în aer chiar deasupra, desenând o săgeată.

Vântul, gândi Perrin. Este atât de puternic!

Săgeata s-a slăbit, dar o rafală bruscă a aruncat-o în lateral. S-a scufundat în pământ chiar lângă Perrin. Nu tresări, ridicând mâinile, propriul său arc apărând în ele. Deja desenat, săgeata pe loc.

Ochii lui Slayer se deschiseră mai larg când Perrin se dezlănţui. Slayer a dispărut, apărând pe pământ la mică distanţă – iar Hopper a sărit peste el de sus, trăgându-l la pământ. Slayer a miurat cu un sunet gutural, apoi a X w *U* <*J* X

dispărut.

Iată, a trimis Hopper, arătând un deal.

Perrin a fost acolo într-o clipă, cu ciocanul în mâini, cu 1 1 r-i – i – w i – /kw. J – j rucsacul cu el. Slayer ridică o sabie într-o mână şi un cuţit în cealaltă în timp ce Perrin şi cei patru lupi atacau.

Perrin a lovit primul, balansând ciocanul cu un vuiet. Slayer s-a scufundat de fapt în pământ, ca şi cum ar fi fost lichid, căzând sub lovitura toporului. Îşi trânti cuţitul A – i j – /K-l/K de Z-X 1 T\ 7 – 7 1

Înainte, străpungând sânul lui Oak Dancer cu o stropire de sânge stacojiu, în timp ce se legăna într-o parte, lovindu-l pe fata lui Sparks. Oak Dancer nu a avut timp să urle; ea să prăbuşit la pământ, iar Slayer a dispărut când Perrin şi-a adus ciocanul înapoi. Sparks scânceind, a trimis agonie şi

panică şi a dispărut. Ar trăi. Dar Oak Dancer era mort.

Mirosul lui Slayer fusese din nou în acest loc. Perrin s-a întors pentru a-şi zdrobi ciocanul în sabia lui Slayer, în timp ce acesta încerca să-l străpungă din spate. Din nou o privire surprinsă de la Slayer. Bărbatul şi-a dezvăluit dinţii, trăgându-se înapoi, ţinând un ochi precaut pe cei doi lupi rămaşi, Hopper şi Boundless. Antebraţul lui Slayer sângera acolo unde Hopper îl muşcase.

„Cum este creată cupola, Luc?” spuse Perrin. „Arată-mi şi pleacă. Te voi lăsa să pleci”.

7 x – j/klw ji – rr 1 – t!

— Cuvinte îndrăzneţe, pui, mârâi Slayer înapoi. „Pentru unul care tocmai m-a văzut ucidând unul din haita ta”.

Boundless urlă de furie, sărind înainte. Perrin atacă în acelaşi timp, dar pământul de sub ei tremura, tremurând.

Nu, gândi Perrin. Poziţia lui a devenit fermă când Boundless a fost doborât la pământ.

Slayer se aruncă, iar Perrin ridică ciocanul pentru a bloca – dar arma lui Slayer s-a transformat în fum şi a trecut chiar prin ea, solidificându-se pe cealaltă parte. Cu un ţipăit, Perrin încercă să se tragă înapoi, dar lama îl înţepă pe piept, tăindu-i cămaşa şi lăsând o tăietură de la un braţ la altul. A izbucnit de durere.

Perrin icni, împiedicându-se pe spate. Slayer a condus înainte, dar ceva s-a izbit în el de sus. Hopper. Încă o dată, lupul mărunţiş îl duse pe Slayer la pământ, mârâind, colţii clipind.

Slayer a înjurat şi l-a eliberat cu piciorul. Hopper a zburat cu un scâncet de durere, a aruncat vreo douăzeci de picioare. În lateral, Boundless făcuse pământul să nu mai zbârnească, dar îi rănise laba.

Perrin se scutură de durere. Slayer avea control puternic asupra acestei lumi. Ciocanul lui Perrin se simţea lent de fiecare dată când balansa, de parcă aerul însuşi ar fi mai gros.

Slayer zâmbise când îl omorâse pe Oak Dancer. Perrin înainta, furios. Slayer stătea în picioare şi se retrăgea înapoi pe versantul dealului, spre copaci. Perrin l-a urmărit, ignorându-i rana. Nu era destul de rău ca să-l oprească, deşi îşi imagina un bandaj pe el, cu hainele reparate şi strânse pe piept pentru a stinge sângele.

Intrat în copaci chiar în spatele lui Slayer. Crengile sau închis deasupra capului şi viţă de vie se biciuia din umbrele întunecate. Perrin nu s-a obosit să se lupte cu ei. Vines nu s-a mişcat aşa. Nu l-au putut atinge. Desigur, de îndată ce s-au apropiat, s-au ofilit şi au căzut nemişcaţi.

Slayer înjură, apoi începu să se mişte în paşi izbucnitori, lăsând o neclaritate în urma lui. Perrin îl urmă, sporindu-şi propria viteză.

Perrin nu a luat în mod conştient decizia de a se lăsa la patru picioare, dar într-o clipă o făcuse, urmărind pe Slayer în timp ce vânase cerbul alb.

Slayer era rapid, dar era doar un bărbat. Tânărul Taur făcea parte din pământ, copaci, tufiş, pietre, râuri. S-a mişcat prin pădure ca o briză care suflă printr-o adâncime, ţinând pasul cu Slayer mvmgându-l. Fiecare buştean din calea lui Slayer era o obstrucţie, dar pentru Young Bull fiecare era doar o parte a căii.

ÎŢI /K V» 1 I – I X.W… /K 1 – 1 111 –, 1

Tânărul Taur a sărit în lateral, cu labele sprijinite de trunchiurile copacilor împingându-l când se întoarse. S-a înălţat, peste pietre şi stânci, sărind de la una la alta,

lăsând o neclaritate în aer în urma lui.

Slayer a simţit miros de frică pentru prima dată. El a dispărut, dar Tânărul Taur a urmat, apărând pe câmpul unde armata tabăra, sub umbra sabiei mari de piatră. Slayer se uită peste umăr şi înjură, dispărând din nou.

a I i I i A w 1 I-J-I 7 – „* T 1 /V-T A Fi J 1 1

A urmat Tânărul Taur. Locul în care Whitecloaks făcuseră tabăra.

Vârful unui mic platou.

peştera s-a îngropat într-un deal.

M

— R1 7 1 i i-j-i /kw i îi i – i mijlocul unui mic lac. Tânărul Bull a alergat la suprafaţă cu uşurinţă.

Fiecare loc în care mergea Slayer, îl urmărea, fiecare clipa din ce în ce mai aproape. Nu era timp pentru săbii, ciocane sau arcuri. Aceasta a fost o urmărire, iar Young Bull a fost vânătorul de data aceasta. El... A sărit în mijlocu... Unui câmp, iar Slayer nu era acolo. Totuşi, simţea mirosul unde se dusese bărbatul. L-a urmat şi a apărut în alt loc pe acelaşi câmp. Erau parfumuri de locuri de jur-împrejur. Ce?

Perrin s-a oprit, cu picioarele cizme zdrobindu-se în pământ. Se răsuci, uluit. Slayer trebuie să fi sărit rapid prin mai multe locuri diferite din acelaşi câmp, încurcându-şi urma. Perrin a încercat să stabilească pe care să-l urmeze, dar toate au dispărut şi s-au amestecat.

„Arde-l!” el a spus.

Young Bull, a venit o trimitere. Scântei. Lupul fusese rănit, dar nu fugise aşa cum presupuse Perrin. El a trimis o imagine a unui tijă subţire de argint, înaltă de două mâini, răsărind din pământ în mijlocul unui stand de fenicul câin.

Perrin a zâmbit şi s-a trimis acolo. Lupul rănit, cu încă

sânge, zăcea lângă obiect. Era evident un fel de ter angreal. Părea să fie făcut din zeci şi zeci de bucăţi fine 1 J1 I I w 7 /K 1... & – l-I

de metal, ca o sârmă, ţesute împreună ca o împletitură. Era lung de aproximativ două mâini şi a fost înfipt mai întâi spre pământul moale.

Perrin o trase de la pământ. Domul nu a dispărut. A întors vârful din mână, dar habar n-avea cum să oprească cupola. A vrut ca vârful să se transforme în altceva, un băţ, şi a fost şocat când a fost respins. Obiectul părea de fapt 7 w» /\» 7 w» i X X X

să-i împingă mintea departe.

Este aici în realitatea sa, a transmis Sparks. Expedierea a încercat să transmită ceva, că articolul era într-un fel mai real decât majoritatea lucrurilor din lumea viselor.

Perrin nu a avut timp să se întrebe despre asta. Prima prioritate a fost să mute domul, dacă putea, departe de locul în care locuiau oamenii lui. S-a trimis la marginea unde intrase în cupolă.

După cum sperase, centrul cupolei s-a mişcat odată cu el. Se afla în locul în care intrase, dar marginea cupolei îşi schimbase poziţiile, centrul căzând oriunde stătea Perrin. Domul încă domina cerul, extinzându-se departe în toate direcţiile.

Tânărul Taur, a trimis Sparks. *Sunt liber*. *Greşeala a dispărut*.

Du – te, a trimis Perrin. *O să iau asta şi să scap de el*. *Fiecare dintre voi*, *mergeţi într-o direcţie diferită şi urlă*. *Încurcă Slayer*.

Lupii au răspuns. O parte din Perrin, vânătorul din interiorul lui, era frustrată că nu a putut să-l învingă direct

pe Slayer. Dar asta era mai important.

A încercat să se mute într-un loc îndepărtat, dar nu a X? i – i *w 1* * * /v 1 i I 111

funcţionat. Se părea că, deşi ţinea în braţe ter angrealul, el era încă legat de regulile domului.

A w. – A „A, I i A T 11

Aşa că, în schimb, s-a mutat cât a putut. Neald spusese că era la vreo patru leghe de la tabăra lor până la perimetru, aşa că Perrin s-a mutat atât de mult spre nord, apoi a făcut-o din nou şi din nou. Cupola enormă se mişca odată cu el, centrul ei apărând mereu direct deasupra capului lui.

Avea să ducă ţepul într-un loc sigur, unde Slayer să nu-l găsească.

36 O invitaţie

Egwene a apărut în Tel aran rhiod purtând o rochie albă pură, cusută cu fir auriu la cusături, iar în broderie, bucăţi minuscule de obsidian – lustruite, dar neformate – cusute în aur de-a lungul garniturii corsetului. O rochie teribil de nepractică de deţinut, dar asta nu a contat aici.

Era în camerele ei, unde dorise să apară. Ea s-a trimis pe hol din afara camerelor lui Yellow Ajah. Nynaeve era acolo, cu braţele încrucişate, rochia ei fiind mult mai sensibilă şi maro.

— Vreau să fii foarte atent, spuse Egwene. „Eşti singurul de aici care s-a confruntat direct cu unul dintre Părăsiţi şi, de asemenea, ai mai multă experienţă cu Tel aran rhiod decât ceilalţi. Dacă Mesaana soseşte, tu vei conduce atacul”.

— Cred că mă descurc, spuse Nynaeve, cu colţurile gurii ridicându-se. Da, s-ar putea descurca. Reţinându-l pe Nynaeve să nu atace, asta ar fi fost sarcina dificilă.

Egwene dădu din cap, iar Nynaeve dispăru. Ea ar rămâne ascunsă lângă Sala Turnului, urmărind după

Mesaana sau surorile Negre care vin să spioneze întâlnirea de momeală care avea loc acolo. Egwene s-a trimis într-un alt loc din oraş o sală ni care avea să aibă loc adevărata i 1 – L 7 T 1 1 * * – Z-T * * * 1 *T7*" 1 1 *

Întâlnire între ea, înţelepţii şi Găsitorii Vântului.

Tar Valon avea mai multe săli de întâlnire folosite pentru spectacole muzicale sau pentru adunări. Acesta, cunoscut sub numele de Calea Muzicianului, era perfect pentru nevoile ei. Era decorat cu precizie cu lambriuri din frunze de piele sculptate pentru a arăta ca o pădure de copaci care căptuşeşte pereţii. Scaunele erau dintr-un lemn asortat, cântat de Ogier, fiecare fiind un lucru de frumuseţe. Au fost aranjate rotund, cu faţa spre un podium central. Tavanul cu boltă era încadrat cu marmură sculptată pentru a arăta ca stelele de pe cer. Ornamentarea era remarcabilă; frumos fără a fi strident.

Înţelepţii sosiseră deja – Amys, Bair şi Melaine, a căror burtă era grozavă în etapele ulterioare ale sarcinii. Acest amfiteatru avea o platformă înălţată de-a lungul unei laturi.

J.» *

1 T i 1 i * * 1 – 1 1 1 – unde înţelepţii puteau sta confortabil pe podea, dar cei aşezaţi pe scaune nu se uitau de sus la ei.

Leane, Yukiri şi Seaine stăteau pe scaune cu faţa înţelepţilor, fiecare purtând unul dintre visele copiate de Elayne, arătând umbrit şi nesubstanţial. Trebuia să fie şi Elayne acolo, dar ea avertizase că ar putea avea probleme cu canalizarea suficientă pentru a intra în Tel aran rhiod.

Aes Sedai şi Wise Ones se inspectau unul pe altul cu un 71

1” 1 i „i i A 1 * * * 1 i pot ci o ocfilif-fo Zaoq i-5 n cencidor-i aer aproape palpabil de ostilitate. Aes Sedai i-au considerat pe înţelepţii sălbatici slab antrenaţi; înţelepţii, la rândul lor, au crezut că Aes Sedai sunt plini de ei înşiși.

Când Egwene a sosit, un grup de femei cu piele întunecată şi păr negru a apărut chiar în centrul camerei. Windfinders aruncă o privire suspicioasă în jur. Siuan spusese, de pe vremea când îi preda, că Oamenii Mării aveau legende despre Tel aran rmod şi pericolele sale. Asta nu i-a împiedicat pe Windfinders să înveţe tot ce puteau despre Lumea Viselor în momentul în care au descoperit că era reală.

În fruntea Windfinders era o femeie înaltă şi zveltă, cu ochi îngusti şi gât lung, cu numeroase medalioane pe lanţul fin care îi leagă nasul de urechea stângă. Aceasta ar fi Shielyn, una dintre acelea despre care Nynaeve i-a spus lui Egwene. Ceilalţi trei Windfinders au inclus o femeie demnă, cu şuviţe albe de păr ţesute printre negru. Aceasta ar fi Renalle, conform scrisorilor pe care le trimiseseră şi instrucţiunilor lui Nynaeve. Egwene fusese făcută să creadă că va fi cea mai importantă dintre ei, dar părea supusă celorlalţi. Îşi pierduse ea locul de Windfinder în faţa Stăpânei Navelor?

„Bine aţi venit”, le spuse Egwene. „Te rog aşază-te”.

— Vom rămâne în picioare, spuse Shielyn. Vocea ei era încordată.

— Cine sunt aceştia, Egwene al’ Vere? întrebă Amys. „Copiii nu ar trebui să viziteze Tel aran rhiod. Nu este o bârlog abandonată pentru bursucul de nisip care trebuie explorată”.

„Copii?” întrebă Shielyn.

„Voi sunteţi copii aici, mlaştină”.

— Amys, te rog, interveni Egwene. „Le-am împrumutat ter angreal să vină aici. A fost necesar”.

„Ne-am fi putut întâlni în afara Lumii Viselor”, a spus Bair. „Alegerea mijlocului unui câmp de luptă ar fi fost mai sigur”.

Într-adevăr, Windfinders nu erau foarte familiarizaţi cu *e* – 1 – r-l – 1 11 11” T 1 – 7 1

funcţionarea lui Tel aran rhiod. Îmbrăcămintea lor strălucitoare îşi schimba periodic culorile – de fapt, în timp ce privea EgWene, bluza lui Renalle a dispărut complet. Egwene s-a trezit înroşind, deşi Elayne spusese că atunci când se aflau pe valuri, bărbaţii şi femeile Sea Folk lucrau, purtând nici măcar o cusătură deasupra taliei. Bluza se întorsese o clipă mai târziu. De asemenea, bijuteriile lor păreau în flux aproape constant.

X T-1 – J w XJ* X J r „— J r „— J

— Există motive pentru care am făcut ceea ce am făcut, Amys, spuse Egwene înaintând cu paşi mari şi aşezându-se. „Shielyn din Sabura Night Waters şi surorile ei au fost spuse despre pericolele acestui loc şi şi-au acceptat responsabilitatea pentru propria lor siguranţă”.

— Un pic ca să dai un tifon şi un butoi de ulei unui copil, mormăi Melaine, şi ai pretinde că i-ai dat responsabilitatea pentru propria lui siguranţă.

— Trebuie să înduram această ceartă, mamă? întrebă Yukiri.

Egwene a respirat liniştitor. „Vă rog, sunteţi lideri ai popoarelor voastre separate, femei cu reputaţie de mare înţelepciune şi acuitate. Nu putem măcar să fim civilizaţi unul cu celălalt?” Egwene se întoarse către Oamenii Mării. „Windfinder Shielyn, ai acceptat invitaţia mea. Sigur că

acum nu veţi respinge ospitalitatea mea dacă treceţi la întreaga întâlnire?”

Femeia a ezitat. Avea un aer mândră pentru ea; interacţiunea recentă dintre Aes Sedai şi Poporul Mării o făcuse îndrăzneaţă. Egwene a împins în jos un junghi de furie; nu-i plăceau detaliile târgului cu privire la Bowl of Winds. Nynaeve şi Elayne ar fi trebuit să ştie mai bine. Ei... Nu. Elayne şi Nynaeve făcuseră tot posibilul şi fuseseră supuse unor eforturi neobişnuite. În plus, se spunea că negocierea cu Oamenii Mării este cu doar un pas mai sigur decât negocierea cu întunericul însuşi.

Shielyn dădu în cele din urmă un semn scurt din cap, deşi bluza ei şi-a schimbat culorile de mai multe ori în timp ce se gândea, adoptând purpuriu, iar bijuteriile ei au continuat să dispară şi să reapară. „Foarte bine. Vă suntem datori pentru darul oferit de acest loc şi vom fi de acord cu ospitalitatea dumneavoastră”. S-a aşezat pe un scaun în afară de Egwene şi de cealaltă Aes Sedai, şi cei cu ea au făcut-o la fel.

Egwene a răsuflat uşurat şi a chemat câteva mese mici e ani de ceai cald şi parfumat. Windfinders au sărit, deşi înţelepţii nu au bătut din ochi. Amys a întins totuşi ceaşca şi a schimbat ceaiul cu flori de trandafir cu ceva cu o tentă mult mai întunecată.

— Poate ne vei spune care este scopul acestei întâlniri, spuse Bair, sorbind ceaiul. Oamenii Mării nu le-au luat pe ale lor, deşi Aes Sedai au început să bea.

„Am ghicit deja”, a spus Shielyn. „Această confruntare este inevitabilă, deşi aş vrea să nu fie aşa”.

Ei bine, atunci vorbeşte, spuse Yukiri. „Despre ce e vorba?”

Shielyn se concentră asupra lui Egwene. „Timp de multe anotimpuri şi maree am ascuns natura vântului nostru de Aes Sedai. Turnul Alb inspiră, dar nu expiră – ceea ce este adus înăuntru nu are voie să plece. Acum că ne cunoşti, ne vrei, pentru că nu poţi suporta gândul că femeile se îndepărtează de mâna ta”.

a T * „*” i i – Tk *în* 1 – Aes Sedai se încruntă. Egwene o surprinse pe Melaine dând din cap în semn de acord. Cuvintele erau destul de adevărate, deşi doar o parte a problemei. Dacă ar fi ştiut cât de utilă ar fi antrenamentul White Tower şi cât de important era pentru oameni să ştie că canalizatorii sunt îngrijiţi şi instruiţi…

k-l 7 7 7 1 – W 1 W

Cu toate acestea, acea gândire i se părea goală. Oamenii Mării aveau propriile lor tradiţii şi făceau o bună utilizare a canalelor lor fără reglementări de la Turnul Alb. Egwene nu petrecuse atât de mult timp cu oamenii de la mare ca Nynaeve sau Elayne, dar avusese rapoarte detaliate. Windfinders nu erau calificaţi cu multe ţesături, dar abilităţile lor cu ţesături specifice – în special cele care se concentrau pe Aer – erau mult mai avansate decât cele practicate de Aes Sedai.

Aceste femei meritau adevărul. Nu asta reprezentau Turnul Alb şi Cele Trei Jurăminte?

— Ai dreptate, Shielyn din Sabura Night Waters, spuse Egwene. „Şi poate că oamenii tăi au fost înţelepţi să-şi păstreze abilităţile ascunse de Aes Sedai”.

Yukiri gâfâi, o reacţie destul de ne-Aes Sedai. Shielyn /K – L” *. 1 1 1 7 1 /KW1 * J * * 1

Încremeni, lanţul de la ureche până la nas clintiind uşor în timp ce medalioanele de pe el se loveau împreună. Bluza ei

s-a schimbat în albastru. „Ce?”

— S-ar putea să fi fost înţelept, spuse Egwene. „Nu m-aş pretinde să-i ghicesc pe amyrlinii care au venit înaintea mea, dar există un argument de făcut. Poate că am fost Brea zeloşi să controlăm femeile care pot deţine Puterea nică. Este evident că Windfinders s-au descurcat bine în antrenament. Ar trebui să cred că Turnul Alb ar putea învăţa multe de la tine.

Shielyn se aşează pe spate, scanând chipul lui Egwene. Egwene întâlni privirea femeii şi îşi păstră expresia calmă. Vezi că sunt hotărâtă, se gândi ea. Vezi că vreau să spun ce spun. Asta nu este măgulire. Eu sunt Aes Sedai. Spun adevărul.

— Ei bine, spuse Shielyn.

— Poate că am putea face un târg care să ne permită să-ţi instruim femeile.

„L-i 7 – 1 – i *îi*

Egwene zâmbi. „Speram că vei vedea avantajul ăsta”. În lateral, ceilalţi trei Aes Sedai îl priveau pe Egwene cu ostilitate măsurată. Ei bine, ar vedea. Cel mai bun mod de a câştiga avantajul a fost să scuturi aşteptările ca gândacii de apă într-un borcan.

„Şi totuşi”, a spus Egwene, „recunoşti că există lucruri pe care Turnul Alb le ştie pe care nu le ştii. Altfel nu te-ai fi străduit să negociezi ca femeile noastre să-ţi antreneze Windfinders”.

„Nu vom revoca acel acord”, a spus Shielyn repede. Bluza ei a devenit galben pal.

nu mă aştept la nimic de genul, spuse Egwene. „Este bine că acum aveţi profesori Aes Sedai. Cei care s-au târguit cu tine au realizat ceva neaşteptat”.

Cuvinte adevărate, fiecare. Cu toate acestea, felul în care le-a spus implica ceva mai mult – că Egwene dorise ca Aes Sedai să fie trimis pe navele Poporului Marin. Încruntarea lui Shielyn s-a adâncit, iar ea se aşează pe spătar în scaun. Egwene spera că se gândeşte dacă marea victorie a poporului ei asupra Bowl of the Winds fusese o pregătire încă de la început.

X T *J*! X – L T-1 – 11

„În caz contrar”, a continuat Egwene, „simt ca acordul anterior nu a fost suficient de ambiţios”. S-a întors către înţelepţii.

— Amys, eşti de acord că Aes Sedai au cunoştinţe despre ţesături pe care înţelepţii nu le cunosc?

X A7 d X – 7 T 7 * J – A *O* 1 *

— Ar fi o prostie să nu admitem expertiza Aes Sedai în aceste domenii, spuse Amys cu grilă. „Petrec mult timp exersându-şi ţesăturile. Dar sunt lucruri pe care le ştim pe care nu le cunosc”.

— Da, spuse Egwene. „În timpul antrenamentului sub cei înţelepţi, am învăţat mai multe despre conducere decât am aflat în timpul petrecut în Turnul Alb. De asemenea, mi-aţi oferit o pregătire foarte utilă în Tel aran rhiod şi Dreaming”.

— În regulă, spuse Bair. Am urmărit o şoparlă cu trei picioare în toată această conversaţie, împingând-o cu un băţ pentru a vedea dacă se va mişca mai departe”.

„Trebuie să împărtăşim ceea ce ştim unul cu celălalt”, a – w q – „T – 7 – *fy* Z – 1 I 1 *

spus Egwene. „Noi trei grupuri – femeile care pot canaliza – trebuie să formăm o alianţă”.

I-i-l 1 a 11 7 i *jf* 1”.

„Cu Turnul Alb în control, presupun”, a spus Shielyn. „Tot ce

spun”, a răspuns Egwene, „este că există înţelepciune în a împărtăşi şi a învăţa de la alţii. Înţelepţilor, aş fi acceptat de la Turnul Alb să fiu trimis să mă antrenez cu voi. Ar fi deosebit de util să-i antrenezi să stăpânească Tel aran rhiod”.

Era puţin probabil ca o altă Visătoare, precum Egwene, să fie descoperită printre Aes Sedai, deşi putea spera. Talentul era foarte rar. Totuşi, ar fi avantalos să aibă nişte surori antrenate în Tel aran rhiod, chiar dacă ar fi trebuit să intre cu ter angreal.

— Căutători de vânt, continuă Egwene. „Ţi-aş trimite şi femei la tine, în special pe cele calificate în aer, să înveţe să cheme vânturile aşa cum faci tu”.

T u – 7 – T A T – 1 f „1 i v»

„Viaţa unui ucenic Windfinder nu este uşoară”, a spus Shielyn. „Cred că femeile tale ar considera că este foarte diferită de viaţa blândă din Turnul Alb”.

S

patele lui Egwene îşi amintea încă de durerea vieţii ei „moale” din Turnul Alb. „Nu mă îndoiesc că va fi o provocare”, a spus ea, „dar nu mă îndoiesc că ar fi foarte util tocmai din acest motiv”.

— Ei bine, bănuiesc că s-ar putea aranja, spuse Shielyn, aplecându-se în faţă, părând nerăbdătoare. „Ar trebui să existe o plată, desigur”.

— Unul egal, spuse Egwene. „Permiţându-ţi să trimiţi unii dintre ucenicii tăi la Turnul Alb pentru a te antrena cu noi!

„Îţi trimitem deja femei”.

— 1 7 1 1 – 1 1 1C 1

Egwene adulmecă. „S-au trimis sacrificii simbol, astfel încât să nu devenim suspicioşi faţă de Windfinders. Femeile

tale se izolează adesea sau vin fără tragere de inimă. Aş vrea să se oprească exerciţiul – nu există niciun motiv să refuzi potenţialilor Windfinders oamenilor tăi”.

„Ei bine, care ar fi diferenţa?” întrebă Shielyn.

„Femeile pe care le trimiţi ar avea voie să se întoarcă la tine după antrenament”, a spus Egwene. „Înţelepţii, aş vrea să ni se trimită şi ucenici Aiel. Nu fără tragere de inimă şi nu să devenim Aes Sedai, ci să ne antrenăm şi să ne învăţăm modurile. Şi lor li s-ar permite să se întoarcă, dacă doresc acest lucru, odată ce au terminat”.

„Ar trebui să fie mai mult decât atât”, a spus Amys. „Îmi fac griji ce s-ar întâmpla cu femeile care se obişnuiesc prea mult cu modalităţile blânde ale zonelor umede”.

— Cu siguranţă nu ai vrea să-i obligi… începu Egwene.

Interveni Bair.

— Ar fi în continuare ucenici înţelepţi, Egwene al’ Vere. Copii care trebuie să-şi termine antrenamentul. Şi asta presupunând că suntem de acord cu acest plan; ceva despre asta îmi tulbură stomacul, cum ar fi prea multă mâncare după o zi de post”.

„Dacă îi lăsăm pe Aes Sedai să pună cârlige în ucenicii noştri”, a spus Melaine, ei nu vor fi eliberaţi curând.

„Vrei să fie ei?” spuse Egwene.

— Vezi ce ai în mine, Melaine? Un Amyrlin Seat care a fost antrenat de Aiel? Ce sacrificiu ar merita pentru oamenii tăi să aibă mai mult ca mine? Aes Sedai care înţeleg îi e toh şi Tara Triple, care îi respectă pe cei înţelepţi mai degrabă decât să-i vadă ca rivali sau sălbatici?”

Cei trei Aiel se liniştiră la asta, uitându-se unul la altul, tulburaţi.

„Şi tu, Shielyn?” spuse Egwene. „Ce ar merita pentru

oamenii tăi să aibă un Amyrlin Seat care, după ce s-a antrenat cu tine, să te considere prieteni şi care să-ţi respecte modalităţile?”

„Ar putea fi valoros”, a recunoscut Shielyn. „Presupunând că femeile pe care ni le trimiţi au un temperament mai bun decât cele pe care le-am văzut până acum. Încă nu am întâlnit un Aes Sedai care să nu beneficieze de câteva zile atârnat de catargul înalt”.

— Asta se datorează faptului că ai insistat să-i iei pe Aes Sedai, spuse Egwene, care sunt puse în calea lor. Dacă să-ţi trimitem Accepted, ar fi mult mai flexibili”.

„În schimb?” spuse Shielyn imediat. „Acesta nu este târgul despre care discutam”.

— S-ar putea, a răspuns Egwene. „Dacă le permitem canalizatorilor Sea Folk să se întoarcă la tine în loc să le cerem să rămână în Turn, nu vei mai avea o nevoie atât de mare de profesorii Aes Sedai”.

„Acesta trebuie să fie un alt acord”. Shielyn clătină din cap. „Şi nu va fi o afacere de făcut uşor. Aes Sedai sunt şerpi, ca acele inele pe care le porţi”.

„Dacă mă ofer să includ ter angreal de vis pe care l-ai împrumutat?” întrebă Egwene.

Shielyn se uită la mâna ei unde, în lumea reală, avea să ţină farfuria care – cu un pic de Spirit canalizat – lăsa o femeie să intre în Tel aran rhiod. Egwene nu le dăduse ter angrealul care permitea să intre fără a fi nevoie să-i canalizeze, desigur. Acestea erau mai versatile şi, prin urmare, mai puternice. Cel mai bine le păstraţi secrete.

T T Îl 11* 1 1 – 1 1

— În Tel aran rhiod, spuse Egwene, aplecându-se în *e w* – 1 – w – /K ki A 1. –, faţă, poţi merge oriunde. Poţi să-i

întâlneşti pe cei care sunt îndepărtaţi fără a fi nevoie să călătoreşti acolo, poţi învăţa ce este ascuns şi poţi discuta în secret”.

A 7 jX 7 1 – 1 1 – Acesta este un lucru periculos pe care îl sugerezi, E

gwene al’ Vere, spuse Amys cu severitate. „A-i lăsa în libertate ar fi ca şi cum ai lăsa un grup de copii din zonele umede să alerge sălbatic în Ţara Triple”.

— Nu poţi păstra acest loc pentru tine, Amys, spuse Egwene.

„Nu suntem atât de egoişti”, a spus înţeleptul. „Vorbesc despre siguranţa lor”.

x a i – i i – i – Atunci poate, spuse Egwene, cel mai bine ar fi ca oamenii de la mare să trimită câţiva dintre ucenicii lor să se antreneze cu voi, înţelepţii – şi poate că aţi putea trimite câţiva înapoi.

„Să trăieşti pe nave?” spuse Melaine, îngrozită.

„Ce mod mai bun de a-ţi învinge temerile de apă?”

— Nu ne este frică de asta, se răsti Amys. „O respectăm. Voi, cei din zonele umede…” Ea vorbea întotdeauna despre nave, aşa cum cineva vorbea despre un leu în cuşcă.

11 T 1 – 11 1 – 1 I Z-\ – IV /T

„Indiferent”. Egwene se întoarse către Oamenii Mării. „Ter angrealul ar putea fi al tău, dacă avem o afacere”.

— Ne-ai dat deja astea, spuse Shielyn.

— Ţi-au fost împrumutate, Shielyn, aşa cum au spus foarte clar femeile care le-au născut.

„Şi ni le-ai oferi permanent?” întrebă Shielyn. „Fără nimic din toate prostiile astea despre toate terangrealul aparţinând Turnului Alb?”

„Este important să existe o regulă care să împiedice ter

angreal să fie păstrat de cei care le descoperă”, a spus Egwene. „În acest fel, putem elimina un articol potenţial periculos de la un comerciant sau fermier prost. Dar aş fi dispus să fac o excepţie oficială pentru Windfinders şi Wise *X X f X f* Ones”.

— Deci, stâlpii de sticlă… spuse Amys. „M-am întrebat dacă Aes Sedai ar încerca vreodată să-i revendice”.

„Mă îndoiesc că s-ar întâmpla asta”, a spus Egwene. „Dar bănuiesc, de asemenea, că i-ar uşura minţile lui Aiel dacă ar fi să-l proclamăm oficial, că acei ter angreal – şi alţii pe care îi deţii – îţi aparţin şi că surorile nu le pot revendica.

A do loa dat în toi oiaţi 1 or că co croncloocă corioc Astale adalinţeleuliluisăseudiideasuăseiios. „Încă mi se pare ciudat acest acord”, a spus Bam „Aiel, te antrenezi în Turnul Alb, dar nu devin Aes Sedai? Nu este aşa cum au stat lucrurile”.

— Lumea se schimbă, Bair, spuse Egwene încet. „Înapoi în Câmpul lui Emond, lângă un pârâu, era un petic de flori fine şi cultivate de Emond’s Glory. Tatălui meu îi plăcea să se plimbe acolo şi îi plăcea frumuseţea. Dar atunci când a fost construit noul pod, oamenii au început să treacă peste petec pentru a ajunge la el.

„Tatăl meu a încercat ani de zile să-i ţină departe de plasture. Garduri mici, semne. Nimic nu a funcţionat. Şi apoi s-a gândit să construiască o potecă îngrijită din pietre de râu prin petec, cultivând florile în lateral. După aceea, oamenii au încetat să meargă pe ei.

„Când vine schimbarea, poţi să ţipi şi să încerci să forţezi lucrurile să rămână la fel. Dar de obicei vei ajunge călcat în picioare. Totuşi, dacă poţi direcţiona schimbările, ele te pot servi. Aşa cum Puterea ne serveşte, dar numai după ce ne predăm ei”.

x i – i x – w 11 Z_2 – C – 1 *

Egwene se uită pe rând la fiecare femeie. „Cele trei Suri ar fi trebuit să înceapă să lucreze împreună de Ultima Bătălie este peste noi, iar Dragonul Renăscut amenință că îl eliberează pe Cel întunecat. Dacă asta nu ar fi suficient, avem un alt duşman comun – unul care ar vedea Aes Sedai, Windfinders şi Wise Ones distruşi deopotrivă”.

— Seanchanul, spuse Melaine.

Renalle, aşezat în spatele Windfinders, scoase un şuierat blând la cuvânt. Îmbrăcămintea i s-a schimbat, iar ea purta armură, ţinând o sabie în mână. A dispărut într-o clipă.

— Da, spuse Egwene. „Împreună, putem fi suficient de puternici ca să luptăm cu ei separat…”

— Trebuie să luăm în considerare acest târg, spuse Shielyn. Egwene a observat un vânt care sufla prin cameră, probabil creat de unul dintre oamenii de la mare din întâmplare. „Ne vom întâlni din nou şi poate vom „face o promisiune. Dacă reuşim, termenii vor fi următorii: îţi vom trimite doi ucenici pe an, iar tu ne vei trimite doi”.

— Nu cel mai slab al tău, spuse Egwene. „Îţi doresc cel mai promiţător”.

— Şi tu vei trimite acelaşi lucru? spuse Shielyn.

— Da, spuse Egwene. Două a fost un început. Probabil că ar dori să treacă la un număr mai mare odată ce planul s-a dovedit eficient. Dar ea nu a făcut forţă pentru asta la început.

„Şi noi?” spuse Amys. „Facem parte din acest „târg”, zz 7 O X zz X zz L – J z aşa cum ai spus tu?”

7 T-X – A – *//* i-i A1*11 1 *

„Doi Acceptaţi”, a spus Egwene, „în schimbul a doi ucenici. Se antrenează pentru o perioadă de nu mai puţin de şase

luni, dar nu mai mult de doi ani. Odată ce femeile noastre sunt printre voi, ele trebuie să fie considerate ucenicii voştri şi trebuie să vă urmeze regulile. Ea a ezitat. „La sfârşitul pregătirii, toţi ucenicii şi Acceptaţi trebuie să se întoarcă la oamenii lor pentru cel puţin un an. După aceea, dacă ai tăi decid că vor să fie Aes Sedai, se pot întoarce pentru a fi luaţi în considerare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru femeile dintre noi, în cazul în care decid să se alăture cu tine în schimb”.

Bair dădu din cap gânditor. „Poate că vor exista femei ca tine care, văzând căile noastre, le vor şti superioare. Este încă păcat că te-am pierdut”.

„Locul meu era în altă parte”, a spus Egwene.

Vrei ca arco Tui ci mrro µm / Io qtiiiqo

„Viei să accepţi asta şi între noi? le spuse Shielyn înţelepţilor. „Ar trebui să fim de acord cu acest târg, doi pentru doi, într-un mod similar?

Doro tamnt odo Ho oootH qtiiiqo Roit titiwitiH o o Ito – Dacă Lenuul este de acord, spuse Bair, privind către ceilalţi înţelepţi, vom alunge şi cu tine. Dar trebuie să

X» *f* Ij. *1*!

1 * „I L – T 1 1 A – 1 L *JJ*

vorbim cu ceilalţi înţelepţi despre asta”. *O* * „*A* x 7. X I 1 1 r-x 1 – 1

— Şi cum rămâne cu ter angrealul? spuse Shielyn, întorcându-se înapoi către Egwene.

— Al tău, spuse Egwene. „În schimb, ne vei elibera de promisiunea că vom trimite surori să te antreneze şi n vom lăsa pe toţi oamenii de la mare care se află în prezent printre noi să se întoarcă la oamenii lor. Toate acestea sunt supuse aprobării poporului tău şi va trebui să aduc asta în

faţa Sala Turnului”.

Desigur, ca Amyrlin, decretele ei erau legi. Dacă Sala are fuzat, totuşi, acele legi ar putea ajunge să fie ignorate. În acest sens, ar trebui să obţină sprilmul Tor – şi şi-a dorit, mai ales având în vedere poziţia ei că Sala ar trebui să lucreze împreună cu ea mai mult şi să se întâlnească în secret mai puţin.

Cu toate acestea, era sigură că ar putea obţine aprobarea pentru această propunere. Aes Sedai nu le-ar plăcea să renunţe la ter angreal, dar nici nu le-a plăcut târgul care se făcuse cu Oamenii Mării peste Bowl of the Winds. Pentru a scăpa de asta, ar da aproape orice.

— Ştiam că veţi încerca să puneţi capăt surorilor care ne antrenează, spuse Shielyn, părând mulţumită de sine.

„Care ai prefera să ai?” întrebă Egwene. „Femeile care sunt printre membrii noştri cei mai slabi şi care văd în serviciul lor o pedeapsă? Sau, în schimb, propriul tău om de mare, care a învăţat tot ce putem oferi şi se întorc cu bucurie pentru a împărtăşi?” Egwene fusese pe jumătate tentată să trimită pur şi simplu Sea Folk Aes Sedai la ei pentru a îndeplini totuşi târgul; părea o răsucire corespunzătoare a situaţiei.

Cu toate acestea, sperăm că acest nou targ îl va înlocui pe cel vechi. Avea sentimentul că le va pierde oricum pe surorile Sea Folk, cel puţin pe cele care doreau să se întoarcă cu oamenii lor. Lumea se schimba, iar acum că Windfinders nu mai erau un secret, vechile modalităţi nu trebuie menţinute.

t *t* 7 i – i 1 – 1 îi i – w j

— Vom discuta, spuse Shielyn. Ea a dat din cap către ceilalţi, iar aceştia au dispărut din cameră. Cu siguranţă

au /K w 7 Zi 7 X >

Învăţat repede.

— Acest dans este unul periculos, Egwene al’ Vere, spuse Amys, ridicându-se şi ajustându-şi şalul. „A existat o perioadă în care Aielul ar fi fost mândri să-i fi servit pe Aes Sedai. Timpul acela a trecut”.

F

Femeile pe care credeai că le vei găsi nu sunt altceva decât un vis, Amys, spuse Egwene. „Viaţa reală este adesea mai dezamăgitoare decât visele, dar cel puţin când găseşti onoare în lumea reală, ştii că este mai mult decât o fantezie”.

Înţeleptul dădu din cap. „Probabil vom fi de acord cu acest târg. Trebuie să învăţăm ce poate preda Aes Sedai”.

„Vom alege cele mai puternice femei ale noastre”, a adăugat Bam „Cei care nu vor fi corupţi de moliciunea zonelor umede”. Nu exista nicio condamnare în aceste cuvinte. În mintea lui Bair, nu a fost o insultă a numi zonele umede.

Amys dădu din cap. „Această muncă pe care o faci este una bună atâta timp cât nu te închipui că ne legaţi în benzi T t A A 7

de oţel”.

Nu, Amys, se gândi Egwene. Nu te voi lega în benzi de oţel. Voi folosi dantelă în schimb.

— Acum, spuse Bair. „Încă ai nevoie de noi astăzi? Ai indicat o bătălie…?”

— Da, spuse Egwene. „Sau aşa sper”. Nu venise niciun cuvânt. Asta însemna că Nynaeve şi Siuan nu descoperiseră

— 1 zX 7 1 – jrx X

nu ITIIYIOni C_2TO QO QClllIO I ITO TTllOlll OI O OQllOTR

JzXlillÂÂlica. Xs-la. Scu. Llz. Oa. XLXu. C-ll-zi-i-zău.a. L.

Înţelepţii dădu din cap către ea, apoi se îndreptară spre o parte, discutând în linişte. Egwene se îndreptă spre Aes Sedai.

Yukiri se ridică. „Nu-mi place asta, mamă”, a spus Yukiri, vorbind încet şi privindu-i pe cei înţelepţi. „Nu cred că Sala va fi de acord cu asta. Mulţi sunt hotărâţi că toate obiectele Puterii Unice ar trebui să ne aparţină”.

— Sala va vedea motivul, spuse Egwene. „Am returnat deja Bolul Vânturilor Oamenilor Marini, iar acum că Elayne a redescoperit metoda de a crea ter angreal, este doar o chestiune de timp până când sunt atât de multe încât să nu le putem urmări pe toate”.

— Dar Elayne este un Aes Sedai, mamă, spuse Seaine, ridicându-se, cu faţa tulburată. „Sigur că o poţi ţine la coadă”.

— Poate, spuse Egwene, vorbind încet. „Dar nu ţi se pare ciudat că – după toţi aceşti ani – atât de multe Talente se întorc, atâtea descoperiri sunt făcute? Visul meu, Elayne ter angreal, Prevestitor. Talentele rare par din abundenţă. O

Eră se termină, iar lumea se schimbă. Mă îndoiesc că Talentul lui Elayne va rămâne unic. Ce se întâmplă dacă unul dintre înţelepţi sau Oamenii Mării o manifestă?”

Ceilalţi trei stăteau liniştiţi, tulburaţi.

— Încă nu este corect să renunţi, mamă, spuse în cele din urmă Yukiri. „Cu efort, i-am putea aduce sub control pe Wise Ones şi Windfinders”.

— Şi Asha man? spuse Egwene încet, incapabil să-şi păstreze un indiciu de disconfort din voce. „Vom insista că toate angreal şi să angreal create pentru bărbaţi ne aparţin, deşi nu le putem folosi? Ce se întâmplă dacă „există Asha

man care învaţă să creeze obiecte de Putere? îi vom *r1 i* 1 *a*? w – m.

forţa să renunţe la tot ce ne creează ei? Am putea impune *f*... *F* XX

fi *11* asta?”

„Eu...” a spus Yukiri.

Leane clătină din cap. „Are dreptate, Yukiri. Uşoară, dar ea este”.

— Lumea aşa cum a fost nu mai poate fi a noastră, spuse Egwene încet, nevrând ca cei înţelepţi să audă. „A fost vreodată? Turnul Negru îi leagă pe Aes Sedai, Aielii nu ne mai venerează, Windfinders şi-au ascuns cei mai buni canalizări de noi de secole şi devin din ce în ce mai beligeranţi. Dacă încercăm să ne ţinem prea strâns de toate acestea, vom deveni fie tirani, fie prosti, în funcţie de cât de succes avem. Nu accept niciun titlu.

— Îi vom conduce, Yukiri. Trebuie să devenim o sursă la care se uită femeile, toate femeile. Reuşim asta fără să ne ţinem prea strâns, aducând canalele lor să se antreneze cu noi şi trimiţând cei mai talentaţi Acceptaţi ai noştri să devină experţi în lucrurile la care sunt cei mai buni”.

— Şi dacă ei spun acelaşi lucru chiar acum? întrebă Leane încet, uitându-se la înţelepţii, care vorbeau pe un ton stins în partea îndepărtată a încăperii. „Dacă ei încearcă să ne interpreteze aşa cum îi iucăm noi?

„Atunci trebuie să iucăm cel mai bine”, a spus Egwene. „Toate acestea sunt secundare, deocamdată. Avem nevoie de unitate împotriva Umbrei şi a Seanchanului. Trebuie să... În cameră apăru o Siuan cu aspect slăbită, cu rochia ei scârbătă pe o parte. „Mamă! Avem nevoie de tine!? 1

— 1 jfi *îi* i-i i t 1 1

„Bătălia a început?” spuse Egwene, urgent. În lateral, înţelepţii s-au animat.

— Da, spuse Siuan gâfâind. „S-a întâmplat imediat. Mamă, nu au venit să asculte! Au atacat!”

Perrin străbătu pământul, acoperind leghe la fiecare pas. Trebuia să ia vârful undeva departe de Slayer. Poate oceanul? Ar putea… O săgeată şuieră prin aer, tăindu-i umărul. Perrin înjură şi se răsuci. Erau pe un deal stâncos înalt. Slayer stătea în jos de el, cu arcul înălţat spre faţa lui unghiulară, cu ochii întunecaţi aprinşi de furie. A lansat o altă săgeată.

Un zid, îşi spuse Perrin, chemând în faţa lui un zid de cărămizi. Săgeata a lovit câţiva centimetri în cărămizi, dar s-a oprit. Perrin s-a trimis imediat departe. Nu putea merge departe, însă, nu în timp ce purta cupola.

X TI * 1 – 1 X – L-C X1/k/kj Xw * 1 J

Perrin se schimbă astfel încât să nu se mai îndrepte direct spre nord, ci să se îndrepte spre est. Se îndoia că asta l-ar arunca pe Slayer – probabil că putea să vadă cupola mişcându-se şi să-i judece direcţia.

Ce să fac? Plănuise să arunce vârful în ocean, dar dacă Slayer îl urmărea, pur şi simplu l-ar recupera. Perrin s-a concentrat să se mişte cât de repede putea, acoperind ligi cu fiecare bătaie a inimii. Putea să-şi depăşească inamicul? Peisajul a trecut pe lângă el înceţoşat. Munţi, păduri, lacuri, pajişti.

T A 7 1 1 2 – j

În momentul în care credea că ar fi ajuns înainte, o siluetă apăru chiar lângă el, legănându-i o sabie la gât. Perrin se abătu, evitând cu greu atacul. El a mârâit, ridicând ciocanul, dar Slayer a dispărut.

— I r i i i – Perrin se opri pe loc, frustrat. Slayer se putea mişca mai repede decât Perrin şi putea ajunge sub cupolă sărind înaintea ei, apoi aşteptând ca Perrin să o mişte deasupra lui. De acolo, putea să sară direct la Perrin şi să atace.

Nu pot să-l depăşesc, îşi dădu seama Perrin. Singura modalitate de a fi sigur, singura modalitate de a-i proteja pe Faile şi pe ceilalţi, era să-l ucizi pe Slayer. În caz contrar, omul ar recupera vârful de oriunde l-ar fi pus Perrin, apoi şi-ar fi returnat-o pentru a-şi prinde oamenii în capcană.

Perrin se uită în jur, reorientându-se. Se afla pe o pantă uşor împădurită şi putea vedea Muntele Dragonului la nord de el. Aruncă o privire spre est şi văzu vârful unei structuri mari care se uită peste vârfurile copacilor. Turnul Alb. Oraşul i-ar putea oferi lui Perrin un avantaj, uşurează ascunderea într-una dintre numeroasele clădiri sau alei.

Perrin a sărit în acea direcţie, purtând ţepul cu el, cupola pe care a creat-o călătorind cu el în timp ce se mişca. La urma urmei, s-ar reduce la o luptă.

Întuneric în Turn

Gawyn stătea pe o bancă în grădinile Palatului Caemlyn. Trecuseră câteva ore de când îl trimisese pe mesagerul lui Egwene. O lună gibosă atârna grăsime pe cer. Slujitorii treceau din când în când pe aici pentru a vedea dacă avea nevoie de ceva. Păreau îngrijoraţi pentru el.

Voia doar să privească cerul. Trecuseră săptămâni de când reuşise să facă asta. Aerul se răcea, dar şi-a lăsat haina, atârnată peste spătarul băncii. Aerul liber se simţea bine – diferit, cumva, de acelaşi aer sub un cer înnorat.

Odată cu stingerea ultimei lumini a amurgului, stelele străluceau ca nişte copii şovăitori, aruncându-se cu ochiul

acum, când tumultul zilei se potolise. M-am simţit atât de bine să-i revăd în sfârşit. Gawyn inspiră adânc.

Elayne avea dreptate. O mare parte din ura lui Gawyn faţă de al' Thor provenea din frustrare. Poate gelozie. Al Thor juca un rol mai apropiat de ceea ce Gawyn şi-ar fi ales pentru el. Naţiunile conducătoare, armatele conducătoare. Privind vieţile lor, cine şi-a asumat rolul unui prinţ şi cine al unui păstor pierdut?

Poate că Gawyn a rezistat cererilor lui Egwene pentru că a vrut să conducă, să fie cel care a realizat actele eroice. Dacă ar deveni Gardienul ei, ar trebui să se dea deoparte şi să o ajute să schimbe lumea. Era onoare în a menţine în viaţă pe cineva mare. O profundă onoare. Ce rost aveau faptele măreţe? Recunoaşterea pe care au adus-o sau vieţile mai bune pe care le-au creat?

A da deoparte. Admirase bărbaţi ca Sleete pentru disponibilitatea lor de a face asta, dar nu-i înţelesese niciodată. Nu cu adevărat. Nu o pot lăsa să o facă singură, se gândi el. Trebuie să o ajut. Din umbra ei.

Pentru că o iubea. Dar şi pentru că era spre bine. Dacă doi barzi au încercat să cânte melodii diferite în acelaşi timp, amândoi au făcut zgomot. Dar dacă unul se dă înapoi pentru a da armonie melodiei celuilalt, atunci frumuseţea ar putea fi mai mare decât oricare dintre ele făcute singure.

Şi în acel moment, în sfârşit, a înţeles. El s-a ridicat. Nu putea merge la Egwene ca prinţ. Trebuia să meargă la ea ca gardian. Trebuia să vegheze asupra ei, să o slujească. Vedeţi-i dorinţele îndeplinite.

Era timpul să mă întorc.

Plângându-şi haina, a păşit pe poteca spre Palat. Serenadele de deschidere ale diferitelor broaşte de iaz s-au

întrerupt scurt, urmate de stropi – când el a trecut pe lângă ele şi a intrat în clădire. Nu a fost o plimbare lungă până în camerele surorii lui. Ea ar fi treaz; a avut probleme cu somnul în ultima vreme. În ultimele zile, de multe ori se bucuraseră de conversaţie şi de o ceaşcă de ceai cald înainte de culcare. La uşile ei, însă, a fost oprit de Birgitte.

Ea îi aruncă o altă privire. Da, nu-i plăcea să fie forţată să acţioneze ca Căpitan-General în locul lui. Putea să vadă asta acum. Se simţea puţin stânjenit să se apropie de ea. Femeia ridică o mână.

— Nu în seara asta, prinţule.

— Plec spre Turnul Alb, spuse el. „Aş vrea să-mi iau rămas bun”.

Se mişcă să facă un pas înainte, dar Birgitte ţinu o mână la piept, împingându-l uşor înapoi. „Poţi pleca dimineaţa”.

A 7 w – /K. – A 1” – Aproape că şi-a întins mâna spre sabie, dar s-a oprit. Uşoară! Fusese o vreme când el nu reacţionase astfel la toate. Devenise un prost.

— Întrebaţi dacă mă va vedea, spuse el politicos. „Vă rog”.

— Am ordinele mele, spuse Birgitte. „În plus, ea nu putea să vorbească cu tine. Ea doarme”.

„Sunt sigur că i-ar plăcea să fie trezită”.

„Nu este genul ăsta de somn”, a spus Birgitte. Ea a oftat. „Are legătură cu problemele Aes Sedai. Du-te la culcare. Dimineaţa, probabil, sora ta va primi un cuvânt de la Egwene pentru tine.

Gawyn se încruntă. Cum ar fi…

Visele, şi-a dat seama. Asta a vrut să spună Aes Sedai, despre Egwene care îi antrenează să meargă în visele lor.

— Deci şi Egwene doarme?

T” > * 7*JJ L” /* * Z-T w /K w – 1 – I – I w

Birgitte îl privi. „Cenuşă sângeroasă, probabil că am spus deja prea multe. Pleacă în camerele tale”.

X UX /K 1 v v 1 A

Gawyn se îndepărtă, dar nu pentru a merge în camerele lui. Va aştepta un timp de slăbiciune, îşi spuse, ammtându-şi cuvintele sul damului. Şi când loveşte, va lăsa o astfel de dezolare pe care nu ai crede că un singur om ar putea crea…

Un timp de slăbiciune.

S-a repezit din camerele lui Elayne, sprintând pe holurile palatului către camera de călătorie pe care Elayne o amenajase. Din fericire, aici era de serviciu o rudă – cu ochii îngroziţi, dar aşteptând în cazul în care trebuia trimis mesaje de urgenţă. Gawyn nu a recunoscut-o pe femeia cu părul negru, dar ea părea să-l recunoască.

Ea a căscat şi a deschis o poartă la cererea lui. A alergat prin şi pe terenul de călătorie al Turnului Alb. Poarta de acces a dispărut chiar în spatele lui. Gawyn tresări, învârtindu-se cu un blestem. Aproape că s-a închis pe el! De ce a lăsat Ruda să dispară atât de brusc şi atât de periculos? O fracţiune de secundă mai devreme şi i-ar fi luat piciorul sau mai rău.

Nu era timp. S-a întors şi a continuat să alerge.

Egwene, Leane şi înţelepţii au apărut într-o cameră de la baza Turnului, unde aştepta un grup de femei nelinişţite. Acesta era un post de pază pe care Egwene îl stipulase ca poziţie de rezervă.

„Raport!” întrebă Egwene.

— Shevan şi Carlinya sunt morţi, mamă, spuse Sacrin 1 n’îi J L

sumbru. Brownul brusc gâfâia.

K – 111 k „/ 1 IOII

Înjură Egwene. „Ce s-a întâmplat?”

„Eram în mijlocul trucului nostru, având o discuţie despre un complot fals pentru a aduce pacea în Arad Doman, aşa cum ai comandat. Şi apoi…”

— Foc, spuse Morvrin, tremurând. „Dă explozie prin pereţi. Femei care canalizează, mai multe cu o Putere incredibilă. L-am văzut pe Alviarin acolo. Şi alţii”.

N

ynaeve este încă acolo sus”, a adăugat Brendas.

— Femeie încăpăţânată, spuse Egwene, uitându-se la

— J T 1 1 * i-i – 1 i 1 * r-i-i – 1 T→ 1

cei trei înţelepţi. Ei au dat din cap. – Trimite-l pe Brendas afară, spuse ea, arătând spre White, cu ochii rece. „Când te trezeşti, du-te şi trezeşte-i pe ceilalţi aici, ca să nu fie în afara pericolului. Lasă-l pe Nynaeve, Siuan, Leane şi pe

— „X X *U* „z X

mine.

— Da, mamă, spuse Brendas.

— Ziw i x ziw i *r** – w i – w

„Amys a făcut ceva care a făcut ca forma ei să dispară. Voi ceilalţi, a spus Egwene, mergeţi într-un loc în siguranţă.

*J** – 14 *1** 4 *1 J* 4 *1 J*

T\ 1 *11* I r 1 1 * 1 – 1

Departe de oraş”. Foarte bine, mamă, spuse Sacrin. Ea a rămas pe loc, însă. Ce?” spuse Egwene.

— 1 X *11 O X w* KT w Z-1 j

„Eu…” Sacrin se încruntă. „Nu pot să merg. Ceva este ciudat”.

— Prostii, se răsti Bair. „Aceasta”.

— Bair, spuse Amys. „Nu pot pleca. Ceva este foarte în 1 *Îl*

J

neregula”.

„Cerul este violet”, a spus Yukiri, privind pe o fereastră mică. „Lumina Arata ca o cupola, acoperind Turnul şi oraşul. Când s-a întâmplat?”

„Ceva este foarte în neregula aici”, a spus Bam „Ar trebui să ne trezim”.

Amys a dispărut brusc, făcând-o pe Egwene să treacă. – a întors într-o clipă. „Am putut să merg acolo unde am fost înainte, dar nu pot părăsi oraşul. Nu-mi place asta, Egwene al’ Vere”.

Egwene a încercat să se trimită la Cairhien. Nu a mers. S-a uitat pe fereastră, simţindu-se îngrijorata, dar hotărâta. Da, era violet deasupra.

„Trezeşte-te dacă trebuie”, le-a spus ea înţelepţilor. „VOH – lupta. Unul dintre Shadowsouled este aici”.

Înţelepţii au tăcut.

— Vom merge cu tine, spuse în cele din urmă Melaine.

„Bun. Voi, ceilalţi, îndepărtaţi-vă de acest loc. Du-te la Calea Muzicianului şi stai acolo până te trezeşti. Melaine, Amys, Bair, Leane, mergem într-un loc mai înalt în Turn, o cameră cu lambriuri din lemn şi un pat cu baldachin, draperii de tifon în jurul ei. Este dormitorul meu”.

Înţelepţii dădu din cap şi Egwene s-a trimis acolo. Pe noptiera ei stătea o lampă; nu a ars aici în Tel aran rhiod, deşi ea o lăsase aprinsa în lumea reală. Cei înţelepţi şi Leane au apărut în jurul ei. Tifonul care drapeau patul lui Egwene s-a ciufulit în briza înfăţişării lor.

Turnul s-a cutremurat. Luptele au continuat.

— Fii atent, spuse Egwene. „Vânam inamici periculoşi, iar ei cunosc acest teren mai bine decât tine”.

„Vom fi atenţi”, a răspuns Bair. „Am auzit ca Sufletele Umbrelor se considera stăpâni ai acestui loc. Ei bine, vom vedea”.

— Leane, a spus Egwene, te poţi descurca singur? Egwene fusese tentata sa o trimită, dar ea şi Siuan petrecuseră ceva timp în Tel aran rhiod. Cu siguranţa, ea era mai experimentata decât majoritatea.

„Voi ţine capul jos, mama”, a promis ea. „Dar cu siguranţa vor fi mai mulţi dintre ei decât noi. Ai nevoie de mine”.

— De acord, spuse Egwene.

Cele patru femei au făcut cu ochiul. De ce nu au putut părăsi Turnul? A fost tulburător, dar şi util. Ar însemna că a fost prinsă aici.

Dar sperăm că aşa a fost şi Mesaana.

Cinci porumbei se ridicară în aer, împrăştiindu-se de pe marginea acoperişului. Perrin se învârti. Slayer stătea în spatele lui, mirosind a piatră.

Bărbatul cu ochi duri ridică privirea către păsările care fugeau. „A ta?”

— Pentru avertisment, răspunse Perrin. „M-am gândit pă xzoi uoripa min oniile rlo nnră rlo no nămanf „c-Xv-iv-U.XJXIXXc-ojil-U.XXXc-XU. JJO. XXXci. XXL.

— Înţelept, spuse Slayer.

V. *J* X X – *J*

t i 1 – i – ti – În spatele lui se întindea un oraş magnific. Perrin nu crezuse că orice oraş ar putea fi la fel de magnific ca Caemlyn. Dar dacă a existat aşa ceva, era Tar Valon. Întregul oraş era o operă de artă, aproape fiecare clădire împodobită cu arcade, turle, gravuri şi ornamente. Până şi pavajul păreau aranjat artistic.

Ochii lui Slayer au palpâit până la centura lui Perrin. Acolo,

ataşat într-o pungă pe care o crease Perrin pentru al tine, era ter angrealul. Vârful ieşea în partea de sus, bucăţi argintii înfăşurându-se unul în jurul celuilalt într-o împletitură complexă cu noduri. Perrin încercase din nou să distrugă lucrul gândindu-se la el, dar fusese respins. Atacând-o cu ciocanul, nu-l îndoise. Oricare ar fi fost chestia asta, fusese construită pentru a rezista unor asemenea atacuri.

— Ai devenit priceput, spuse Slayer. „Ar fi trebuit să te ucid cu luni în urmă.

— Cred că ai încercat, spuse Perrin, ridicând ciocanul, sprijinindu-l pe umăr. „Cine eşti tu cu adevărat?”

„Un om din două lumi, Perrin Aybara. Şi unul deţinut de amândoi. Voi avea nevoie de vârful de vis înapoi”.

— Apropie-te şi o voi distruge, spuse Perrin.

Ol 1 x r? – 7 /v1/vv /jx” i\. T – Slayer pufni, mergând înainte. „Nu ai puterea pentru asta, băiete. Nici măcar nu am puterea să reuşesc asta”. Ochii îi pâlpâiră inconştient peste umărul lui Perrin. Spre ce?

Patru? Dar el omorâse doar pe unul pe care Perrin îl văzuse. Încearcă să mă ciocnească.

— Crezi că voi crede că nu mă vei ucide dacă ţi-o dau? spuse Perrin. „Dacă ţi-aş da asta, ar trebui să te duci să-l pui înapoi la Ghealdan. Ştii că te-aş urma acolo”. Perrin clătină din cap. „Unul dintre noi trebuie să moară şi asta este”.

Slayer a ezitat, apoi a zâmbit. „Luc te urăşte, ştii. Te urăşte profund”.

„Şi tu nu?” întrebă Perrin, încruntat.

„Nu mai mult decât urăşte lupul pe cerbul”.

— Nu eşti un lup, spuse Perrin, mârâind încet.

Slayer ridică din umeri. „Atunci, să terminăm cu asta”. S

— A repezit înainte.

Gawyn a intrat în Turnul Alb; oamenii de gardă abia au avut timp să salute. S-a repezit pe lângă lămpile cu suport cu oglindă. Doar unul din doi a fost aprins, pentru a conserva uleiul. Când a ajuns la o rampă în sus, a auzit nişte picioare în spatele lui.

Sabia lui şuieră în timp ce o smulse, învârtindu-se. Mazone şi Celark se opriră. Foştii tineri purtau acum uniforme de gardă turn. Ar încerca să-l oprească? Cine ştia ce fel de ordine îi lăsase Egwene?

Au salutat.

„Bărbaţi?” spuse Gawyn. „Ce faci?”

— Domnule, spuse Celark, cu faţa slăbită umbrită în lumina neregulată a lămpii. „Când un ofiţer trece cu o astfel de privire pe faţă, nu întrebi dacă are nevoie de ajutor. Doar urmează!”

Gawyn zâmbi. „Haide”. Se repezi pe rampe, cei doi bărbaţi urmându-l, cu săbiile pregătite.

— Irţi – i i – i-i a, *111**

Sferturile lui Egwene erau oarecum sus, iar pulsul lui Gawyn se accelera – respiraţia lui forţată – când ajunseră la nivelul ei. S-au grăbit pe trei holuri; apoi Gawyn ridică mâna. Aruncă o privire spre adânciturile umbrite din apropiere. Era vreunul dintre ei suficient de adânc pentru a ascunde un Bloodknife?

Nu poţi avea lumină fără umbră…

S

— A uitat după colţ, spre uşa lui Egwene; stătea practic în aceeaşi poziţie în care era când îi stricase planurile înainte. Făcea şi el acelaşi lucru acum? Cei doi paznici ai săi stăteau

aproape în spatele lui, aşteptând comanda lui.

Da. El făcea acelaşi lucru ca înainte. Şi totuşi, ceva se schimbase. O va vedea protejată, astfel încât să poată face lucruri grozave. El ar sta în umbra ei şi ar fi mândru. El ar face ceea ce i-a cerut ea, dar ar fi văzut-o în siguranţa, indiferent de situaţie.

Pentru că asta a făcut un Gard.

El a alunecat înainte, făcându-i semn oamenilor să-i urmeze. Întunericul din acel alcov întunecat de dinainte nu părea să-i respingă atenţia, aşa cum o făcuse data trecută. Un semn bun. Se opri la uşă şi încercă cu grilă. A fost deblocat. Respiră adânc, apoi se strecură înăuntru.

Nu au declanşat alarme; nicio capcană nu l-a prins şi l-a aruncat. Câteva lămpi străluceau pe pereţi. La un zgomot slab, se uită în sus. O servitoare a Turnului atârna acolo, zbătându-se, cu ochii mari, cu gura căzută de un flux invizibil de Aer.

Gawyn înjură, năvălind prin încăpere şi deschise uşa camerei de dormit a lui Egwene. Patul ei, cu o parte pe peretele din partea opusă, era acoperit cu perdele de tifon alb, iar pe suportul de lângă el ardea o lampă. Gawyn traversă camera spre ea, împingând tifonul deoparte. Ea dormea? Sau era ea…

Îşi întinse mâna spre gâtul ei, dar la o bătaie slabă în spate, Gawyn îşi biciui sabia şi blocă lovitura care venea în spatele lui. Nu una, ci două neclare de întuneric săriră din umbră. A aruncat o privire pentru Egwene; nu era sânge, dar nu-şi putea da seama dacă ea respira sau nu. Intrarea lui îi întrerupsese la timp pe asasini?

Nu era timp să verifice. A căzut în Apple Blossoms in the Wind şi a început să strige. Oamenii lui au păsit în prag,

apoi au încremenit acolo, uluiţi.

„Obţineţi mai mult ajutor!” spuse Gawyn. „Merge!”

Mazone cu pielea întunecată se întoarse să asculte, în timp ce Celark, părând hotărât, sări în luptă.

XZ-”1 – iiX/K – X 11L

Cuţitele de sânge s-au mişcat şi s-au ondulat. Gawyn a reuşit să se strecoare în Cât on Hot Sand pentru a le testa.

1 1 * i l îi 1 Z-X 1 * * * 1 1*

dar fiecare lovitură a lovit doar aerul. Ochii îi durea deja din cauza încercării de a urmări figurile.

Celark a atacat din spate, dar a fost la fel de ineficient ca Gawyn. Gawyn strânse din dinţi, luptându-se cu spatele lipit de pat. Trebuia să-i ţină departe de Egwene, suficient de mult pentru ca ajutorul să vină. Dacă ar putea… Ambele figuri se răsuciră brusc, lovind în tandem pe Celark. Bărbatul abia a avut timp să blesteme, înainte ca o sabie să-l prindă în gât şi să ţâşnească sânge strălucitor. Gawyn strigă din nou, căzând în Lizard în Thombush, lovind în spatele asasinilor.

Din nou, atacurile lui au ratat. Se părea că nu avea decât câţiva fire de păr. Celark s-a împiedicat pe podea cu un gâlgâit, sângele lui reflectând lumina felinarului, iar Gawyn nu a putut să facă un pas înainte să-l apere. Nu fără să o demasc pe Egwene.

Unul dintre asasini s-a întors spre Gawyn, în timp ce celălalt îl decapita pe Celark, cu o tăietură care – în ciuda umbrelor – semăna foarte mult cu The River Undercuts the Bank, Gawyn se dădu înapoi, încercând să-şi ţină ochii de la omul căzut. Apăra. Nu trebuia decât să se apere până a venit ajutorul! S-a întors în lateral.

Seanchan erau precauţi; ştiau că se luptase cu unul dintre

ei înainte.

Dar aveau un avantai atât de puternic. Gawyn nu era sigur că ar putea rezista împotriva a doi dintre ei.

Da, o vei face, îşi spuse el cu severitate. Dacă cazi, Egwene moare.

A fost o licărire de mişcare din cealaltă cameră? Ar fi putut veni de autor? Gawyn simţi un val de speranţă şi se dădu pe o parte. De acolo, putea vedea corpul lui Mazone pe podea, sângerând.

O a treia siluetă umbrită a intrat în cameră şi a închis uşa încuiind-o. De aceea ceilalţi doi ezitaseră. Au vrut să aştepte până ce aliatul lor va veni.

Cei trei au atacat împreună.

Perrin l-a lăsat liber pe lup.

Pentru o dată, nu şi-a făcut griji ce i-ar fi făcut. S-a lăsat să fie şi, în timp ce lupta, lumea părea să devină chiar în jurul lui.

J TX C L 1 1 – i 1 – Poate că asta a fost pentru că se apleca la voinţa lui.

Tânărul Taur a sărit de pe un acoperiş din Tar Valon, cu picioarele puternice din spate aruncându-l în aer, cu geanta ter angreal prinsă de spate. S-a înălţat peste o stradă şi a aterizat pe un acoperiş de marmură albă cu grupuri de statui pe margini. Se rostogoli, venind ca un bărbat – ter angreal legat de talie – cu ciocanul legănând.

Slayer a dispărut chiar înainte de a lovi ciocanul, apoi a apărut lângă Perrin. Perrin a dispărut când Slayer se legăna, apoi a apărut chiar în stânga. Mergeau înainte şi înapoi, învârtindu-se unul în jurul celuilalt, fiecare dispărând apoi apărând din nou, luptându-se să dea o lovitură.

Perrin se aruncă afară din ciclu, trimiţându-se într-un loc

lângă una dintre statuile mari de pe acoperiş, un general cu aspect pompos. S-a legănat, lovindu-şi ciocanul în el, mărind puterea loviturii. Bucăţi de statuie au explodat spre Slayer. Ucigaşul de lup" a apărut, aşteptându-se să-l găsească pe Perrin lângă el. În schimb, o furtună de piatră şi praf s-a izbit în el.

Slayer urlă, cu aşchii de piatră tăindu-i pielea. Pelerina lui a devenit imediat la fel de puternică ca oţelul, reflectând bucăţi de piatră. A dat-o înapoi şi întreaga clădire a început să tremure. Perrin a înjurat şi a sărit liber /ki – x – a w \/ când acoperişul a căzut.

Perrin s-a înălţat, devenind un lup înainte de a ateriza pe un acoperiş din apropiere – Slayer a apărut în faţa lui, cu arcul tras. Tânărul Taur mârâi, imaginându-şi vântul care bate, dar Slayer nu a tras. Stătea acolo, ca şi cum... Ca şi cum ar fi fost doar o statuie.

blestemă Perrin, învârtindu-se în timp ce o săgeată trăgea pe lângă el, ratându-l de aproape în talie. Adevăratul Slayer stătea la mică distanţă; a dispărut, lăsând statuia remarcabil de detaliată pe care o crease pentru a-i distrage atenţia lui Perrin.

Perrin trase adânc aer în piept şi făcu transpiraţia să-i părăsească fruntea. Slayer putea veni spre el din orice direcţie. Îşi puse un perete în spate şi rămase cu tristeţe, cercetand acoperişul. Domul se cutremură deasupra capului. Se obişnuise cu asta – se mişca odată cu el.

Dar el nu se mişca.

S

— A uitat în jos cu panică. Geanta dispăruse – săgeata pe care Slayer o trase în talie o tăiase. Perrin se repezi spre marginea acoperişului. Mai jos, Slayer alerga prin stradă, cu

punga în mană.

Un lup a sărit de pe o alee, izbindu-se de Slayer, /k1 Xllw/kjTTX u aruncându-l la pământ. Hopper.

t'k – r x i i/kjxx i – i 1 /k* w

Perrin a fost acolo într-o clipă, atacând. Slayer înjură, dispărând de sub Hopper şi apărând la capătul străzii. A început să fugă, lăsând în urmă o neclaritate.

Perrin îl urmă, Hopper i se alătură. Cum m-ai găsit? a trimis Perrin.

Sunteţi doi pui proşti, a trimis Hopper. *Foarte tare*. *Ca pisici care mârâie*. *Uşor de găsit*.

În mod deliberat, nu i-a arătat lui Hopper unde era. După ce l-am văzut pe Oak Dancer murind… ei bine, aceasta a fost lupta lui Perrin. Acum că ter angrealul era departe de Ghealdan şi oamenii lui scăpau, nu voia să rişte vieţile altor lupi.

Nu că Hopper ar pleca dacă i-ar spune. Mârâind din nou, Perrin ţâşni după Slayer, lupul lângă el.

Egwene stătea ghemuită lângă peretele holului, gâfâind, transpiraţia picurându-i din frunte. Vizavi de ea, picături topite de rocă s-au răcit de la o explozie de foc.

Holul Turnului a căzut nemişcat. Câteva lămpi au pâlpâit pe perete. Printr-o fereastră, putea vedea cerul violet deasupra, între Turn şi norii întunecaţi. Se luptase timp de ceea ce păreau ore întregi, deşi probabil nu duraseră decât cincisprezece minute. Pierduse urma înţelepţilor.

Ea a început să se strecoare înainte, folosind ţesătura anti-interceptare pentru a-şi tăcu paşii până când a ajuns la un colţ şi a privit în jurul lui.

Întuneric în ambele direcţii. Egwene se furişă înainte, mişcându-se cu grijă, hotărâtă. Turnul era domeniul ei. Se

simţea invadată, la fel de sigur ca atunci când venise Seanchanul. Cu toate acestea, această luptă s-a dovedit foarte diferită de lupta cu Seanchan. Acolo, inamicul fusese îndrăzneţ, uşor de depistat.

O lumină slabă apăru sub o uşă în faţă. S-a mutat în cameră, pregătind ţesături. Două femei erau acolo, vorbind în şoaptă, una ţinând un glob de lumină. Evanellein şi Mestra, două dintre sora Neagră care fugiseră din Turnul Alb.

Egwene s-a dezlănţuit cu o minge de foc care a distruso pe Mestra într-un infern. Evanellem ţipă, iar Egwene a o losit un truc pe care o învăţase Nynaeve – şi-a imaginat că Evanellein este proastă, incapabilă să gândească, incapabilă să reacţioneze.

Ochii femeii s-au strălucit şi gura i s-a deschis. Gândul era mai rapid decât ţesăturile. Egwene ezită. Acum ce? Să o omoare, în timp ce lipsiţi de apărare? Stomacul i se întoarse la acel gând. Aş putea s-o iau prizonieră. Du-te şi… Cineva a apărut în cameră cu ea. Nou-venitul purta negru o rochie magnifică cu ornamente argintii. Întunericul se învârtea în jurul ei, făcut din panglici de pânză care se învârteau, cu fusta ondulată. Efectul a fost nefiresc şi impresionant; posibil doar aici în Tel aran rhiod.

Egwene se uită în ochii femeii. Mare şi albastră, aşezată într-o faţă unghiulară, cu păr negru până la bărbie. Exista o putere în acei ochi, iar Egwene a ştiut imediat cu ce se confruntă. De ce lupta? Nu putea… Egwene simţi că mintea ei se schimbă, acceptă. S-a luptat cu o explozie de panică şi, într-un moment de claritate, s-a îndepărtat.

Egwene a apărut în camerele ei, apoi şi-a ridicat mana 1 k „/ i x t t w i x r? – r?

la cap, aşezându-se pe pat. Uşoară, dar femeia aceea fusese puternică.

În spatele ei se auzi ceva; cineva care apare în cameră. Egwene sări în picioare, pregătind ţesături. Nynaeve stătea acolo, cu ochii mari de furie. Femeia îşi întinse mâinile înainte „formându-se ţesături, dar încremeni.

T w – I – 7 – I-*A* „I *A* 1 *A*

— În grădini, spuse Egwene, neavând încredere în locuinţa ei. Ea nu ar fi trebuit să vină aici; Mesaana ar cunoaşte acest loc.

Nynaeve a dat din cap, iar Egwene a dispărut, apărând în grădina de jos a Turnului. Ciudatul dom violet se întindea deasupra. Ce a fost asta şi cum l-a adus Mesaana aici? Nynaeve apăru o clipă mai târziu.

— Încă sunt acolo sus, şopti Nynaeve. Tocmai l-am văzut pe Alviarin.

„Am văzut-o pe Mesaana”, a spus Egwene. „Aproape că m-a luat”.

„Uşoară! Eşti în regulă?”

Egwene dădu din cap. „Mestra este moartă. Am văzut-o şi eu pe Evanellem”.

— E negru ca un mormânt acolo sus, şopti Nynaeve. „Cred că au procedat aşa. Siuan şi Leane sunt în regulă; l-am văzut cu puţin timp în urmă, rămânând împreună. Chiar înainte de asta, am reuşit să-l lovesc pe Notofi cu o explozie. Ea e moartă”.

„Bun. Black Ajah a furat nouăsprezece ter angreal. Asta ne-ar putea oferi o estimare a numărului de Black Ajah cu care trebuie să ne confruntăm”. Ea, Siuan, Nynaeve, Leane şi cei trei înţelepţi erau depăşiţi numeric, dar Ajahul Negru nu părea să aibă prea multă experienţă cu Tel aran rhiod.

„I-ai văzut pe înţelepţii?”

j 1 x *7 jf* ki 7 i w

„Sunt acolo sus”. Nynaeve se strâmbă. „Se pare că se bucură de asta”.

— Ar face-o, spuse Egwene. „Vreau ca tu şi cu mine să mergem împreună. Vom apărea în intersecţii, spate în spate şi vom căuta rapid lumină sau oameni. Dacă vezi un negru, loveşte. Dacă te vede cineva, spune „Du-te” şi vom sări înapoi aici”.

Nynaeve dădu din cap.

„Prima intersecţie este cea din afara camerei mele”, a spus Egwene. „Coridorul din partea de sud. Îl voi inunda cu lumină; fii gata. De acolo, vom sări pe un hol, lângă uşă, în rampa servitorilor. Apoi mai jos pe linie”.

Nynaeve dădu brusc din cap.

T U 1 * 1 – X 11* T-1 A j

Lumea făcu cu ochiul în jurul lui Egwene. A apărut pe 11 – 1 – J – 1 – J 1 U 1 1 1 – J – X/K-X.

hol şi s-a gândit imediat la locul luminat, impunându-i voinţa. Lumina a inundat tot spaţiul. O femeie cu faţa rotundă stătea ghemuită lângă perete, îmbrăcată în alb. Sedore, una dintre surorile Negre.

z –, 1 w – w /K – I Ľ” * J-I. w. – w w – 1 /K

Sedore se răsuci, părând furios, ţesături răsărind în jurul ei. Egwene a lucrat mai repede, creând o coloană de foc chiar înainte ca Sedore să o elibereze pe a ei. Fără ţesături din partea lui Egwene. Doar focul.

Egwene văzu ochii Negrului deschizându-se mai larg în timp ce focul urlă în jurul ei. Sedore ţipă, dar asta se întrerupse în timp ce căldura o mistuia. Cadavrul ei ars s-a prăbuşit pe podea, mocnind.

X T-1 7 X xv 271 L * 1 L L O

Egwene răsuflă uşurată.

— Cineva de partea ta?

— Nu, spuse Nynaeve. „Pe cine ai lovit?”

„Sedore”.

„Într-adevăr?” spuse Nynaeve, întorcându-se. Fusese o şezătoare pentru Galben.

Egwene zâmbi. „Următorul hol”.

Au sărit şi şi-au repetat strategia, inundând holul cu lumină. Nu era nimeni acolo, aşa că au mers mai departe. Următoarele două holuri erau goale. Egwene era pe cale să plece când o voce şuieră: „Copil nebun! Modelul tău este evident”.

Egwene se învârti. „Unde…”

Se întrerupse când îl văzu pe Bair. Înţeleptul în vârstă şi-a schimbat hainele şi chiar şi pielea pentru a se potrivi cu pereţii albi şi gresie. Era practic invizibilă, ghemuită într-un alcov.

— Nu ar trebui… începu Bair.

Un zid de lângă ei a explodat în afară, aruncând bucăţi de piatră. Şase femei stăteau dincolo şi au eliberat ţesături de Foc. Se părea că timpul pentru fună se terminase.

Perrin a înălţat peretele din jurul turnului Alb, coborând cu o bubuitură. Ciudaţia visului lupului a continuat; acum nu numai că simţea mirosuri ciudate, dar auzea şi sunete ciudate. Zgomote din interiorul Turnului.

A

sărit după Slayer, care a traversat terenul, apoi a alergat pe exteriorul Turnului însuşi. Perrin îl urmă, alergând în aer. Slayer rămase chiar înainte, cu geanta ter angreal legată de talie.

Perrin a creat un arc lung. O trase înapoi, îngheţând pe loc, stând pe partea laterală a Turnului. S-a slăbit, dar ucigaşul de lup a sărit în sus, apoi a căzut în Turn printr-o fereastră. Săgeata a trecut deasupra capului.

Perrin sări la fereastră, apoi intră înăuntru, Hopper sărind după el, lăsând în urmă o neclaritate. Au intrat într-un dormitor atârnat cu brocarte de albastru. Uşa s-a trântit, iar Perrin s-a aruncat după Slayer. Nu s-a obosit să deschidă uşa; l-a zdrobit cu ciocanul.

Slayer a încărcat pe un hol.

Urmează, i-a trimis Perrin lui Hopper. *Îl voi tăia*.

Lupul a alergat înainte, după Slayer. Perrin a alergat la dreapta, apoi a tăiat un hol. Se mişcă repede, pereţii trecând cu viteză pe lângă.

I-i – /\ Al/ w w p, 1” – Trecu pe lângă un hol care părea să fie plin de oameni. A

fost atât de surprins încât a încremenit, holul zguduindu-se în jurul lui.

Erau Aes Sedai şi se luptau. Holul era luminat, urme de foc zburând de la un capăt la altul. Sunetele pe care le auzise înainte nu fuseseră nişte fantome. Şi, gândi el, da…

1 1 O 1 TI *7 7 L-Z

— Egwene? întrebă Perrin.

Stătea lipită de peretele din apropiere, privind atent pe 1 1 1 1X 1 j x x xi A – I X/K

hol. Când el a vorbit, ea se întoarse spre el, cu mâinile în A

simţit că ceva îl apucă. Mintea lui a reacţionat instantaneu, totuşi, împingând aerul departe. Egwene tresări când nu reuşi să-l smulgă.

A

făcut un pas înainte. „Egwene, nu ar trebui să fii aici. Acest

loc este periculos”.

— Perrin?

— Nu ştiu cum ai ajuns aici, spuse Perrin. „Dar trebuie să pleci. Vă rog. „Cum m-ai oprit?” a cerut ea. „Ce faci aici. Ai fost cu Rand? Spune-mi unde este”.

Ea a vorbit cu o asemenea autoritate acum. Părea aproape o altă persoană, cu zeci de ani mai în vârstă decât fata pe care o cunoscuse. Perrin deschise gura să răspundă, dar Egwene îl întrerupse.

„Nu am timp pentru asta”, a spus ea.

— Îmi pare rău, Perrin. Voi reveni pentru tine”. Ea a ridicat o mână şi el a simţit că lucrurile se schimbă în jurul lui. Au apărut frânghii care îl leagă.

5 – i i – k „/ i-i 1 – * 1 1 1 1 * 1

S-a uitat în jos, amuzat. Frânghiile au alunecat liber în momentul în care s-a gândit că erau prea slăbite.

— I – I 1 – 1 1 – x – ’1 1 W/KJ

Egwene clipi, observându-i că se prăbuşesc la pământ.

Cineva a ieşit dintr-o cameră din apropiere, o femeie înaltă, cu gâtul zvelt, cu păr de corb, purtând o rochie albă şi elegantă. Ea a zâmbit, ridicând mâinile şi o lumină a apărut în faţa ei.

X TI * 7. P – i – i – i

Perrin nu avea nevoie să ştie ce face. Era un lup; el era conducătorul acestui loc. Ţesăturile erau lipsite de sens. Sia imaginat atacul femeii dor de el; ştia că aşa va fi.

O bară de lumină încinsă alb s-a tras de la femeie. Perrin ridică o mână înaintea lui şi a lui Egwene. Lumina dispăru, parcă oprită de palma lui.

Egwene se întoarse, iar peretele de deasupra femeii a izbucnit, stânca căzând. O bucată a zdrobit-o cu brutalitate

pe femeie în cap, trântind-o la pământ. Light, probabil că era moartă, după o astfel de lovitură.

E

gwene mirosea uimit. S-a învârtit spre el. „Balefire? Ai oprit balefire? Nimic nu ar trebui să poată face asta”.

— Este doar o ţesătură, spuse Perrin, întinzând mâna spre Hopper. Unde era Slayer?

l\Tii octo o tocstnra Pomn octo

— Nuesledoaioţesăluia, Peiiin, este…

— Îmi pare rău, Egwene, spuse el. „Voi vorbi mai târziu. Fii atent în acest loc. Probabil ştii deja că trebuie să fii, dar totuşi. Este mai periculos decât ştii”.

S – x *n* jiw/k 1 7 t-l r?

S-a întors şi a fugit, lăsând-o pe Egwene să pufnească. Se părea că reuşise să devină Aes Sedai. A fost bine; ea a meritat-o.

Hopper? el a trimis. *Unde eşti*?

Singurul lui răspuns a fost o trimitere bruscă – c. Iz” i i 1

terifiantă, de durere.

Gawyn a luptat pentru viaţa sa împotriva a trei umbre vii de întuneric şi oţel. L-au apăsat la maximum, lăsându-l însângerat de o jumătate de duzină de ori pe braţe şi picioare. A folosit The Cyclone Rages şi i-a apărat elementele vitale. De abia.

Picături de sânge au pătat tifonul care drapeau patul lui Egwene. Dacă adversarii lui o uciseseră deja pe Egwene, atunci au făcut un spectacol bun că au continuat să o ameninţe.

D

evenise slab şi obosit. Cizmele lui au lăsat amprente /k17” -IKT l * 1 TI 1 1

sângeroase când a păşit. Nu putea simţi durerea. Paradele lui deveneau lente. L-ar avea peste un moment sau două.

Nu a venit niciun ajutor, deşi vocea lui era răguşită din cauza ţipetelor. Prost! el a crezut. Trebuie să petreceţi mai mult timp gândindu-vă şi mai puţin timp alergând direct în pericol! Ar fi trebuit să alerteze întregul Turn.

Singurul motiv pentru care era în viaţă era pentru că cei trei aveau grijă să-l uzeze. Odată ce a căzut, acel sul dam a indicat că vor intra în furie prin Turnul Alb. Ar lua Aes Sedai complet prin surprindere. Această noapte ar putea fi un dezastru mai mare decât fusese lovitura iniţială X z –, 1

a Seanchan.

Cei trei au mers înainte.

Nu! se gândi Gawyn în timp ce unul dintre ei încerca The River Undercuts the Bank. A sărit înainte, evitându-se între două lame, balansându-şi arma. În mod uimitor, chiar a lovit şi o voce a strigat în cameră. Sânge stropit pe pământ, o formă întunecată căzând.

Ceilalţi doi au mormăit blesteme şi orice pretenţie de al epuiza a dispărut. L-au lovit, cu armele fulgerând în mijlocul unei neguri întunecate. Epuizat, Gawyn a mai primit o lovitură la umăr, sângele prelingându-i pe braţ, sub haină.

Umbre. Cum se poate aştepta ca un om să lupte împotriva umbrelor? A fost imposibil!

Acolo unde este lumină, trebuie să fie umbră…

Un ultim gând disperat îi trecu prin minte. Cu un strigăt, sări într-o parte şi smulse o pernă din patul lui Egwene. Blades tăiau aerul din jurul lui în timp ce se învârtea şi trânti perna de felinar, sufocând-o.

Cufundând camera în întuneric. Fără lumina. Fără umbre.

Egalitatea.

Întunericul uniformiza totul, iar noaptea nu se vedea culoarea. Nu putea vedea sângele de pe braţele lui, nu putea vedea umbrele negre ale duşmanilor săi sau albul patului lui Egwene. Dar îi auzea pe bărbaţi mişcându-se.

Şi-a ridicat lama pentru o lovitură disperată, folosind Humminghird Kisses the Honeyrose, prezicând unde se vor mişca Bloodknives. Nu mai era distras de figurile lor aburite, iar lovitura lui a lovit adevărat, scufundându-se în carne.

Se răsuci, smulgându-şi lama eliberată. Camera tăcu, cu excepţia căderii bărbatului pe care îl lovise. Gawyn şi-a ţinut respiraţia, bătăile inimii bătându-i în urechi. Unde a fost ultimul asasin?

Nicio lumină nu intra din camera de alături. Celark căzuse lângă uşă, blocând lumina de dedesubt.

Gawyn se simţea tremurat acum. Pierduse prea mult sânge. Dacă ar fi avut ceva de aruncat pentru a crea o distragere a atenţiei… dar nu. Mişcarea ar foşni hainele, l-ar da departe.

Aşa că, strângând din dinţi, a bătut cu piciorul şi şi-a ridicat lama pentru a-şi proteja gâtul, rugându-se Luminii ca atacul să fie scăzut.

A făcut-o, tăind adânc în partea lui. A luat-o cu un mormăit, dar imediat a lovit cu tot ce avea. Sabia lui şuieră şi cu o scurtă tragere a tăiat adevărat. A urmat un bine; un cap decapitat care sări de perete, urmat de zgomotul unui cadavru care loveşte pământul.

Gawyn s-a prăbuşit de pat, sângele curgând din partea lui. Se stingea, deşi era greu de spus în camera neluminată.

Întinse mâna acolo unde îşi amintea că era mâna lui Egwene, dar era prea slab ca să o găsească.

A lovit podeaua o clipă mai târziu. Ultimul lui gând a fost că încă nu ştia dacă era moartă sau nu.

— Mare stăpână, spuse Katerine, îngenunchind în faţa Mesaanei, nu putem găsi lucrul pe care îl descrii. Jumătate dintre femeile noastre îl caută, în timp ce cealaltă jumătate se luptă cu viermii care rezistă. Dar nu este nicăieri!”

Mesaana şi-a încrucişat braţele sub sâni în timp ce se gândea la situaţie. Cu un gând neîncetat, îi prinse spatele lui Katerine cu linii de aer. Eşecul trebuie întotdeauna pedepsit. Consecvenţa a fost cheia în toate formele de antrenament. Turnul Alb a bubuit deasupra ei, deşi ea era în siguranţă aici. Ea îşi impusese voinţa în această zonă, creând o nouă cameră sub subsoluri, sculptată ca un buzunar în piatră. Copiii care au luptat mai sus s-au crezut evident că sunt exersaţi în acest loc, dar copii au fost. Ea venea la Tel aran rhiod cu un secol înainte de închisoare. Turnul a bubuit din nou. Ea s-a gândit cu atenţie la situaţia ei. Cumva, Aes Sedai găsise un vârf de vis. Cum au localizat o asemenea comoară? Mesaana era aproape la fel de interesată să câştige controlul asupra ei precum era să-l domine pe copilul Amyrlin, Egwene al’ Vere. Abilitatea de a interzice porţile în locurile tale de refugiu… Ei bine, a fost un instrument vital, mai ales când a decis să se mişte împotriva celorlalţi Aleşi. Era mai eficient decât secţiile, protejând visele cuiva de orice intruziune şi împiedica toate formele de călătorie în interior sau în afara zonei, cu excepţia celor permise.

Cu toate acestea, cu vârful de vis în loc, nici ea nu a putut muta această bătălie cu copiii de deasupra într-o locaţie mai potrivită, atent selectată. Agravant. Dar nu, nu şi-ar permite să devină emoţionată în legătură cu situaţia.

„Întoarce-te mai sus şi concentrează-te totul pe capturarea femeii Egwene al’ Vere”, a spus Mesaana. „Ea va şti unde este dispozitivul”. Da, asta i-a fost clar acum. Ea avea să obţină două victorii cu un singur act.

„Da… Stăpână…” Katerine încă se ghemuia, cu curele de aer bătându-i pe spate. Ah, da. Mesaana făcu un semn scurt, risipind ţesătura. În timp ce făcea asta, i-a trecut prin minte un gând.

— Aşteaptă aici, o clipă, îi spuse ea lui Katerine. „Voi pune o ţesătură asupra ta…”

Perrin a apărut chiar în vârful Turnului Alb.

Slayer îl ţinu pe Hopper de gât. Lupul avea o săgeată prin lateral; sângele îi curgea pe labe. Vântul a suflat peste X. /K w – /K /K i 11 X

DTrn7Q nel QQT – irfolo qi iwnr DQC – nnn. L nocro niono slo. Xxco., pxixxzd. Xx-xso. Xxg-le-şixxxxpx-jşccxxx-xu. Luesleuielie.

„Hopper!” Perrin făcu un pas înainte. Încă simţea mintea lui Hopper, deşi era slabă.

Slayer îl ridică pe lup, ridicându-l cu uşurinţă. A ridicat un cuţit.

— Nu, spuse Perrin. „Ai ceea ce vrei. Doar pleacă”.

„Şi ce ai spus mai devreme?” întrebă Slayer. „Că ştii 1 – rx 1 *T/*”. Cil – J 1

unde aş merge şi ai urma? Vârful de vis este prea uşor de localizat pe această parte”.

L

— A aruncat degajat pe lup de pe partea Turnului.

I I HA T T T V I I – a – 1 x*” „x „i

„NU!” ţipă Perrin. A sărit pe o parte, dar Slayer a apărut lângă el, apucându-l, ridicând pumnalul. Saltul i-a aruncat

pe amândoi de pe partea Turnului, stomacul lui Perrin zvâcnind în timp ce cădeau.

A încercat să se scape, dar Slayer îl ţinea şi s-a străduit foarte mult să-i ţină pe loc. S-au scuturat o clipă, dar au continuat să cadă.

Slayer era atât de puternic. Mirosea greşit, ca stăpânire şi sânge de lup. Cuţitul i-a căutat gâtul lui Perrin şi tot ce putea face Perrin era să-şi ridice braţul pentru a bloca, gândindu-se că cămaşa lui era la fel de tare ca oţelul.

Slayer apăsă mai tare. Perrin simţi un moment de slăbiciune, rana de pe piept îi pulsa când el şi Slayer se prăbuşiră. Cuţitul i-a despicat mâneca lui Perrin şi i-a lovit X 1 7 1 7 X 7 antebraţul.

I – 7 TX – 1 1 – A Cil ţipă Perrin. Vântul era atât de puternic. Au fost doar câteva secunde. Slayer a scos cuţitul.

Hopper!

Perrin urlă şi lovi cu piciorul în Slaver, împingându-l departe, rupându-i strânsoarea. Braţul în flăcări, Perrin se răsuci în aer. Pământul se repezi asupra lor. S-a îndreptat spre alt loc şi a apărut chiar sub Hopper, prinzând lupul şi izbindu-se în pământ. Genunchii i s-au curbat; pământul din jurul lui s-a spulberat. Dar l-a coborât în siguranţă pe Hopper.

O săgeată neagră ieşi din cer şi străpunse spatele lui Hopper, trecând până la capăt prin lup şi lovindu-l pe Perrin în coapsa lui, care era îndoită la genunchi chiar sub lup.

strigă Perrin, simţindu-şi propria durere amestecându-se cu o apăsare bruscă de agonie din partea lui Hopper. Mintea lupului se stingea.

„Nu!” a trimis Perrin, cu ochii umezi de lacrimi.

Tânărul Taur... Hopper a trimis.

Perrin a încercat să se scape, dar mintea îi era neclară. O altă săgeată avea să cadă în curând. El ştia asta. A reuşit L” Y 1 „TI 11 7 – L I 1 1 să se rostogolească din drum când a lovit pământul, dar piciorul nu mai funcţiona, iar Hopper era atât de greu. Perrin s-a aruncat la pământ, lăsând lupul, rostogolindu-se.

Slaver ateriza la mică distanţă, cu arcul negru lung şi rău în mână. „La revedere, Aybara”. Slayer ridică arcul. „Se pare că omor cinci lupi astăzi”.

Perrin ridică privirea la săgeată. Totul era neclar.

Nu pot să-l părăsesc pe Faile. Nu pot să-l părăsesc pe Hopper.

Nu voi!

Când Slayer a eliberat, Perrin şi-a imaginat cu disperare puternic, nu leşin. Şi-a simţit inima că devenind din nou sănătoasă, venele i se umpluse de energie. A strigat, cu capul limpede suficient pentru a se face să dispară şi să apară stând în spatele lui Slayer.

x i 7 w A t – A

A legănat cu ciocanul.

cil 1 – 1 I „11 I 1 I 1

Slayer s-a întors dezinvolt şi l-a blocat cu braţul, care era enorm de puternic. Perrin a căzut într-un genunchi, durerea din picior încă acolo. Gâfâi.

„Nu te poţi vindeca singur”, a spus Slayer. „Există modalităţi, dar pur şi simplu să-ţi imaginezi bine nu funcţionează. Se pare că ţi-ai dat seama cum să-ţi reumple sângele, totuşi, ceea ce este util”. Perrin a mirosit ceva. Teroare. A fost al lui?

Nu. Nu, acolo. În spatele Slayer era o uşă deschisă în Turnul Alb. Înăuntru era întuneric. Nu doar umbră, întuneric.

Perrin făcuse suficientă practică cu Hopper ca să recunoască ce era.

Un coşmar.

În timp ce Slayer deschise gura să spună ceva, Perrin mârâi şi-şi aruncă toată greutatea înainte, lovindu-l pe Slayer, piciorul ţipând de durere.

S-au prăbuşit direct în întunericul coşmarului.

de răni

Puse de foc fulgeră prin holurile întunecate ale Turnului Alb, lăsând dâre de fum care se încolăceau în aer, groase şi înţepătoare. Oamenii ţipau şi ţipau şi înjurău. Zidurile s-au cutremurat când exploziile i-au luat; aşchii şi bucăţi de piatră au împroşcat ţesături de aer create pentru y, X X X

protecţie.

X A 7 1 1 – 1 1 i l – 11

Acolo. Egwene a observat un loc în care mai multe surori negre aruncau foc pe hol. Evanellein era acolo.

Egwene s-a trimis în camera de lângă cea în care stăteau ei; îi auzea de cealaltă parte a zidului. Ea şi-a deschis mâinile şi a eliberat o explozie puternică de Pământ şi Foc direct spre perete, suflând-o spre exterior.

Femeile de dincolo s-au împiedicat şi au căzut, Evanellein prăbuşindu-se, însângerată. Cealaltă femeie a fost suficient de rapidă pentru a se îndepărta.

E

gwene a verificat să vadă că Evanellein era moartă. Ea a fost. Egwene dădu din cap cu satisfacţie; Evanellein era unul dintre cei pe care fusese cel mai dornic să-i găsească. Acum, dacă ar fi putut să o dea de urmă pe Katerine sau Alviarin.

Canalizare. În spatele ei. Egwene s-a aruncat la pământ în

timp ce o explozie de Foc i-a stropit capul. Mesaana, pânză neagră care se învârte în jurul ei. Egwene strânse din dinţi şi s-a îndepărtat. Nu îndrăznea să o înfrunte direct fe femeie.

Egwene a apărut într-o cameră de depozitare nu departe, apoi s-a împiedicat când o explozie a zguduit zona. Ea flutură cu mâna, făcând o fereastră în uşă şi o văzu pe Amys trecând pe lângă. Înţeleptul purta ca dinsor şi purta suliţe. Umărul îi sângera şi se înnegri. O altă explozie a lovit lângă ea, dar ea a dispărut. Acea suflare făcu aerul de afară să se înăbuşe, topind fereastra lui Egwene şi forţând-o să se dă înapoi.

Cercetările lui Sacrin fuseseră corecte. În ciuda bătăliei deschise, Mesaana nu fugise şi nu se ascunsese, aşa cum ar fi putut Moghedien. Poate că era încrezătoare. F Poate că era speriată; probabil, avea nevoie de moartea lui Egwene pentru a dovedi o victorie înaintea celui întunecat.

Egwene trase adânc aer în piept şi se pregăti să se întoarcă la luptă. Ea a ezitat, însă, gândindu-se fa apariţia lui Perrin. Se comportase ca şi cum ea ar fi fost o novice. Cum devenise atât de încrezător, atât de puternic? Ea nu fusese surprinsă de lucrurile pe care le făcuse el, ci de faptul că el fusese cel care le făcuse.

Apariţia lui a fost o lecţie. Egwene trebuia să fie foarte atentă să nu se bazeze pe ţesăturile ei. Bair nu putea canaliza, dar era la fel de eficientă ca ceilalţi. Cu toate acestea, se părea că pentru unele lucruri, ţesăturile erau mai bune. Suflarea zidului spre exterior, de exemplu, părea mai uşoară cu o ţesătură decât imaginându-l, unde să-şi impună voinţa pe o suprafaţă atât de mare şi groasă ar fi fost dificil.

Era Aes Sedai şi era o Visătoare. A trebuit să le folosească pe amândouă. Egwene s-a trimis cu precauţie înapoi în camera în care o văzuse pe Mesaana. Era gol, deşi zidul era încă moloz. Din dreapta se auziră explozii, iar Egwene se uită în jur. Bile de foc zburau înainte şi înapoi în acea direcţie, ţesături zburând în aer.

Egwene s-a trimis în spatele unuia dintre grupurile de luptă şi a creat un cilindru gros de sticlă în jurul ei pentru protecţie. Turnul a fost spart şi cicatrice aici, zidurile mocnind. Egwene a văzut o siluetă aplecată lângă o porţiune de moloz, îmbrăcată într-o rochie albastră.

Nicola? gândi Egwene cu furie. Cum a ajuns ea aici? Am crezut că pot avea încredere în ea acum! Fata proastă trebuie să fi primit un vis ter angreal de la unul dintre ceilalţi care se treziseră.

Egwene s-a pregătit să sară peste şi să o trimită pe fata, dar pământul s-a rupt brusc sub Nicola, focul arzând. Nicola ţipă în timp ce era aruncată în aer, bucăţi de piatră topită stropind în jurul ei.

strigă Egwene, trimiţându-se acolo, imaginându-şi un zid puternic de piatră sub Nicola. Fata a căzut şi a aterizat pe ea, însângerată, cu ochii nevăzuţi – Egwene a înjurat, îngenuncheat. Fata nu respira.

„Nu!” spuse Egwene.

„Egwene al’ Vere! Ai grijă!” vocea Melainei.

Egwene se întoarse alarmată cana lângă ea apăru un zid, făcut din granit gros, blocând mai multe rafale de foc care veniseră din spate, Melaine apăru lângă Egwene, îmbrăcată în negru, cu pielea întunecată. Se ascunsese în 1 1 /V i i k „/ X

umbră lângă hol.

Locul ăsta devine prea periculos pentru tine, spuse Melaine. „Lasă pe noi”. Egwene se uită în jos. Cadavrul lui Nicola a dispărut. Copil nebun! Ea a căutat în jurul zidului să vadă două surori negre – AMarm şi Ramola – stand spate la „spate şi trimiţând ţesături distructive în direcţii diferite. În spatele lor era o cameră. Egwene putea să facă aşa cum a făcut de mai multe ori înainte, sărind în cameră, distrugând peretele şi lovindu-i pe cei doi…

k” / „xi 7 T” > * ** 1 i w * 1 1

Copil nebun, spusese Bair, tiparul tău este evident.

Asta a vrut Mesaana să facă. Cele două surori negre erau momeală.

Egwene a sărit în cameră, dar a pus-o cu spatele la perete. Şi-a golit mintea, aşteptând, încordată.

Mesaana a apărut ca înainte. Acea pânză neagră învolburată era impresionantă, dar era şi o prostie. A fost nevoie de gândire pentru a menţine. Egwene se uită în ochii surprinşi ai femeii şi văzu ţesăturile pe care femeia le w – X 7 f f X

pregătise.

x „a i 1 * /V 1 – T-1” I

Acestea nu mă vor lovi, se gândi Egwene, încrezătoare. Turnul Alb era al ei. Mesaana şi slujitorii ei invadaseră, ucigându-i pe Nicola, Shevan şi Carlinya.

k” /T AT X – i – i 7 1 1 i – 11*

Weaves a ţâşnit înainte, dar s-au aplecat în jurul lui E

gwene. Într-o clipă, Egwene purta hainele unui înţelept. B

luză albă, fustă maro, şal pe umeri. Şi-a imaginat o suliţă în mână, o suliţă Aiel, şi a aruncat-o cu o mişcare precisă.

Suliţa a străpuns ţesăturile Focului şi Aerului, zdrobindu-le, apoi a lovit ceva gros. Un zid de Aer înainte de Mesaana.

Egwene a refuzat să-i permită. Zidul acela nu era aici. Nu a existat.

Lancea a încetat să încetinească şi a sărit înainte, luându-l pe Mesaana în gât. Ochii femeii s-au deschis larg şi s-a prăbuşit pe spate, sângele curgând din rană. Fâşiile negre care se învârteau în jurul ei au dispărut complet, la fel ca şi rochia. Deci fusese o ţesătură. Faţa întunecată a lui K/T 7 w J X? 7 7

Mesaană s-a transformat în cea a…

Katerine? Egwene se încruntă. Mesaana fusese Katerine tot timpul? Dar ea a fost neagră şi a fugit din Turn. Ea nu rămăsese, iar asta însemna… Nu, se gândi Egwene, am fost luat. Ea este o… În acel moment, Egwene a simţit că ceva i se pocneşte în jurul gâtului. Ceva rece şi metalic, ceva familiar şi terifiant. Sursa a fugit de ea într-o clipă, pentru că nu mai era autorizată să o ţină.

Se învârtea îngrozită. Lângă ea stătea o femeie cu părul închis până la bărbie şi cu ochi albaştri adânci. Nu părea foarte impunătoare, dar era foarte puternică în Putere. Şi încheietura ei ţinea o brăţară, legată printr-o lesă de banda din jurul gâtului lui Egwene.

Un a dam.

— Excelent, spuse Mesaana. „Sunteţi copii atât de nestăpâniţi”. Ea clacă limba în semn de dezaprobare. Într-o clipă, ea s-a mutat în altă parte, luând-o pe Egwene cu ea. O cameră fără ferestre, care arată ca şi cum ar fi fost tăiată direct din piatră. Nu era nici măcar o uşă.

Alviarin a aşteptat aici, purtând o rochie albă şi roşie. Femeia îngenunche imediat în faţa Mesaanei, deşi îi cruţa o privire mulţumită lui Egwene.

Egwene abia observă. Stătea în picioare, ţeapănă, un val

de gânduri panicate inundându-i mintea. A fost din nou prinsă în capcană! Ea nu putea suporta. Ea ar muri înainte să permită să se întâmple asta. Imaginile i-au fulgerat în cap. Prins într-o cameră, incapabil să se mişte mai mult de câţiva metri fără a fi depăşit de a dam. Tratat ca un animal, un sentiment târâtor pe care în cele din urmă s-ar rupe, va deveni în cele din urmă exact ceea ce şi-au dorit ei să fie.

Oh, Lumină. Nu putea suferi din nou asta. Nu asta.

„Spune-le celor de mai sus să se retragă”, îi spunea Mesaana lui Alviarin, cu vocea ei calmă. Egwene abia înregistra cuvintele. „Sunt nişte proşti, iar prezentarea lor aici a fost jalnică. Se vor aplica pedepse”.

Aşa fusese capturat Moghedien de Nynaeve şi Elayne. A fost ţinută captivă, forţată să facă ceea ce au cerut. Egwene ar suferi la fel! Într-adevăr, Mesaana ar folosi probabil Compulsion asupra ei. Turnul Alb ar fi pe deplin în X * „1 TK w w J* X X X

mâinile celor Părăsiţi.

Emoţiile au urcat. Egwene s-a trezit zgâriindu-se de guler, ceea ce a primit o privire amuzată din partea Mesaana, când Alviarin a dispărut pentru a-i transmite ordinul.

Acest lucru nu se putea întâmpla. A fost un coşmar. A-Tu eşti Aes Sedai. O bucată liniştită din ea şopti cuvintele, dar, cu toată moliciunea lor, erau puternice. Şi erau adânc în ea. Vocea era mai profundă decât teroarea şi frica.

— Acum, spuse Mesaana. „Vom vorbi despre vârful de vis. Unde as putea să-l găsesc?”

Un Aes Sedai este calm, un Aes Sedai este control, indiferent de situaţie. Egwene îşi coborî mâinile de pe guler. Nu trecuse prin teste şi nu plănuise să o facă. Dar dacă ar fi făcut-o, şi dacă ar fi fost forţată să se confrunte cu o astfel

de situaţie? S-ar fi rupt? S-a dovedit nedemnă de mantaua pe care pretindea că o poartă?

„Nu vorbesc, înţeleg”, a spus Mesaana. „Ei bine, asta poate fi schimbat. Acestea a dam. Dispozitive atât de frumoase. Semirhage a fost atât de încântător de minunată în a le aduce în atenţie, chiar dacă a făcut-o accidental. Păcat că a murit înainte de a-i putea pune unul pe gât”.

Durerea a străbătut corpul lui Egwene, ca focul sub pielea ei. Ochii i se lăcrimară din cauza asta.

Dar mai suferise dureri şi râse în timp ce era bătută. Fusese captivă înainte, chiar în Turnul Alb, iar captivitatea nu o oprise.

Dar asta e diferit! Cea mai mare parte a ei era îngrozită. Acesta este a dam! Nu pot rezista!

O Aes Sedai trebuie, răspunse partea liniştită a ei. O Aes Sedai poate suferi toate lucrurile, pentru că numai atunci poate fi cu adevărat o slugă a tuturor.

— Acum, spuse Mesaana. „Spune-mi unde ai ascuns dispozitivul”.

Egwene şi-a controlat frica. Nu a fost uşor. Uşoară, dar a fost greu! Dar ea a făcut-o. Faţa ei a devenit calmă. Ea l-a sfidat pe a dam nu i-a dat putere asupra ei.

„A *JT X*. V /K X.

— J – I.X. V – I – 1. V

Mesaana ezită, încruntat. Ea scutură lesa şi mai multă durere o inundă pe Egwene.

Ea a făcut-o să dispară.

— Îmi vine prin minte, Mesaana, spuse Egwene calm, că Moghedien a făcut o greşeală. Ea a acceptat a dam!”

„Ce eşti tu”.

T 7 1 1 illlll-il

„În acest loc, un a dam este la fel de lipsit de sens precum ţesăturile pe care le împiedică”, a spus Egwene. „Este doar o bucată de metal. Şi te va opri doar dacă accepţi că o va face”. A’dam s-a descuiat şi a căzut eliberat de gâtul ei.

Mesaana îi aruncă o privire în timp ce cădea la pământ cu un inel metalic. Faţa ei deveni nemişcată, apoi se răcea când ridică privirea spre Egwene. Impresionant, ea nu a intrat în panică. Îşi încrucişă braţele, cu ochii impasibili.

— T t X *f* fi X

„Deci, ai exersat aici”.

Egwene îi întâlni privirea.

„Eşti încă un copil”, a spus Mesaana. „Crezi că mă poţi /V – 7 f k I – 1 1 J /v I-J-I 11 11” * 1 J 1 /K. – w învinge? aţi umblat în TeFaran rmod mai mult decât vă puteţi imagina. Ce eşti, douăzeci de ani?”

— Eu sunt Amyrlinul, spuse Egwene.

„O Amyrlin pentru copii”.

„Un Amyrlin la un Turn care a rezistat de mii de ani”, a spus Egwene. „Mii de ani de necazuri şi haos. Cu toate acestea, cea mai mare parte a vieţii tale, ai trăit într-o perioadă de pace, nu de ceartă. Curios, că ar trebui să te crezi atât de puternic când o mare parte din viaţa ta a fost atât de uşoară”.

„Uşor?” spuse Mesaana. „Nu ştii nimic”.

Niciunul nu i-a rupt privirea. Egwene a simţit ceva apăsat asupra ei, aşa cum fusese înainte. Voinţa Mesaanei, cerându-i supunerea, cererea ei. O încercare de a folosi Tel aran rhiod pentru a schimba chiar modul în care gândea Egwene.

Mesaana era puternică. Dar puterea în acest loc era o chestiune de perspectivă. Voinţa lui Mesaană a apăsat

asupra ei. Dar Egwene îl învinsese pe a dam. Ar putea rezista la asta.

— Te vei îndoi, spuse Mesaana încet.

„Te înşeli”, a răspuns Egwene, cu vocea încordată. „Nu este vorba despre mine. Egwene al’ Vere este un copil. Dar Amyrlin nu este. Poate că sunt tânăr, dar Seatul este vechi”.

Nicio femeie nu a privit în altă parte. Egwene a început să se împingă înapoi, să ceară ca Mesaana să se plece în faţa ei, în faţa lui Amyrlin. Aerul începu să se simtă greu în jurul lor, iar când Egwene îl inspiră, părea cumva gros.

„Vârsta este irelevantă”, a spus Egwene. „Într-o anumită măsură, chiar şi experienţa este irelevantă. Acest loc este despre ceea ce este o persoană. Amyrlin este Turnul Alb, iar Turnul Alb nu se va îndoi. Te sfidează pe tine, Mesaana, şi minciunile tale”.

Două femei. Privirile se potriveau. Egwene nu mai respira. Nu avea nevoie să respire. Totul era concentrat pe TV *JT* T – 4 14 i 1 1 T *

Mesaana. Transpiraţia se prelingea pe tâmplele lui Egwene, fiecare muşchi al corpului ei încordat în timp ce se împingea înapoi împotriva voinţei lui Mesaană.

Şi Egwene ştia că această femeie, această creatură, era o insectă nesemnificativă care se împingea împotriva unui munte enorm. Muntele acela nu s-ar mişca. Într-adevăr, împingeţi-l prea tare şi…

Ceva s-a rupt, încet, în cameră.

Egwene inspiră cu o gâfâială când aerul reveni la normal. Mesaana a căzut ca o păpuşă făcută din fâşii de pânză. Ea a lovit pământul cu ochii încă deschişi şi un pic de scuipat i-a picurat din colţul gurii.

— I w w 7. W k „z – 1 – /K /K

Egwene se aşează, năucită, inspirând şi expirând în gâfâieli. Se uită în lateral, unde a dam zăcea aruncat. A dispărut. Apoi se uită înapoi la Mesaana, care zăcea în grămada. Pieptul ei încă se ridică şi se cobora, dar se uita cu ochi nevăzători.

Egwene a rămas întinsă pentru un moment lung, recuperându-se înainte de a se ridica şi a îmbrăţişa Sursa. Ea a ţesut linii de Aer pentru a-i ridica pe Forsaken care nu răspundea, apoi s-a mutat pe ea şi pe femeie înapoi la etajele superioare ale Turnului.

Femeile se întoarseră spre ea tresărind. Holul de aici era presărat cu moloz, dar toţi cei pe care i-a văzut Egwene erau unul de-al ei. Înţelepţii, învârtindu-se pe ea. Nynaeve scot printre nişte moloz. Siuan şi Leane, aceasta din urmă având mai multe tăieturi înnegrite pe faţă, dar arătând puternică.

— Mamă, spuse Siuan uşurat. „Ne-am temut…”

11 z-l – JrAII/KJlv A/Îl* – 1 1

„Cine este?” întrebă Melaine, apropiindu-se de Mesaana, atârnând moale de ţesăturile Air şi privind în pământ. Femeia gutura deodată, ca un copil, cu ochii care priveau un pic de foc arzând pe rămăşiţele unei tapiserii.

— Ea este, spuse Egwene, obosită. „Mesaana”.

Melaine se întoarse spre Egwene, cu ochii mari de surprindere.

„Uşoară!” exclamă Leane. „Ce ai făcut?”

7 A 4 I I *A* – I – I → – J *A* 1

— Am mai văzut asta înainte, spuse Bair, inspectând femeia. „Sammana, un visător înţelept din tinereţea mea. Ea a întâlnit ceva în vis care i-a frânt minţile”. Ea a ezitat.

„Şi-a petrecut restul zilelor în lumea trează salivând şi avea nevoie de lenjeria ei schimbată. Nu a mai vorbit niciodată, cel puţin nimic mai mult decât cuvintele unui bebeluş care abia poate merge”.

— Poate că este timpul să nu te mai gândim la tine ca la un ucenic, Egwene al’ Vere, spuse Amys.

AT X/K-l U 11* v/K

Nynaeve stătea cu mâinile pe solduri, părând impresionată, dar încă agăţată de Sursă. Împletitura ei era din nou de lungime completă în vis.

— Ceilalţi au plecat, spuse ea.

„Mesaana le-a ordonat să fugă”, a spus Egwene.

„Nu ar fi putut merge departe”, a spus Siuan. „Acea cupola este încă acolo”.

— Da, spuse Bair. „Dar este timpul ca această bătălie să se încheie. Inamicul a fost învins. Vom vorbi din nou, Egwene al’ Vere.

Egwene dădu din cap. „Sunt de acord cu ambele puncte. Bair, Amys, Melaine, vă mulţumesc pentru ajutorul atât de necesar. Ai câştigat mult îi în asta şi îţi sunt dator”.

Melaine i-a privit pe cei Părăsiţi în timp ce Egwene s-a ieşit din vis. „Cred că noi, şi lumea insă-şi, suntem datori cu tine, Egwene al’ Vere”.

Ceilalţi au dat din cap şi, în timp ce Egwene a dispărut din Tel aran rhiod, a auzit-o pe Bair murmurând: „Păcat că nu s-a întors la noi”.

Perrin a alergat printre mulţimi de oameni îngroziţi, într-un oraş în flăcări. Tar Valon. În flăcări! Chiar pietrele au ars, cerul de un roşu intens. Pământul tremura, ca un dolar rănit care dă cu piciorul în timp ce un leopard îşi sângera gâtul. Perrin s-a împiedicat când o prăpastie se deschise în faţa

lui, flăcările arzând în sus, înţepătându-i 222 1 1 w 1 7 1 7 X firele de păr de pe braţe.

Z-\ X – XJJ7/K1

Oamenii au ţipat când unii au căzut în groaznica ruptură, ardând în nimic. Corpurile au împânzit brusc pământul. În dreapta lui, o clădire frumoasă, cu ferestre arcuite, a început să se topească, stanca devenind lichidă, lava sângerând dintre pietre şi din deschideri.

P

emn se ridică în picioare. Nu e adevărat.

„Tarmon Gai don!” au strigat oamenii. „Ultima bătălie a venit! Se încheie! Lumină, se termină!”

Perrin se împiedică, trăgându-se de o bucată de piatră, încercând să stea în picioare. Braţul îl durea şi degetele nu îl strângeau, dar cea mai gravă rană era în picior, acolo unde lovise săgeata. Pantalonii şi haina îi erau ude de sânge, iar parfumul propriei sale terori era puternic în nas.

Ştia că acest coşmar nu era real. Şi totuşi, cum să nu – j* îi 7. T\ i7 7 11

simţi groaza? Spre vest, Dragonmount erupea, penele de fum furios plutind pe cer. Întregul munte părea în flăcări, rauri roşii curgându-i pe maluri. Perrin îl simţea tremurând, murind. Clădirile au crăpat, au tremurat, s-au topit, s-au spulberat. Oameni au murit, zdrobiţi de pietre sau arşi până la moarte.

KT7 KT 222 w îi w i 1 1 * – 11*

Nu. Nu ar fi atras înăuntru. Pământul din jurul lui s-a schimbat de la pavaj spart la plăci ingrmte; intrarea servitorilor în Turnul Alb. Perrin se forţa să se ridice, creând un toiag pe care să-l folosească în şchiopătare.

El nu a distrus coşmarul; trebuia să-l găsească pe (-*y* 1 T 1

– TI

Slayer. În acest loc groaznic, Perrin ar putea câştiga un avantaj. Slayer era foarte practicat în Tel aran rhiod, dar poate – dacă Perrin avea noroc de partea lui – omul era suficient de priceput pentru a evita coşmarurile din trecut. Poate că ar fi uimit de acesta, luat în seamă.

Fără tragere de inimă, Perrin şi-a slăbit hotărârea, lăsându-se atras de coşmar. Slayer ar fi aproape. Perrin traversă strada împleticindu-se, rămânând departe de clădire, cu lava fierbinte de la ferestre. Era greu să nu cedeze în faţa ţipetelor de groază şi durere. Apelurile la ajutor.

Acolo, se gândi Perrin, ajungând pe o alee. Slayer stătea înăuntru, cu capul plecat, cu mâna pe un perete. Pământul de lângă bărbat s-a terminat într-o ruptură, magmă fierbinte în partea de jos. Oamenii s-au agăţat de marginea golului, ţipând. Slayer i-a ignorat. Acolo „unde mâna lui a atins peretele, acesta a început să se schimbe din cărămidă văruită în piatra cenuşie a interiorului Turnului Alb.

Ter angrealul încă atârna de talia lui Slayer. Perrin a trebuit să se mişte repede… Zidul se topeşte din cauza căldurii, se gândi Perrin, concentrându-se asupra peretelui de lângă Slayer. Era mai uşor, aici, să schimbi astfel de lucruri – a jucat în lumea creată de coşmar.

Z-l 1 1 li l /v 1 – /v 7 /v – /v l – Slayer blestemă, trăgându-şi mâna înapoi, în timp ce peretele devenea roşie. Pământul de sub el a bubuit, iar ochii i s-au deschis larg alarmaţi. Se învârti în timp ce „o ruptură se deschise lângă el, proiectată acolo de Perrin. În acel moment, Perrin a văzut că Slayer credea – doar pentru o fracţiune de secţiune – că coşmarul era real. Slayer s-a îndepărtat de ruptură, ridicând o mână împotriva căldurii, crezând că este real.

Slayer a dispărut cât ai clipi, apărând alături de cei care atârnau deasupra rupturii. Coşmarul l-a încorporat, sugându-l în capriciile sale, făcându-l să joace un rol în t terorile sale. Aproape că l-a luat şi pe Perrin. Se simţi clătinat, aproape răspunzând la căldură. Dar nu. Hopper era pe moarte. Nu ar da greş!

Perrin se imagina ca fiind altcineva. Azi al' Thone, unul dintre oamenii de la Two Rivers. Perrin s-a îmbrăcat în haine ca cele pe care le văzuse pe stradă, o vestă şi o cămaşă albă, pantaloni mai buni decât ar purta orice bărbat când lucra în Emond's Field. Acest pas a fost aproape prea mult pentru el. Inima îi bătea mai repede şi să împiedicat în timp ce pământul bubuia. Dacă s-ar lăsa complet prins de coşmar, ar ajunge ca Slayer.

Nu, îşi spuse Perrin, forţându-se să-şi păstreze în inima amintirea lui Faile. Casa lui. Faţa lui s-ar putea schimba, lumea s-ar putea să tremure, dar asta era încă acasă.

A alergat la marginea rupturii, deasupra căldurii, comportându-se ca şi cum ar fi fost doar o altă parte a coşmarului. A ţipat îngrozit, întinzându-se să-i ajute pe cei care căzeau. Deşi a întins mâna către altcineva, Slayer a înjurat şi l-a prins de braţ, folosindu-l pentru a se ridica în sus.

Şi în timp ce trecea, Perrin apucă ter angrealul. Slayer se tară peste el, ajungând la siguranţa relativă a aleii. Pe ascuns, Perrin a făcut un cuţit în cealaltă mană.

Al w A A – 1 7 T T 1 * *JJ* r-7

— Arde-mă, mârâi Slayer. „Urăsc aceste lucruri". Zona din jurul lor s-a schimbat brusc în plăci.

Perrin se ridică, ţinând un toiag pentru a se stabili şi încercând să pară îngrozit – nu era greu. A început să se

împiedice de Slayer. În acel moment, Bărbatul cu fata dură a privit în jos şi l-a văzut pe ter angreal din Perrin’s Angers.

Ochii i s-au deschis larg. Perrin îşi trânti mana înainte, înfipand cuţitul în stomacul lui Slayer. Bărbatul tipă, trântind înapoi, cu mana la burtă. Sângele i-a înmuiat degetele.

L” / 1 1 * 1 * – Z-1 1 1 A – 11*

Slayer strânse din dinţi. Coşmarul se aplecă în jurul lui. A W * 1 v/K7 *7 A* 1 1 X 1 j

Avea să izbucnească în curând. Slayer se îndreptă, coborându-şi mâna însângerată, cu ochii aprinşi de furie.

Perrin se simţea nesigur în picioare, chiar şi cu toiagul. Fusese rănit atât de grav. Pământul tremura. O ruptură s-a deschis în pământ lângă el, aburind de căldură şi lavă, ca…

Începu Perrin. Ca Dragonmount. Se uită în jos la ter angrealul din degetele lui. Visele de frică ale oamenilor sunt puternice. Vocea lui Hopper şopti în mintea lui Perrin. Atât de tare…

În timp ce Slayer înainta spre el, Perrin strânse din dinţi şi aruncă ter angrealul în răul de lavă.

7 11 îl T III 1 – k „/1 – 1 A – 11*

„Nu!” Slayer tipă, realitatea revenind în jurul lui. Coşmarul a izbucnit, ultimele sale vestigii dispărând. Perrin rămase în genunchi pe podeaua rece din gresie a unui hol mic.

La mică distanţă în dreapta lui, un bulgăre de metal topit zăcea pe pământ. Perrin zâmbi.

La fel ca Slayer, ter angrealul era aici din lumea reală. Şi ca o persoană, ar putea fi spart şi distrus aici. Deasupra lor, cupola violet dispăruse.

Slayer mârâi, apoi făcu un pas înainte şi lovi lui Perrin cu un picior în stomac. Rana din piept i se fulgeră. A urmat o

altă lovitură. Perrin ameţea.

Du-te, *Young Bull*, a trimis Hopper, cu vocea lui atât de slabă. *Fugi*.

Nu te pot lăsa!

Şi totuşi… trebuie să te părăsesc.

Nu!

Ţi-ai găsit răspunsul. *Căutaţi Boundless*. *El va… explica… acel răspuns*.

Perrin clipi printre lacrimi când o altă lovitură a aterizat. A ţipat, zdrenţuit, când trimiterea lui Hopper – atât de reconfortantă, atât de familiară – i-a dispărut din minte.

Plecat.

Perrin ţipă de suferinţă. Vocea zdrenţuită, ochii pătaţi de lacrimi, Perrin s-a hotărât să iasă din visul lupului şi să plece. Fugind ca un laş total.

Egwene se trezi cu un oftat. Cu ochii încă închişi, ea inspiră. Lupta cu Mesaana n lăsase mintea încordată – într-adevăr, avea o durere de cap despicată. Acolo fusese aproape învinsă. Planurile ei funcţionaseră, dar greutatea a ceea ce se întâmplase a lăsat-o să se simtă contemplativă, chiar şi puţin copleşită.

Cu toate acestea, fusese o mare victorie. Va trebui să facă o căutare în Turnul Alb şi să o găsească pe femeia care, când era trezită, avea acum o minte de copil. Ea ştia, cumva, că asta nu era ceva din care Mesaana avea să-şi revină. Ştia asta chiar înainte ca Bair să-şi rostească cuvintele.

Egwene deschise ochii într-o cameră confortabilă întunecată, făcând planuri să adune Sala şi să explice de ce Shevan şi Carlinya nu s-ar trezi niciodată.

Pregătise o clipă să-i plângă în timp ce se ridică. Le

explicase pericolele, dar totuşi simţea ca şi cum le-ar fi eşuat. Şi Nicola, încercând mereu să meargă mai repede decât ar trebui. Ea nu ar fi trebuit să fie acofo. E… Egwene ezită. Ce era acel miros? Nu lăsase ea o lampă aprinsă? Trebuie să se fi stins. Egwene a îmbrăţişat Sursa şi a ţesut o minge de lumină care să atârne deasupra mâinii ei. A fost uluită de scena pe care a dezvăluit-o.

Perdelele translucide ale patului ei fuseseră stropite cu sânge roşu şi cinci cadavre împânzeau podeaua. Trei erau în negru. Unul era un tânăr necunoscut în tabardul Gărzii Turnului. Ultimul purta o haină fină albă şi roşie şi pantaloni.

Gawyn!

Egwene se aruncă din pat şi îngenunche lângă el, ignorând durerea de cap. Respira încet şi avea o rană căscată în lateral. Ea a împletit Pământul, Spiritul şi Aerul într-o Vindecare, dar era departe de a fi talentată în acest domeniu. Ea a lucrat, în panică. O parte din culoarea lui i-a revenit şi rănile au început să se închidă, dar ea nu a putut face suficient.

„Ajutor!” a strigat ea. „Amyrlinul are nevoie de ajutor!” awvn se agită.

— Egwene, şopti el, cu ochii deschişi.

— Taci, Gawyn. O să fii bine. Ajutor! Pentru Amyrlin!” „Tu… nu ai lăsat suficiente lumini aprinse”, şopti el. „Ce?”

„Mesajul pe care l-am trimis…”

„Nu am primit niciodată un mesaj”, a spus ea. „Fii liniştit. Ajutor!”

„Nimeni nu este aproape. Am ţipat. Lămpile… este bine… nu ai… El zâmbi uluit. „Te iubesc”.

— Stai liniştit, spuse ea. Uşoară! Ea plângea.

— Asasinii nu au fost părăsiţii tăi, totuşi, spuse el, cu

cuvintele slăbite. „Am avut dreptate”.

Şi el fusese; care erau acele uniforme negre necunoscute? Seanchan?

Ar trebui să fiu mort, şi-a dat seama ea. Dacă Gawyn nu i-ar fi oprit pe aceşti asasini, ar fi fost ucisă în somn şi ar fi dispărut din Tel aran rhiod. Ea nu l-ar fi ucis niciodată pe Mesaana.

Dintr-odată, se simţi o proastă, orice sentiment de – i îi ou-nnrQ miii-co minrdor vicijri-va. UjL cum.u. se-c-XXXXUl-L.

„Îmi pare rău”, a spus Gawyn închizând ochii, „pentru că nu te-am ascultat”. El aluneca.

— E în regulă, Gawyn, spuse ea, îndepărtând lacrimile. „Te voi lega acum. Este singura cale”.

Strânsoarea lui de braţul ei a devenit puţin mai fermă. „Nu. Nu decât dacă... vrei...”

— Prostule, spuse ea, pregătind ţesăturile. „Bineînţeles că te vreau ca gardian al meu. Am mereu”.

„Jură”.

„Jur. Jur că te vreau ca gardian al meu şi ca soţ al meu, şi-a sprijinit mâna pe fruntea lui şi a pus ţesătura asupra X X *f* X *f* X

1 IIT1 1 II

lui. „Te iubesc”.

Gâfâi. Deodată, ea îi simţi emoţiile şi durerea, ca şi cum şi ale ei. Şi, în schimb, ştia că el putea simţi adevărul cuvintelor ei.

Perrin deschise ochii şi trase adânc aer în piept. Plângea. Au plâns oamenii în somn când au visat vise normale?

„Lumina să fie lăudată”, a spus Faile. El a deschis ochii şi a descoperit că ea îngenunchea lângă el, la fel ca altcineva. Măsuri?

Aes Sedai a prins capul lui Perrin în mâinile ei, iar Perrin a simţit că frigul de gheaţă al unei Vindecări îl străbate. Rănile din picior şi pe piept s-au închis.

„Am încercat să te vindecăm în timp ce dormeai”, a spus Faile, legănând capul lui Perrin în poală. „Dar Edarra ne-a oprit”.

„Nu este de făcut. Oricum nu ar funcţiona”. Asta era zz

T 1 1 1 1 * – 1 T-11 1

vocea înţeleptului. Perrin o auzea undeva în cort. El clipi din ochi. S-a întins pe paletul său. Afară era întuneric.

A

trecut mai mult de o oră”, a spus el. „Ar fi trebuit să pleci până acum”.

— Taci, spuse Faile. „Gateway-urile funcţionează din nou şi aproape toată lumea a terminat. Au mai rămas doar câteva mii de soldaţi – cei mai mulţi oameni din Aiel şi Two Rivers. Crezi că ei vor pleca, crezi că eu aş pleca, fără tine?

Se ridică, ştergându-şi fruntea. Era umed de sudoare. A încercat să o facă să dispară, aşa cum a făcut în visul lupului. A eşuat, desigur. Edarra stătea lângă peretele îndepărtat, în spatele lui. Ea îl privi cu o privire măsurătoare.

Se întoarse către Faile. „Trebuie să scăpăm”, a spus el, cu vocea zdrenţuită. „Slayer nu va lucra singur. Va fi o capcană, probabil o armată. Cineva cu o armată. Ar putea încerca să lovească în orice moment”.

„Poţi să stai?” întrebă Faile.

„Da”. Se simţea slăbit, dar s-a descurcat, cu ajutorul lui Faile. Clapa foşni şi Chiad intră cu o ostracă de apă. Perrin a luat-o cu recunoştinţă, bând. Îi stingea setea, dar durerea încă ardea în interiorul lui.

Hopper… A coborât stratul de apă. În visul lupului, moartea era definitivă. Unde s-ar duce sufletul lui Hopper?

Trebuie să continui, se gândi Perrin. Vezi oamenii mei în siguranţă. Se îndreptă spre clapele cortului. Picioarele lui erau deja mai stabile.

— Îţi văd durerea, soţul meu, spuse Faile, mergând lângă el, cu mâna pe braţ. „Ce s-a întâmplat?”

— Mi-am pierdut un prieten, spuse Perrin încet. „Pentru a doua oară”.

„Hopper?” Mirosea înfricoşată.

„Da”.

„Oh, Perrin, îmi pare rău”. Vocea ei era tandră când ieşiră din cort. Stătea, singur, pe pajiştea care îi ţinuse cândva forţele. Iarba maro şi galbenă încă purta impresia de corturi, poteci uzate până la noroi într-un model mare încrucişat. Arăta ca un aspect pentru un oraş, secţiuni ştampilate pentru clădiri, linii tăiate pentru a deveni drumuri. Dar acum era aproape gol de oameni.

Cerul bubuitor era întunecat. Chiad ridică un felinar pentru a lumina iarba din faţa lor. Mai multe grupuri de

1 1 I – I I I I-I – 1 7 – 1 – I 1” 1 1

soldaţi au aşteptat. Fecioarele şi-au ridicat suliţele sus când l-au văzut, apoi le-au lovit în scuturi. Un semn de aprobare.

Z-X – T1 T” 1 – 1 1 A 1 /\ – Oamenii Two Rivers erau şi ei acolo, adunându-se în jur pe măsură ce vestea se răspândea. Cât de mult puteau ghici din ceea ce făcuse în seara asta? Bărbaţii de la Two Rivers au aplaudat, iar Perrin dădu din cap către ei, deşi se simţea supărat. Greşeala era încă acolo, în aer. Presupuse că vârful de vis era cauza asta, dar se pare că se înşelase. Aerul mirosea a Blight.

Asha man stătea acolo unde se aflase cândva centrul taberei. S-au întors când Perrin s-a apropiat, salutând, cu mâinile la piept. Păreau să fie în formă bună, în ciuda faptului că au mutat aproape toată tabăra.

— Scoateţi-ne de aici, bărbaţi, le spuse Perrin. „Nu să mai petrec un minut în acest loc”. T\ 1 X 1 1 w/k – i w – i – i w.

— Da, domnule, spuse Grady, părând nerăbdător. Avea o privire concentrată pe chipul lui şi o mică poartă se deschise lângă el.

T’î – k „/ T’l – r „— 11 w l * * 1

— Prin, spuse Perrin, făcându-le semn către oamenii de la Two Rivers. Au traversat cu un pas rapid. Fecioarele şi Galia aşteptau cu Perrin, la fel ca şi Elyas.

Lumină, îşi spuse Perrin, cercetând câmpul unde campaseră. Mă simt ca un şoarece care este privit de un şoim.

— Nu cred că ai putea să ne dai puţină lumină, îi spuse Perrin lui Neald, stând lângă poartă.

Asha man îşi înclină capul şi un grup de globuri strălucitoare apăru în jurul lui. S-au ridicat fermoarul în aer în jurul pajiştii.

Nu au luminat nimic. Doar campingul abandonat. Ultimul dintre trupe a trecut în cele din urmă. Perrin şi Faile s-au încrucişat, Gaul, Elyas şi Fecioarele mergând 1 WIT 1 1 – 7 w l J * * J J 1

după el. În cele din urmă, canalizatorii au trecut, mergând în grup.

Aerul de pe cealaltă parte a porţii era răcoros şi mirosea răcoritor de curat. Perrin nu-şi dăduse seama cât de mult îl deranjase mirosul rău. A inspirat adânc. Erau în creştere, la o oarecare distanţă de un strop de lumini de lângă râu care

era probabil Whitebridge.

Trupele lui au aplaudat când a păşit. Marea tabără era deja în mare parte înfiinţată, cu posturi de pază la locul lor. Poarta fusese deschisă într-o zonă mare, delimitată cu stâlpi, lângă spate.

Au scăpat. Costul fusese mare, dar scăpaseră.

Graendal se aşează pe spătar în scaun. Pernele de piele erau umplute cu puful kallir-ului în vârstă, care în această epocă a trăit doar în Shara. Abia a observat luxul.

Servitorul – unul pe care i-o împrumutase Moridin – era în genunchi în faţa ei. Ochii lui erau furtunoşi şi doar pe jumătate în jos. Acesta era sub control, dar abia. Ştia că este unic.

De asemenea, părea să ştie că eşecul lui avea să cadă pe umerii ei. Graendal nu a transpirat. Era prea controlată pentru asta. Obloanele ferestrei din camera largă, cu gresie roşie, s-au deschis brusc, un vânt rece de mare sufla prin cameră şi stingea câteva dintre lămpi. Din fitilurile lor s-au împletit fire de fum.

Ea nu ar da greş.

— Oricum, pregăteşte-te să arunci capcana, porunci ea.

— Dar… a spus servitorul.

„Fă-o şi nu-i răspunde unuia dintre Aleşi, câine”.

Slujitorul îşi coborî ochii, deşi încă mai era o scânteie rebelă pentru ei.

Nu contează. Îi mai rămăsese o unealtă, una pe care o poziţionase atât de atent. Unul pe care ea o pregătise pentru un moment ca acesta.

Trebuia făcut cu grijă. Aybara era ta veren şi atât de puternic încât să fie înspăimântător. Săgeţile trase de departe ar rata şi, într-un timp de contemplare paşnică, el

ar fi alertat şi ar scăpa.

Avea nevoie de o furtună cu el în centrul ei. Şi apoi, lama ar cădea. Acest lucru nu s-a făcut încă, Fierare Căzut. Nici cu un inch sau cu o ligă.

În Ţara Triple

Aviendha se simţea bine din nou. Era o perfecţiune liniştitoare în Ţara Triple. Cei din zonele umede au crezut ca culorile uniforme ale peisajului sunt terne, dar Aviendha le-a găsit frumoase. Maro şi bronz simplu. Erau familiari şi de încredere, nu ca zonele umede, unde atât peisajul, cât şi vremea erau diferite de fiecare dată când te întorceai.

Aviendha alerga înainte în noaptea întunecata, fiecare picior căzând pe pământ prafujt. Pentru prima dată după multe luni, se simţea singura. În zonele umede, se simţea mereu de parca este urmărita de un inamic pe care nu-l putea vedea sau ataca.

Nu ca Tara Triple era mai sigura. Departe de Acel petic umbrit de sub nadra-scruh era barlogul unui şarpe letal. Dacă cineva ar peria ramurile filoase, şarpele ar lovi; văzuse cinci bărbaţi murind din cauza acestor muşcături. Barlogul a fost doar unul dintre multele pericole pe care le-a trecut în timpul alergam către Rhuidean. Dar acele pericole erau de înţeles. Putea să le vadă, să le măsoare şi să le evite. Dacă ar muri din cauza muşcăturn de şerpi sau ar cădea în căldura pământului, vina ar fi a ei.

— 1 1 1 i – 1

Era întotdeauna de preferat să înfrunţi inamicul sau pericolul pe care îl vedeai decât să te temi de cel care se ascundea în spatele feţelor mlaştinilor mincinoşi.

— 1 i – i – /7 i 7/v *11 – i i i – i

Ea a continuat să alerge, în ciuda luminii slabe. Era bine să

transpiri din nou. Oamenii nu au transpirat suficient în zonele umede; poate ca asta i-a făcut atât de neobişnuiţi. În loc să lase soarele să-i încălzească, au căutat să se răcorească. În loc să meargă la un cort de transpiraţie adecvat pentru a se curăţă, s-au scufundat în apă. Asta nu ar putea fi sănătos.

Ea nu s-ar minţi singura. Aviendha însăşi luase parte din acele luxuri şi venise să se bucure de acele bai şi de rochiile frumoase pe care Elayne ia impus. Trebuia să-şi recunoşti slăbiciunile înainte de a le putea învinge. Acum, în timp ce alerga peste pământul înclinat uşor al Ţării Triple, perspectiva lui Aviendha a fost restabilită.

În cele din urmă, a încetinit. Oricât de tentant era sa călătoreşti în întuneric şi să dormi prin căldura zilei, nu era înţelept. Un pas greşit în întuneric ţi-ar putea pune capăt vieţii. A adunat repede nişte perii de coada moarta şi nişte scoarţe de ina ta, apoi şi-a făcut o tabara lângă o piatră uriaşa.

Curând, ea aprinse un foc, lumina portocalie reflectându-se pe stanca care se înalţa deasupra ei. Mai devreme omorâse un mic shellback şi l-a desfăcut, l-a jupuit, apoi l-a aşezat pe un scuipat. Nu cea mai delicată dintre mese, dar satisfăcătoare.

Aviendha s-a aşezat, privind focul trosnind, mirosind carnea. Da, era bucuroasă că nu a călătorit direct la Rhuidean, ci făcându-şi în schimb timpul – oricât de preţios era acel timp – să alerge în Ţara Triple. A ajutat-o să vadă X» *f / L J*

— *T* * 1 – A * 11 l i – 1 – w t – ce fusese şi ce devenise. Aviendha Fecioara dispăruse. Îşi mbrăţişase calea ca onţeleaptă, iar asta i-a adus onoarea înapoi. Ea a avut din

nou un scop. Ca înţelept, ea ar putea ajuta să-şi conducă oamenii prin cele mai dificile perioade.

Odată ce s-a terminat, oamenii ei ar trebui să se întoarcă în Ţara Triplă. Fiecare zi în zonele umede le făcea mai slabe; ea însăşi a fost un exemplu excelent. Ea devenise moale acolo. Cum să nu se înmoaie în acel loc? Ar trebui abandonat. Curând.

Ea a zâmbit, dându-se pe spate şi închizând ochii pentru o clipă, lăsând să se topească oboseala zilei. Viitorul ei părea mult mai clar. Urma să o viziteze pe Rhuidean, să treacă prin coloanele de cristal, apoi să se întoarcă şi să-şi revendice partea ei din inima lui Rand. Ea avea să lupte la Ultima Bătălie. Ea ar ajuta la păstrarea rămăşiţei Aielilor care au supravieţuit, apoi i-ar aduce acasă unde le era locul.

Un sunet a venit din afara taberei ei.

Aviendha deschise ochii şi sări în sus, îmbrăţişând Sursa. O parte din ea era încântată că acum privea instinctiv la Puterea Unică, mai degrabă decât la suliţele care nu erau acolo. Ea a ţesut un glob de lumină.

O

femeie stătea în întunericul din apropiere, îmbrăcată în haine Aiel. Nu ca dinsor sau ţinuta unui înţelept, ci îmbrăcăminte normală: o fustă închisă la culoare şi o bluză şi un şal cafeniu, o batistă pe părul ei cărunt. Era de vârstă mijlocie şi nu purta arme. Era încă.

Aviendha aruncă o privire în lateral. A fost asta o ambuscadă? Sau a fost femeia asta un spectru? Unul dintre morţi care merge? De ce nu o auzise Aviendha apropiindu-se?

— Salutări, înţelept, spuse femeia, plecând capul. „Aş

putea să împart apă cu tine? Călătoresc departe şi am văzut focul tău”. Femeia avea pielea încreţită şi nu putea canaliza – Aviendha simţea atât de uşor.

Tw i T7 «li 7 A – 1 1. W

— Încă nu sunt un înţelept, spuse Aviendha, precaută. „În prezent iau al doilea drum către Rhuidean”.

— Atunci vei găsi în curând multă onoare, spuse femeia. „Eu sunt Nakomi. Îţi promit că nu vreau să-ţi fac rău, copile”.

Dintr-odată, Aviendha se simţi prostească. Femeia se

— W w a – 7 1 I *r** 1 – w i apropiase fără arme scoase. Aviendha fusese distrasă de gândurile ei; de aceea nu o auzise pe Nakomi apropiindu-se. „Desigur, te rog”.

— Mulţumesc, spuse Nakomi, păsând în lumină şi aşezându-şi rucsacul lângă focul mic. Ea a pocnit pe limba, apoi a scos câteva ramuri mici din rucsac pentru a aprinde flăcările. Ea a scos o oală pentru ceai. „As putea să am puţin din apa aceea?”

Aviendha a scos o oală. Cu greu putea scuti o picătură – era încă la câteva zile de la Rhuidean – dar ar fi jignit să nu răspunzi la cerere după ce s-a oferit să împartă umbră.

Nakomi a luat ochiul şi şi-a umplut ceainic, pe care l-a pus apoi lângă foc să se încălzească. „Este o plăcere neaşteptată”, a spus Nakomi, răsfoind prin rucsacul ei, „să treci pe calea uneia în drum spre Rhuidean. Spune-mi, a fost lungă ucenicie?”

ŢI 1 A 1 1 T\ – /K – 1 /V 1 1 – Prea lung, spuse Aviendha. „Deşi în primul rând din cauza propriei mele încăpăţânări”.

— Ah, spuse Nakomi. „Ai un aer de războinic despre tine, copile. Spune-mi, eşti dintre cei care au plecat spre vest? Cei care s-au alăturat celui numit Car a cam?”

— El este Car a cam, spuse Aviendha.

„Nu am spus că nu este”, a spus Nakomi, părând amuzat. Ea a scos nişte frunze de ceai şi ierburi.

Nu. Ea nu spusese asta. Aviendha şi-a întors ochiul şi stomacul i-a bubuit. Ar trebui să-şi împartă masa şi cu Nakomi.

— Pot să întreb, spuse Nakomi. „Ce părere ai despre Car a cam?”

Îl iubesc, se gândi imediat Aviendha. Dar ea nu putea spune asta. „Cred că are multă onoare. Şi deşi nu cunoaşte căile potrivite, el învaţă”.

— Atunci ai petrecut timp cu el?

— Unele, spuse Aviendha. Apoi, ca să fiu mai sinceră, a adăugat: „Mai mult decât majoritatea…”

„Este un păstor de zone umede”, a spus Nakomi, gânditor. „Şi Car a cam. Spune-mi, sunt zonele umede la fel de glorioase pe cât spun mulţi? Râuri atât de largi încât nu se pot vedea de cealaltă parte, plante atât de pline de apă încât izbucnesc când sunt strânse?

„Zonaurile umede nu sunt glorioase”, a spus Aviendha. „Sunt periculoşi. Ne fac slabi”.

Nakomi se încrunta.

Cine este aceasta femeie? Nu era neobişnuit să o găsesc pe Aiel călătorind în Deşeuri; chiar şi copiii au învăţat să se protejeze. Dar nu ar trebui Nakomi să călătorească cu prietenii, familia? Ea nu purta hainele unui zx X z X

Înţelept, dar era ceva la ea…

Nakomi a amestecat ceaiul, apoi a repoziţionat shellbackul lui Aviendha, aşezând-o peste carbuni pentru l gati mai uniform. Din interiorul haitei ei, ea a scos mai multe rădăcini adânci. Mama lui Aviendha le gatise mereu.

Nakomi le-a aşezat într-o cutie mica de copt din ceramica, apoi a alunecat-o în carbuni. Aviendha nu-şi dăduse seama că focul devenise atât de cald. De unde veniseră toţi carbunii aia?

— Pari tulburat, spuse Nakomi. „Departe de mine să întreb un ucenic înţelept. Dar vad îngrijorarea în ochii tăi”.

Aviendha înăbuşi o grimasă. Ar fi preferat să fie lăsata singura. Şi totuşi, o invitase pe aceasta femeie să-şi împartă – 1 /A I z – I I – I – T *T**

apa şi umbră. „Sunt îngrijorat pentru oamenii noştri. Vin vremuri periculoase”.

— Ultima bătălie, spuse Nakomi încet. „Lucru despre care vorbesc mlaştinii”.

11 TA T – C 7 -! – 11 1 – 7 1

„Da. Îmi fac griji pentru ceva dincolo de asta. Zonele umede, corupând poporul nostru. Făcându-le moi”.

„Dar zonele umede fac parte din destinul nostru, nu-i aşa? Lucrurile despre care se spune că le-a dezvăluit Car a cam… ne leagă de zonele umede în moduri curioase. Presupunând ca ceea ce a spus este adevărat”.

„Nu ar minţi despre asta”, a spus Aviendha.

Un mic traseu de soarele crocheta şi trecu în aerul întunecat al nopţii. Istoria poporului lui Aviendha – lucrurile pe care Rand al’ Thor le” dezvăluise – încă a provocat multe dintre durerile lui Aiel. În Rhuidean, Aviendha avea să vadă în curând aceasta istorie pentru ea însăşi: ca Aielul şi-a încălcat jurămintele. Oamenii lui Aviendha urmaseră odată, apoi abandonaseră, Calea Frunzei.

— Gânduri interesante pe care le ridici, ucenic, spuse Nakomi, turnând ceaiul. „Tara noastră de aici se numeşte Tara Triple. De trei ori, pentru cele trei lucruri pe care ni le

— A făcut. Ne-a pedepsit pentru păcat. Ne-a testat curajul. A format o nicovala pentru a ne modela”.

„Tara tripla ne face puternici. Deci, lăsând-o, devenim slabi”.

„Dar dacă ar fi trebuit să venim aici pentru a fi transformaţi în ceva de forţă”, a spus Nakomi, „nu sugerează asta că testele cu care trebuia să ne confruntăm – în zonele umede – au fost la fel de periculoase ca însuşi pământul Triple? Atât de periculos şi dificil încât a trebuit să venim aici să ne pregătim pentru ei?” Ea clătină din cap. „Ah, dar nu ar trebui să mă cert cu un înţelept, nici măcar cu un ucenic. Am toh”.

„Nu există niciodată toh pentru a rosti cuvinte înţelepte”, a spus Aviendha. „Spune-mi, Nakomi, unde călătoreşti? Care sept este al tău?”

„Sunt departe de acoperişul meu”, a spus femeia, melancolică, „dar nu departe deloc. Poate că este departe de mine. Nu pot să-ţi răspund la întrebare, ucenic, pentru că nu este locul meu să dau acest adevăr”.

Aviendha se încruntă. Ce fel de răspuns a fost acesta?

„Mi se pare”, a spus Nakomi, „că prin încălcarea jurămanturilor noastre străvechi de a nu face violenţă, poporul nostru a câştigat un mare toh”.

X X T\ A 7 * 11 * Cw 1 1 1 L

— Da, spuse Aviendha. Ce ai făcut când întregul tău popor făcuse ceva atât de îngrozitor? Această realizare a fost ceea ce a făcut ca atât de mulţi dintre Aiel să fie luaţi de întuneric. Îşi aruncaseră suliţele sau refuzaseră să /v 1 i 11 7 1 1 – I 1 – 1 – 7!!! 1

Îndepărteze albul de gai shain, dând de înţeles că poporul lor avea un toh atât de mare, încât nu putea fi întâlnit

niciodată.

Dar s-au înşelat. Aiel toh-ul putea fi îndeplinit – trebuia îndeplinit. Acesta a fost scopul de a-i servi pe Car a cam, reprezentantul celor cărora Aieli le-au depus iniţial jurământul.

— Ne vom întâlni cu toh-ul nostru, spuse Aviendha. „Luptând în Ultima Bătălie”.

Prin urmare, Aielii şi-ar recăpăta onoarea. Odată ce ai plătit toh, l-ai uitat. A-ţi aminti o greşeală care fusese răsplătită – era arogant. Ar fi terminate. Se puteau întoarce şi nu se mai simţi ruşine pentru ceea ce s-a întâmplat în trecut. Aviendha dădu din cap pentru sine.

„Şi aşa”, a spus Nakomi, dându-i o ceaşcă de ceai, „Tara triplă a fost pedeapsa noastră. Am venit aici să creştem, astfel încât să ne putem întâlni toh-ul”.

— Da, spuse Aviendha. I s-a părut clar.

„Aşa că, odată ce ne-am luptat pentru Car a cam, îl vom fi întâlnit pe acel toh. Şi, prin urmare, nu va avea niciun motiv să fie pedepsit în continuare. Dacă acesta este cazul, de ce ne-am întoarce pe acest pământ? Nu ar fi ca şi cum ai căuta mai multă pedeapsă, odată ce toh este îndeplinit?”

Aviendha încremeni. Dar nu, a fost o prostie. Ea nu a vrut să se certe cu Nakomi, dar Aiel-ul aparţinea Tării Triple.

„Oamenii Dragonului”, a spus Nakomi, sorbind ceaiul. „Asta suntem, Servirea Dragonului a fost punctul din spatele a tot ceea ce am făcut. Obiceiurile noastre, raidurile noastre unul asupra celuilalt, antrenamentul nostru dur… însuşi modul nostru de viaţă.

— Da, spuse Aviendha.

„Şi aşa”, a spus Nakomi încet, „odată ce Sightblinder este învins, ce ne rămâne? Poate de aceea atât de mulţi au

refuzat să urmeze Car a cam. Pentru că s-au îngrijorat de ce înseamnă. De ce să continui vechile moduri? Cum să găsim onoare în raid, în uciderea unii pe alţii, dacă nu ne mai pregătim pentru o sarcină atât de importantă? De ce să crească mai greu? De dragul de a fi însuşi dur?”

Eu”.

„Îmi pare rău”, a spus Nakomi. „M-am lăsat din nou să divagă. Sunt predispus la asta, mă tem. Iată, hai să mâncăm”.

Aviendha a început. Cu siguranţă rădăcinile nu au fost încă terminate. Cu toate acestea, Nakomi le-a scos şi au mirosit minunat. A tăiat shellbackul, pescuind o pereche de farfurii de tablă din rucsac. A condimentat carnea şi rădăcinile, apoi i-a dat un platou lui Aviendha.

A

gustat ezitant. Mâncarea a fost delicioasa. Minunat, chiar. Mai bine decât multe sărbătoare pe care le făcuse în palate frumoase din zonele umede. Se uită la farfurie, uimită.

— Dacă mă scuzaţi, spuse Nakomi. „Trebuie să văd de natură”. Ea a zâmbit, ridicându-se, apoi a plecat târâind în întuneric.

Aviendha a mâncat în linişte, tulburată de cele spuse. Nu era o masă minunată ca aceasta, gătită la foc şi făcută din ingrediente umile, dovada că nu era nevoie de luxul zonelor umede?

Dar care era scopul lui Aiel acum? Dacă nu au aşteptat Car a cam, ce au făcut? Luptă, da. Şi apoi? Continuaţi să vă ucideţi unul pe altul în raiduri? în ce scop?

— *Y J* – i – A 1 – i 1 i 1

Şi-a terminat masa, apoi s-a gândit mult. Prea lung. ATI* A t * * J w A * 11 w

Nakomi nu s-a întors. Îngrijorată, Aviendha a mers să o caute, dar nu a găsit nicio urmă a femeii.

La întoarcerea la foc, Aviendha a văzut că pachetul şi farfuria lui Nakomi dispăruseră. A aşteptat o vreme, dar femeia nu s-a întors.

În cele din urmă, Aviendha s-a culcat, simţindu-se tulburată.

A face

Perrin stătea singur pe un ciot de copac, cu ochii închişi şi cu faţa spre cerul întunecat. Tabăra era situată, poarta închisă şi rapoartele luate. Perrin a avut în sfârşit Xwz Xw >

timp să se odihnească.

Era periculos. Odihnindu-l lasă-l pe gânduri. Gândirea îi aducea amintiri. Amintirile aduceau durere.

Simţea mirosul lumii în vânt. Straturi de arome, învârtindu-se împreună. Tabăra din jurul lui: oameni transpiraţi, mirodenii pentru gătit, săpunuri pentru curăţenie, bălegar de cai, emoţii. Dealurile din jurul lor: ace de pin uscate, noroi dintr-un pârâu, carcasa unui animal mort. Lumea de dincolo: indicii de praf de pe drumul îndepărtat, un stand de lavandă care a supravieţuit cumva în lumea muribundă.

Nu era polen. Nu existau lupi. Ambele i se păreau semne teribile.

I s-a simţit rău. Bolnav fizic, ca şi cum stomacul lui ar fi fost plin de apă de mlaştină noroioasă, muşchi putrezit şi bucăţi de gândaci morţi. A vrut să ţipe. Voia să-l găsească pe Slayer şi să-l omoare, bătând cu pumnii pe faţa bărbatului până când sângele îl cuprinse.

Se apropiară paşi. Eşuează. „Perrm? Vrei să vorbeşti?”

A deschis ochii/ Ar trebui să plângă, să ţipe. Dar i se simţea atât de frig. Frig şi furios. Cei doi nu au mers y\ z xz

– u-z – z z împreună pentru el.

x I 1X 1 – X? – I /v – 11

Cortul lui fusese amenajat în apropiere; clapele îi fluturau în vânt. În apropiere, Gaul s-a întins lângă un puieţ de frunze de piele. În depărtare, unul dintre potcovari lucra până târziu. Pealuri moi noaptea.

— Am eşuat, Faile, şopti – L. X z z z z X

Perrin.

— L-ai prins pe ter angreal, spuse ea, îngenunchind lângă el. „Ai salvat oamenii”.

— Şi totuşi Slayer ne-a bătut, spuse el cu amărăciune. „Un pachet de cinci dintre noi nu a fost suficient pentru a ne lupta cu el”.

Perrin simţise aşa când îşi găsise familia moartă, ucisă de trolloci. Câte avea să-i ia Umbra de la el până se va termina asta? Hopper ar fi trebuit să fie în siguranţă în visul lupului.

Pui nebun, pui nebun.

Oare existase chiar o capcană pentru armata lui Perrin? Slayer’s dreamspike ar fi putut fi destinat cu totul alt scop. T\ J – 1 XJW X X

Doar o coincidenţă.

Nu există coincidenţe pentru ta veren…

I-i-i – vv x p r – i

Trebuia să găsească ceva de-a face cu furia şi durerea lui. S-a ridicat, întorcându-se şi a fost surprins să vadă câte lumini mai străluceau în tabără. Un grup de oameni aşteptau în apropiere, destul de departe de el încât să nu le distingem în mod special mirosurile. Alliandre într-o rochie aurie. Berelam în albastru. Amândoi stăteau pe scaune lângă o măsuţă de călătorie din lemn, aşezată cu un felinar. Elyas stătea pe o stâncă lângă ei, ascuţindu-şi cuţitul. O

duzină de bărbaţi de la Two Rivers – printre ei Wil al’ Seen, Jon Ayelin şi Grayor Frenn – s-au înghesuit în jurul unui focar, aruncându-i o privire. Până şi Arganda şi Gallenne erau acolo, vorbind încet.

— Ar trebui să doarmă, spuse Perrin.

„Sunt îngrijoraţi pentru tine”, a spus Faile. Mirosea şi ea îngrijorată. „Şi ei sunt îngrijoraţi că îi vei trimite departe, acum că porţile funcţionează din nou”.

— Proşti, şopti Perrin. „Proşti să mă urmărească. Proştii să nu se ascundă”.

„Chiar i-ai pune să facă asta?” spuse Faile, supărat. „Să vă înghesuiţi undeva în timp ce se întâmplă Ultima Bătălie? Nu ai spus că va fi nevoie de fiecare bărbat?”

Ea avea dreptate. Ar fi nevoie de fiecare bărbat. Şi-a dat seama că o parte din frustrarea lui era că nu ştia de ce scăpase. Scăpase, dar de la ce? Pentru ce murise Hopper? Necunoaşterea planului inamicului l-a făcut pe Perrin să se simtă orb.

Se îndepărtă de ciot, spre locul unde vorbeau Arganda şi Gallenne. „Adu-mi harta”, a spus el. „De la Drumul Jehannah”.

Arganda l-a sunat pe Hirshanin şi i-a spus unde să găsească unul. Hirshanin a fugit, iar Perrin a început să meargă prin tabără. Spre sunetul metalului lovind metalul, potcovarul lucrând. Perrin părea atras de asta. Mirosurile taberei se învârteau în jurul lui, cerul bubuind deasupra lui.

Ceilalţi au mers după el. Faile, Berelam şi Alliandre, cei doi râuri, Elyas, Galia. Grupul a crescut, alţi bărbaţi de la Two Rivers i s-au alăturat Nimeni nu a vorbit, iar Perrin i-a ignorat, până când a ajuns la Aemin lucrând la o nicovală, una dintre forjele trase de cai ale taberei aşezate lângă el şi

arzând cu o lumină roşie.

Hirshanin l-a ajuns din urmă pe Perrin când a sosit, purtând harta. Perrin îl desfăcu, ţinându-l în faţa lui, în I – A – /V – 7 – 1 * 7 A 1

timp ce Aemin îşi opri munca, mirosind curios.

— Arganda, Gallenne, spuse Perrin. „Spune-mi. Dacă ai pune la cale cea mai bună ambuscadă pentru un grup mare care se deplasează pe acest drum spre Lugard, unde ai plasa-o?

— Aici, spuse Arganda fără ezitare, arătând spre o locaţie la câteva ore de unde campaseră. „Vezi aici? Drumul se întoarce pentru a urma o albie veche şi uscată. O armată care trece prin acolo ar fi expusă în totalitate unei ambuscadă; ai putea să-i ataci de la înălţime aici şi aici”.

Gallenne dădu din cap. „Da. Acesta este marcat ca fiind un loc excelent pentru camparea unui grup mare. La baza acelui deal unde drumul se coboară. Dar dacă cineva este pe înălţimi cu gândul să-ţi facă rău, s-ar putea să nu te trezeşti dimineaţa”.

Arganda dădu din cap.

Înălţimile s-au ridicat cu vârful plat spre nordul drumului; vechea albie a râului tăiase o potecă largă, plană, care era spălată spre sud şi vest. Ai putea încadra o armată pe acele înălţimi.

„Ce sunt acestea?” întrebă Perrin, arătând spre nişte semne la sud de drum.

— Ruine vechi, spuse Arganda. „Nimic relevant; s-au degradat prea mult pentru a oferi acoperire. Sunt într-adevăr doar câţiva bolovani acoperiţi cu muşchi”.

Perrin dădu din cap. Ceva se apropia pentru el. „Grady şi Neald dorm?” el a întrebat.

— Nu, spuse Berelain. „Au spus că vor să rămână treji, pentru orice eventualitate. Cred că starea ta de spirit le-a înspăimântat”.

„Trimite după ei”, i-a spus Perrin nimănui în special. „Unul dintre ei trebuie să verifice armata Whitecloak. Îmi amintesc că cineva mi-a spus că au rupt tabăra”. Nu a aşteptat să vadă dacă ordinul a fost respectat. S-a apropiat de forjă, punând o mână pe umărul lui Aemin. „Doarme puţin, Aemin. Am nevoie de ceva la care să lucrez. Potcoave, nu?

Bărbatul dădu din cap, părând perplex. Perrin a luat sorţul şi mănuşile bărbatului, iar Aemin a plecat. Perrin şi-a scos propriul ciocan. Ciocanul care i se dăduse în Te-ar un ciocan care fusese folosit pentru a ucide, dar nu fusese folosit pentru a crea de atâta vreme.

Ciocanul poate fi fie o armă, fie o unealtă. Perrin avea de ales, la fel cum toţi cei care l-au urmat aveau de ales. Hopper avea de ales. Lupul făcuse această alegere, riscând în apărarea Luminii mai mult decât ar înţelege vreodată orice om – cu excepţia Perrin.

Perrin a folosit cleştele pentru a trage o mică lungime de metal din cărbuni, apoi a pus-o pe nicovală. Şi-a ridicat braţul şi a început să bată.

Trecuse mult timp de când îşi găsise drumul către o forjă. De fapt, ultimul pe care şi-a putut aminti că făcea vreo muncă substanţială la unul era înapoi în Te-ar în acea zi liniştită în care îşi părăsise responsabilităţile pentru o perioadă scurtă de timp şi lucra la acea fierărie.

— 1 – 1 l-i7 „e – 1 1

Eşti ca un lup, soţ. Faile îi spusese asta, referindu-se la cât de concentrat devenea. Era o chestie a lupilor; ar putea

cunoaşte trecutul şi viitorul, dar totuşi să-şi păstreze atenţia asupra vânătorii. Ar putea să facă la fel? Se lasă consumat atunci când este nevoie, dar păstrează echilibrul în alte părţi ale vieţii sale?

Munca a început să-l absoarbă. Bătaia ritmică a ciocanului pe metal. A turtit lungimea fierului, dând-o din când în când pe cărbuni şi scoţând altul, lucrând la mai mulţi pantofi deodată. Avea în apropiere măsurătorile pentru mărimile a ceea ce era necesar. Îndoi încet metalul pe partea laterală a nicovalei, modelând-o. Braţele lui au început să transpire, faţa încălzită de foc şi de muncă.

Neald şi Grady au sosit, împreună cu înţelepţii şi Măsuri. În timp ce Perrin lucra, a observat că îl trimiteau pe Sulin printr-o poartă să verifice Mantele Albe. S-a întors puţin mai târziu, dar şi-a întârziat raportul, deoarece Perrin era ocupat cu munca lui.

Perrin ridică o potcoavă, apoi se încruntă. Nu a fost o muncă destul de dificilă. A fost liniştitor, da, dar astăzi îşi dorea ceva mai provocator. Simţea nevoia să creeze, ca şi cum ar fi să echilibreze distrugerea pe care o văzuse în lume, distrugerea pe care o ajutase să creeze. Pe lângă forjă erau stivuite mai multe lungimi de oţel neprelucrat, material mai fin decât cel folosit pentru pantofi. Probabil că aşteptau să fie transformaţi în săbii pentru foştii refugiaţi.

Perrin a luat câteva dintre acele lungimi de oţel şi le-a pus în cărbuni. Acest Forge nu era la fel de drăguţ ca ceea ce era obişnuit; deşi avea un burduf şi trei butoaie pentru stingere, vântul a răcit metalul, iar cărbunii nu s-au încins pe cât şi-ar dori el. Se uita cu nemulţumire.

— Te pot ajuta cu asta, Lord Perrin, spuse Neald din lateral. „Încălzeşte metalul, dacă vrei”.

Perrin îl privi, apoi dădu din cap. Scoase o bucată de oţel, ţinând-o în sus cu cleştele. „Vreau să fie un galben-roşu frumos. Nu atât de fierbinte încât devine alb, ţine cont”.

Neald dădu din cap. Perrin puse bara pe nicovală, scoase ciocanul şi începu din nou să bată. Neald stătea deoparte, concentrat.

Perrin s-a pierdut în muncă. Foria oţelul. Toate celelalte s-au estompat. Bătăitul ritmic al ciocanului pe metal, ca bătăile inimii lui, Acel metal sclipitor, cald şi periculos. În acest focus, el a găsit claritate. Lumea se sparge, rupându-se mai mult în fiecare zi. Avea nevoie de autor, chiar acum. Odată ce un lucru s-a spulberat, nu l-ai mai putut pune la loc.

— Neald, spuse vocea lui Grady. Era urgent, dar îndepărtat de Perrin. „Neald, ce faci?”

„Nu ştiu”, a răspuns Neald. „Se simte corect”.

Perrin a continuat să bată din ce în ce mai tare. A îndoit metalul, turtind piesele una pe cealaltă. A fost minunat felul în care Asha man l-a ţinut exact la temperatura potrivită. Asta l-a eliberat pe Perrin de nevoia să se bazeze doar pe câteva momente de temperatură perfectă între încălziri.

Metalul părea să curgă, aproape ca modelat doar de voinţa lui. Ce făcea? Scoase celelalte două lungimi din flăcări, apoi începu să schimbe între cele trei. Primul – şi cel mai mare – s-a îndoit pe el însuşi, modelându-l, folosind un proces cunoscut sub numele de micşorare, unde i-a mărit circumferinţa. A făcut din ea o minge mare, apoi i-a adăugat mai mult oţel până când a devenit aproape la fel de mare ca capul unui bărbat. Al doilea l-a desenat, făcând-o lung şi subţire, apoi a împăturit-o într-o tiia îngustă. Ultima, cea mai mică piesă pe care a aplatizat-o.

A

Inspirat şi a expirat, plămânii lucrând ca un burduf. Transpiraţia lui era ca apele care se stingeau. Braţele lui erau ca „nicovala. El era forja.

— Înţelepţilor, am nevoie de un cerc, spuse Neald urgent. „Acum. Nu te certa! Am nevoie de ea!”

Scântei au început să zboare în timp ce Perrin bătea. Averse mai mari la fiecare lovitura. Simţea că se scurge ceva din el, de parcă fiecare lovitura ar infuza metalul cu propria sa forţa, dar şi cu propriile sale sentimente. Atât gbriji, cât şi speranţe. Acestea curgeau din el în cele trei ucaţi neforjate.

Lumea era pe moarte. Nu l-a putut salva. Asta era treaba lui Rand. Perrin voia doar să se întoarcă la viaţa lui simpla, nu-i aşa?

Nu. Nu, l-a vrut pe Faile, a vrut complexitate. Îşi dorea viaţa. Nu se putea ascunde, la fel ca oamenii care l-au urmat nu puteau ascunde.

Nu a vrut loialitatea lor. Dar a avut-o. Cum s-ar simţi dacă altcineva ar prelua comanda şi apoi i-ar fi ucis?

Lovitură după lovitură. Spray-uri de scântei. Prea multe, de parcă s-ar fi lovit de o găleată cu lichid topit. Scântei stropiră în aer, explodând din ciocanul lui, zburând la fel de sus ca vârfurile copacilor şi întinzându-se la zeci de paşi. Oamenii care priveau s-au retras, cu excepţia lui Asha man şi a înţelepţilor, care stăteau adunaţi în jurul lui Neald.

Nu vreau să-i conduc, gândi Perrin. Dar dacă nu o fac, cine o va face? Dacă îi abandonez şi cad, atunci va fi vina mea.

Perrin a văzut acum ce făcea, ce încercase să facă tot timpul. A lucrat cel mai mare bulgare într-o formă de cărămida. Piesa lungă a devenit o tijă, groasa ca trei

degete. Piesa plata a devenit un suport de acoperire, o bucată de metal care să se înfăşoare în jurul capului şi să o unească cu arborele.

Un ciocan. Făcea un ciocan. Acestea erau piesele.

El a înţeles acum.

A crescut la sarcina lui. Lovitură după lovitură. Bătăile acelea erau atât de puternice. Fiecare lovitura părea sa zguduie pământul din jurul lui, zgâiind corturile. Perrin exulta. El ştia ce face. În sfârşit a ştiut ce face.

Nu ceruse să devină lider, dar asta l-a absolvit de responsabilitate? Oamenii aveau nevoie de el. Lumea avea nevoie de el. Şi, cu o înţelegere care s-a răcit în el ca roca topita care se formează într-o formă, şi-a dat seama că voia sa conducă.

Dacă cineva trebuia să fie stăpânul acestor oameni, ar vrut să o facă el însuşi. Pentru că să o faci singur a fost singura modalitate de a vedea că a fost făcut corect.

Şi-a folosit dalta şi tiia, modelând o gaură prin centrul capului ciocanului, apoi a apucat mâna şi, ridicând-o mult peste cap, a trântit-o la loc. A luat suportul şi a aşezat ciocanul pe el, apoi i-a modelat. Cu câteva clipe în urmă, acest proces îi alimentase furia. Dar acum părea să-i scoată hotărârea, hotărârea.

Metalul era ceva viu. Fiecare fierar ştia asta. Odată ce l-ai încălzit, cât ai lucrat, a trăit. Şi-a luat ciocanul şi dalta şi a început să modeleze modele, creste, modificări. Valuri de scântei zburau din el, sunetul ciocanului său din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai tare, bătând ca nişte clopote. Şi-a folosit dalta pe o bucată mică de oţel pentru a forma o formă, apoi a aşezat-o deasupra ciocanului.

z – ţ X., 7.1.» / X J 1. – 1 1.

Cu un vuiet, îşi ridică pentru ultima oară ciocanul vechi peste cap şi îl bătu pe cel nou, imprimând ornamentaţia pe partea laterală a ciocanului. Un lup săritor.

X – j-k – /K – 1 /K l. 1 T-k X* 1 /K. v i – i

Perrin îşi coborî uneltele. Pe nicovală – încă strălucind de o căldură interioară – era un ciocan frumos. O lucrare dincolo de orice a creat vreodată sau a crezut că ar putea crea. Avea un cap gros şi puternic, ca un viciu sau o sanie, dar spatele era format în cruce şi aplatizat. Ca o unealtă de fierar. Era de patru picioare de jos în sus, poate mai lung, o dimensiune enormă pentru un ciocan de acest tip.

Mânaia era tot din oţel, ceva ce nu mai văzuse niciodată la un ciocan. Perrin îl ridică; a putut să o ridice cu o mână, dar abia. Era greu. Solid.

Ornamentaţia avea un model Crosshatch cu lupul care sărea ştampilat pe o parte. Semăna cu Hopper. Perrin îl atinse cu degetul mare calus, iar metalul se linişti. Se simţea încă cald la atingere, dar nu l-a ars.

S-a întors să privească şi a fost uimit de dimensiunea mulţimii care îl privea. Oamenii Two Rivers stăteau în faţă, Jori Congar, Azi al’ Thone, Wil al’ Seen şi alte sute. Ghealdanin, Cairhienin, Andorans, Mayeners. Privind, 1 – w 1 1 – 11* * 1 1

liniştit. Pământul din jurul lui Perrin era înnegrit de scânteile care cădeau; din el se întinseră picături de metal argintiu ca o explozie de soare.

Neald căzu în genunchi, gâfâind, cu faţa acoperită de sudoare. Grady şi femeile cercului s-au aşezat, părând epuizaţi. Toţi cei şase înţelepţi se alăturaseră. Ce făcuseră?

Perrin se simţea epuizat, de parcă toată puterea şi emoţia lui ar fi fost foriate în metal. Dar nu se putea odihni.

„Wil. Cu săptămâni în urmă, ţi-am dat un ordin. Arde bannerele care purtau capul lupului. Te-ai supus? I-ai ars pe toţi?”

Wil al’ Seen i-a privit ochii, apoi s-a uitat în jos, ruşinat. „Lord Perrin, am încercat. Dar… Uşoară, nu am putut. Am păstrat unul. Cel pe care îl ajutasem să coase”.

— Adu-l, Wil, spuse Perrin. Propria lui voce suna ca de oţel.

Wil alergă, mirosind speriat. S-a întors în scurt timp, purtând o pânză îndoită, albă cu chenar roşu. Perrin o luă, apoi o ţinu într-o mână reverenţioasă, cu ciocanul în cealaltă. S-a uitat la mulţime. Faile era acolo, cu mâinile strânse în faţa ei. Mirosea plină de speranţă. Putea să vadă în el. Ea ştia.

„Am încercat să te trimit”, a anunţat Perrin mulţimii. „Nu te-ai duce. Am eşecuri. Trebuie să ştii asta. Dacă mergem spre război, nu vă voi putea proteja pe toţi. Voi face greşeli”.

7 * li /K./K – A 1 1 * * 1

S-a uitat peste mulţime, întâmpinând ochii celor care stăteau acolo. Fiecare bărbat sau femeie la care se uita dădu din cap în tăcere. Fără regrete, fără ezitare. Ei au dat din cap.

Perrin respiră adânc. „Dacă îţi doreşti asta, îţi voi accepta jurămintele. Te voi conduce”.

L-au aplaudat. Un vuiet enorm de entuziasm. „Ochii de aur. Lupul Ochi de Aur! Până la Ultima Bătălie! Tai shar Manetheren!”

„Wil!” urlă Perrin, ridicând bannerul. „Ridică acest banner sus. Nu-l mai da jos până când Ultima Bătălie nu a fost câştigată. Mărşăluiesc sub semnul lupului. Voi ceilalţi, treziţi tabăra. Pregăteşte fiecare soldat de luptă. Avem o altă

sarcină în seara asta!”

Tânărul a luat steagul şi l-a desfăşurat, Jori şi Azi i s-au alăturat şi l-au ţinut astfel încât să nu atingă pământul. Au ridicat-o sus, alergând să ia un stâlp. Grupul s-a despărţit, bărbaţi alergând încoace şi încolo, strigând somaţia.

Perrin îl luă pe Faile de mână când se îndrepta spre el. Ea mirosea satisfăcută. „Aşa e, atunci?”

„Nu te mai plângi”, a promis el. „Nu-mi place. Dar nici nu-mi place să ucid. Voi face ceea ce trebuie făcut”. Se uită în jos la nicovală, înnegrită de munca lui. Vechiul lui ciocan, acum uzat şi înţepat, zăcea peste el. Se simţea trist că îl v v 1 1 X 1 – X

părăsise, dar luase decizia.

„Ce ai făcut, Neald?” întrebă el în timp ce Asha man – încă arăta palid – se ridică în picioare. Perrin ridică noul ciocan, arătând lucrarea magnifică.

— Nu ştiu, Domnul meu, spuse Neald. „Doar că… ei bine, a fost aşa cum am spus. Se simţea corect. Am văzut ce să fac, cum să pun ţesăturile în metalul însuşi. Părea să-i atragă, ca un ocean care bea în apa unui pârâu”. Se înroşi, de parcă i s-a părut o figură de stil prostească.

— Sună corect, spuse Perrin. „Are nevoie de un nume, acest ciocan. Ştii multe despre limba veche?”

„Nu, Domnul meu”.

Perrin se uită la lupul imprimat pe lateral. „Ştie cineva cum spui „Cel care se înalţă”?”

„Eu… eu nu…”

— Mă alleinir, spuse Berelain, ridicându-se de unde o privea.

— Mă alleinir, repetă Perrin. „Se simte corect. Sulin? Dar Mantele Albe?”

„Au făcut tabăra, Perrin Aybara”, a răspuns Fecioara.

— Arată-mi, spuse el, făcând semn către harta lui Arganda.

Ea a subliniat locaţia: o bucată de pământ pe marginea unui deal, înălţimi care mergeau spre nordul acestuia, drumul care venea dinspre nord-est, înfăşurându-se în jurul sudului înălţimilor – urmând albia antică a râului – şi apoi aplecându-se spre sud când a lovit campingul de lângă deal. De acolo, drumul se îndrepta spre Lugard, dar campingul era ferit de vânt pe două părţi. A fost un camping perfect, dar şi un loc perfect pentru o ambuscadă. Cel pe care îl sublimaseră Arganda şi Gallenne.

7 – w 1 1 – L” / – 1” 1

Se uită la acel pasaj şi camping, gândindu-se la ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Ne-am întâlnit cu călători… am spus că noroiul din nord era aproape complet impracticabil cu vagoane sau căruţe…

O turmă de oi, alergând înaintea haitei în fălcile unei fiare. Faile şi ceilalţi, mergând spre o stâncă. Uşoară!

— Grady, Neald, spuse Perrin. „Voi avea nevoie de o ljw l w I X – 1

altă poartă de acces, te poţi descurca?”

— Cred că da, spuse Neald. „Lasă-ne doar câteva minute să ne tragem respiraţia”.

„Foarte bine. Poziţionaţi-l aici”. Perrin arătă spre înălţimile de deasupra taberei Mantelor Albe. „Gaul!” Ca de obicei, bărbatul Aiel a aşteptat în apropiere. „Vreau să te duci să vorbeşti cu Dannil, Arganda, Gallenne. Vreau ca toată armata să treacă cât mai repede posibil, dar ei trebuie să tacă. Ne mişcăm cu atâta furtune cât poate gestiona o armată de această dimensiune”.

Gaul dădu din cap, fugind. Gallenne era încă în apropiere; Gaul a început prin a vorbi cu el.

Faile îl urmărea pe Perrin, mirosind curios şi puţin îngrijorat.

— Ce plănuieşti, soţ?

„Este timpul să conduc eu”, a spus Perrin. S-a uitat pentru ultima dată la vechiul lui ciocan şi şi-a pus degetele pe mâna lui. Apoi îl ridică pe Mă alleimr pe umăr şi se îndepărtă cu paşi mari, trosnind pe picături de oţel întărit.

Unealta pe care a lăsat-o în urmă era ciocanul unui simplu fierar. Acea persoană ar fi întotdeauna parte din Perrin, dar nu-şi mai permitea să-l lase să conducă.

De acum înainte, avea să poarte ciocanul unui rege.

Faile îşi trecu degetele peste nicovală, în timp ce Perrin se îndepărtă, chemand ordine suplimentare pentru a pregăti armata.

Şi-a dat seama cum arăta, stând în mijlocul acelor ploaie de scântei, fiecare lovitură a ciocanului făcând oţelul dinaintea lui să bată şi să prindă viaţă? Ochii lui aurii străluciseră la fel de strălucitor ca oţelul; fiecare zgomot de ciocan fusese aproape asurzitor.

„Au trecut multe secole de când acest pământ a văzut crearea unei arme forjate cu putere”, a spus Berelain. Majoritatea celorlalţi plecaseră să urmeze ordinele lui Perrin şi cei doi erau singuri, cu excepţia lui Gallenne care stătea în apropiere şi studia harta în timp ce îşi freca bărbia. „Este un talent puternic pe care tânărul tocmai l-a arătat. Acest lucru va fi de folos. Armata lui Perrin va avea lame forjate cu putere pentru a le întări”.

„Procesul părea foarte epuizant”, a spus Faile. „Chiar dacă Neald poate repeta ceea ce a făcut, mă îndoiesc că vom

avea timp să facem multe arme”.

„Orice avantaj mic ajută”, a spus Berelain. „Această armată pe care a făcut-o soţul tău, va fi ceva incredibil. Ta veren este la lucru aici. El adună bărbaţi şi ei învaţă cu o viteză şi o îndemânare uimitoare.

— Poate, spuse Faile, plimbându-se încet în jurul nicovalei, ţinându-şi ochii pe Berelain, care se plimba în jurul ei vizavi de ea. Care a fost jocul lui Berelain, aici?

V Al il* V 1 ** 1 TX 1 *

— Atunci trebuie să vorbim cu el, spuse Berelain. „Întoarce-l de la acest curs de acţiune”.

„Acest curs de acţiune?” întrebă Faile, cu adevărat confuz.

Berelain se opri, cu ochii aprinşi de ceva. Părea tensionată. E îngrijorată, îşi spuse Faile. Îngrijorat profund pentru ceva.

— Lordul Perrin nu trebuie să atace Mantele Albe, spuse Berelain. „Te rog, trebuie să mă ajuţi să-l conving”.

„Nu îi va ataca”, a spus Faile. Era în mod rezonabil sigură de asta.

— Pregăteşte o ambuscadă perfectă, spuse Berelain. „Asha man să folosească arciern One Power, Two Rivers pentru a trage de la înălţimi în jos în tabăra Copiilor. Cavalerie să călătorească şi să mături după. Ea a ezitat, părând îndurerată. „Le-a aranjat perfect. Le-a spus că, dacă el şi Damodred ar supravieţui amândoi ultimei bătălii, el sar supune pedepsei. Dar Perrin se va asigura că Whitecloaks nu ajung la Ultima Bătălie. El îşi poate păstra jurământul în acest fel, dar şi să evite să se predea”.

Faile clătină din cap. – N-ar face niciodată asta, Berelain.

„Poţi fi sigur?” întrebă Berelain.

— Absolut sigur?

„F

ale a ezitat. Perrin se schimbase în ultima vreme. Majoritatea schimbărilor au fost bune, cum ar fi decizia sa de a accepta în sfârşit conducerea. Iar ambuscada de care vorbea Berelain ar avea un fel de sens perfect, nemilos.

Dar a fost şi greşit. Teribil de greşit. Perrin nu ar face asta, indiferent cât de mult s-ar fi schimbat. De asta, Faile ar putea fi sigur.

— Da, spuse ea. „Făcându-i o promisiune lui Galad, apoi sacrificându-i pe Mantele Albe în acest fel, l-ar sfărâma pe Perrin. El nu gândeşte aşa. Nu se va întâmpla”.

— Sper că ai dreptate, spuse Berelain. „Speram că se poate ajunge la un fel de acomodare cu comandantul lor înainte să plecăm…”

O mantie albă. Uşoară! Nu ar fi putut să-i aleagă pe unul dintre nobilii din tabără căruia să-i acorde atenţia? Unul care nu a fost căsătorit?

— Nu te pricepi prea bine să alegi bărbaţi, nu-i aşa, Berelain? Cuvintele pur şi simplu au ţ, k-/ 7 z 7 z X *f* X

scăpat.

Berelain se întoarse spre Faile, cu ochii mari de soc sau de furie.

— Şi ce rămâne cu Perrin?

— Un meci groaznic pentru tine, spuse Faile cu adulmecare.

— Ai arătat asta în seara asta, prin ceea ce crezi că este capabil.

„Cât de bun a fost un meci este irelevant. Mi s-a promis”.

„De cine?”

— Lordul Dragon, spuse Berelain.

„Ce?”

„Am venit la Dragonul Renăscut în Piatra Lacrimii”, a spus

ea. „Dar nu m-a dorit – chiar s-a supărat pe avansurile mele. Mi-am dat seama că el, Dragonul Renăscut, intenţiona să se căsătorească cu o doamnă mult mai înaltă, probabil Elayne Trakand. Are sens – el nu poate lua fiecare tărâm de sabie; unii vor trebui să vină la el prin alianţe. Andor este foarte puternic, este condus de o femeie şi ar fi avantajos să-l păstreze prin căsătorie”.

* jL T” 1 1 1 T→ 1 – Perrin spune că Rand nu gândeşte aşa, Berelam, spuse Faile. „Nu atât de calculat. Este şi înclinaţia mea, din l – 1 17/ 1 1

ceea ce ştiu despre el”.

„Şi spui acelaşi lucru despre Perrin. M-ai face să cred că toate sunt atât de simple. Fără inteligenţă în cap”.

„Nu am spus asta”.

„Şi totuşi foloseşti aceleaşi vechi proteste. Obositor. Ei bine, mi-am dat seama ce presupunea Lordul Dragon, aşa că mi-am îndreptat atenţia către unul dintre însoţitorii săi apropiaţi. Poate că nu mi le-a „făgăduit”. A fost o alegere proastă de cuvinte. Dar ştiam că ar fi mulţumit dacă aş face o uniune cu unul dintre aliaţii şi prietenii săi apropiaţi. Într-adevăr, bănuiesc că el şi-a dorit să o fac – la urma urmei, Lordul Dragon ne-a pus pe mine şi pe Perrin împreună pentru această misiune. Totuşi, nu a putut fi sincer cu privire la ceea ce îşi dorea, pentru a nu-l jignit pe Perrin.

Faile a ezitat. Pe de o parte, ceea ce spunea Berelain a fost o prostie… dar, pe de altă parte, putea vedea ce ar fi putut vedea femeia. Sau, poate, ceea ce dorea ea să vadă. Pentru ea, despărţirea soţului şi a soţiei nu era nimic imoral. Asta a fost politica. Şi, logic, Rand ar fi trebuit probabil să-şi dorească să lege naţiuni de el prin legături de căsătorie cu cei mai apropiaţi lui.

Asta nu a schimbat faptul că nici el, nici Perrin nu priveau în aşa fel problemele inimii.

A 7 1 1 * A 1 * – Am renunţat la Perrin, spuse Berelam. „Acolo îmi ţin promisiunea. Dar mă lasă într-o situaţie dificilă. Am crezut de mult că o conexiune cu Dragon Reborn este singura speranţă a lui Mayene de a-şi menţine independenţa în următorii ani”.

„Căsătoria nu înseamnă doar pretinderea de avantaje politice”, a spus Faile.

„Şi totuşi avantajele sunt atât de evidente încât nu pot fi ignorate”.

„Şi această mantie albă?” întrebă Faile.

— Fratele vitreg al reginei Andorului, spuse Berelain, roşind uşor. „Dacă Lordul Dragon intenţionează să se căsătorească cu Elayne Trakand, asta îmi va oferi un link către el”.

Era mult mai mult decât atât; Faile o putea vedea în felul în care se comporta Berelain, în felul în care arăta când vorbea despre Galad Damodred. Dar dacă voia să-şi raţionalizeze o motivaţie politică, Faile nu avea niciun motiv să o descurajeze/atâta timp cât o ajuta să-i distragă atenţia de la Perrin.

— Am făcut cum ai cerut, spuse Berelain. „Şi acum, vă cer ajutorul. Dacă se pare că îi va ataca, alăturaţi-vă mie în încercarea de a-l descuraja. Împreună, poate că o putem gestiona”.

— Foarte bine, spuse Faile.

Perrin a călărit în fruntea unei armate care se simţea unită pentru prima dată. Steagul lui Mayene, steagul lui

I 1 >. /!

1 11 – 1 11 I 1 – T 1 – 11

Ghealdan, stindardele Caselor nobile din rândul refugiaţilor. Chiar şi câteva bannere pe care le alcătuiseră băieţii reprezentând părţile celor Două Râuri. Deasupra lor. X îi ix – 7

bătea capul lupului.

Lordul Perrin. Nu s-ar obişnui niciodată cu asta, dar poate că era un lucru bun.

L-a tras pe Stepper spre o parte a porţii deschise, în timp ce trupele treceau, salutând. Deocamdată erau luminate de torţe. Sperăm că canalizării vor putea lumina câmpul de luptă mai târziu.

TT 1WIXJ – 1 /-i i – T'l – Un bărbat a venit lângă Stepper, iar Perrin a simţit miros de piele de animale, lut şi sânge de iepuri. Elyas plecase la vânătoare în timp ce aştepta să se adune armata. A

fost nevoie de un vânător destul de pasionat pentru a prinde iepuri noaptea. Elyas a spus că a fost o provocare mai bună.

— Mi-ai spus ceva odată, Elyas, spuse Perrin. „Mi-ai spus că, dacă îmi place vreodată toporul, ar trebui să o arunc".

„Aşa am făcut".

„Cred că se aplică şi conducerii. Bărbaţii care nu vor titluri ar trebui să fie cei care le obţin, se pare. Atâta timp cât ţin asta în minte, cred că s-ar putea să mă descurc".

Elyas chicoti. „Banerul arată bine, agăţat acolo".

„Mi se potriveşte. Întotdeauna are. Pur şi simplu nu m-am potrivit întotdeauna".

x 1 -.ei. Ci *tt*

„Gânduri profunde, pentru un fierar".

„Poate". Perrin scoase din buzunar puzzle-ul fierarului, cel pe care îl găsise în Maiden. Încă nu reuşise să desfăşoare

chestia.

„Ti s-a părut vreodată ciudat că fierarii par oameni atât de simpli, totuşi ei sunt cei care fac toate aceste puzzle-uri

— I 7 I I *A* I 1 1 *A* I 1 r „A „*Îl* nenorocite care sunt atât de greu de înţeles?”

„Nu m-am gândit niciodată la asta. Deci eşti unul dintre noi, în sfârşit?”

— Nu, spuse Perrin, punând puzzle-ul deoparte. „Eu sunt cine sunt. În cele din urmă”. Nu era sigur ce se schimbase în el. Dar poate că încercarea de a gândi prea mult a fost problema în primul rând.

Ştia că şi-a găsit echilibrul. Nu avea să devină niciodată ca Noam, omul care se pierduse în faţa lupului. Şi asta a fost suficient Perrin şi Elyas au aşteptat o vreme, privind trecând armata. Aceste porţi mai mari au făcut mult mai uşor să călătoreşti; i-ar trece pe toţi bărbaţii şi femeile luptători în mai puţin de o oră. Bărbaţii au ridicat mâinile lui Perrin, mirosind mândri. Legătura lui cu lupii nu i-ade ronţ noroon de t-kit m-i kiiitth mffniorori ocnin speriat; de rapt, păreau de fapt mai puţin inyiijoiaţi acum că cunoşteau specificul. Înainte, au existat speculaţii. Întrebări. Acum, ar putea începe să se simtă confortabil cu adevărul. Şi mândru de asta. Domnul lor nu era un om obişnuit. Era ceva special.

— Trebuie să plec, Perrin, spuse Elvas. „În seara asta, dacă pot”.

„Ştiu. Ultima Vânătoare a început. Du-te cu ei, Elyas. Ne vom întâlni în nord”.

Bătrânul Gardien a pus o mână pe umărul lui Perrin. „Dacă nu ne vedem acolo, poate ne vom întâlni în vis, prietene”.

— Acesta este visul, spuse Perrin zâmbind. „Şi ne vom întâlni din nou. Te voi găsi, dacă eşti cu lupii. Vânează bine,

Long Tooth”.

„Vânează bine, Tânăra Taur”.

Elyas a dispărut în întuneric cu un foşnet.

Perrin se întinse la ciocanul cald de lângă el. Crezuse că responsabilitatea va fi o altă greutate asupra lui. Şi totuşi, acum că o acceptase, de fapt se simţea mai uşor.

Perrin Aybara a fost doar un bărbat, dar Perrin Goldeneyes a fost un simbol creat de oamenii care l-au urmat. Perrin nu avea de ales în acest sens; tot ce putea face era să conducă cât putea de bine. Dacă nu ar fi făcut-o, simbolul nu ar dispărea. Oamenii şi-ar pierde încrederea în asta. Aşa cum a avut bietul Aram.

Îmi pare rău, prietene, se gândi el. Pe tine am eşuat cel mai mult. Nu avea rost să privesc înapoi la asta. Pur şi simplu ar trebui să continue înainte şi să facă mai bine.

„Sunt Perrin Ochi de Aur”, a spus el, „omul care poate vorbi cu lupii. Şi cred că este o persoană buna”.

— A dat cu piciorul pe Stepper prin poarta. Din păcate, Perrin Goldeneyes a avut ceva de făcut în seara asta.

Galad s-a trezit de îndată ce i-a foşnit clapeta cortului. A

alungat vestigiile visului sau – o prostie, în care el cina cu o frumuseţe cu părul negru, cu buze perfecte şi ochi vicleni – şi întinse mana spre sabia lui.

„Galad!” şuiera o voce. Era Trom.

„Ce s-a întâmplat?” întreba Galad, cu mana încă pe sabie.

— Ai avut dreptate, spuse Trom.

„Despre ce?”

„Armata lui Aybara s-a întors. Galad, sunt pe înălţimi chiar deasupra noastră! Nu le-am văzut decât întâmplător; oamenii noştri priveau pe drum, aşa cum ne-ai spus”.

1 1. A/ – A w – /K. – 7 /K 1” ’1 – 11*

Galad iniura, se ridică şi întinse mana după hainele lui. „Cum au ajuns acolo sus fără să vedem noi?”

— Puteri întunecate, Galad. Byar avea dreptate. Ai văzut cât de repede le-a golit tabara”.

Cercetaşii lor se întorseseră cu o oră înainte. Găsiseră 1 11.1 7 w w 1 1 * A 1 – 1.1 11 d locul de tabara al lui Aybara ciudat de gol, de parcă ar fi fost populat de fantome. Nimeni nu-i văzuse plecând de-a lungul drumului.

Acum asta. Galad se îmbraca repede. „Turneşte-i pe bărbaţi. Vezi dacă poţi să o faci în linişte. Ai fost înţelept să nu aduci lumina; care ar fi putut alerta inamicul. Pune-i pe bărbaţi să-şi îmbrace armura în corturile lor”.

— Da, lordul meu căpitan comandant, spuse Trom. Un foşnet a însoţit plecarea lui.

Galad se grăbi să se îmbrace. Ce am făcut? La fiecare pas, fusese încrezător în alegerile lui, dar aici îl conduseseră. Aybara, poziţionată să atace, oamenii lui Galad adormiţi. De când se întorsese Morgase, Galad simţise ca lumea i se prăbuşește. Ceea ce era corect nu mai era clar pentru el, nu cum fusese cândva. Drumul de urmat părea întunecat.

Ar trebui să ne predam, se gândi el, punându-şi mantia la loc peste poşta. Dar nu. Copiii luminii nu cedează niciodată în faţa Darkfriends. Cum aş putea să cred asta?

Au trebuit să moară luptând. Dar ce ar realiza asta? Sfârşitul Copiilor, morţi înainte de a începe Ultima Bătălie?

Flapsurile cortului i-au foşnit din nou şi a scos sabia, gata să lovească.

— Galad, spuse Byar. „Ne-ai ucis”. Tot respectul dispăruse din vocea lui.

Acuzaţia l-a pus pe Galad pe cap. „Cei care umblă în Lumină nu trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru

acţiunile celor care urmează Umbra”. Un citat din Lothair Mantelar. „Am acţionat cu onoare”.

„Ar fi trebuit să ataci în loc să treci prin acel „proces” ridicol!”

„Am fi fost măcelăriţi. Avea Aes Sedai, Aiel, oameni care pot canaliza, mai mulţi soldaţi decât noi şi puteri pe care nu le înţelegem”.

t – 7 k „/ d i – un

„Lumina ne-ar fi protejat!”

„Şi dacă este adevărat, ne va proteja acum”, a spus Galad, întărindu-se încrederea.

— Nu, spuse Byar, cu o şoaptă furioasă. „Ne-am condus singuri către asta. Dacă cădem, va fi meritat”. A plecat cu un foşnet al clapetelor.

Galad rămase în picioare pentru o clipă, apoi îşi puse catarama sabiei. Recriminarea şi pocăinţa ar aştepta. Trebuia să găsească o modalitate de a supravieţui în această zi. Dacă ar exista o cale.

Contracarează-le ambuscadă, cu una a lor, se gândi el. Pune-i pe bărbaţi să rămână în corturile lor până când începe atacul, apoi surprinde-o pe Aybara grăbindu-se în forţă şi…

Nu. Aybara ar începe cu săgeţi, plouând moartea pe corturi. Ar fi cel mai bun mod de a profita de terenul său înalt şi de arcierii săi.

Cel mai bun lucru de făcut a fost să-i blindaţi pe bărbaţi, apoi să-i pună să se rupă din corturi împreună la un semnal şi să alerge după caii lor. Amadicienii ar putea forma un zid de ştiuca la baza înălţimilor. Aybara ar putea risca să alerge cavaleria în josul pantei abrupte care duce până la înălţime, dar sugarii ar putea deranja acea manevră.

Arcaşii ar fi în continuare o problemă. Scuturile ar ajuta. Puţin. A tras aer în piept, apoi a intrat în noapte

— J z., XX X X

pentru a da ordinele.

— Odată ce începe bătălia, a spus Perrin, vreau să vă retrageţi în siguranţă. Nu voi încerca să te trimit înapoi în A

Andor; Ştiu că nu te-ai duce. Dar nu trebuie să participaţi la luptă. Rămâi în spatele liniilor de luptă şi cu ariergarda”.

Faile îi aruncă o privire. Şi-a aşezat montura, cu ochii în z? jw n w i A i – 7 lj* 7 i i – w – i i – faţă. Stăteau pe înălţimi, ultimul din armată ieşind din porţile poziţionate în spate. Jori Congar ţinea un felinar protejat pentru Perrin. A dat zonei o lumina foarte slabă.

— Desigur, domnule, spuse Berelain lin.

— Atunci voi avea jurămintele tale pe el, spuse Perrin, cu ochii încă în faţă. „Tu şi Alliandre, Berelain. Eşuează, pur şi simplu o să întreb şi să sper”.

— Ai jurământul meu, Domnul meu, spuse Alliandre.

Vocea lui Perrin era atât de fermă, iar asta îl îngrijora pe Faile. Berelain ar putea avea dreptate? Avea de gând să atace Whitecloaks? Erau un element imprevizibil, pentru toate profesiile lor de a dori să lupte în Ultima Bătălie. Ele ar putea provoca mai mult rău decât ajutor. Dincolo de asta, Alliandre era femeia preşedinte a lui Perrin, iar Mantele Albe se aflau pe tărâmul ei. Cine ştia ce pagube vor provoca înainte să plece? Dincolo de asta, era şi viitoarea sabie a judecăţii lui Galad.

— Domnul meu, spuse Berelain, părând îngrijorat. „Te rog să nu faci asta”.

— Fac doar ceea ce trebuie, spuse Perrin, privind de-a lungul drumului care ducea spre Jehannah. Nu asta era

direcţia Whitecloaks. Erau chiar la sud de poziţia lui Perrin.

— Perrin, spuse Faile, aruncând o privire spre Berelain. „Ce eşti…” Un bărbat a ieşit brusc din umbră, fără să scoată niciun sunet, în ciuda tufişului uscat.

— Perrin Aybara, spuse Gaul. „Petele Albe ştiu că suntem aici”.

„Eşti sigur?” întrebă Perrin. Nu părea alarmat.

„Încearcă să nu ne anunţe”, a spus Gaul, „dar pot să văd. Fecioarele sunt de acord. Ei se pregătesc de luptă, mirii dezlănţuind caii, paznicii mergând din cort în cort”.

Perrin dădu din cap. Îl împinse pe Stepper înainte prin perie, mergând până la marginea înălţimilor. Faile a mutat Daylight în spatele lui, Berelain rămânând aproape de ea.

Pământul cobora abrupt până la albia antică care flanca drumul de dedesubt. Drumul mergea dinspre lehana, până A 1. III „lj* – 1

când a trecut de baza acestor înălţimi şi a luat o întoarcere în direcţia Lugard. Chiar la cot se afla golul, adăpostit de deal, unde Mantele Albe îşi aranjaseră cercurile de corturi.

Norii erau subţiri, permiţând luminii palide ale lunii să acopere pământul în alb argintiu. O ceaţă joasă se rostogoli, rămânând în principal în albia râului, adâncă şi deasă. Perrin a scanat scena; avea o vedere clară a drumului în ambele sensuri. Deodată, strigăte răsunară dedesubt, bărbaţi izbucnind din corturile Whitecloak şi sprintând spre liniile de cai. Torţele au luat viaţă.

A – /K – a» 1” TA – 7 7

„Arcaşii înainte!” urlă Perrin.

Bărbaţii Two Rivers s-au grăbit până la marginea poziţiei lor ridicate.

7 t C – 1 – 1 /! i

„Infanterie, gata în spatele arcaşilor!” strigă Perrin. „Arganda, pe flancul stâng. Gallenne, pe dreapta! O să sun dacă am nevoie să măturezi pentru noi. S-a întors către soldaţii de infanterie – în principal foşti refugiaţi. „Păstrativă într-o formaţie strânsă, băieţi. Ţine-ţi scuturile ridicate şi braţele suliţei flectate. Arcaşi, săgeţi de plecat!”

Faile simţi că începe să transpire. Acest lucru a fost greşit. Cu siguranţă Perrin nu avea de gând să…

Încă nu se uita la Mantele Albe de sub ei. Se uita la albia râului de pe cealaltă parte, poate la o sută de metri dincolo de înălţimi, care se sfârşise într-o coborâre abruptă din cauza spălării râului antic. Perrin arăta de parcă ar fi văzut ceva ce restul dintre ei nu erau. Şi cu acei ochi de aur ai săi, poate că tocmai asta făcea.

— Domnule, spuse Berelain, ridicându-şi calul lângă el, părând disperată. „Dacă trebuie să ataci, l-ai putea cruţa pe comandantul Whitecloaks? Ar putea fi util din motive politice”.

„Despre ce vorbeşti?” spuse Perrin. „Totul motivul pentru care sunt aici este să-l ţin pe Damodred în viaţă”.

„Tu ce?” întrebă Berelain.

„Lordul meu!” exclamă deodată Grady, călare în apropiere. „Simt canalizarea!”

„Ce e asta, acolo!” strigă Jori Congar, arătând cu degetul. „Ceva în ceaţă. Este…”

L” / i-l „– 1 – a7 1 i – 1 r* 11*

Faile mm ochii. Acolo, chiar sub armata în fosta albie, figurile au început să se ridice parcă din pământ. Creaturi deformate, cu capete şi trupuri de animale, din nou la jumătate la fel de înalte ca Perrin, purtând arme brutale. Se mişcau printre ele nişte siluete elegante, fără ochi, în

negru.

Ceaţă curgea în jurul lor, în timp ce înaintau cu paşi mari, dând în urmă şuviţe. Creaturile au continuat să apară. Zeci dintre ei. Sute. Mii.

O întreagă armată de Trollocs şi Myrddraal.

„Grady, Neald!” urlă Perrin. „Uşoară!”

„G

loburi albe strălucitoare au apărut în aer şi au atârnat acolo. Tot mai mulţi trolloci se ridicau din ceaţă, de parcă ifi dat naştere, dar păreau zăpăciţi de lumini. S-au uitat în sus, strâmbându-şi ochii şi ferindu-şi ochii.

Perrin mormăi. „Ce zici de asta? Nu erau pregătiţi pentru noi; s-au gândit că vor avea o lovitură uşoară la Whitecloaks. Se întoarse, privind în josul rândurilor soldaţilor surprinşi. „Ei bine, bărbaţi, voiaţi să mă urmaţi până la Ultima Bătălie? O să degustăm chiar aici! Arcaşi, liberi! Să-i trimitem pe acei Shadowspawn înapoi în groapa care i-a născut!”

Şi-a ridicat ciocanul proaspăt forjat şi a început bătălia.

41 Un aliat neaşteptat

Galad alergă cu scutul ridicat. Bomhald i s-a alăturat, ţinând şi el în mană un scut şi aruncându-şi lanterna deoparte, în timp ce acele lumini nenaturale sclipeau în aer. Niciunul nu a vorbit. Grindină de săgeţi avea să înceapă momentan.

Ajunseră la pichetele de cai, unde o pereche de tore nervoşi şi-au predat caii. Galad îşi coborî scutul, simţindu-se teribil de expus în timp ce se legăna pe spatele lui Stout. A

Întors calul şi a ridicat scutul. Auzea sunetul familiar al arcurilor, îndepărtate, săgeţile pocnind în timp ce ploua.

Niciunul nu a căzut lângă el.

a ezitat. Luminile care atârnau în aer o făceau strălucitoare ca o noapte cu lună plină, poate mai strălucitoare.

„Ce se întâmplă?” spuse Bomhald, calul dansând nervos sub el. „Au ratat? Săgeţile acelea cad bine în afara taberei”.

„Trollocs!” Un strigăt din tabără. „Sunt mii de ei care vin pe drum!”

Monştri!” strigă un amadician îngrozit. „Monştrii umbrei! Lumini, sunt reale?”

Galad aruncă o privire spre Bomhald. Şi-au pornit caii în galop spre tabără, cu mantale albe curgând în urma lor şi au privit în sus pe drum.

La un măcel.

Valuri de săgeţi au căzut de la înălţimi, izbindu-se de mulţimea Shadowspawn. Creaturile urlau şi ţipau, unele încercând să alerge spre tabăra lui Galad, altele să se urce spre arcaşi. Trollocii au explodat brusc în aer, pământul zburând sub ei şi focul a căzut de sus. Canalizatorii lui Aybara se alăturaseră luptei.

Galad a luat-o înăuntru.

— Picior, formează un perete de scut pe această parte a taberei, urlă el. „Archeleţi, spre ruinele acelea de acolo. Împărţiţi legiunile în opt companii de cavalerie şi pregătiţi-vă să plecaţi! Arcaşi, pregătiţi-vă!” – z\ – 1 1 i w 1 1 – 1 – Copiii erau în primul rând o forţă de cavalerie. Oamenii lui aveau să călărească, îi loveau pe trollocii în valuri, câte o companie, apoi se retrăgeau în spatele scutului defensiv al piciorului. Arbaletarii pentru a slăbi liniile Trolloc înainte ca cavaleria grea să-i lovească cu lăncile, arcaşii să-i acopere în timp ce se întorceau în spatele apărării lor.

Ordinele au fost date rapid, Copiii mişcându-se mai

eficient decât amadicienn. Bomhald dădu din cap. Aceasta a fost o postură mai ales defensivă, dar asta avea cel mai mult sens, cel puţin până când Galad a putut rezolva ceea ce se întâmpla.

H

dl J J T” > /K-l/K 1 T – 1 – w oofbeats a anunţat Byar urcând în galop. Îşi ridică calul, apoi se întoarse, cu ochii mari. „Trollocs? Cum… Este Aybara. A adus o armată de Shadowspawn!”

„Dacă a făcut-o”, a spus Galad, „i-a tratat cu un măcel”.

Byar se apropie. „Este exact ca cele două râuri. Dam, îţi aminteşti ce a făcut? Atacă trollocii. Aybara îşi face apărarea şi, prin urmare, câştigă sprijin”.

„Care ar fi rostul?” spuse Bomhald.

„Pentru a ne păcăli”.

„Omorând tot atâtea trolloci câţi îi câştigă în adepţi?” Bomhald se încruntă. „Nu are sens. Dacă Aybara poate comanda mii de trolloci, de ce ar avea nevoie de noi?

„Mintea lui este bolnavă, întortocheată”, a spus Byar. „Dacă nu a avut vreo legătură cu apariţia trollocilor, atunci cum au apărut amândoi în acelaşi timp?”

Ei bine, era un adevăr în asta, Galad a trebuit să recunoască. „Deocamdată, a spus el, „ne câştigă timpul de care avem nevoie pentru a ne forma. Bomhald, Byar, ajutămi să-mi trec ordinele. Vreau călăreţii să fie pregătiţi să iasă de îndată ce arbaletarii termină. El a ezitat. „Dar să ştie oamenii că nu trebuie să ne expunem flancurile lui Aybara. Ţineţi nişte picior cu ştiuci la baza acelor înălţimi. Doar în cazul în care.

Trolloci au căzut ţipând sub săgeţi. Şi mai multe au continuat să apară şi multe dintre fiare nu au căzut până

când au avut mai multe săgeţi în ele.

Shadowspawn se pregăteau pentru o fugă în sus pe panta către forţele lui Perrin. Dacă ar fi făcut-o, el şi-ar fi ţinut piciorul pentru un timp, apoi i-ar trage înapoi şi a 7 X i «X y\ *f* – a X z X L-/ X *f* alerga cavaleria în faţa lor.

„Cum ai ştiut?” întrebă Faile încet.

El a aruncat o privire spre ea. „Este timpul ca voi trei să vă retrageţi în spatele gărzii”. Îi aruncă o privire la Berelain, cu faţa albă pe calul ei, de parcă i-ar fi dezlănţuit faptul că i-a văzut pe trolloci. El ştia că ea era din oţel mai puternic decât atât. De ce mirosea atât de îngrijorată?

— Mă duc, spuse Faile. „Dar trebuie să ştiu”.

„A avut sens”, a spus Perrin. „Acea cupolă a fost menită să ne împiedice să fugim prin poartă. Dar a fost şi pentru a ne încuraja pe drum, pentru a ne împiedica să călătorim direct în Andor. Ni s-a părut ciudat că maestrul Gill se va întoarce de-a lungul drumului, nesupunând ordinelor – dar s-a întâmplat pentru că era convins de oamenii care veneau din nord că drumul era impracticabil. Bănuiesc că plantele duşmanilor noştri să ne ademenească în această direcţie.

„Am fost găzduiţi tot timpul. Nu ne aşteptau să luptăm cu Mantele Albe, ci aşteptau să mergem spre Lugard cât de repede am putut. Dacă am fi încercat să mergem peste ţară, pun pariu că ceva s-ar fi întâmplat să ne îndepărteze. Au vrut cu disperare să intrăm în ambuscadă. Probabil că forţa lui Galad nu făcea parte din asta – era o bavură care a intrat sub şaua lor.

„Dar trollocii. Unde”.

— Cred că trebuie să fie o Piatră Portal, spuse Perrin. „Ştiam că un fel de atac va veni aici. Nu ştiam cum. Am crezut pe jumătate că va fi Draghkar din cer sau un

Waygate pe care îl ratasem. Dar acele ruine pe care le-a subliniat Arganda par să fie un loc bun pentru o Piatră Portal. Trebuie să fie îngropat, căzut sub rău când şi-a schimbat cursul. Trollocii nu ies din pământ; Cred că apar din piatră.

„Aceasta a fost capcana. Probabil că ne-ar fi atacat mult mai devreme, dar Mantele Albe erau în cale. Au trebuit să aştepte să ne ocupăm de ei. Şi apoi am plecat. Aşa de…”

„Aşa că l-au atacat pe Damodred şi oamenii săi”, a spus Faile. „După ce au înfiinţat capcana, au vrut cel puţin să facă ceva rău celor care ar putea lupta mai târziu”.

— Bănuiesc că unul dintre Părăsiţi se află în spatele asta, spuse Perrin, întorcându-se spre Grady.

„Unul dintre Părăsiţi?” spuse Alliandre, cu vocea ridicându-se. „Nu putem lupta cu unul dintre Părăsiţi?”

Perrin îi aruncă o privire. „La ce credeai că te-ai înscris să faci, Alliandre, când mi-ai venit? Lupţi pentru Dragonul Renăscut chiar în Tarmon Gai don. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne confruntăm cu cei părăsiţi”.

A

palid, dar spre meritul ei, a dat din cap.

X 1 X – w T-X – w. AIIX iw

— Grady, strigă Perrin către Asha man, care trăgea explozii către trolloci. „Încă simţi canalizarea?”

KT „* /Kl/K /K 1 7 1 1 /K.w 1

— Numai din când în când, domnule, îi răspunse Grady. „Oricine ar fi, nu sunt îngrozitor de puternici. Şi nu se alătură bătăliei. Cred că trebuie să facă ceva pentru a-i aduce pe trolloci, sărind cu pumnii din ei, apoi sărind imediat să aducă mai mulţi.

— Ai grijă de el, spuse Perrin. „Vezi dacă poţi să-l dai jos”.

— Da, domnule, spuse Grady, salutând.

Deci nu a fost unul dintre cei Părăsiţi care a adus Trollocii direct. Asta nu însemna că aceasta nu era opera unuia dintre ei, ci doar că nu se hotărâseră să se angajeze direct. – înapoi cu voi trei, le spuse Perrin lui Faile, Berelain şi Alliandre, ridicând ciocanul. Trollocii începuseră să urce în sus, mulţi căzând în săgeţi, dar erau destui încât unii să ajungă în vârf în curând. Era timpul să lupţi.

— Nu ştii câţi dintre ei sunt, soţul meu, spuse Faile încet. „Ei continuă să vină. Dacă ne copleşesc?”

„Ne vom retrage printr-o poartă dacă lucrurile se vor înrăutăţi pentru noi. Dar nu îi las să aibă Mantele Albe fără luptă – nu voi lăsa niciun om în seama trollocilor, nici măcar soţia lor. Au ignorat cele două râuri când am fost atacaţi. Ei bine, nu voi face la fel. Şi asta este”.

Faile, brusc, se aplecă să-l sărute. „Mulţumesc”.

„Pentru ce?”

„Pentru că eşti bărbatul care eşti”, a spus ea, întorcându-şi calul şi îndepărtându-i pe ceilalţi doi.

Perrin clătină din cap. Îşi făcuse griji că va trebui să o pună pe Grady să o învelească în Air şi să o remorcă. Se întoarse către trollocii care se apropiau. Oamenii de la Two Rivers nu le făceau uşor să urce panta. Bărbaţii rămâneau însă fără săgeţi.

Perrin îl ridică pe Mă alleinir. O parte din el îi părea rău să spele arma în sânge atât de curând după naşterea ei, dar cea mai mare parte din el era mulţumită. Aceşti trolloci şi cei care i-au condus au provocat moartea lui Hopper.

Un pumn de trolloci a urcat pe vârful dealului, un Fade intră în spatele lor, condus de un alt Fade cu o sabie neagră. Perrin scoase un vuiet şi se îndreptă înainte, cu

ciocanul sus.

Galad blestemă, întorcându-l pe Stout şi tăindu-şi sabia în gâtul lui Trolloc cu un cap de urs, Sânge întunecat şi gros a ţâşnit într-un ţâşnit zgomotos, dar fiarele erau îngrozitor de greu de ucis. Galad auzise poveştile, se antrenase cu bărbaţi care luptaseră cu Shadowspawn. Cu toate acestea, rezistenţa lor l-a surprins. A trebuit să mai Slargă creatura de trei ori înainte să cadă. Deja, braţul lui alad îl durea. Nu exista nicio fineţe să lupţi cu monştri ca acesta. A folosit forme de sabie călare, dar adesea cele mai directe şi brutale dintre ele. Woodsman dezbrăcă ramura. Arcul Lunii. Lovirea scânteii.

Oamenii lui nu s-au descurcat bine. Erau închişi şi nu mai era loc pentru lănci. Atacurile de ieşire funcţionaseră o vreme, dar cavaleria grea fusese forţată să se retragă înapoi la liniile de picior, iar întreaga sa forţă era împinsă spre est. Amadicienii erau copleşiţi, iar forţa atacului era prea mare pentru a permite încărcături suplimentare de cavalerie. Tot ce puteau face Copiii călare a fost să-şi balanseze armele sălbatic în încercarea de a rămâne în viaţă.

Galad îl întoarse pe Stout, dar doi trolloci mârâitori săriră spre el. A luat repede unul peste gât cu Heron Snatches the Silverfish, dar creatura a căzut înainte pe Stout, făcând ca calul să se îndepărteze. O altă brută a tăiat un stâlp la gâtul calului. Calul a căzut.

T 1” I * – 1 – I w A. „I /K

Galad abia reuşi să se arunce, lovind pământul în grămadă, când Stout se prăbuşi, cu picioarele smucindu-se, gâtul ţâşnind sânge pe umărul alb. Galad se rostogoli, sabia răsucită în lateral, dar aterizase greşit. I s-a strâns glezna

de durere.

Ignorând durerea, îşi ridică sabia la timp pentru a devia cârligul unui monstru cu blană maro, înalt de nouă metri, care mirosea a moarte. Parada lui Galad l-a dezechilibrat din nou.

„Galad!”

Figurine în alb s-au prăbuşit în Trollocs. Sânge urât urât în aer. Siluete albe s-au prăbuşit la pământ, dar trollocii au fost alungaţi înapoi. Bomhald stătea gâfâind, cu sabia scoasă, scutul zdrobit şi stropit cu sânge întunecat. Avea cu el patru bărbaţi. Alţi doi căzuseră.

— Mulţumesc, spuse Galad.

— Monturile tale?

— Reduceţi, spuse Bomhald.

— Trebuie să aibă ordin

W W 1 7 w x – să meargă după cai.

KT X vv 1 1 1 A – Nu vrei să scăpăm, spuse Galad. „Sau adunând o încărcare. A aruncat o privire în josul şirului soldaţilor asediaţi. Douăzeci de mii păruseră o armată mare, dar liniile de luptă erau o mizerie. Şi trollocii au continuat să vină, val după val. Secţiunea de nord a liniei Copiilor se rupea, iar trollocii împingeau înainte acolo cu o mişcare de cleşte înconiurând forţa lui Galad. Le-au tăiat la nord şi la sud pentru a-i izbi de deal. Uşoară!

„Reuniţi-vă la linia piciorului de nord!” strigă Galad. A alergat în direcţia aceea cât a putut de repede, cu glezna protestând, dar încă funcţionând. Bărbaţii i s-au alăturat. T T – 1 1 – 117

Hainele lor nu mai erau albe.

Galad ştia că majoritatea generalilor, precum Gareth Bryne, nu luptau în prima linie. Erau prea importanţi pentru

asta, iar minţile lor erau necesare pentru organizarea luptei. Poate că asta ar fi trebuit să facă Galad. Se destrama.

Oamenii lui erau buni. Solid. Dar nu aveau experienţă cu trollocii. Abia acum – încărcând pe pământul noroios într-o noapte întunecată, luminat de globuri care atârnau în aer – a văzut cât de neexperimentaţi erau mulţi dintre ei. Avea câţiva veterani, dar grupul mai mare luptase mai ales împotriva bandiţilor nestăpâniţi sau a miliţiilor oraşului.

Trollocii erau diferiţi. Monştrii care urlă, mormăie şi mârâie erau în frenezie. Ceea ce le lipsea în disciplina militară, l-au compensat prin forţă şi ferocitate. Şi foamea. Myrddraalul din mijlocul lor era suficient de groaznic pentru a sparge o formaţie pe cont propriu. Soldaţii lui Galad se năvăleau.

„Ţine!” a urlăit Galad, ajungând în secţiunea de rupere a liniei. Îl avea pe Bomhald şi vreo cincizeci de bărbaţi. Nu este suficient. „Noi suntem Copiii Luminii! Nu dăm înaintea Umbrei!”

Nu a mers. Privind cum se desfăşoară dezastrul, întregul său cadru de înţelegere a început să se spargă. Copiii Luminii nu erau protejaţi de bunătatea lor; cădeau în ramuri, ca grânele înaintea coasei. Mai rău decât atât, unii nu s-au luptat cu vitejie sau nu au rezistat cu hotărâre. Prea mulţi au ţipat îngroziţi, alergând. Pe Amadicieni îi putea înţelege, dar mulţi dintre Copii înşişi erau puţin mai buni.

Nu erau laşi. Nu erau bieţi luptători. Erau doar bărbaţi. T 1* KT 7 1 – 7 X 7

În medie. Nu aşa trebuia să fie.

Tunetul se auzi când Gallenne îşi aducea călăreţii într-o altă încărcare. Au intrat cu ciocanul în linia Trolloc şi i-au forţat pe mulţi dintre ei să coboare de pe margine, răsturnându-i înapoi pe panta.

n – Xi x k ar fi 11 – 1 – îi

Perrin îl trânti pe Mă alleimr în capul unui trolloc. Forţa loviturii a aruncat creatura într-o parte şi, în mod ciudat, pielea ei sfârâia şi fumea acolo unde lovise ciocanul. Acest lucru se întâmpla la fiecare lovitură, de parcă atingerea lui Mă alleimr i-ar fi ars, deşi Perrin simţea doar o căldură confortabilă de la ciocan.

Încărcarea lui Gallenne a străbătut rândurile trollocilor, despărţindu-le în două cohorte, dar erau atât de multe carcase încât devenea greu pentru lăncieri săi să încarce. Gallenne s-a retras şi un contingent de bărbaţi de la Two Rivers s-a mutat şi a aruncat săgeţi în trolloci, doborându-i într-un val de ţipete, urlete, morţi mirositoare.

T’x – 1 I 7 X (-*y* I 7 – 1 1 I – 1 – C – Perrin îl trase pe Stepper înapoi, soldaţii de infanterie formându-se în jurul lui. Foarte puţini dintre oamenii săi căzuseră printre trolloci. Desigur, chiar şi unul era prea mulţi.

Arganda se ridică la trap pe calul său. Îşi pierduse pe undeva penele căştii, dar zâmbea larg.

— Rareori am avut o luptă atât de plăcută, Aybara, spuse el. „Inamici de căzut pentru care nu trebuie să simţi milă, o zonă perfectă de scenă şi o poziţie defensabilă. Arcaşii de visat şi Asha man pentru a opri golurile! Eu însumi am întins peste două duzini de fiare. Doar pentru această zi, mă bucur că v-am urmărit!”

Perrin dădu din cap. El nu a subliniat că unul dintre motivele pentru care se simţeau uşor a fost că majoritatea trollocilor se concentrau pe Mantele Albe. Trollocii erau lucruri urâte, monstruoase şi aveau un caracter extrem de egoist. Încărcaţi pe versantul dealului la mingi de foc şi arc T 1 *f* Jyy w. K-/ T T T 7 T w lung, doar pentru a încerca să

preia terenul de la două contingente pline de cavalerie? Mai bine să cauţi duşmanul mai uşor şi avea şi sens tactic. Concentrează-te mai întâi pe bătălia mai uşoară, când aveai două fronturi pe care să lupţi.

Ei încercau să-i zdrobească pe Mantele Albe înapoi de versantul dealului cât mai repede posibil şi îi îngroziseră, fără a le lăsa loc să-şi călărească cavaleria în încărcături, separând grupuri dintre ei. Persoana care conducea a înţeles tactica; aceasta nu a fost opera minţilor trolloci.

„Lord Perrin!” Vocea lui Jori Congar se ridică deasupra zgomotului trollocilor care urlă. S-a grăbit până lângă Stepper. „Mi-ai rugat să mă uit şi să-ţi spun cum se descurcă. Ei bine, o să vrei să te uiţi, poate”.

Perrin dădu din cap, ridicând pumnul, apoi făcând o mişcare de tăiere. Grady şi Neald stăteau în spatele lui, pe o formaţiune de stâncă care putea privi în jos, spre şosea. Ordinele lor principale erau să doboare orice Myrddraal pe care l-au văzut. Perrin dorea să ţină cât mai multe dintre acele lucruri posibil în afara înălţimii; ar putea costa zeci de vieţi să ucizi un singur Myrddraal cu sabia sau toporul. Cel mai bine este să omori cu Foc, de la distanţă. În plus, uneori uciderea unuia dintre Fades ar însemna uciderea unui complement de trolloci legaţi de acesta.

Asha man, Aes Sedai şi înţelepta au văzut semnalul lui Perrin. Au început un asalt complet asupra trollocilor, focul zburând din mâini, fulgerele trăgând din cer, impmgându-i I I I – A – i i 1 1 i – i pe trolloci înapoi pe panta. Perrin pentru soldaţi s-a retras pentru câteva momente de odihnă.

Perrin îl împinse pe Stepper până la margine, privind în josul pantei spre sud, ţinându-l pe Mă alleimr de picior. Mai jos, forţa lui Damodred mergea chiar mai rău decât îşi

făcuse griji Perrin. Trollocii au forat înainte, aproape împărţind Mantele Albe în două secţiuni. Monştrii se învârteau pe margini, prinzându-l pe Galad, făcându-i pe Mantele Albe să lupte pe trei fronturi. Spatele lor erau pe versantul dealului şi multe grupuri de cavalerie fuseseră îndepărtate de corpul principal de luptă.

S 11 L X 1 JX 1 /yX T’l ** T”! 11 – /K – Gallenne trecu la trap lângă Perrin.

— Trollocii încă mai apar. Bănuiesc că cincizeci de mii de fiare de până acum. Asha man spune că l-au simţit doar pe un canal şi că nu se implică.

„Cel care conduce pe Shadowspawn nu va dori să-şi angajeze canalizatorii”, a ghicit Perrin. „Nu pentru că avem un teren înalt. Îi vor lăsa pe Trolloc să facă cât de rău pot şi să vadă dacă câştigă avantaiul. Dacă o fac, vom vedea canalele ieşind”.

11 7 l „1 1*

Gallenne dădu din cap.

„Forţa lui Damodred are probleme”.

— Da, spuse Gallenne. „Ne-aţi poziţionat bine pentru a-i ajuta, dar se pare că nu am fost de ajuns”.

U VTV IX 1 w – ljw/k A w L L n-i 11 – Ai

— Mă duc după ei, hotărî Perrin. A arătat. „Trollorii îl înconioară, împingându-l pe coasta dealului. Am putea să măturăm şi să surprindem fiarele cu o latură, spărgând şi eliberându-i pe oamenii lui Damodred pentru a alunge pe platoul de aici.

Gallenne se încruntă.

— Scuză, Lord Perrin, dar trebuie să te întreb. Ce simţi că le datorezi? M-aş fi întristat dacă, într-adevăr, am fi venit aici să-i atacăm – deşi aş fi văzut logica ei. Dar nu văd

niciun motiv să-i ajut”.

Perrin mormăi. „Este doar ceea ce trebuie făcut”.

— Acesta este un subiect de dezbatere, spuse Gallenne, clătinând din cap cu cască. „Lupta împotriva Trollocilor şi Fades-urilor este excelentă, pentru că fiecare care cade este cu unul mai puţin de înfruntat la Ultima Bătălie. Oamenii noştri se exersează să lupte cu ei şi pot învăţa să-şi controleze temerile. Dar acea pantă este abruptă şi perfidă; dacă încerci să cobori până la Damodred, ai putea să ne distrugi avantajul.

— Mă duc oricum, spuse Perrin. „Jori, du-te şi adu-i pe oamenii de la Two Rivers şi pe Asha man. Voi avea nevoie de ei pentru a înmuia trollocn în sarcina mea. S-a uitat din nou în jos. Amintirile celor două râuri îi inundară mintea.

l\ 4” 4” 1 I 1 1 * * „l, /K KT*

Sânge. Moarte. Mă alleimr se încălzeşte în pumn.

— Nu-i voi lăsa în seamă, Gallenne. Nici măcar ei. Mi te vei alătura?”

— Eşti un om ciudat, Aybara. Gallenne ezită. „Şi unul de adevărată onoare. Da, voi”.

„Bun. Jori, mişcă-te. Trebuie să ajungem la Damodred înainte ca liniile lui să se rupă. Un şoc se răspândi prin masa de trolloci. Galad ezită, cu sabia ruptă în degete transpirate. Îl durea tot corpul. Gemete au venit din jurul lui, unele guturale şi mârâitoare – trolloci murind – altele jalnice din partea oamenilor căzuţi. Copiii de lângă el se ţineau. De abia.

Noaptea era întunecată, chiar şi cu acele lumini. Parcă lupta cu coşmarurile. Dar dacă Copiii luminii nu ar putea rezista împotriva întunericului, cine ar putea?

Trollocii au început să urle mai tare. Cei din faţa lui sau

întors, vorbind unul altuia într-o limbă grosolană, mârâitoare, care l-a făcut să se retragă cu repulsie. Trollocii ar putea vorbi? Nu ştia asta. Ce le-a atras atenţia?

Şi apoi a văzut-o. O grindină de săgeţi, căzută de sus, a sfâşiat rândurile trollocilor din apropiere. Arcierii Two Rivers şi-au respectat reputaţia. Galad n-ar fi avut încredere în majoritatea arcaşilor să tragă aşa, nu fără săgeţile rătăcite să cadă pe Mantele Albe. Aceşti arcasi au fost totuşi precişi.

I-i-i 117 ** – i – i – 1 i-a – 1 – /k11/k” ’lj***

Trollocii au ţipat şi au urlat. Apoi, din vârful înălţimii, o mie de călăreţi au pornit. În jurul lor străluceau lumini; focurile cădeau de sus, arcuindu-se ca nişte lănci roşiiaurii. I-au luminat pe călăreţi în argint.

A

fost o manevră incredibilă. Panta era suficient de abruptă încât caii s-ar fi putut împiedica, s-ar fi putut prăbuşi, s-ar fi putut prăbuşi întreaga forţă într-o masă inutilă de corpuri. Dar nu au căzut. Galopau cu pasul sigur, cu lăncile strălucind. Şi în faţa lor călărea un monstru cu barbă de bărbat cu un ciocan mare ţinut sus. Perrin Aybara însuşi, cu deasupra capului un banner care flutură, purtat de un bărbat care călărea chiar în spate. Capul de lup purpuriu.

În ciuda lui, Galad îşi coborî scutul la vedere. Aybara aproape că părea în flăcări din limbile de foc care îl înconjurau. Galad putea vedea acei ochi largi, aurii. Ca focurile în sine.

Călăreţii se izbiră de trollocii care înconjuraseră forţele lui Galad. Aybara scoase un vuiet peste zgomot, apoi începu să se întindă în jurul lui cu ciocanul. Atacul ia forţat pe trolloci să se întoarcă.

„Asalt!” strigă Galad. „Apăsaţi atacul! Forţaţi-i să intre în

cavalerie!” S-a îndreptat spre nord, spre faţa înălţimilor, cu Bomhald lângă el.

În apropiere, Trom a adunat ce mai rămăsese din legiunea sa şi a adus-o pentru a-i ataca pe trollocii vizavi de Aybara.

Bătaia devenea din ce în ce mai haotică. Galad s-a luptat cu furie. Deasupra, incredibil, toată armata lui Aybara s-a revărsat pe panta, renunţând la terenul înalt. Au căzut peste trolloci, urlând zeci de mii de oameni. „Ochii de aur! Ochi de Aur!”

Atacul i-a pus pe Galad şi Bomhald în rândurile trollocilor. Creaturile au încercat să se retragă de la Aybara, ridicându-se în toate direcţiile. Bărbaţii de lângă Galad şi Bomhald se luptau cu disperare să rămână în viaţă. Galad a terminat un trolloc cu Panglică în aer, dar s-a învârtit şi imediat s-a trezit în faţa unui uriaş cu faţa de berbec înalt de trei metri. Coarnele s-au ondulat în jurul feţei sale pătrate enorme, dar ochii erau umani, precum şi maxilarul inferior.

Galad s-a abătut când şi-a balansat stâlpul, apoi şi-a bătut sabia în intestine. Creatura a ţipat şi Bomhald a întins-o din lateral.

Galad a ţipat şi a sărit înapoi, dar glezna lui răsucită i-a eşuat în cele din urmă. S-a prins într-o crăpătură din pământ, iar Galad a auzit un pocnet groaznic în timp ce X V 1 Z X X

cădea.

Monstrul pe moarte s-a prăbuşit asupra lui, ţinându-l de pământ. Durerea i-a urcat pe picior, dar a ignorat-o. Şi-a scăpat sabia, încercând să împingă cadavrul liber. Bomhald, înjurând, a respins un trolloc care avea botul de mistreţ. Scoase un sunet oribil de mormăit.

Galad ridică cadavrul împuţit. În lateral, putea vedea

bărbaţi în alb – Trom, cu Byar lângă el, luptă cu disperare să alungă la Galad. Erau atât de mulţi trolloci, iar acei Copii din apropiere căzuseră în mare parte.

Galad întinse mâna spre sabia lui exact când o siluetă călare a izbucnit prin umbre şi trollocii chiar la nord. Aybara. S-a urcat şi a lovit ciocanul său masiv într-un trolloc de mistreţ, trimiţându-l să se prăbuşească la pământ. Aybara sări de pe cal în timp ce Bomhald se grăbi să-l ajute pe Galad să se ridice în picioare.

„Eşti rănit?” întrebă Aybara.

— Glezna mea, spuse Galad.

— Pe calul meu, spuse Aybara.

Galad nu a protestat; avea sens. S-a simţit, totuşi, jenat, când Bomhald l-a ajutat să se ridice. Oamenii lui Aybara se umpleau în jurul lor, împingându-i pe trolloci înapoi. Acum că armata lui Aybara s-a alăturat luptei, oamenii lui Galad se adunau.

Să te grăbeşti pe panta fusese un pariu periculos, dar, i /x i jw z-x i7 1 x r? x 1 li-l – ax 1 j

„J Z-X I VI / „l O T O I CX I O / i O TZ X OT P Q Q V /TX VXZA P Q ÎI 1111 /% T 7 r „X CX T” CX O VX1 1 Tlll de îndată ce Galad a fost călare pe calul lui Aybara, a putut vedea că pariul a funcţionat, încărcarea masivă îi destrămase pe trolloci şi unele grupuri au început să treacă. Limbi de flacără au căzut de sus, arzând Myrddraal şi lăsând pumni întregi de trolloci legaţi de ei.

7 TV /T – X w 1 *iz*” / 1 J w 1 22” 7 1 11 J

Mai era încă multă luptă de făcut, dar valul se întorcea. Forţele lui Aybara au creat o secţiune în jurul liderului lor, oferindu-i lui şi, prin extensie, lui Galad, puţin spaţiu pentru a lua în considerare următoarea etapă a atacului.

Galad se întoarse către Aybara, care îi studia pe trolloci cu evele atente. „Presupun că crezi că salvarea mea va influenţa decizia mea cu privire la judecata ta”, a spus, *f* X z X

Galad.

— Ar fi fost mai bine, mormăi Aybara.

Galad ridică o sprânceană. Nu era răspunsul la care se aşteptase. „Oamenii mei consideră că este suspect că ai apărut atât de curând în faţa trollocilor”.

— Ei bine, ei pot crede asta dacă vor, spuse Aybara. „Mă îndoiesc că orice spun că le va răzgândi. Într-un fel, aceasta este vina mea. Trollocii au fost aici să mă omoare; Tocmai am scăpat înainte ca ei să-şi poată arunca capcana. Bucură-te că nu te-am lăsat în seama lor. Voi Mantele Albe mi-aţi provocat aproape la fel de multă durere ca şi ei”.

În mod ciudat, Galad s-a trezit zâmbind. Era un aer simplu în privinţa acestui Perrin Aybara. Un bărbat ar putea cere puţin mai mult de la un aliat.

Atunci suntem aliaţi? se gândi Galad, dând din cap către Trom şi Byar în timp ce se apropiau. Poate pentru moment. A avut încredere în Aybara. Da, poate că au – I I – /X 1 Z₂” 1 F 1 I

existat oameni în lume care ar fi pus la punct un complot complicat ca acesta, toţi pentru a-şi păcăli drumul în favoarea lui Galad. Valda fusese aşa.

A 1 1 – 1 1 7. – 1 T\ d

Aybara nu era. Era cu adevărat simplu. Dacă ar fi vrut Copiii să-i îndepărteze, i-ar fi ucis şi ar fi mers mai departe.

— Atunci aşa să fie, Perrin Aybara, spuse Galad. „Îţi numesc pedeapsa aici, în această noapte, în acest *moment*”.

Perrin se încruntă, întorcându-se de la contemplarea lui asupra liniilor de luptă. „Ce? Acum?”

„Consider, ca pedeapsă, că plătiţi un preţ de sânge familiilor Copiilor morţi în valoare de cinci sute de coroane. De asemenea, vă ordon să luptaţi în Ultima Bătălie cu toată puterea pe care o puteţi aduna. Fă aceste lucruri şi te

X1 1 X u* 4 Ţi* *J J*

declar curăţat de vină”.

Era un moment ciudat pentru el să dea această proclamaţie, dar luase decizia. Ei tot s-ar lupta, şi poate că ar cădea unul. Galad a vrut ca Aybara să cunoască judecata, în caz.

Aybara îl studie, apoi dădu din cap. – Îl numesc pe acel târg, Galad Damodred. Şi-a ridicat mâna.

„Creatură a întunericului!” Cineva s-a mutat în spatele Aybarei. O siluetă, smulgându-şi sabia. Un şuierat, un C’i 1 i z-x 1 – *i* v> 7 – i 7 r? – fulger de metal. Ochii lui Byar, aprinşi de furie. Se poziţiona chiar acolo unde putea să-l lovească pe Aybara în spate.

Aybara se învârte; Galad ridică sabia. Ambele au fost prea lente.

Dar lovitura lui Jaret Byar nu a căzut. Stătea în picioare cu arma ridicată, îngheţat, sângele curgându-i pe buze. A căzut în genunchi, apoi a căzut pe pământ chiar la picioarele lui Aybara.

Bomhald stătea în spatele lui, cu ochii mari de groază. Se uită în jos la sabia lui. „Eu... Nu era corect să lovesc un bărbat în spate după ce ne-a salvat. Acesta...” El a lăsat sabia jos, împleticindu-se înapoi de la cadavrul lui Byar...

— Ai făcut ceea ce trebuie, copil Bomhald, spuse Galad cu regret. A scuturat din cap. „Era un ofiţer bun. Neplăcut

uneori, poate, dar şi curajos. Îmi pare rău că îl pierd”.

Aybara aruncă o privire în lateral, ca şi cum ar fi căutat alţi Copii care ar putea să-l lovească. „De la început, acela a căutat o scuză să mă vadă mort”.

Bomhald se uită la Aybara, cu ochii încă urâţi, apoi îşi curăţă sabia şi o înfipse în teacă. S-a îndepărtat, spre zona în care fuseseră duşi răniţii. Zona din jurul Galadului şi Aybarei era din ce în ce mai sigură, trollocii împinşi înapoi, formându-se linii de luptă mai solide, formate din oamenii lui Aybara şi Copiii rămaşi.

— Acela încă mai crede că i-am ucis tatăl, spuse Aybara.

„Nu”, a răspuns Galad. „Cred că el crede că tu nu ai făcut-o. Dar te-a urât de foarte multă vreme, Lord Aybara, şi l-a iubit pe Byar mai mult”. A scuturat din cap. „Uciderea unui prieten. Uneori este dureros să faci ceea ce este corect”.

a mormăit Aybara.

— Ar trebui să ajungi la răniţi, spuse 1 * 1 * A 1 1 * * A 1 nu 1 el, ridicând ciocanul şi uitându-se spre locul unde luptele erau încă intense.

„Sunt destul de bine să lupt dacă am montura ta”.

m l’I J – J2/A1 A1

bine, atunci hai să continuăm cu asta”. Aybara îl privi. „Totuşi, voi rămâne lângă tine, în caz că se pare că ai putea cădea”.

„Mulţumesc”.

„Îmi place calul”.

— 7 /v 1 * 1 11* i i j* /v i 1 1

Zâmbind, Galad i s-a alăturat şi s-au întors la corp la corp.

Mai puternic decât sângele

Încă o dată, Gawyn stătea în camera mică, neîmpodobită, a camerei lui Egwene. Era epuizat, ceea ce nu era

surprinzător, având în vedere prin ce trecuse, inclusiv Vindecări.

Atenţia i-a fost consumată de noua conştientizare din interiorul lui. Acea minunată înflorire în fundul minţii lui, acea legătură cu Egwene şi emoţiile ei. Conexiunea a fost o minune şi un confort. Simţind-o, l-a făcut să ştie că era în viaţă.

Capabil să anticipeze apropierea ei, se ridică când uşa d deschise. „Gawyn”, a spus ea când a intrat, „nu ar trebui să stai în picioare în starea ta. Te rog aşază-te”.

„Sunt în regulă”, a spus el, dar a făcut ce i s-a poruncit.

Ea trase peste celălalt scaun, aşezându-se în faţa lui. Era calmă şi senină, dar el simţea că era copleşită de evenimentele din timpul nopţii. Slujitorii încă aveau de-a face cu petele de sânge şi cu cadavrele, în timp ce Chubain ţinea întregul Turn în alertă, verificând fiecare soră. A apărut un alt asasin. Pierduseră doi soldaţi şi un gardian care o uciseră.

Da, putea” simţi furtuna ei emoţională în spatele acelui chip calm. În ultimele luni, Gawyn începuse să se gândească că poate Aes Sedai învăţase să nu simtă nimic. Legătura îi dădea dovada contrariului, simţea Egwene; pur şi simplu nu şi-a lăsat emoţiile să-şi atingă trăsăturile.

Privindu-şi faţa şi simţind furtuna dinăuntru, lui Gawyn i s-a oferit, pentru prima dată, o altă perspectivă asupra relaţiei Warder şi Aes Sedai. Paznicii nu erau doar gărzi de corp; ei au fost cei – singurii – care au văzut adevărul a ceea ce s-a întâmplat în Aes Sedai. Indiferent cât de priceput a devenit Aes Sedai în a ascunde emoţiile, Gardienul ei ştia că există mai mult decât masca.

— Ai găsit-o pe Mesaana? el a întrebat.

„Da, deşi a durat ceva timp. Ea îşi făcea identitatea unei Aes Sedai pe nume Danelle, din Ajah maro. Am găsit-o în camera ei, bolborosind ca un copil. Ea se murdarase deja. Nu sunt sigur ce vom face cu ea”.

„Danelle. Nu am cunoscut-o”.

— S-a păstrat pentru ea, spuse Egwene. „Probabil acesta este motivul pentru care Mesaana a ales-o”.

Rămaseră în tăcere câteva clipe. „Deci”, a spus în cele din urmă Egwene, „cum te simţi?”

„Ştii cum mă simt, a spus Gawyn sincer.

A

fost pur şi simplu un mijloc de a începe conversaţia”. El a zâmbit. „Mă simt minunat. Uimitor. În pace. Şi îngrijorat, şi îngrijorat, anxios. Ca şi tine”.

„Trebuie făcut ceva cu privire la Seanchan”.

„Sunt de acord. Dar nu asta te îngrijorează. Te deranjează cum te-am neascultat şi totuşi ştii că a fost lucrul corect de făcut”.

— Nu ai neascultat, spuse Egwene. „Ţi-am spus să te întorci”.

„Moratoriul privind paza camerei tale nu fusese ridicat. Aş putea să am planuri dezordonate, să provoc o tulburare şi să-i sperie pe asasini.

— Da, spuse ea. Emoţiile ei au devenit mai tulburi. TX 1” – * 1 L – *îi*

„Dar, în schimb, mi-ai salvat viaţa”.

„Cum au intrat?” întrebă Gawyn. „N-ar fi trebuit să te trezeşti când servitoarea ţi-a declanşat alarmele?”

Ea clătină din cap. „Eram adânc în vis, luptând cu Mesaana. Gărzile Turnului erau în raza de acţiune pentru a auzi alarmele”, a spus Egwene. „Toţi au fost găsiţi morţi. Se

pare că asasinii se aşteptau să vin în fugă. L-au avut pe unul dintre membrii lor ascuns în camera de la intrare pentru a mă ucide după ce i-am capturat pe ceilalţi doi. Ea se strâmbă. „S-ar putea să fi funcţionat. Mă aşteptam la Black Ajah, sau poate un Grey Man”.

„Am trimis avertisment”.

— Mesagerul a fost găsit mort şi el. Ea l-a privit. „Ai făcut ce trebuie în seara asta, dar încă mă îngrijorează”.

— Vom rezolva, spuse Galad.

— Lasă-mă să te protejez, Egwene, şi te voi supune în orice altceva. Promit”.

Egwene a ezitat, apoi a dat din cap. – Ei bine, va trebui să mă duc să vorbesc cu Sala. Vor fi gata să-mi spargă uşa şi să ceară răspunsuri, până acum”. Cum putea să-mi dau seama că, în interior, se strâmbase.

„Ar putea ajuta”, a spus el, „dacă daţi de înţeles că întoarcerea mea a făcut întotdeauna parte din plan”.

— A fost, spuse Egwene. „Deşi momentul nu a fost anticipat”. Ea a ezitat. „Când mi-am dat seama cum mi-a formulat Silviana cererea de a te întoarce, mi-am făcut griji că nu te vei mai întoarce deloc”.

„Aproape că nu am făcut-o”.

„Ce a făcut diferenţa?”

„A trebuit să învăţ cum să mă predau. Este ceva la care nu am fost niciodată bun”.

Prfi Aro no Hân de nor05 ot fi iâvboloQ ĂT/vi

Egwene deidu din cap, de parcă. Ar fi înţeles „Voi lăsa ordine ca un pat să fie adus în această cameră. Întotdeauna am plănuit ca aceasta să fie staţia de gardian al meu”.

Z” A 1 – T\ – /K 1 r-\ I j j

Gawyn zâmbi. Dormi în altă cameră? Sub toate acestea,

mai rămăsese o parte din fiica hangiului conservator. Egwene se înroşi când îi simţea gândurile.

„De ce nu ne căsătorim?” spuse Gawyn. „Chiar aici, astăzi. Light, Egwene, eşti Amyrlin – cuvântul tău este la fel de bun ca legea în Tar Valon. Spune cuvintele şi ne-am căsători”.

Ea păli; ciudat, cum ar deranja-o asta noaptea asta. Gawyn simţi un junghi de anxietate. Ea spusese că îl iubeşte. Nu voia ea să… Dar nu, el îi simţea emoţiile. Ea chiar îl iubea. Atunci de ce?

Egwene părea îngrozită când vorbi. „Crezi că mi-aş putea înfrunta părinţii dacă m-aş căsători fără ca ei să ştie despre asta? Light, Gawyn, cel puţin va trebui să trimitem după ei! Şi cum rămâne cu Elayne? Te-ai căsători fără să-i spui?

El a zâmbit. „Ai dreptate, desigur. Îi voi contacta”.

„Eu pot”.

„Egwene, tu eşti Amyrlin Seat. Greutatea lumii în sine este pe umerii tăi. Lasă-mă să fac aranjamente”.

— Foarte bine, spuse ea. Ea a ieşit afară, unde a aşteptat Silviana – a avut una dintre strălucitoarele ei pentru Gawyn. Egwene a trimis nişte servitori pentru un pat pentru el, apoi ea şi Păzitorul ei au plecat, după o pereche de soldaţi ai lui Chubam.

Gawyn i-ar fi plăcut să meargă cu ea. S-ar putea să mai fie asasini. Din păcate, a avut dreptate să-l trimită la culcare. Avea probleme în a rămâne în picioare. Stătea pe picioare instabile, apoi observă afară o linie de corpuri acoperite cu cearşaf. Nu aveau să fie îndepărtate până când surorile aveau ocazia să le examineze. În momentul de faţă, scăpatul pe Mesaana – şi căutarea altor asasini – fusese mai X w X *f* presantă.

Strângând din dinţi, se forţă să se apropie şi să tragă

cearşaful înapoi, dezvăluind feţele neînsufleţite ale lui Celark şi ale lui Mazone – ale lui Celark, din păcate, aşezat lângă trupul lui, despărţit de el la naiba.

„V-aţi descurcat bine, bărbaţi”, a spus el. „Mă voi asigura ca familiile voastre să ştie că aţi salvat viaţa lui Amyrlin”. L-a înfuriat să piardă astfel de oameni buni.

Arde acei Seanchan, se gândi el. Egwene are dreptate în privinţa lor. Trebuie făcut ceva.

Aruncă o privire în lateral, spre locul în care cei trei asasini zăceau sub cearşafurile lor, cu picioarele cu papuci negri ieşind din fund. Două femei şi un bărbat. Mă întreb... se gândi el, apoi traversă unde zăceau ei. Gardienii i-au aruncat o privire în timp ce el a tras cearşaful înapoi, dar nimeni nu i-a interzis.

Ter angrealul era uşor de ales, deşi doar pentru că i se spusese ce să caute. Inele identice din piatră neagră, purtate pe degetele mijlocn ale mâinii drepte. Inelele au fost sculptate în formă de viţă de vie cu spini. Se pare că niciunul dintre Aes Sedai nu-i recunoscuse pentru ceea ce erau, cel puţin nu încă.

Gawyn a scos toate cele trei inele, apoi le-a băgat în buzunar.

Lan putea simţi ceva, o diferenţă distinctă faţă de emoţiile din fundul minţii lui. Se obişnuise să-i ignore pe aceştia şi pe femeia pe care o reprezentau.

În ultima vreme, acele emoţii s-au schimbat. Din ce în ce mai mult, era sigur că Nynaeve îi luase legătura. O putea identifica după felul în care se simţea. Cum să nu o cunoşti, acel sentiment de pasiune şi bunătate? S-a simţit... remarcabil.

Se uită în josul carosabilului. S-a răsucit pe marginea unui

deal înainte de a se întoarce drept spre o fortăreaţă distinctă din faţă. Graniţa dintre Kandor şi Arafel a fost marcată de Silverwall Keeps, o fortificaţie mare construită pe două laturi ale pasului Firchon. Era o fortăreaţă extrem de impresionantă – într-adevăr două dintre ele, fiecare construind peretele drept al trecătoarei înguste asemănătoare canionului. Ca cele două laturi ale unei uşi enorme.

Pentru a trece prin trecere, era necesar să parcurgeţi o distanţă considerabilă între ziduri mari de piatră înţepate de săgeţi şi ar fi eficient în oprirea armatelor care se mişcă în ambele direcţii.

Toţi erau aliaţi, cei din graniţă. Dar asta nu i-a împiedicat pe Arafellin să-şi dorească o fortăreaţă frumoasă care să blocheze drumul pană la Shol Arbela. În faţa acelei cetăţi se afla o adunare de mii de oameni, grupaţi în grupuri mai mici. Steagul lui Malkier – Macara de Aur – a arborat peste unele dintre grupuri. Alţii au arborat steaguri ale lui Kandor sau Arafel.

„Cine dintre voi v-a încălcat jurământul?” întrebă Lan, uitându-se înapoi la rulotă.

Bărbaţii de acolo au clătinat din cap.

„Nimeni nu trebuia să-şi încalce jurământul”, a spus Andere. „Ce altceva ai face? Tăiaţi prin Ţările Franţe? Dealurile Uncapped? Este aici sau nicăieri. Ei ştiu asta. Şi aşa te aşteaptă”.

mârâi Lan. Probabil că era adevărat.

— Suntem o rulotă, spuse el cu voce tare. „Amintiţi-vă, dacă cineva întreabă, puteţi recunoaşte că suntem Malkieri. Ai putea spune că-ţi aşteptţi regele. Acesta este adevărul. S-ar putea să nu menţionezi că l-ai găsit”.

d „lj7* w 11 1 – 1

Ceilalţi păreau tulburaţi, dar nu au făcut nicio obiecţie. Lan a condus drumul în jos pe pantă, urmând caravana lor de douăzeci de vagoane, cai de război şi însoţitori.

Acesta era ceea ce se îngrijorase mereu că se va întâmpla. Recuperarea lui Malkier era imposibil. Ar muri, oricât de mare ar fi forţa lor. Un asalt? Pe Blight? Ridicol.

Nu putea să le ceară asta. Nu putea să permită asta. Pe măsură ce a continuat pe drum, a devenit mai hotărât. Acei oameni curajoşi, care arborează acele steaguri… ar trebui să se alăture forţelor Shienaran şi să lupte într-o bătălie care însemna ceva. Nu le-ar lua viaţa.

Moartea este mai uşoară decât o pană… Rakim îi aruncase asta de mai multe ori în timpul călătoriei lor. Îl urmărise pe Lan cu decenii în urmă, în timpul Războiului Aiel. Datoria este mai grea decât un munte.

Lan nu fugea de la datorie. Fugea spre ea. Totuşi, vederea taberelor i-a stârnit inima când a ajuns la fundul pantei, apoi a călărit înainte. Bărbaţii care aşteptau purtau haine simple de războinic, hadori pe loc, femei marcate cu un ki sam pe frunte. Unii dintre bărbaţi purtau haine cu Coroana de Aur pe umeri – semnul gărzii regale a lui Malkier. Le-ar fi îmbrăcat numai dacă taţii sau bunicii lor ar fi servit în acea gardă.

Era o privelişte care l-ar fi făcut pe Bukama să plângă. Crezuse că Malkieri a dispărut ca un popor, zdrobit, spulberat, absorbit de alte naţiuni. Cu toate acestea, iată-le, adunându-se la cea mai slabă şoaptă a unui apel la arme. Mulţi erau mai în vârstă – Lan nu fusese decât un prunc când a căzut împărăţia lui, iar cei care şi-au amintit de acea zi ca bărbaţi aveau acum să alungă la al şaptelea

sau al optulea deceniu. Aveau părul gri, dar erau încă războinici şi îşi aduseseră fiii şi nepoţii.

„Tai shar Malkier!” strigă un bărbat când grupul lui Lan trecea. Apelul a crescut de o duzină, de două duzini de ori când i-au văzut hadorii. Nimeni nu părea să-l recunoască pentru cine era. Ei au presupus că el venise pentru motivul pentru care veniseră.

Vine Ultima Bătălie, se gândi Lan. Trebuie să le refuz dreptul de a lupta alături de mine?

Da, trebuie. Cel mai bine a trecut neobservat şi nerecunoscut. Îşi ţinea ochii înainte, mâna pe sabie, gura închisă. Dar fiecare apel al lui Tai shar Malkier îl făcea să-şi dorească să stea mai drept. Fiecare părea să-l întărească, să-l împingă înainte.

T’i x i – 1 L” / 1 – i 1 1 w r* jw i i – i – Porţile dintre cele două fortăreţe erau deschise, deşi soldaţii controlau fiecare om care trecea prin ele. Lan îl opri pe Mandarb, iar oamenii lui se opriră în spatele lui. Ar putea Arafellin să aibă ordine să-l urmărească? Ce altă alegere avea decât să meargă înainte? Mersul în jur ar dura săptămâni. Caravana lui şi-a aşteptat rândul, apoi a

— X w 7 7 X Z X

urcat la postul de pază.

I Xfiii/Kj Tw a. Cil* – r? w w 1

„Scop?” întrebă Arafellin în uniformă, cu părul în A 1… X – X

Împletituri.

— Călătoresc la Fal Moran, spuse Lan. „Din cauza ultimei bătălii”.

— Nu vei aştepta aici ca restul? spuse gardianul, fluturând o mână cu mănuşă către Malkieri adunat. „Pentru regele

tău?”

— Nu am rege, spuse Lan încet.

Soldatul dădu încet din cap, frecându-şi bărbia. Apoi făcu cu mâna unor soldaţi să inspecteze mărfurile din vagoane. „Va exista un tarif pentru asta”.

„Plănuiesc să le dau smenarenilor să lupte în Ultima Bătălie”, a spus Lan. „Fără preţ cerut”.

Paznicul ridică o sprânceană.

A-w/kj1 1 T

— Ai jurământul meu pe el, spuse Lan încet, mtalnmdui ochii bărbatului.

„Fără tarif, atunci. Tai shar Malkier, prietene”.

„Tai shar Arafel”. Lan îşi dădu calul înainte. Ura să călărească prin Silverwalls; îl făceau să se simtă de parcă o mie de arcaşi desenează asupra lui. Trollocii nu ar trece cu uşurinţă aici, dacă Arafellinii ar fi forţaţi să se retragă atât de departe. Au fost momente care s-au întâmplat şi au ţinut aici de fiecare dată, ca în zilele lui Yakobin cel Neînfricat.

Lan practic şi-a ţinut respiraţia pe tot drumul. Ajunse recunoscător pe partea cealaltă şi îl îndemnă pe Mandarb să iasă pe drumul dinspre nord-est.

— Al Lan Mandragoran? strigă o voce, părând îndepărtată.

Lan încremeni. Acel apel venise de sus. Se întoarse, uitându-se înapoi la fortificaţia din stânga. Un cap ieşea de la o fereastră acolo.

„Lumina să fie lăudată, tu eşti!” strigă vocea. Capul s-a lăsat înapoi înăuntru.

Lan a simţit chef de şuruburi. Dar dacă ar fi făcut-o, această persoană i-ar suna cu siguranţă pe ceilalţi. El a aşteptat. Silueta ieşi în fugă pe una dintre uşile cetăţii. Lan l-a recunoscut: un băiat care nu a devenit încă un bărbat

îmbrăcat în roşu, cu o mantie albastră bogată. Kaisel Noramaga, nepotul reginei din Kandor.

— Lord Mandragoran, spuse tânărul, ridicându-se la trap. „Ai venit! Când am auzit că Macaraua de Aur a fost ridicată…

„Nu l-am ridicat, prinţe Kaisel. Planul meu era să călăresc singur”.

„Desigur. Mi-ar plăcea să călăresc singur cu tine. Pot?”

— Nu este o alegere înţeleaptă, Alteţă, spuse Lan. „Bunica ta este în sud; Presupun că tatăl tău guvernează în Kandor. Ar trebui să fii cu el. Ce faci aici?”

— Prinţul Kendral m-a invitat, spuse Kaisel. „Şi tatăl meu mi-a poruncit să vin. Amândoi plănuim să călărim cu tine!”

— Şi Kendral? întrebă Lan, îngrozit. Nepotul regelui Arafellin? „Locurile tale sunt cu oamenii tăi!”

„Strămoşii noştri au depus un jurământ”, a spus tânărul. „Un jurământ de a proteja, de a apăra. Acest jurământ este mai puternic decât sângele, Lord Mandragoran. Este mai puternic decât voinţa sau alegerea. Soţia ta ne-a spus să te aşteptăm aici; a spus că ai putea încerca să treci fără să ne saluti.

„Cum m-ai observat?” întrebă Lan, stăpânindu-şi furia.

— Calul, spuse Kaisel, făcând semn din cap către Mandarb. „Ea a spus că s-ar putea să te deghizi. Dar n-ai părăsi niciodată calul”.

Arde acea femeie, se gândi Lan în timp ce auzi o chemare ridicată prin cetate. Fusese depăşit. Blestema Nynaeve. Şi binecuvântează-o şi pe ea. El a încercat să transmită un sentiment de iubire şi frustrare prin legătura cu ea.

Şi apoi, cu un oftat adânc, a cedat.

— Macaraua de Aur zboară pentru Tarmon Gai don, spuse

Lan încet. „Lasă orice bărbat sau femeie care doreşte să urmeze să se alăture şi să lupte”.

A închis ochii când a apelat. Curând a devenit o bucurie. Apoi un vuiet.

Nişte ceai

„Şi aceşti Asha man pretind că sunt liberi de pată?” întrebă Galad, în timp ce el şi Perrin Aybara îşi făceau drum în urma bătăliei.

— Da, spuse Perrin. „Şi am mintea să am încredere în ei. De ce ar minţi?”

1 1... – z 7 /\ 11 A T 1 OII

Galad ridică o sprânceană. „Nebunie?”

Perrin dădu din cap la asta. Acest Perrin Aybara era un bărbat interesant. Alţii răspundeau adesea cu furie când Galad spunea ce credea, dar ajungea să-şi dea seama că nu avea nevoie să se abţină cu Perrin. Acest om a răspuns bine la onestitate. Dacă era un Darkfriend sau Shadowspawn, era un tip foarte ciudat.

Orizontul începea să devină mai luminos. Lumină, trecuse deja noaptea? Corpurile împrăştiau pământul, majoritatea trolloci. Duhoarea era de carne şi blană arsă, greaţă fiind amestecată cu cea de sânge şi noroi. Galad se simţea epuizat.

permis unui Aes Sedai să-l vindece. „Odată ce ţi-ai angajat rezervele, nu mai are rost să-ţi reţii cercetaşii, îi plăcea să spună lui Gareth Bryne. Dacă avea de gând să-l lase pe Aes Sedai să-şi salveze oamenii, atunci ar putea la fel de bine să accepte Vindecarea lor. Odată, acceptarea Vindecării Aes Sedai nu-l deranjase atât de mult.

— Poate, spuse Perrin. „Poate că Asha man sunt nebuni, iar pata nu este curăţată. Dar m-au servit bine şi cred că şi-

au câştigat dreptul de a avea încredere până nu-mi vor arăta contrariul. Tu şi oamenii tăi s-ar putea să vă datoraţi vieţile lui Grady şi Neald.

— Şi au mulţumirile mele, spuse Galad, trecând peste corpul uriaş al unui trolloc cu bot de urs. „Deşi puţini dintre oamenii mei îşi vor exprima această emoţie. Nu sunt siguri ce să creadă despre intervenţia ta aici, Aybara.

— Încă mai crezi că le-am pus cumva?

— Poate, spuse Galad. „Fie eşti un Prieten întunecat cu o viclenie de neegalat, fie ai făcut cu adevărat ceea ce ai spus – ai venit să-mi salvezi oamenii, în ciuda tratamentului pe care l-ai primit pe mâna noastră. În acest caz, eşti un om de onoare. A lăsa să mori ţi-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară, cred.

— Nu, spuse Perrin. „La Ultima Bătălie este nevoie de fiecare sabie, Galad.

„Toată lumea”.

Galad mormăi, îngenunchind lângă un soldat cu o mantie roşie şi întorcându-l. Nu era o mantie roşie; era una albă înmuiată în sânge. Ranun Sinah nu ar vedea Ultima Bătălie. Galad închise ochii tânărului, răsuflând o rugăciune către Lumină în numele lui.

„Deci acum ce pentru tine şi ai tăi?” întrebă Perrin.

— Continuăm, spuse Galad ridicându-se.

— La nord, la moşiile mele din Andor să mă pregătesc.

— Ai putea… Perrin încremeni. Apoi se întoarse, străbătând câmpul de luptă.

Galad se grăbi după el. Perrin ajunse la o grămadă de trolloci, apoi începu să împingă cadavrele deoparte. Galad auzi un sunet foarte slab. Gemete. A ajutat la mutarea unei fiare cu cap de şoim moartă, cu ochii ei prea umani care

priveau fără viaţă.

Sub ea, un tânăr şi-a ridicat privirea, clipind. Era Jerum Nus, unul dintre Copii.

Lumină, a grăunt tânărul. „Doare. Am crezut că sunt mort. Mort…”

Partea lui a fost tăiată. Perrin îngenunche în grabă, ridicând capul băiatului, dându-i un pahar cu apă în timp ce Galad luă un bandaj din geanta pe care o purta şi îl folosea pentru a înveli rana. Tăietura aia a fost rea. Nefericitul tânăr ar muri cu siguranţă. El… Nu, îşi dădu seama Galad. Avem Aes Sedai. Era greu să te obişnuieşti să gândeşti aşa.

Jerum plângea de bucurie, ţinându-se de braţul lui Perrin. Băiatul părea delirante. Părea că nu-i pasă deloc de acei ochi aurii.

— Bea, fiule, spuse Perrin cu voce liniştitoare. Cu amabilitate. „E în regulă. Te-am găsit. O să fii bine”.

„Părea că am ţipat ore întregi”, a spus tânărul. „Dar eram atât de slab şi ei erau deasupra mea. Cum… cum m-ai găsit?”

„Am urechi bune”, a spus Perrin. Dădu din cap către Galad şi împreună l-au ridicat pe tânăr, Perrin sub braţe, Galad luând picioarele. L-au purtat cu grijă peste câmpul de luptă. Tânărul a continuat să mormăie, conştiinţa alunecând.

La marginea câmpului de luptă, Aes Sedai şi Aiel Wise One vindeau răniţii. Când Galad şi Perrin au sosit, un înţelept cu părul deschis – o femeie care nu părea cu nicio zi mai în vârstă decât Galad, dar vorbea cu autoritatea unei matrone în vârstă – s-a grăbit. Ea a început să-i pedepsească pentru că l-au mutat pe băiat în timp ce a întins mâna să-i atingă capul.

„Îţi dai voie, Galad Damodred? ea a întrebat. „Acesta este

prea departe pentru a vorbi de la sine”.

Galad insistase ca fiecărui Copil să i se ofere posibilitatea de a refuza Vindecarea, indiferent de natura rănii sale. Aes Sedai şi Wise Ones nu le plăcuse, dar Perrin repetase ordinul. Păreau să-l asculte. Ciudat. Galad îl întâlnise rar pe Aes Sedai care să asculte ordinele sau chiar părerile unui bărbat.

— Da, spuse Galad. „Vindecă-l”.

Înţeleptul s-a îndreptat către munca ei. Majoritatea Copiilor au refuzat Vindecarea, deşi unii s-au răzgândit odată ce Galad însuşi a acceptat-o. Respiraţia tânărului s-a 1 – i – i – 7/k1” T i 1 1 7 1 -!

liniştit, rana i se închidea. Înţeleptul nu l-a vindecat complet – doar suficient de departe încât să supravieţuiască zilei. Când deschise ochii, părea slăbit, chiar mai obosită decât simţea Galad.

Canalizatorii luptaseră toată noaptea, urmat de efectuarea Vindecărilor. Galad şi Perrin s-au mutat înapoi pe teren. Nu erau singurii care căutau răniţi, desigur. Perrin însuşi ar fi putut să se întoarcă în tabără să se odihnească/ Dar nu a făcut-o.

— Îţi pot oferi o altă opţiune, spuse Perrin în timp ce mergeau. „Spre deosebire de a sta aici, în Ghealdan, la câteva săptămâni de la destinaţie. Aş putea să te am în – 1 /K X 7 7 X

Andor în seara asta.

„Oamenii mei nu ar avea încredere în această călătorie”.

— Ar pleca dacă le-ai comanda, spuse Perrin. „Ai spus că vei lupta alături de Aes Sedai. Ei bine, nu văd nimic diferit între asta şi asta. Vino cu mine”.

— Atunci ne-ai lăsa să te alăturăm?

Perrin dădu din cap. – Totuşi, aş avea nevoie de un jurământ din partea ta.

„Ce fel de jurământ?”

— Voi fi sincer cu tine, Galad. Nu cred că mai avem mult timp. Câteva săptămâni, poate. Ei bine, cred că vom avea nevoie de tine, dar lui Rand nu-i va plăcea ideea de Whitecloaks în liniile de luptă fără supraveghere. Aşa că vreau să juri că mă vei accepta ca comandant până la încheierea bătăliei”.

ol od To /i /txt” 011 or\TC\o toza o pii şi – zi /\.ro voi o ot

Galad ezită. Zorii erau aproape acum; de rapt, s-ar putea să fi ajuns, în spatele acelor nori. „Îţi dai seama ce sugestie îndrăzneaţă faci? Lordul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii să asculte de ordinele oricărui om ar fi remarcabil. Dar pentru tine, un bărbat pe care l-am văzut rotonr înnorat nu ucictqq/ I în nm-i m

Xde-XXL u. U.co. L LXXX LXci-X aşex-XX XJcXXJ a. L c-X XXX a. L-JXIL a. Lipa.

Copiilor sunt convinşi că este un Prieten întunecat?

Perrin se întoarse spre el. „Vino cu mine acum şi te voi duce la Ultima Bătălie. Fără mine, cine ştie ce se va întâmpla?”

„Ai spus că este nevoie de fiecare sabie”, a răspuns 11 „AT – w w – Galad. „Ne-ai părăsi?”

„Da. Dacă nu am acel lurământ, o voi face. Rand s-ar a îi putea întoarce pentru tine, totuşi. În mine, ştii ce primeşti. Voi fi corect cu tine. Tot ce voi cere este ca oamenii tăi să rămână la coadă, apoi să lupte acolo unde li se spune când vine bătălia. Rand… ei bine, poţi să-mi spui nu. Îţi va fi mult mai greu să i-o spui. Şi mă îndoiesc că îţi va plăcea rezultatul pe jumătate la fel de mult, odată ce vei ajunge să

spui da.

Galad se încruntă.

— Eşti un om ciudat de convingător, Perrin Aybara.

„Avem o afacere?” Perrin întinse o mană.

Galad a luat-o. Nu ameninţarea a făcut-o; îşi amintea vocea lui Perrin când îl găsise pe Jerum rănit. Acea compasiune. Niciun Prieten întunecat nu ar putea preface asta.

— Ai jurământul meu, spuse Galad. „Pentru a te accepta ca comandantul meu militar până la sfârşitul ultimei bătălii”, se simţi brusc mai slab decât înainte şi îşi eliberă respiraţia, apoi se aşeză pe o stâncă din apropiere.

— Şi ai jurământul meu, spuse Perrin. „O să văd că oamenii tăi sunt îngrijiţi ca ceilalţi. Stai aici şi odihneşte-te o vrajă; Voi căuta acel petic de acolo. Slăbiciunea va trece în curând”.

„Slăbiciune?”

Perrin dădu din cap. „Ştiu cum estet să fii prins de nevoile unei taverne. Uşoară, dar eu da”. Îl privi pe Galad.

— Te-ai întrebat vreodată de ce am ajuns aici, în acelaşi loc?

— Oamenii mei şi cu mine am presupus că a fost pentru că Lumina te-a plasat înaintea noastră, a spus Galad. „Ca să te putem pedepsi”.

Perrin clătină din cap. „Nu este deloc asta. Adevărul este, Galad, se pare că aveam nevoie de tine. Şi de aceea ai ajuns aici”. Cu asta, a plecat.

Alliandre împături cu grijă bandajul, apoi îl întinse unui gai sham care aştepta. Degetele îi erau groase şi calozite, cu faţa ascunsă sub gluga halatului. S-a gândit că ar putea Niagen, fără fraţi pe care Lacile îl luase după. Asta îl enerva

în continuare pe Faile, dar Alliandre nu putea înţelege de ce. Un om Aiel s-ar potrivi probabil bine cu Lacile.

Alliandre începu să rostogolească un alt bandaj. Ea stătea cu alte femei într-o poiană mică de lângă câmpul de luptă, înconjurată de răzleţe împrăştiate şi standuri de frunze de piele. Aerul rece era liniştit, cu excepţia gemetelor răniţilor din apropiere.

A mai tăiat o bucată de pânză în lumina dimineţii. Pânza fusese o cămaşă. Acum erau bandaje. Nu este o mare pierdere; nu fusese o cămaşă foarte bună, după aspectul ei.

„Bătălia s-a încheiat?” spuse încet Berelain. Ea şi Faile lucrau în apropiere, stand pe scaune unul faţă de celălalt în timp ce tăiau.

„Da, se pare că este”, a răspuns Faile.

Amândoi au tăcut. Alliandre ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. Ceva se întâmpla între cei doi. De ce să începi brusc să pretinzi că sunt cei mai mari prieteni? Fapta – părea să-i păcălească pe mulţi dintre bărbaţii din tabără, dar Alliandre putea vedea adevărul în felul în care buzele lor se strângeau când se vedeau unul pe altul. Se diminuase după ce Faile îi salvase viaţa lui Berelain, dar nu a dispărut complet.

— Ai avut dreptate în privinţa lui, spuse Berelain.

„Sună surprins”.

„Nu greşesc adesea când vine vorba de bărbaţi”.

„Soţul meu nu este ca ceilalţi bărbaţi. Acesta…” a întrerupt-o Fale. Ea se uită spre Alliandre, cu ochii J x 1 x îngustându-se.

L” / v/k v A 1 1 A 11 1 1 T-1 J w J

Cenuşă sângeroasă, se gândi Alliandre. Ea stătuse prea departe, ceea ce o făcu să se încordeze, întorcându-se să

asculte. Era suspect.

Cei doi au tăcut din nou, iar Alliandre ridică o mână, parcă şi-ar fi inspectat unghiile. Da, se gândi ea. Ignora-mă. Nu contează, sunt doar o femeie peste cap şi se străduieşte să ţină pasul. Faile şi Berelain nu credeau asta, desigur, mai mult decât bărbaţii de la Two Rivers crezuseră vreodată că Perrin fusese infidel. Dacă i-ai aşeza şi i-ai întreba – chiar i-ai făcut să se gândească la asta – ar ajunge la concluzia că trebuie să se fi întâmplat altceva.

Dar lucruri precum superstiţia şi părtinirea erau mai adânci decât simplele gânduri. Ceea ce au gândit ceilalţi doi despre Alliandre şi ceea ce au simţit instinctiv au fost diferite. În plus, Alliandre era într-adevăr o femeie care era peste cap şi se străduia să ţină pasul.

Cel mai bine ştii care au fost punctele tale forte.

Alliandre se întoarse să taie bandaje. Faile şi Berelain insistaseră să rămână pentru a ajuta; Alliandre nu a putut merge. Nu cu ei doi care se poartă atât de fascinant în ultima vreme. În plus, nu o deranjează munca. În comparaţie cu captivitatea lor de către Aiel, acest lucru a fost într-adevăr destul de plăcut. Din păcate, cei doi nu s-au întors la conversaţia lor. De fapt, Berelain se ridică, părând frustrat, şi se îndreptă spre cealaltă parte a poianei.

Alliandre simţea practic gerul ieşind de pe femeie. Berelain se opri acolo unde alţii rostogoleau fâsiile de pânză. Alliandre se ridică, ducându-şi scaunul, foarfecele şi cârpele la Faile. „Nu cred că am văzut-o vreodată atât de neliniştită”, a spus Alliandre.

„Nu îi place să greşească”, a remarcat Faile. Ea trase adânc aer în piept, apoi clătină din cap. „Ea vede lumea ca pe o reţea de jumătăţi de adevăruri şi inferenţe, atribuind

motivaţii complexe celor mai simpli dintre bărbaţi. Bănuiesc că o face foarte bună la politica de curte. Dar nu aş vrea să trăiesc aşa”.

7 1 – 1 l C *i* 1 *w* Il All’1 1 – 1 1

„Este foarte înţeleaptă”, a spus Alliandre.

— Ea vede lucruri, Faile. Ea înţelege lumea, are doar câteva puncte moarte, ca majoritatea dintre noi”.

Faile dădu din cap absent. „Cel mai mult îmi pare rău de faptul că, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu cred că ea a fost vreodată îndrăgostită de Perrin. L-a urmărit pentru sport, pentru avantaie politice şi pentru Mayene. Până la urmă, a fost mai mult provocarea decât orice altceva. Poate că-i iubeşte el, dar nimic mai mult. Aş putea, poate, să o înţeleg dacă ar fi fost din dragoste”.

Alliandre şi-a ţinut limba după aceea, tăind bandaje. A alergat peste o cămaşă fină de mătase albastră în grămada. Cu siguranţă s-ar putea face ceva mai bun cu asta! L-a îndesat între alţi doi şi i-a pus pe cei lângă ea, ca într-o grămadă pe care intenţiona să o taie.

Perrin a călcat în cele din urmă în poiană, urmat de câţiva muncitori în haine însângerate. Se îndreptă instantaneu spre Faile, aşezându-se pe scaunul lui Berelam, aşezându-şi ciocanul minunat în buruieni lângă el. Părea epuizat. Faile i-a adus ceva de băut şi apoi l-a frecat pe umăr.

Alliandre s-a scuzat, lăsându-l pe Perrin şi pe soţia lui. Ea se îndreptă spre locul unde stătea Berelain la marginea poianei, sorbind o ceaşcă de ceai luată din oala de pe foc. Berelain o privi.

Alliandre îşi turnă o ceaşcă de ceai, apoi sufla pe ea o clipă.

— Sunt bune unul pentru altul, Berelain, spuse ea. „Nu pot

spune că îmi pare rău să văd acest rezultat”.

„Orice relaţie merită să fie contestată”, a răspuns Berelain. „Şi dacă ea ar fi căzut în Maiden – un rezultat prea posibil – el ar fi avut nevoie de cineva. Cu toate acestea, nu este o mare pierdere pentru mine să-mi iau ochii de la Perrin Aybara. Mi-ar fi plăcut să fac o conexiune cu Dragonul Renăscut prin el, dar vor exista şi alte oportunităţi”. Părea mult mai puţin frustrată acum decât cu câteva clipe în urmă. De fapt, ea părea să se fi întors la sinea ei calculatoare.

Alliandre a zâmbit. Femeie inteligentă. Faile trebuia să-şi vadă rivala complet doborâtă, astfel încât să considere că ameninţarea a trecut. Acesta a fost motivul pentru care Berelain a lăsat să se arate o parte din frustrarea ei, mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal.

Alliandre sorbi din ceai. „Atunci, căsătoria nu ţi se pare altceva decât un calcul? Avantajele dobândite?”

„Există şi bucuria vânătorii, fiorul jocului.

„Şi cum rămâne cu dragostea?”

„Dragostea este pentru cei care nu conduc”, a spus Berelain. „O femeie valorează mult mai mult decât capacitatea ei de a se potrivi, dar trebuie să-mi pese de Mayene. Dacă intrăm în Ultima Bătălie fără ca eu să-mi fi asigurat un soţ, asta pune succesiunea în pericol. Şi când Mayene are o criză de succesiune, Te-ar se afirmă prea repede. Romantismul este o distragere inaccesibilă pentru mine...”

Ea a încetat brusc, expresia ei schimbându-se. Ce s-a întâmplat? Alliandre se întoarse într-o parte, încruntându/K X w /K – 1 w X

se până când văzu cauza.

Galad Damodred intrase în poienă.

Avea sânge pe uniforma lui albă şi părea epuizat. Cu toate acestea, stătea drept, cu spatele drept, iar faţa lui era curată. Aproape că părea prea frumos pentru a fi om, cu chipul acela perfect masculin şi silueta graţioasă şi slabă. Şi acei ochi! Ca nişte bazine adânci şi întunecate. Practic părea să strălucească.

„Eu… Ce spuneam?” întrebă Berelain, cu ochii pe Damodred.

„Că nu există loc pentru romantism în viaţa unui lider?”

— Da, spuse Berelain, părând distras. „Nu este deloc rezonabil”.

„Deloc”.

— Eu… începu Berelain, dar Damodred se întoarse spre ei. Se întrerupse când privirile lor se întâlniră.

All’1 /V – /V 1 – /V 1 I /V I – T-\ 1 1

Alliandre îşi înăbuşi un zâmbet în timp ce Damodred traversa luminişul. A executat un alt set de arcuri perfecte, câte una pentru fiecare dintre ele, deşi abia părea să-l

1 X A 1 1 – 1 7 X

observe pe Alliandre.

— Prima… doamna mea, spuse el. „Lord Aybara spune că, când s-a apropiat prima dată de această bătălie, l-ai implorat în numele meu”.

— Prostesc, spuse Berelain. „M-am temut că te va ataca”.

„Dacă frica de asta îl face pe cineva prost”, a spus Damodred, „atunci suntem doi proşti împreună în asta. Eram sigur că oamenii mei vor cădea în curând lui Aybara.

Ea i-a zâmbit. Atât de repede, părea să fi uitat tot ce spusese anterior.

„Doriţi nişte ceai?” spuse Damodred, vorbind puţin 1 7 J –

7 I – 1 x A J – 1 1 – x 7

brusc, în timp ce întindea mâna spre ceştile de ceai, care stăteau pe o cârpă departe de foc.

TX – i „*Îl* i

„Bău nişte”, a remarcat ea.

„Atunci mai multe?” întrebă el, îngenunchind în grabă şi turnând o ceaşcă.

„Eh”.

Se ridică, ţinând ceaşca, apoi văzând că avea deja una în mâini.

— Încă mai sunt bandaje de tăiat, spuse Berelain. „Poate ai putea ajuta”.

— Poate, spuse el. Îi întinse lui Alliandre paharul pe l turnase. Berelain – ochii ei încă îi ţineau pe ai lui – i-a înmânat şi pe ai ei, părând să nu ştie ce făcea.

Alliandre a zâmbit profund – ţinând acum trei ceşti de ceai – în timp ce ei doi se îndreptau spre teancul de cârpe de tăiat. Acest lucru s-ar putea dovedi într-adevăr bine. Cel puţin, le-ar scoate pe acei nenorociţi Whitecloaks din regatul ei.

Se întoarse spre Faile şi Perrin. În timp ce făcea asta, a strecurat cămaşa albastră de mătase din grămada de pânză pe care o lăsase deoparte să o taie.

Ar fi într-adevăr o eşantă drăguţă.

O Cerere îndoită

Morgase ieşi din cortul ei de pe deal şi se uită la Andor. Whitebridge stătea dedesubt, binecuvântat de familiar, deşi vedea că crescuse. Fermele eşuau, ultimele magazine de iarnă stricau, aşa că oamenii au plecat spre oraşe.

Peisaiul ar fi trebuit să fie verde. În schimb, până şi iarba îngălbenită se stingea, lăsând cicatrici de culoare maro. Nu

avea să treacă mult până când întregul pământ să fie ca Deşeurile. Tâniea să ia măsuri. Aceasta era naţiunea ei. Sau fusese cândva.

Şi-a părăsit cortul, căutându-l pe maestrul Gill. Pe drum, trecu pe lângă Faile, care vorbea din nou cu intenderul. Morgase dădu din cap, arătând respect. Faile dădu înapoi. A fost o ruptură între ei doi acum. Morgane şi fi dorit să fie altfel. Ea şi ceilalţi împărtăşiseră o fâşie din viaţa lor când speranţa fusese mai slabă decât flacăra unei lumânări. Faile fusese cel care o încurajase pe Morgase să folosească Puterea Unică – strângând până la ultima picătură din capacitatea ei patetică – pentru a-i face semn pentru autor în timp ce erau prinşi.

Tabăra era de la bine pregătită şi, în mod uimitor, Mantele Albe li se alăturaseră, dar Perrin încă nu se hotărâse ce să facă. Sau, cel puţin, dacă s-ar fi decis, nu împărtăşea acea decizie cu Morgase.

Ea a mers până la liniile de căruţe, pe lângă potcori şi torele care căutau cea mai bună păşune, oamenii se certau în groapa de aprovizionare, soldaţii care săpau şanţuri Kentru deşeuri. Fiecare avea locul lui, cu excepţia lui orgase. Sluiitorii s-au dat înapoi, pe jumătate înclinându-se, neştiind cum să o trateze. Nu era o regină, dar nici nu era pur şi simplu o altă femeie nobilă. Cu siguranţă nu mai era servitoare.

Deşi timpul petrecut cu Galad îi amintise ce înseamnă să fii regină, ea a fost recunoscătoare pentru ceea ce învăţase ca Maighdin. Asta nu fusese atât de rău pe cât se temuse; fuseseră avantaie de a fi sluinica unei doamne. Cameraderia celorlalţi servitori, libertatea de poverile conducerii, timpul petrecut cu Tallanvor… Acea viaţă nu era

a ei. Era timpul să terminăm cu prefacerea. În cele din urmă, l-a găsit pe Basel Gill împachetând căruciorul, Lini supraveghcând, Lamgwin şi Breane ajutând. Faile le eliberase pe Breane şi Lamgwin din serviciul ei, astfel încât să-l poată servi pe Morgase. Morgase tăcuse despre faptul că Faile îi dădea înapoi servitorii.

ÎŢI 11 X 1 „I 1 – 1 – W – Tallanvor nu era acolo. Ei bine, ea nu mai putea să-şi facă lună peste el ca pe o fată. A trebuit să se întoarcă la Caemlyn şi să o ajute pe Elayne.

— Majestele voastre… a spus maestrul Gill, făcând o plecăciune. El a ezitat. „Adică, doamna mea. Scuză-mă”.

— Nu te deranjează, maestru Gill. Am probleme să îmi amintesc de mine”.

„Eşti sigur că vrei să mergi mai departe cu asta?” Lini şi-a încrucişat braţele subţiri.

— Da, spuse Morgase. „Este de datoria noastră să ne întoarcem la Caemlyn şi să îi oferim lui Elayne ajutorul pe care îl putem”.

— Dacă spui asta, spuse Lini. „Eu, cred că oricine permite doi cocoşi în aceeaşi curte merită zarva pe care o X – îi 7 f X primeşte”.

Morgase ridică o sprânceană. „Remarcat. Dar cred că vei descoperi că sunt destul de capabil să ajut fără a uzurpa autoritatea lui Elayne.

Lini a ridicat din umeri.

Avea un motiv; Morgase trebuia să fie atent. Starea în capitală prea mult timp ar putea arunca o umbră peste Elayne. Dar dacă exista un lucru pe care Morgase învăţase din lunile ei ca Maiighdin, era că oamenii trebuiau să facă ceva productiv, chiar dacă era ceva la fel de simplu ca să înveţe să servească ceaiul. Morgase avea abilităţi pe care

Elayne le putea folosi pentru vremurile periculoase care urmau. Dacă ar începe să-şi umbrească fiica, totuşi, ea s-ar muta din Caemlyn în exploataţiile ei din vest.

Ceilalţi au lucrat rapid la încărcare, iar Morgase a trebuit să-şi încrucişeze braţele pentru a nu ajuta. Avea o anumită împlinire în a avea grijă de sine. În timp ce aştepta, a observat pe cineva urcând pe poteca de la Whitebridge. Tallanvor. Ce făcuse el în oraş? A văzut-o şi s-a apropiat, apoi s-a înclinat, chipul lui slăbit şi pătrat un model de deferenţă. „Doamna mea”.

„Ai vizitat oraşul? Ai primit permisiunea lordului Aybara? Perrin nu dorise ca un potop brusc de soldaţi şi refugiaţi să intre în oraş, provocând necazuri.

— Doamna mea, am familie acolo, spuse Tallanvor, urcând din şa. Vocea lui era rigidă şi formală. „M-am simţit înţelept să investighez informaţiile descoperite de cercetaşii lordului Aybara”.

— Aşa este, gardian-locotenent Tallanvor? spuse Morgane. Dacă el putea acţiona într-un mod atât de formal, atunci ar putea şi ea. Lini, trecând cu o grămadă de lenjerie de împachetat, scoase un pufnit liniştit la tonul lui Morgase.

— Da, doamna mea, răspunse Tallanvor. „Doamna mea... dacă pot să fac o sugestie?”

„Vorbi”.

„Din rapoarte, fiica ta încă presupune că ai murit. Sunt sigur că dacă vorbim cu Lordul Aybara, el îi va porunci lui Asha man să facă o poartă pentru ca noi să ne întoarcem la Caemlyn.

— O sugestie interesantă, spuse Morgase cu grijă, ignorând zâmbetul de pe chipul lui Lini în timp ce trecea înapoi în direcţia cealaltă.

— Doamnă, spuse Tallanvor, privind pe Lini, putem vorbi în privat?

Morgase dădu din cap, coborând pe o parte a taberei. A urmat Tallanvor. La mică distanţă, se întoarse să-l privească. „Bine?”

— Doamna mea, continuă el cu o voce mai blândă. „Curtea Andorrană va auzi cu siguranţă că încă trăieşti, acum că toată tabăra lui Aybara ştie. Dacă nu te prezinţi şi nu explici că ai renunţat la tron, zvonurile despre supravieţuirea ta ar putea eroda autoritatea lui Elayne”.

X A7 v X J

Morgase nu răspunse.

„Dacă Ultima Bătălie va veni cu adevărat”, a spus Tallanvor, „nu ne putem permite…”

— Oh, liniștește, spuse ea scurt. „Deja le-am dat lui Lini şi celorlalţi ordin să împacheteze. Nu ai observat ce făceau?”

Tallanvor se înroşi când îl observă pe Gill ridicând un cufăr şi aşezându-l pe cărucior.

T 7 – 7 i – i i

„Îmi cer scuze pentru seriozitatea mea. Cu permisiunea ta, Doamna mea”. Tallanvor dădu din cap către ea şi se întoarse să plece.

În 1 X – 1 P 1 – 1 1 1 1

— Trebuie să fim atât de formali unul cu celălalt, Tallanvor?

„Iluzia s-a încheiat, Doamnă”. El a plecat.

Morgase îl privi plecând şi simţi că inima i se răsuceşte. Blestema încăpăţânarea ei! Blestema Galad! Sosirea lui îi amintise de mândria ei, de datoria ei regală.

A fost rău pentru ea să aibă un soţ. A aflat asta de la Taringail. Cu toată stabilitatea pe care o adusese căsătoria ei cu el, fiecare avantaj venise cu o ameninţare la adresa

tronului ei. Acesta era motivul pentru care nu-i făcuse niciodată pe Bryne sau Thom consoarta ei oficială, iar Gaebril doar dovedea că avusese dreptate să-şi facă griji.

Orice bărbat care s-a căsătorit cu ea ar putea fi o ameninţare atât pentru Elayne, cât şi pentru Andor. Copiii ei, dacă ar mai avea, ar fi rivali cu ai lui Elayne. Morgase nu-şi putea permite să iubească.

Tallanvor se opri la mică distanţă şi i s-a tăiat respiraţia. Se întoarse, apoi se întoarse spre ea. El şi-a scos sabia şi s-a aplecat, aşezând-o cu evlavie la picioarele ei, în timp ce ea stătea printre buruieni şi tufiş.

— Am greşit când ameninţam că plec, înainte, spuse el încet. „Am fost rănit, iar durerea îl face pe om prost. Ştii că voi fi mereu aici, Morgase. Ţi-am mai promis asta şi sunt serios. În aceste zile, mă simt ca o muşcătură într-o lume a vultururilor. Dar am sabia şi inima mea şi ambele sunt ale tale. Pentru totdeauna”.

S-a ridicat să plece.

— L – i 11 1 v A T

— Tallanvor, spuse ea, aproape în şoaptă. „Nu m-ai întrebat niciodată, ştii. Dacă te-aş avea pe tine”.

KT 1 L 7 jw7 – X K T Z_2 J

„Nu pot să te pun în această poziţie. Nu ar fi corect să te forţezi să faci ceea ce ştim amândoi că trebuie, acum că ai fost expus”.

„Şi ce trebuie să fac?”

„Refuză-mă”, a scuipat el, evident, devenind supărat. „Spre binele lui Andor”.

„Trebuie eu?” ea a întrebat.

— Îmi tot spun asta, Tallanvor, dar încă mă îndoiesc.

„La ce sunt bun pentru tine?” el a întrebat. „Cel puţin, ar

trebui să te căsătoreşti pentru a o ajuta pe Elayne să-şi asigure loialitatea uneia dintre facţiunile pe care le-ai – L” /* L *JJ 1*

jignit”.

„Şi aşa mă duc la căsătorie fără dragoste”, a spus ea. „Din nou. De câte ori trebuie să-mi sacrific inima pentru Andor?”

— De câte ori este nevoie, presupun. Părea atât de amar, strângând pumnii. Nu supărat pe ea, ci pe situaţie. Întotdeauna fusese un om cu o asemenea pasiune.

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap. – Nu, spuse ea. „Nu din nou. Tallanvor, uită-te la cerul acela de deasupra. Ai văzut lucrurile care umblă prin lume, ai simţit că blestemele Celui întunecat ne lovesc. Acesta nu este un moment pentru a fi fără speranţă. Fără iubire”.

— Dar cum rămâne cu datoria?

„Datoria poate ajunge la coadă. A avut partea lui din mine. Toată lumea a avut partea lui din mine, Tallanvor. Toţi, în afară de bărbatul pe care îl vreau”. Ea a călcat peste” sabia lui, încă întinsă în rădăcină, apoi nu s-a putut opri. Într-o clipită, ea îl săruta.

— În regulă, voi doi, spuse o voce severă din spate. „O să-l vedem pe Lord Aybara chiar acum”.

Morgase s-a retras. Era Lini.

„Ce?” Morgase încercă să-şi recapete oarecare calm.

— Te căsătoreşti, a declarat Lini.

— Dacă trebuie să te trag de urechi.

„Voi face propria mea alegere”, a spus Morgase. „Perrin a încercat să mă facă să...”

— Nu sunt el, spuse Lini. „Cel mai bine se face acest lucru înainte de a ne întoarce la Elayne. Odată ce ajungi în z – ţ 1 1 – I – *Î/* t – Caemlyn, vor apărea complicaţii”. Îşi întoarse

privirea spre Gill, care avea portbagajul depozitat. „Şi tu! Despachetează lucrurile Doamnei mele”.

— Dar Lini, protestă Morgase, mergem la Caemlyn.

„Mâine va fi destul de curând, copile. În seara asta, sărbătoreşti”. Ea i-a privit. „Şi până nu se încheie căsătoria, nu cred că este sigur să ai încredere în voi doi”.

Morgase se înroşi. „Lini”, şuieră ea. „Nu mai am optsprezece ani!”

„Nu, când aveai optsprezece ani, erai căsătorit corect. Trebuie să-ţi prind urechile?”

— Eu… a spus Morgane.

— Venim, Lini, spuse Tallanvor.

Morgase se uită la el.

S-a încruntat. „Ce?”

„Nu ai întrebat”.

El a zâmbit, apoi a strâns-o aproape. „Morgase Trakand, vrei să fii soţia mea?”

„Da”, a răspuns ea. „Acum să-l găsim pe Perrin”.

Perrin trase de ramura de stejar. S-a rupt, pufnind praf iJ-X z X X

11 T J – J – 1

de lemn. În timp ce ţinea ramura în sus, rumeguşul curgea din capăt pe iarba maro.

xrxX/Kj/K i w i i *T7* 1 t-l

— S-a întâmplat aseară, domnule, spuse Kevlyn Torr, ţinându-şi mănuşile. „Întregul stand de lemn de esenţă tare de acolo, mort şi uscat într-o singură noapte. Aproape o sută de copaci, cred.

Perrin a scăpat ramura, apoi şi-a făcut praful mâinilor. „Nu este mai rău decât ceea ce am văzut înainte”.

„Dar”.

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse Perrin. „Trimite nişte oameni să culeagă acest lemn pentru foc; se pare că va arde foarte bine”.

Kevlyn dădu din cap, apoi plecă grăbit. Alţi pădurari scoteau printre copaci, părând tulburaţi. Stejari, frasin, ulm şi hickory mor peste noapte a fost destul de rău. Dar să mori, apoi să te usuci ca şi cum ar fi mort ani de zile? A fost de-a dreptul tulburător. Cel mai bine, totuşi, să nu-i laşi pe bărbaţi să se teamă.

Perrin se întoarse spre tabără. În depărtare, nicovalele răsunau. Cumpăraseră materii prime, fiecare bucată de fier sau oţel pe care o puteau obţine de la Whitebridge. Oamenii fuseseră dornici să facă comerţ pentru hrană, iar Perrin obţinuse cinci forje, cu oameni care să le mute şi să le monteze, împreună cu ciocane, unelte şi cărbuni.

S

— Ar putea să-i fi salvat pe unii din oraş de la foame. Pentru puţin timp cel puţin.

Smiths a continuat să lovească. Să sperăm că nu a fi li TA T 1 1 – lli Al *f „1* – i lucrat prea mult cu Neald şi ceilalţi. Armele forjate cu putere le-ar oferi poporului său un avantaj critic. Neald nu reuşise să-şi dea seama cu exactitate ce făcuse pentru a ajuta la forjarea lui Mă alleimr, dar Perrin nu fusese surprins. Noaptea aceea fusese unică. Îşi sprijini o mână pe armă, simţindu-i căldura slabă, gândindu-se la Hopper.

Acum, Neald şi-a dat seama cum să facă lame care să nu se tocească sau să nu se rupă. Cu cât a exersat mai mult, cu atât a reuşit să creeze margini mai ascuţite. Aiel începuseră deja să ceară acele margini pentru suliţele lor, iar Perrin îi dăduse lui Neald ordin să se ocupe de ei mai

întâi. Era cel mai puţin pe care le datora.

Pe terenul de călătorie de la marginea taberei mari, din ce în ce mai înrădăcinate, Grady stătea în cerc cu Annoura şi Măsuri, ţinând deschisă o poartă. Acesta a fost ultimul grup de noncombatanţi care au vrut să-l părăsească, grupul călătorind la Caemlyn. Printre ei, îi trimisese un mesager lui Elayne. Ar trebui să se întâlnească cu ea în curând; nu era sigur dacă ar trebui să fie îngrijorat sau nu. Timpul ar spune.

Alţii se întorceau prin poartă, aducând câteva cărucioare cu mâncare cumpărate din Caemlyn, unde încă mai erau disponibile provizii. În cele din urmă, o zări pe Faile făcându-şi drum prin tabără spre el. El a ridicat o mână, atrăgând-o spre ea.

— Totul în regulă cu Bavin? întrebă Perrin. Fusese la cortul cartierului.

„Totul e bine”.

Perrin şi-a frecat bărbia. „Am vrut să-ţi spun de ceva vreme – nu cred că este deosebit de sincer”.

„Voi supraveghea în mod special la el”, a spus ea, mirosind amuzată.

— Berelain a petrecut mai mult timp cu Mantele Albe, spuse Perrin. „Se pare că are ochi pentru Damodred. M-a lăsat în pace cu totul”.

„Chiar aşa?”

„Da. Şi a publicat acea proclamaţie, condamnând zvonurile despre mine şi despre ea. Uşoară, dar oamenii chiar par să creadă asta. Eram îngrijorat că vor vedea că este un semn de disperare!”

Faile mirosea satisfăcut.

El a pus o mână pe umărul ei. „Nu ştiu ce ai făcut, dar

mulţumesc”.

— Ştii diferenţa dintre un şoim şi un şoim, Perrin?

„Mărimea, în mare parte”, a spus el. „De asemenea, forma aripilor. Şoimul are un aspect mai de săgeată”.

„Şoimul”, a spus Faile, „este un zburător mai bun. Ucide cu ciocul şi poate zbura rapid şi rapid. Şoimul este mai lent şi mai puternic; excelează în a obţine prada care se mişcă de-a lungul solului. Îi place să omoare cu gheara, atacând de sus”.

— În regulă, spuse Perrin. „Dar asta nu înseamnă că dacă amândoi văd un iepure dedesubt, şoimul va fi mai bun să-l smulgă?”

„Tocmai asta înseamnă”. Ea a zâmbit. „Şoimul este mai 1 1 – 1 T\ – 7* 1 – bun la vânătoarea iepurilor. Dar, vezi tu, şoimul se pricepe mai bine la vânătoarea de şoim. Ai trimis mesagerul la Elayne?

Femei. Nu le-ar fi dat niciodată sens. Pentru o dată, însă, mi s-a părut un lucru bun. „Am făcut. Sperăm că ne vom putea întâlni cu ea în curând”.

„Se vorbeşte deja în tabără despre cine ai putea aduce cu tine”.

„De ce s-ar vorbi?” spuse Perrin. „O să fii tu. Vei fi cel mai bine să ştii cum să te descurci cu Elayne, deşi probabil că a-l avea alături pe Alliandre nu va strica.

— Şi Berelain?

— Poate rămâne în tabără, spuse Perrin. „Urmăriţi lucrurile aici. A trebuit să meargă ultima dată”.

Faile mirosea şi mai mulţumit.

— Ar trebui să... se întrerupse ea, încruntat. „Ei bine, se pare că ultima frunză v. X/k r/v – *îi x* a căzut în sfârşit”.

11 Z-T * „111 7 T” 1 – /K /K 1 T – I – „Ce?” spuse Perrin,

întorcându-se. Ea privea spre un grup care venea spre ei. Lini îmbătrânită şi ţinând în urmă pe Morgase şi Tallanvor, uitându-se unul la celălalt ca un cuplu tocmai întors de la primul lor Bel Ţine împreună. „Credeam că nu-i place de el”, a spus el. „Sau, dacă o făcea, oricum nu avea de gând să se căsătorească cu el”.

„Minţile se schimbă”, a spus Faile, „mult mai repede decât inimile”. Mirosul ei era uşor furios, deşi l-a înăbuşit. Nu o iertase complet pe Morgase, dar nu mai era de-a dreptul ostilă.

— Perrin Aybara, spuse Morgase. „Eşti cel mai apropiat lucru de un lord pe care îl are această tabără, în afară de fiul meu vitreg. Dar n-ar fi corect ca un fiu să [?] să mirosească şi el furios. Perrin oftă. Luptă între ei, deşi s-ar putea, erau mereu dornici să se năpustească asupra unui bărbat care a spus ceva greşit, chiar dacă era adevărul.

Cu toate acestea, Morgase s-a liniştit. „Îmi pare rău. Nu am vrut să vă insult autoritatea”.

— E în regulă, spuse el.

— Presupun că ai motive să întrebi.

— Nu, spuse Morgase, ridicându-se mai înalt. Uşoară, dar putea să arate ca o regină când dorea. Cum au ratat-o înainte? „Eşti un lord, Perrin Aybara. Acţiunile tale arată asta. Cele Două Râuri sunt binecuvântate din cauza ta, şi poate şi Andor. Atâta timp cât vei rămâne parte din ea”.

— Intenţionez, a promis Perrin.

— Ei bine, dacă ai face chestia asta pentru mine, spuse ea, privind către Tallanvor, atunci aş fi dispus să vorbesc în numele tău cu Elayne. Se pot face aranjamente şi se pot acorda titluri – titluri adecvate”.

— Vom accepta oferta ta de a vorbi în numele nostru,

spuse Faile, vorbind repede înainte ca Perrin să poată face. „Dar vom decide, împreună cu Majestatea Sa, dacă acordarea de titluri este… cursul potrivit în acest moment”.

Perrin o privi. Nu se gândea încă să împartă cele două râuri în propriul regat, nu-i aşa? Nu discutaseră niciodată despre asta în termeni atât de sinceri, dar ea îl încurajase să folosească steagul lui Manetheren. Ei bine, ar trebui să vadă despre asta.

În apropiere, îl vedea pe Galad Damodred mergând spre ei, Berelain – ca întotdeauna în ultima vreme – lângă el. Se părea că Morgase trimisese un mesager pentru el. Galad băga ceva în buzunar. O literă mică, se părea, cu un sigiliu roşu. De unde luase asta? Părea tulburat, deşi expresia i s-a uşurat când a sosit. Nu părea surprins de vestea căsătoriei; făcu un semn din cap pentru Perrin şi o îmbrăţişare pentru mama lui, apoi un salut cu ochi severi – dar cordial – pentru Tallanvor.

„Ce fel de ceremonie ţi-ar plăcea?” îl întrebă Perrin pe Morgane. „Cunosc doar calea Two Rivers”.

— Cred că simplele jurăminte înaintea ta vor fi suficiente, spuse Morgase. „Sunt destul de mare ca să mă sătura de ceremonie”.

— Sună potrivit pentru mine, spuse Perrin.

Galad făcu un pas în lateral, iar Morgase şi Tallanvor îşi strânseră mâinile.

— Martyn Tallanvor, spuse ea. „Am primit de la tine mai mult decât merit, de mai mult timp decât am ştiut că am avut. Ai susţinut că dragostea unui simplu soldat nu este nimic înaintea mantiei unei regine, dar eu spun că măsura unui om nu este în titlul său, ci în sufletul său.

„Am văzut de la tine curaj, dăruire, loialitate şi dragoste.

Am văzut inima unui prinţ în interiorul tău, inima unui om care ar rămâne adevărat atunci când sute în jurul lui ar eşua. Jur că te iubesc. Şi înaintea Luminii, jur că nu te voi părăsi. Jur să te preţuiesc pentru totdeauna şi să te am ca soţ”.

Berelain a scos o batistă şi şi-a tamponat colţurile i – i i-l – 1 – C – 1 1 7 7 1 /V 1 1 7 – ochilor. Ei bine, femeile întotdeauna plângeau la lucruri precum nunţi. Deşi Perrin… a simţit şi el puţină apă în ochi. «A? I 1 – 1 – S-ar putea să fi fost lumina soarelui.

„Morgase Trakand”, a spus Tallanvor, „m-am îndrăgostit de tine pentru felul în care i-ai tratat pe cei din jurul tău ca pe o regină. Am văzut o femeie care şi-a asumat datoria nu doar cu simţul responsabilităţii, ci şi cu pasiune. Chiar şi atunci când nu mă cunoşteai de la niciun alt gardian, m-ai tratat cu bunătate şi respect. Ţi-ai tratat T. z t *f* A *f* toate subiectele aşa.

I I l – 1 7 i 1 i i i i – i 1 – i i

„Te iubesc pentru bunătatea ta, pentru inteligenţa ta, pentru puterea minţii tale şi pentru voinţa ta. Unul dintre Părăsiţi nu te-a putut rupe; ai scăpat de el când a crezut că eşti complet sub control. Cel mai groaznic dintre tirani nu te

— A putut rupe, nici măcar când te ţinea în palmă. Shaido te

— A putut sparge. Altul ar fi odios în locul tău, dacă ar fi trecut prin ceea ce ai avut tu. Dar tu… ai devenit, din ce în ce mai mult, cineva de admirat, preţuit şi respectat.

„Jur că te iubesc. Şi înaintea Luminii, jur ca nu te voi părăsi niciodată, niciodată. Jur să te preţuiesc pentru totdeauna şi să te am ca soţie. Îţi jur, Morgase, deşi o parte din mine nu crede că asta s-ar putea întâmpla cu adevărat.

Şi apoi au stat aşa, uitându-se unul în ochii celuilalt, de parcă Perrin nici măcar nu ar fi fost acolo.

A tuşit. „Ei bine, aşa să fie, atunci. Eşti căsătorit”. Ar trebui să dea un sfat? Cum i-ai dat un sfat lui Morgase Trakand, o regină cu copii de vârsta lui? El doar a ridicat din umeri.

— Încet cu tine, atunci.

Lângă el, Faile mirosea amuzat şi uşor nemulţumit. Lini pufni la spectacolul lui Perrin, dar îi îndepărtă pe Morgase şi Tallanvor. Galad dădu din cap spre el, iar Berelam făcu o reverenţă. S-au îndepărtat, Berelam remarcând despre neaşteptate.

Faile îi zâmbi. „Va trebui să te faci mai bun la asta”.

„Au vrut să fie simplu”.

„Toată lumea spune asta”, a răspuns Faile. „Dar poţi avea un aer de autoritate, păstrând lucrurile pe scurt. Vom vorbi despre asta. Data viitoare vei face o treabă mult mai bună”.

Data viitoare? El clătină din cap când Faile se întoarse şi se îndrepta spre tabără.

„Unde te duci?” întrebă Perrin.

„Pentru Bavin. Trebuie să rechiziţionez nişte butoaie de 17/ 7 7

bere”.

„Pentru ce?”

— Sărbătorile, spuse Faile, privind peste umăr. „Ceremonia poate fi redusă dacă este necesar. Dar sărbătoarea nu ar trebui să fie zgâriită”. Ea privi în sus. „Mai ales în momente ca acestea”.

Perrin o privi plecând, dispărând în tabăra enormă. Soldaţi, fermieri, meşteşugari, Aiel, Whitecloaks, refugiaţi. Aproape şaptezeci de mii de oameni puternici, în ciuda celor plecaţi sau căzuţi în luptă. Cum a ajuns să aibă o asemenea forţă?

Înainte de a părăsi cele două râuri, nu văzuse niciodată mai mult de o mie de oameni adunaţi într-un singur loc.

Cea mai mare parte era grupul de foşti mercenari şi refugiaţi care se antrenau sub Tam şi Dannil. Garda Lupilor, îşi spuneau ei înşişi, orice ar fi trebuit să însemne asta. Perrin începu să meargă să verifice cărucioarele de aprovizionare, dar ceva mic îl izbi încet în ceafă.

Încremeni, întorcându-se, cercetând pădurea din spatele lui. În dreapta, stătea maro şi moartă; în stânga lui, copacul s-a micşorat. Nu putea vedea pe nimeni.

X T\ 4” – 7 X /K 1 J1 re/v 1 – 1

M-am împins prea tare? se întrebă el, frecându-şi capul în timp ce se întoarse pentru a continua să meargă. Imaginându-şi lucruri care… încă o mică lovitură în ceafă. S-a învârtit şi a văzut ceva care cădea în iarbă. Încruntat, a îngenuncheat şi a ridicat-o. O ghinda. Altul l-a pocnit în frunte. Venise din pădure.

Perrin mârâi şi intră cu paşi „mari în copaci. Unul dintre puţinii copii ai taberei, poate? în faţă era un stejar mare; trunchiul destul de gros şi de lat pentru a ascunde pe cineva. Odată ce s-a apropiat, a ezitat. A fost asta un fel de capcană? Şi-a pus mâna pe ciocanul şi a înaintat. Copacul era în josul vântului şi nu putea să prindă parfumul… O mână ieşi brusc din spatele trunchiului, ţinând un sac maro. „Am prins un bursuc”, a spus o voce cunoscută. „Vrei să-l laşi pe verdeaţa satului?”

ŢI 7 – 1 1 I 1 /v A

Perrin încremeni, apoi scoase un hohot de râs. A rotunjit trunchiul copacului şi a găsit o siluetă îmbrăcată într-o haină roşie cu guler înalt, împodobită cu aur – şi pantaloni maro, aşezaţi pe rădăcinile expuse ale copacului, cu sacul

zvârcolindu-i lângă glezne. Mat mesteca cu leneşi o smucitură lungă şi purta o pălărie neagră cu boruri late. O armă neagră cu o lamă largă în vâri se sprijinea de copacul de lângă el. De unde luase haine atât de frumoase? Nu se plânsese odată că Rand purta astfel de ţinute?

„Mat?” întrebă Perrin, aproape prea uluit ca să vorbească. „Ce faci aici?”

— Prind bursuci, spuse Mat, scuturând sacul. „Al naibii de greu de făcut, ştii, mai ales cu un preaviz scurt.

Sacul foşni şi Perrin auzi un mârâit slab din interior. Simţea că era, într-adevăr, ceva viu în acel sac.

— Chiar ai prins unul?

„Spune-mă nostalgic”.

Perrin nu ştia dacă să-l pedepsească pe Mat sau să râdă de el – acel amestec special de emoţii era obişnuit când Mat era prin preajmă. Din fericire, nicio culoare nu se învârtea în ochii lui Perrin acum că erau unul lângă celălalt. Light, ar fi fost confuz. Perrin a simţit o… strângere, totuşi.

Bărbatul cu membre lungi a zâmbit, lăsând sacul jos şi stând în picioare, oferind o mână. Perrin a luat-o, dar l-a tras pe Mat într-o îmbrăţişare puternică.

— Lumină, Mat, spuse Perrin. „Se pare că a trecut pentru totdeauna!”

— O viaţă întreagă, spuse Mat. „Poate două. Pierd socoteala. Oricum, Caemlyn este de la plin de vesti despre sosirea ta. M-am gândit că singura modalitate de a primi un cuvânt de bun venit a fost să treci prin acea poartă şi să te găsesc înaintea tuturor”. Mat îşi luă suliţa şi o sprijini pe umăr, cu lama în spate.

„Ce ai mai făcut? Unde ai fost? Thom este cu tine? Dar Nynaeve?”

— Atâtea întrebări, spuse Mat. „Cât de sigură este această tabără a ta?”

„Sigur ca orice loc”.

— Nu este suficient de sigur, deveni Mat solemn. „Uite, Perrin, avem nişte oameni puternici periculoşi după noi. Am venit pentru că am vrut să te avertizez să ai mai multă grijă. Asasinii te vor găsi destul de curând şi cel mai bine ai fi pregătit pentru ei. Trebuie să ajungem din urmă. Dar nu vreau să o fac aici”.

„Atunci unde?”

Întâlneşte-mă într-un han numit The Happy Through, în Caemlyn. Oh, şi dacă nu te deranjează, voi dori să împrumut pe unul dintre acei oameni îmbrăcaţi în negru pentru câteva shake-uri. Am nevoie de o poartă”.

„Cu ce scop?”

„Voi explica. Dar mai târziu”. Mat îşi înclină pălăria, întorcându-se să alerge înapoi spre poarta încă deschisă către Caemlyn.

— Într-adevăr, spuse el, întorcându-se şi făcând logging înapoi pentru o clipă.

— Fii atent, Perrin. Cu acestea, trecu pe lângă câţiva refugiaţi şi trecu poarta.

Cum trecuse de Grady? Uşoară! Perrin clătină din cap pentru sine, apoi se aplecă să dezlege sacul şi să-l uşureze pe bietul bursuc pe care-l capturase Mat.

O reuniune

Elayne s-a trezit în patul ei, cu ochii îngroziţi. – gwene? spuse ea, dezorientată. „Ce?” Ultimele amintiri ale visului se dizolvau ca mierea consumată de ceaiul cald, dar cuvintele lui Egwene au rămas ferme în „mintea lui Elayne. Şarpele a căzut, trimisese Egwene. Întoarcerea fratelui tău

a fost la timp.

Elayne se ridică, simţind un val de uşurare. Îşi petrecuse toată noaptea înler când să canalizeze suficient pentru ca visul ei să funcţioneze ter angreal, fără niciun rezultat. Când aflase că Birgitte o întorsese pe Gawyn – în timp ce Elayne stătea înăuntru, furioasă, dar incapabilă să participe la întâlnirea cu Egwene – fusese livid.

Ei bine, Mesaana fusese învinsă, se părea. Şi ce a fost asta cu fratele ei? Ea a zâmbit. Poate că el şi Egwene îşi rezolvaseră problemele.

Lumina dimineţii se uita prin draperii. Elayne se lăsă pe spate, simţind căldura puternică prin legătura cu Rand care apăruse acolo. Uşoară, dar asta a fost o senzaţie minunată. În momentul în care începuse să simtă asta, norii din jurul lui Andor se rupsese.

Trecuse aproximativ o săptămână de la testarea dragonilor, iar ea îi pusese pe toţi fondatorii de clopoţei din naţiunea ei să lucreze la crearea lor. În zilele noastre, se putea auzi un sunet constant în Caemlyn, repetă zgomote în timp ce membrii sau trupa s-au antrenat cu armele pe dealurile din afara oraşului. Până acum, ea lăsase doar câteva dintre arme să fie folosite pentru antrenament; diferitele echipe s-au rotit exersând pe ele. Ea adunase numărul mai mare într-un depozit secret din Caemlyn pentru păstrare.

Se gândi din nou la trimiterea visului. Ea tâniea după detalii. Ei bine, probabil că Egwene ar trimite un mesager prin poartă în cele din urmă.

Uşa a crăpat şi Melfane a privit înăuntru.

— Maiestatea Voastră? întrebă femeia scundă şi rotundă. „Este totul în regulă? Mi s-a părut că aud un strigăt de

durere”. De când ridicase interdicţia ca Elayne să rămână în pat, moaşa hotărâse să doarmă în anticamera din afara dormitorului lui Elayne pentru a o supraveghea atent.

— A fost o exclamaţie de bucurie, Melfane, spuse Elayne. „Un salut pentru dimineaţa minunată care a venit 1 *J* – *JJ f* la noi”.

Melfane se încruntă. Elayne a încercat să se comporte veselă în preajma femeii, să o convingă că nu era nevoie de mai multă odihnă la pat, dar poate că ultima parte fusese puţin cam multă. Elayne nu-şi putea permite să pară ca şi cum s-ar fi forţat să fie fericită. Chiar dacă ea era. Femeie insuportabilă.

„În *jr* i *r1* îi i r i * * i i *

Melfane a intrat şi a deschis draperiile – lumina soarelui era bună pentru o femeie care avea un copil, îi explicase ea. O parte din tratamentul lui Elayne în ultima vreme fusese să stea în patul ei cu cuverturile trase pe spate, lăsând lumina soarelui de primăvară să-i coacă pielea. În timp ce Melfane se mişca, Elayne simţi un pic de tremur din interior. „Oh! mai era altul. Dau cu piciorul, Melfane! Vino să simţi!”

KT – w 7… /k „K/T* KT /kw /K – I

„Nu voi putea să simt încă, Maiestate. Nu până când nu devin mai puternici”. Ea a început rutina zilnică normală. Ascultă bătăile inimii lui Elayne, apoi ascultă bătăile bebeluşului. Melfane încă nu ar crede că există gemeni. După aceea, a inspectat-o şi a îndemnat-o pe Elayne, efectuând toate testele din lista ei secretă de lucruri enervante şi jenante de făcut femeilor.

În cele din urmă, Melfane şi-a pus mâinile pe şolduri, în privinţa lui Elayne, care îşi îmbrăca cămaşa de noapte.

„Cred că te-ai efortat prea mult în ultima vreme. Vreau să fii sigur că te odihneşti corespunzător. Fiica verişoarei mele Tess a avut un copil nu acum doi ani care s-a născut abia respirând. Lumină să fie mulţumită că copilul a supravieţuit, dar ea lucrase câmpurile cu o zi înainte şi nu luase mesele potrivite. Imagina! Ai grilă de tine, regina mea. Bebeluşii tăi vor fi recunoscători pentru asta”.

Elayne dădu din cap, relaxându-se. „Aştepta!” spuse ea ridicându-se. „Copii?”

— Da, spuse Melfane, mergând spre uşă. „Sunt două bătăi de inimă în pântecele tău, cu siguranţă că am două braţe. Nu ştiu de unde ai ştiut”.

* * – *7*ilwiw-l* – C JJ 1 w i 11 w

„Ai auzit bătăile inimii!” exclamă Elayne, bucuroasă.

„Da, sunt acolo, sigur ca soarele”. Melfane a clătinat din cap şi a plecat, trimiţându-i pe Naris şi pe Sephanie să /KIX J-w… 1 7 1 1

O îmbrace şi să-şi perie părul.

Elayne a suportat procesul într-o stare de uimire. Melfane a crezut! Nu s-a putut abţine să zâmbească.

O oră mai târziu, ea s-a instalat în micul ei sufragerie, cu ferestrele deschise pentru a lăsa lumina soarelui, sorbind lapte cald de capră. Maestrul Norry a intrat pe picioare lungi şi ţesute, cu smocuri de păr lipite în spatele urechilor, cu faţa lungă şi cu vârfuri, cu dosar de piele sub braţ. El era însoţit de Dyelin, care de obicei nu participa la întâlnirea de dimineaţă. Elayne ridică o sprânceană spre femeie.

— Am informaţiile pe care le-ai cerut, Elayne, spuse D

yelin, turnându-şi nişte ceai de dimineaţă. Azi a fost nor. „Am auzit că Melfane a auzit bătăile inimii?”

„Ea a făcut-o într-adevăr”.

— Felicitările mele, Maiestatea Voastră, spuse maestrul Norry. Îşi deschise dosarul şi începu să-şi aranjeze hârtiile pe masa înaltă şi îngustă de lângă scaunul ei. Rareori se aşeza în compania lui Elayne. Dyelin luă unul dintre celelalte scaune confortabile de lângă vatră.

Ce informaţii îi ceruse Elavne femeii? Nu-şi amintea să cerut ceva anume. Întrebarea o distrase în timp ce Norry trecea peste rapoartele zilnice despre diferitele armate din zonă. A existat o listă de altercaţii între grupurile de vânzări de sabie.

A vorbit şi despre problemele alimentare. În ciuda faptului că rudele îşi făceau porţi către ţinuturile lui Rand din sud pentru aprovizionare – şi în ciuda depozitelor de magazine alimentare neaşteptate care fuseseră descoperite

— *L – r. F* A A

În oraş – Caemivn se epuiza.

— În sfârşit, în ceea ce priveşte oaspeţii noştri, spuse Norry. „Mesagerii au sosit cu răspunsurile anticipate”.

Niciuna dintre cele trei Case a căror nobilime fusese capturată nu-şi putea permite să plătească răscumpărare. Odinioară, mosme Arawn, Sarand şi Marne fuseseră printre cele mai productive şi mai extinse din Andor – iar acum erau sărace, cu casele uscate, câmpurile sterpe. Şi Elayne îi lăsase pe doi dintre ei fără conducere. Lumină, ce mizerie!

Norrv a mers mai departe. Ea a primit o scrisoare de la Talmanes, prin care era de acord să mute mai multe companii de soldaţi din Banda Mâinii Roşii la Carmen. Ea i-a ordonat lui Norrv să-i trimită un mandat cu sigiliul ei, prin care i-a autorizat pe soldaţi să „împrumute ajutor Kentru restabilirea ordinii”. Asta a fost, desigur, o prostie. Fu trebuia restabilită nicio ordine. Dar dacă Elayne avea de

gând să se mute vreodată pentru Tronul Soarelui, ar trebui să facă nişte mişcări preliminare în acea direcţie.

— Asta voiam să discut, Elayne, spuse Dyelin în timp ce Norry începea să-şi strângă hârtiile, aranăindu-le pe fiecare cu grijă meticuloasă. Lumina ajută-i dacă una dintre acele pagini preţioase s-a rupt sau a primit o pată pe ea.

S

atuaţia din Cairmen este… complexă", a spus Dyelin.

„Când nu este?" întrebă Elayne oftând. „Aveţi informaţii despre climatul politic de acolo?"

T4 – „T\ 1 – r-i-i 1 – Este o mizerie, spuse simplu Dyelin. „Trebuie să vorbim despre cum veţi gestiona întreţinerea a doua naţiuni, una în absenţă".

„Avem porţi", a spus Elayne.

„Adevărat. Dar trebuie să găseşti o modalitate de a lua Tronul Soarelui fără a-l lăsa să pară ca şi cum Andor îl înglobează pe Cairhien. Nobilimea de acolo s-ar putea să te accepte ca regina lor, dar numai dacă se consideră egale cu Andoranii. În caz contrar, în momentul în care îţi ies din vedere, schemele vor creste ca drojdia într-un vas cald cu apă".

„Vor fi egalii andorenilor", a spus Elayne.

„Nu o vor vedea aşa dacă intri cu armatele tale", a spus Dyelin. „Cairmemnu sunt un popor mândru. Să se gândească că trăiesc cuceriţi sub Coroana lui Andor…"

„Au trăit sub puterea lui Rand".

— Cu tot respectul, Elayne, spuse Dyelin. „El este Dragonul Renăscut. Nu eşti".

Elayne s-a încruntat, dar cum s-a certat cu asta?

Maestrul Norry şi-a dres glasul. „Maiestate, sfatul Lady Dyelin nu se naşte din speculaţii inutile. Am auzit lucruri.

Cunoscând interesele dumneavoastră în Cairhien…”

Devenise mai bine la adunarea informatorilor. L-ar transforma încă într-un spion obişnuit!

— Maiestate, continuă Norry, cu vocea mai joasă. „Se susţin zvonuri că vei veni în curând să iei Tronul Soarelui. Se vorbeşte deja despre rebeliune împotriva ta. Speculaţii inutile, sunt sigur, dar…”

— 1 – 1 1 T\ 1 1 n-l – 11

— Cairmemnu îl puteau vedea pe Rand al’ Thor ca pe un împărat, spuse Dyelin. „Nu un rege străin. Acesta este un 1 X 1 – L *Îl J*

lucru diferit”.

— Ei bine, nu trebuie să mutăm armate pentru a lua Tronul Soarelui, spuse Elayne gânditoare.

— Eu… nu sunt sigur de asta, Maiestate, spuse Norry. „Zvonurile sunt destul de răspândite. Se pare că, de îndată ce Domnul Dragon a anunţat că tronul va fi al tău, unele elemente din naţiune au început să lucreze – foarte subtil – pentru a preveni acest lucru. Din cauza acestor zvonuri, mulţi oameni se îngrijorează că veţi prelua titlurile nobilimii Cairhienin şi le veţi da andorenilor în schimb. Alţii susţin că vei releva orice Cairhienin într-un stat secundar de cetăţenie”.

— Prostii, spuse Elayne. „Este pur şi simplu ridicol!”

— Evident, spuse Norry. „Dar există multe zvonuri. Au 1 – 1. – îi r?

tendinţa de um, să crească ca nişte viţe de sufocare. Sentimentul este puternic”.

Elayne strânse din dinţi. Lumea devenea rapid să fie un loc pentru cei cu alianţe puternice, împletite cu legături atât de sânge, cât şi de hârtie. Ea a avut cea mai mare şansă de a-i

uni pe Cairhien şi Andor pe care le-a avut orice regină de-a lungul generaţiilor. „Ştim noi cine a început zvonurile?

„A fost foarte greu de constatat, doamnă!” spuse Norry.

„Cine va beneficia cel mai mult?” întrebă Elayne. „Acesta este primul loc în care ar trebui să căutăm sursa”.

Norry aruncă o privire spre Dyelin.

„Orice număr de oameni ar putea beneficia”, a spus Dyelin, amestecându-şi ceaiul „Bănuiesc că cei cu cele mai mari şanse de a lua ei înşişi tronul ar beneficia cel mai mult”.

„Cei care i-au rezistat lui Rand”, a ghicit Elayne.

— Poate, spuse Dyelin. „Sau poate nu. Cele mai puternice dintre elementele rebele au primit o mare atenţie din partea Dragonului şi multe dintre ele au fost fie convertite, fie rupte. Aşadar, ahaţu să-i – cei în care avea cea mai mare încredere sau care îi declarau cea mai mare loialitate – sunt cei pe care probabil ar trebui să-i bănuim. La urma urmei, acesta este Cairhien”.

Daes Dae mar. Da, ar avea sens ca aliaţii lui Rand să reziste urcării ei pe tron. Cei care fuseseră favorizaţi de Rand ar fi favorizaţi pentru tron, dacă Elayne s-ar dovedi incapabilă. Totuşi, aceşti oameni şi-ar fi subminat şansele declarându-şi loialitatea faţă de un lider străin.

a 7 1 – 7 1 t-l 1 1 – j

— Ar trebui să mă gândesc, spuse Elayne gânditoare, că cei care se află în cea mai bună poziţie pentru tron ar fi cei din mijloc. Oricine nu s-a opus lui Rand şi, prin urmare, nu şi-a atras furia. Dar şi cineva care nu l-a susţinut prea mult din toată inima – cineva care poate fi privit ca un patriot care poate interveni fără tragere de inimă şi poate prelua puterea după ce am eşuat”. Ea îi privi pe ceilalţi doi. „Dă-mi

numele oricărui om care a crescut brusc în influenţă recent, un nobil sau o femeie care îndeplineşte aceste criterii”.

Dyelin şi maestrul Norry dădu din cap. În cele din urmă, probabil că va trebui să construiască o reţea mai puternică de ochi şi urechi, deoarece niciunul dintre aceşti doi nu era perfect potrivit pentru a le conduce. Norry era prea evident şi avea deja destul de-a face cu celelalte îndatoriri ale lui. Dyelin era… ei bine, Elayne nu era sigură ce era Dyelin.

Îi datora mult lui Dyelin, care părea că şi-a asumat responsabilitatea de a acţiona ca mamă surogat pentru Elayne. O voce a experienţei şi a înţelepciunii. Dar, în cele din urmă, Dyelin va trebui să facă câţiva paşi înapoi. Niciunul dintre ei nu-şi putea permite să încurajeze ideea că Dyelin era adevărata putere din spatele tronului.

Dar Lumină! Ce s-ar fi făcut fără femeie? Elayne trebuia să se ocupe de avântul brusc al sentimentelor. Sânge şi cenuşă, când avea să treacă peste aceste schimbări de dispoziţie? O regină nu-şi putea permite să fie văzută plângând dintr-un capriciu!

Elayne şi-a tamponat ochii. Dyelin nu a spus nimic yy T *f* A A

Înţelept.

— Asta va fi bine, spuse Elayne ferm, pentru a distrage zi» 7 zx z J jj i i – i i i – * i t – i atenţia de la ochii ei perfid. „Încă sunt îngrijorat de – *J*! *x* invazie.

Dyelin nu a spus nimic la asta. Nu credea că Chesmal vorbea despre o invazie specifică a lui Andor; credea că sora Neagră vorbea despre invazia trollocă a Ţărilor de Graniţă. Birgitte a luat vestea mai în serios, întărind soldaţii la graniţele Andorrane. Totuşi, Egwene şi-ar dori foarte mult să deţină controlul asupra Cairhienului; dacă trollocii ar fi

mărşăluit spre Andor, prin tărâmul ei surori ar fi una dintre căile pe care le-ar putea folosi.

Înainte ca conversaţia să poată continua, uşa de pe hol s-a deschis şi Elayne ar fi sărit alarmată dacă nu ar fi simţit că era Birgitte. Gardianul nu a bătut niciodată. Ea a intrat cu paşi mari, purtând o sabie – fără tragere de inimă – şi cizme negre până la genunchi peste pantaloni. În mod ciudat, ea a fost urmată de două siluete îmbrăcate, cu feţele ascunse de glugă. Norry făcu un pas înapoi, ridicându-şi o mană la sân la neregularitatea acesteia. Toată lumea ştia că lui Elayne nu-i plăcea să vadă vizitatori în micul sufragerie. Dacă Birgitte aducea oameni aici…

„Mat?” ghicit Elayne.

— Cu greu, spuse o voce familiară, fermă şi clară. Cea mai mare dintre figuri şi-a coborât gluga, dezvăluind un chip masculin perfect frumos. Avea o falcă pătrată şi un set de ochi concentraţi pe care Elayne şi-a amintit bine din copilărie – mai ales când o observase făcând ceva greşit.

— Galad, spuse Elayne, surprinsă de căldura pe care o simţea pentru fratele ei vitreg. Se ridică, întinzându-şi mâinile spre el. Îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei frustrată cu el dintr-un motiv sau altul, dar era bine să-l văd viu şi bine. „Unde ai fost?”

„Am căutat adevărul”, a spus Galad înclinându-se cu o plecăciune de expert, dar nu s-a apropiat să-i ia marnile. Se ridică şi aruncă o privire în lateral. „Am găsit ceea ce nu mă aşteptam. Oţeleşte-te, soră”.

Elayne se încruntă când a doua siluetă, mai scundă, îşi 1 /V U 1 1 – I 1 J

cobori gluga. Mama lui Elayne.

Elayne gâfâi. A fost ea! Fata aceea, părul ăla auriu. Acei

ochi care o priviseră atât de des pe Elayne de copil, judecând-o, măsurând-o – nu doar aşa cum un părinte îşi măsura fiica, ci aşa cum o regină îşi măsura succesorul. Elayne îşi simţi inima bătându-i în piept. Mama ei. Mama ei – yy – 7 w X X

era în viaţă.

Morgase era în viaţă. Regina încă mai trăia.

Morgase se uită la Elayne, apoi – în mod ciudat – Morgan se uită în jos.

— Maiestatea Voastră, spuse ea cu o reverentă, rămânând încă lângă uşă.

Elayne şi-a controlat gândurile, şi-a controlat panica. Era regină, sau ar fi fost regină, sau... Lumină! Ea preluase tronul şi era cel puţin înca-Mostenitoare. Dar acum propria ei mama s-a întors din morţi?

„Te rog, stai”, a spus Elayne, făcându-i semn lui Morgase spre scaunul de lângă Dyelin. I-a făcut bine lui Elayne să vadă că Dyelin nu se descurca mai bine cu socul decât Elayne. Ea stătea cu mâna strânsând ceaşca de ceai, cu degetele albe, cu ochii bombaţi.

— Mulţumesc, Maiestatea Voastră, spuse Morgase, mergând înainte, Galad alăturându-se ei şi sprmnindu-şi o mână pe umărul lui Elayne într-un mod reconfortant. Apoi şi-a luat un loc din partea cealaltă a camerei.

7 Ti 1 1 – T\ *r*

Tonul lui Morgase era mai rezervat decât îşi amintea Elayne. Şi de ce a continuat să o numească pe Elayne acest titlu? Regina venise în secret, cu gluga trasă. Elayne se uită la mama ei, adunând piesele împreună în timp ce stătea.

— Ai renunţat la tron, nu-i aşa?

Morgase dădu din cap impunător.

„Oh, mulţumesc Luminii”, a spus Dyelin, răsuflând puternic, cu mâna ridicată la sân.

— Fără supărare, Morgase. Dar pentru o clipă acolo, mi-am imaginat un război între Trakand şi Trakand!”

„Nu s-ar fi ajuns la asta”, a spus Elayne, practic în acelaşi timp în care mama ei a spus ceva asemănător. Ochii lor s-au întâlnit şi Elayne şi-a permis să zâmbească. „Am fi găsit o… acomodare rezonabilă. Acest lucru va funcţiona, deşi cu siguranţă mă întreb de circumstanţele

7 – 1 7 7 evenimentului”.

— Eram ţinut de copiii luminii, Elayne, spuse Morgase. „Bătrânul Pedron Niall a fost un domn în cele mai multe privinţe, dar succesorul său nu a fost. Nu m-aş lăsa folosit împotriva lui Andor”.

— Însângerate de mantii albe, mormăi Elayne pe sub răsuflarea ei. Light, ei chiar spuneau adevărul când scriseseră, pretinzând că îl au pe Morgase în posesia lor?

Galad o privi, ridicând o sprânceană. Aşează scaunul pe care îl adusese, apoi îşi desfăcu mantia, dând la iveală uniforma albă strălucitoare dedesubt, cu razele de soare pe sân.

— O, aşa e, spuse Elayne, exasperată. „Aproape că am uitat asta. Intenţionat”.

— Copiii au avut răspunsuri, Elayne, spuse el, aşezându-se. Uşoară, dar era frustrant. Era bine să-l văd, dar era frustrant!

— Nu vreau să discut despre asta, spuse Elayne. „Câte mantii albe au venit cu tine?”

„Întreaga forţă a Copiilor m-a însoţit la Andor”, a spus Galad. Eu sunt lordul lor căpitan comandant”.

Elayne clipi, apoi aruncă o privire spre Morgase. Bătrânul

Trakand dădu din cap. „Ei bine”, a spus Elayne, „văd că avem multe de reţinut”.

Galad a luat asta ca pe o cerere – ar putea fi foarte literal – şi a început să explice cum a ajuns la staţia lui. Era destul de detaliat despre asta, iar Elayne arunca ocazional o privire la mama ei. Expresia lui Morgase era de necitit.

Odată ce Galad a terminat, a întrebat după războiul de Succesiune. Convorbirea cu Galad era adesea aşa: un schimb, mai mult formal decât familiar. Odată, o frustrase, dar de data aceasta a constatat că, împotriva dorinţelor ei mai jDune, îi era de fapt dor de el. Aşa că a ascultat cu drag.

În cele din urmă, conversaţia s-a încheiat. Mai aveau de discutat cu el, dar Elayne era pe moarte de nerăbdare să vorbească doar cu mama ei. „Galad”, a spus Elayne, „aş dori să vorbim mai departe. Te-ai putea bucura de o cină devreme în această seară? Poţi să bei băuturi răcoritoare în vechile tale case până atunci”.

El dădu din cap, stând în picioare. „Ar fi bine”.

— Dyelin, maestru Norry, spuse Elayne. „Supravieţuirea mamei mele va duce la unele… probleme „d clicate de stat. Va trebui să publicăm abdicarea ei oficial şi rapid. Maestre Norry, vă las documentul oficial în seama dumneavoastră. Dyelin, te rog să-i informezi pe cei mai apropiaţi aliaţi ai mei despre această veste, astfel încât să nu fie luaţi prin surprindere”.

Dyelin dădu din cap. Îi aruncă o privire spre Morgase yelm nu era unul dintre cei pe care fosta Regine îi făcuse de ruşine în zilele influenţei lui Rahvin, dar auzise, fără îndoială, poveştile. Apoi Dyelin s-a retras împreună cu Galad şi Maestrul Norry. Morgase aruncă o privire către

Birgitte de îndată ce uşa se închise; Gardianul era singurul celălalt din cameră.

— Am încredere în ea ca într-o soră, mamă, spuse Elayne. „O soră mai mare insuportabilă, uneori, dar totuşi o soră”.

Morgase zâmbi, apoi se ridică şi o luă pe Elayne de mâini, trăgând-o într-o îmbrăţişare. „Ah, fiica mea”, a spus ea, cu lacrimi în ochi. „Uite ce ai făcut! Regina în propriul tău drept!”

— » *jr 4* de V I I 1 I I I

— M-ai antrenat bine, mamă, spuse Elayne. Ea s-a tras înapoi. „Şi tu eşti o bunică! Sau în curând va fi!”

Morgase se încruntă, privind în jos la ea. „Da, m-am gândit la fel de mult uitându-mă la tine. OMS…?”

— Rand, spuse Elayne roşind, deşi nu este cunoscut pe scară largă şi aş prefera să rămână aşa.

— Rand al’ Thor… spuse Morgase, cu starea de spirit întunecată. „Acea”.

— Mamă, spuse Elayne, ridicând o mână ca să o apuce pe a ei. „Este un om bun şi îl iubesc. Ceea ce ai auzit este exagerare sau zvonuri amar…

k” / T\ 1 1 – 11 1 – „Dar el este… Elayne, un om care poate canaliza, Dragonul Renăscut!”

Ľ” / – I 1 1 1 – 11 – I – 1 – 111

— Şi tot un bărbat, spuse Elayne, simţindu-şi nodul de emoţii în fundul minţii ei, atât de cald. „Doar un om, pentru tot ce i se cere”.

Morgase îşi trase buzele într-o linie subţire. „Voi refuza judecata. Deşi, într-un fel, încă simt că ar fi trebuit să-l arunc pe acel băiat în temniţele Palatului în momentul în!

— Am găsit furişându-se în grădini. Nici atunci nu mi-a 1 I – I I 7 1 I – I – I *JJ*

plăcut cum s-a uitat la tine, ţine cont”.

X i – îl /K 1 – pw – w.

Elayne zâmbi, apoi făcu semn înapoi către scaune. Morgase se aşeză, iar de data aceasta Elayne se aşeză chiar lângă ea, strângând încă mâinile mamei ei. A simţit amuzamentul lui Birgitte, care stătea cu spatele lipit de peretele din partea opusă, cu un genunchi îndoit, astfel încât talpa cizmei să se sprijine de lambriurile din lemn.

„Ce?” întrebă Elayne.

— Nimic, spuse Birgitte. „Este bine să vă văd că vă comportaţi ca mamă şi copil, sau cel puţin femeie şi femeie, în loc să vă uitaţi unul la altul ca două postări”.

— Elayne este regina, spuse Morgase ţeapăn. „Viaţa ei aparţine poporului ei, iar sosirea mea a ameninţat să-i tulbure succesiunea”.

— Tot s-ar putea încurca lucrurile, mamă, spuse Elayne. „Înfăţişarea ta ar putea deschide răni vechi”.

J T 1 * * „A >T

— Va trebui să-mi cer scuze, spuse Morgase. „Poate oferi reparaţii”. Ea a ezitat.

— Intenţionam să stau departe, fiică. Cel mai bine ar fi ca cei care m-au urat să mă creadă totuşi moartă. Dar”.

— Nu, spuse repede Elayne, strângându-şi mâinile. „Acesta este pentru cel mai bun. Pur şi simplu va trebui să o abordam cu pricepere şi grilă”.

Morgane a zâmbit. „Ma faci mandru. Vei fi o regină minunată.

Elayne a trebuit să se forţeze să nu mai radieze. Mama ei nu fusese niciodată liberă cu complimente.

— Dar spune-mi, înainte să mergem mai departe, spuse Morgase, cu vocea din ce în ce mai ezitant. „Am auzit

informaţii că Gaebril a fost…”

— Rahvin, spuse Elayne, dând din cap. – Este adevărat, mamă.

„Îl urăsc pentru ceea ce a făcut. Îl văd, folosindu-mă de mine, dând vârfuri prin inimile şi loialitatea celor mai dragi prieteni ai mei. Şi totuşi există o parte din mine care tânieşte să-l vadă, iraţional”.

J f A X? 1 – 7 1 * 1 – «1

— A folosit Compulsia asupra ta, spuse Elayne încet. „Nu există altă explicaţie. Va trebui să vedem dacă cineva din Turnul Alb îl poate vindeca”.

Morgane clătină din cap. „Orice ar fi fost, acum este slab şi uşor de gestionat. Am găsit altul care să-mi ofere afecţiunea”.

Elayne se încruntă.

„Voi explica asta la un alt moment”, a spus Morgase. „Nu sunt sigur că am înţeles încă. Mai întâi trebuie să decidem ce să facem în privinţa întoarcerii mele”.

— E uşor, spuse Elayne. „Noi sărbătorim!”

„Dpi dpiK-11

Da, dar

— Dar nimic, mamă, spuse Elayne. „Te-ai întors la noi! Oraşul, întreaga naţiune va sărbători”. Ea a ezitat. „Şi după aceea, vom găsi o funcţie importantă pentru tine”.

„Ceva care mă îndepărtează de capitală, aşa că nu arunc umbre nefericite”.

„Dar o datorie care este importantă, astfel încât să nu fii considerat că ai fost dat la păşune”. Elayne se strâmbă. „Poate că vă putem oferi controlul asupra cartierului vestic al regatului. Nu am nicio plăcere în rapoartele despre ceea ce se întâmplă acolo”.

„Cele două râuri?” întrebă Morgane.

— Şi lordul Perrin Aybara?

Elayne dădu din cap.

— El este unul interesant, Perrin este, spuse Morgase gânditor. „Da, poate că aş putea fi de ceva folos acolo. Avem deja ceva de înţelegere”.

Elayne ridică o sprânceană.

— 11 u r* J /V 1 – 1 /V – I 1

„El a fost în spatele întoarcerii mele în siguranţă la tine”, a spus Morgase. „Este un om cinstit şi onorabil. Dar şi un rebel, în ciuda bunelor sale intenţii. Nu vei avea un timp uşor dacă vei alunge la lovituri cu acesta”.

„Aş prefera să evit”. Ea se strâmbă. Cel mai simplu mod de a face faţă ar fi să-l găseşti şi să-l executi, dar bineînţeles că ea nu avea de gând să facă asta. Chiar dacă rapoartele o făceau destul de furioasă încât aproape să-şi dorească să poată.

Ei bine, vom începe să lucrăm la o cale”. Morgane a zâmbit. „Te va ajuta să auzi ce mi s-a întâmplat. Ah, şi Lini este în siguranţă. Nu ştiu dacă ţi-ai făcut griii pentru ea sau nu”.

— Ca să fiu sinceră, nu am făcut-o, spuse Elayne, făcând o strâmbă, simţind un vârf de ruşine. „Se pare că prăbuşirea Dragonmount în sine nu i-a putut face rău Lini.

Morgase a zâmbit, apoi şi-a început povestea. Elayne a ascultat cu uimire şi nu puţină emoţie. Mama ei locuia. Lumină să fie binecuvântată, atât de multe lucruri au mers prost recent, dar măcar unul a mers bine.

Noaptea Ţinutul Triple era liniştit şi liniştit. Majoritatea animalelor erau active în apropierea amurgului şi a zorilor, când nu era nici înăbuşit, nici îngheţat.

Aviendha stătea pe o mică stâncă, cu picioarele îndoite sub ea, uitându-se de sus la Rhuidean, pe pământurile lui Jenn Aiel, clanul care nu era. Odată, Rhuidean fusese învăluit în neguri protectoare. Asta înainte să vină Rand. Distruse oraşul în trei moduri foarte importante, foarte deranjante.

T’i J* r* – 4 – w – j-4 – i /k i w.

Prima a fost cea mai simplă. Rand îndepărtase ceaţa. Oraşul îşi vărsase cupola ca un algai d siswai care-şi dezvăluie faţa. Ea nu ştia cum a provocat Rand transformarea; se îndoia că el se cunoaşte pe sine. Dar expunând oraşul, îl schimbase pentru totdeauna.

A 1 1 – 1 7 1 1 – 1 1 1 1 – 1 1 – 1

Al doilea mod în care Rand îl rupsese pe Rhuidean era aducându-i apă. Un mare lac se întindea lângă oraş, iar lumina fantomă a lunii, filtrată prin norii de deasupra, făcea apele să strălucească. Oamenii numeau lacul Tsodrelle Aman. Lacrimile Dragonului, deşi lacul ar trebui să fie numit Lacrimile Aielului. Rand al’ Thor nu ştia câtă durere avea să provoace în ceea ce a dezvăluit. Aşa era calea cu el. Acţiunile lui erau adesea atât de nevinovate.

A

treia modalitate prin care Rand spărsese oraşul era cea mai profundă. Aviendha ajungea încet să înţeleagă asta. Cuvintele lui Nakomi au îngrijorat-o, au enervat-o. Se treziseră în umbrele ei de amintiri, lucruri din potenţiale viitori pe care Aviendha le văzuse în inele în timpul primei ei vizite la Rhuidean, dar pe care mintea ei nu le putea aminti, cel puţin nu direct.

Îşi făcea griji că Rhuidean nu va mai conta foarte curând. Cândva, scopul final al oraşului fusese să le arate celor

înţelepţi şi şefilor de clan trecutul secret al poporului lor. Să-i pregătesc pentru ziua în care l-ar servi pe Dragon. Acea zi venise. Deci cine ar trebui să vină la Rhuidean acum? Trimiterea liderilor Aiel prin coloanele de sticlă le-ar fi amintit de toh pe care începuseră să se întâlnească.

Acest lucru o deranja pe Aviendha în moduri care o mâncărime sub piele. Ea nu a vrut să recunoască aceste întrebări. Ea a vrut să continue cu tradiţia. Dar nu le-a putut scoate din cap.

Rand a cauzat atât de multe probleme. Totuşi, ea îl iubea. Îl iubea pentru ignoranţa lui, într-un fel. I-a permis să înveţe. Şi l-a iubit pentru felul în care a încercat să-i protejeze pe cei care nu voiau să fie protejaţi.

Cel mai mult, îl iubea pentru dorinţa lui de a fi puternic. Aviendha îşi dorise întotdeauna să fie puternică. Învaţă suliţa. Luptă şi câştigă îi. Fii cel mai bun.

II

simţea acum, departe de ea. Semănau atât de mult în acest fel.

O dureau picioarele din cauza alergării. Le frecase cu seva unei plante segade, dar încă le simţea pulsând. Cizmele ei stăteau pe piatră lângă ea, împreună cu ciorapii de lână fină pe care i-o dăruise Elayne.

Era obosită şi însetată – avea să postească în noaptea asta, contemplând, apoi îşi umplea din nou ochiul de apă la lac înainte de a merge în Rhuidean mâine. În seara asta, ea a stat şi s-a gândit, pregătindu-se.

Vieţile lui Aiel se schimbau. Era puterea de a accepta schimbarea atunci când nu putea fi evitată. Dacă o cală a fost deteriorată în timpul unui raid şi aţi reconstruit-o, nu aţi făcut-o niciodată exact în acelaşi mod. Ai profitat de şansa

să rezolvi problemele – uşa care scârţâia în vânt, secţiunea neuniformă a podelei. A face exact aşa cum a fost ar fi o prostie.

T’i i i i – i – i – /v t „i 1” – Poate că tradiţiile – cum ar fi venirea în Rhuidean şi chiar trăirea în Ţara Triple – ar trebui să fie reexaminate în cele din urmă. Dar deocamdată, Aielul nu putea părăsi zonele umede. A fost Ultima Bătălie. Şi atunci Seanchanul capturase mulţi Aiel şi îi făcuse pe înţelepţi în damane; asta nu putea fi permis. Şi Turnul Alb încă presupunea că toţi cei înţelepţi Aiel care puteau canaliza erau sălbatici. Ar trebui făcut ceva în privinţa asta.

Şi ea însăşi? Cu cât se gândea mai mult la asta, îşi dădea seama că nu se putea întoarce la vechea ei viaţă. Trebuia să fie cu Rand. Dacă ar supravieţui ultimei bătălii – şi ea intenţiona să lupte din greu pentru a se asigura că a făcut-o – el ar fi în continuare un rege al zonelor umede. Şi apoi a fost Elayne. Aviendha şi ea urmau să fie soţii-sori, dar Elayne nu avea să-l părăsească niciodată pe Andor. S-ar aştepta ca Rand să rămână cu ea? Asta ar însemna că şi Aviendha ar avea nevoie?

Atât de tulburător, atât pentru ea, cât şi pentru oamenii ei. Tradiţiile nu trebuie păstrate doar pentru că erau tradiţii. Forţa nu era forţă dacă nu avea niciun scop sau 1 – 7 – 7 f J

direcţie.

A 7 1 – T-l 1” 1 1 l l 1 1 *!”

A studiat Rhuideanul, un loc atât de măreţ de piatră şi maiestate. Majoritatea oraşelor au dezgustat-o cu murdăria lor coruptă, dar Rhuidean era diferit. Acoperişuri în formă de cupolă, monoliţi şi turnuri pe jumătate finisate, secţiuni atent planificate cu locuinţe. Fântânile curgeau acum şi, deşi o secţiune mare încă purta cicatricile când Rand

luptase acolo. O mare parte din asta fusese curăţată de familiile care locuiau aici, Aiel care nu plecase la război.

Nu ar fi magazine. Fără ceartă pe străzi, fără criminali pe alei. Rhuidean ar fi putut fi lipsit de sens, dar ar rămâne un loc de pace.

17* „JI. L” /K T1 – 1 1

Voi merge mai departe, hotărî ea. Treceţi prin coloanele de sticlă. Poate că grijile ei erau adevărate, iar pasajul era acum mult mai puţin semnificativ, dar era cu adevărat curioasă să vadă ce văzuseră ceilalţi. Pe lângă faptul că cunoaşterea trecutului era importantă pentru a înţelege

— L X X 7 k-/

viitorul.

Înţelepţii şi şefii de clan au vizitat această locaţie de secole. S-au întors cu cunoştinţe. Poate că oraşul i-ar arăta ce să facă cu oamenii ei şi cu propria ei inimă.

Piele de lucru

Androl a luat cu grijă bucata ovală de piele din apa aburindă; se întunecase şi se ondulase. S-a mişcat repede, luând-o în degetele lui căluşite. Pielea era elastică şi flexibilă acum.

Se aşează repede pe banca lui, un pătrat de lumină soarelui pătrunzând prin fereastra din partea dreaptă. A înfăşurat pielea în jurul unei tije groase de lemn de aproximativ doi centimetri, apoi a făcut găuri în jurul marginilor.

De acolo, a început să cuseze pielea pe o altă bucată pe care o pregătise mai devreme. O cusătură bună în exterior l-ar împiedica să se destrame. Mulţi lucrători din piele erau dezinvolţi în ceea ce priveşte cusăturile. Nu Androl. Cusătura a fost ceea ce oamenii au văzut mai întâi; a ieşit în evidenţă, ca vopsea pe un perete.

Pe măsură ce lucra, pielea s-a uscat şi şi-a pierdut o parte din elasticitate, dar era încă suficient de flexibilă. A făcut cusăturile îngrijite şi uniforme. Le-a strâns pe ultimele câteva şi le-a folosit pentru a lega pielea în jurul tijei de lemn; le tăiase ultimele odată ce pielea s-a uscat.

Cusut gata, a adăugat câteva ornamente. Un nume în partea de sus, bătut la loc folosind ciocanul lui mic şi ace cu litere. Urmează simbolurile Sabiei şi Dragonului; făcuse el însuşi acele farfurii, pe baza acelor pe care le purta Asha man.

În partea de jos, folosind ace de litere mai mici, a ştampilat cuvintele: „Apără-te. Gardian. Proteja”. Pe măsură ce pielea continua să se usuce, şi-a scos pata şi tifonul pentru a colora cu grijă literele şi desenele pentru contrast.

Era o linişte în acest gen de muncă; atât de mult din viaţa lui a fost despre distrugere în aceste zile. El ştia că aşa trebuie să fie. A venit la Turnul Negru în primul rând pentru că înţelesese ce avea să urmeze. Totuşi, a fost frumos să creez ceva.

Şi-a lăsat piesa actuală, lăsând-o să se usuce în timp ce lucra la nişte curele de şa. Măsură curelele cu semnele de I 7 1 I 1” 7 – «A.» A

pe partea laterală a mesei, apoi întinse mâna spre T? 1 1 * I 1 1 1

foarfecele din punga pentru unelte care atârna de partea laterală a mesei – o făcuse el însuşi. A fost enervat să descopere că nu erau la locul lor.

Arde ziua în care s-a auzit că am foarfece bune aici, se gândi el. În ciuda presupuselor reguli stricte ale lui Taim pentru Turnul Negru, a existat o cantitate îngrozitoare de haos. Infracţiunile mari erau pedepsite cu măsuri dure, dar.

Lucrurile mărunte – cum ar fi rătăcirea în atelierul unui bărbat şi „împrumutul” foarfecelor lui – erau ignorate. Mai ales dacă împrumutatul a fost unul dintre favoriţii lui M’Hael.

Androl oftă. Cuţitul lui de curea aştepta la Cuellar pentru ascuţire. Ei bine, se gândi el, Taim ne tot spune să căutăm scuze pentru a canaliza… Androl s-a golit de emoţie, apoi a prins Sursa. Trecuseră luni de zile de când nu avea probleme în a face asta – la început, reuşise să canalizeze doar când ţinea o curea de piele. M’Hael îl bătuse pe asta. Nu fusese un proces plăcut.

f-y i – iw/k i – 1 i x, x – p i w.

Saidin inundă în el, dulce, puternic, frumos. Stătea o clipă lungă, bucurându-se de asta. Pata a dispărut. Ce minune era asta. A închis ochii şi a inspirat adânc.

Cum ar fi să atragem cât mai mult din Puterea Unică cât ar putea ceilalţi? Uneori, îi era sete de asta. Ştia că era slab – cel mai slab dintre Dedicaţii din Turnul Negru. Poate I.A. 1 1 1 A.A., I – J 7 W 222 J 1 – 1 1

atât de slab încât nu ar fi trebuit să fie promovat din soldat. Logain se adresase Lordului Dragon pentru asta şi făcuse ca promovarea să aibă loc, împotriva dorinţelor exprese ale lui Taim.

Androl deschise ochii, apoi ridică cureaua şi ţesă o poartă minusculă, de doar un centimetru diametru. A izbucnit viu în faţa lui, tăind cureaua în două. A zâmbit, apoi a lăsat-o să dispară şi a repetat procesul.

Unii au spus că Logain a forţat promovarea lui Androl doar ca o săpătură împotriva autorităţii lui Taim. Dar Logain spusese că incredibilul Talent al lui Androl, cu porţi de acces, îi câştigase titlul de Dedicat. Logain era un bărbat

dur, rupt pe margini, ca o teacă veche care nu fusese lăcuită corespunzător. Dar acea teacă încă mai ţinea o sabie mortală. Login a fost sincer. Un om bun, sub urmele de zgârieturi.

Androl a terminat în cele din urmă cu curelele. S-a apropiat şi a tăiat sfoara care ţinea la loc bucata ovală de piele. Şi-a păstrat forma şi el a susţinut-o la lumina soarelui, inspectând cusăturile. Pielea era rigidă, fără a fi fragilă. L-a pus pe antebraţ. Da, mulajul a fost bun.

Dădu din cap pentru sine. Unul dintre trucurile vieţii a fost să fii atent la micile detalii. Concentrează-te, îndreaptă lucrurile mici. Dacă fiecare cusătură a fost fixată pe o apărătoare de braţ, atunci nu s-ar strica şi nu s-ar rupe. Asta ar putea însemna diferenţa dintre un arcaş care rezista printr-un barai sau trebuie să-şi lase arcul deoparte.

Un arcaş nu ar face o luptă. Dar lucrurile mici s-au îngrămădit, una peste alta, pană au devenit lucruri mari. A terminat apărătoarea prin aplicarea unor legături permanente pe spate, astfel încât să se poată lega pe braţ.

Şi-a luat haina neagră de pe spătarul scaunului. Acul argintiu al sabiei de pe gulerul înalt strălucea în lumina soarelui ferestrei în timp ce apăsa nasturii. Îşi aruncă o privire în reflexia paharului, asigurându-se că haina era dreaptă. Lucrurile mici erau importante. Secundele erau lucruri mărunte şi, dacă adunaţi destule unele peste altele, deveneau viaţa unui bărbat.

Şi-a pus apărătoarea pe braţ, apoi a împins uşa micului său atelier şi a intrat la marginea satului Turnului Negru. Aici, grupuri de clădiri cu două etaie au fost aranjate la fel ca orice orăşel din Andor. Acoperişuri cu vârfuri, paie, cu pereţi drepţi din lemn, ceva piatră şi cărămidă. O linie dublă

dintre ei cobora centrul satului. Privind doar la acestea, cineva ar fi putut crede că se plimba prin New Braem sau Grafendale.

Desigur, asta presupunea ignorarea bărbaţilor în haine negre. Erau peste tot, făceau comisioane pentru M'Hael, mergeau la antrenament, lucrau la fundaţiile structurii Turnului Negru în sine. Acest loc era încă în lucru. Un grup de soldaţi – care nu purtau nici ştiftul sabiei, nici Dragonul roşu şi auriu – au folosit Puterea pentru a arunca un igheab lung în pământ de lângă drum. Se hotărâse că satul avea nevoie de un canal.

Androl putea vedea ţesăturile – mai ales Pământul – învârtindu-se în jurul soldaţilor. În Turnul Negru, ai făcut cât ai putut cu Puterea. Întotdeauna antrenament, ca bărbaţii care ridică pietre pentru a-şi construi puterea. Light, cum i-au împins Logain şi Taim pe aceşti băieţi.

Androl s-a mutat pe drumul proaspăt pietriş. O mare parte din acel pietriş avea margini topite de unde fusese explodat. Au adus bolovani – prin porţi, pe ţesături de aer – apoi i-au spulberat cu ţesături explozive. Fusese ca o zonă de război, stancile zdrobindu-se, stropindu-se aşchii. Cu Putere – şi antrenament – aşa, Asha man ar fi capabil să reducă zidurile oraşului în moloz.

Androl şi-a continuat drumul. Turnul Negru era un loc de privelişti ciudate, iar pietrişul topit nu era nici pe departe cel mai ciudat dintre ele. Nici soldatn nu sfărâmau pământul, în urma supravegherii atentă a lui Androl. În ultima vreme, cea mai ciudată vedere pentru el au fost copiii. Au alergat şi s-au jucat, sărind în igheabul lăsat în urma de soldaţii muncitori, alunecând pe părţile sale de pământ, apoi s-au grăbit înapoi în sus.

Copii. Jucând în găurile create de exploziile saidin. Lumea se schimba. Bunica lui Androl – atât de bătrâna încât îşi pierduse fiecare dinte din gură – se folosise de poveşti despre bărbaţi care îl canalizau pentru a-l speria în pat în nopţile când încerca să se strecoare afară şi să numere stelele. Întunericul de afara nu-l speriase şi nici poveştile despre Trollocs şi Fades. Dar bărbaţii care puteau canaliza… asta îl îngroziseră.

Acum s-a trezit aici, ajuns la vârsta mijlocie, brusc frică de întuneric, dar complet împăcat cu oamenii care puteau canaliza. A mers pe drum, cu pietrişul scârţâind sub cizme. Copiii au ieşit grăbindu-se din şanţ şi s-au înghesuit în jurul lui. A scos cu nesimţire o mână de bomboane, cumpărate în ultima misiune de cercetare.

„Două fiecare", a spus el cu severitate în timp ce mâinile murdare se întindeau spre bomboane. „Şi fără împins, ţine cont". Mâinile s-au dus la gură, iar copiii i-au dat capetele în semn de mulţumire, numindu-l „Maestre Genhald", înainte de a fuge. Nu s-au întors în şanţ, ci au inventat un nou ioc, fugind spre câmpurile de la est.

Androl şi-a îndepărtat mâinile, zâmbind. Copiii erau

A A

I /V i 1 l i 1 – 1 – T – 1 1 1 i 1 – i atât de adaptabili. Înaintea lor, secole de tradiţie, teroare şi superstiţie se puteau topi precum untul lăsat prea mult timp la soare. Dar a fost bine că au ales să părăsească şanţul. Puterea Unica ar putea fi imprevizibila.

f t Tk t i i – i – „*" *r1* i – i – i

Nu. Nu a fost corect. Saidin era foarte previzibil. Bărbaţii care l-au mânuit, totuşi… ei bine, erau o poveste diferita.

Soldaţii şi-au oprit munca şi s-au întors să-l întâmpine. Nu

era un Asha man complet şi nu merita un salut, dar i-au arătat respect. Prea mult. Nu era sigur de ce s-au amânat de la el. Nu era un om grozav, mai ales aici, în Turnul Negru.

Totuşi, ei au dat din cap către el când a trecut. Cei mai mulţi dintre aceştia se numărau printre bărbaţii care fuseseră recrutaţi din cele două râuri. Băieţi şi bărbaţi voinici, dornici, deşi mulţi erau tineri. Jumătate dintre ei nu aveau nevoie să se bărbierească decât o dată pe săptămână. Androl se apropie de ei, apoi le inspectă munca, uitându-se la linia de sfoară pe care o legase de ţăruşi mici. El dădu din cap în semn de aprobare.

— Unghiul este bun, băieţi, spuse el. „Dar ţine părţile mai abrupte, dacă poţi”.

„Da „maestru Genhald”, a spus cel care conducea echipa. Îl chema Jaim Torfinn, un tânăr grăbit, cu părul castaniu prăfuit. El încă deţinea puterea. Acel râu de putere era atât de ademenitor. Rar era omul care putea să-l elibereze fără un sentiment de pierdere.

Hael i-a încurajat să-l ţină, a spus că ţinând-o i-a învăţat să-l controleze. Dar Androl cunoscuse senzaţii seducătoare oarecum ca cele spuse înainte – entuziasmul luptei, intoxicarea cu băuturile rare din Poporul Insulelor Mării, sentimentul ameţitor al victoriei. Un bărbat ar putea cuprins de acele sentimente şi să-şi piardă controlul asupra lui, uitând cine este. Şi saidin era mai seducător decât orice altceva experimentase.

Nu i-a spus nimic lui Taim despre rezervele lui. Nu avea nicio treabă să-i predea lui M’Hael.

„Uite”, a spus Androl, „lasă-mă să-ţi arăt ce vreau să spun prin drept”. Respiră adânc, apoi se goli de sentimente. El a folosit trucul bătrânului soldat pentru a face asta – îl

învăţase primul său instructor de sabie, bătrânul Garfin cu un singur braţ, al cărui accent greu de Illianer rural fusese practic de neînţeles. Desigur, Androl însuşi avea un accent slab de Tarabone, i s-a spus. S-a stins de-a lungul anilor de când fusese ultima oară acasă.

În interiorul nimicului – vidului – Androl putea simţi forţa furioasă care se spunea. A apucat-o în timp ce un bărbat a apucat gâtul unui cal sălbatic, sperând să se îndrepte într-un fel mic, dar mai ales încercând doar să ţină.

Saidin a fost minunat. Da, era mai puternic decât orice intoxicant. A făcut lumea mai frumoasă, mai luxuriantă. Ţinând acea Putere groaznică, Androl a simţit că a prins viaţă, lăsând în urmă coaja uscată a fostului său sine. A ameninţat că îl va duce departe în curenţii săi repezi.

A lucrat repede, ţesând un firicel mic de Pământ – cel mai bun lucru pe care îl putea descurca, pentru că Pământul era acolo unde era cel mai slab – şi a ras cu grijă părţile laterale ale canalului. „Dacă laşi prea mult în afară”, a explicat el în timp ce lucra, „atunci fluxul canalului va rămâne noroios, în timp ce va spăla pământul din părţile laterale. Cu cât părţile laterale sunt mai drepte şi mai ferme, cu atât mai bine. Vezi?”

Soldaţii au dat din cap. Sudoarea li s-a lipit de frunte şi de obraji. Dar hainele lor negre erau curate, în special mânecile. Ai putea judeca respectul unui bărbat pentru uniforma lui dacă a folosit sau nu mâneca pentru a-şi şterge fruntea într-o zi ca asta. Băieţii Two Rivers au folosit batiste.

Asha manul mai în vârstă, desigur, transpira rar deloc. Ar fi nevoie de mai multă practică pentru aceşti băieţi pentru a reduce asta în timp ce se concentrează atât de mult.

— Oameni buni, spuse Androl, ridicându-se şi aruncând o

privire peste ei. Androl şi-a pus o mână pe umărul lui Jaim. „Voi, băieţi, faceţi o treabă bună aici, cei doi râuri;

Băieţii au radiat. Era bine să-i am, mai ales în comparaţie cu calitatea bărbaţilor pe care Taim îi recrutase în ultima vreme. Cercetaşu lui M'Hael au susţinut că au 1 J – I 1 7 1 – de 7 – luat pe oricine au găsit, dar de ce cei mai mulţi pe care i-au adus înapoi aveau dispoziţii atât de furioase şi 1 1 u* * *J J*

tulburătoare?

— Maestre Genhald? întrebă unul dintre soldaţi.

— Da, Trost? întrebă Androl.

— Ai… Ai auzit ceva despre Maestrul Login?

Ceilalţi păreau plini de speranţă.

Androl clătină din cap. „Nu s-a întors din misiunea sa de cercetători. Sunt sigur că se va întoarce curând".

Băieţii dădură din cap, deşi vedea că începeau să-şi facă griji. Aveau dreptul să androl era îngrijorat de câteva săptămâni. De când Logam plecase în noapte. Unde plecase? De ce îi luase cu Donalo, Mezar şi Welyn – trei dintre cei mai puternici Dedicaţi fideli lui?

Şi acum erau acei Aes Sedai tăbăraţi afară, care se presupune că erau trimişi cu autoritate de la Dragon pentru a-l lega pe Asha man. Taim îi aruncase unul dintre zâmbetele sale, de genul care nu-i ajungea niciodată în ochi, şi le spusese că grupul de la Turnul Alb avea prima alegere, din moment ce fuseseră primii. Ceilalţi aşteptau, nerăbdători.

„M'Hael", a spus unul dintre bărbaţii de la Two Rivers, cu expresia devenind întunecată. „El".

I-I-I* – 1 – 1 a I All.

— Ţineţi capetele ce umeri, îl întrerupse Androl, şi nu

faceţi valuri. Nu încă. I! aşteptăm pe Logam”.

Bărbaţii au oftat, dar au dat din cap. Distras de conversaţie, Androl aproape că nu a observat când umbrele din apropiere au început să se strecoare spre el. Umbre de bărbaţi, prelungindu-se în lumina soarelui. Umbre în jgheab. Umbre de stânci şi crăpături în pământ. Încet, îndoielnic, se întoarseră spre Androl. Androl s-a întărit, dar nu a reuşit să alunge panica. Această teroare pe care o putea simţi în ciuda vidului.

Ei veneau ori de câte ori ţinea cuvântul prea mult timp. – a eliberat imediat, iar umbrele s-au strecurat înapoi la locurile lor.

Băieţii Two Rivers îl priveau, cu neplăceri pe feţe. Au putut să vadă aruncarea sălbatică în ochii lui Androl? Nimeni nu a vorbit despre… neregulile care i-au afectat pe oamenii Turnului Negru. Doar că nu s-a făcut. Ca şi cum ai şopti secrete murdare de familie.

Pata a fost curăţată. Aceşti băieţi nu ar trebui să simtă niciodată lucrurile pe care le-a făcut Androl. În cele din urmă, el şi ceilalţi care fuseseră în Turn înainte de curăţare aveau să devină rarităţi. Uşoară, dar nu putea înţelege de ce l-ar asculta cineva. Slab în putere şi nebun pentru a începe?

Iar partea cea mai proastă era că ştia – profund, până în centrul său – că acele umbre erau reale. Nu doar o nebunie inventată de mintea lui. Erau adevăraţi şi l-ar distruge dacă ajungeau la el.

Erau reali. Trebuiau să fie.

O, Lumină, se gândi el strângând din dinţi. Oricare dintre variante este terifianta. Ori sunt nebun, ori întunericul însuşi vrea să mă distrugă.

De aceea nu mai putea dormi nopţile fără să se ghemuiască de frică. Uneori putea să stea ore întregi ţinând Sursa fără să vadă umbrele. Uneori doar minute. A tras aer în piept.

— În regulă, spuse el, mulţumit că vocea lui – cel puţin – suna controlat. „Mai bine te întorci la muncă. Păstraţi panta aceea în direcţia corectă, ţineţi cont. Vom avea o mizerie şi jumătate cu care să ne ocupăm dacă apa se revarsă şi inundă această zonă”.

În timp ce se supuneau, Androl i-a părăsit, tăind înapoi prin sat. Aproape de centru se aflau barăcile, cinci clădiri mari, cu pietre groase, pentru soldaţi, o duzină de clădiri mai mici pentru Dedicaţi. Chiar acum, acest mic sat era Turnul Negru. Asta s-ar schimba. În apropiere se construia un turn propriu-zis, fundaţia deja săpată.

Putea să vizualizeze cum ar putea arăta într-o zi locul. Lucrase odată cu un maestru arhitect – una dintre cele zece ucenicii diferite pe care le deţinuse într-o viaţă care uneori părea să fi durat prea mult. Da, putea vedea asta în ochiul minţii lui. Un turn dominator de piatră neagră, construit cu putere. Puternic, robust. La baza ei ar fi structuri pătrate blocate cu vârfuri crenelate.

Acest sat avea să devină un oraş, apoi un oraş mare, la fel de vast ca Tar Valon. Străzile fuseseră construite pentru a permite trecerea câtorva vagoane deodată. Au fost cercetate şi aşezate noi secţiuni. A fost personalizată viziune şi planificare. Străzile înseşi şopteau despre 1.1 i-i-i 1 1 – AT 7 7 1 1

destinul Turnului Negru.

Androl a urmat un drum uzat prin iarba tufă. Buzele şi zgomote îndepărtate răsunau peste câmpie, precum

sunetele trosnite ale unui bici. Fiecare om avea motivele lui pentru a veni. Răzbunare, curiozitate, disperare, poftă de putere. Care a fost motivul lui Androl? Toate patru, poate?

A părăsit satul şi în cele din urmă a rotunjit o linie de copaci şi a ajuns la poligonul de antrenament – un mic canion între două dealuri. O linie de oameni stătea în picioare, canalizând Focul şi Pământul. Dealurile trebuiau nivelate pentru a face pământ pentru agricultură. O oportunitate de a practica.

XA j*lwljX T\ 1 – îţi I – Aceşti bărbaţi erau în mare parte Dedicaţi. Ţesături se învârteau în aer, mult mai abil şi mai puternice decât cele pe care le folosiseră băieţii de la Two Rivers. Acestea erau raţionalizate, precum viperele şuierătoare sau săgeţile izbitoare. Pietrele au explodat şi exploziile de murdărie sau pulverizat în aer. Explozia a fost făcută într-un model imprevizibil pentru a deruta şi dezorienta inamicii. Androl şi-a putut imagina un grup de cavalerie tunând pe panta aceea, doar pentru a fi surprins de explozia Pământului. Un singur Dedicat ar putea şterge zeci de călăreţi în câteva momente.

Androl a observat cu nemulţumire că muncitorii stăteau în două grupuri. Turnul începea să se împartă şi să se dividă, cei loiali lui Logam ocoliţi şi ostracizaţi. În dreapta, Canler, Emarin şi Nalaam au lucrat cu concentrare şi dăruire, alături de Jonneth Dowtry cel mai priceput soldat dintre băieţii de la Two Rivers. În stânga, un grup de prieteni ai lui Taim râdeau între ei. Ţesăturile lor erau mai sălbatice, dar şi mult mai distructive. Coteren stătea în spate, sprijinindu-se de un copac cu frunze şi supraveghend munca.

Muncitorii au luat o pauză şi au chemat un băiat din sat să aducă apă. Androl s-a apropiat, iar Arlen Nalaam l-a văzut

prima, făcându-i semn cu un zâmbet larg. Bărbatul Domani purta o mustaţă subţire. Era doar timid să alungă la treizeci de ani, deşi uneori se comporta mult mai tânăr. Androl încă mai dorea de când Nalaam pusese seva de copac în cizme.

„Androl!” Nalaam a sunat. „Veniţi să le spuneţi acestor ticăloşi neculţi ce este un Retashen Dazer!”

„Un Retashen Dazer?” spuse Androl. „Este o băutură. Amestecul de hidromel şi lapte de oaie. Chestii urâte”.

Nalaam se uită mândru la ceilalţi. Nu avea ace pe haină. Era doar un soldat, dar ar fi trebuit să fie avansat până acum.

— Te lauzi din nou cu călătoriile tale, Nalaam? întrebă Androl, desfăcând apărătoarea de piele.

„Noi, Domani, ne deplasăm”, a spus Nalaam. „Ştii, genul de muncă pe care o face tatăl meu, de spionai pentru Coroană…”

— Săptămâna trecută ai spus că tatăl tău era negustor, spuse Canler. Bărbatul voinic era cel mai în vârstă din grup, cu părul încărunţit, cu faţa pătrată purtată de mulţi ani la soare.

„El este”, a spus Nalaam. „Asta e faţa lui pentru că a fost spion!”

„Nu sunt femeile negustorii din Arad Doman?” întrebă Jonneth, frecându-şi bărbia. Era un bărbat mare, tăcut, cu o faţă rotundă. Întreaga lui familie – fraţii săi, părinţii şi bunicul său Buel – se mutase în sat în loc să-l lase să vină singur.

„Ei bine, sunt cei mai buni”, a spus Nalaam, „şi mama nu face excepţie. Noi, bărbaţii, ştim totuşi ceva sau două. În plus, din moment ce mama era ocupată să se infiltreze în Tuatha an, tatăl meu a trebuit să preia afacerea”.

„Oh, acum e doar ridicol”, a spus Canler, încruntat. „Cine şi-ar dori vreodată să se infiltreze într-o grămadă de Tinkers?”

„Să înveţe reţetele lor secrete”, a spus Nalaam. „Se spune că un Tinker poate găti o oală de tocană atât de fin încât te va face să pleci de acasă şi de acasă pentru a călători cu ei. E adevărat, l-am gustat şi eu şi a trebuit să fiu legat într-o magazie timp de trei zile înainte ca efectul să dispară”.

Canler adulmecă. Cu toate acestea, după un moment, fermierul a adăugat: „Deci… a găsit sau nu reţeta?”

Nalaam s-a lansat într-o altă poveste, Canler şi Jonneth ascultând cu atenţie. Emarin stătea într-o parte, privind amuzat – era celălalt soldat din grup, fără ace. Era un bărbat în vârstă, cu părul subţire şi riduri la ochi. Barba lui scurtă albă era tunsă până la un punct.

Bărbatul distins era oarecum o enigmă; sosise cu Logain într-o zi şi nu spusese nimic despre trecutul său. Avea o purtare echilibrată şi un mod delicat de a vorbi. Era un nobil, asta era sigur. Dar, spre deosebire de majoritatea celorlalţi nobili din Turnul Negru, Emarin nu a încercat să-şi afirme presupusa autoritate. Mulţi nobili au avut nevoie de săptămâni pentru a afla că odată ce te-ai alăturat Turnului Negru, rangul tău exterior nu avea sens. Asta i-a făcut să fie îmbufnaţi şi smeriţi, dar Emarin prinsese viaţă în Turn imediat.

A fost nevoie de un nobil cu adevărată demnitate pentru a urma ordinele unui plebeu de jumătate din vârsta lui fără să se plângă. Emarin luă o înghiţitură de apă de la băiatul care serveşte, mulţumindu-i flăcăului, apoi se apropie de Androl. Făcu semn din cap către Nalaam, care încă vorbea cu ceilalţi. „Acela are o inimă de strălucire”.

Androl mormăi. „Poate că „o poate folosi pentru a câştiga nişte monede în plus. Încă îmi datorează o nouă pereche de şosete”.

„Iar tu, prietene, ai suflet de scrib!” Emarin râse. „Nu uiţi niciodată nimic, nu?”

Androl ridică din umeri.

„De unde ai ştiut ce este un Retashen Dazer? Mă consider destul de educat în aceste chestiuni, dar n-am auzit niciun cuvânt despre asta”.

„Am avut una odată”, a spus Androl. „L-am băut pe un pariu”.

„Da, dar unde?”

„Retash, desigur”.

T\ J zn 1 L 1 1 1 I I

„Dar asta se află la câteva leghe de ţărm, într-un grup de insule pe care nici măcar oamenii de la mare nu le vizitează des!”

Androl ridică din nou din umeri. A aruncat o privire spre lacheii lui Taim. Un băiat din sat le adusese un coş cu mâncare de la Taim, deşi M’Hael pretindea că nu joacă favoriţi. Dacă Androl ar întreba, ar descoperi că un băiat trebuia să fi fost trimis cu mâncare şi pentru ceilalţi. Dar acel flăcău s-ar fi pierdut, sau ar fi uitat, sau ar fi făcut vreo altă greşeală nevinovată. Taim ar fi biciuit pe cineva şi nimic nu s-ar schimba.

— Această divizie este tulburătoare, prietene, spuse Emarin încet. „Cum putem lupta pentru Domnul Dragon dacă nu putem face pace între noi?”

Androl clătină din cap.

continuă Emarin. „Se spune că niciun bărbat favorizat de Logain nu a avut acul Dragonului de câteva săptămâni.

Sunt mulţi, precum Nalaam acolo, care ar fi trebuit să aibă acul sabiei cu mult timp în urmă – dar sunt refuzaţi în mod repetat de către M’Hael. O Cameră ai cărei membri se ceartă pentru autoritate nu va reprezenta niciodată o ameninţare pentru alte Camere”.

— Cuvinte înţelepte, spuse Androl. „Dar ce ar trebui să facem? Ce putem face? Taim este M’Hael, iar Logain nu s-a întors încă”.

— Poate că am putea trimite pe cineva după el, spuse Emarin. „Sau poate i-ai putea calma pe ceilalţi. Mă tem că unii dintre ei sunt aproape de a se rupe, iar dacă izbucneşte o ceartă, nu am nicio îndoială cine ar vedea partea aspră a pedepselor lui Taim.

Androl se încruntă. „Adevărat. Dar de ce eu? Cu cuvintele eşti mult mai bun decât mine, Emarin.

Emarin chicoti.

— Da, dar Logain are încredere în tine, Androl. Ceilalţi bărbaţi se uită la tine”.

N

I7* /k7 i-a 1 1 Z-X – li J

— Ar trebui, gândi Androl. „O să văd la ce mă pot gândi”. Nalaam se termina pentru o altă poveste, dar înainte de a putea începe, Androl îi făcu semn lui Jonneth, ridicând apărătoarea de braţ. „Am văzut că cel vechi s-a w A 7 ZZ

crăpat. Încearcă asta”.

Faţa lui Jonneth s-a luminat când luă apărătoarea de braţ. „Eşti extraordinar, Androl! Nu credeam că a observat cineva. E o prostie, ştiu, dar… Zâmbetul i s-a lărgit şi se grăbi spre un copac din apropiere, lângă care stăteau câteva dintre echipamentele bărbaţilor, inclusiv arcul lui Jonneth. Aceşti bărbaţi de la Two Rivers le plăcea să le aibă

la îndemână.

Jonneth se întoarse, înşiruind arcul. Şi-a pus apărătoarea de braţ. „Se potriveşte ca un vis!” spuse el şi Androl simţi că zâmbeşte. Lucruri mici. Ar putea însemna A117 7 X

atât de mult.

Jonneth a ţintit şi a lansat o săgeată, cu axul strecurându-se în aer, iar coarda arcului s-a pocnit de apărătoarea de braţ. Săgeata se înălţa departe, lovind un copac de pe un deal la mai bine de două sute de paşi 1 – x w x X 7

distanţă.

Canler fluieră.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător cu arcurile tale alea, Jonneth. Niciodată în viaţa mea”. Erau tovarăşi Andorrani, deşi Canler venise 1” 1 i * 7 1 1 7

dintr-un oraş mult mai aproape de Caemlyn.

Jonneth se uită critic la lovitura sa, apoi trase din nou – făcându-se în obraji – şi slăbi. Axul s-a adeverit şi a lovit acelaşi copac. Androl ar ghici că arborele erau la mai puţin de două deschideri de mană unul de celălalt.

Canler fluieră din nou.

„Tatăl meu s-a antrenat la una dintre acestea”, a remarcat Nalaam. „A învăţat arta de la un bărbat de la Two Rivers pe care l-a salvat de la înec în Illian. Are coarda arcului ca amintire”.

Canler ridică o sprânceană, dar părea incantat de poveste în acelaşi timp. Androl doar chicoti, clătinând din cap. – Te superi dacă am o încercare, Jonneth? Sunt un împuşcat destul de mort cu un arc Tairen şi sunt puţin mai lungi decât majoritatea.

L” / u l – l. Ll – l – 1 r „— A 1 – Cu siguranţă, spuse bărbatul slăbănog, desfăcându-şi apărătoarea de braţ şi predând

arcul.

Androl îşi puse apărătoarea şi ridică arcul. Era din tisă neagră şi nu era atât de multă primăvară în şnur pe cât era obişnuit. Jonneth îi întinse o săgeată, iar Androl imită tragerea bărbatului, atrăgându-i spre obraz.

„Uşoară!” spuse el la greutatea tragerii.

— Braţele ale tale sunt înşelător de mici, Jonneth. Cum reuşiţi să ţintiţi? Abia o pot menţine constant!”

Jonneth rase în timp ce braţele lui Androl tremurau şi, în cele din urmă, el s-a slăbit, incapabil să ţină arcul tras o perioadă mai lungă de aer. Săgeata a lovit pământul departe de ţintă. I-a întins arcul lui Jonneth.

— A fost destul de bine, Androl, spuse Jonneth. „Mulţi bărbaţi nici măcar nu pot primi sfoara înapoi. Dă-mi zece ani şi te-aş putea pune să tragi ca unul născut în cele două râuri!”

„Mă voi menţine deocamdată la arcurile scurte”, a spus Androl. „N-ai fi niciodată capabil să împuşti un monstru ca ăsta de la cal”.

„Nu ar fi nevoie!” spuse Jonneth.

„Dacă ai fi urmărit?”

„Dacă ar fi mai puţin de cinci”, a spus Jonneth, „i-aş dobori pe toţi cu asta înainte să ajungă la mine. Dacă erau mai mult de cinci, atunci ce fac eu să trag în ei? Ar trebui să alerg ca şi cum întunericul însuşi ar fi fost după mine”.

Ceilalţi bărbaţi chicotiră, deşi Androl îl surprinse pe Emarin privindu-l.

Probabil că se întrebă cum de a ştiut Androl să tragă un arc de la cal. Era un nobil, acel nobil. Androl ar trebui să se supravegheze.

„Şi ce este asta?” întrebă o voce. – încerci să înveţi să

tragi cu arcul, paie? Asta ca să te poţi apăra cu adevărat?”

Androl strânse din dinţi, întorcându-se în timp ce Coteren se ridică. Era un bărbat voluminos, cu părul negru şi gras ţinut lung şi liber. Atârna în jurul unei feţe contondente, cu obraji plini. Ochii îi erau concentraţi, periculoşi. El a zâmbit. Zâmbetul unei pisici care găsise un rozător cu care să se joace.

Androl desfăcu liniştit apărătoarea, întinzând-o lui Jonneth. Coteren era complet Asha man, un prieten personal al lui M’Hael. I-a întrecut pe toţi cei de aici cu un pas lung.

— M’Hael va auzi de asta, spuse Coteren. „Îţi ignori lecţiile. Nu ai nevoie de săgeţi sau arcuri – nu atunci când poţi ucide cu Puterea!”

— Nu ignorăm nimic, spuse Nalaam cu încăpăţânare.

— Taci, băiete, spuse Androl. „Ai grijă de limba ta”.

Coteren râse. „Ascultă-l pe paje, multe. M’Hael va auzi şi de obrăznicia ta”. S-a concentrat pe Androl. „Priviţi Sursa”.

Androl îi obligă fără tragere de inimă. Dulceaţa sayinului a revărsat în el şi a aruncat o privire nervoasă în lateral. Nu era niciun semn de umbre.

— Atât de patetic, spuse Coteren. „Distruge piatra aceea de acolo”.

Era mult prea mare pentru el. Dar avusese de-a face cu bătăuşi înainte, iar Coteren era un bătăuş de tipul cel mai periculos – unul cu putere şi autoritate. Cel mai bun lucru de făcut a fost să te gândeşti. Ruşinea era o mică pedeapsă. A fost ceva ce puţini bătăuşi păreau să înţeleagă.

Androl a ţesut ţesătura necesară de Foc şi Pământ, lovind piatra mare. Ţesătura subţire deţinea aproape toată Puterea pe care o putea gestiona, dar a scăpat doar câteva

aşchii de pe piatra mare.

7 1 – T’i 1 r* 1 – 11 T\ 1

Coteren râse din poftă, la fel ca şi grupul de Dedicaţi

— X.Z. 7 Xr A.

care mâncau sub copacul din apropiere. „Cenuşă sângeroasă, dar eşti inutil!” spuse Coteren. „Uită ce am spus mai devreme, pageboy! Ai nevoie de arcul acela!”

Androl a lansat Puterea Unică. Coteren râsese; ar fi mulţumit. Din păcate, Androl a simţit că bărbaţii apucă Sursa în spatele lui. Jonneth, Canler şi Nalaam s-au apropiat de Androl, fiecare dintre ei plin de Puterea Unică şi însufleţit de furie.

Bărbaţii care mâncaseră s-au ridicat, fiecare ţinând de asemenea Sursa. Erau de două ori mai mulţi decât prietenii lui Androl. Coteren zâmbi.

Androl îi privi pe Canler şi pe ceilalţi.

— Acum, băieţi, spuse el, ridicând mâna, Asha man Coteren tocmai făcea ceea ce i-a ordonat M’Hael. Încearcă să mă enerveze, aşa că mă voi împinge”.

Cele două grupuri au ezitat. Intensitatea privirilor lor blocate rivaliza cu cea a Puterii din ei. Apoi Jonneth a lansat Sursa. Acest lucru l-a determinat pe Nalaam să facă la fel şi, în cele din urmă, ursuzul Canler s-a întors. Coteren râse.

„Nu-mi place asta”, mormăi Canler în timp ce grupul dintre ei pleca. A aruncat o privire peste umăr. „Nu-mi place deloc. De ce ne-ai oprit, Androl?

— Pentru că ne-ar fi făcut dărâmături mai repede decât poţi blestema, Canler, se răsti Androl. „Lumină, omule! Abia reuşesc să canalizez o fasole, iar Emarin nu a fost aici încă de o lună. Jonneth învaţă repede, dar ştim cu toţii că nu a mai luptat niciodată cu Puterea, iar jumătate dintre oamenii

lui Coteren au văzut bătălie sub Lordul Dragon! Chiar crezi că tu şi Nalaam ai putea să te descurci cu zece bărbaţi, practic pe cont propriu?

Canler a continuat să se încremenească, mormăind, dar a lăsat argumentul să cadă.

Makashak Na famalashten morkase, „mormăi Nalaam, „*delf takaksaki mere*!” Râse în sinea lui, cu ochii sălbatici. Nu era o limbă pe care Androl o cunoştea – nu era limba veche, asta era sigur. Probabil că nu era deloc o limbă.

Niciunul dintre ceilalţi nu a spus nimic. Nalaam chicotea din când în când în sinea lui, în farfurie. Dacă ar fi întrebat despre asta, ar pretinde că a vorbit în cuvinte simple obişnuite. Izbucnirea părea că i-a dezamăgit pe Emarin şi pe Jonneth. Nu văzuseră niciodată prieteni înnebunindu-i şi ucigându-i pe cei din jur. Lumină trimite că nu ar trebui să-l vadă niciodată, acum. Orice altceva s-a gândit Androl despre Lordul Dragon pentru că i-a lăsat în pace, curăţirea i-a câştigat izbăvirea lui lui Thor. Canalizarea era sigură acum.

Sau, cel puţin, era mai sigur. Canalizarea nu ar fi niciodată sigură, mai ales acum când Taim îi împinge.

„Din ce în ce mai mulţi oameni iau acele lecţii personale arzătoare de la Taim”, mormăi Nalaam în timp ce se îndreptau spre umbra copacilor. „Succesul lui Nensen îi face pe bărbaţi nerăbdători. Am pierdut o duzină bună de partea lui Taim în ultimele două săptămâni. În curând nu va mai rămâne nimeni în afară de noi aici. Mi-e frică să vorbesc cu jumătate din bărbaţii în care aveam încredere”.

„Norley este de încredere”, a spus Canler.

— Şi Evin Hardlin.

„Aceasta este o listă mică”, a spus Nalaam. „Prea mic”.

— Oamenii Two Rivers sunt cu noi, spuse Jonneth. „La un bărbat”.

— Încă o listă mică, spuse Nalaam. „Şi niciun Asha man deplin printre noi”.

— I-i i – X – i Xi 1 A 1 1. I – I 1*”*

Toţi s-au uitat la Androl. Se uită înapoi la lacheii lui Taim, râzând din nou între ei.

— Ce, Androl? întrebă Nalaam.

— N-o să ne pedepseşti pentru că vorbim aşa?

„Precum ce?” întrebă Androl, privind înapoi la ei.

„De parcă am fi noi împotriva lor”.

„Nu am vrut să fiţi ucişi sau întemniţaţi, băieţi, dar asta nu înseamnă că nu văd o problemă”. Le-a aruncat o privire înapoi. „Da, sunt necazuri aici, care se produc ca o furtună”.

„Bărbaţii care iau lecţiile private ale lui Taim învaţă prea repede”, a spus Nalaam. „Nensen abia a fost suficient de puternic pentru a fi luat în considerare pentru Dedicated cu puţin timp în urmă. Acum este complet Asha man. Se întâmplă ceva foarte ciudat. Şi acele Aes Sedai. De ce a fost Taim de acord să-i lase să ne lege? Ştii că şi-a protejat toţi favoriţii, împiedicându-i pe Aes Sedai să aleagă orice bărbat cu acul Dragon. Arde-mă, dar nu ştiu ce voi face dacă cineva mă alege. Nu voi fi pus pe sfoara lui Aes Sedai”.

Au fost mai multe mormăieri despre asta.

— Oamenii lui Taim răspândesc zvonuri printre nou-veniţi, spuse Jonneth încet. „Ei vorbesc despre Lordul Dragon şi despre cum a condus oamenii buni să devină trădători. Se spune că ne-a abandonat şi că a înnebunit. M’Hael nu vrea ca acele zvonuri să se îndrepte spre el, dar arde-mă dacă nu el este sursa tuturor”.

— Poate că are dreptate, spuse Canler. Ceilalţi îl priviră

ascuţit, iar bărbatul pielea se încruntă. „Nu spun că mă voi duce să sar în tabăra lui Taim. Dar Lordul Dragon? Ce a făcut pentru noi? Se pare că a uitat de acest loc. Poate e nebun”.

— Nu este, spuse Emarin, clătinând din cap. „L-am cunoscut chiar înainte să vin aici.

Ceilalţi se uitau la el, surprinşi.

„M-a impresionat”, a spus Emarin. „Tânăr, dar cu o voinţă puternică. Am încredere în el. Uşoară! Abia am vorbit cu el de o jumătate de duzină de ori, dar am încredere în el”.

Ceilalţi dădură încet din cap.

„Arde-mă”, a spus Canler, „presupun că este suficient de bun pentru mine. Dar mi-aş dori să asculte! L-am auzit pe Logam blestemând că Lordul Dragon nu îl va auzi când dă avertismente despre Taim.

— Şi dacă i-am da mărturie? întrebă Jonneth. „Dacă am putea găsi ceva care să demonstreze că Taim nu face nimic bun?”

— Ceva este ciudat la Nensen, repetă Nalaam. „Şi acel Kash. De unde a venit şi cum a devenit atât de puternic atât de repede? Dacă, când s-a întors Logam, am avea informaţii pentru el. Sau dacă am putea-o duce direct Lordului Dragon…”

Grupul s-a întors către Androl. De ce s-au uitat la el, cel mai slab dintre ei? Tot ce putea face era să creeze porţi. De acolo venise porecla lui Coteren pentru Androl. Pageboy. Singurul lucru pentru care era bun era să transmită mesaje, să ia locurile oamenilor.

Dar ceilalţi se uitau la el. Dintr-un motiv sau altul, s-au uitat la el.

— În regulă, spuse Androl. „Să vedem ce putem găsi. Adu-i

pe Evin, Hardlin şi Norley în asta, dar nu spune nimănui, nici măcar celorlalţi băieţi de la Two Rivers. Nu-l enerva pe Taim sau oamenii lui… dar dacă găseşti ceva, adu-mi-l. Şi voi vedea dacă pot găsi o modalitate de a-l contacta pe Logam, sau măcar să aflu unde a plecat.

Fiecare bărbat a dat din cap, sumbru. Lumina ne ajută dacă greşim, se gândi Androl, uitându-se înapoi la favoriţii lui Taim. Şi Lumina ne ajută mai mult dacă avem dreptate.

O Cameră de predare

Faile stătea nerăbdătoare deasupra Daylight, încercând să nu se zvâcnească în timp ce poarta despica aerul. Pe cealaltă parte se întindea o pajişte rumenită; Gaul şi Fecioarele s-au strecurat imediat să cerceteze.

— Eşti sigur că nu vrei să vii? îl întrebă Perrin pe Galad, care stătea în apropiere, urmărind alaiul cu braţele încleştate la spate.

— Nu, spuse Galad. „Mâncarea mea cu Elayne a fost suficientă pentru ca noi să ajungem din urmă”.

„Potriviţi-vă”, a spus Perrin. Se întoarse către Faile şi făcu semn către poartă.

— 1 – T\ 1* 1 1 – 1 – 1

Ea a pus în mişcare Daylight. Era timpul, în sfârşit, să o înfrunte pe Regina Andorului, iar ea a trebuit să muncească pentru a-şi stăpâni nervozitatea. Perrin a trecut prin poartă cu ea; de cealaltă parte, Caemlyn era aproape, măreţul oraş dominat de turnuri cu vârfuri şi steaguri de roşu şi alb, 1 7 1 – 1 – 1 – f1 7 7

palatul ridicându-se în centru. Low Caemlyn, care se întindea în afara zidurilor oraşului, era un oraş în creştere.

Procesiunea lui Perrin i-a urmat de pe poartă; fusese atent planificat să arate impresionant, dar nu ostil. Alliandre cu o

sută de paznici. O sută de arcaşi de la Two Rivers cu arcuri lungi neînşirate, purtate ca nişte doage. O sută de reprezentanţi ai Gărzii Lupului, inclusiv un mare contingent de nobilimi minore din Cairhien, slipurile colorate de pe uniformele lor au fost create din pânză cumpărată în Whitebridge. Şi, desigur, Galia şi Fecioarele.

Grady a venit ultimul. Bărbatul purta o haină neagră bine presată, acul lui dedicat lustruit şi strălucitor pe gulerul înalt. Privi imediat spre vest, spre Turnul Negru. Încercase să facă o poartă acolo mai devreme în cursul zilei, când Perrin îi dăduse permisiunea. Nu funcţionase. Perrin era deranjat de asta. Intenţiona să investigheze în curând, în seara asta sau cel târziu mâine seară.

Gaul şi Fecioarele s-au format în jurul lui Perrin şi Faile, iar cortegiul a coborât pe drum, Arganda şi o echipă de Gărzile Lupului lui Perrin mergând înainte pentru a-i anunţa. Ceilalţi s-au deplasat de-a lungul drumului într-un ritm regal. Creşterea extinsă a lui Caemlyn a fost chiar mai rea decât cea a Whitebridge-ului. Mai multe armate au tabărat lângă Low Caemlyn. Susţinut probabil de diferiţii lorzi care sprijiniseră ascensiunea lui Elayne pe tron.

A

existat o neregulă distinctă aici. Norii au izbucnit în jurul lui Caemlyn. Acoperirea norilor fusese atât de universală în altă parte, încât Faile a început când a văzut asta. Norii formau un cerc deschis deasupra oraşului, ciudat de uniform. Arganda şi Gărzile Lupului s-au întors. „Ne vor primi, Domnul meu, Doamna mea”, a anutant el.

Faile şi Perrin călăreau în tăcere în timp ce grupul îşi croia drum pe drum. Ei discutaseră de zeci de ori despre întâlnirea viitoare; nu mai era nimic de spus. Perrin îi

dăduse cu înţelepciune conducerea în negocierile diplomatice. Lumea nu-şi putea permite război între Andor şi cele două râuri. Nu acum.

Pe măsură ce treceau prin porţile oraşului, Perrin şi Aiel au devenit mai atenţi. Ea a suferit supraprotecţia lor în tăcere. Cât timp avea să se întindă asupra vieţii ei capturarea de către Shaido? Uneori, se părea că Perrin nu-i dorea să o lase să folosească privatul fără patru duzini de paznici.

În interiorul zidurilor, străzile erau pline de oameni, clădirile şi pieţele pline. Refuzul începea să se adune şi un număr înfricoşător de arici se mişca printre mulţimi. Strigătorii au strigat despre vremurile periculoase, unii poate în angaiarea negustorilor, încurajând oamenii să tezaurizeze. Oamenii lui Perrin cumpăraseră mâncare de aici, dar era scumpă; în curând, Elayne va trebui să o subvenţioneze, dacă nu făcuse de la Cât de bune erau magazinele regale?

Au trecut prin Oraşul Nou, apoi au intrat în Oraşul Interior, urcând pe deal pană la Palat însuşi. Garda Reginei a stat în atenţie în tabardele lor rosn şi albe şi în farfuria şi posta lustruită în afara porţilor Palatului, în zidurile albe X 7 1 1 1 – X 7 Z curate ale Palatului.

Odată trecute de porţi, au descălecat. O forţă de o sută a continuat cu Perrin şi Faile în Palat. Toţi Aiel şi o gardă de onoare mai mică din fiecare contingent. Holurile Palatului erau largi, dar mulţi oameni încă îl făceau pe Faile să se simtă aglomerat. Drumul pe care ea şi Perrin au fost conduşi era un drum diferit către sala tronului decât o parcursese înainte. De ce să nu foloseşti calea directă?

Părea că puţine se schimbaseră în privinţa Palatului de pe vremea când îl conducea Rand. Nu mai existau Aiel acum –

cu excepţia celor aduse de Perrin. Acelaşi covor roşu îngust curgea pe mijlocul holului, aceleaşi urne la colţuri, aceleaşi oglinzi pe pereţi pentru a da o iluzie de dimensiuni mai mari.

O structură ca aceasta ar putea rămâne nemodificată de-a lungul secolelor, acordând puţină atenţie picioarelor cui călcau covoarele şi ale cărui spate încălzeau tronul. Într-un an, acest palat îl cunoscuse pe Morgase, unul dintre Părăsiţi, Dragonul Renăscut şi în cele din urmă pe Elayne.

De fapt, Faile s-a aşteptat pe jumătate – în timp ce dădeau colţul către sala tronului – să-l găsească pe Rand zburând pe Tronul lui Dragon, acea jumătate de suliţă ciudată ţinută în curba braţului său, o licărire de nebunie în ochii lui. Cu toate acestea, Tronul Dragonului fusese îndepărtat, iar Tronul Leului şi-a ţinut din nou regina. Rand pusese acel tron deoparte şi îl protejase, ca o floare pe care intenţiona să o prezinte unei iubiri viitoare.

Regina era o versiune mai tânără a mamei ei. Adevărat, chipul Lui Elayne avea unghiuri mai delicate decât a lui Morgase. Dar avea acelaşi păr roşu-auriu şi aceeaşi frumuseţe uluitoare. Era înaltă şi îşi arăta sarcina pe burtă şi prin piept.

Sala tronului era ornamentată corespunzător, cu ornamente din lemn aurit şi stâlpi îngusti în colţuri, probabil ornamentali. Elayne păstra încăperea mai bine luminată decât Rand, cu lămpile aprinse puternice. Morgase însăşi stătea la baza tronului pe partea dreaptă, iar opt membri ai Gărzii Reginei stăteau în stânga. Câţiva nobili mai mici stăteau pe părţile laterale ale camerei, urmărind cu atenţie.

Elayne se aplecă pe tronul ei când Perrin, Faile şi ceilalţi intrară. Faile făcu o reverenţă, desigur, iar Perrin se înclină.

Nu un arc jos, dar un arc totuşi. După aranjament, Alliandre făcu o reverenţă mai profundă decât făcuse Faile. Asta l-ar pune imediat pe Elayne pe gânduri.

Scopul oficial al acestei vizite a fost o laudă din partea Coroanei, o mulţumire lui Perrin şi Faile pentru că l-au 1 /V – 7 ti *jr* Ai 7 i 1 *r** i adus înapoi pe Morgase. Asta a fost doar o afectare, desigur. Motivul lor real pentru întâlnire a fost să discute despre viitorul celor două râuri. Dar acesta era genul de obiectiv delicat despre care niciunul nu putea vorbi, cel puţin nu la început. Simpla afirmare a obiectivului ar dezvălui prea multe celeilalte părţi.

X l'ii T – i 1 X 7 – 1

„Să se ştie", spuse Elayne cu o voce muzicală, „că tronul vă urează bun venit, Lady Zarine ni Bashere t' Aybara. Regina Alliandre Maritha Kigarin. Perrin Aybara". Nu foloseşte titlul pentru el. „Să fie proclamată personal recunoştinţa noastră faţă de tine pentru că ne-ai întors mama. Sârguinţa dumneavoastră în această problemă vă câştigă cea mai profundă apreciere a Coroanei".

— Mulţumesc, Majestatea Voastră, spuse Perrin cu obişnuitul lui burlan. Faile îi vorbise îndelung despre faptul că nu încerca să renunţe la formalitate sau ceremonie.

„Vom declara o zi de sărbătoare pentru întoarcerea în siguranţă a mamei mele", a continuat Elayne. „Şi pentru ea… restabilirea la starea potrivită".

Ei bine, acea pauză însemna că Elayne era nemulţumită să ştie că mama ei fusese tratată ca o servitoare. Trebuia să-şi dea seama că Perrin şi Faile nu ştiau ce fac, dar o regină putea totuşi pretinde indignare pentru un astfel de eveniment. Era un avantaj pe care, poate, plănuia să îl folosească.

Poate că Faile citea prea mult în comentarii, dar nu s-a putut abţine. În multe privinţe, a fi o doamnă semăna mult cu a fi negustor şi fusese bine pregătită pentru ambele roluri.

„În sfârşit”, a spus Elayne, „am ajuns la scopul întâlnirii zz 7 z A k/ z zz \/ A

noastre. Lady Bashere, Maestrul Aybara. Există vreo binefacere pe care ai cere-o în schimbul cadoului pe care l-ai făcut lui Andor?

Perrin îşi sprijini mâna pe ciocanul lui, apoi se uită /V I 1 T –, J * 1 T-1 – 1 X L T-11 J XJ – Întrebător către Faile. Evident, Elayne se aştepta ca ei să ceară ca el să fie numit în mod oficial lord. Sau, poate, pentru a cere toleranţă pentru uzurparea identităţii unuia, împreună cu o graţiere formală. Oricare direcţie ar putea fi A *s* / A

rezultatul acestei conversaţii.

Faile a fost tentat să ceară primul. Ar fi un răspuns simplu. Dar poate prea simplu; erau lucruri pe care Faile trebuia să le ştie înainte de a putea continua.

— Maiestate, spuse Faile cu atenţie, am putea discuta despre acest A. – *t*. A A

JZ J 1 * * 1 *

avantaj într-un cadru mai intim?

Elayne s-a gândit puţin la asta – în valoare de cel puţin treizeci de secunde, ceea ce părea o infinitate. „Foarte bine. Sufrageria mea este pregătită”.

Fa de dădu din cap, iar un servitor deschise o uşă mică pe peretele din stânga sălii tronului. Perrin se îndreptă spre ea, apoi ridică o mână către Gaul, Sulin şi Arganda. „Aşteptaţi aici”. El ezită, aruncând o privire spre Grady. „Şi tu”.

Nimănui nu părea să-i placă asta, dar s-au supus. Au fost

avertizaţi că s-ar putea întâmpla asta.

F

ale şi-a cuprins nervozitatea – nu-i plăcea să-i părăsească pe Asha man, cel mai bun mijloc de evadare al lor. Mai ales că Elayne avea, fără îndoială, spioni şi gărzi ascunşi în camera de zi, gata să iasă la iveală dacă lucrurile devin periculoase. Lui Faile şi-ar fi dorit o protecţie similară, dar să aducă un canalist de sex masculin pentru a vorbi cu regina… ei bine, aşa ar trebui să fie. Erau în domeniul lui Elayne.

Faile trase adânc aer în piept, alăturându-se lui Perrin, Alliandre şi Morgase în mica încăpere laterală. Scaunele fuseseră aranjate; Elayne prevăzuse această posibilitate. Au aşteptat ca Elayne să intre înainte de a se aşeza. Faile nu putea vedea niciun loc în care gardienii să se ascundă.

Elayne a intrat şi a făcut semn cu o mână. Inelul Marelui Şarpe de pe degetul ei strălucea la lumina lămpii. Faile aproape uitase că era Aes Sedai. Poate că nu erau gardieni care pândeau în jur să ajute o femeie care ar fi putut canaliza era la fel de periculoasă ca o duzină de soldaţi.

Care dintre zvonurile cu privire la tatăl copilului lui Elayne ar fi de crezut? Cu siguranţă nu cele despre acel om prost din Garda ei – cel mai probabil, asta era o ofuscare. Ar putea fi însuşi Rand?

Morgase intră după Elayne. Purta o rochie subţire de un roşu intens. S-a aşezat lângă fiica ei, privind cu atenţie, rămânând tăcută.

— Deci, spuse Elayne, explică-mi de ce nu ar trebui să vă execut pe amândoi ca trădători.

Faile clipi surprins. Perrin, însă, pufni. „Nu cred că Rand s-ar gândi foarte bine la această mişcare”.

„Nu sunt dator cu el”, a spus Elayne.

— Te aştepţi să cred că el a fost în spatele tău, seducând cetăţenii mei şi numindu-te rege?

a – k „/ 1 – i r? i 1 i 1 – k ar – Ai câteva dintre faptele tale înapoi, Maiestate, spuse Faile necăjit. „Perrin nu s-a numit niciodată rege”.

— A, şi a ridicat steagul Manetheren, aşa cum mi-au – 2? 7 – V? – r-v A. 1 T-1! 7

spus informatorii mei că a făcut? întrebă Elayne.

„Am făcut asta”, a spus Perrin. „Dar l-am lăsat deoparte după alegerea mea”.

„Ei bine, asta e ceva”, a răspuns Elayne. „Poate că nu te

— Ai numit rege, dar ţinerea acelui steag era în esenţă acelaşi lucru. O, staţi jos, toţi”. Ea flutură o mână. O tavă se ridică de pe masa îndepărtată şi pluti spre ea. Acesta purta pahare şi un ulcior de vin, precum şi un ceainic şi ceşti.

Aducând-o cu Puterea Unică, se gândi Faile. Este o amintire a puterii ei. Una destul de nesubtilă.

„Totuşi”, a spus Elayne, „voi face tot ce este mai bun pentru tărâmul meu, indiferent de cost”.

„Mă îndoiesc că stricarea celor Două Râuri”, a spus Alliandre ezitant, „ar fi cea mai bună pentru tărâmul tău.

Executarea liderului lor ar arunca, fără îndoială, regiunea în rebeliune”.

— În ceea ce mă priveşte, spuse Elayne, turnând câteva ceşti de ceai, sunt deja în rebeliune.

„Am venit la tine în pace”, a spus Faile. „Abia acţiunea rebelilor”.

Elayne a luat mai întâi o înghiţitură de ceai, aşa cum era obiceiul, pentru a dovedi că nu a fost otrăvit. „Trimn mei pe cele două râuri au fost refuzaţi, iar oamenii tăi de aici mi-au

transmis un mesaj – şi citez – „Ţările lordului Perrin Ochi de Aur refuză taxele tale Andorrane. Tai shar Manetheren!”

Allandre păli. Perrin gemu încet, un sunet care se auzi slab ca un mârâit. Faile şi-a luat ceaşca şi a sorbit ceaiul – mentă, cu fructe de pădure, era bună. Oamenii celor Două Râuri aveau putere, asta era sigur.

— Sunt vremuri pline de pasiune, Maiestate, spuse Faile. „Cu siguranţă poţi vedea că oamenii ar putea fi îngrijoraţi; Cele Două Râuri nu au fost adesea o prioritate pentru tronul tău”.

„Asta înseamnă să spunem uşor”, a adăugat Perrin cu un pufnit. „Cei mai mulţi dintre noi am crescut fără să ştim că facem parte din Andor. Ne-aţi ignorat”.

„Asta pentru că zona nu se ridica în rebeliune”. Elayne sorbi din ceai.

„Rebeliunea nu este singurul motiv pentru care bărbaţii ar putea avea nevoie de atenţia reginei care îi revendică”, a spus Perrin. „Nu ştiu dacă ai auzit, dar anul trecut ne-am confruntat cu trollocii pe cont propriu şi fără nicio mustaţă de autor din partea Coroanei. Ai fi ajutat dacă ai fi ştiut, dar faptul că nu erau trupe în apropiere – niciuna capabilă să cunoască pericolul nostru – spune ceva.

Elayne a ezitat.

— Cele două râuri şi-au redescoperit istoria, spuse Faile cu atenţie. „Nu se putea odihni pentru totdeauna, nu cu Tarmon Gai don care se profilează. Nu după ce l-a adăpostit pe Dragonul Renăscut în timpul copilăriei sale. O parte din mine se întreabă dacă Manetheren a trebuit să cadă, dacă cele Două Râuri trebuiau să se ridice, pentru a oferi un loc pentru ca Rand al’ Thor să fie ridicat. Printre fermierii cu sângele – şi încăpăţânarea – de regi”.

„Ceea ce face cu atât mai important să liniştesc lucrurile acum”, a spus Elayne. „Ţi-am oferit o binefacere ca să poţi cere iertare. Te-aş ierta şi voi fi sigur că voi trimite trupe pentru ca oamenii tăi să fie protejaţi. Acceptă asta şi ne putem întoarce cu toţii la viaţă aşa cum ar trebui să fie”.

— Nu se va întâmpla asta, spuse Perrin încet. „Cele Două Râuri vor avea lorzi, acum. M-am luptat pentru o vreme. Poţi şi tu, dar asta nu va schimba nimic”.

— Poate, spuse Elayne. „Dar să recunosc că ar fi să fii de acord că un om poate să revendice un titlu în naţiunea mea, apoi să-l păstrezi adunând cu încăpăţânare o armată. Este un precedent teribil, Perrin. Nu cred că îţi dai seama de situaţia dificilă în care m-ai pus”.

să ne încurcăm, spuse Perrin pe tonul acela încăpăţânat pe care l-a folosit când nu avea de gând să se clinteze. „Nu renunţ”.

— Faci o treabă proastă de a mă convinge că îmi vei accepta autoritatea, se răsti Elayne.

Nu e bine, îşi spuse Faile, deschizând gura să sară înăuntru. O ciocnire aici nu le-ar fi de folos.

Înainte ca ea să poată vorbi, totuşi, o altă voce a intervenit.

— Fiică, spuse Morgase încet, bând ceaiul. „Dacă intenţionaţi să dansaţi cu ta veren, asiguraţi-vă că ştiţi paşii potriviţi. Am călătorit cu acest om. Am văzut lumea aplecându-se în jurul lui; Am văzut duşmani înverşunaţi devenind aliaţii săi. A lupta cu Modelul în sine înseamnă a încerca să muţi un munte cu o lingură”.

Elayne ezită, uitându-se la mama ei.

„Te rog să mă ierţi dacă mă depăşesc”, a continuat Morgase. „Dar Elayne, le-am promis celor doi că voi vorbi în

numele lor. Ţi-am spus că o voi face. Andor este puternic, dar mă tem că s-ar putea rupe împotriva acestui om. El nu vrea tronul tău, îţi promit, iar Two Rivers are nevoie de supraveghere. Ar fi un lucru atât de groaznic să-i laşi să aibă" omul pe care l-au ales ei înşişi?

T w x w – 11 1 7» 7 – T\ – 1111

Începerea tăcu. Elayne îl privi pe Perrin, calculându-l. Faile şi-a ţinut respiraţia.

— În regulă, spuse Elayne.

— Presupun că ai venit cu cereri. Să-i auzim ca să putem descoperi dacă se poate face ceva".

— Nicio cerere, spuse Faile. „O ofertă".

Elayne ridică o sprânceană.

— Mama ta are dreptate, spuse Faile. „Perrin nu vrea tronul tău".

„Ceea ce vreţi voi doi ar putea fi irelevant odată ce oamenii voştri au o idee în minte.

Faile clătină din cap. „Ei îl iubesc, Maiestate. Îl respectă. Vor face ce spune el. Putem şi vom renunţa la ideile despre Manetheren care se va ridica din nou".

„Şi de ce ai face asta?" întreba Elayne. „Ştiu cât de repede creşte cele două râuri cu acei refugiaţi care vin peste munţi. Naţiunile ar putea să se ridice şi să cadă odată cu venirea Ultimei Bătălii. Nu ai niciun motiv să renunţi la şansa de a-ţi forma propriul regat".

7 T\ C'j77 1 – 1 „k „/ – * i A 1

„De fapt", a spus Faile, „avem motive întemeiate. Andor este o naţiune puternică şi prosperă. Oraşele din Two Rivers pot creşte rapid, dar oamenii abia au început să-şi dorească un domn. Ei sunt încă fermieri la inimă. Ei nu vor glorie; vor ca recoltele lor să supravieţuiască". Fale a fost întrerupt.

„Poate că ai dreptate, poate că va fi o altă Rupere, dar acesta este doar un motiv în plus pentru a avea aliaţi. Nimeni nu vrea război civil în Andor, cu atât mai puţin oamenii de la Two Rivers”.

„Atunci ce propui?” spuse Elayne.

„Nimic, într-adevăr, care să nu existe deja”, a spus Faile. „Dă-i lui Perrin un titlu oficial şi fă-l înalt Domn peste cele două râuri”.

„Şi ce vrei să spui prin „înalt Domn”?” întrebă Elayne. „El s-ar clasa mai sus decât alte case nobile din Andor, dar sub Regină”.

„Mă îndoiesc că celorlalţi le-ar plăcea asta”, a spus Elayne. „Dar impozitele?”

— Cele două râuri sunt scutite, spuse Faile. În timp ce expresia lui Elayne se acru, ea a continuat repede. „Maiestate, tronul a ignorat Cele Două Râuri de generaţii, neprotcăindu-i de bandiţi sau trimiţând muncitori să-şi îmbunătăţească drumurile, fără a le oferi nimic în calea magistraţilor sau a judecătorilor”.

„Nu au avut nevoie”, a spus Elayne. „S-au guvernat bine”. Nu a spus că cei de la Two Rivers probabil ar fi dat afară colectorii de taxe, magistraţii sau judecătorii trimişi de regina – dar părea să ştie asta.

— Ei bine, spuse Faile, nimic nu trebuie schimbat, atunci. Cele Două Râuri se guvernează singure”.

„Aţi putea avea comerţ fără tarife cu ei”, a spus Alliandre.

— Ceva ce am de la spuse Elayne.

— Deci nimic nu se schimbă, spuse din nou Faile. „Cu excepţia faptului că câştigi o provincie puternică la vest. Perrin, în calitate de aliat şi domn supus, va fi de acord să trimită trupe în apărarea ta. De asemenea, îi va chema pe

monarhii săi juraţi la loialitatea voastră”.

Elayne aruncă o privire spre Alliandre. Probabil că auzise de înjurăturile lui Alliandre din partea lui Morgase, dar şi-ar fi dorit să audă asta pentru ea însă-şi.

— I-am jurat loialitate lordului Perrin, spuse Alliandre. „Ghealdan îi lipseau de mult aliaţi puternici. Am vrut să schimb asta”.

— Maiestatea Voastră, spuse Faile, aplecându-se în faţă, cu ceaiul în ceaşcă în mâini în faţa ei. „Pemn a petrecut câteva săptămâni cu nişte ofiţeri Seanchan. Ei au creat un mare pact de naţiuni aliate sub un singur steag. Rand al’ Thor, deşi poţi avea încredere în el ca prieten, a făcut acelaşi lucru. Te-ar Illian, şi poate acum Arad Doman sunt sub stăpânirea lui. Naţiunile se alătură mai degrabă decât se divid, în zilele noastre. Andor pare mai mic la oră”.

„De aceea am făcut ceea ce am făcut”, a spus Alliandre. Ei bine, în viziunea lui Faile, Alliandre fusese prins de Perrin ca un la veren. Nu fusese prea multă planificare. Dar Alliandre ar putea să vadă altfel.

— Maiestate, continuă Faile, sunt multe de câştigat aici. Prin căsătoria mea cu Perrin, câştigi o legătură cu Saldaea. Prin jurămintele lui Alliandre îl câştigi pe Ghealdan. Berelain o urmează şi pe Perrin şi a menţionat adesea dorinţa ei de a găsi aliaţi puternici pentru Mayene. Dacă ar fi să vorbim cu ea, bănuiesc că ar putea fi dispusă să facă o alianţă cu noi. Am putea crea propriul nostru pact. Cinci naţiuni, dacă socotiţi Cele Două Râuri ca unul – şase, dacă luaţi Tronul Soarelui, aşa cum susţine zvonurile z w. – tit i 1 7* i *7 i-l că veţi face. Nu suntem cele mai puternice naţiuni, dar multe sunt mai puternice decât una. Şi tu ai fi în fruntea noastră”.

Faţa lui Elayne îşi pierduse aproape toată ostilitatea.

„Saldaea. Ce eşti în linia ei de succesiune?”

d 1 1 7* 1 2/ i – i i 11”.

„Sunt al doilea”, a recunoscut Faile, ceea ce probabil că Elayne ştia deja. Perrin se mişcă pe scaun. Ea ştia că el era încă inconfortabil cu acest fapt; ei bine, ar trebui pur şi simplu să se obişnuiască.

„Al doilea este prea aproape”, a răspuns Elayne. „Dar dacă ajungi la tronul de la Saldaea? As putea pierde cele două râuri în faţa unei alte ţări în acest fel”.

„Acest lucru este uşor de remediat”, a spus Alliandre. „Dacă Faile ar urca, unul dintre copiii ei şi ai lui Perrin ar putea continua ca Lord al celor Două Râuri. Altul ar putea lua tronul Saldaeei. Pune-o în scris şi vei fi protejat”.

„As putea accepta un astfel de aranjament”, a spus! *zz f* A A z A Elayne.

„Nu am probleme cu el”, a răspuns Faile, uitându-se la Perrin.

„Presupun”.

jr – I W – „I „I – „I

— Mi-ar plăcea şi eu unul dintre ei, spuse Elayne gânditoare. „Unul dintre copiii tăi, vreau să spun, să se căsătorească în linia regală Andoran. Dacă Cele Două Râuri vor fi conduse de un lord cu atâta putere pe cât i-ar da acest tratat, atunci mi-ar plăcea să am legături de sânge cu tronul”.

— N-o să promit asta, spuse Perrin. „Copiii mei vor face propriile lor alegeri”.

„Uneori este calea nobilimii”, a spus Elayne. „Ar fi neobişnuit, dar nu nemaivăzut, ca copii că ai noştri să fie logodiţi încă de la naştere.

T 1 1 A – T’I *

— Nu vom proceda aşa în cele două râuri, spuse Perrin A v v. *A* J-ITX 1 I w 11 7 X

Încăpăţânat. „Vreodată”.

Faile a ridicat din umeri. „Putem oferi încurajare, Maiestate”.

Elayne a ezitat, apoi a dat din cap. „Va fi bine. Dar celorlalte Case nu le va plăcea această afacere cu „înaltul Domn”. Ar trebui să existe o cale de ocolire…

„Dă cele două râuri Dragonului Renăscut”, a spus Morgase.

Ochii lui Elayne s-au luminat. „Da. Asta ar merge. Dacă – 1 w 1 1 1 – A 1 *H*

I-aş da zona să fie locul lui în Andor…”

Faile deschise gura, dar Elayne o întrerupse cu o mişcare a mâinii. „Acest lucru nu este negociabil. Voi avea nevoie de o modalitate de a-i convinge pe ceilalţi lorzi şi doamne că am dreptate să le dau celor Două Râuri atât de multă autonomie. Dacă terenurile sunt acordate Dragonului Renăscut, oferindu-i un titlu în Andor şi făcându-i pe Two Rivers locul său, atunci va avea sens ca casa ta să fie tratată diferit.

„Casele nobile din Andor vor accepta acest lucru, deoarece Cele Două Râuri este de unde a venit Rand şi Andor îi datorează o datorie. Îl vom pune pe linia lui Perrin ca administratori. În loc să capitulez în faţa rebelilor din graniţele mele, voi fi văzut permiţând Dragonului Renăscut, omul pe care îl iubesc, să-şi ridice bunul prieten. Ar putea, de asemenea, să ne ofere un motiv împotriva pactului Illian-Tear pe care l-aţi menţionat, care sunt obligaţi să susţină că legăturile lor cu Rand le oferă dreptul de cucerire. Ea a devenit gânditoare, bătând pe marginea ceştii.

— Pare rezonabil, spuse Perrin, dând din cap. „Steward of the Two Rivers. Îmi place sunetul ăsta”.

— Da, bine, spuse Faile.

— Bănuiesc că s-a rezolvat, atunci.

— Taxele, spuse Elayne, de parcă n-ar fi auzit. „I-ai pus într-un trust care să fie administrat de Perrin şi de linia lui, înţelegând că dacă Dragonul se întoarce vreodată, el poate apela la ei. Da. Asta ne oferă o scuză legală pentru scutirea dvs. Desigur, Perrin va avea autoritatea să profite de acele fonduri pentru a îmbunătăţi Two Rivers. Drumuri, magazine alimentare, apărări”.

Elayne” se uită la Faile, apoi zâmbi, luând un pahar lung de ceai. „Încep să cred că a fost o idee bună să nu te execut”.

— Cu siguranţă este o uşurare, spuse Alliandre zâmbind. Fiind cea mai puţin puternică din uniune, ea a câştigat foarte mult din alianţe.

— TK A” * îi 7” i v I i – „1

— Maiestatea Voastră… spuse Faile.

— Spune-mi Elayne, spuse ea, turnând un pahar de vin lui Faile.

— Foarte bine, Elayne, spuse Faile, zâmbind şi lăsând ceaiul deoparte, apoi acceptând vinul. „Trebuie să întreb. Ştii ce se întâmplă cu Dragonul Renăscut?”

7 T – 1 k „/ 1 1 – 11 1 11*

— Lumox cu creier de bou, spuse Elayne, clătinând din cap. „Bărbatul însângerat o înfurie pe Egwene”.

— Egwene? întrebă Perrin.

— În sfârşit, este Amyrlin, spuse Elayne, de parcă 1 Z_2 C j7 – * i 1 * 1 U X U X

faptul ar fi fost inevitabil.

Perrin dădu din cap, deşi Faile se trezi uimită. Cum s-a întâmplat asta şi de ce nu a fost surprins de asta Perrin?

„Ce a plecat şi a făcut?” întrebă Perrin.

— Spune că va sparge sigiliile rămase din închisoarea Celui întunecat, spuse Elayne, încruntându-se.

— Va trebui să-l oprim, desigur. Plan nebunesc. Ai putea ajuta cu asta. Egwene adună o forţă pentru a-l convinge.

„Cred că aş putea fi de autor”, a spus Perrin.

J * * 1 7 271 v-7 77 L 1” 1 – 1 * 1 TI *

„Ştii unde se află în prezent?” întrebă Faile. Perrin avea o idee bună, din viziunile lui, dar voia să ştie ce ştia Elayne.

— Nu ştiu, spuse Elayne. „Dar ştiu unde va fi…”

Fortuona Athaem Devi Paendrag, conducătoarea Imperiului Glorios Seanchan, a mărşăluit în Camera ei de învăţătură. Purta o rochie magnifică din pânză aurie, croită după cea mai înaltă modă imperială. Fusta s-a despărţit în faţă până chiar deasupra genunchilor şi era atât de lungă încât a fost nevoie de cinci da covale pentru a transporta părţile laterale şi a antrena.

Purta o cofă împodobită, din aur şi mătase purpurie, cu aripi frumoase de mătase, în formă de bufnită care îşi lua zborul, iar braţele ei străluceau cu treisprezece brăţări, fiecare dintr-o combinaţie diferită de pietre preţioase. Purta cristale la gât într-o şuviţă lungă. Auzise o bufniţă deasupra ferestrei ei noaptea trecută şi nu zburase când să uitat afară. Un semn care indică o mare grijă trebuie avută, că zilele următoare vor fi cele de decizii importante. Răspunsul potrivit a fost să porţi bijuterii cu simbolism

X t X X *f* puternic.

Când a intrat în cameră, cei dinăuntru s-au prosternat. Numai Garda Deathwatch – bărbaţi în armură roşu sânge şi

verde intens – era scutită; s-au închinat, dar au ţinut ochii sus, urmărind pericolul.

Camera mare era fără ferestre. La un capăt stăteau linii de ceramică stivuite, un loc în care damane să practice ţesăturile distrugerii. Podeaua era acoperită cu rogojini ţesute unde damane încăpăţânate erau trimise la pământ, zvârcolindu-se de durere. Nu ar fi pentru ei să fie răniţi fizic. Damanele erau printre cele mai importante instrumente pe care le avea Imperiul, mai valoroase decât caii sau grebla. Nu ai distrus o fiară pentru că a fost lent de învăţat; l-ai pedepsit până a învăţat.

11* i 7 1 f – Fortuona a traversat camera unde fusese amenajat un Tron Imperial adecvat. Ea venea în mod obişnuit aici, pentru a vedea cum damane se lucrează sau se sparge. A liniştit-o. Tronul se afla pe o estradă mică; ea urcă treptele, foşnind trenul în timp ce da covale-ul ei îl transporta. Se întoarse cu faţa spre cameră, permiţând servitorilor să-şi aranjeze rochia. Au luat-o de braţe şi au ridicat-o pe spate pe tron, drapându-şi fustele lungi aurii pe partea din faţă a estradei ca pe o tapiserie.

— 1 Jlx 1 x – 1

hiiqtolo coloq ciiciiro în cinonlo nu rom acelea erau cu. S-il. ci scri-Lilpu. Lxii imperiale. Împărăteasa ESTE Seanchan. Împărăteasa VA trăi pentru totdeauna. Împărăteasa TREBUIE să fie ascultată. Ea stătea ca un stindard viu al puterii Imperiului.

Selucia şi-a luat poziţia pe treptele inferioare ale estradei. Acest lucru făcut, curtenii s-au ridicat. Damane, desigur, a rămas în genunchi. Erau zece dintre ei, cu capetele plecate, sul damul lor ţinându-şi lesele şi – în câteva cazuri – mângâindu-i cu afecţiune pe cap.

Regele Beslan a intrat. Îşi rasese cea mai mare parte a capului, lăsând doar o fâşie întunecată în partea de sus, iar şapte dintre unghiile lui fuseseră lăcuite. O unghie mai mult decât oricine de pe această parte a oceanului, cu excepţia Fortuonai însăşi. El încă purta haine Altaran – o uniformă de verde şi alb – în loc de haine Seanchan. Ea nu-l presase în privinţa asta.

Din câte ştia ea, de la creşterea lui, Beslan nu-şi făcuse niciun plan pentru a o asasina. Remarcabil. Orice Seanchan început imediat să comploteze. Unii ar fi încercat un asasinat; alţii ar fi decis să facă doar planuri, dar să rămână susţinători. Dar toţi s-ar fi gândit să o omoare.

7>r 1 – 1 7 L” / i – /v i – i i – *r*? – i

Mulţi de pe această parte a oceanului au gândit diferit. Nu ar fi crezut niciodată asta, dacă nu ar fi fost timpul petrecut cu Matrim. Acesta era, evident, unul dintre motivele pentru care Fortuona i se cerea să meargă cu el. Şi-a dorit doar să fi interpretat prevestirile mai devreme.

7 1 – 1 – i 1 1 T 1 1 – Beslan i s-au alăturat căpitanul general Lunal Galgan şi câţiva membri ai Low Blood. Galgan era un tip cu umerii largi, cu o creastă de păr alb în vârful capului. Ceilalţi membri ai Sângelui i-au amânat; ştiau că avea favoarea ei. Dacă lucrurile mergeau bine aici şi odată cu revendicarea lui Seanchan, existau şanse mari ca ea să-l crească în familia imperială. La urma urmei, rândurile familiei ar trebui să fie reumplute odată ce Fortuona se va întoarce şi va restabili ordinea. Fără îndoială, mulţi fuseseră asasinaţi sau executaţi. Galgan a fost un aliat valoros. Nu numai că lucrase deschis împotriva lui Suroth, dar sugerase asaltul asupra Turnului Alb, care a mers bine. Extrem de bine.

Melitene, der sul damul Fortuonei, făcu un pas înainte şi se înclină din nou. Femeia robustă şi cărusine conducea un damane cu părul castaniu închis şi ochii injectaţi de sânge. Se pare că acesta plângea des.

Melitene a avut prezenţa să pară stânjenită la plâns şi s-a înclinat foarte jos. Fortuona a ales să nu observe că damane se comportă atât de neplăcut. Aceasta a fost o captură bună, în ciuda petulării ei.

Fortuona îi făcu o serie de gesturi Seluciei, indicând-o ce să spună. Femeia privea cu ochi ageri, jumătate din cap acoperit cu panză în timp ce aştepta să crească părul acolo, cealaltă jumătate rasă, Fortuona va trebui în cele din urmă să aleagă o altă Voce, deoarece Selucia era acum vorbitorul ei de Adevăr.

— Arată-ne ce poate face această femeie, spuse Selucia, rostind cuvintele pe care Fortuona i le semnase.

Melitene bătu damane pe cap. „Suffa îi va arăta împărătesei – să trăiască pentru totdeauna – Puterea de a tăia aerul”.

— Te rog, spuse Suffa, privind rugător către Fortuona. „Te rog ascultă-mă. Eu sunt Scaunul Amyrlin”.

X – w – i – „l – *fpp* „l 1 – 1

Melitene şuieră, iar ochii lui Suffa s-au deschis larg, simţind evident o explozie de durere prin a dam. Damane a continuat oricum. „Pot oferi o recompensă mare, puternică împărătească! Dacă mă întorc, îţi voi da zece femei să-mi ia locul. Douăzeci! Cel mai puternic pe care îl are Turnul Alb. *Eu*... Ea s-a întrerupt, gemând şi s-a prăbuşit la pământ.

Melitene transpira. Se uită la Selucia, vorbind repede, nervoasă. „Te rog să-i explici împărătesei dintre noi toţi – să trăiască pentru totdeauna – că ochii mei sunt în jos pentru

că nu l-am antrenat pe acesta cum trebuie. Sună este uimitor de încăpăţânată, în ciuda cât de repede este să plângă şi să ofere pe alţii în locul ei”.

Fortuona a stat o clipă, lăsând-o pe Melitene să transpire. În cele din urmă, ea a semnat pentru Selucia să vorbească.

„Împărăteasa nu este nemulţumită de tine”, a spus Selucia. „Aceşti marath damane care se numesc Aes Sedai s-au dovedit cu toţii încăpăţânaţi”.

— Vă rugăm să-mi eXprimaţi recunoştinţa celui mai mare, spuse Melitene relaxându-se. „Dacă îi place Cea ai cărei ochi privesc în sus, o pot face pe Suffa să cânte. Dar pot exista şi alte izbucniri”.

„Poţi continua”, a spus Selucia.

Melitene îngenunche lângă Suffa, vorbind la început tăios, apoi mângâietor. Era foarte pricepută să lucreze cu fosta marath damane. Desigur, Fortuona se considera bună şi cu damane. Îi plăcea să spargă marath damane la fel de mult cum” îi plăcuse fratele ei Halvate să antreneze grolm sălbatic. Întotdeauna i se părea păcat că fusese asasinat. Era singurul dintre fraţii ei căruia îi plăcuse vreodată.

p –, *A*, *A p*/\ – 1 *A* 1 – 1 – 1.

Suffa s-a întors în sfârşit în genunchi. Fortuona se aplecă înainte, curioasă. Suffa şi-a plecat capul şi o linie de lumină – strălucitoare şi pură – a tăiat aerul din faţa ei. Acea linie s-a întors lateral de-a lungul unei axe centrale, deschizând o gaură direct în faţa tronului Fortuonei. Copacii foşneau dincolo, iar Fortuonai îi ţinu respiraţia când văzu un şoim cu capul alb îndepărtându-se de portal. Un semn de mare putere. Selucia, în mod normal, de neclintit, icni, deşi Fortuona nu ştia dacă era la portal sau la prevestire.

Fortuona şi-a acoperit propria surpriză. Deci era adevărat.

Călătoria nu era un mit sau un zvon. A fost real. Acest lucru a schimbat totul despre război.

Beslan înainta, înclinându-se în faţa ei, părând ezitând. Ea îi făcu cu mâna lui şi lui Galgan să vină acolo unde puteau vedea poiana pădurii prin deschidere. Beslan se uită cu gura căscată.

Galgan îşi strânse mâinile la spate. Era unul curios. Se întâlnise cu asasini în oraş şi se întrebase despre costul pentru uciderea lui Fortuona. Apoi, îi pusese să fie executat un preţ fiecăruia dintre bărbaţii care l-au cotat. O manevră foarte subtilă – era menită să arate că ea ar trebui să-l considere o ameninţare, deoarece nu se temea să se întâlnească cu asasini. Cu toate acestea, a fost şi un semn vizibil de loialitate. Te urmăresc deocamdată, a spus mişcarea, dar mă uit şi sunt ambiţioasă.

În multe privinţe, manevra lui atentă a fost mai reconfortantă pentru ea decât loialitatea aparent neclintită a lui Beslan. Primul, ea o putea anticipa. A doua… ei bine, încă nu era sigură ce să facă din asta. Ar fi Matrim la fel de loial? Cum ar fi să ai un Prinţ al Corbilor împotriva căruia nu trebuia să comploteze? Părea aproape o fantezie, genul de poveste spusă copiilor de rând pentru a-i face să viseze la o căsnicie imposibilă.

„Asta este incredibil!” spuse Beslan. „Cel mai mare, cu această abilitate…” Staţia lui l-a făcut unul dintre singurii oameni capabili să-i vorbească direct.

— Împărăteasa doreşte să ştie, spuse Selucia, citind degetele Fortuonei, dacă vreunul dintre marath damane capturaţi a vorbit despre armă.

— Spune-i cea mai înaltă împărătească – să trăiască pentru totdeauna – că nu au făcut-o, spuse Melitene, părând

îngrijorată. „Şi, dacă pot fi atât de îndrăzneţ, cred că ei nu mint. Se pare că explozia din afara oraşului a fost un accident izolat – rezultatul unui ter angreal necunoscut, folosit cu imprudenţă. Poate că nu există nicio armă”.

Era posibil. Fortuona începuse deja să se îndoiască de validitatea acelor zvonuri. Explozia avusese loc înainte ca Fortuona să sosească la Ebou Dar, iar detaliile erau confuze. Poate că toate acestea fuseseră un truc al lui Suroth sau al duşmanilor ei.

„Căpitan-General”, a spus Selucia. „Cel mai mare doreşte să ştie ce ai face tu cu o Putere precum această capacitate de călătorie”.

— Asta depinde, spuse Galgan, frecându-şi bărbia. „Care este raza sa? Cât de mare o poate face? Toate damane pot face asta? Există limitări în ceea ce priveşte locul în care poate fi deschisă o gaură? Dacă Îi face plăcere celui mai mare, voi vorbi cu damane şi voi primi aceste răspunsuri”.

„Îi place Împărăteasef, a spus Selucia.

„Este îngrijorător”, a spus Beslan. „Ar putea ataca în spatele liniilor noastre de luptă. Ar putea deschide un portal ca acesta în propriile camere ale împărătesei, fie ca ea să trăiască pentru totdeauna. Cu asta... tot ce ştim despre război se va schimba”.

Membrii Gărzii Deathwatch s-au amestecat – un semn de mare disconfort. Numai că Furyk Karede nu s-a mişcat. Dacă ceva, expresia lui devenea mai grea. Fortuona ştia că el va sugera în curând o locaţie nouă, rotativă, pentru dormitorul ei.

Fortuona se gândi o clipă, uitându-se la acea chirie în aer. Acea chirie în realitate însăşi. Apoi, contrar tradiţiei, ea s-a ridicat pe estrada ei. Din fericire, Beslan era acolo, la care

se putea adresa direct – şi îi lăsa pe ceilalţi să-i audă comenzile.

— Rapoartele spun, anunţă Fortuona, că încă mai sunt sute de marath damane în locul numit Turnul Alb. Ei sunt cheia pentru recucerirea lui Seanchan, cheia pentru deţinerea acestui pământ şi cheia pregătirii pentru Ultima Bătălie. Dragonul Renăscut va servi Tronul de Cristal.

„Ni s-a oferit o modalitate de a lovi. Să se spună căpitanului general că ar trebui să-şi adune cei mai buni soldaţi. Vreau ca fiecare damană pe care o controlăm să fie adusă înapoi în oraş. Îi vom instrui în această metodă de călătorie. Şi apoi vom merge, în forţă, la Turnul Alb. Înainte, le-am lovit cu o înţepătură. Acum, le vom anunţa toată greutatea sabiei noastre. Toţi marath damane trebuie să fie prinşi în lesă.

Ea se aşeză din nou, lăsând camera să cadă nemişcată. Era rar ca împărăteasa să facă astfel de anunţuri personal. Dar acesta a fost un timp pentru îndrăzneală.

— Nu ar trebui să permiţi să se răspândească vestea despre asta, îi spuse Selucia, cu voce fermă. Ea vorbea acum în rolul ei de vorbitoare de adevăr. Da, ar trebui să fie ales un altul pentru a fi vocea Fortuonei. „Ai fi un prost să-i spui inamicul cu siguranţă că avem această călătorie”.

Fortuona respiră adânc. Da, era adevărat. Ea se va asigura că fiecare din această cameră era păstrat în secret. Dar odată ce Turnul Alb era capturat, vorbeau despre proclamaţia ei şi vor citi prevestirile victoriei ei pe cer şi T 1 – 1 1 1 – 1

lumea din jurul lor.

17 1* – 1 – *A A 1* I 1 – Va trebui să lovim în curând, a semnat Selucia.

Da, Fortuona a semnat înapoi. Atacul nostru anterior îi va face să adune arme.

Următoarea noastră mutare va trebui să fie decisivă, atunci, a semnat Selucia. Dar gândeşte-te. Livrarea a mii de soldaţi în Turnul Alb printr-un subsol ascuns, cameră. Lovind cu forţa a o mie de ciocane împotriva a o mie de nicovale!

Fortuona dădu din cap.

Turnul Alb a fost condamnat.

— Nu ştiu că mai sunt multe de spus, Perrin, spuse Thom, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu fum de tabac care curgea din pipa lui lungă. Era o noapte caldă şi nu aveau foc în vatră. Doar câteva lumânări pe masă, cu nişte pâine, brânzeturi şi un ulcior de bere.

Perrin pufăi din propria pipă. Doar el, Thom şi Mat erau /k v x/ – i – ijâxi revX 7 v în cameră. Gaul şi Grady aşteptau afară în camera comună. Mat îl blestemă pe Perrin că i-a adus pe cei doi – un Aiel şi un Asha man erau destul de vizibili. Dar Perrin se simţea mai în siguranţă cu cei doi decât cu o întreagă companie de soldaţi.

Îşi împărtăşise povestea lui Mat şi Thom mai întâi, vorbind despre Maiden, Profetul, Alliandre şi Galad. Apoi îi explicaseră experienţele lor. L-a uimit pe Perrin, cât de multe se întâmplaseră cu ei trei de la despărţire.

— Împărăteasa lui Seanchan, nu? spuse Perrin, privind cum se răsucea fumul deasupra lui în camera întunecată.

„Fiica celor Nouă Luni”, a spus Mat. „E diferit”.

„Şi tu eşti căsătorit”. Perrin rânji. „Matrim Cauthon. 17 – I 11 7 u

Căsătorit”.

— Nu trebuia să împărţiţi acea parte, ştii, îi spuse Mat lui Thom.

„Oh, te asigur, chiar am făcut-o”.

„Pentru un vesel, se pare că laşi deoparte majoritatea părţilor eroice ale lucrurilor pe care le fac”, a spus Mat. – Cel puţin ai menţionat pălăria.

T’1 7 * 71 – L X 1 L L KT lw 1 L 1

Perrin a zâmbit, mulţumit. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise să stea cu prietenii ca să-şi petreacă seara 1 – 1 X T T 1 * 1 7

vorbind. Un semn din l ferestrei, picurând apă de ploaie. Înfăţişa feţe p pălării ciudate şi zâmbete exagerate. Mulata F Probabil că în spatele numelui era o poveste.

Cei trei erau într-o sufragerie privată, plătită de Mat. Au adus trei dintre scaunele mari de vatră ale hanului. Nu se potriveau pe masă, dar erau confortabile. Mat se lăsă pe spate, aşezându-şi picioarele pe masă. A luat o bucată de brânză de oaie şi a muşcat o bucată, apoi a echilibrat restul pe braţul scaunului.

— Ştii, Mat, spuse Perrin, probabil că soţia ta se va aştepta să fii învăţat maniere la masă.

— Oh, am fost învăţat, spuse Mat. „Nu am învăţat niciodată”.

— Mi-ar plăcea să o cunosc, spuse Perrin.

„Este ceva interesant”, a răspuns Thom.

— Interesant, spuse Mat. „Da”. Părea melancolic.

— Oricum, acum ai auzit multe despre asta, Perrin. Acel nenorocit de Brown ne-a adus aici. Nu am văzut-o de peste două săptămâni, acum”.

„Pot să văd nota?” întrebă Perrin.

Mat bătu câteva buzunare, apoi scoase o bucată mică de hârtie albă, pliată, închisă şi sigilată cu ceară roşie. L-a aruncat pe masă. Colţurile erau îndoite, hârtia pătată, dar

nu fusese deschisă. Matrim Cauthon a fost un om de cuvânt, cel puţin atunci când puteai să-i scoţi un jurământ.

Perrin ridică biletul. Mirosea slab a parfum. O întoarse, apoi o ridică spre o lumânare.

— Nu merge, spuse Mat.

Perrin mormăi. „Deci ce crezi că scrie?”

— Nu ştiu, spuse Mat. „Aes Sedai, nebun de sânge. Adică, toate sunt ciudate. Dar Verín a căzut complet de pe piatră. Nu crezi că ai auzit de ea?

„Nu am”.

— Sper că e bine, spuse Mat. „Părea îngrijorată că i s-ar putea întâmpla ceva”. Luă biletul înapoi, apoi îl bătu pe masă.

— Ai de gând să-l deschizi?

Mat clătină din cap. „O voi deschide când mă întorc. Eu…”

Se auzi o bătaie la uşă, apoi se deschise scârţâind, dezvăluind cârciumarul, un bărbat mai tânăr pe nume Denezel. Era înalt, cu o faţă slabă şi un cap pe care îl ţinea ras. Bărbatul era doar Jurat de Dragon, din ceea ce văzuse Perrin, ajungând chiar atât de departe încât să comande un portret al lui Rand şi să fie atârnat în camera comună. Nu era o asemănare rea.

— Îmi cer scuze, maestru Crimson, spuse Denezel, dar omul maestrului Goldens a insistat să vorbească cu el.

— E în regulă, spuse Perrin.

Grady şi-a bătut faţa zdrobită în cameră, iar Denezel s-a retras.

— Ho, Grady, spuse Mat, făcându-i cu mâna. „A aruncat în aer pe cineva interesant în ultima vreme?

Asha man bronzat se încruntă, privind spre Perrin. „Lordul meu. Lady Faile mi-a cerut să vă amintesc când a sosit

miezul nopţii.

Mat fluieră. „Vezi, de aceea mi-am lăsat soţia într-un alt regat”.

Încruntarea lui Grady se adânci.

— Mulţumesc, Grady, spuse Perrin oftând. „Nu mi-am dat seama de oră. Vom merge în curând”.

Asha man a dat din cap, apoi s-a retras.

— Arde-l, spuse Mat. „Nu poate omul măcar să zâmbească? Cerul în flăcări este suficient de deprimant fără ca oamenii ca el să încerce să-l imite”.

„Păi, fiule”, a spus Thom, turnând nişte bere, „unii pur şi simplu nu găsesc lumea deosebit de amuzantă în ultima vreme”.

— Prostii, spuse Mat. „Lumea este destul de plină de umor. Tot locul a râs de mine, în ultima vreme. Îţi spun, Perrin. Cu desenele alea cu noi, trebuie să ţii capul jos”.

„Nu văd cum pot”, a spus Perrin. „Am o armată de condus, oameni de care să am grijă”.

— Nu cred că iei suficient de în serios avertismentul lui Verín, băiete, spuse Thom, clătinând din cap. – Ai auzit vreodată de oamenii Banath?

— Nu, spuse Perrin, uitându-se la Mat.

„Era un grup de sălbatici care cutreiera ceea ce este acum Câmpia Almoth”, a spus Thom. „Cunosc câteva cântece frumoase despre ei. Vezi, diferitele lor triburi au vopsit întotdeauna pielea conducătorului lor în roşu pentru a-l face să iasă în evidenţă”.

Mat mai luă o muşcătură din brânză. „Proştii de sânge. L

— Au vopsit liderul în roşu? Asta l-ar face o ţintă pentru cu Hat Ho no

X lecaie wsUIU.aldepeleieile

— Ăsta era ideea, spuse Thom. „A fost o provocare, vezi tu. Cum altfel l-ar putea inamicii lor să-l găsească şi să-şi testeze priceperea împotriva lui?”

Mat pufni. „Aş fi vopsit câţiva soldaţi momeală în roşu pentru a le distrage atenţia de la mine, apoi i-aş fi făcut pe arcaşii mei să-şi pună liderul cu săgeţi în timp ce toată lumea încerca să-i vâneze pe semenii despre care credeau că îi conduceau armata”.

— De fapt, spuse Thom, luând o înghiţitură din bere, exact asta a făcut Villiam Bloodtter în timpul primei şi ultimei lupte cu ei. „Cântecul unei sute de zile” vorbeşte despre asta. Manevra geniala. Sunt surprins că ai auzit de cântecul acela – este foarte obscur, iar bătălia a avut loc cu atât de mult timp în urmă, încât majoritatea cărţilor de istorie nici măcar nu-l amintesc”.

Din anumite motive, comentariul l-a făcut pe Mat să miroasă nervos.

„Vrei să spui că ne facem ţinte”, a spus Perrin.

„Spun”, a răspuns Thom, „că voi, băieţi, sunteţi din ce în ce mai greu de ascuns. Oriunde te duci, bannere îţi proclamă sosirea. Oamenii vorbesc despre tine. Sunt pe jumătate convins că ai supravieţuit atât de mult pentru că cei Părăsiţi nu ştiau unde să te găsească.

Perrin dădu din cap, gândindu-se la capcana în care aproape căzuse armata lui. Asasini în noapte ar veni. „Şi ce ar trebui să fac?”

„Mat a dormit într-un cort diferit în fiecare noapte”, a spus Thom. „Şi uneori în oraş. Ar trebui să încerci aşa ceva. Grady poate face porţi, nu? De ce nu-l puneţi să vă facă un nul în mijlocul cortului în fiecare noapte? leşiţi pe furiş și dormiţi în altă parte, apoi călătoriţi înapoi dimineaţa. Toată

lumea va presupune că eşti în cortul tău. Dacă asasinii lovesc, nu vei fi acolo”.

Perrin dădu din cap gânditor. „Şi mai bine, aş putea lăsa cinci sau şase Aiel înăuntru, în alertă, în aşteptare”.

— Perrin, spuse Mat, asta e de-a dreptul viclean. El a zâmbit.

— Te-ai schimbat în bine, prietene.

— Din partea ta, voi încerca să accept asta ca pe un compliment, spuse Perrin. A făcut o pauză, apoi a adăugat: „Va fi dificil”.

Thom chicoti. „Are dreptate, totuşi. Te-ai schimbat. Ce s-a întâmplat cu băiatul blând şi nesigur pe care l-am ajutat să scape de la Two Rivers?

— A trecut prin focul fierarului, spuse Perrin încet.

Thom dădu din cap, părând că înţelege.

— Şi tu, Mat? spuse Perrin. „Pot să fac ceva să te ajut? Poate te las să călătoreşti între corturi?

„Nu. Voi fi bine”.

„Cum ai de gând să te protejezi?”

„Cu inteligenţa mea”.

— Atunci plănuieşti să găseşti unele dintre acestea? spuse Perrin. „Despre timp”.

Mat pufni. „Ce este cu toată lumea şi cu mintea mea în ultima vreme? O să fie bine, crede-mă. Aminteşte-mi să-ţi spun despre noaptea în care mi-am dat seama pentru prima dată că pot câştiga orice joc de zaruri mi-am dorit. Este o poveste bună. Implică căderea de pe poduri. Cel puţin un pod”.

— Ei bine… ai putea să ne spui acum, spuse Perrin.

„Nu este momentul potrivit. Oricum, nu contează. Vezi, plec în curând”.

Thom mirosea entuziasmat.

— Perrin, ne vei împrumuta o poartă, nu-i aşa? întrebă Mat. „Urăsc să părăsesc trupa. Vor fi de neconsolat fără mine. Măcar au dragonii aceia care să arunce lucrurile în aer”.

„Dar unde mergi?” întrebă Perrin.

— Să presupunem că ar trebui să explic, spuse Mat. – Acesta a fost motivul pentru care ne-am întâlnit cu tine, în afară de discursul amabil şi tot. Se aplecă înăuntru.

— Perrin, Moiraine este în viaţă.

„Ce?”

— Este adevărat, spuse Mat. „Sau, ei bine, credem că este. Ea i-a trimis o scrisoare lui Thom, susţinând că prevăzuse bătălia cu Lanfear şi ştia că va... Ei bine, oricum, există acest turn la vest de aici, pe râul Arinelle. Este făcut în întregime din metal. Aceasta”.

— Turnul Ghenţei, spuse Perrin încet. Asta”.

Mat clipi. Cărturar?”

„Am auzit rău”.

— Ei bine, Moiraine este înăuntru, spuse Mat. „Capturat. Vreau să o aduc înapoi. Trebuie să bat şerpii şi v ulpile. Trucuri sângeroase”.

„Şerpi şi vulpi?” spuse Perrin.

Xyi-lX1*X t i – i jw i

Thom dădu din cap. „Jocul copiilor poartă numele lucrurilor care trăiesc în turn. Aşa că gândim”.

— Le-am văzut, spuse Mat. „Şi... ei bine, chiar nu e timp pentru asta acum”.

— Dacă ai de gând să o salvezi, spuse Perrin, poate că aş putea veni. Sau măcar trimite unul dintre Asha man”.

— Voi lua o poartă cu plăcere, spuse Mat. – Dar nu poţi

veni, Perrin.

Moraine a explicat-o în scrisoarea ei. Doar trei pot veni şi ştiu de la cine trebuie să fie”. El a ezitat. „Olver o să mă omoare pentru că nu l-am luat, ştii”.

— Mat, spuse Perrin, clătinând din cap. „Nu ai niciun sens”.

Mat oftă. „Atunci, lasă-mă să-ţi spun toată povestea”. Se uită la ulciorul de bere. „Vom avea nevoie de mai mult din asta şi ar fi bine să-i spui lui Grady că vei mai avea ceva timp…”

Lângă Avendesora

Aviendha făcu un ultim pas şi ieşi din pădurea de stâlpi de sticlă. Ea trase adânc aer în piept, apoi se uită înapoi la drumul pe care îl parcursese.

Piaţa centrală din Rhuidean a fost o privelişte uimitoare. Plăcile albe netede au acoperit întregul pătrat, cu excepţia centrului absolut. Acolo stătea un copac enorm, cu ramurile întinse ca nişte braţe care se întindeau să îmbrăţişeze soarele. Copacul masiv avea o perfecţiune pe care nu o putea explica. Avea o simetrie naturală – fără ramuri lipsă, fără găuri căscate în porţiunile sale superioare cu frunze. Era deosebit de impresionant de când, când îl văzuse ultima oară, fusese înnegrit şi ars.

Într-o lume în care alte plante mureau fără explicaţii, aceasta s-a vindecat şi a înflorit mai repede decât ar fi trebuit oricând posibil. Frunzele ei foşneau liniştitor în vânt, iar rădăcinile noduroase au străbătut pământul ca degetele îmbătrânite ale unui bătrân înţelept. Copacul a făcut-o să-şi dorească să stea şi să se relaxeze în liniştea simplă a momentului.

Parcă acest copac era idealul, cel după care toţi ceilalţi

copaci erau modelaţi. În legendă se numea Avendesora. Copacul vieţii.

În lateral stăteau coloanele de sticlă. Erau zeci, poate sute, care formau inele concentrice. Subţiri şi subţiri, au ajuns sus, spre cer. Pe cât de pur – chiar la superlativ – pe cât era Avendesora, aceste coloane erau la fel de naturale. Erau atât de subţiri şi înalţi, încât logica spunea că prima rafală de vânt ar fi trebuit să-i răstoarne. Nu că ar fi fost aberante, ci doar artificiale.

„Când intrase pentru prima dată cu câteva zile înainte, fuseseră gai shain în alb, ridicând cu grijă frunzele căzute şi crengi. Se retrăseseră de îndată ce o văzuseră. A fost prima care a trecut prin stâlpii de sticlă de la transformarea lui Rhuidean? Propriul ei clan nu trimisese pe nimeni şi era sigură că ar fi auzit de asta dacă ceilalţi ar fi făcut-o.

Asta i-a lăsat doar pe Shaido, dar ei au respins afirmaţiile lui Rand cu privire la lăuda Aiel. Aviendha bănuia că, dacă ar fi venit vreun Shaido, nu ar fi putut suporta ceea ce se arată aici. Ar fi trecut în centrul coloanelor de sticlă şi nu s-ar fi întors niciodată.

Nu fusese cazul pentru Aviendha. Ea supravieţuise. Într-adevăr, tot ceea ce văzuse fusese de aşteptat. Aproape dezamăgitor.

— 1 – C.L-W 1 1 1 – 1 A 1 – Ea oftă, îndreptându-se spre trunchiul Avendesorei, apoi privind în sus prin pânza sa de ramuri.

Odată, această piată fusese aglomerată cu alte ter angreal; aici era locul unde Rana descoperise prima dată cheile de acces pe care le folosise pentru a curăţa sayin. Acea bogăţie de ter angreal dispăruse acum; Moiraine pretinsese multe piese pentru Turnul Alb, iar Aiel care locuia

aici trebuie să le fi luat pe celelalte. Asta a rămas doar copacul, coloanele şi cele trei inele prin care au trecut femeile în prima lor călătorie aici, călătoria care le-a făcut să fie ucenici înţelepţi.

Şi-a amintit o parte din călătoria ei prin acele inele, care îi arătaseră viaţa ei – multele ei vieţi posibile – ei. Într-adevăr, în memoria ei au rămas doar bucăţi. Ştirea ei că l-ar iubi pe Rand, că va avea soţii-sori. În această cunoaştere era inclusă şi impresia că se va întoarce aici, la Rhuidean. Ea ştia, deşi doar păşirea din nou în această curte îi trezise la viaţă unele dintre acele amintiri în mintea ei.

Se aşează cu picioarele încrucişate între două dintre rădăcinile copacului mare. Vântul blând era liniştitor, aerul uscat şi familiar, parfumul prăfuit al Ţării Triple ammtându-i de copilăria ei.

Călătoria ei prin coloane fusese cu siguranţă captivantă. Ea se aşteptase să vadă originile Aielilor, poate să vadă ziua în care ei – ca popor – hotărâseră să ia suliţele şi să lupte. Ea anticipase o decizie nobilă, în care onoarea învingea stilul de viaţă inferior dictat de Calea Frunzei.

Fuse surprinsă să vadă cât de banal – aproape întâmplător – fusese adevăratul eveniment. Nicio decizie mare; doar un bărbat care nu a vrut să-şi lase familia să fie ucisă. Era onoare în a dori să-i apere pe alţii, dar el nu abordase decizia sa cu onoare.

Şi-a sprijinit capul pe spate de trunchiul copacului. Aieli au meritat pedeapsa lor în Ţara Triple şi au avut toh – ca popor – pentru Aes Sedai. Văzuse tot ce se aşteptase. Dar multe dintre lucrurile pe care ea sperase să le înveţe lipsiseră. Aiel va continua să viziteze acest loc timp de secole, aşa cum au făcut-o de secole. Şi fiecare dintre ei avea să înveţe ceva

ce era acum cunoscut.

Asta a deranjat-o profund.

Ea se uită în sus, privind ramurile care tremurau în briză, câteva frunze căzând şi plutind în jos spre ea. Una a trecut pe lângă faţa ei, perăindu-i obrazul înainte de a se aşeza pe şalul ei.

Trecerea prin coloanele de sticlă nu mai era o provocare. Iniţial, acest ter angreal oferise un test. Ar putea potenţialul lider să înfrunte şi să accepte cel mai întunecat secret al lui Aiel? Ca Fecioara, Aviendha fusese testată în trup şi putere. A deveni un înţelept a testat o persoană din punct de vedere emoţional şi mental. Rhuidean trebuia să fie piatra de temelie a acelui proces, testul final al rezistenţei mentale. Dar acel test a dispărut acum.

Din ce în ce mai mult, ajungea să creadă că tradiţia de dragul tradiţiei era o prostie. Tradiţiile bune – puternice, tradiţiile Aiel – au învăţat căile îi e toh, metode de supravieţuire.

Aviendha oftă, stând în picioare. Pădurea de coloane arăta ca liniile ciudate de apă îngheţată pe care le văzuse în timpul iernii în zonele umede. Icicles, îi spusese Elayne. Acestea au crescut din pământ, îndreptând spre cer, lucruri de frumuseţe şi Putere. A fost trist să asist la căderea lor în – 1 V 7 7

Irelevanţă.

I-a trecut ceva prin minte. Înainte să plece din Caemlyn, ea şi Elayne făcuseră o descoperire remarcabilă. Aviendha manifestase un Talent în Puterea Unică: abilitatea de a identifica ter angreal. Ar putea ea să stabilească, exact, ce au făcut stâlpii de sticlă? Nu ar fi putut fi create special pentru Aiel, nu-i aşa? Cele mai multe lucruri de mare Putere

ca aceasta au venit din zile foarte vechi. Stâlpii ar fi fost creaţi în timpul Epocii Legendelor, apoi adaptaţi pentru a le arăta Aielilor adevăratul lor trecut.

Erau atât de multe că nu ştiau despre ter angreal. Oare anticul Aes Sedai le-a înţeles cu adevărat, în acelaşi mod în care Aviendha a înţeles exact cum funcţionează un arc sau o suliţă? Sau fuseseră ei înşiși nedumeriţi de lucrurile pe care le-au creat? Puterea Unică era atât de minunată, atât de misterioasă, încât chiar şi lucrul la ţesături practicate o făcea adesea pe Aviendha să se simtă ca un copil.

S

— A ridicat la cel mai apropiat stâlp de sticlă, având grijă să nu treacă în interiorul ringului. Dacă ar atinge una dintre tije, poate că Talentul ei ar lăsa-o să citească ceva despre ele. Era periculos să experimenteze cu ter angreal, dar ea trecuse deja provocarea lor şi era nevătămată.

Ezitant, ea întinse mâna şi puse degetele pe suprafaţa alunecoasa şi sticloasă. Avea aproximativ un picior gros. Ea închise ochii, încercând să citească funcţia stâlpului.

Ea a simţit aura puternică a stâlpului. Era mult mai puternic decât orice ter angreal pe care îl descurcase cu T-11 T 1 w l*”* w – T-1

Elayne. Într-adevăr, stâlpii păreau… vii, cumva. Era aproape ca şi cum ar fi putut simţi o conştientizare din partea lor.

Asta i-a dat un fior. Atingea stâlpul sau o atingea?

A încercat să citească ter angreal aşa cum făcuse înainte, dar acesta era vast. De neînţeles, precum Puterea Unică însăşi. A inspirat brusc, dezorientată de greutatea a ceea ce simţea. Parcă căzuse brusc într-o groapă adâncă şi întunecată.

Ea deschise ochii, trăgându-şi mâna, cu palma tremurând. Asta era dincolo de ea. Era o insectă, care încerca să înţeleagă dimensiunea şi masa unui munte. Ea trase aer în piept ca să se calmeze, apoi clătină din cap. Nu mai era nimic de făcut aici.

Se întoarse de la stâlpii de sticlă şi făcu un pas.

Era Malidra, de optsprezece ani, dar suficient de slăbănog pentru a părea mult mai tânără. Ea s-a târât în întuneric. Atent. Linişte. Era periculos să ajungi atât de aproape de Făcătorii de Lumină. Foamea a împins-o înainte. Mereu a făcut-o.

Noaptea era rece, peisajul sterp. Malidra auzise poveşti despre un loc dincolo de munţii îndepărtaţi, unde pământul era verde şi mâncarea creştea peste tot. Ea nu credea acele minciuni. Munţii erau doar linii pe cer, dinţi zimţaţi. Cine ar putea urca pe ceva atât de înalt?

Poate că Făcătorii de Lumină ar putea. Au venit din acea direcţie, de obicei. Tabăra lor era înaintea ei, strălucind în întuneric. Acea strălucire era prea constantă pentru a fi foc. A venit din mingile pe care le-au purtat cu ei. Se apropie, ghemuită, picioarele goale şi mâinile prăfuite. Erau cu ea câţiva bărbaţi şi femei din Popor. Feţe murdare, păr struns. Bărbaţii zdrenţuite la bărbaţi.

Un amestec de haine. Pantaloni zdrenţuiţi, haine care fi fost cândva cămăşi. Orice pentru a opri soarele în timpul zilei, pentru că soarele ar putea ucide. Şi a făcut. Malidra a fost ultima dintre cele patru surori, două morţi de soare şi de foame, una moartă de muşcătura de şarpe.

Dar Malidra a supravieţuit. Îngrijorată, ea a supravieţuit. Cel mai bun mod a fost să-i urmăreşti pe Făcătorii de Lumină. Era periculos, dar mintea ei abia dacă mai observa

pericolul. Asta s-a întâmplat când aproape orice te putea ucide.

Malidra trecu pe lângă un tufiş, uitându-se pe paznicii Făcătorului de Lumină. Două santinelele, purtând armele lor lungi, asemănătoare cu tije. Malidra găsise o dată pe un mort, dar nu reuşise să-l facă să facă nimic. Făcătorii de Lumină au avut magie, aceleaşi magie care le-au creat mâncarea şi luminile. Magie care i-au ţinut de cald în frigul amar de noapte.

Cei doi bărbaţi purtau haine ciudate. Pantaloni care se potrivesc prea bine, paltoane acoperite cu buzunare şi bucăţi de metal strălucitoare. Amândoi aveau pălării, deşi unul purta spatele, ţinut în jurul gâtului de o curea subţire de piele. Bărbaţii vorbeau. Nu aveau barbă ca Oamenii. Părul lor era mai închis la culoare.

Unul dintre ceilalţi Folk s-a apropiat prea mult şi Malidra a şuierat la ea. Femeia a respins o privire, dar s-a îndepărtat. Malidra a rămas la marginea luminii. Făcătorii de Lumină nu au vrut-o să o vadă. Sferele lor strălucitoare stranii le-au distrus vederea de noapte.

Ea a rotunjit căruţa lor masivă. Nu erau cai. Doar căruţa, suficient de mare pentru a găzdui o duzină de oameni. Se mişca magic în timpul zilei, rostogolindu-se pe roţi aproape la fel de largi pe cât era înalt Malidra. Auzise – în comunicarea tăcută şi întreruptă a Folk – că în est, Făcătorii de Lumină creau o şosea masivă. Ar trece direct prin Deşeuri. A fost făcut prin aşezarea unor bucăţi ciudate de metal. Erau prea mari pentru a le ridica, deşi Joshem îi arătase un cui mare pe care îl găsise. L-a folosit pentru a răzui carnea de pe oase.

Trecuse destul de mult timp de când ea mâncase bine – nu

de când reuşiseră să-l omoare pe acel negustor în somn în urmă cu doi ani. Îşi putea aminti încă de sărbătoarea aceea, săpat în magazinele lui, mâncând până când o durea stomacul. Un sentiment atât de ciudat. Minunat şi dureros.

Majoritatea Făcătorilor de Lumină au fost prea atenţi pentru ca ea să-i omoare în somn. Nu îndrăznea să le înfrunte când erau trezi. Ar putea să-l facă pe unul ca ea să dispară cu o privire.

X – \T vX. v – l li A I* – 1 * I

Neroasă, urmată de alţi câţiva oameni, ea ocoli căruţa şi se apropie de el din spate. Destul de sigur, aici Făcătorii de Lumină aruncaseră unele dintre resturile de la masa lor anterioară. S-a prăbuşit înainte şi a început să sape prin gunoi. Erau nişte bucăţi de carne, fâşii de grăsime. Le-a smuls cu nerăbdare – ţinându-le aproape înainte ca ceilalţi să poată vedea – şi le-a băgat în gură. Simţea că murdăria îi macina dinţii, dar carnea era hrană. Ea mai smulge grăbită – 1 7*

prin deşeuri.

O lumină strălucitoare a strălucit asupra ei. Ea încremeni, cu mâna la jumătatea drumului pană la gură. Ceilalţi doi oameni au ţipat, îndepărtându-se. Ea a încercat să facă la fel, dar s-a împiedicat. Se auzi un şuierat – una dintre armele Lightmaker – şi ceva i-a izbucnit în spate. Se simţea ca şi cum ar fi fost lovită cu o piatră mică.

S-a prăbuşit, durerea bruscă şi ascuţită. Lumina s-a stins uşor. Ea clipi, ochii aiustându-se chiar dacă îşi simţea viaţa curgându-şi în jurul mâinilor ei.

— Ţi-am spus, spuse o voce. Două umbre se mişcau în faţa luminii. A trebuit să fugă! Ea a încercat să se ridice, dar a reuşit doar să se bată slab.

— Sânge şi cărbune, Flern, spuse o a doua voce. O siluetă îngenunche lângă ea. „Săracul. Aproape un copil. Ea nu făcea niciun rău.

Flern pufni. „Niciun rău? Am văzut aceste creaturi încercând să taie gâtul unui bărbat adormit. Totul pentru gunoiul lui. Dăunători sângeroşi”.

Cealaltă umbră s-a uitat la ea şi ea a zărit o faţă sumbră. Ochi sclipind. Ca stelele. Bărbatul oftă, ridicându-se. „Data viitoare când îngropăm gunoiul”. Se retrase înapoi spre lumină.

Al doilea bărbat, Flern, stătea cu ochii pe ea. Acela era sângele ei? Peste mâinile ei, calde, ca apa care a stat prea

— LZ. „J-J

mult timp la soare?

Moartea nu a surprins-o. Într-un fel, se aşteptase la asta în majoritatea celor optsprezece ani.

— La naiba Aiel, spuse Flern în timp ce vederea i se stingea.

Piciorul lui Aviendha a lovit piatra din piaţa lui Rhuidean şi a clipit şocată. Soarele se schimbase pe cerul 11 7, X 7 w X

de deasupra. Trecuseră ore.

Ce s-a întâmplat? Viziunea fusese atât de reală, precum vizionările ei despre primele zile ale poporului ei. Dar ea nu-şi dădea sens. Mersese ea şi mai departe în istorie? Părea să fie Age of Legends. Maşinile ciudate, îmbrăcămintea şi armele. Dar atât de rău a fost Deşeul.

Îşi putea aminti clar că era Malidra. Îşi putea aminti de ani de foame, de zgomot, de ură – şi de frică – faţă de Făcătorii de Lumină. Şi-a amintit de moartea ei. Teroarea, prinsă şi sângerând. Sângele acela cald de pe mâinile ei…

Şi-a ridicat o mână la cap, bolnavă şi neliniştită. Nu prin

moarte. Toată lumea s-a trezit din vis şi, deşi ea nu l-a întâmpinat, nu i-ar fi frică de el. Nu, lucrul oribil la viziune fusese lipsa totală de onoare pe care o văzuse. Să omori oameni noaptea pentru mâncare?

Cauţi carne pe jumătate mestecată în murdărie? Purtaţi resturi? Fusese mai mult un animal decât o persoană!

Mai bine să mori. Cu siguranţă Aielul nu ar fi putut proveni din rădăcini ca acelea, cu mult timp în urmă. Aielul din Epoca Legendelor fusese slujitori paşnici, respectaţi. Cum ar fi putut să înceapă ca gropi?

Poate că acesta a fost doar un grup minuscul de Aiel. Sau poate că bărbatul se înşelase. Din această viziune unică nu se putea spune nimic. De ce i se arătase?

Făcu un pas ezitant de coloanele de sticlă şi nu s-a întâmplat nimic. Fără alte viziuni. Deranjată, a început să meargă dinspre piaţă.

Apoi a încetinit.

Ezitant, se întoarse. Coloanele stăteau în lumina slabă, liniştite şi singure, părând să bâzâie de o energie nevăzută.

Era mai mult?

Acea viziune părea atât de deconectată de celelalte pe care le văzuse. Dacă ar trece din nou în mijlocul coloanelor, ar repeta ea ceea ce i s-a dat înainte? Sau... poate schimbase ea ceva cu Talentul ei?

În secolele de la înfiinţarea lui Rhuidean, acele coloane le-au arătat lui Aiel ceea ce trebuiau să ştie despre ei înşişi. Aes Sedai pusese la cale asta, nu-i aşa? Sau pur şi simplu aşezaseră ter angrealul şi îi lăsaseră să facă ceea ce îi plăcea, ştiind că îi va oferi înţelepciune?

Aviendha ascultă foşnind frunzele copacului. Acei stâlpi erau o provocare, la fel de sigur ca un războinic inamic cu

suliţa în mână. Dacă ar trece din nou în mijlocul lor, s-ar putea să nu mai iasă niciodată; nimeni nu a vizitat acest ter angreal a doua oară. Era interzis. O călătorie prin inele, una prin coloane.

Dar venise să caute cunoştinţe. Nu ar pleca fără ea. Ea s-a întors şi – trăgând adânc aer în piept – s-a îndreptat spre stâlpi.

Apoi a făcut un pas.

Ea era Norlesh. Şi-a ţinut copilul cel mai mic aproape de sânul ei. Un vânt uscat îi trase şalul. Copilul ei, Garivan, a început să scâncească, dar ea l-a liniştit în timp ce soţul ei vorbea cu străinii.

Un sat străin stătea în depărtare apropiată, construit din colibe la poalele munţilor. Purtau haine vopsite şi pantaloni tăiaţi ciudat cu cămăşi cu nasturi. Veniseră după minereu. Cum ar putea pietrele să fie atât de valoroase încât să trăiască pe această parte a munţilor, departe de ţara lor legendară de apă şi hrană? Departe de clădirile lor unde lumina strălucea fără lumânări şi căruţele lor care se mişcau fără cai?

Şalul i-a alunecat şi l-a tras în sus. Avea nevoie de unul nou; acesta era zdrenţuit şi nu mai avea niciun fir de petice. Garivan a scâncit în braţele ei, iar singurul ei copil viu, Merse, s-a ţinut de fuste. Merse nu vorbise de luni de zile, acum. Nu de când fratele ei mai mare murise din cauza expunerii.

„Te rog”, le-a spus soţul ei, Metalan, străinilor. Erau trei, doi bărbaţi şi o femeie, toţi în pantaloni. Oameni aspri, nu ca ceilalţi străini, cu trăsăturile lor delicate şi mătăsurile şi ine. Cei Iluminaţi, acei alţii se numeau uneori. Aceste trei erau mai obişnuite.

În 7 w A *JF* 1 ÎI T – I – 1 – II

— Te rog, repetă Metalan. „Familia mea”.

Era un om bun. Sau fusese cândva, când fusese puternic şi în formă. Acum părea o carapace a acelui bărbat, cu obrajii înfundaţi. Ochii săi albaştri odată vibranti se uitau absent în cea mai mare parte a timpului. Bântuit. Acea privire a venit după ce a văzut trei dintre copiii săi murind în optsprezece luni. Deşi Metalan era cu un cap mai înalt decât oricare dintre cei străini, părea să se înghesuie în faţa lor.

Primul străin – un bărbat cu o barbă stufoasă şi ochi largi şi sinceri – clătină din cap. I-a întors lui Metalan sacul plin cu pietre. „Împărăteasa corbului, să tragă mereu respiraţia, o interzice. Fără tranzacţii cu Aiel. Am putea fi dezbrăcaţi de statutul nostru pentru că am vorbit cu tine.

— Nu avem mâncare, spuse Metalan. „Copiii mei mor de foame. Aceste pietre conţin minereu. Ştiu că este tipul pe care îl cauţi. Am petrecut săptămâni întregi strângându-l. Dă-ne un pic de mâncare. Ceva. Vă rog”.

— Îmi pare rău, prietene, spuse străinul principal. „Nu merită probleme cu Ravens. Mergi pe drumul tău. Nu vrem un incident”. Mai mulţi străini s-au apropiat din spate, unul purtând un topor, alţi doi cu doage de şuierat.

Soţul ei s-a prăbuşit. Zile de călătorie, săptămâni de căutare a pietrelor. Pentru nimic. Se întoarse şi se întoarse spre ea. În depărtare, soarele apunea. Odată ce a ajuns la ea, ea şi Merse i s-au alăturat, plecând din tabăra străinilor.

Merse a început să adulmece, dar niciunul dintre ei nu avea vomta sau puterea să o poarte. La aproximativ o oră distanţă de tabăra străinilor, soţul ei a găsit o adâncime într-un raft de stâncă. S-au instalat, fără să facă foc. Nu era nimic de ars.

Norlesh a vrut să plângă. Dar... a simţi ceva părea dificil. „Mi-e atât de foame”, şopti ea.

„Voi prinde ceva dimineaţă”, a spus soţul ei, uitându-se la stele.

„Nu am prins nimic de zile”, a spus ea.

El nu a răspuns.

„Ce vom face?” ea a şoptit. „Nu am reuşit să păstrăm o casă pentru oamenii noştri de pe vremea bunicii mele Tava. Dacă ne adunăm, ei ne atacă. Dacă rătăcim în Deşeuri, murim. Nu vor face comerţ cu noi. Nu ne vor lăsa să trecem munţii. Ce vom face?”

Răspunsul lui a fost să se întindă, întorcându-se de la ea.

Lacrimile ei au venit atunci, liniştite, slabe. I-au rostogolit obrajii în timp ce ea îşi desfăcea cămaşa pentru a-l alătura pe Garivan, deşi nu avea nicio suge pentru el.

Nu s-a mişcat. Nu s-a prins. Ea i-a ridicat forma mică şi şi-a dat seama că nu mai respira. Undeva de-a lungul mersului către gol, el murise fără ca ea să-şi dea seama.

Partea cea mai înspăimântătoare a fost cât de greu îi era să invoce vreo întristare la moarte.

Piciorul lui Aviendha a lovit pietrele. În jurul ei, pădurea de coloane de sticlă strălucea de culoare prismatică. Era ca şi cum ai sta în mijlocul unui foc de artificii al unui Iluminator. Soarele era sus pe cer, acoperirea norilor dispăruse remarcabil.

Voia să părăsească piaţa pentru totdeauna. Fusese pregătită să ştie că Aielul urmaşe odată Calea Frunzei. Acea cunoaştere nu era foarte deranjantă. În curând aveau să-şi împlinească toh-ul.

Dar asta? Aceşti nenorociţi împrăştiaţi şi zdrobiţi? Oameni care nu s-au apărat, care au cerşit, care nu au ştiut să

supravieţuiască în afara pământului? Să ştie că aceştia erau strămoşii ei era o ruşine pe care aproape că nu putea suporta. Era bine că Rand al’ Thor nu le dezvăluise Aielilor acest trecut.

Ar putea ea să fugă? Fugi din piaţă şi nu mai vezi? Dacă şi mai rău, ruşinea ar fi copleşit-o. Din păcate, ea ştia că există o singură cale de ieşire, acum că începuse.

Strângând din dinţi, a făcut un pas înainte.

Era Tava, în vârstă de paisprezece ani şi tipa noaptea în timp ce fugea din casa ei în flăcări. Întreaga vale – într-adevăr un canion, cu laturi abrupte – era în flăcări. Fiecare clădire din cala în vârstă fusese incendiată. Creaturi de coşmar, cu gâtul sinuos şi aripi largi, băteau în noaptea deasupra, purtând călăreţi cu arcuri, suliţe şi arme noi ciudate care scoteau un şuierat când trăgeau.

A

l T1 – j/k71 – r* ik” / 1

plâns Tava, căutându-şi familia, dar cala era o masă de haos şi confuzie. Câţiva războinici Aiel au rezistat, dar oricine a ridicat o suliţă a căzut câteva clipe mai târziu, ucis de săgeţi sau de una dintre împuşcăturile invizibile ale

— 1 7 – L 7

noilor arme.

Un bărbat Aiel a căzut în faţa ei, cadavrul rostogolinduse pe pământ. Tadvishm fusese numele lui, un Câine de Piatră. A fost una dintre puţinele societăţi care şi-au păstrat încă o identitate. Majoritatea războinicilor nu mai ţineau de o societate; au făcut fraţi şi surori dintre cei cu care au tăbărât. Prea des, acele tabere erau oricum împrăştiate.

Această stăpânire trebuia să fie diferită, secretă, adânc în Deşeuri. Cum i-au găsit duşmanii lor?

T T7 *11 k „/* 1 * 7 * 1 1 – 1 *

Un copil de numai doi ani plângea. Ea s-a repezit spre el, smulgându-l de unde zăcea lângă flăcări. Casele lor au ars. Lemnul fusese curăţat cu greu din munţii de pe – 1 j. TA ’1 U 1

marginea de est a Deşeurilor.

Ea a ţinut copilul aproape şi a alergat spre adânciturile mai adânci ale canionului. Unde era tatăl ei? Cu un zgomot brusc, una dintre creaturile de coşmar a aterizat în faţa ei, explozia de vânt făcându-i fusta să treacă. Un războinic înfricoşător stătea pe spatele creaturii, cu casca ca cea a unei insecte, mandibule ascuţite şi zimţate. Îşi coborî toiagul şuierător spre ea. Ea strigă îngrozită, înghesuindu-se în jurul copilului care plângea şi închizând ochii.

unetul şuierat nu a venit niciodată. La un mormăit şi un ţipăt brusc al fiarei serpentine, ea ridică privirea şi văzu’s iluetă care se lupta cu străinul. Lumina focului arăta chipul tatălui ei, bărbierit aşa cum o dictau vechile tradiţii. Fiara de sub cei doi bărbaţi se trânti, aruncându-i pe amândoi la pământ.

Câteva clipe mai târziu, tatăl ei se ridică, ţinând în mâini sabia invadatorului, lungimea ei pătată întuneric. Invadatorul nu s-a mişcat, iar în spatele lor fiara a sărit în aer, urlând. Tava ridică privirea şi văzu că urmărea restul haitei. Invadatorii se retrăgeau, lăsând un popor distrus cu case în flăcări.

S-a uitat din nou în jos. Scena a îngrozit-o; atâtea cadavre, zeci, zăceau sângerând pe pământ. Invadatorul pe care la ucis tatăl ei părea a fi singurul inamic căzut.

„Adună nisip!” tatăl ei – Rowahn – urlă. „Stingeţi flăcările!”

Înalt – chiar şi pentru un Aiel – cu părul roşu izbitor, purta

hainele vechi de maro şi cafeniu, cizme legate sus până la genunchi. Îmbrăcămintea aceea îl marca pe unul ca Aiel, aşa că mulţi o abandonaseră. A fi cunoscut ca Aiel însemna moartea.

Tatăl ei îşi moştenise hainele de la bunicul său, /V w 7 L 7 T T – 1” – A – I I I – 1

Împreună cu o taxă. Urmaţi vechile căi. Aminteşte-ţi de îi e toh. Luptă şi menţine onoarea. Deşi era în cală de doar câteva zile, ceilalţi l-au ascultat când a strigat să stingă focurile. Tava a întors copilul unei mame recunoscătoare şi apoi a ajutat la strângerea nisipului şi a murdăriei.

Câteva ore mai târziu, un popor obosit şi însângerat s-a adunat în centrul canionului, privind cu ochi plictisiţi ceea ce munciseră luni de zile să construiască. Fusese distrus într-o singură noapte. Tatăl ei încă purta sabia. L-a folosit pentru a dirija oamenii. Unii dintre cei vechi spuneau că o sabie este ghinion, dar de ce ar spune asta? Era doar o armă.

— Trebuie să reconstruim, spuse tatăl ei, cercetând epava.

„Reconstrui?” spuse un om pătat de funingine. „Granarul a fost primul care a ars! Nu există mâncare!”

„Vom supravieţui”, a spus tatăl ei. „Ne putem adânci mai mult în Deseuri”.

„Nu mai există unde să mergi!” spuse un alt bărbat. „Imperiul Corbului a trimis vorbă celor îndepărtaţi şi ne v înează la graniţa de est!”

„Ne găsesc ori de câte ori ne adunăm!” a strigat altul.

„Este o pedeapsă!” spuse tatăl ei. „Dar trebuie să înduram!”

Oamenii se uitau la el. Apoi, în perechi sau în grupuri mici, au început să se îndepărteze.

— Stai, spuse tatăl ei, ridicând mâna. „Trebuie să rămânem împreună, să luptăm în continuare! Clanul…”

„Nu suntem un clan”, a spus un bărbat cenuşiu. „Pot supravieţui mai bine pe cont propriu. Gata cu lupta. Ne bat atunci când ne luptăm”.

Tatăl ei coborî sabia, vârful ei lovind pământul. Tava s-a mutat lângă el, îngrijorată, în timp ce îi privea pe ceilalţi mergând spre noapte. Aerul era încă plin de fum. Aieli care plecau erau umbre, topindu-se în întuneric, ca vârtejurile de praf suflate de vânt. Nu s-au oprit să-şi îngroape mortn.

Tatăl ei şi-a plecat capul şi a aruncat sabia pe pământul acoperit cu cenuşa.

Erau lacrimi în ochii lui Aviendha. Nu era nicio ruşine să plângi din cauza acestei tragedii. Se temea de adevăr şi nu mai putea nega.

Aceştia fuseseră rădăcini Seanchan, călare pe raken. Imperiul Corbului, Făcătorii de Lumină din prima ei viziune, erau Seanchan – şi nu existaseră până la mijlocul Epocii actuale, când armatele lui Artur Hawkwing traversaseră oceanele…

Ea nu vedea trecutul profund al poporului ei. Ea le vedea viitorul.

Prima ei oară prin stâlpi, fiecare pas o dusese înapoi, mişcând-o în timp către Age of Legends. Se părea că de data aceasta, viziunile începuseră într-un punct îndepărtat în viitor şi lucrau înapoi spre ziua ei, fiecare viziune sărind înapoi cu o generaţie sau două. Lacrimile curgându-i pe fată, ea a făcut următorul pas.

Curtea Soarelui

Ea era Ladalin, înţeleptul din Taardad Aiel. Cât şi-ar fi dorit să fi putut învăţa să canalizeze. A fost un gând ruşinos, să-

şi dorească un talent pe care nu-l avea, dar ea nu-l putea nega.

Stătea în cort, simţindu-se regretată. Dacă ar fi fost capabilă să lucreze cu Puterea Unică, poate că ar fi putut face mai mult pentru a-i ajuta pe răniţi. Ar fi putut să rămână tânără pentru a-şi conduce clanul şi poate că oasele nu i-ar fi ţinut aşa ceva. Bătrâneţea era o frustrare când erau atât de multe de făcut.

Pereţii cortului foşneau în timp ce şefii clanului rămaşi se aşezară. În cameră era doar un alt înţelept, Mora din Goshien Aiel. Nici ea nu putea canaliza. Seanchan au fost deosebit de hotărâţi când a fost vorba de a ucide sau de a captura pe toţi Aiel – bărbaţi sau femei – care au arătat vreun talent cu Puterea Unică.

Era un grup rău adunat în cort. Un tânăr soldat cu un singur braţ a intrat cu un braţ cald şi l-a pus în mijlocul lor, apoi s-a retras. Mama lui Ladalin vorbise despre vremurile în care mea mai existase gai sham pentru a face o astfel de muncă. Oare existase cu adevărat Aiel, bărbat sau Fecioara, care nu fusese nevoie pentru războiul împotriva Seanchanului?

Ladalin întinse mâna ca să-şi încălzească mâinile la brazier, cu degetele înnodate de vârstă. Ea ţinuse o suliţă când era tânără; majoritatea femeilor au făcut-o, înainte de a se căsători. Cum ar putea o femeie să rămână în urmă când Seanchan folosea soldaţu de sex feminin şi damanele lor cu atâta eficienţă?

Auzise poveşti despre zilele mamei sale şi ale mamei ei, dar păreau incredibile. Războiul era tot ceea ce cunoscuse vreodată Ladalin. Primele ei amintiri de fetiţă au fost despre loviturile Almoth. Tinereţea ei fusese petrecută antrenându-

se. Ea luptase în bătăliile concentrate în jurul pământului care fusese cunoscut sub numele de Te-ar.

Ladalin se căsătorise şi crescuse copii, dar concentrase fiecare suflare asupra conflictului. Aiel sau Seanchan. Amândoi ştiau că, în cele din urmă, va rămâne doar unul dintre cei doi.

Arăta din ce în ce mai mult ca şi cum ar fi Aieli cei forţaţi să iasă. Asta era o altă diferenţă între ziua ei şi ziua mamei ei. Mama ei nu vorbise despre eşec; Viaţa lui Ladalin a fost plină de etape de retragere şi retragere.

Ceilalţi păreau absorbiţi de gândurile lor. Trei şefi de clan şi doi înţelepţi. Erau tot ce a mai rămas din Consiliul celor Douăzeci şi doi. Vânturile din Highland se scurgeau prin clapele cortului, îngheţându-i spatele. Tamaav a fost ultimul care a sosit. Părea la fel de bătrân pe cât se simţea ea, cu faţa cicatrice şi ochiul stâng pierdut în luptă. S-a aşezat pe stâncă. Aielul nu mai purta covoare sau perne. Numai cele esenţiale puteau fi transportate.

I i All 7 *alt* ’1 i – „Turnul Alb a căzut”, a spus el. „Cercetaşu mei m-au informat nu acum o oră. Am încredere în informaţiile lor”. Fusese întotdeauna un bărbat contondent şi un bun prieten cu soţul ei, care căzuse anul trecut.

„Atunci odată cu ea vine şi ultima noastră speranţă”, a spus Takai, cel mai tânăr dintre şefii de clan. A fost al treilea şef al Miagomei în tot atâtea ani.

— Nu vorbi aşa, spuse Ladalin. „Întotdeauna exista speranţa”.

„Ne-au împins până la aceşti munţi blestemaţi”, a spus Takai. „Shiande şi Daryne nu mai există. Rămân doar cinci clanuri, iar unul dintre acestea este rupt şi împrăştiat. Suntem bătuţi, Ladalin”.

Tamaav oftă. Ar fi pus o coroană de mireasă la picioarele lui, dacă anii ar fi fost mai devreme şi vremurile diferite. Clanul ei avea nevoie de un şef. Fiul ei încă se gândea că va deveni acela, dar odată cu capturarea recentă a lui Seanchan a lui Rhuidean, clanurile nu erau sigure cum să aleagă noi lideri.

„Trebuie să ne retragem în Ţara Triple”, a spus Mora cu vocea ei blandă, de matronă. „Şi căutaţi pocăinţă pentru păcatele noastre”.

„Ce păcate?” se răsti Takai.

„Zaurul a vrut pace”, a răspuns ea.

„Dragonul ne-a părăsit!” spuse Takai. „Refuz să urmăresc memoria unui bărbat pe care abia l-au cunoscut străbunii mei. Nu am făcut niciun jurământ să urmăm pactul lui nebun. Noi”.

— Pace, Takai, spuse Joshem. Ultimul dintre cei trei şefi de clan a fost un bărbat mic, cu faţa de şoim, cu nişte sânge andoran în el de la stră-tatăl său. „Numai Ţara Triple are vreo speranţă pentru noi, acum. Războiul împotriva Corbilor a fost pierdut”.

Cortul a căzut nemişcat.

„Au spus că ne vor vana”, a spus Takai. „Când au cerut capitularea, ne-au avertizat să nu ne retragem. Tu ştii asta. Au spus că vor distruge orice loc unde s-au adunat trei Aiel”.

„Nu ne vom preda”, a spus Ladalin cu fermitate. Mai X? 1 I – I X X w ferm decât simţea ea să fie sinceră.

„Predarea ne-ar face gai shain”, a spus Tamaav. Au folosit cuvântul pentru a însemna unul fără onoare, deşi nu /Vi X? 1 – 1 – T 1 1 – T 1 1 – ji 1

aşa îl folosise mama lui Ladalin. „Ladalin. Care este sfatul

tău?”

Ceilalţi patru s-au uitat la ea. Ea era din descendenta t-x 1 7 * 1 – de – /K 1 1 1 J – 1 * 7 * *

Dragonului, una dintre ultimii în viaţă. Celelalte trei linii fuseseră distruse.

„Dacă devenim sclavi ai seanchanilor, aielii ca popor nu vor mai fi”, a spus ea. „Nu putem câştiga, aşa că trebuie să ne retragem. Ne vom întoarce în Ţara Triple şi ne vom consolida puterea. Poate copiii noştri pot lupta acolo unde

— X A 7 A A

noi nu putem”.

Tăcere din nou. Toţi ştiau că cuvintele ei sunt în cel mai bun caz optimiste. După zeci de ani de război, Aiel-ii erau o mică parte din numărul lor când fuseseră.

Canalizatorii Seanchan au fost brutali în eficacitatea lor. Deşi Wise Ones şi Dragon Blooded au folosit Puterea Unica în lupta, nu a fost suficient. Aceia blestemati! Fiecare canal pe care Aiel l-a pierdut pentru a-l captura a fost în cele din urmă întors împotriva lor.

Adevăratul punct de cotitură în război fusese intrarea celorlalte naţiuni. După aceea, Seanchan au reuşit să pună mâna pe popoarele zonelor umede şi să elimine mai mulţi canalizatori din rândurile lor. Corbii erau de neoprit; acum că Tar Valon căzuse, fiecare tărâm din zonele umede era supus seanchanilor. Numai Turnul Negru încă mai lupta, deşi Asha man a făcut-o în secret, deoarece fortăreaţa lor w 7 – /K w f căzuse cu ani în urmă.

Aiel nu putea lupta în secret. Nu a fost nicio onoare pentru asta. Desigur, ce mai conta onoarea acum? După decese de sute de mii? După arderea lui Cairhien şi curăţarea lui Illian? Trecuseră douăzeci de ani de când Seanchan câştigaseră

maşinile de război andorene. Aielul se prăbuşise spre înfrângere de zeci de ani; era o dovadă a naturii lor tenace că duraseră atât de mult.

„Asta este vina lui”, a spus Takai, încă arătând îmbufnat. „Car a carnul ar fi putut să ne conducă spre glorie, dar ne-a abandonat”.

„Vina lui?” spuse Ladalin, înţelegând – poate pentru prima dată – de ce acea afirmaţie era greşită. „Nu. Aiel îşi asumă responsabilitatea pentru ei înşişi. Aceasta este vina noastră, şi nu a îndepărtatului meu străbătă. Am uitat cine suntem. Suntem fără onoare”.

„Onoarea ne-a fost luată de la noi”, a spus Takai, oftând în timp ce se ridica. „Oamenii Dragonului într-adevăr. La ce foloseşte să fii poporul lui? Am fost închipuiţi să fim o suliţă, spun legendele, forjată în Ţara Triple. Ne-a folosit, apoi ne-a aruncat. Ce trebuie să facă o suliţă aruncată, decât să mergi la război?”

Ce într-adevăr, se gândi Ladalin. Dragonul ceruse pace, gândindu-se că aceasta va aduce fericire pentru Aiel. Dar cum puteau ei să fie fericiţi, când Seanchanul blestemat de Lumină se aflau pe pământ? Ura ei faţă de invadatori era profundă.

Poate că acea ura îi distrusese pe Aiel. Ea a ascultat urlatul vântului în timp ce Takai ieşea din cort. În ziua de mâine, Aielul avea să se întoarcă în Ţara Triple. Dacă nu acceptau ei înşişi pacea, se părea că ar trebui să li se impună.

Aviendha a mai făcut un pas înainte. Aproape ajunsese chiar în centrul coloanelor şi cioburi de lumină scânteiau în jurul ei.

Lacrimile ei curgeau liber acum. Se simţea ca un copil. A

fi Ladalin fusese mai rău decât ceilalţi, căci în ea, Aviendha văzuse indicii de adevărate căi ale lui Aiel, dar corupte, ca şi cum ar fi vrut să bată joc. Femeia se gândise la război şi îl asociase cu onoare, dar nu înţelesese ce este cinstea. Nu gai sham? Retragere? Nu se menţionase despre toh. Aceasta a fost o bătălie lipsită complet de sens sau de raţiune.

De ce lupta? Pentru Ladalin, fusese vorba despre ura faţă de Seanchan. A fost război pentru că a existat întotdeauna război.

Cum? Cum s-a întâmplat asta cu Aiel?

Aviendha a făcut un pas înainte.

Era Oncala, Fecioara suliţei. În cele din urmă, avea să renunţe la suliţă şi să se căsătorească, aşa cum a făcut mama ei şi mama mamei sale înaintea ei. Dar acum era momentul să lupţi.

Ea a păşit pe străzile din Caemlyn, sora ei apropiată purtând steagul Dragonului pentru a-şi anunţa descendenţa. Alături de Oncala era bărbatul pentru care probabil avea să renunţe la suliţe. Hehyal, Dawn Runner, omorâse mai mult Seanchan decât oricare dintre membrii societăţii sale, câştigând mult îi. I se acordase permisiunea de a călători la Rhuidean anul trecut pentru a deveni şef de clan.

Rhuidean. Oraşul a fost asediat de Seanchan. Oncala rânji. Seanchan nu avea nicio onoare. Li se spusese că Rhuidean este un loc pentru pace. Aielul nu a atacat palatul din Ebou Dar. Seanchanul nu ar trebui să-l atace pe Rhuidean.

Erau şopârle. A fost o sursă de frustrare constantă faptul că, după zeci de ani de război, liniile de luptă au rămas aproape aceleaşi ca şi după ce străbunicul ei a plecat la

Shayol Ghul.

Ea şi Hehyal erau însoţiţi de două mii de suliţe ca gardă de onoare. Regina Talana ştia să se aştepte la ei, aşa că porţile albe ale palatului andoran erau deschise. Hehyal făcu semn pentru cincizeci de suliţe, preselectate, să meargă cu ele prin sălile frumoase. Lushness a abundat aici, în palat. Fiecare tapiserie, fiecare vază, fiecare cadru auriu i se păreau o insultă pentru Oncala. Patruzeci de ani de război, iar Andor nu fusese atins. Zăcea în siguranţă, bucurându-se de protecţia oferită de apărarea Aiel.

bine, Andor ar vedea. Aiel deveniseră mai puternici prin lupta lor. Cândva, priceperea lor fusese legendară. Acum era mai mare! Când Aiel-ul i-ar fi distrus pe Seanchan, lumea avea să vadă ce învăţase Aiel-ul. Conducătorii zonelor umede şi-ar fi dorit să fi fost mai generoşi.

Uşile sălii tronului erau deschise; Oncala şi Hehyal au intrat, lăsându-şi escorta. Steagul Dragonului a zburat şi aici, o amintire că linia regală Andoran a purtat şi descendenţa Car a cam. Un motiv în plus pentru Oncala să-i urască. Nobilimea andorană s-a considerat egali.

Regina Talana era o femeie de vârstă mijlocie, cu părul roşu intens şi strălucitor. Nu foarte frumos, dar foarte regal. Vorbea în linişte cu unul dintre consilierii ei şi îi făcu semn lui Aiel să aştepte. O insultă, deliberată. Oncala fugea.

În cele din urmă, au fost chemaţi să se apropie de Tronul Leului. Fratele Talanei, protectorul ei, stătea în spatele ei în haine de curte – o vestă şi o haină – mâna pe sabia lui. Oncala ar fi putut să-l omoare în timp ce abia transpira.

— Ah, spuse regina Talana. „Taardad Aiel din nou. Mai porţi suliţa, Oncala?

Oncala şi-a încrucişat braţele, dar nu spuse nimic. Ea ştia

că nu era bună cu oamenii. Când vorbea, insultele erau prea frecvente. Mai bine să-l laşi pe şeful clanului să preia conducerea.

— Presupun că eşti aici să cerşi din nou ajutor, spuse Talana.

Hehyal se înroşi, iar Oncala şi-a dorit – pentru o clipă – să nu-şi fi lăsat suliţa afară.

— Avem ceva pentru tine, spuse Hehyal, scoţând o pungă de piele şi întinzând-o unuia dintre Gărzile Reginei. Bărbatul a deschis-o, inspectând hârtiile dinăuntru. O altă insultă. Trebuie trataţi ca nişte asasini? Oncalei nu i-a plăcut Regina, adevărat, dar familia ei şi a Talanei au jurat credinţă din cauza mamelor lor mari, care fuseseră primele surori.

Soldatul i-a înmânat Reginei hârtiile. Talana le cercetă cu atenţie, cu faţa deveni ingrnorată şi gânditoare.

— I – i 1 1 x? 1 * * x i îi i

Talana, la fel ca majoritatea conducătorilor de sub Pacea Dragonului, era ingryorat de Seanchan. Tehnicile şi priceperea Imperiului Raven de a modela Puterea Unică erau în creştere. Deocamdată, Aieli i-au ţinut într-un impas. Ce s-ar întâmpla dacă Seanchan ar câştiga? S-ar ţine ei de jurământul lor?

J ZX J 1 1 J 1 (-*y* IO

Cât de mult se putea avea încredere în Seanchan? Agenţii lui Hehyal petrecuseră mult timp în ultimul deceniu plantând chiar această întrebare printre marile curţi ale lumii. Era un om înţelept. Chiar înainte să devină şef, îşi dăduse seama că acest război nu putea fi câştigat doar de Aiel. Aveau nevoie de aceste zone umede moi.

Şi acesta era motivul final pentru care Oncala îi ura. „De unde ai luat astea?” întrebă Talana.

— De la palatul Seanchan, spuse Hehyal. „Nu ar fi trebuit să lovească la Rhuidean. Prin onoare, asta ne-a permis să facem reciprocitate – deşi atacul nostru a fost făcut în linişte pentru a le recupera. Bănuisem de multă vreme unde se află, şi doar onoarea mea de a nu încălca palatul sacru din Seanchan m-a ţinut înapoi”.

Faţa Talanei deveni tare. „Eşti sigur că acestea sunt autentice?”

„Mă întrebi?” întrebă Hehyal.

Regina Talana clătină din cap, părând tulburată. Ea ştia că Aielul nu minţea.

„Am avut răbdare cu tine”, a spus Hehyal. „Am venit la tine şi am explicat ce se va întâmpla dacă nu putem reţine

7 X X X *f*

Seanchanul”.

„Pacea Dragonului…”

„Ce pasă au ei de Dragon?” întrebă Hehyal. „Sunt invadatori care l-au forţat să se închine în faţa împărătesei lor. Ea este considerată mai presus de el. Nu vor ţine promisiunile pe care le-au făcut unui inferior”.

Regina Talana se uită din nou în jos. Documentele erau planurile Seanchan de a ataca Andor, împreună cu un complot detaliat pentru asasinarea reginei. Dedesubt se aflau planuri similare pentru a trata conducătorii Te-ar The Two Rivers şi Illian.

„Trebuie să am timp să mă consulte cu consilierii mei”, a spus Talana.

O avem, se gândi Oncala zâmbind. Oncala ştia deja fi răspunsul Reginei. Trucul fusese să o facă să ia în considerare acţiune.

Hehyal dădu din cap, iar cei doi se retraseră. Oncala a fost

nevoită să nu ţipe victorie. Dacă Andor ar intra în război, ar urma şi celelalte naţiuni, în special cele din Pactul Grifonului şi cele din Curtea Soarelui. Se uitau la Regina Andoran la fel cum priveau celelalte clanuri Aiel la Oncala. Sângele lui Rand al' Thor avea multă greutate.

„Este corect?" întrebă Hehyal în timp ce mergeau, cu suliţele inconiurându-i pentru a ţine departe urechile indiscrete.

Începu Oncala. „A fost planul tău".

El a dat din cap, încruntat.

Nimic din ceea ce îi spusese Reginei nu fusese neadevărat. Onoarea lor a fost nepătata. Cu toate acestea, Hehyal omise una dintre foile pe care le descoperiseră. Acela îi explicase ca celelalte foi erau planuri de urgenţă.

Descrierile forţelor militare ale lui Andor, sugestii despre cum să folosiţi porţile şi dragonii pentru a ataca Caemlyn, chiar complotul de asasinare a reginei Talana – acestea fuseseră întocmite doar în cazul în care Andor intra în război. Au fost menite ca un studiu preventiv asupra unui potenţial inamic, nu un plan real de atac.

A fost practic acelaşi lucru. Seanchan erau serpi. În cele din urmă aveau să-l prindă pe Andor, iar până atunci Aiel-ul ar putea fi în imposibilitatea de a ajuta. Dacă acest război ar merge prost, oamenii ei ar merge în Ţara Triple şi ar lasa să fie cuceriţi pe cei proşti de mlaştini. Seanchan ar găsi imposibil să lupte cu Aiel în patria lor.

Mult mai bine ca Regina Talana sa intre în război acum. Pentru binele ei, era mai bine să nu fi văzut niciodată acea alta foaie.

„S-a făcut", a spus Hehyal. „Nu mai este loc de întrebări acum".

Oncala dădu din cap. Seanchan ar cădea, iar Aiel-ul şi ar lua locul de drept. Sângele Dragonului Renăscut era în venele ei. Ea merită să conducă.

Nu Imperiul Corbului va fi cel care a crescut la sfârşitul tuturor acestor lucruri, ci Imperiul Dragonului.

— Nu vreau să continui, spuse Aviendha pădurii goale de sticlă.

Briza căzuse încă. Comentariul ei a fost primit cu tăcere. Lacrimile ei marcaseră praful de lângă picioare, ca nişte picături de ploaie căzute.

„Acea… creatura nu avea onoare”, a spus ea. „Ea ne-a distrus”.

Cel mai rău era ca femeia – Oncala – se gândise la mama mamei ei. Bunica ei. În capul lui Ocala, existase o faţă ataşata acestui titlu. Aviendha o recunoscuse.

Ca a ei.

Îngrozindu-se, închizând ochii, ea păşi înainte în chiar centrul coloanelor radiante.

Era Padra, fiica Dragonului Renăscut, mândră Fecioara Suliţei. Ea şi-a smuls arma din gâtul unui Seanchan pe moarte, apoi i-a privit pe ceilalţi fugind prin poarta lor.

Blestema uşoară pe cel care a învăţat Călătoriile Seanchan, se gândi Padra. Chiar dacă ţesăturile lor nu sunt foarte elegante.

Era convinsă că nicio persoană vie nu înţelege Puterea Unică aşa cum o făceau ea şi fraţii ei. Putea să ţese încă de când era mică, iar fraţii şi sora ei erau la fel. Pentru ei, a fost firesc, iar toţi ceilalţi care au canalizat li s-au părut incomode prin comparaţie.

A

X zi w T*A 1 – f T – avut grilă să nu vorbească aşa. Lui Aes

Sedai şi Wise Ones nu le plăcea să li se amintească de neajunsurile lor. A fost totuşi adevărat.

P

adra s-a alăturat surorilor ei-suliţă. Unul dintre ei l-au lăsat mort pe iarbă, iar Padra a plâns-o. Tarra, din Taardad Aiel. Ea va fi amintită. Dar onoarea era a lor, pentru că uciseră opt soldaţi Seanchan.

Ea a ţesut o poartă – pentru ea, s-a întâmplat cât de repede putea să creadă. Ea deţinea Puterea Unică pentru totdeauna, chiar şi în timp ce dormea. Ea nu ştiuse niciodată cum era să nu aibă acea Putere mângâietoare şi răspândită în fundul minţii ei. Alţii au spus că se temeau să fie consumaţi de ea, dar cum a fost posibil? Saidar era o bucată din ea, ca braţul sau piciorul. Cum ar putea cineva să fie consumat de propria carne, oase şi sânge?

Poarta ducea la tabăra Aiel din ţinutul numit Arad Doman. Tabăra nu era un oraş; Aiel nu avea oraşe. Dar era o tabără foarte mare şi nu se mutase de aproape un deceniu. Padra traversă iarbă cu paşi mari, iar Aiel în ea dinsor şi-a arătat respectul. Padra şi fraţii ei, ca copii ai Dragonului, deveniseră… ceva pentru Aiel.

Nu lorzi – conceptul acela i-a îmbolnăvit-o. Dar ea era mai mult decât un algai d siswai obişnuit. Şefii clanurilor au căutat sfaturi la ea şi la fraţii ei, iar înţelepţii s-au interesat în mod deosebit de ei. I-au permis să canalizeze, deşi ea nu era una dintre ei. Ea nu a putut de curând să se oprească din canalizare, atunci când a putut să nu mai respire.

Şi-a dat drumul pe surorile ei-suliţă, apoi şi-a îndreptat direct spre cortul lui Ronam. Şeful clanului – fiul lui Rhuarc trebui să audă raportul ei. Ea a intrat şi a fost surprinsă să vadă că Ronam nu era singur. Un grup de bărbaţi stătea pe

covor, şefii de clan fiecare. Fraţii ei stăteau şi ei acolo.

— Ah, Padra, spuse Ronam. „Te-ai întors”.

— Pot să mă întorc altă dată, Ronam, spuse ea.

„Nu, ai fost căutat pentru această întâlnire. Stai şi împărtăşeşte-mi umbra”.

Padra şi-a plecat capul la onoarea pe care i-a arătat-o. Ea stătea între Alarch şi Janduin, fraţii ei. Deşi cei patru fraţi erau cvadrupleţi, păreau foarte diferiţi. Alarch a luat mai multe după partea lor de zone umede şi avea părul negru. Janduin era blond şi înalt. Alături de el Marmna, sora lor, mică, cu o faţă rotundă.

— Ar trebui să raportez, îi spuse Padra lui Ronam, că patrula Seanchan a fost acolo unde credeam noi. I-am angajat”.

S-au auzit mormăituri incomode despre asta.

„Nu este împotriva Păcii Dragonului ca ei să intre în Arad Doman”, a spus Tăvălad, şeful clanului Goshien Aiel.

„Nici nu este greşit să-i omorâm pentru că ne-am apropiat prea mult, şef de clan”, a răspuns Padra. „Aielii nu sunt legaţi de Pacea Dragonului. Dacă seanchanii doresc să rişte să ne inspecteze tabăra, atunci trebuie să ştie că este un risc.

Câţiva dintre ceilalţi – mai mult decât s-ar fi aşteptat ea – dădu din cap la acel comentariu. Ea îi aruncă o privire lui Janduin, iar el ridică o sprânceană. Ea ridică pe ascuns două degete. Două Seanchan, morţi de suliţa ei. Ar fi vrut să-i ia prizonieri, dar Seanchanul nu merita să devină gai sham. Au făcut şi prizonieri groaznici. Mai bine să-i scutiţi de ruşine şi să-i lăsaţi să moară.

„Ar trebui să vorbim ceea ce am venit să spunem”, a spus Alalved, şeful Tomanelle Aiel. Padra a făcut o numărătoare

rapidă. Toţi unsprezece şefi au fost contabilizaţi, inclusiv cei care au jurat de sânge unul împotriva celuilalt. O astfel de întâlnire nu se mai văzuse de ani de zile, nu de când tatăl ei se pregătea pentru Ultima Bătălie.

„Şi ce am venit să spunem?" întrebă unul dintre ceilalţi.

Alalved clătină din cap. „Suliţele devin neliniştite. Aielele nu sunt menite să îngrăşeze pe pământuri luxuriante, îngrijind culturile. Suntem războinici.

— Dragonul a cerut pace, spuse Tăvălad.

— Dragonul le-a cerut altora pace, a răspuns Alalved. „I-a exclus pe Aiel".

„Este adevărat", a spus Darvin, şeful Reynului.

„Ne întoarcem să ne atacăm unul pe celălalt după toţi aceşti ani în care ne-am ţinut vrăjile de sânge în întrerupere?" întrebă Ronam încet. Era un excelent şef de clan, la fel ca şi Rhuarc. Înţelept, dar nu se teme de luptă.

„Care ar fi rostul?" întrebă Shedren, şeful lui Daryne Aiel. Alţii au dat din cap. Dar asta ridica o problemă mai mare, una despre care mama ei vorbise adesea. Ce avea să fie Aiel, acum că datoria lor faţă de trecut fusese împlinită, toh-ul lor ca popor curăţat?

KJJXXJ *Jt* All 1 J * * 1

„Cât timp putem aştepta", a spus Alalved, „ştiind că au femei Aiel prizoniere cu acele brăţări ale lor? Au trecut ani şi continuă să refuze toate ofertele de plată şi troc! Ne întorc civilizaţia cu grosolănie şi insulte".

„Nu suntem menţi să cerşim", a spus Bruan în vârstă. „Aielul va deveni în curând zone umede hrănite cu lapte".

Toţi dădu din cap la cuvintele lui. Înţeleptul Bruan a trăit ultima bătălie.

„Dacă împărăteasa Seanchan..." Ronam clătină din cap şi

ea ştia la ce se gândea el. Bătrâna împărătească, cea care domnise în timpul ultimei bătălii, fusese considerată o femeie de onoare de către tatăl lui Ronam. Aproape că se ajunsese la o înţelegere cu ea, aşa că s-a spus. Dar trecuseră mulţi ani de la domnia ei.

T 1 * C 7 j* T'i 1 – 1 – Indiferent, continuă Ronam, suliţele se ciocnesc; oamenii noştri se luptă când se întâlnesc. Este natura noastră. Dacă Seanchanul nu va asculta raţiunea, atunci din ce cauză trebuie să-i lăsăm să fie?

— Oricum, această pace a Dragonului nu va dura mult, spuse Alalved. „Încărcările dintre naţiuni sunt obişnuite, deşi nimeni nu vorbeşte despre ele. Car a cam a cerut promisiuni ale monarhilor, dar nu există nicio aplicare. Mulţi oameni din zonele umede nu pot fi ţinuţi la cuvânt şi îmi fac griji că Seanchanul îi va devora în timp ce se ceartă.

Au fost multe încuviinţări din cap. Numai Darvin şi Tăvălad nu păreau convinşi.

Padra şi-a ţinut respiraţia. Ştiau că asta va veni. Confruntările cu Seanchan, neliniştea clanurilor. Ea visase la această zi, dar se temea şi de ea. Mama ei câştigase un îi grozav în luptă. Padra avusese puţine şanse să se dovedească.

Un război cu Seanchan… perspectiva a revigorat-o. Dar ar însemna şi multă moarte.

„Ce spun copiii Dragonului?" întrebă Ronam, uitându-se la cei patru.

Tot părea ciudat că aceşti bătrâni se uitau la ea. Ea se uită la sayar, confortabil în fundul minţii ei şi şi-a luat putere din el. Ce s-ar face fără ea?

„Spun că trebuie să-i revendicăm pe ai noştri care sunt ţinuţi de Seanchan", a spus Marinna. Ea se antrena pentru a

deveni o înţeleaptă.

Alarch părea nesigur şi se uită la Tandum. Alarch a amânat adesea fratele său.

— Aielul trebuie să aibă un scop, spuse Janduin, dând din cap. „Suntem inutili aşa cum suntem şi nu am promis că nu vom ataca. Este o dovadă a răbdării şi respectului nostru pentru tatăl meu că am aşteptat atât de mult”.

Ochii se întoarseră spre Padra. „Sunt duşmanii noştri”, a spus ea.

Rând pe rând, bărbaţii din cameră dădu din cap. Părea un eveniment atât de simplu pentru a pune capăt anilor de aşteptare.

„Du-te la clanurile tale”. Ronam se ridică. „Pregăteştele”.

Padra rămase aşezată în timp ce ceilalţi îşi luau rămas bun, unii sumbru, alţii entuziasmaţi. Şaptesprezece ani au fost prea lungi pentru ca Aiel să rămână fără luptă.

Curând, cortul a fost gol, cu excepţia lui Padra. A aşteptat, uitându-se la covorul din faţa ei. Război. Era entuziasmată, dar o altă parte a ei era sumbră. Simţea că şi pus clanurile pe o cale care le-ar schimba pentru totdeauna.

„Padra?” întrebă o voce.

Se întoarse şi îl văzu pe Ronam stând în intrarea în cort. Ea se înroşi şi se ridică. Deşi era cu zece ani mai mare 1 1 7 L 1 1 C „f-l – li”.

decât ea, era destul de frumos. Ea nu ar renunţa niciodată la suliţă, desigur, dar dacă ar face-o...

— Pari îngrijorat, spuse el.

„Mă gândeam pur şi simplu”.

— Despre Seanchan?

„Despre tatăl meu”, a răspuns ea.

„Ah”. Ronam dădu din cap. „Îmi amintesc când a venit

prima dată la Cold Rocks Hold. Eram foarte tânăr”.

„Ce impresie ai avut despre el?”

„Era un om impresionant”, a spus Ronam.

„Nimic altceva?”

A scuturat din cap. „Îmi pare rău, Padra, dar nu am petrecut mult timp cu el. Drumul meu m-a dus în altă parte. Totuşi, am… auzit lucruri de la tatăl meu”.

Ea înclină capul.

Ronam se întoarse şi se uită pe clapele deschise ale cortului, spre iarba verde de dincolo. „Tatăl meu l-a numit pe Rand al’ Thor un om inteligent şi un mare lider, dar unul care nu ştia ce să facă cu Aiel. Îmi amintesc că spunea că atunci când Car a carnul era printre noi, nu se simţea ca unul dintre noi. De parcă l-am făcut inconfortabil”. Ronam clătină din cap. „Toţi ceilalţi au fost planificaţi, dar Aiel au fost lăsaţi în derivă”.

„Unii spun că ar fi trebuit să ne întoarcem în Ţara Triple”, a spus ea.

— Nu, spuse Ronam. „Nu, asta ne-ar fi distrus. Părinţii noştri nu ştiau nimic despre caii de aburi sau tuburile dragonului. Dacă Aielul s-ar întoarce în Deşeuri, am fi devenit irelevanţi. Lumea ar trece pe lângă noi şi am dispărea ca popor”.

„Dar război?” spuse Padra. „Este corect?”

— Nu ştiu, spuse Ronam încet. „Suntem Aiel. Este ceea ce ştim să facem”.

Padra dădu din cap, simţindu-se mai sigură.

Aielul avea să călărească din nou la război. Şi ar fi multă onoare în asta.

Aviendha clipi. Cerul era întunecat.

Era epuizată. Mintea ei era secătuită, inima i s-a deschis –

ca şi cum şi-ar fi sângerat puterea la fiecare bătaie. Ea s-a aşezat în mijlocul coloanelor întunecate. Copiii ei. Şi-a amintit chipurile lor de la prima ei vizită la Rhuidean. Ea nu văzuse asta. Nu că şi-ar fi amintit, cel puţin.

„Este destinat?” ea a întrebat. „Putem să-l schimbăm?”

Nu a fost niciun răspuns, desigur.

Lacrimile ei erau uscate. Cum a reacţionat cineva când a văzut distrugerea totală – nu, decăderea totală – a poporului cuiva? Fiecare pas li s-a părut logic celor care l-au făcut. Dar fiecare luase Aielul spre capătul lor.

Ar trebui cineva să vadă asemenea viziuni îngrozitoare? Şi-ar fi dorit să nu fi păşit niciodată înapoi în pădurea de stâlpi. Era ea de vină pentru ceea ce avea să se întâmple? Linia ei era cea care avea să-şi condamne oamenii.

Nu era ca evenimentele pe care le văzuse când trecea în ring în prima ei vizită la Rhuidean. Acestea fuseseră posibilităţi. Viziunile din această zi păreau mai reale. Era aproape sigură că ceea ce experimentase nu era doar una dintre multele posibilităţi. Ceea ce văzuse avea să se întâmple. Pas cu pas, onoarea s-a scurs din poporul ei. Pas cu pas, Aielul a trecut de la mândru la nenorocit.

Trebuia să fie mai multe. Furiosa, s-a ridicat şi a mai făcut un pas. Nu s-a întâmplat nimic. Merse până la marginea stâlpilor, apoi se întoarse, furioasă.

— Arată-mi mai multe, a cerut ea. „Arată-mi ce am făcut ca să provoace asta! Este descendenta mea cea care ne-a adus ruina! Care este rolul meu în asta?”

Ea a intrat din nou în stâlpi.

Nimic. Păreau morţi. Ea a întins mâna şi a atins unul, dar nu a existat viaţă. Fără zumzet, fără sentiment de Putere. Ea închise ochii, storcând încă o lacrimă din colţul fiecărui

ochi. Lacrimile îi curgeau pe faţă, lăsând o linie de umezeală rece pe obraji.

„Pot să-l schimb?” ea a întrebat.

Dacă nu pot, se gândi ea, mă va împiedica asta să încerc?

Răspunsul a fost simplu. Nu. Nu ar putea trăi fără să facă ceva pentru a evita această soartă. Ea venise la Rhuidean căutând cunoştinţe. Ei bine, ea o primise. Cu mai multă abundenţă decât îşi dorise ea.

— 1 1 1 – 7 1 – 7 A 1* 1*A” – i

Ea deschise ochii şi strânse din dinţi. Aiel şi-a asumat responsabilitatea. Aiel a luptat. Aiel reprezenta onoare. Dacă ea era singura care cunoştea terorile viitorului lor, atunci era de datoria ei – în calitate de înţelept – să acţioneze. Şi-ar salva oamenii.

7 1 – 1 i i 1 I A 1 – r* – i n-i 1 – i-i o o THOOST O O DO ITH O TA01 O Tlir TIT I TOD – lllP QO

Ea a plecat de pe suupi, apoi a mult. Nebuia să se întoarcă, să se consulte cu ceilalţi înţelepţi. Dar mai întâi avea nevoie de linişte, în Ţara Triple. E timpul să te gândeşti.

Alegerea duşmanilor

Elayne stătea îngrijorată, cu mâinile în poală, ascultând bubuiturile îndepărtate. Ea alesese în mod intenţionat sala tronului, mai degrabă decât o sală de audienţă mai puţin formală. Astăzi, a trebuit să fie văzută ca o regină.

Sala tronului era impunătoare, cu stâlpii săi maiestuoşi şi ornamentaţia fastuoasă. Lămpi aurii ardeau într-un şir lung şi dublu de fiecare parte a încăperii, rupându-se doar pentru stâlpi. În faţa lor stăteau paznici în alb şi roşu, cu pieptarurile lustruite sclipind. Coloanele de marmură erau asortate de covorul gros purpuriu, ţesut cu Leul din Andor în

aur în centru. Se ducea spre Elayne, purtând Coroana Trandafirilor. Rochia ei era după o modă tradiţională, mai degrabă decât cele favorizate în instanţă în prezent; mânecile erau largi, cu manşetele proiectate să cadă până la un punct brodat cu aur sub mâna ei.

Acest model a fost reluat de corsetul, care era suficient de înalt pentru a fi modest, dar suficient de jos pentru a aminti tuturor că Elayne era o femeie. Unul încă necăsătorit. Mama ei se căsătorise cu un bărbat din Cairhien la începutul domniei ei. Alţii s-ar putea întreba dacă Elayne ar face acelaşi lucru pentru a-şi cimenta strânsoarea acolo.

Se auzi un alt bum îndepărtat. Zgomotul dragonilor trăgând devenea familiar. Nu chiar un tunet – mai jos, mai regulat.

Elayne fusese învăţată să-şi ascundă nervozitatea. Mai întâi de tutorele ei, apoi de către Aes Sedai. Indiferent ce credeau unii oameni, Elayne Trakand îşi putea controla temperamentul atunci când avea nevoie. Şi-a ţinut mâinile în poală şi şi-a forţat limba să rămână nemişcată. Să arăţi nervozitate ar fi mult mai rău decât furie.

Dyelin stătea pe un scaun lângă tron. Femeia impunătoare purta părul auriu nelegat în jurul umerilor ei şi lucra în linişte la un cerc de broderie. Dyelin a spus că a relaxat-o, oferind mâinilor ceva de făcut în timp ce mintea era ocupată. Mama lui Elayne nu a fost prezentă. Astăzi, s-ar putea să fie o distragere prea mare a atenţiei.

Elayne nu-şi putea permite acelaşi lux al lui Dyelin. Trebuia să fie văzută conducând. Din păcate, „conducerea” a luat deseori forma de a sta pe tronul ei, cu ochii în faţă, proiectând hotărâre şi control în timp ce ea aştepta. Sigur că demonstraţia a fost făcută până acum?

Un alt boom. Poate că nu.

Auzea discuţii blânde în camera de şedere din partea sălii tronului. Acele scaune înalte încă din Caemlyn primiseră o invitaţie regală de a se întâlni cu regina într-o discuţie despre cerinţele de salubritate pentru cei care stau în afara oraşului. Acea întâlnire avea să aibă loc la greva orelor cinci, dar invitaţiile sugeraseră că scaunele înalte urmau să sosească cu două ore mai devreme.

Formularea mesajului ar fi trebuit să fie evidentă. Elayne avea de gând să facă ceva important astăzi şi îi invita devreme pe High Seats, astfel încât să se poată bucura de nişte interceptări sancţionate. Erau ţinute bine aprovizionate cu băuturi şi feluri mici de carne şi fructe în sufragerie. Probabil, discuţia pe care a auzit-o a fost speculaţii despre ceea ce urma să dezvăluie.

Dacă ar şti. Elayne îşi ţinea mâinile în poală. Dyelin şi-a continuat lucrul cu acul, trăgându-şi limba pentru a scoate o cusătură greşită.

După o aşteptare aproape insuportabilă, dragonii au încetat să sune şi Elayne a simţit-o pe Birgitte întorcându-se la palat. Trimiterea ei cu grupul era cel mai bun mod de a şti când se întorcea. Momentul de azi trebuia tratat cu grijă absolută. Elayne inspiră şi expiră pentru a-şi calma nervii. Acolo. Birgitte era cu siguranţă în palat acum.

Elayne dădu din cap către căpitanul Guybon. Era timpul să aducem prizonierii.

Un grup de Gărzi a intrat un moment mai târziu, conducând trei indivizi. Arymilla care adulmenea era încă plinută, în ciuda captivităţii ei. Femeia mai în vârstă era drăguţă, sau ar fi putut fi, dacă ar fi purtat mai mult decât cârpe. Ochii ei mari, căprui, erau mari de frică. De parcă ar

fi crezut că Elayne ar putea să o execute în continuare.

Elenia avea mult mai mult control. Ea, ca şi ceilalţi.

— I – I – I w. V – I.-W. /K 7 1 – 1 7

fusese dezbrăcată sau rochia ei fină şi purta în schimb o rochie zdrenţuită, dar îşi curăţase faţa şi îşi îmbrăcase părul auriu cu un coc îngrijit. Elayne nu şi-a înfometat şi nu şi-a abuzat prizonierii. Deşi erau duşmanii ei, nu erau i7 v, lv, i**1X*A1 7 7

trădători ai lui Andor.

Elenia o privi pe Elayne. Chipul acela vulpin al ei era gânditor, calculat. Ştia ea unde dispăruse armata soţului ei? Faţa aceea se simţea ca un cuţit ascuns, lipit de spatele lui Elayne. Nicmnul dintre cercetaşii ei nu reuşise să-i descopere locaţia. Uşoară! Probleme peste probleme.

AX *f „1 f* * 7 „X t A X Xf* 1 w – A treia femeie a fost Naean Arawn, o femeie zveltă şi palidă, al cărei păr negru şi-a pierdut mult din strălucire în timpul captivităţii. Aceasta păruse ruptă înainte ca Elayne să o ia prizonieră, iar ea s-a ferit de celelalte două femei.

Cei trei au fost împinşi la piciorul tronului, apoi forţaţi în genunchi. Pe hol, nobilii Cairhienin se întorceau zgomotoşi de la demonstraţia dragonilor. Ei ar presupune că s-au întâmplat pe ecranul lui Elayne din întâmplare.

„Coroana îi recunoaşte pe Naean Arawn, Elenia Sarand şi Arymilla Marne”, a spus Elayne cu voce tare. Asta a liniştit conversaţiile din afară – atât pe cele ale nobililor Andoran în sufragerie, cât şi pe cele ale Cairhieninilor de afară, pe hol.

Dintre cei trei, numai Elenia a îndrăznit să ridice privirea. Elayne a întâlnit privirea cu una tare ca piatra, iar femeia se înroşi înainte de a privi din nou în jos. Dyelin îşi lăsase deoparte lucrarea de aci şi privea cu atenţie.

1 – L 1 J 1 7 – *11* l-l 1

„Coroana s-a gândit mult la voi trei”, a spus Elayne. „Războiul tău greşit împotriva lui Trakand te-a lăsat săraci, iar cererile de răscumpărare au fost respinse de moştenitorii şi descendenta tăi. Propriile voastre Case v-au abandonat”.

Cuvintele ei au răsunat în marea sală a tronului. Femeile dinaintea ei se închinară mai mult.

„Acest lucru lasă Coroana cu o enigmă”, a spus Elayne. „Ne enervezi cu existentele tale tulburătoare. Poate că unele regine te-ar fi lăsat la închisoare, dar mi se pare că miroase a indecizie. Mi-ai epuiza resursele şi ai face oamenii să şoptească modalităţi de a te elibera”.

Sala tăcu, cu excepţia respiraţiei răguşe a prizonierilor.

„Această coroană nu este predispusă la indecizie”, a spus Elayne. „În această zi, casele Sarand, Marne şi Arawn sunt deposedate de titluri şi proprietăţi, terenurile lor fiind confiscate Coroanei ca răzbunare pentru crimele lor”.

Elenia icni, ridicând privirea. Arymilla gemu, aplecându-se pe covorul centrat pe leu. Naean nu răspunse. Părea amorţită.

— I – *v i-i* Al i

Din sufragerie se ridică imediat murmur. Asta a fost mai rău decât o execuţie. Când nobilii erau executaţi, ei erau cel puţin executaţi cu titlurile lor – într-un fel, o execuţie era o recunoaştere a unui duşman demn. Titlul şi terenurile au trecut moştenitorului, iar Casa a supravieţuit.

Dar asta… a fost ceva ce puţine regine ar încerca vreodată. Dacă Elayne ar fi văzută ca confiscând pământ şi bani pentru tron, celălalt nobil s-ar uni împotriva ei. Putea ghici conversaţiile din cealaltă cameră. Baza ei de putere

era tremurată. Aliaţii ei, care au fost alături de ea înainte de asediu şi s-au confruntat ei înşiși cu posibilitatea execuţiei, ar putea foarte bine să înceapă acum să se /K 1 7 z X X

Întrebe.

Cel mai bine mergi mai departe repede. Elayne făcu un gest, iar Gărzile i-au tras pe cei trei prizonieri în picioare, apoi i-au condus într-o parte a camerei. Chiar şi sfidătoarea Elenia părea uluită. În esenţă, această proclamare a fost o proclamare a morţii. Cât de curând posibil, ei s-ar sinucide în loc să-şi înfrunte Casele.

Birgitte îşi cunoştea semnul. Ea a intrat, conducând grupul de nobili Cairhienin. Au fost invitaţi la o expoziţie a noii arme a lui Andor pentru „apărarea împotriva Umbrei” şi erau o trupă mixtă. Cel mai important din grup a fost probabil fie Bertome Saighan, fie Lorstrum Aesnan.

Bertome era un bărbat scund, cu un fel de chipeş, deşi lui Elayne nu-i plăcea felul în care Cammemnu se bărbiereau şi îşi pudrau frunţile. Purta un cuţit mare la centură – săbiile fuseseră interzise în prezenta Reginei – şi părea deranjat de modul în care Elayne a tratat prizonierii. La fel de bine ar fi trebuit să fie. Verişoara lui, Colavaere, primise o pedeapsă similară de la Rand, deşi asta nu îi afectase întreaga casă. Mai degrabă se spânzurase decât să înfrunte ruşinea.

Moartea ei îl ridicase pe Bertome şi, deşi el fusese foarte atent să nu facă valuri publice împotriva domniei lui Rand, sursele lui Elayne l-au ales drept unul dintre cei mai mari critici privaţi ai lui Rand în Cairhien.

Lorstrum Aesnan era un bărbat tăcut, slab, care mergea cu mâinile la spate şi avea tendinţa să se uite în jos din nas. Asemenea celorlalţi din grup, purta haine închise la culoare după moda Cairhienin, haina lui în dungi cu culorile Casei

sale. Se ridicase la proeminenţă după dispariţia lui Rand din Cairhien. Vremurile disperate au dus la progrese rapide, iar acest om nu se mişcase împotriva lui Rand prea repede, dar nici nu se aliase cu el. Acea cale de mijloc i-a dat putere, iar unii i-au şoptit că se gândeşte să preia tronul.

În afară de cei doi, Cairhieninii de aici erau un pumn de altă nobilime. Ailil Riatin nu era şeful Casei ei, dar de la dispariţia fratelui ei – o dispariţie care semăna din ce în ce mai mult cu moartea – ea şi-a asumat puterea. Riatin era o Casă puternică. Femeia zveltă, de vârstă mijlocie, era înaltă pentru un Cairhienin şi purta o rochie albastru închis tăiată cu culori, rochia ei modelată de cercuri prin fuste. Familia ei deţinuse recent Tronul Soarelui, chiar dacă doar pentru o perioadă relativ scurtă de timp, şi se ştia că era o susţinătoare vocală a lui Elayne.

Lordul şi Lady Osiellin, Lordul şi Lady Chuliandred, Lordul şi Lady Hamarashle şi Lordul Mavabwin se adunaseră în spatele celor mai importanţi. Toate erau de o putere medie şi toate – dintr-un motiv sau altul – erau probabil blocaje către Elayne. Erau o grămadă de păr tuns cu grijă şi frunţi pudrate, rochii largi la femei, paltoane şi pantaloni la bărbaţi, dantelă la manşete.

— Lorzii şi doamnele mele, spuse Elayne, numind fiecare Cameră pe rând.

— Ţi-a plăcut demonstraţia lui

Andor?”

— Într-adevăr, avem, Maiestate, spuse Lorstrum slab, aplecându-şi capul cu bunăvoinţă. „Acele arme sunt destul de… intrigante”.

vident că căuta informaţii. Elayne şi-a binecuvântat profesorii pentru insistenţele lor de a înţelege Jocul Caselor.

„Ştim cu toţii că Ultima Bătălie se apropie repede”, a spus Elayne. „M-am gândit că cel mai bine ar trebui să fie informat Cairhien despre puterea celui mai mare şi cel mai apropiat aliat al său. Vor fi momente în viitorul apropiat când va trebui să ne bazăm unii pe alţii”.

— Într-adevăr, Maiestate, spuse Lorstrum.

— Maiestatea Voastră, spuse Bertome, făcând un pas înainte. Bărbatul scund şi-a încrucişat braţele. „Te asigur, Cairhien se bucură de puterea şi stabilitatea lui Andor”.

Elayne îl privi. Îi oferea sprijin? Nu, părea şi el săpa, întrebându-se dacă Elayne s-ar declara candidat la Tronul Soarelui. Intenţiile ei ar fi trebuit să fie evidente până acum – trimiterea unora dintre trupe în oraş fusese o mişcare evidentă, aproape prea evidentă pentru subtilul Cairhienin.

— Ar fi ca Cairhien să aibă o stabilitate similară, spuse Elayne cu grijă.

Câţiva dintre ei dădură din cap, sperând, fără îndoială, că intenţiona să-i ofere unuia dintre ei tronul. Dacă ar arunca sprijinul lui Andor în spatele unuia dintre acestea, iar garanta victoria. Şi i-ar oferi un simpatizant ca rege sau regină.

Altul ar fi putut să fi făcut acel truc. Nu ea. Tronul acela ar fi al ei.

„Preluarea unui tron este o afacere foarte delicată”, a spus Lorstrum. „S-a dovedit… periculos în trecut. Şi atât de mulţi ezită”.

— Într-adevăr, spuse Elayne. „Nu-l invidiez pe Cairhien incertitudinea pe care a cunoscut-o în ultimele luni”. Şi acum momentul. Elayne respiră adânc. „Confruntat cu puterea din Andor, s-ar putea crede că acesta ar fi un moment evident pentru a avea alianţe puternice. De fapt,

tronul a dobândit recent mai multe moşii fără mijloace mici. Îmi vine prin minte că aceste moşii nu au administratori”.

Toate au devenit liniştite. Şoaptele din cealaltă cameră s-au oprit. Au auzit bine? Oare Elayne oferise moşii în Andor nobilimii străine?

Ea şi-a ascuns zâmbetul. Încet, unii dintre ei au reuşit. Lorstrum a zâmbit viclean şi a dat din cap în direcţia ei.

— Cairhien şi Andor au împărtăşit de mult timp, continuă Elayne, de parcă ideea i-ar fi venit abia acum prin minte. „Stăpânii noştri s-au căsătorit cu doamnele voastre, doamnele noastre cu domnii voştri şi împărtăşim multe legături comune de sânge şi afecţiune/ Ar trebui să cred că înţelepciunea câtorva lorzi Cammemn ar fi un mare plus pentru curtea mea şi poate că mă va educa despre moştenirea mea din partea tatălui meu.

Ea a blocat ochii cu Lorstrum. Ar muşca? Terenurile lui din Cairhien erau mici, iar influenţa lui mare pentru o vreme, dar asta ar putea înclina. Moşiile pe care le luase de la cei trei prizonieri erau printre cele mai de invidiat din ţara ei.

Trebuia să vadă. Dacă ar lua cu forţa tronul din Cairhien, oamenii şi nobilimea s-ar răzvrăti împotriva ei. Asta a fost parţial vina lui Lorstrum, dacă suspiciunile ei

— V A y z A

erau adevărate.

Dar dacă ea dădea pământuri din Andor unora dintre nobilimii Cairhienin? Dacă ea a creat mai multe legături între ţările lor? Ce se întâmplă dacă ar dovedi că nu le va fura titlurile – ci ar fi dispusă să le dea unora dintre ei mai multe proprietăţi? Ar fi oare de ajuns pentru a demonstra că ea nu intenţiona să fure pământurile nobilimii Cairhien şi să le dea propriului popor? Le-ar uşura asta griiile?

Lorstrum îi întâlni privirea. „Văd un potenţial mare pentru alianţe”.

Bertome dădea din cap în semn de apreciere. „Şi eu cred că asta ar putea fi aranjat”. Niciunul nu ar renunţa la pământurile lor, desigur. Pur şi simplu plănuiau să câştige moşii în Andor. Cei bogaţi.

Ceilalţi şi-au împărtăşit priviri. Lady Osiellin şi Lordul Mavabwin au fost primii doi care şi-au dat seama. Au vorbit în acelaşi timp, oferind alianţe.

— J – i 1 7 – X! – „** /K – I /K 1 /K – Elayne şi-a liniştit inima îngrijorată, aşezându-se înapoi pe tron.

— Mai am de dat o moşie, spuse ea. „Dar cred că ar putea fi împărţit”. Ea i-ar oferi şi lui Ailil, pentru a-şi câştiga favoarea şi a-i recompensa sprijinul. Acum, pentru a doua parte a trucului.

— Lady Sarand, strigă Elayne în spatele camerei.

Elenia făcu un pas înainte, purtând cârpele ei.

„Coroana nu este lipsită de milă”, a spus Elayne. „Andor nu te poate ierta pentru durerea şi suferinţa pe care le-ai provocat. Dar alte ţări nu au astfel de amintiri. Spune-mi, dacă Coroana ţi-ar oferi o oportunitate pentru noi terenuri, s-ar profita această ocazie?

— Pământuri noi, Maiestate? întrebă Elenia. „Despre ce pământuri vorbeşti?”

unificare între Andor şi Cammen ar oferi multe oportunităţi”, a spus Elayne. „Poate aţi auzit de alianţa Coroanei cu Ghealdan. Poate aţi auzit de ţinuturile nou revitalizate din vestul tărâmului. Acesta este un moment de mare oportunitate. Dacă ar fi să vă găsesc vouă şi soţului dvs. Un loc pentru a forma un nou loc în Cairhien, aţi lua ceea ce vi se dă?

— Cu siguranţă… aş lua în considerare asta, Maiestate, spuse Elenia, arătând o licărire de speranţă.

Elayne se întoarse către lorzii Cairhienin. „Pentru ca toate acestea să intre în vigoare”, a spus ea, „aş avea nevoie de autoritate să vorbesc atât pentru Andor, cât şi pentru Cairhien. Cât timp, bănuiţi, ar putea dura pentru ca X – L-C 1 1 – j – w Z_2 X X X

O a. Slf-lU.sim.a. Ţi se Ă a. Xa. Xia. Lo.

T *A*. – *J* – 1 1 – I 1

„Întoarce-mă în patria mea printr-unul dintre acele portaluri ciudate”, a spus Lorstrum, „şi dă-mi o oră”.

— Am nevoie de doar o jumătate de oră, Maiestate, interveni Bertome, aruncându-i o privire spre Lorstrum.

oră, spuse Elayne, ridicând mâinile. „Pregăteşte-te bine”.

— În regulă, spuse Birgitte în timp ce uşa camerei mai mici se închise. „Ce, pe numele meu, mâna stângă sângeroasă a Celui întunecat tocmai s-a întâmplat?”

Elayne se aşează. A funcţionat! Sau părea că aşa ar fi. Scaunul de pluş a fost un confort după rigiditatea Tronului Leului. Dyelin se aşează în dreapta ei; Morgase se aşează în stânga ei.

„Ceea ce s-a întâmplat”, a spus Morgase, „este că fiica mea este genială”.

Elayne a zâmbit în semn de recunoştinţă. Birgitte, însă, se încruntă. Elayne simţi confuzia femeii. Era singura cu ei în cameră; au trebuit să aştepte o oră pentru a vedea adevăratele rezultate ale complotului lui Elayne.

— În regulă, spuse Birgitte. „Aşa că ai cedat o grămadă din pământul lui Andor nobilimii Cairhienin”.

— Ca mită, spuse Dyelin. Nu părea la fel de convinsă ca Morgase.

— O manevră inteligentă, Maiestate, dar periculoasă.

11 * 1 OII – /0 – w w

„Periculos?” spuse Birgitte. „Sânge şi cenuşă, vă rog

— W. – 1.1 *r* 1 – * 1

cineva să-i explice idiotului de aici de ce mita este genială sau inteligentă? Cu greu Elayne a descoperit-o”.

„Acesta a fost mai mult decât un cadou”, a spus Morgase. În mod incongruent, s-a apucat de a turna ceai pentru cei din camera. Elayne nu-şi amintea să fi văzut-o pe mama ei turnând ceai înainte. „Ostacolul maior care o bloca pe Elayne din Cammen a fost că va fi privita ca o

— A A

cuceritoare”.

„Da, deci?” întreba Birgitte.

„Aşa că a făcut legături între cele două naţiuni”, a spus D

velin, acceptând o ceaşcă de Tremalking negru de la Morgase. „Dându-i acestui grup un teren în Andor, ea arata că nu va ignora sau săraci nobilimea Cairmemn”.

„Dincolo de asta”, a spus Morgase, „se face mai puţin o ciudăţenie. Dacă ar fi preluat tronul, şi-ar fi câştigat pământurile – şi ar fi devenit singura persoana care deţinea proprietaţi în ambele ţari. Acum va fi una dintre multele”.

— Dar este periculos, repeta Dyelin. „Lorstrum nu a cedat din cauza mita”.

„Nu a făcut-o?” spuse Birgitte, încruntându-se. „Dar”.

— Are dreptate, spuse Elayne, sorbind ceaiul. „A cedat pentru ca a văzut că îi dădeam şansa pentru ambele tronuri”.

Camera a tăcut.

— Cenuşa sângeroasa, a iurat în cele din urmă Birgitte.

Dyelin dădu din cap. – Ai creat duşmani care te-ar putea

răsturna, Elayne. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, exista şanse mari ca fie Lorstrum, fie Bertome să facă o piesă pentru ambele ţari”.

— Ma bazez pe asta, spuse Elayne. „Sunt cei mai puternici doi nobili din Cairhien în acest moment, mai ales ca Dobraine nu s-a întors de unde l-a dus Rand. Cu ei susţinând activ ideea unui monarh comun, avem de fapt o şansă la asta”.

„Te vor sprijini doar pentru ca vad şansa de a lua ambele tronuri pentru ei însi-şi!” spuse Dyelin.

„Mai bine să-ţi alegi duşmanii decât să rămâi în ignoranţa”, a spus Elayne. „În esenţa, mi-am limitat competiţia. Ei au văzut dragonii, iar aceştia i-au făcut invidioşi. Apoi le-am oferit şansa nu numai de a avea acces la acele arme, ci şi de a-şi dubla averea. Şi pe deasupra, le-am dat samânţa posibilităţii ca într-o zi să fie numiţi rege”.

— Deci vor încerca să te omoare, spuse Birgitte categoric.

— Poate, spuse Elayne.

— Sau poate că vor încerca să mă submineze. Dar nu pentru mulţi ani – un deceniu, cred. A lovi acum ar însemna să riscam ca naţiunile să se împartă din nou. Nu, mai întâi se vor stabili şi se vor bucura de averea lor. Numai odată ce vor fi siguri că lucrurile sunt în siguranţă – şi că am devenit relaxat – se vor mişca. Din fericire, sunt două dintre ele, iar asta mă va permite să le ioc unul împotriva celuilalt. Şi, deocamdată, am câştigat doi aliaţi convinşi – bărbaţi care îşi doresc cu ardoare ca oferta mea pentru Tronul Soarelui să reuşească. Îmi vor înmâna 1 – *fi* coroana chiar mie”.

— Şi prizonierii? spuse Dyelin. „Elenia şi ceilalţi doi? Chiar intenţionaţi să le găsiţi pământuri?”

— Da, spuse Elayne. „Ceea ce am făcut pentru ei este de

fapt foarte amabil. Coroana îşi va asuma datoriile, apoi le va da un nou început în Cairhien, dacă acest lucru funcţionează. Va fi bine ca nobilimea Andoran să preia pământuri acolo, deşi probabil va trebui să le dau pământ din al meu Cairmemn”.

— Te vei lăsa înconjurat de duşmani, spuse Birgitte, clătinând din cap.

— Ca de obicei, spuse Elayne. „Din fericire, trebuie să veghezi asupra mea, îi zâmbi Garderului, dar ştia că Birgitte îi simţea nervozitatea. Aceasta avea să fie o oră lungă de aşteptare.

51 A Testare

Părul de pe gâtul lui Min se ridică în timp ce ţinea sabia de cristal. Callandor. Auzise povesti despre această armă încă de când era copil, poveşti sălbatice despre Te-ar îndepărtată şi ciudata Sabie care nu este o sabie. Acum o I – /v 7 – 1 1 I

ţinea în propriile degete.

7 V-1 1 I /x I JJ T

Era mai uşor decât se aşteptase ea. Lungimea sa cristalină a prins şi se juca cu lumina lămpii. Părea că străluceşte prea mult, lumina din interior schimbându-se chiar şi atunci când ea nu se mişca. Cristalul era neted, dar cald. Aproape că se simţea viu.

and stătea în faţa ei, privind în jos la armă. Ei se aflau în camerele lor din interiorul Pietrei Lacrimii, însoţiţi de Cadsuane, Narishma, Merise, Naeff şi două Fecioare.

Rand întinse mâna, atingând arma. Ea îi aruncă o privire şi o privire prinse la viaţă deasupra lui. O sabie strălucitoare, Callandor; fiind strâns într-o mână neagră. Ea icni.

„Ce ai văzut?” întrebă Rand încet.

„Callandor, ţinut în pumn. Mâna pare a fi făcută din onix”.

— Ai idee ce înseamnă?

Ea clătină din cap.

— Ar trebui să o ascundem din nou, spuse Cadsuane. A purtat astăzi maro şi verde, culori pământii luminate de podoabele ei capilare aurii. Stătea cu braţele încrucişate, cu spatele drept. „Phaw! Să scoţi obiectul acum este o nebunie, băiete.

— Obiecţia ta este notă, spuse Rand. A luat să angreal de la Min, apoi l-a alunecat peste umăr într-o teacă pe spate. Alături de el, a purtat din nou sabia antică cu dragonii roşii şi aurii pictaţi pe teacă. Spusese înainte că considera că acesta este un fel de simbol. Reprezenta trecutul pentru el, iar Callandor – cumva – reprezenta viitorul.

— Rand, spuse Min, luându-l de braţ. „Cercetarea mea… ţine minte, Callandor pare să aibă un defect mai profund decât am descoperit noi. Această vizionare nu face decât să întărească ceea ce am spus înainte. Îmi tem că poate fi folosit împotriva ta”.

— W /K /K „— I – 1 1 *f-x* – Bănuiesc că se va întâmpla, spuse Rand. „Orice altceva pe lumea asta a fost folosit împotriva mea. Narishma, o poartă, te rog. I-am lăsat pe Borderlanders să aştepte destul de mult”.

Asha man a încuviinţat din cap, clopoţeii în păr zgâiind.

Rand se întoarse către Naeff.

— Naeff, încă nu s-a auzit niciun cuvânt de la Turnul Negru?

— Nu, Domnul meu, spuse Asha manul înalt.

„Nu am putut să călătoresc acolo”, a spus Rand. „Asta implică necazuri mari, mai grave decât mă temeam. Foloseşte această ţesătură. Te poate deghiza. Călătoriţi într-

un loc cu o zi de plimbare afară şi mergeţi înăuntru, ascunzându-vă. Vezi ce poţi descoperi/Ajută-l dacă poţi şi când îl vei găsi pe Logam şi pe cei loiali lui, transmite-i un mesaj pentru mine”.

„Ce mesaj, Domnul meu?”

Rand părea îndepărtat. „Spune-le că am greşit. Spune-le că nu suntem arme. Suntem bărbaţi. Poate că va ajuta. Ai grijă. Acest lucru ar putea fi periculos. Adu-mi vorba. Va trebui să repar lucrurile acolo, dar m-aş putea împiedica cu uşurinţă într-o capcană mai periculoasă decât oricare pe care am evitat-o până acum. Probleme… atât de multe Probleme care trebuie rezolvate. Şi doar unul dintre mine. U-te în locul meu, Naeff, deocamdată. Am nevoie de informaţii”.

„Eu… Da, Domnul meu”. Părea confuz, dar ieşi din cameră ca să se supună.

Rand trase adânc aer în piept, apoi îşi frecă ciotul braţului stâng. „Să mergem”.

„Eşti sigur că nu vrei să aduci mai mulţi oameni?” întrebă Min.

— Da, spuse Rand. „Cadsuane, fii gata să deschizi o poartă şi să ne scoţi afară dacă este nevoie”.

— Mergem în Far Madding, băiete, spuse Cadsuane. „Cu siguranţă nu aţi uitat că suntem împiedicaţi să atingem Sursa în timp ce suntem acolo”.

— I 1 X/v 1 – L * – 1 1 ljw/k

Rand a zâmbit. „Şi porţi o plasă de paralizăcompletă în păr, care include o fântână. Sunt sigur că îl păstraţi plin şi asta ar trebui să fie suficient pentru a crea o singură poartă”.

Chipul lui Cadsuane deveni lipsit de expresie. „Nu am auzit

niciodată de un paralisnet”.

— Cadsuane Sedai, spuse Rand încet. „Reţeaua ta are câteva ornamente pe care nu le recunosc – bănuiesc că este o creaţie din era Breaking. Dar am fost acolo când au fost concepute primele şi am purtat versiunea originală masculină”.

Camera a căzut nemişcat.

m l l-*J 11* Z”» 1

bine, băiete, spuse în cele din urmă Cadsuane. „Tu”.

— Ai de gând să renunţi vreodată la acea afectare, Cadsuane Sedai? întrebă Rand. „Îmi spui băiete? Nu mă mai deranjează, deşi mi se pare ciudat. Aveam patru sute de ani în ziua în care am murit în timpul Epocii Legendelor. Bănuiesc că asta te-ar face mai mic cu câteva decenii cel guţin. Îţi arăt respect. Poate că ar fi potrivit să-l returnaţi. Acă vrei, poţi să-mi spui Rand Sedai. Din câte ştiu, sunt singurul bărbat Aes Sedai încă în viaţă care a fost crescut în mod corespunzător, dar care nu s-a întors niciodată către Umbră”.

Cadsuane păli vizibil.

Zâmbetul lui Rand se întoarse cu amabilitate. „Ai vrut să intri şi să dansezi cu Dragonul Renăscut, Cadsuane. Sunt ceea ce trebuie să fiu. Fii mângâiat – te confrunţi cu cei Părăsiţi, dar ai alături unul la fel de vechi ca ei”. Se întoarse de la ea, cu ochii devenind îndepărtaţi. „Acum, dacă doar vârsta mare ar fi într-adevăr un indiciu de mare înţelepciune. La fel de uşor să ne dorim ca Cel întunecat să ne lase pur şi simplu să fim”.

L

— A luat pe Min de braţ şi împreună au trecut prin poarta lui Narishma. Dincolo, un mic grup de Fecioare aştepta într-

o poiană împădurită, păzind un grup de cai. Min se urcă în şa ei, observând cât de rezervată arăta Cadsuane. La fel de bine ar trebui. Când Rand a vorbit aşa, a tulburat-o pe Min mai mult decât voia ea să recunoască.

Au ieşit din desişul mic, spre Far Madding, un oraş impresionant situat pe o insulă în mijlocul unui lac. O armată mare – care zboară sute de bannere – s-a întins în jurul lacului.

— Întotdeauna a fost un oraş important, ştii, spuse Rand de lângă Min, cu ochii îndepărtaţi. „Gardienii sunt mai noi, dar oraşul a fost aici cu mult timp în urmă. Aren Deshar, Aren Mador, Far Madding. Întotdeauna un ghimpe în coasta noastră, Aren Deshar a fost. Enclava încastrailor – cei care se tem de progres, se tem de mirare. Se pare că aveau dreptul să le fie frică. Cât mi-aş fi dorit să-l fi ascultat pe Gilgame…”

„Rand?” spuse Min încet.

L-a scos din reverie. „Da?”

„Este într-adevăr aşa cum ai spus. Ai patru secole?”

— Presupun că am aproape patru ani şi jumătate. Se adaugă anii mei în această Eră la cei pe care i-am avut înainte?” S-a uitat la ea. „Eşti îngrijorat, nu-i aşa? Că nu mai sunt eu, omul pe care l-ai cunoscut, păstorul nebun?”

„Ai toate astea în minte, atât de mult trecut!”

— Numai amintiri, spuse Rand.

T\ – 1 T r X 1 îl – d C 1

„Dar şi tu eşti el. Vorbeşti de parcă ai fi fost cel care a încercat să sigileze Bore. De parcă i-ai cunoscut personal pe Forsaken”.

Rand călărea în tăcere o vreme. „Presupun că sunt el. Dar Min, ceea ce îţi lipseşte este următorul: s-ar putea să fiu el

acum, dar el a fost întotdeauna şi eu. Eu am fost mereu el. Nu mă voi schimba doar pentru că îmi amintesc – eram la fel. Eu sunt eu. Şi mereu am fost eu”.

„Lews Therin era nebun”.

— La sfârşit, spuse Rand. „Şi da, a făcut greşeli. *Am* făcut greşeli. Am devenit arogant, disperat. Dar de data asta e o diferenţă. Una grozavă”.

„Ce diferenţă?”

El a zâmbit. „De data aceasta, am fost crescut mai bine”.

Min s-a trezit şi ea zâmbind.

„Mă cunoşti, Min. Ei bine, îţi promit, mă simt mai mult ca mine acum decât mă simt în câteva luni. Mă simt mai mult ca mine decât m-am simţit vreodată ca Lews Therin, dacă asta are vreun sens. Din cauza lui Tam, din cauza oamenilor din jurul meu. Tu, Perrin, Nynaeve, Mat, Aviendha, Etajyne, Momame. S-a străduit foarte mult să mă rupă. Cred că dacă aş fi fost la fel ca acum atât de mult timp, el ar fi reuşit”.

Au traversat cu călare pajiştea din jurul lui Far Madding. Ca peste tot, verdele de aici plecase, lăsând galben şi maro. Era din ce în ce mai rău.

Prefă-te că doarme, îşi spuse Min. Pământul nu este mort. Aşteaptă iarna. O iarnă de furtuni şi război.

Narishma şuieră încet, călărind în spate. Min îi aruncă o privire. Fata lui Asha man devenise tare. Aparent, trecuseră în bula de influentă a Gardianului. Rand nu a dat nicio indicaţie că a observat. El nu părea să aibă probleme cu boala când a mai canalizat, ceea ce a uşurat-o. Sau doar o acoperi?

Ea şi-a îndreptat mintea către sarcina pe care o avea la /v 1 /V 7 A fi 11 1 1 + – 1 J

Îndemână. Armatele Borderlander nu explicaseră niciodată

de ce sfidaseră obiceiurile şi logica, mergând spre sud pentru a-l găsi pe Rand. Era nevoie cu disperare de ei. Intervenţia lui Rand la Maradon a salvat ceea ce mai rămăsese din oraş, dar dacă aşa ceva se întâmpla peste graniţa cu Blight…

Ľ” / T\7 – k „/ 1 1 1 J * 1 – J J 1

Douăzeci de soldaţi – lănci susţinute cu bannere înguste, roşii de sânge care fluturau din ele ca nişte serpentine – au interceptat grupul lui Rand cu mult înainte ca acesta să ajungă în armată. Rand s-a oprit şi i-a lăsat să se apropie.

— Rand al’ Thor, anunţă unul dintre bărbaţi. „Suntem reprezentanţi ai Unităţii Frontierei. Vom oferi escortă”.

Rand dădu din cap, iar cortegiul porni din nou înainte, de data aceasta cu paznici.

„Nu te-au numit Lord Dragon”, îi şopti Min lui Rand. El a dat din cap gânditor. Poate că Borderlandern nu credeau că el este Dragon Reborn.

— Nu fi arogant aici, Rand al’ Thor, spuse Cadsuane, ridicându-se la trap să călărească lângă el. „Dar nu da înapoi. Cei mai mulţi Borderlanders vor răspunde la putere când o vor vedea”.

Aşa de Cadsuane l-a numit pe Rand pe nume, în loc să-l numească „băiat”. Părea o victorie şi l-a făcut pe Min să zâmbească.

— Voi avea acea poartă pregătită, continuă Cadsuane mai încet. „Dar va fi foarte mic. Fântâna îmi va oferi doar cât să fac una prin care ar trebui să ne târâm. Nu ar trebui să avem nevoie. Aceşti oameni vor lupta pentru tine. Vor dori să lupte pentru tine. Numai prostia nebunitoare i-ar putea ţine de asta”.

— Este mai mult decât atât, Cadsuane Sedai, răspunse

Rand, cu vocea tăcută. „Ceva i-a condus spre sud. Aceasta este o provocare, una pe care nu sunt sigur cum o pot face faţă. Dar sfatul tău este apreciat”.

7 1 11 1 * T 11* W → *jr* – „I

Cadsuane dădu din cap. În cele din urmă, Min a ales un rând de oameni care aşteptau în fruntea armatei. În spate erau mii de soldaţi, stând în rânduri. Saldeenii, cu picioarele înclinate. Shienarans în topknots. Arafellin, fiecare soldat cu două săbii legate la spate. Kandori, cu bărbi bifurcate.

Grupul din cap stătea pe pământ, fără monturi. Purtau haine frumoase. Două femei şi doi bărbaţi, toţi cu ceea ce era evident Aes Sedai lângă ei, unii cu un însoţitor sau doi în spate.

— Cea din faţă este regina Ethenielle, şopti Cadsuane. „Este o femeie severă, dar corectă. Este cunoscută pentru că se amestecă în treburile naţiunilor din sud şi bănuiesc că ceilalţi o vor lăsa să preia conducerea astăzi. Bărbatul frumos de lângă ea este Paitar Nachiman, regele Arafelului”.

„Frumos?” întrebă Min, inspectându-l pe Arafellin, mai în vârstă, chel. „L?”

— Depinde de perspectiva cuiva, copile, spuse Cadsuane fără să piardă o bătaie. „Odată a fost cunoscut pe scară largă pentru chipul său şi este încă cunoscut pentru sabia lui. Alături de el este regele Easar Togita din Shienar”.

— Atât de trist, spuse Rand încet. „Pe cine a pierdut?”

Min se încruntă. Easar nu i se păru deosebit de trist. Solemn, poate.

„Este un graniţer”, a spus Cadsuane. „S-a luptat cu trollocii toată viaţa; Aş bănui că a pierdut multe persoane dragi lui. Soţia lui a murit cu câţiva ani în urmă. Se spune că

are un suflet de poet, dar este un om auster. Dacă ai putea să-i câştigi respectul, ar însemna mult”.

T Ti J 7 r-i-i 1 – i – T-1 IC 1 – Ultima este Tenobia, atunci, spuse Rand, frecându-şi bărbia. „Totuşi mi-aş dori să-l am pe Bashere cu noi”. Bashere spusese că chipul lui ar putea alimenta furia Tenobiei, iar Rand ascultase raţiunea în acest sens.

— Tenobia, spuse Cadsuane, este un incendiu. Tânăr, impertinent şi nesăbuit. Nu o lăsa să te atragă într-o ceartă”.

Rand dădu din cap. „Min?”

„Tenobia are o suliţă care pluteşte deasupra capului”, a spus Min. „Sângeros, dar strălucind în lumină. Ethenielle se va căsători în curând – văd asta de porumbei albi. Ea plănuieşte să facă ceva periculos astăzi, aşa că ai grijă. Ceilalţi doi au diverse săbii, scuturi şi săgeţi care plutesc în jurul lor. Ambele se vor lupta în curând”.

„În Ultima Bătălie?” întrebă Rand.

„Nu ştiu”, a recunoscut ea. „Ar putea fi aici, astăzi”.

Escorta lor i-a condus la cei patru monarhi. Rand alunecă din şa, bătându-l pe Tai daishar pe gât în timp ce calul pufni. Min a demontat, la fel ca Narishma, dar Rand a ridicat o mână pentru a-i opri.

„ATI W – „1 „I 1 W → *jr* – „I ill

— Nebun, mormăi Cadsuane de lângă Min, destul de jos încât nimeni altcineva să nu poată auzi. „Îmi cere să fiu gata să-l scot afară, apoi ne părăseşte?”

— Probabil a vrut să spună că ar trebui să mă scapi, spuse Min încet. „Cunoscându-l, este mai îngrijorat pentru mine decât pentru el însuşi”. Ea făcu o pauză. „Nenorocit de prost”.

Cadsuane îi aruncă o privire, apoi zâmbi uşor înainte de a se întoarce să-l privească pe Rand.

S-a apropiat de cei patru monarhi şi s-a oprit, ridicând braţele în lateral, ca şi cum ar fi vrut să întrebe: „Ce îmi 1 i – r-i *jf* doreşti?”

Ethenielle a preluat conducerea, aşa cum ghicise Cadsuane. Era o femeie plinuţă, cu părul negru smuls de pe faţă şi legat la spate. Se apropie de Rand, un bărbat care mergea lângă ea şi purta o sabie învelită în braţ, cu mânerul îndreptat spre ea.

În apropiere, Fecioarele foşneau. Au păşit lângă Rand. Ca de obicei, au presupus că comenzile de a rămâne înapoi nu le includeau.

Ethenielle ridică o mână şi îl plesni pe Rand pe faţă.

Narishma înjură. Fecioarele şi-au ridicat vălurile şi au tras suliţe. Min şi-a împins calul înainte, spărgând linia de gardieni.

k” / 11 III T” 1 1 * 1 * 1

„Stop!” spuse Rand, ridicând mana. Se întoarse, uitându-se la Fecioare.

Min şi-a liniştit iapa, bătând-o pe gât. Era supărată, aşa cum era de aşteptat. Fecioarele au dat înapoi fără tragere de inimă, deşi Cadsuane a profitat de ocazie pentru a-şi muta calul lângă Min.

T” i 1 A T – Îţi 11 – p W p, *f-y*

Rand se întoarse spre Ethenielle şi îşi frecă faţa. „Sper că este un salut tradiţional Kandori, Maiestate”.

Ea ridică o sprânceană, apoi făcu un semn în lateral, iar regele Easar din Shienar se apropie de Rand. Bărbatul i-a dat lui Rand peste gura, forţa care l-a făcut pe Rand să se poticnească.

Rand se îndreptă, făcând din nou semn Fecioarelor în jos. A întâlnit ochii lui Easar. Un firicel de sânge curgea pe bărbia lui Rand. Shienaranul l-a studiat o clipă, apoi a dat din cap şi a făcut un pas înapoi.

Urmează Tenobia. L-a pălmuit pe Rand cu mâna stângă, o lovitură puternică care a crăpat în aer. Min a simţit o fulgerare de durere din partea lui Rand. Tenobia şi-a strâns mâna după aceea.

Regele Paitar a venit ultimul. Bătrânul Arafellin cu doar o franjuri de păr mergea cu mâinile la spate, contemplativ. Se apropie de Rand şi se întinse şi tamponă sângele de pe obrazul lui Rand. Apoi l-a întors pe Rand cu o lovitură care – a pus în genunchi, un strop de sânge zburându-i din gură.

Min nu mai putea să stea lângă. „Rand!” spuse ea, sărind jos din şa şi alergând spre el. Ea a ajuns lângă el, liniştindu-l în timp ce se uita la monarhi. „Cum îndrăzneşti! El a venit la tine în pace”.

11 – OII – KT w w – I –, /k

„Paşnic?” spuse Paitar. „Nu, tânără, el nu a venit în pace pe această lume. El a mistuit pământul cu groază, haos şi distrugere”.

X *r** i – i w *r** *n*

„Aşa cum profeţiile spuneau că va face”, a spus Cadsuane, apropiindu-se în timp ce Min îl ajuta pe Rand să se ridice în picioare. „Îi pui în faţa poverile unei întregi Epoci. Nu poţi angaia un bărbat să-ţi reconstruiască casa, apoi să-i reproşezi când trebuie să dărâme un zid pentru a face treaba”.

— Asta presupune că el este Dragonul Renăscut, spuse Tenobia, încrucişându-şi braţele. „Noi”.

Se întrerupse în timp ce Rand stătea în picioare, apoi

alunecă cu grijă pe Callandor din teacă, cu lama strălucitoare zgâriind. A întins-o. „Negi acest lucru, Regina Tenobia, Scutul Nordului şi Sabia Graniţei Blight, Scaunul înalt al Casei Kazadi? Vrei să te uiţi la această armă şi să mă numeşti Dragon fals?”

Asta a liniştit-o. În lateral, Easar dădu din cap. În spatele lor, rânduri de trupe tăcute priveau cu lăncile, I – i 1 – i – 1 * 1 * A1 i ştiuţele şi scuturile ridicate. Ca în salut. Sau ca şi cum ar fi pregătit să atace. Min îşi ridică privirea şi reuşi să distingă vag oameni care stăpâneau pe zidurile Far Madding pentru a-i urmări.

— Să continuăm, spuse Easar. „Ethenielle?”

— Foarte bine, spuse femeia. „Voi spune asta, Rand al’ Thor. Chiar dacă te vei dovedi a fi Dragonul Renăscut, ai multe pentru care să răspunzi”.

— Poţi să-ţi iei preţul de pe pielea mea, Ethenielle, R

and încet, alunecând pe Callandor înapoi în teacă. „Dar doar odată ce Cel întunecat şi-a petrecut ziua cu mine”.

— Rand al’ Thor, spuse Paitar. „Am o întrebare pentru tine. Cum vei răspunde va determina rezultatul acestei zile”.

„Ce fel de întrebare?” întrebă Cadsuane.

— Cadsuane, te rog, spuse Rand ridicând mâna. „Lord Paitar, văd asta în ochii tăi. Ştii că eu sunt Dragonul Renăscut. Este necesară această întrebare?”

„Cum a murit Tellindal Tirraso?”

„OMS?” întrebă Min, uitându-se la Cadsuane. Aes Sedai clătină din cap, confuză.

„De unde ştii acest nume?” întrebă Rand.

— Răspunde la întrebare, spuse Easar, cu mâna pe mâner, corpul încordat. În jurul lor s-au pregătit şiruri de bărbaţi.

„Era funcţionară”, a spus Rand. „În timpul Epocii

Legendelor. Solicitat, când a venit după mine după ce ia întemeiat pe cei Optzeci şi Unu… Ea a căzut în luptă, fulgerând din cer… Sângele ei pe mâinile mele… De unde ştii numele ăsta!”

Ethenielle se uită la Easar, apoi la Tenobia, apoi în cele din urmă la Paitar. Dădu din cap, apoi închise ochii, scoţând un oftat care părea uşurat. Şi-a luat mâna de pe sabie.

T” i 1 1 l’Ţi-il //i T – iji – 11 T\ T” 1 w

„Rand al’ Thor”, a spus Ethenielle, „Dragon Renăscut. Vrei să te aşezi şi să vorbeşti cu noi? Vă vom răspunde la întrebări”.

„De ce nu am auzit niciodată de această aşa-zisă profeţie?” întrebă Cadsuane.

„Natura sa necesita secret”, a spus regele Paitar. Stăteau cu toţii pe perne într-un cort mare în mijlocul armatei Borderlander. Îi făcea mâncărime umerilor lui Cadsuane, fiind înconjurat astfel, dar băiatul nebun – avea să fie întotdeauna un băiat nebun, indiferent de vârsta lui – părea perfect liniştit. Treisprezece Aes Sedai aşteptau în afara cortului, care nu era suficient de mare pentru toţi. Treisprezece. Asta nu-l făcuse pe al’ Thor să clipească. Ce om care ar putea canaliza ar sta în mijlocul celor treisprezece Aes Sedai şi nu ar transpira?

S-a schimbat, îşi spuse Cadsuane. Va trebui doar să accepţi asta. Nu că n-ar mai avea nevoie de ea. Bărbaţii ca el au devenit prea încrezători. Câteva mici succese şi s-ar împiedica de propriile picioare şi s-ar fi aşezat într-o situaţie dificilă.

Dar… ei bine, era mândră de el. Mândră cu râvnă. Puţin.

„A fost dat de un Aes Sedai din familia mea”, a continuat Paitar. Bărbatul cu faţa pătrată sorbi o ceaşcă mică de ceai.

„Strămoşul meu, Reo Myershi, a fost singurul care a auzit-o. El a ordonat păstrarea cuvintelor, transmise de la monarh la monarh, pentru această zi”.

— Vorbeşte-mi-le, spuse Rand. „Vă rog”.

„Îl văd înaintea ta!” Paitar citat. „El, cel care trăieşte multe vieţi, cel care dă morţi, cel care ridică munţi. Va sparge ceea ce trebuie să spargă, dar mai întâi stă aici, în faţa regelui nostru. Îl vei însângera! Măsuraţi-i reţinerea. El vorbeşte! Cum a fost ucis cel căzut? Tellindal Tirraso, ucis de mâna lui, întunericul care a venit a doua zi după lumină. Trebuie să întrebi şi trebuie să-ţi cunoşti soarta. Dacă nu poate răspunde…”

S

— A oprit, tăcând.

„Ce?” întrebă Min.

„Dacă nu poate răspunde”, a spus Paitar, „atunci vei fi pierdut. Îi vei aduce repede sfârşitul, pentru ca ultimele zile să aibă furtuna lor. Pentru ca Lumina să nu fie consumată de cel care trebuia să o păstreze. Îl văd. Şi plâng”.

— Atunci ai venit să-l ucizi, spuse Cadsuane.

— Să-l testez, spuse Tenobia. „Sau aşa am decis, odată ce Paitar ne-a spus despre profeţie”.

— Nu ştii cât de aproape ai fost de moarte, spuse Rand încet. „Dacă aş fi venit la tine cu puţin timp mai devreme, îl returnat acele palme cu foc de foc”.

7 t – i x 1 – 1 *ar\j*) în 1 – 11 w

„În interiorul Gardianului?” Tenobia adulmecă cu dispreţ.

Z-7 1 – un w T” 1 T T – *w îi* – T” 1 1

„Gardianul blochează Puterea Unică”, şopti Rand. „Numai Puterea Unică”.

Ce vrea să spună prin asta? se gândi Cadsuane, încruntat.

„Ştiam bine riscul”, a spus Ethenielle mândră. „Am cerut dreptul de a te plesni mai întâi. Armatele noastre aveau ordin să atace dacă cădeam”.

„Familia mea a analizat de o sută de ori cuvintele profeţiei”, a spus Paitar. „Sensul părea clar. Era sarcina noastră să testăm Dragonul Renăscut. Pentru a vedea dacă se poate avea încredere în el pentru a merge la Ultima Bătălie”.

— Cu doar o lună mai devreme, spuse Rand. „Nu aş fi avut amintirile să-ţi răspund. Acesta a fost un gambit prostesc. Dacă m-ai fi ucis, atunci totul ar fi fost pierdut”.

— Un pariu, spuse Paitar pe un ton egal. „Poate că în locul tău s-ar fi ridicat altul”.

— Nu, spuse Rand. „Această profeţie a fost ca şi 1 1 1 Z-X 1 1 – 1 x 7 i /v i /v 1 7

celelalte. O declaraţie despre ceea ce s-ar putea întâmpla, rejj nu un sfat”.

— Eu văd altfel, Rand al’ Thor, spuse Paitar. „Şi ceilalţi au fost de acord cu mine”.

„Trebuie remarcat”, a spus Ethenielle, „că nu am venit în sud din cauza acestei profeţii. Scopul meu a fost să văd dacă pot aduce ceva sens lumii. Şi apoi…” Ea se strâmbă.

„Ce?” întrebă Cadsuane, sorbind în cele din urmă ceaiul. Avea gust bun, aşa cum era de obicei lângă al’ Thor zilele astea.

— Furtunile, spuse Tenobia. „Zăpada ne-a oprit. Şi apoi, să te găsesc s-a dovedit mai dificil decât am presupus noi. Aceste porţi de acces. Le poţi învăţa pe Aes Sedai-ul nostru?

— Îţi voi preda Aes Sedai în schimbul unei promisiune, spuse Rand. „Îmi vei jura. Am nevoie de tine”.

J FI” I 1 * KT 1

— Suntem suverani, se răsti Tenobia. „Nu am de gând să mă înclin în faţa ta la fel de repede precum a făcut-o 1 – 1 ÎŢI 1 7 – 1” *//* unchiul meu. Trebuie să vorbim despre asta, apropo”.

„Jurămintele noastre sunt pentru pământurile pe care le protejăm”, a spus Easar.

— Cum vrei, spuse Rand, ridicându-se. „Odată ţi-am dat un ultimatum. Am exprimat-o prost şi regret asta, dar rămân singura ta cale către Ultima Bătălie. Fără mine, vei rămâne aici, la sute de leghe de acele pământuri pe care ai jurat să le protejezi”. El dădu din cap către fiecare dintre ei, apoi o ajuta pe Mm să se ridice în picioare. „Mâine mă întâlnesc cu monarhii lumii. După aceea, voi merge la Shayol Ghul şi voi sparge sigiliile rămase din închisoarea T J * 1 – Z-\ „ÎL

Întunericului. O zi bună”.

Cadsuane nu s-a ridicat. Ea stătea, sorbind ceaiul. Cei patru păreau uluiţi. Ei bine, băiatul cu siguranţă înţelesese dramaticul.

„Aştepta!” Paitar pufni în cele din urmă, ridicându-se. /d 7* r*

„Ce vei face?”

Rand se întoarse. „Voi sparge sigiliile, Lord Paitar. Voi „sparge ceea ce trebuie să spargă”, aşa cum spune propria ta profeţie că trebuie. Nu mă poţi opri, nu când acele cuvinte vor dovedi ce voi face. Mai devreme, am intervenit pentru a preveni căderea lui Maradon. Era aproape de ea, Tenobia. Zidurile sunt spulberate, trupele voastre însângerate. Cu autor, am reuşit să-l salvez. De abia. Ţările tale au nevoie de tine. Şi aşa, aveţi două opţiuni. Jură-mi, sau stai aici şi lasă-i pe toţi ceilalţi să lupte în locul tău”.

Cadsuane sorbi din ceai. Asta mergea puţin prea departe.

— Te las să discuţi oferta mea, spuse Rand. „Pot să-mi pregătesc o oră – deşi, înainte de a-ţi începe deliberarea, ai putea trimite pe cineva în numele meu? Există un bărbat în armata ta pe nume Hurin. Aş dori să-i cer scuze”.

Păreau încă uluiţi. Cadsuane se ridică pentru a merge să vorbească cu surorile care aşteptau afară; ea îi cunoştea pe câţiva dintre ei şi trebuia să-i simtă pe ceilalţi. Nu-şi făcea griii în legătură cu ceea ce vor decide Borderlandern. Al Thor leavea. O altă armată sub stindardul lui. Nu rroriciam ră co un rloer iirr a no aefa credea-Rvăsevadesemcapeasla.

Încă o zi şi totul a început. Lumină, dar ea spera că erau gata.

Cizme

Elayne se aşează în şa lui Glimmer. Iapa era unul din premiile graidului regal; era de origine saldaeană fină, cu o coamă şi o haină albă strălucitoare. Şaua în sine era bogată, pielea împodobită cu roşu vin şi auriu. Era genul de şa pe care îl foloseai când defilezi.

Birgitte a călărit pe Rising, un castron înalt, şi unul dintre cei mai rapizi din graidurile regale. Paznicul alesese ambii cai. Se aştepta să fie nevoită să fugă.

— * 7 i X 1” * * 1 1 T – i 1 1

Birgitte purta una dintre copiile lui Elayne cu cap de vulpe, deşi avea o formă diferită, un disc subţire de argint cu un trandafir pe faţă. Elayne purta un altul învelit în pânză în buzunar.

Încercase să facă încă una azi dimineaţă, dar se topit, aproape că îi dădea foc dulapului. Întâmpina foarte multe dificultăţi fără originalul de studiat. Visele ei de a-şi înarma toate Gărzile personale cu medalioane păreau din ce în ce

mai puţin posibile, cu excepţia cazului în care reuşea cumva să-l convingă pe Mat să-i dea din nou originalul.

Garda ei de onoare a căzut în rânduri în jurul ei şi a lui Birgitte în Piaţa Reginei. Ea aducea doar o sută de soldaţi – şaptezeci şi cinci de gardieni şi un inel interior de douăzeci şi cinci de gardiene. Era o forţa infima, dar ar fi dispărut fără acele sute dacă ar fi reuşit să scape cu ea. Nu-şi putea permite să fie văzută ca o cuceritoare.

„Nu-mi place asta”, a spus Birgitte.

— Nu-ţi place nimic, în ultimul timp, spuse Elayne. „Îţi jur, devii din ce în ce mai iritabil pe zi ce trece.

„Este pentru că devii din ce în ce mai nesimţit pe zi ce trece”.

„Oh, vino acum. Acesta nu este cel mai nesăbuit lucru pe care l-am făcut”.

„Numai pentru că ţi-ai stabilit un punct de referinţă foarte ridicat pentru tine, Elayne”.

O

să fie bine, spuse Elayne, privind spre sud.

„De ce continui să cauţi în direcţia asta?”

1 1 – 11 7 – 17 1 – ’11

— Rand, spuse Elayne, simţind din nou acea căldură, pulsând din nodul de emoţii din mintea ei. „Se pregăteşte Pentru ceva. Se simte tulburat. Şi paşnic în acelaşi timp”. Şoară, dar acel om ar putea fi confuz.

Întâlnirea avea să aibă loc într-o singură zi, dacă termenul său iniţial încă se ţinea. Egwene avea dreptate; ruperea sigiliilor ar fi o prostie. Dar Rand ar vedea motivul.

Alise s-a apropiat de ea, însoţită de trei rude. Sarasia era o femeie plmuţă, cu un aer de bunică; Kema cu pielea întunecată şi-a ţinut părul negru în trei împletituri lungi, iar

Nashia, cu o faţă tânără, purta o rochie largi.

Cei patru au ocupat poziţii lângă Elayne. Doar doi dintre ei erau suficient de puternici pentru o poartă – mulţi dintre rude erau mai slabi decât majoritatea Aes Sedai. Dar asta ar fi suficient, presupunând că Elayne a avut probleme în a îmbrăţişa Sursa.

„Poţi face ceva pentru a împiedica arcaşii să o lovească?” a întrebat-o Birgitte pe Alise.

— Un fel de ţesătură?

7 Al* A – A 1 – I A – I. ZJ* 1

Alise îşi înclină capul gânditoare. „Ştiu unul care ar putea ajuta”, a spus ea, „dar nu l-am încercat niciodată”.

O altă rudă a ţesut o poartă în faţă. Se deschidea spre o porţiune de pământ aspru, cu iarbă maro, în afara oraşului Cairhien. O armată mult mai mare aştepta acolo, purtând cuirasele şi coifurile în formă de clopot ale trupelor Cairhienin. Ofiţerii erau uşor de depistat cu hainele lor închise la culoare, în culorile Caselor pe care le slujeau. Purtau con ridicându-se peste spate.

T A 1 I C I /V.W/K. 1 – 1 1 /K p.

Lorstrum, înalt, cu fata îngusta, îşi şedea calul în faţa armatei sale, care purta verde închis, cu tăieturi purpurie; Bertome era de cealaltă parte. Forţele lor păreau a fi cam de aceeaşi dimensiune. Cinci mii fiecare. Celelalte patru Case aveau armate mai mici.

„Dacă au vrut să te ia captiv”, a spus Birgitte sumbru, „le dai şansa”.

— W – i*. W – 11*11 i z* i i

„Nu există nicio modalitate de a face asta şi de a rămâne în siguranţă, numai dacă vreau să mă ascund în palatul meu şi să-mi trimit trupele înăuntru. Asta ar duce doar la

rebeliune în Cairhien şi la un potenţial prăbuşire în Andor”. Ea aruncă o privire spre Gard.

— Acum sunt regina, Birgitte. Nu vei putea să mă fereşti de pericol, nu mai mult decât ai putea ţine un soldat singuratic în siguranţă pe câmpul de luptă”.

Birgitte dădu din cap. „Stai aproape de mine şi de A zz A A *t*

Guybon”.

Guybon s-a apropiat, pe un castron mare, moale. Cu Birgitte de o parte a ei şi Guybon de cealaltă – şi cu ambii cai mai înalţi decât ai lui Elayne – un presupus asasin ar avea mari dificultăţi să o ia fără să-şi lovească mai întâi prietenii.

Aşa ar fi pentru tot restul vieţii ei. L-a împins pe Glimmer în mişcare, iar trupa ei şi-a făcut drum prin poartă şi pe pământul Cairhienin. Nobilii şi femeile nobile din faţă s-au închinat sau au făcut o reverenţă de la călare, iar aceste oferţii au fost mai profunde de data aceasta decât fuseseră atunci când o întâlniseră cu Elayne în camera ei a tronului. Spectacolul începuse.

Oraşul era chiar în faţă, cu zidurile încă înnegrite de incendii în timpul luptei cu Shaido. Elayne simţi tensiunea lui Birgitte când poarta dispăru în spate. Familia din jurul lui Elayne a îmbrăţişat sursa, iar Alise a ţesut o ţesătură necunoscută, aşezând-o în aer în jurul inelului interior de trupe. A făcut un vânt mic, dar rapid, care se învârtea în aer.

Anxietatea lui Birgitte era contagioasă, iar Elayne se trezi ţinându-şi frâiele într-o strânsă strânsă în timp ce Glimmer înainta. Aerul era mai uscat aici, în Cairhien, cu un miros slab de praf. Cerul era înnorat.

Trupele Cairmenrn s-au format în jurul micului ei grup de andorani în alb şi roşu. Majoritatea forţelor Cairmenrn erau pe picioare, deşi erau nişte cavalerie grea, cai în bardă strălucitoare şi oameni care purtau lănci îndreptate sus în aer. Toţi au defilat în linii perfecte, protejând-o pe Elayne. Sau ţinand-o captivă.

„T 7 * j w 1 1 Z_2 * 1

Lorstrum şi-a mutat armăsarul dafin mai aproape de rândurile exterioare ale lui Elayne. Guybon îi aruncă o privire, iar ea dădu din cap, aşa că căpitanul îi dădu voie să X z t X z *f* X

se apropie.

— Oraşul este nervos, Maiestate, spuse Lorstrum. Birgitte încă avea grijă să-şi ţină montura între a lui şi a lui Elayne. „Există… zvonuri nefericite în jurul ascensiunii tale tale.

Probabil că ai iniţiat zvonuri, se gândi Elayne, înainte să te hotărăsti să mă susţii în schimb.

— Sigur că nu se vor ridica împotriva trupelor tale?

„Sper că nu vor face”. O privi de sub şapca lui plată de verde pădure. Purta o haină neagră care i-a coborât până la genunchi şi stropi de culoare peste tot în jos, pentru a indica Casa lui. Era genul de îmbrăcăminte pe care l-ar purta dacă mergea la bal. Asta a proiectat un sentiment de încredere. Forţa lui nu punea mâna pe oraş, ci o escorta pe noua regină cu o paradă onorifică. „Este puţin probabil să existe rezistenţă armată. Dar am vrut să te avertizez”.

Lorstrum dădu din cap către ea cu respect. Ştia că ea îl manipulează, dar a acceptat şi acea manipulare. Va trebui să-l supravegheze atent în anii următori.

Cairhien era un oraş atât de cutie, cu linii drepte şi turnuri fortificate. Deşi o parte din arhitectura sa era w J 7 X 1 1

Z-”1 1 r-i-i frumoasă, nu se putea compara locul cu Caemlyn sau Tar Valon. Au intrat direct prin porţile nordice, râul Alguenya în dreapta lor.

Mulţimile aşteptau înăuntru. Lorstrum şi ceilalţi îşi r „— 1 7 1 * A r? 1 7 1 1 7* 1 i7

făcuseră treaba bine. Au fost urale, începute probabil de curteni aşezaţi cu grijă. Pe măsură ce Elayne a intrat în oraş, uralele au devenit mai puternice. Asta a surprins-o. Se aşteptase la ostilitate. Şi da, au existat ceva din asta – ocazional bucată de gunoi aruncată, aruncată din spatele mulţimii. A prins o batiocură ici şi colo. Dar majoritatea păreau mulţumiţi.

În timp ce mergea pe acel pasaj larg, mărginit de clădirile dreptunghiulare favorizate de Cairhienin, îşi dădu seama că poate că aceşti oameni aşteptaseră un eveniment ca acesta. Vorbind despre asta, răspândind povesti. Unele dintre acele povesti fuseseră ostile şi acestea erau ceea ce raportase Norry. Dar acum i se păreau mai mult un semn de îngrijorare decât de ostilitate. Cairhien trecuse prea mult timp fără monarh, regele lor mort de mâini necunoscute, Lordul Dragon părându-i părăsind.

Încrederea ei a crescut. Camrnen era un oraş rănit. Rămăşiţele arse şi sparte ale Foregate afară. Pietrucurile p 7 pe – I 7 j i i – z-i i fuseseră sfâşiate pentru a fi aruncate de pe pereţi. Oraşul nu şi-a revenit niciodată pe deplin din Războiul Aiel, iar Turnurile Topless neterminate – cu design simetric, dar înfăţişat de părăsite în aparenţă – erau o declaraţie înaltă a acestui fapt.

Acel sângeros Joc al Caselor a fost un flagel aproape la fel de rău. Ar putea schimba asta? Oamenii din jurul ei păreau plini de speranţă, de parcă ar fi ştiut ce mizerie

întortocheată a devenit naţiunea lor. Mai devreme s-ar putea lua suliţele unui Aiel decât să taie viclenia din Cairhienin, dar poate că i-ar putea învăţa o mai mare loialitate faţă de ţară şi tron. Atâta timp cât au avut un tron care merită această loialitate.

Palatul Soarelui se afla exact în centrul oraşului. Ca şi restul oraşului, era pătrat şi colţural, dar aici arhitectura dădea un simţ sau o forţă impunătoare. Era o clădire grandioasă, în ciuda aripii rupte în care a avut loc atentatul la viaţa lui Rand.

Mai mulţi nobili aşteptau aici, stând pe trepte acoperite sau în faţa trăsurilor ornamentate. Femeile în rochii formale cu cercuri largi, bărbaţii în paltoane îngrijite de culori închise, şepci pe capete. Mulţi păreau sceptici, iar unii uimiţi.

E

Elayne îi aruncă lui Birgitte un zâmbet satisfăcut. „Funcţionează. Nimeni nu se aştepta să merg la palat escortat de o armată Cairhienin”.

Birgitte nu spuse nimic. Era încă tensionată – şi probabil avea să fie până când Elayne se va întoarce la Caemlyn.

Două femei stăteau la poalele treptelor, una drăguţă cu clopoţei în păr, cealaltă cu părul creţ şi o faţă care nu părea Aes Sedai, pentru tot faptul că era una de ani de zile. Era Sashalle Anderly, iar cealaltă femeie – care avea o faţă fără vârstă – era Samitsu Tamagowa. Din ceea ce sursele lui Elayne au putut să stabilească, aceşti doi erau la fel de aproape de „conducători” precum oraşul în absenţa lui Rand. Coresponsese cu amândoi şi găsise pe Sashalle remarcabil de dornic să înţeleagă modul de gândire al lui Cairhienin. Îi oferise lui Elayne oraşul, dar lăsase de înţeles

că înţelegea că să i se ofere şi să-l ia erau două lucruri diferite.

Sashalle făcu un pas înainte. „Maiestate”, spuse ea în mod formal, „să se ştie că Lordul Dragon vă dă toate drepturile şi pretenţia asupra acestui pământ. Tot controlul formal pe care l-a avut asupra pământului îţi este cedat şi poziţia de administrator asupra naţiunii este dizolvată. Fie ca tu să conduci cu înţelepciune şi pace”.

Elayne dădu din cap spre ea, călare regală, dar înăuntru clocotea. Ea spusese că nu-i deranjează autorul lui Rand la preluarea acestui tron, dar nu era ca şi cum ar fi vrut să-şi frece nasul în el. Totuşi, Sashalle părea să-şi ia poziţia în serios, deşi din ceea ce descoperise Elayne, acea poziţie era în mare măsură creată de sine.

Elayne şi alaiul ei descălecară. Oare Rand crezuse că va fi la fel de uşor să-i dea tronul? Rămăsese în Cairhien suficient de mult ca să ştie cum plângeau. Un Aes Sedai care face o proclamaţie nu ar fi fost niciodată de ajuns. Dar faptul că nobilii puternici o susţin direct ar trebui să fie suficient pentru a face acest lucru.

Procesiunea lor şi-a urcat treptele. Au intrat şi fiecare dintre cei care o susţineau a adus o gardă de onoare mai mică, de cincizeci. Elayne şi-a adus toată forţa; era aglomerat, dar nu avea de gând să lase niciunul în urmă.

Holurile interioare erau drepte, cu tavane cu vârfuri şi ornamente aurii. Simbolul Soarelui Răsare a blazonat fiecare uşă. Erau nişte nişe pentru bogăţiile care trebuiau afişate, dar multe erau goale. Aieli luaseră al cincilea lor din acest palat.

După ce au ajuns la intrarea în Marea Sală a Soarelui, g ardienii şi femeile de gardă ai lui Elayne s-au aranjat pe olul

exterior. Elayne respiră adânc, apoi intră cu paşi mari în sala tronului cu un grup de zece. Coloane de marmură cu dungi albastre s-au ridicat până la tavan, pe marginile camerei, iar Tronul Soarelui stătea pe estrada sa de marmură albastră în spatele sălii mari.

Scaunul era din lemn aurit, dar era surprinzător de modest. Poate de aceea Laman hotărâse să-şi construiască un nou tron, folosindu-se de Avendoraldera ca material. Elayne se îndreptă spre estradă, apoi se întoarse când nobilimea Cairhienin a intrat, susţinătorii ei mai întâi, apoi ceilalţi, clasificaţi în funcţie de dictatele complicate ale lui Does Dae mar. Acele clasamente s-ar putea schimba de la zi, dacă nu de la oră.

Birgitte a privit fiecare dintre cei care au intrat, dar Cammemnu erau modele de cuviinţă. Nimeni nu ar arăta nimic ca îndrăzneala lui Ellorien în Andor. Era o patriotă, chiar dacă una care continua să nu fie de acord cu Elayne. În Cairhien nu se făcea astfel de lucruri.

Odată ce mulţimea s-a liniştit, Elayne a tras aer în piept. Se gândise la un discurs, dar mama ei o învăţase că uneori, acţiunea decisivă făcea cel mai bun discurs. Elayne se mişcă să se aşeze pe tron.

Birgitte o prinse de braţ.

— I-11 k „/ /v* X w. *A*. 1 w 1 1 – 1

Elayne îi aruncă o privire întrebătoare, dar Gardienul privea tronul.

— Aşteaptă o clipă, spuse ea, aplecându-se.

Nobilii au început să murmure unul către altul, iar Lorstrum se apropie de Elayne. „Maiestatea Voastră?”

„Birgitte”, a spus Elayne roşind, „este cu adevărat necesar?”

Birgitte o ignoră, împingând-o pe perna scaunului. Uşoară! Era Gardianul hotărât să o facă de ruşine în orice situaţie posibilă? Cu siguranţă că…

„Aha!” spuse Birgitte, smulgând ceva de pe perna cu pernă.

Elayne tresări, cel mai aproape, Lorstrum şi Bertome alături de ea. Birgitte ţinea un ac mic, cu vârful negru. „Ascuns în pernă”.

Elayne păli.

— Era singurul loc în care ştiau că vei fi, Elayne, spuse Birgitte încet. Ea a îngenuncheat şi a început să caute mai multe capcane.

Lorstrum înroşise.

— Voi găsi cine a făcut asta, Maiestate, spuse el cu voceioasă. O voce periculoasă. „Ei vor cunoaşte mânia mea”.

— Nu dacă ei îl cunosc mai întâi pe al meu, spuse îndesat Bertome, privind peste ac.

— Evident, o tentativă de asasinat destinată Lordului Dragon, Maiestatea Voastră, spuse Lorstrum cu o voce mai tare, în beneficiul publicului. „Nimeni nu ar îndrăzni să încerce să te omoare, iubita noastră soră din Andor”.

— E bine de auzit, spuse Elayne, privindu-l cu privirea. Acea expresie a ei le-a spus tuturor celor din cameră că va suporta această viclenie, menită să-i salveze faţa. Ca cel mai puternic susţinător al ei, ruşinea unei tentative de asasinat a căzut asupra lui.

A fi de acord să-l lase să salveze faţa l-ar costa. Şi-a lăsat ochii în jos pentru a înţelege. Light, ea ura acest loc. TK 1 * / „i * * 1 – Dar ea l-ar iuca. Şi ar iuca bine.

„Este sigur?” o întrebă ea pe Birgitte.

Gardianul şi-a frecat bărbia.

— O modalitate de a afla, spuse ea, apoi se lăsă jos pe tron cu o forţă neceremonioasă.

Nu câţiva dintre nobilii din sală icniră, iar Lorstrum deveni mai palid.

ki r* i – i T” > – 1 i

— Nu prea confortabil, spuse Birgitte, aplecându-se într-o parte, apoi împingând-o înapoi de lemn. „M-aş fi aşteptat ca tronul unui monarh să fie mai amortizat, cu spatele tău delicat şi tot”.

„Birgitte!” şuieră Elayne, simţindu-i că fata i se înroşeşte din nou. „Nu poţi sta pe Tronul Soarelui!”

— Sunt garda ta de corp, spuse Birgitte. „Pot gusta mâncarea ta dacă vreau, pot trece prin uşi înaintea ta şi pot să stau la naiba pe scaunul tău dacă cred că te va proteja”. Ea zâmbi. „În plus”, a adăugat ea cu o voce mai joasă, „M/1 1 11 li – I 1 1 – I I //

am întrebat întotdeauna cum se simte unul dintre acestea”. Gardianul s-a ridicat, încă precaut, dar şi mulţumit.

Elayne se întoarse şi înfruntă nobilimea din Cairhien. „Ai aşteptat mult pentru asta”, a spus ea. „Unii dintre voi sunteţi nemulţumiţi, dar amintiţi-vă că jumătate din sângele meu este Cairhienin. Această alianţă va face ambele naţiuni mari. Nu vă cer încrederea, dar vă cer ascultarea”. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Aminteşte-ţi din nou, aşa cum îşi doreşte Dragonul Renăscut să fie”.

Ea a văzut că au înţeles. Rand cucerise acest oraş odată, deşi fusese pentru a-l elibera de Shaido. Ar fi înţelepţi să nu-l ispitească să se întoarcă şi să-l cucerească din nou. O regină a folosit uneltele pe care le avea la îndemână. Îl

luase pe Andor singură; avea să-l lase pe Rand să o ajute cu Cairhien.

Ea s-a aşezat. Un lucru atât de simplu, dar implicaţiile şi într-adevăr de amploare. „Adunaţi-vă forţele individuale şi paznicii Casei”, le-a poruncit ea nobililor adunaţi. „Veţi mărşălui, cu forţele lui Andor, prin porţile către un loc cunoscut sub numele de Câmpul Merrilor. Ne vom întâlni cu Dragonul Renăscut”.

Nobilii păreau surprinşi. Ea va intra, va prelua tronul, apoi va comanda armatele lor din oraş în aceeaşi zi? Ea a zâmbit. Cel mai bine este să acţionezi rapid şi hotărât; ar construi un precedent pentru ascultarea ei. Şi ar începe să-i pregătească pentru Ultima Bătălie.

„De asemenea”, a anutant ea în timp ce au început să şoptească, „vreau să aduni pe toţi oamenii din acest tărâm care pot ţine o sabie şi să-i înrolezi în armata Reginei. Nu fi prea mult timp pentru antrenament, dar va fi nevoie de fiecare bărbat în Ultima Bătălie – şi acele femei care doresc să lupte pot raporta, de asemenea. De asemenea, trimiteţi vorbă către fondatorii de clopoţei din oraşul dvs. Va trebui să mă întâlnesc cu ei într-o oră”.

„Dar”, a spus Bertome, „sărbătoarea de încoronare, Maiestate…”

„Ne vom petrece când Ultima Bătălie va fi câştigată şi copiii lui Cairhien vor fi în siguranţă”, a spus Elayne. Trebuia să le distragă atenţia de la comploturile lor, să le dea de lucru pentru a-i ţine ocupaţi, dacă era posibil. „Mutare! Prefă-te că Ultima Bătălie este la uşa ta şi va sosi mâine!” Căci, într-adevăr s-ar putea.

Mat se rezema de un copac mort, privind peste tabăra lui. A inspirat şi a expirat, zâmbind, simţind frumosul confort de

a şti că nu mai era urmărit. Uitase cât de bine se simţea. Mai bine decât o servitoare drăguţă pe fiecare genunchi, acel sentiment era. Ei bine, mai bine decât o servitoare, oricum.

O tabără militară seara era unul dintre cele mai confortabile locuri din lume, chiar dacă jumătate din tabără era goală, oamenii de acolo plecând la Cairhien. Soarele apusese, iar unii dintre cei care rămăseseră se întorseseră. Dar pentru cei care a doua zi nu aveau serviciul de după amiază, nu avea niciun motiv să doarmă încă.

O duzină de gropi de foc mocneau prin tabără, bărbaţi stând să împărtăşească poveşti despre isprăvi, despre femei lăsate în urmă sau despre zvonuri de departe. Limbi de flăcări pâlpâiau în timp ce bărbaţii râdeau, stând pe buşteni sau stânci, cineva săpa ocazional în cărbuni cu o ramură răsucită şi stârneşte scântei mici în aer în timp ce prietenii lui cântau „Come Ye Maids” sau „Fallen Willows at Noon”.

Oamenii trupei erau dintr-o duzină de naţiuni diferite, dar această tabără era adevărata lor casă. Mat trecu cu paşi mari printre ei, cu pălăria pe cap, cu ashandarei pe umăr. Îşi luase o eşarfă nouă pentru gât. Oamenii ştiau despre cicatricea lui, dar nu exista niciun motiv să o arăţi ca unul sau ca vagoanele însângerate ale lui Luca.

Eşarfa pe care o alesese de data aceasta era roşie. În amintirea lui Tylin şi a celorlalţi care căzuseră în gholam. De scurtă vreme, fusese tentat să aleagă roz. Un timp foarte scurt.

Mat zâmbi. Deşi cântecele răsunau de la câteva dintre focurile de tabără, niciunul nu era zgomotos şi în tabără era o linişte sănătoasă. Nicio tăcere. Tăcerea nu a fost niciodată

bună. Ura tăcerea. L-a făcut să se întrebe cine se străduia atât de mult să se strecoare pe el. Nu, asta a fost o linişte. Bărbaţii sforăiau încet, focurile trosnind, alţi bărbaţi cântând, buruienile scârţâind în timp ce cei de pază treceau. Zgomotele paşnice ale bărbaţilor care se bucură de viaţa lor.

Mat şi-a găsit drumul înapoi la masa lui în afara cortului întunecat. Se aşează, uitându-se peste hârtiile pe care le „stivmse aici. Interiorul cortului fusese prea înfundat. În plus, nu dorise să-l trezească pe Olver.

Cortul lui Mat se ondula în vânt. Scaunul lui arăta ciudat, masa fină de stejar aşezată într-un petic de picior de găină, scaunul lui Mat lângă el, un ulcior de cidru fiert pe pământ lângă el. Hârtiile de pe masa lui erau îngreunate cu diverse pietre pe care le ridicase, luminate de o singură lampă pâlpâitoare.

Nu ar trebui să aibă teancuri de hârtie. Ar trebui să poată sta la unul dintre acele focuri şi să cânte „Dansez cu Jak o the Shadows”. Putea distinge vag cuvintele cântecului dintr-un foc de tabără din apropiere.

t t a-i – I – i – r? 1 1 -! – i-11

Hârtii. Ei bine, fusese de acord cu angajarea lui Elayne

— *Z – <J VJ – ti* şi existau acte pentru aşa ceva. Şi documente despre înfiinţarea echipajelor de dragoni. Lucrări despre rechizite, rapoarte de disciplină şi tot felul de prostii. Şi câteva hârtii pe care reuşise să le scoată din maiestatea ei regală, rapoarte de spionaj pe care ar fi vrut să se uite. Rapoarte despre Seanchan.

O mare parte din ştiri nu erau noi pentru el; prin amabilitatea porţii lui Verín, Mat călătorise la Caemlyn mai repede decât majoritatea zvonurilor. Dar Elayne avea porţi

proprii, iar unele dintre ştirile de la Te-ar şi Illian erau proaspete. S-a vorbit despre noua împărătească Seanchan. Deci Tuon chiar se încoronase, sau orice a făcut Seanchanul pentru a numi un nou lider.

Asta l-a făcut să zâmbească. Uşoare, dar ei nu ştiau în ce anume sunt! Probabil că au crezut că au făcut-o. Dar îi va surprinde, sigur că cerul era albastru. Sau, ei bine, fusese gri în ultima vreme.

S-a vorbit şi despre Sea Folk în alianţă cu Seanchan. Mat a respins asta. Seanchan capturase destule nave Sea Folk pentru a da acea impresie, dar nu era adevărul. A găsit şi câteva pagini cu ştiri despre Rand, majoritatea

7 – r-11 T 7 1 *O*

nespecifice sau de încredere.

Xz 1 – 1 1 – 1 I a – t – I

Culori zdrobite. Rand stătea în jur şi vorbea cu nişte oameni într-un cort. Poate că era în Arad Doman, dar nu putea să fie şi acolo şi să lupte în Ţările de Graniţă, nu-i aşa? Un zvon spunea că Rand a ucis-o pe regina Tylin. Ce idioţi au crezut asta?

Întoarse rapid rapoartele despre Rand. Ura să fie nevoit să alunge acele culori aprinse din nou şi din nou. Cel puţin Rand purta haine de data asta.

Ultima pagină a fost curioasă. Lupi alergând în haite enorme, adunându-se în poieni şi urlă în cor? Cerul străluceşte în roşu noaptea? Vitele aliniate pe câmpuri, I I 7 C L 7 X 1 – I/K jwX*TTXI toate cu faţa spre nord, privind în tăcere? Urmele armatelor Shadowspawn în mijlocul câmpurilor?

Aceste lucruri miroseau a simple auzite, transmise de la soţie de fermă la soţie de fermă până au ajuns la urechile

spionilor lui Elayne.

Mat se uită peste cearşaf, apoi – fără să se gândească la asta – şi-a dat seama că scosese din buzunar plicul lui Verín. Scrisoarea încă sigilată părea uzată şi murdară, dar nu o deschisese. Părea cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, rezistând acelei îndemnuri.

„Acum, aceasta este o vedere a unei nereguli”, a spus o voce de femeie. Mat ridică privirea şi îl văzu pe Setalle mergând spre el. Purta o rochie maro care s-a şiret peste sânul ei amplu. Nu că Mat şi-ar fi petrecut timp prrvându-l.

„Îţi place bârlogul meu?” întrebă Mat. A pus plicul deoparte, apoi a pus ultimul dintre rapoartele de spionaj pe un teanc, chiar lângă o serie de schiţe pe care le făcuse pe nişte arbalete noi, bazate pe cele pe care Talmanes le cumpărase. Deoarece nu avea piatră pentru acest teanc, sta scos una dintre cizme şi a pus-o deasupra.

— Bârlogul tău? întrebă Setalle, părând amuzat.

— Sigur, spuse Mat, scărpinându-şi partea de jos a piciorului în ciorapi.

— Va trebui să faci o întâlnire cu administratorul meu dacă vrei să intri.

— Intendentul tău?

— Ciotul de acolo, spuse Mat, dând din cap. „Nu cel mic, cel mare cu muşchi în vârf”.

Ea a ridicat o sprânceană.

— E destul de bun, spuse Mat. „Aproape nu las pe cineva să intre pe care nu vreau să-l văd”.

— Eşti o creatură interesantă, Matrim Cauthon, spuse Setalle, aşezându-se pe ciotul mai mare. Rochia ei era după stilul Ebou Dar, cu partea laterală în sus pentru a dezvălui juponuri suficient de colorate pentru a speria un Tinker.

„Ai vrut ceva anume?” întrebă Mat. – Sau pur şi simplu ai trecut pe aici ca să poţi sta pe capul administratorului meu?

„Am auzit că ai vizitat din nou palatul astăzi. Este adevărat că o cunoşti pe regina?

Mat a ridicat din umeri. „Elayne este o fată destul de drăguţă. Frumos, asta e sigur”.

— Nu mă mai soci, Matrim Cauthon, remarcă Setalle. „Mi-am dat seama că lucrurile pe care le spui sunt adesea menite să facă asta”.

Erau? „Spun ce mă gândesc, doamnă Anan. De ce contează pentru tine dacă o cunosc pe regina?

„Doar o altă piesă a puzzle-ului pe care o reprezentau”, a spus Setalle. „Azi am primit o scrisoare de la Joline”.

„Ce a vrut ea de la tine?”

„Ea nu a cerut nimic. Ea a vrut doar să trimită vestea că au ajuns cu bine în Tar Valon.

trebuie să fi citit greşit”.

Setalle îi aruncă o privire mustrătoare. „Joline Sedai te respectă, Maestre Cauthon. Ea a vorbit deseori despre tine şi despre modul în care i-ai salvat nu numai pe ea, ci şi pe ceilalţi doi. Ea a întrebat după tine în scrisoare.

Mat clipi. „Într-adevăr? Ea a spus astfel de lucruri?”

Setalle dădu din cap.

„Arde-mă”, a spus el. „Aproape că mă face să mă simt rău că-i vopsesc gura în albastru. Dar n-ai fi ştiut că a gândit aşa, având în vedere cum s-a purtat cu mine.

„A spune astfel de lucruri unui om îi umflă opinia despre sine. S-ar putea crede că felul în care te-a tratat ar fi fost suficient”.

— Ea este Aes Sedai, mormăi Mat. „Îi tratează pe toată lumea ca şi cum ar fi noroi de zgâriat de pe cizme”.

Setalle se uită la el. Avea o manieră impunătoare cu ea, parţial bunica, parţial doamnă de la curte, parţial cârciumar fără prostii.

T* w 1 T T 1 A *f*-"\ 1 – îi

— Îmi pare rău, spuse el. „Unele Aes Sedai nu sunt la fel de rele ca altele. Nu am vrut să te insult".

— Voi lua asta ca un compliment, spuse Setalle. „Deşi nu sunt Aes Sedai".

Mat ridică din umeri, găsind o stâncă drăguţă la picioarele lui. L-a folosit pentru a-şi înlocui cizma pe teancul de hârtie. Ploile din ultimele zile trecuseră, lăsând aerului o prospeţime crocantă.

— Ştiu că ai spus că n-a durut, spuse Mat. „Dar... cum se simte? Lucrul pe care l-ai pierdut?"

Ea strânse buzele. „Care este cea mai încântătoare mâncare de care te bucuri, Maestre Cauthon? Singurul lucru pe care l-ai mânca mai presus de toate celelalte?"

— Plăcintele dulci ale mamei, spuse Mat imediat.

bine, aşa este, spuse Setalle. „Ştiind că înainte puteai să te bucuri de acele plăcinte în fiecare zi, dar acum ţi-au fost refuzate. Prietenii tăi, pot avea câte plăcinte doresc. Îi invidiezi şi răneşti, dar în acelaşi timp eşti fericit. Cel puţin cineva se poate bucura de ceea ce tu nu poţi". Mat dădu încet din cap.

„De ce îl urăşti aşa pe Aes Sedai, maestru Cauthon?" întrebă Setalle.

— Nu-i urăsc, spuse Mat. „Arde-mă, dar nu o fac. Dar uneori, un bărbat pare să nu facă două lucruri fără ca femeile să dorească ca el să facă unul dintre acele lucruri într-un mod diferit şi să-l ignore complet pe celălalt".

„Nu eşti forţat să le urmezi sfatul şi garantez că în cea mai

mare parte a timpului, în cele din urmă, recunoşti că este un sfat bun”.

Mat a ridicat din umeri. „Uneori, unui bărbat îi place să facă ceea ce vrea fără ca cineva să-i spună ce este în neregulă cu el şi ce este în neregulă cu el. Asta e tot”.

„Şi nu are nimic de-a face cu… părerile tale ciudate despre nobili? La urma urmei, majoritatea Aes Sedai se comportă ca şi cum ar fi femei nobile”.

— Nu am nimic împotriva nobililor, spuse Mat, îndreptându-şi haina. „Doar că nu-mi place să fiu eu însumi”.

„De ce, atunci?”

Mat rămase o clipă. De ce a fost? În cele din urmă, s-a uitat în jos la picior, apoi şi-a pus cizma la loc. „Sunt cizme”.

„Cizme?” Setalle părea confuz.

— Cizme, spuse Mat dând din cap, legându-şi şireturile. „Totul ţine de cizme”.

„Dar”.

— Vedeţi, spuse Mat, strângând şireturile strâns, „mulţi bărbaţi nu trebuie să-şi facă grm pentru ce cizme să poarte. Sunt cei mai săraci dintre oameni. Dacă îl întrebi pe unul dintre ei „Ce cizme vei purta astăzi, Mop?” răspunsul lor este uşor.

— Ei bine, Mat. Am doar o pereche, aşa că cred că voi purta acea pereche.1”.

Mat ezită.

— Sau, cred că nu ţi-ar spune asta, Setalle, din moment ce nu eşti eu şi toţi. Nu ţi-ar spune Mat, înţelegi.

7 L” r J 1 v /K I.v

— Înţeleg, spuse ea, părând amuzată.

„Oricum, pentru cei care au o monedă mică, întrebarea ce cizme să poarte este mai grea. Vedeţi, bărbaţi obişnuiţi, bărbaţi ca mine… El o privi. „Şi eu sunt un bărbat obişnuit, ţine cont”.

„Desigur că eşti”.

— La naiba sunt, spuse Mat, terminând cu şireturile şi

— 1 – 1 TTlwlj” – / – 17 – ridicându-se. „Un bărbat obişnuit ar putea avea trei perechi de cizme. A treia cea mai bună pereche de cizme, acestea sunt cizmele pe care le porţi când lucrezi la ceva neplăcut.

— Ar putea să se frece după câţiva paşi şi s-ar putea să aibă câteva găuri, dar sunt suficient de bune pentru a vă menţine pe picioare. Nu te deranjează să-i smulgi pe câmp

11 îi 1 1

sau în hambar.

— În regulă, spuse Setalle.

„Atunci ai a doua cea mai bună pereche de cizme”, a spus Mat. „Acestea sunt cizmele tale de zi cu zi. Le porţi dacă mergi la cină la vecini. Sau, în cazul meu, le porţi dacă ai de gând să lupţi. Sunt cizme drăguţe, îţi oferă o picior bună şi nu te deranjează să fii văzut în ele sau altceva”.

— Şi cea mai bună pereche de cizme a ta? întrebă Setalle. „Le porţi la evenimente sociale, cum ar fi un bal sau o cină cu un demnitar local?”

„Mingi? Demnitari? Cenuşă sângeroasă, femeie. Am crezut că eşti un hangier”.

Setalle roşi uşor.

— Nu mergem la baluri, spuse Mat. „Dar dacă ar trebui, bănuiesc că am purta a doua cea mai bună pereche de cizme. Dacă sunt suficient de buni pentru a o vizita pe bătrâna Hembrew de alături, atunci sunt suficient de buni

pentru a călca pe degetele oricărei femei suficient de proaste încât să danseze cu noi.

„Atunci pentru ce sunt cele mai bune cizme?”

— Merg, spuse Mat. „Orice fermier cunoaşte valoarea cizmelor bune atunci când mergi pe jos”.

Setalle părea gânditor. „În regulă. Dar ce legătură are asta cu a fi nobil?”

— Totul, spuse Mat. „Nu vezi? Dacă eşti un om obişnuit, ştii exact când să-ţi foloseşti cizmele. Un bărbat poate urmări trei perechi de cizme. Viaţa este simplă când ai trei perechi de cizme. Dar nobilii… Talmanes susţine că are patruzeci de perechi diferite de cizme acasă. Patruzeci de perechi, vă puteţi imagina asta?”

Ea a zâmbit amuzată.

— Patruzeci de perechi, repetă Mat, clătinând din cap.

— X – 1 I * – I I I 1 1* rr1

„Patruzeci de perechi. Şi, nici nu sunt toate de acelaşi fel de cizme. Există câte o pereche pentru fiecare ţinută şi o duzină de perechi în stiluri diferite care se vor potrivi cu orice număr de jumătate din ţinutele tale. Ai cizme pentru regi, cizme pentru înalţi domni şi cizme pentru oameni normali. Ai cizme pentru iarna şi cizme pentru vara, cizme pentru zilele ploioase şi cizme pentru zilele uscate. Ai pantofi pe care îi porţi doar când mergi spre camera de baie. Lopin obişnuia să se plângă că nu am o pereche pe w X 1 X *1T X X*

care să o port noaptea la privat!”

„Văd… Deci foloseşti cizmele ca o metaforă a sarcinii de responsabilitate şi de decizie care îi revine aristocraţiei atunci când îşi asumă conducerea unor poziţii politice şi-l 1 7 // 7 7 sociale complexe”.

— Ar i *r* x* i *99* TK *JT* i i

„Metaforă pentru…” Mat se încruntă.

— Cenuşă sângeroasă, femeie. Aceasta nu este o metaforă pentru nimic! Sunt doar cizme!”

Setalle clătină din cap. – Eşti un om neconvenţional de înţelept, Matrim Cauthon.

— Încerc din răsputeri, remarcă el, întinzând mâna spre ulciorul de cidru fiert. „Pentru a fi neconvenţional, vreau să spun”. El turnă o ceaşcă şi o ridică în direcţia ei. Ea a acceptat cu bunăvoinţă şi a băut, apoi s-a ridicat. „Atunci, te voi lăsa pe distracţia ta, maestru Cauthon. Dar dacă aţi făcut vreun progres pe această poartă pentru mine…”

„Elayne a spus că va avea unul pentru tine în curând. Într-o zi sau două. Odată ce mă întorc de la comisia pe care trebuie să o fac cu Thom şi Noal, voi vedea că se termină.

Ea dădu din cap înţelegând. Dacă nu se întorcea de la acea „comisie”, ea se va ocupa de Olver. S-a întors să plece. Mat a aşteptat până când a dispărut înainte de a lua o gură de cidru direct din ulcior. Făcuse asta toată seara, dar se gândi că probabil că ea ar prefera să nu ştie. Era genul de lucruri la care femeile ar fi mai bine să nu se gândească.

S-a întors la rapoartele sale, dar curând şi-a găsit mintea rătăcindu-se spre Turnul Ghenţei şi acei şerpi şi vulpi însângeraţi. Comentariile lui Birgitte fuseseră lămuritoare, dar nu deosebit de încurajatoare. Două luni? Două luni nenorocite petrecute rătăcind pe acele holuri? Acela era un castron puternic, aburind, de îngrijorare, servit ca un slop de după-amiază. Dincolo de asta, luase foc, muzică şi fier. Încălcarea regulilor nu a fost o idee atât de originală.

Nu a fost surprins. Probabil, în ziua în care Lumina a făcut

primul om şi acel om a făcut prima regulă, altcineva se gândise să o încalce. Oameni precum Elayne au creat reguli care să le convină. Oameni precum Mat au găsit modalităţi de a ocoli regulile stupide.

Din păcate, Birgitte – unul dintre legendarii Eroi ai Cornului – nu reuşise să-i învingă pe Aelfinn şi Eelfinn. Asta Cl 7 X z a fost deconcertant.

Ei bine, Mat avea ceva ce nu avusese. Norocul lui. Stătea gânditor, lăsându-se pe spate în scaun. Unul dintre soldaţii lui a trecut pe acolo. Clinton salută; Redarm-ul îl verifica – pe Mat la fiecare jumătate de oră. Încă nu trecuseră peste ruşinea de a-l lăsa pe gholam să se strecoare în tabără.

Ridică din nou scrisoarea lui Verín, simţind-o în degete. Colţurile uzate, petele de murdărie de pe hârtia cândva albă. Îl bătu de lemn.

Apoi l-a aruncat pe birou. Nu. Nu, nu avea de gând să-l deschidă, nici măcar când s-a întors. Asta a fost. Nu avea să ştie niciodată ce era în el şi nu-i păsa.

S-a ridicat şi a plecat să-i caute pe Thom şi pe Noal. Mâine aveau să plece spre Turnul Ghenţei.

Gateway-uri

Pevara şi-a păstrat limba în timp ce mergea prin satul Turnul Negru cu Javmdhra şi Mazrim Taim. A fost activitate în tot locul. În Turnul Negru a fost mereu activitate. Soldaţii tăind copaci în apropiere; Dedicat îndepărtarea scoarţei, apoi tăierea buştenilor în cherestea cu leturi concentrate de aer. Rumegul a acoperit poteca; cu un fior, Pevara îşi dădu seama că teancul de scânduri din apropiere fusese probabil tăiat de Asha man.

Uşoară! Ştia ce va găsi aici. Era mult mai greu de înfruntat decât bănuise ea că va fi.

— Şi vezi, spuse Taim, mergând cu o mână încrucişată – 1 1 1 X” 1 /v 1 1 – 1 llv z A

degetele făcând pumnul – în spatele lui. Cu cealaltă mână, arătă spre un zid îndepărtat, parţial finisat, de piatră neagră. „Posturile de pază distanţate la intervale de cincizeci de picioare. Fiecare cu doi Asha man deasupra lor”. El a zâmbit satisfăcut. „Acest loc va fi inexpugnabil”.

— Da, într-adevăr, spuse Javindhra. „Impresionant”. Tonul ei era plat şi neinteresat. „Dar subiectul despre care am vrut să vorbesc cu tine. Dacă am putea alege bărbaţi cu acul Dragonului pentru…

„Asta din nou?” spuse Taim. Avea foc în ochi, acest Mazrim Taim. Un bărbat înalt, cu părul negru, cu pomeţi înalţi, saldaici. El a zâmbit. Sau cu cât s-a apropiat cel mai mult de o asemenea expresie – un zâmbet pe jumătate care nu-i ajungea în ochi. Părea… prădător. „Mi-am făcut cunoscută voinţa. Şi totuşi continui să împingi. Nu. Doar soldaţi şi dedicaţi”.

— După cum ceri, spuse Javindhra. „Vom continua luarea în considerare”.

„Săptămânile trec”, a răspuns Taim, „şi tot te gândeşti? Ei bine, departe de mine să-l întreb pe Aes Sedai. Nu-mi pasă ce faci. Dar femeile din afara porţilor mele pretind că sunt şi ele din Turnul Alb. Nu vrei să-i invit să intre să te întâlnesc?”

Pevara simţi un fior. Părea să ştie întotdeauna prea multe şi a sugerat că ştie prea multe despre politica internă a Turnului Alb.

— Nu va fi nevoie de asta, spuse Javindhra cu răceală.

— Cum vrei, spuse el. „Ar trebui să faci alegerile în curând. Ei devin nerăbdători, iar al’ Thor le-a dat permisiunea de a-mi lega oamenii. Ei nu vor suferi pentru totdeauna

stagnarea mea”.

„Sunt rebeli. Nu trebuie să le acordaţi deloc atenţie”.

„Rebeli”, a spus Taim, „cu o forţă mult mai mare decât tine. Ce ai? Şase femei? Din felul în care vorbiţi, se pare că intenţionaţi să legaţi întregul Turn Negru!”

1 7 L-/ 7. Îl T’X 1 1 „AT r>

„Poate că am putea”. Pevara vorbi calm. „Nu ne-a fost pusă nicio limită”.

Taim îi aruncă o privire şi ea a avut senzaţia clară că era inspectată de un lup, gândindu-se dacă avea să facă o masă bună. Ea a lăsat deoparte acel sentiment. Ea era Aes Sedai, nu o carne uşoară. Cu toate acestea, nu se putea abţine să-şi amintească că erau doar şase. Într-o tabără plină cu sute de bărbaţi care puteau canaliza.

„Am văzut odată un skyfisher murind pe docurile oraşului Illian”, a spus Taim. „Pasarea se sufoca, încercând să înghită doi peşti deodată”.

— Ai ajutat la lucrul rău? întrebă Javindhra.

„Proştii se vor sufoca întotdeauna când apucă prea mult, Aes Sedai”, a spus Taim. „Ce contează asta pentru mine? Am mâncat bine în acea noapte. Carnea păsării şi a peştelui. Trebuie să plec. Dar fiţi atenţi, acum că am un perimetru apărat, trebuie să mă avertizaţi dacă doriţi să treceţi afară”.

„Vrei să spui să continui venirile şi plecările atât de strânse?” întrebă Pevara.

— Lumea devine un loc periculos, spuse Taim lin. „Trebuie să mă gândesc la nevoile oamenilor mei”.

Pevara observase cum a privit „nevoile” oamenilor săi. Un grup de tineri soldaţi a trecut, salutându-l pe Taim. Două trăsături învineţite, una cu ochiul închis. Asha man au fost

bătuţi cu brutalitate pentru că au făcut greşeli în antrenament, apoi au fost interzise Vindecarea.

Aes Sedai nu au fost niciodată atinşi. De fapt, deferenţa cărora li s-a arătat a mărginit de batjocură.

Taim dădu din cap, apoi se îndepărtă, întâlnindu-se cu doi dintre Asha manul lui care aşteptau în apropiere, lângă fierărie. Au început imediat să vorbească pe un ton stins.

„Nu-mi place asta”, a spus Pevara de îndată ce bărbaţii au plecat. Poate că ea a spus-o prea repede, trădându-şi grijile, dar locul acesta a avut-o pe cap. „Acest lucru s-ar putea transforma cu uşurinţă într-un dezastru. Încep să cred că ar trebui să facem aşa cum am afirmat iniţial – legaţi câţiva Dedicaţi fiecare şi să ne întoarcem la Turnul A

Ib. sarcina noastră nu a fost niciodată să închidem întregul Turn Negru, ci să obţinem acces la Asha man şi să aflăm despre ele”.

A r? *JJ* t – 11 A w 1

„Asta facem”, a spus Javmdhra. „Am învăţat multe în ultimele săptămâni. Ce ai mai făcut?”

Pevara nu se ridică la tonul celeilalte femei. Trebuie să fie atât de contrară? Pevara avea conducerea acestei echipe, iar ceilalţi aveau să-i dea seama. Dar nu însemna că vor fi întotdeauna plăcuţi.

„Aceasta a fost o oportunitate interesantă”, a continuat Javmdhra, cercetând terenul Turnului. „Şi chiar cred că va ceda în cele din urmă în ceea ce priveşte subiectul Asha man complet”.

TX X/v J w T 1 1 1 J v/Ki v

Pevara se încruntă. Javindhra nu putea să gândească sincer asta, nu-i aşa? După cât de încăpăţânat fusese Taim? Da, Pevara a cedat sugestiilor ca ei să rămână puţin mai

mult în Turnul Negru, pentru a afla despre funcţionarea lui şi pentru a-i cere lui Taim să le permită accesul la Asha man, mai puternic. Dar acum era evident că nu avea să cedeze. Cu siguranţă Javindhra a văzut asta.

Din păcate, Pevara a avut mari dificultăţi să citească Javmdhra în ultima vreme. Iniţial, femeia păruse împotriva venirii la Turnul Negru, fiind de acord cu misiunea doar pentru că Cel Mai înalt o ordonase. Dar acum ea a oferit motive să rămână aici.

— Javindhra, spuse Pevara, apropiindu-se. „Ai auzit ce a spus. Acum avem nevoie de permisiunea de a pleca. Acest loc se transformă într-o cuşcă".

„Cred că suntem în siguranţă", a spus Javindhra, II Al /KW KT I – w *t* JJ*

fluturând o mână. „Nu ştie că avem porţi".

— Din câte ştim, spuse Pevara.

„Dacă îl comanzi, sunt sigur că ceilalţi vor pleca", a spus Javindhra. „Dar intenţionam să continui să folosesc oportunitatea de a învăţa".

Pevara respiră adânc. Femeie de nesuferit! Sigur că nu mergea atât de departe încât să ignore conducerea grupului de către Pevara? După ce Cea mai înalt insă-şi o pusese pe Pevara la conducere? Uşoară, dar Javindhra devenea neregulată.

S-au despărţit fără un alt cuvânt, Pevara învârtindu-se şi mergând înapoi pe potecă. Şi-a păstrat cu greu firea. Ultima declaraţie fusese aproape de sfidarea totală! Ei bine, dacă a vrut să nu asculte şi să rămână, aşa să fie. Era timpul să ne întoarcem la Turnul Alb.

Bărbaţi în paltoane negre se plimbau în jurul ei. Mulţi dădu din cap cu acele rânjete prea obsecvioase de prefăcut

respect. Săptămânile ei aici nu făcuseră nimic care să o facă mai confortabilă în preajma acestor bărbaţi. Ea avea să-i facă pe câţiva dintre ei Păzitori. Trei. S-ar descurca cu trei, nu-i aşa?

Acele expresii întunecate, ca ochii călăilor în timp ce aşteaptă ca următorul gât să se alinieze în faţa lor. Felul în care unii dintre ei mormăiau pentru ei înşişi, sau săreau în umbre, sau îşi ţineau capul şi păreau ameţiţi. Ea stătea chiar în groapa nebuniei, iar pielea îi făcea să se strecoare ca acoperită de omizi. Nu se putea abţine să-şi accelereze ritmul. Nu, se gândi ea. Nu pot să-l las pe Javindhra aici, nu fără să mai încerc o dată. Pevara le explica celorlalţi, le da ordin să plece. Apoi le-ar fi rugat, mai întâi pe Tarna, să se apropie de Javindhra. Cu siguranţă argumentele lor unite ar convinge-o.

TA * 11 1” IX? w 1 i-i

Pevara ajunse la bordeiele care le fuseseră date. Ea nu s-a uitat intenţionat în lateral, spre linia de clădiri mici în care şi-au făcut casele legaţii Aes Sedai. Auzise ce făceau unii dintre ei, încercând să-şi controleze Asha man folosind... diverse metode. Asta i-a făcut şi pielea să se târască. Deşi credea că majoritatea roşilor aveau o părere prea dură despre bărbaţi, ceea ce au făcut acele femei a depăşit limita cu un salt nepăsător.

A păşit în coliba ei şi a găsit-o pe Tarna la birou scriind o scrisoare. Soţii Aes Sedai trebuiau să-şi împartă colibe, iar Pevara o alesese în mod special pe Tarna. Pevara ar fi fost numit lider al acestui grup, dar Tarna era Păzitorul Cronicilor. Politica acestei expediţii a fost foarte delicată, cu atât de mulţi membri influenţi şi atât de multe opinii.

Noaptea trecută, Tarna fusese de acord că era timpul să

plece. Ar lucra cu Pevara pentru a merge la Javindhra.

— Taim a încuiat Turnul Negru, spuse Pevara calm, aşezându-se pe patul ei în camera mică, circulară. „Acum avem nevoie de permisiunea lui să plecăm. El a spus-o pe nesimţite, de parcă n-ar fi fost cu adevărat menită să ne oprească. Doar o regulă la care uitase să ne facă o excepţie

generală.

— Probabil că asta a fost, spuse Tarna. „Sunt sigur că nu e nimic”.

Pevara a căzut nemişcat. Ce? A încercat din nou. „Javindhra încă crede în mod iraţional că se va răzgândi dacă ne va lăsa să ne unim pe Asha man. Este timpul să o unesc pe Dedicated şi să plec, dar ea a dat de înţeles că va rămâne indiferent de intenţiile mele. Vreau să vorbeşti cu ea”.

„De fapt”, a spus Tarna, continuând să scrie, „M-am gândit la ceea ce am discutat aseară. Poate că m-am grăbit. Sunt multe de învăţat aici şi este problema rebelilor afară. Dacă plecăm, îl vor lega pe Asha man, ceea ce nu ar trebui să fie permis”.

Femeia ridică privirea, iar Pevara încremeni. Era ceva diferit în ochii Târnei, ceva rece. Ea fusese întotdeauna o distanţă, dar asta era şi mai rău.

Tarna zâmbi, o grimasă care părea complet nefirească pe chipul ei. Ca zâmbetul de pe buzele unui cadavru. Se întoarse la scrisul ei.

Ceva este foarte, foarte greşit aici, se gândi Pevara. „Ei bine, poate ai dreptate”, a spus ea. Gura i-a lucrat, deşi mintea i se zguduia. „La urma urmei, această expediţie a fost sugestia ta. Mă voi gândi mai departe. Dacă mă

scuzaţi”.

Tarna făcu semn ambivalent. Pevara stătea în picioare, ani ca o Aes Sedai, împiedicându-i să-şi arate grmle profunde în postura ei. Ea a ieşit afară, apoi a mers spre est, de-a lungul zidului neterminat. Da, posturile de pază fuseseră înfiinţate în mod regulat. Mai devreme în această dimineaţă, aceia nu fuseseră echipaţi. Acum erau, cu oameni care puteau canaliza. Unul dintre acei bărbaţi ar putea să o lovească înainte ca ea să poată răspunde. Nu le putea vedea ţesăturile şi nu putea lovi prima, din cauza jurămintelor ei.

Ea s-a întors şi s-a îndreptat spre un mic suport de copaci, un loc care urma să devină o grădină. Înăuntru, ea s-a aşezat pe un ciot, respirând adânc. Răceala – aproape lipsă de viaţă – pe care o văzuse în ochii Târnei încă o îngheţa.

L” / T\ 7 – 1*11 1 T lj v – i * 1

Pevara primise ordin de la Cel înalt să nu rişte porţile decât dacă situaţia era îngrozitoare. Aceasta i s-a părut o situaţie îngrozitoare. Ea a îmbrăţişat Sursa şi a ţesut ţesătura potrivită.

Ţesătura s-a destrămat în momentul în care ea a terminat-o. Nu să format nicio poartă. Cu ochii mari, a încercat din nou, dar a obţinut acelaşi rezultat. Ea a încercat alte ţesături şi au funcţionat, dar porţile au eşuat de fiecare dată.

Fiorul ei a devenit ger înăuntrul ei. Era prinsă în capcană.

Toţi erau.

Perrin îşi strânse mâinile cu Mat. „Mult noroc, prietene”.

Mat zâmbi, trăgând în jos de borul lat al pălăriei întunecate. „Noroc? Sper că totul se va rezuma la noroc. Sunt bine cu noroc”.

Mat purta un rucsac bombat peste un umăr, la fel ca şi bărbatul osos şi noduros pe care Mat îl prezentase drept Noal. Thom avea harpa pe spate şi un ruc similar. Perrin încă nu era clar ce aduceau. Mat plănuia să stea la turn doar câteva zile, aşa că nu era nevoie de o mulţime de provizii.

Micul grup stătea pe terenul de călătorie, în afara taberei lui Perrin. În spatele lor, oamenii lui Perrin strigau înainte şi înapoi, dărâmând tabăra. Nimeni nu bănuia cât de importantă ar putea dovedi această zi. Moiraine. Momame era în viaţă. Lumină, să fie aşa.

— Eşti sigur că nu te pot convinge să primeşti mai mult ajutor? întrebă Perrin.

Mat dădu din cap. „Îmi pare rău. Aceste lucruri... ei bine, ele tind să fie deosebite. Nota era clară. Doar noi trei putem intra, altfel vom eşua. Dacă eşuăm oricum... ei bine, cred că atunci va fi propria ei vină, nu-i aşa?

Perrin se încruntă. „Fii atent. Mă aştept la un alt ajutor de la sacul tău de tabac de la maestrul Denezel când te vei întoarce.

— O vei avea, spuse Thom, luând mâna oferită de Perrin. Ezită, zâmbind, cu o licărire slabă în ochi.

„Ce?” întrebă Perrin.

Thom şi-a repoziţionat rucsacul. „Oare fiecare ultim fermier pe care îl cunosc se va transforma într-un nobil până la capăt?”

— Nu sunt un nobil, spuse Mat.

IIZ-X1 OII 1 T 1 TI – 1 1 1”.

„Oh?” întrebă Thom. „Prinţul Corbilor?”

Mat îşi trase pălăria în jos. „Oamenii mă pot suna cum vor. Asta nu înseamnă că sunt unul dintre ei”.

— De fapt, spuse Thom, asta…

— Deschide poarta ca să putem porni, spuse Mat. „Fără prostii”.

— 1 W „I 1 – W. * 1 A 1

Perrin dădu din cap către Gradv. Aerul spărgea, un fascicul de lumină răsucit deschidea un portal care dădea 1 – /V I A I I A I

spre un râu larg, care se mişcă încet. „Acesta este cât se poate de aproape”, a spus Perrin. „Cel puţin, nu fără o descriere mai bună a locului”.

— O să fie bine, spuse Mat, băgând capul prin poartă.

— Vei deschide unul ca să ne întoarcem?

— În fiecare zi „la prânz, spuse Gradv, repetându-i ordinele lui Perrin. „În acel loc exact”. El a zâmbit.

— Ai grijă să nu îţi tai degetele de la picioare când apare, maestru Cauthon.

— Voi face tot posibilul, spuse Mat. „Sunt ataşat de acele degete”. A tras aer în piept şi a păşit prin poartă. A urmat Noal liniştit, mirosind a hotărâre. Acela era mult mai dur decât părea. Thom dădu din cap către Perrin, dând din mustaţă, apoi sări. Era viguros, deşi încă purta piciorul înţepenit de la lupta cu Fade în urmă cu doi ani.

Lumina te călăuzeşte, se rugă Perrin, ridicând mâna către cei trei în timp ce mergeau greu de-a lungul malului râului.

Moiraine. Perrin ar trebui să trimită un mesaj lui Rand. Au apărut culorile, arătându-l pe Rand vorbind cu un grup de Borderlanders. Dar nu. Perrin nu i-a putut spune lui Rand până nu era sigur că ea trăieşte. A face altfel ar fi prea crud şi ar fi o invitaţie pentru Rand să se amestece în X** 1 z – n zX

misiunea lui Mat.

Perrin se întoarse când portalul se închise. În timp ce păşi, simţi o pulsaţie slabă din picior, acolo unde săgeata lui Slaver îl lovise. El fusese Vindecat sau acea rană şi, din ceea ce putea să spună, Vindecarea fusese completă. Nu a fost rănită. Dar piciorul lui… simţea că şi-ar putea aminti oricum rana. Era ca o umbră, foarte slabă, aproape de neobservat.

Faile se apropie de el, cu faţa ei curioasă. Gaul era cu ea, iar Perrin zâmbi la felul în care continua să se uite peste umăr către Bain şi Chiad. Unul îşi purta suliţele, celălalt arcul. Ca să nu trebuiască, aparent.

„Am ratat plecarea?" întrebă Faile.

— Aşa cum ai vrut, a răspuns Perrin.

Ea a adulmecat. „Matrim Cauthon are o influenţă proastă. Sunt surprins că nu te-a târât într-o altă tavernă înainte de a pleca.

T 1 1" 1 – 4" J

În mod amuzant, au apărut culorile, arătându-i pe Mat – care tocmai plecase – mergând de-a lungul râului. „Nu este la fel de rău ca toate astea", a spus Perrin. „Suntem gata?"

„Aravine îi are pe toţi organizaţi şi în mişcare", a spus Faile. „Ar trebui să fim gata să marsăm într-o oră".

Asta s-a dovedit o estimare bună. În aproximativ o jumătate de oră, Perrin stătea într-o parte, în timp ce o poartă enormă despărţea aerul, creată de Grady şi Neald, legaţi împreună cu Aes Sedai şi Edarra. Nimeni nu pusese la îndoială decizia lui Perrin de a se muta. Dacă Rand călătorea în acest loc cunoscut sub numele de Câmpul Merrilor, atunci acolo şi-a dorit Perrin să fie. Era acolo unde trebuia să fie.

Pământul dincolo de această poartă mai accidentat decât

sudul Andorului. Mai puţini copaci, mai multă iarbă de prerie. Câteva ruine zăceau în depărtare. Zona deschisă dinaintea lor era plină de corturi, bannere şi tabere. Părea de parcă coaliţia lui Egwene era adunată.

"Grady se uită prin, apoi fluieră încet. „Câţi oameni sunt aia?"

„Acelea sunt Semiluna Lăcrimii", a remarcat Perrin, arătând spre un banner. „Şi acesta este Illian. Am campat pe părţi opuse ale terenului". Un banner verde cu nouă albine aurii marca acea armată.

— Un număr mare de Case Cairhienin, spuse Faile, Privind în sus. „Nu puţine Aiel... Fără steaguri orderlander".

„Nu am văzut niciodată atât de multe trupe într-un singur loc", a spus Grady.

Se întâmplă cu adevărat, gândi Perrin, cu inima bătând. Ultima Bătălie.

— Crezi că vor fi suficiente pentru a-l opri pe Rand? întrebă Faile.

— Să ne ajute să-l împiedicăm să spargă sigiliile?

„Ajută-ne?" întrebă Perrin.

J T * 1 * 1 – 11 – 1 1 Z" X 1

— I-ai spus lui Elayne că te vei duce la Câmpul Merulor, spuse Faile.

— Din cauza a ceea ce întrebase Egwene.

„Oh, i-am spus că trebuie să fiu acolo", a spus Perrin. „Dar nu am spus niciodată că voi lua partea lui Egwene. Am încredere în Rand, Faile, şi mi se pare corect că ar trebui să rupă sigiliile. E ca şi cum ai face o sabie. De obicei, nu vrei să faci una dintre bucăţile unei arme sparte şi ruinate. Obţii oţel nou bun pentru a o face. În loc să peticească vechile sigilii, va trebui să facă altele noi.

— Poate, spuse Faile. „Dar aceasta va fi o linie fină de mers. Atâtea armate într-un singur loc. Dacă unii sunt de i 1

– TX 1 – 1 – 1 îţi 1” A 11 *îi* partea lui Rand şi alţii de Turnul Alb…”

Nimeni nu ar câştiga dacă s-ar întoarce unul împotriva celuilalt. Ei bine, Perrin ar trebui să se asigure că asta nu s-a întâmplat.

Soldaţii erau de la adunaţi în rânduri, pregătindu-se să mărşăluiască. Perrin se întoarse spre ei.

— Rand ne-a trimis să căutăm un inamic, urlă el. „Ne întoarcem la el după ce am găsit aliaţi. Mai departe, la Ultima Bătălie!”

KT * 7 – 1 – r? 1 jil llj.

Numai cei din faţă l-au auzit, dar l-au aplaudat şi au transmis cuvântul înapoi. Rand sau Elayne ar fi ţinut un discurs mult mai inspirat. Dar Perrin nu era ei. Ar trebui să facă lucrurile în felul lui.

— Aravine, strigă Perrin către amadicianul plinuţ. „Treceţi şi asiguraţi-vă că nimeni nu se luptă pentru unde să-şi aşeze taberele”.

„Da, Lord Ochi de Aur”.

— Ţine-ne deocamdată departe de celelalte armate, P

errm, arătând. „Puneţi-i lui Sulin şi Gaul să aleagă un site bun. Transmite cuvântul fiecărei armate pe măsură ce ne înfiinţăm. Nu trebuie să interacţionăm cu niciuna dintre acele alte forţe sau să privim în mod greşit. Şi nici nu lăsaţi oamenii să rătăcească spre sud! Nu mai suntem în sălbăticie şi nu vreau ca fermierii locali să se plângă de răutate”.

„Da, Domnul meu”, a spus ea.

Nu-l întrebase niciodată pe Aravine de ce nu se alătura unuia dintre grupurile care fuseseră trimise înapoi la Amadicia. Probabil a fost din cauza lui Seanchan, totuşi. Era

evident nobilă, dar nu spunea prea multe despre trecutul ei. Era bucuros să o aibă. În calitate de administrator de tabără, ea era legătura lui între diferitele facţiuni care formau armata lui.

Garda Lupului trăsese primul lot, aşa că au deschis drumul prin poartă. Coloana mare a început să se mişte. Perrin a coborât pe linie, dând ordine, întărind mai ales că nu vrea probleme cu localnicii sau cu celelalte armate. S-a oprit când i-a întâlnit pe White Cloaks care le aşteptau rândul. Berelain călărea din nou lângă Galad; păreau foarte amabil pierduţi în conversaţie. Uşoară, dar femeia petrecuse aproape fiecare oră de veghe cu Galad în L1”L’L ultimele zile.

Perrin nu-i pusese împreună pe Mantele Albe şi pe Mayeneri, dar păreau să fi ajuns cumva aşa. Pe măsură ce au început să se mişte, Mantelele Albe ale lui Galad călăreau într-o linie perfectă, patru peste, cu tabardele albe întinse cu rafale de soare. Perrin a avut încă o reacţie instinctivă asemănătoare cu panica ori de câte ori îi vedea, dar au făcut surprinzător de puţine probleme de la proces.

Garda înaripată a lui Mayene călărea pe partea cealaltă, Gallenne chiar în spatele lui Berelain, cu lăncile ridicate. Din lănci veneau serpentine roşii, iar pieptarurile şi cârmele străluceau la perfecţiune. Părea că erau gata să defileze. Şi poate că au fost. Dacă aveai de gând să mergi la Ultima Bătălie, ai făcut-o cu lancea ridicată şi armura lustruită.

Perrin a continuat. Urmează armata lui Alliandre, călare într-o formaţie strânsă de cavalerie grea, cu opt bărbaţi în faţă, cu Arganda în fruntea lor. A chemat ordine când l-a văzut pe Perrin, iar coloana serpentină de soldaţi s-a întors şi a salutat.

Perrin le-a întors salutul. El îl întrebase pe Alliandre, iar ea îi spusese că acesta era răspunsul potrivit. Ea a călărit cu Arganda, în şa laterală, într-o rochie subţire maro, cu ornamente aurii. O ţinută nepractică pentru călărie, dar nu ar sta foarte mult în şa. Trei sute de paşi şi tot atâtea leghe.

T – i 1 i*Ci*/vr * 1 1 1 i * * 1 – 1

Îi putea vedea satisfacţia în timp ce îi saluta soldaţii. Ea a fost încântată să-l vadă intrând în rolul său de lider al coaliţiei. De fapt, mulţi din tabără au reacţionat la fel. Poate că înainte, au fost capabili să simtă cât de mult îi era supărat conducerea. Cum au făcut oamenii asta, fără să poată mirosi emoţiile?

X Ti T’V * 7 All* 1 /V i 1 /K W1 1 – 1

— Lord Perrin, spuse Alliandre, trecând pe lângă el. Ea s-a înclinat într-un fel de legănat care era echivalentul unei reverenţe calare. „Nu ar trebui să călăreşti?”

„Îmi plac picioarele”, a spus Perrin.

„Pare mai autoritar cana un comandant călăreşte”.

— M-am hotărât să conduc acest grup, Alliandre, spuse Perrin cu răbdare, dar o voi face în felul meu. Asta înseamnă să merg pe jos când vreau”. Treceau doar câţiva metri prin poartă. Picioarele i-ar fi servit destul de bine.

„Desigur, Domnul meu”.

„Odată ce ne-am stabilit, vreau să trimiţi nişte oameni /V * 1 T 1 ITT*!” – 7 7 lj – Înapoi la Jehannah. Vezi dacă poţi recruta pe altcineva, ridică orice gardian ai oraşului. Adu-i aici. Vom avea nevoie de toţi cei pe care îi putem primi şi vreau să-i antrenez cât mai mult posibil înainte de a începe războiul”.

„Foarte bine, Domnul meu”.

— Am trimis deja la Mayene, spuse Perrin. „Şi Tam a

adunat ce în plus poate de la Two Rivers”. Uşoară, dar şi-ar fi dorit să-i poată lăsa să rămână în urmă, la fermele lor, să trăiască în pace în timp ce furtuna năvăli în altă parte. Dar acesta a fost într-adevăr sfârşitul. O putea simţi. Pierde această luptă şi au pierdut totul. Lumea. Modelul în sine. În faţa asta, i-ar fi pus pe băieţi care abia puteau legăna o sabie şi pe bunici care aveau probleme cu mersul. I-a sucit stomacul ca să recunoască, dar era adevărul.

A continuat pe linie şi a dat câteva ordine altor câteva grupuri. În timp ce termina cu ultimul, a observat o mână de bărbaţi de la Two Rivers trecând. Unul, Azi, ţinea steagul capului de lup. Jori Congar rămase înapoi. Se opri, apoi le făcu semn celorlalţi trei înainte de a merge la trap spre Perrin. A fost ceva în neregulă?

„Lord Perrin”. Jori se ridică, lung şi slăbănog, ca o // \/». *1*,». *1* *

1 * * 1 – 1 *//*

pasăre stând pe un picior. „Eu…”

„Bine?” spuse Perrin. „Fără cu asta”.

„Am vrut să-mi cer scuze”, a spus Jori, cuvintele venind în grabă.

„Pentru ce?”

— Pentru unele lucruri le-am spus, spuse Jori, privind în altă parte. „Vreau să spun, nişte cuvinte prosteşti. A fost după ce ai fost bolnav, vezi, şi ai fost dus la cortul Primului şi… ei bine, eu…

— E în regulă, Jori, spuse Perrin. „Am înţeles”.

Jori ridică privirea, zâmbind. „Este o plăcere să fiu aici cu tine, Lord Perrin. O adevărată plăcere. Te vom urmări oriunde, eu şi ceilalţi”.

Cu asta, Jori a salutat, apoi a fugit. Perrin se scărpină la

barbă, privindu-l pe bărbat plecând. Jori era unul dintre cei doi oameni de la Two Rivers care se apropiaseră de Perrin în ultimele zile pentru a-şi cere scuze. Părea că toţi s-au simţit vinovaţi pentru că au răspândit zvonuri despre Perrin şi Berelam, deşi nimeni nu ar spune asta direct.

Binecuvântează-l pe Faile pentru ceea ce făcuse acolo.

Toţi cei care s-au văzut, Perrin a tras aer în piept, apoi a urcat pe coloană şi a păşit prin poartă.

T *J** 1 tă T 7 I – 1 1 – 1 71 – 1

Vino repede, Rand, se gândi el, culorile înflorind în viziunea lui. Simt că începe.

Mat stătea cu Thom la stânga şi Noal la dreapta, uitându-se printre copaci la turla din faţă. Un pârâu muzical care se scurgea în spatele lor, un afluent al Arinellei din apropiere. O câmpie ierboasă se întindea în spatele lor şi, dincolo de aceasta, marele râu însuşi.

Trecuse pe aici înainte? Atât de mult din memoria lui de atunci era fragmentată. Şi totuşi, acest turn a rămas clar în mintea lui, privit de la distanţă. Nici măcar întunericul lui Shadar Logoth nu reuşise să-l scoată din mintea lui.

Turnul părea a fi din metal pur, oţelul său solid strălucind în lumina soarelui înnorat. Mat simţi o gheaţă între omoplaţi. Mulţi călători de-a lungul râului au considerat că este o relicvă din Epoca Legendelor. Ce altceva ai mai făcut cu o coloană de oţel care se ridică din pădure, aparent nelocuită? Era la fel de nefiresc şi de deplasat precum erau uşile roşii răsucite. Aceştia au deformat ochii să se uite la ei.

Pădurea se simţea prea liniştită aici, liniştită cu excepţia paşilor celor trei. Noal mergea cu un toiag lung, ’11.1 1 T\ 1 1 o A 1 x 1

mai înalt decât el. De unde o luase? Avea acel aspect neted, uns cu ulei de lemn care petrecuse mai mulţi ani ca toiag de mers decât avea iniţial ca copac. Noal îşi îmbrăcase şi o pereche de pantaloni albastru închis – aproape negru – şi o cămaşă care era de un stil ciudat, necunoscut. Umerii erau mai rigizi decât tăieturile cu care Mat era familiarizat, iar haina mai lungă, ajungând aproape până la genunchii lui Noal. S-a nasturi până la talie, apoi despicat la picioare. Chiar ciudat. Bătrânul nu ar răspunde niciodată la întrebări despre trecutul său.

Thom optase pentru îmbrăcămintea lui gleeman. A fost bine să-l văd din nou în asta, mai degrabă decât îmbrăcămintea cu volane de bard de curte. Pelerina peticulată, cămaşa simplă care se lega în faţă, pantalonii strâmţi înfipţi în cizme. Când Mat a întrebat despre alegere, Thom a ridicat din umeri şi a spus: „Se simte cu ce ar trebui să mă îmbrac dacă o să o văd”.

„Ea” însemna Moiraine. Dar ce i-au făcut şerpii şi vulpile? Trecuse atât de mult, dar arde-l dacă avea de gând să mai lase să treacă o oră. Alesese îmbrăcăminte din verde pădure şi maro pământesc, împreună cu o mantie maro adânc. Îşi purta rucsacul atârnat peste un braţ şi ashandarei în mană. Se exersase cu noua contragreutate de fier pe fund şi era mulţumit.

Eelfinn-ul îi dăduse arma. Ei bine, dacă ar îndrăzni să stea între el şi Moiraine, atunci ar vedea ce ar putea face cu darul lor. Arde-l, dar ar fi făcut-o.

Cei trei bărbaţi au urcat spre turn. Nu părea să aibă o singură deschidere nicăieri pe înălţimea sa de două sute de picioare. Nicio fereastră, nicio cusătură, nicio zgârietură. Mat ridică privirea, simţindu-se dezorientat în timp ce

privea de-a lungul lungimii ei strălucitoare spre cerul cenuşiu îndepărtat. A reflectat turnul prea multă lumină?

Se cutremură şi se întoarse către Thom. Mat dădu un singur gest din cap.

Ezitând doar pentru scurt timp, Thom a strecurat un cuţit de bronz din teacă pe centură şi a păşit pentru a pune vârful de turn. A alunecat sumbru cuţitul în formă de triunghi, cu o palmă lată, cu vârful în jos. Metalul s-a zgâriat pe metal, dar nu a lăsat urme. Thom a terminat făcând o linie ondulată prin centru, aşa cum a făcut la începutul oricărui joc de şerpi şi vulpi.

Toţi stăteau în tăcere. Mat aruncă o privire spre Thom. „Ai făcut-o bine?”

— Cred că da, spuse Thom. „Dar de unde ştim ce este „dreptul”? Acest joc a fost transmis pentru…”

A I lJ *a i* 1 – 1 x 1. W v r?

Se întrerupse când o linie de lumină apăru pe faţa turnului. Mat sări înapoi, ridicându-şi suliţa. Liniile strălucitoare formau un triunghi care se potrivea cu cel pe îl desenase Thom, iar apoi – rapid ca o singură bătaie a aripilor unei molii – oţelul din centrul triunghiului a 1 – w x >

dispărut.

Noal privi gaura de mărimea palmei. „Este puţin puţin de trecut”. Se apropie de el şi se uită prin el. „Nimic decât întuneric de cealaltă parte”.

Thom se uită în jos la cuţit. „Ghici că acel triunghi este de fapt o uşă. Asta desenezi când începi jocul. Ar trebui să încerc unul mai mare?

— Presupun că da, spuse Mat. „Doar dacă gholam nu /Kw w z «X O

te-a învăţat cum să treci prin găuri cât un pumn.

— Nu trebuie să fii neplăcut, spuse Thom, folosind cuţitul pentru a desena un alt triunghi în jurul primului, acesta suficient de mare pentru a trece prin el. A terminat cu linia ondulată.

Mat numărat. Au fost nevoie de şapte bătăi ale inimii pentru ca liniile de alb să apară. Oţelul dintre ei a dispărut, deschizând un coridor triunghiular care ducea în turn. Interiorul părea a fi oţel solid.

— Lumina mă arde, şopti Noal. Coridorul a dispărut în întuneric; lumina soarelui părea că ezită să intre în deschidere, deşi probabil că era doar un truc al luminii.

— Şi aşa începem jocul care nu poate fi câştigat, spuse Thom, împingând cuţitul înapoi în teacă.

„Curaj de întărire”, şopti Noal, făcând un pas înainte, ridicând un felinar cu o flacără pâlpâitoare. „Foc până la orb. Muzica pentru a orbi. Fier pentru a lega”.

— Şi Matrim Cauthon, a adăugat Mat. „Pentru a chiar şi şansele”. A păşit prin prag.

7 7 t. V pX 1 7 e TI L” /J 1 * J 1 * J a a – J

Lumină fulgeră, alb strălucitor, orbitor. A înjurat, strângând, cu ochii închişi şi coborându-şi ashandarei în ceea ce spera să fie o postură ameninţătoare. Clipi şi albul s-a stins. Se afla în centrul unei încăperi largi, cu o deschidere triunghiulară în spatele lui, de sine stătător, cu vârful în jos la podea. Era negru pur, făcut din şnururi răsucitoare care pe alocuri păreau de metal, iar în alte locuri păreau lemn.

— I x – C – I I

Camera era şi ea neagră, avea forma unui pătrat dezordonat. Din găurile de la toate cele patru colţuri se revărsa aburi albi ondulatori; acea ceată strălucea cu o

lumină albă. Din cameră se întindeau patru holuri, câte unul în fiecare direcţie.

Camera nu era tocmai pătrată. Fiecare parte avea o lungime uşor diferită de celelalte, ceea ce face o întâlnire ciudată de unghiuri la colţuri. Şi aburul ăla! Degaja o duhoare sulfuroasă care îl făcea să-şi dorească să respire pe gură. Pereţii de culoarea onixului nu erau de piatră, ci erau dintr-un material reflectorizant, precum solzii de peşti enorme. Aburul s-a adunat pe tavan, strălucind slab cu o lumină moale.

Arde-l! Acesta nu era ca primul loc pe care îl vizitase, cu coloanele lui răsucite şi uşile circulare, dar nici nu era ca al doilea, cu camerele în formă de stea şi liniile de lumină galbenă! Unde a fost el? În ce se băgase? S-a întors, nervos.

Thom se împiedică prin prag, clipind, uluit. Mat îşi lăsă rucsacul şi îl prinse pe gleeman de un braţ. Noal a urmat. Bărbatul osos şi-a păstrat picioarele, dar era evident orbit, lanterna sa ţinută înainte defensiv.

Ceilalţi doi clipiră, lacrimile curgând din ochii lui Noal, dar în cele din urmă s-au orientat şi au privit în jur. Camera, la fel ca holurile care se extind în toate cele patru direcţii, era goală.

— Nu seamănă cu ceea ce ai descris, Mat, spuse Thom. Vocea lui răsuna slab, deşi sunetele păreau ciudat deformate. Aproape ca şoaptele aruncate înapoi la ei. A făcut să se ridice părul de pe gâtul lui Mat.

— Ştiu, spuse Mat, scoţând o lanternă din rucsac. „Locul ăsta nu are sens. Poveştile sunt de acord în privinţa asta, cel puţin. Iată, luminează asta, Noal”.

Thom a scos o torţă proprie şi amândoi s-au aprins de la

felinarul lui Noal. Au avut atacanţi de la Aludra, dar Mat a vrut să-i salveze. Îi fusese pe jumătate frică că în turn, flăcările se vor stinge odată aprinse. Dar luminile ardeau constant şi adevărate. Asta l-a încurajat oarecum.

„Deci unde sunt?” întrebă Thom, plimbându-se prin perimetrul camerei negre.

„Nu sunt niciodată aici când treci tu”, a spus Mat, ridicând propria lanternă şi inspectând un perete. A fost scrierea aceea cioplită în piatră? Scenariul necunoscut era atât de fin şi delicat încât abia îl vedea. „Dar ai grijă de tine. Ele pot apărea în spatele tău, mai repede decât un hangier care a auzit clinchetul monedelor în geantă.

Noal inspectă deschiderea triunghiulară prin care trecuseră.

— Crezi că putem folosi asta pentru a ne întoarce? Semăna cu piatra ter angreal pe care Mat a păşit A – TA Z? w X1 – Z? * J w k „/ X X 7

Înainte. Doar o formă diferită.

— Sper că da, spuse Mat.

— Poate că ar trebui să încercăm, spuse Noal.

Mat dădu din cap către el. Nu-i plăcea să fie despărţit, dar trebuiau să ştie dacă era o cale de întoarcere sau nu. Noal părea hotărât şi trecu. El a dispărut.

A T l – L 7 – L – 1 – wX 1 1 1 l 1

Mat şi-a ţinut respiraţia o clipă lungă, dar bătrânul nu s-a mai întors. A fost un truc? Dacă această uşă ar fi fost plasată aici pentru a… Noal a intrat înapoi în cameră prin deschidere. Thom şi-a pus lanterna pe podea şi s-a repezit să ajute. Noal şi-a revenit mai repede de data aceasta, îndepărtând orbirea. „M-a etanşat”, a explicat el. „A trebuit să desenez un alt triunghi ca să mă întorc”.

— Cel puţin ştim că avem un mijloc de scăpare, spuse Thom.

Presupunând că acei nenorociţi de Aelfinn sau Eelfinn nu se mişcă, se gândi Mat, ammtându-şi vizita lui anterioară, cea care se terminase cu spânzurarea lui. În acel moment, camerele şi coridoarele se schimbaseră misterios, sfidând total ceea ce era corect.

„Vrei să te uiţi la asta?” spuse Thom.

Mat îşi coborî suliţa şi Noal avea în mână o sabie scurtă

1 d L 1 * „r-i-il 7 7 w 1 1 – 1

de fier într-o clipă. Thom arăta spre lanterna lui, care ardea neîncetat acolo unde o pusese pe podea, lângă una dintre gurile de abur strălucitoare.

Aburul alb s-a îndepărtat de flăcări, de parcă ar fi fost suflat de o briză. Numai că nicio adiere nu a făcut aburul să se mişte atât de nefiresc. S-a curbat în jurul focului într-o buclă. Thom a păşit şi a luat torţa. L-a mutat spre coloana de abur şi s-a înclinat din drum. Thom a izbit torţa direct în calea aburului, iar aburul s-a despărţit, înconjurând flacăra şi topindu-se într-un singur curent deasupra.

Thom se uită la ceilalţi.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Mat, încruntat. „Am spus că locul ăsta nu are sens. Dacă acesta este cel mai ciudat lucru pe care îl vedem aici, voi fi mustaţa unui Murândian. Haide”.

Mat a ales unul dintre holuri şi a început să meargă pe el. Ceilalţi doi s-au grăbit să ajungă din urmă. Aburul strălucea pe tavan, scăldând holul negru cu lumina lui lăptoasă. Podeaua era făcută din plăci triunghiulare care, încă o dată, arătau incomod ca nişte solzi. Coridorul era larg şi lung, celălalt capăt îndepărtat şi întunecat.

„Să mă gândesc”, a spus Noal, ridicând lanterna, „toate acestea ascunse în acel turn unic”.

— Mă îndoiesc că mai suntem în turn, spuse Mat. În faţă, putea vedea o felie din lateralul peretelui, un fel de fereastră. A fost aşezat puţin prea sus pentru a se simţi natural.

„Atunci unde…” Noal se opri când ajunseră la fereastră, care era un pătrat decentrat. Prin ea, puteau privi un peisaj nenatural. Erau pe câteva etaje într-un fel de turlă, dar cu siguranţă nu era Andor afară.

Ľ” / T-1 7 J 1 1 1111” i i – 1

Fereastra dădea spre un baldachin de vegetaţie densă care era prea galbenă. Mat recunoscu copacii zdrobiţi cu o umbrelă de ramuri căzută în vârf, deşi înainte să-i văzuse de jos. Arborele asemănător ferigilor cu evantaiele lor întinse de frunze erau familiari şi ei, deşi aceştia aveau acum fructe negre adânci atârnate de ei. Fructele mari au făcut ca frunzele să cadă.

„Mercy of the Winnower”, şopti Noal, o expresie pe care Mat nu o mai auzise niciodată.

Noal avea motive să fie uimit; Mat şi-a amintit că s-a uitat la acea pădure pentru prima dată, realizând că uşa întortocheată nu-l adusese în alt loc, ci într-o altă lume în întregime.

Mat se uită în lateral. Putea să vadă cele trei turle pe care le observase la prima sa vizită? Nu păreau să fie despre, deşi în acest loc, chiar următoarea fereastră pe lângă care treceau ar putea arăta o scenă diferită. Ei ar putea…

Făcu o pauză, apoi aruncă o privire ascuţită pe fereastră. Putea distinge o turlă în stânga. Şi atunci a ştiut. Se afla într-unul dintre turlele pe care le văzuse în depărtare în

timpul primei sale vizite.

Îşi înăbuşi un fior şi se întoarse. Cel puţin ştia sigur că se află în acelaşi loc. Însemna asta că lumile Aelfinn şi Eelfinn erau la fel? Aşa spera. Moiraine căzuse prin a doua dintre uşile roşii răsucite, ceea ce însemna că cel mai probabil fusese luată de Eelfinn, vulpile.

Ei erau cei care îl spânzuraseră pe Mat; şerpii, cel puţin, doar îl alungaseră din tărâmul lor fără niciun răspuns folositor. Le purta ranchiună, dar vulpile... refuzaseră să-i răspundă la întrebări şi îi dăduseră în schimb aceste amintiri sângeroase!

Mat şi ceilalţi au continuat pe hol, paşii lor răsunând pe podea. Curând, Mat a început să aibă sentimentul că este urmărit. O simţise înainte, în celelalte vizite ale lui. Se întoarse într-o parte şi zări o mişcare slabă mult în spate.

S

— A învârtit, pregătindu-se să-şi arunce torţa deoparte şi să lupte cu ashandarei, dar nu a văzut nimic. Ceilalţi doi au încremenit, uitându-se în jur, neliniştiţi. Mat a continuat timid, deşi s-a simţit mai puţin aşa după ce Thom a făcut acelaşi lucru la scurt timp mai târziu. Thom a mers atât de departe încât a aruncat un cuţit într-o zonă întunecată a X 1 – 7

peretelui.

Arma de fier zbucni la suprafaţă. Inelul plictisitor a răsunat mult prea mult timp pe hol.

— Îmi pare rău, spuse Thom.

E

În regulă, spuse Mat.

KT w r /vll „KTITT 1 *

— Ne urmăresc, nu-i aşa? întrebă Noal. Vocea lui era

blândă, uşor nervoasă. Uşoară! Mat a simţit că avea să sară din piele şi să fugă, lăsând-o în urmă. În comparaţie cu A T 7 w 1 Z – 1 A 7

asta, Noal părea stabil.

— Bănuiesc că sunt aşa, spuse Mat.

În câteva clipe, au ajuns la capătul holului prea lung. Aici, au intrat într-o cameră care era identică cu prima, cu excepţia faptului că nu avea nicio uşă în centru. S-a despărţit în patru direcţii, fiecare coridor dispărând în întunericul îndepărtat.

Au ales o altă direcţie, memorând drumul pe care îl luau, cu ochi nevăzuţi zgâriindu-şi spatele. Paşii lui au devenit mai grăbiţi pe măsură ce traversau lungimea holului şi intrau într-o altă cameră. A fost exact ca precedenta.

„E uşor să fii dezorientat într-un loc ca acesta”, a spus Noal. Şi-a deschis pachetul şi a scos o foaie de hârtie şi un creion cu cărbune. A făcut trei puncte pe hârtie, apoi le-a conectat prin linii, reprezentând coridoarele şi camerele prin care trecuseră. „Totul este o chestiune de a păstra o hartă bună. O hartă bună poate însemna viaţă sau moarte; poţi avea încredere în mine în acest sens”.

Mat se întoarse, privind înapoi pe drumul în care veniseră. O parte din el voia să continue, nu să privească înapoi, dar trebuia să ştie.

— Hai, spuse el, întorcându-se pe drumul pe care veniseră.

Thom şi Noal şi-au împărtăşit priviri, dar s-au grăbit încă o dată să ajungă din urmă. Le-a luat o jumătate de oră bună pentru a-şi reveni pe paşi în prima cameră, cea care ar trebui să conţină pragul uşii. L-au găsit gol. Acele coloane de abur se ridicau din colţuri. Aveau şi în celelalte două camere.

„Imposibil!” spuse Noal. „Ne-am revenit perfect pe paşi! Calea de ieşire ar trebui să fie aici”.

X7T 1 w. * i i – 1” → *jr* a – În depărtare – slab şi aproape inaudibil – Mat auzi râsete. Un râs şuierător, periculos. Rău intenţionat.

* 1 1 * Tk7 A” i 1 * I 1 I I T11 7 *11* 1

Pielea lui Mat a devenit îngheţată. „Thom”, a spus el, „ai auzit vreodată o poveste despre Birgitte Silverbow şi vizita ei la Turnul Ghenţei?”

„Birgitte?” întrebă Thom, ridicând privirea din inspecţia lui – cu Noal – a podelei. Păreau convinşi că pragul trebuie să fi fost tras în jos într-o trapă ascunsă. „Nu, nu pot spune că am.

„Ce zici de povestea unei femei prinse timp de două luni într-un labirint de coridoare în interiorul unei cetăţi?”

„Două luni?” spuse Thom. „Ei bine, nu. Dar mai este povestea Elmiarei şi a Ochilor de Umbră. Ea a petrecut o sută de zile rătăcind într-un labirint, căutând infamul izvor de vindecare Sund pentru a-i salva viaţa iubitului ei”.

Probabil asta a fost. Povestea supravieţuise; şi-a schimbat formele, aşa cum au făcut-o mulţi dintre ei.

— Nu a ieşit, nu-i aşa?

„Nu. Ea a murit la sfârşit, la doar doi paşi de fântână, dar despărţită de ea printr-un zid. Îl auzea clocotind; a fost ultimul sunet pe care l-a auzit înainte de a muri de sete”. Se uită inconfortabil în jur, de parcă era nesigur că ar fi vrut să împărtăşească o asemenea poveste în acest loc.

Mat clătină din cap, îngrijorat. Arde-l, dar el ura aceste vulpi. Trebuia să existe o modalitate de a…

— Ai încălcat târgul, spuse o voce blândă.

Mat se răsuci şi ceilalţi doi iniurără, ridicându-se, cu

mâinile pe arme. O siluetă stătea pe hol în spatele lor. Era una dintre creaturile pe care Mat şi le amintea, poate exact aceeaşi care îl întâlnise data trecută. Părul scurt şi roşu aprins a răsărit din scalpul palid al creaturii. O pereche de urechi s-au lipit de cap, uşor îndreptate spre vârfuri. Silueta era sălcioasă şi înaltă, umerii disproporţionat de largi pentru talie şi purta curele din piele palida încrucişate pe piept – Mat încă nu voia să se gândească la din ce ar fi putut fi făcute acelea – şi dedesubt un kilt lung şi negru.

Era chipul cel mai distinctiv. Ochi mari, nenaturali, palizi cu o nuanţă de iris în centru. O falcă îngustă şi trăsături unghiulare. Ca o vulpe. Unul dintre Eelfinn, stăpâni ai acestui tărâm.

A venit să se joace cu şoarecii.

— Nu există niciun târg în acest fel, spuse Mat, încercând să-şi păstreze nervozitatea din voce. „Putem aduce la naiba ceea ce vrem”.

— A nu avea un târg este periculos, spuse Eelfinn cu o voce lină. „Pentru dumneavoastră. Din fericire, te pot duce unde vrei”.

— Ei bine, atunci, spuse Mat. „Fă-o”.

— Lasă-ţi fierul de călcat, spuse Eelfinn. „Uneltele tale de muzică. Focul tău”.

— Niciodată, spuse Mat.

Eelfinn clipi din ochi mari. Încet, în mod deliberat. A făcut un pas înainte, cu paşi moi. Mat şi-a ridicat ashandarei, dar Eelfinn nu a făcut nicio mişcare direct ameninţătoare. A alunecat în jurul lor trei, vorbind încet.

„Vino acum”, a spus. „Nu putem vorbi cu civilizaţie? Ai venit pe tărâmul nostru căutând. Avem puterea de a vă acorda ceea ce doriţi, ceea ce aveţi nevoie. De ce să nu

arăţi bună-credinţă? Lasă în urmă uneltele tale de foc. Numai acelea şi promit să te conduc pentru o vreme”.

Vocea lui era hipnotică, liniştitoare. A avut sens. Ce nevoie aveau ei de foc? Era destul de uşor cu ceaţa aceea. Aceasta…

— Thom, spuse Mat. „Muzică”.

11 rA 11 ry >1 1 – „Ce?” spuse Thom tremurând puţin.

„Joacă orice. Nu contează ce”.

Thom şi-a scos flautul, iar Eelfinn-ul îşi miji ochii. Thom a început să se joace. Era un cântec familiar, „The Wind That Shakes the Willows” Mat intenţionase să-l liniştească pe Eelfinn, poate să-l scoată din priză. Dar melodia familiară părea să contribuie la risipirea norului din mintea lui Mat.

— Nu este nevoie de asta, spuse Eelfinn, uitându-se cu privirea la Thom.

— Da, este, spuse Mat. „Şi nu ne părăsim focul. Nu decât dacă promiţi că ne vei duce până în camera centrală şi ne vei da înapoi Moiraine.

„Nu pot face acel târg”, a spus creatura, continuând să se plimbe în jurul lor. Mat se întoarse să-l urmeze, fără să-şi lase niciodată spatele la lucru. „Nu am autoritatea”.

„Adu pe cineva care poate”.

— Imposibil, spuse Eelfinn. „Ascultă la mine. Nu este nevoie de foc. Te voi conduce la jumătatea drumului până la camera centrală, Camera Obligaţiunilor, dacă laşi în urmă acel foc teribil. Ne jigneşte. Dorim doar să vă îndeplinim dorinţele”.

T 7 1 * 1 L L „* 1 * * i 1 *

În mod evident, creatura încerca să-i liniştească din nou, dar cadenţa ei era întreruptă, în contradicţie cu jocul lui Thom. Mat a privit-o, apoi a început să cânte împreună cu

flaut. Nu avea cea mai bună voce dintre cei pe care îi cunoştea, dar nici nu era groaznic. Eelfinn a căscat, apoi se aşezat lângă zid şi a închis ochii. În câteva momente.

7 L-/ 7

dormea.

Thom coborî flautul din buze, părând impresionat.

„Frumos făcut”, şopti Noal. „Nu aveam idee că eşti atât

1 271 J 1 * 1 7 1 J! *f* de fluent în limba veche”.

Mat ezită. Nici măcar nu-şi dăduse seama că vorbiseră în ea.

„Limba mea veche este ruginită”, a spus Noal, frecându-şi bărbia, „dar am prins multe din asta. Problema este că încă nu ştim drumul prin acest loc. Cum ne vom croi drum fără ca unul dintre ei să ne ghideze?”

El a avut dreptate. Birgitte rătăcise luni de zile, fără să ştie niciodată dacă scopul ei era la doar câţiva paşi. Camera în care Mat se întâlnise cu liderii Eelfinn... ea spusese că odată ce ai ajuns acolo, ei trebuiau să se negocieze cu tine. Aceasta trebuie să fie Camera Obligaţiunilor menţionată de Eelfinn.

Biata Moiraine. Trecuse printr-una dintre uşile roşii; ar fi trebuit să fie protejată de orice tratat avut Eelfinn cu vechiul Aes Sedai. Dar pragul acela fusese distrus. Nicio cale de întoarcere.

Când Mat venise iniţial, l-au lăudat ca fiind înţelept pentru că s-a gândit să ceară concediu. Deşi a mormăit, totuşi, că Eelfinn nu i-a răspuns la întrebări, a putut vedea că nu era ceea ce au făcut. Aelfinn au fost pentru întrebări; Eelfinn a dat curs cererilor. Dar au deformat acele cereri şi au luat orice preţ au vrut. Mat ceruse fără să vrea să i se umple memoria, o modalitate de a fi eliberat de Aes Sedai şi o cale

de ieşire din Turn.

Dacă Moiraine nu ar fi ştiut acest lucru şi nu şi-ar fi cerut trecerea aşa cum făcuse el… sau dacă ar fi cerut trecerea înapoi la uşă, fără să ştie că a fost distrusă…

Mat ceruse o ieşire. I-o dăduseră, dar nu-şi putea aminti ce era. Totul se înnegrise, iar el se trezise spânzurat de ashandarei.

Mat scoase ceva din buzunar, ţinându-l strâns în pumn.

— Aelfinn şi Eelfinn ajung aici cumva, şopti el. „Trebuie să existe el cale corectă”.

— Într-un singur sens, spuse Noal. „Patru opţiuni, urmate de patru opţiuni, urmate de patru opţiuni… şansele împotriva noastră sunt incredibile!”

— Şanse, spuse Mat, întinzându-şi mâna. A deschis-o, 1 1 – 1 11 – Z-”1 /\ – w 1

dezvăluind o pereche de zaruri. „Ce *îmi* pasă de şanse?”

Cei doi s-au uitat la zarurile lui de fildeş, apoi s-au uitat din nou la faţa lui. Mat îşi simţea norocul crescând. „Doisprezece sâmburi. Trei pentru fiecare prag. Dacă dau un unu, un doi sau un trei, mergem drept. Patru, cinci sau şase, luăm calea cea bună şi aşa mai departe”.

— Dar Mat, şopti Noal, aruncând o privire către Eelfinn adormit. „Rolurile nu vor fi egale. Nu poţi arunca unul, de exemplu, şi un şapte este mult mai probabil să…

— Nu înţelegi, Noal, spuse Mat, aruncând zarurile pe podea. Se zdrăngăneau de plăcile ca nişte solzi, pocnind ca dinţii. „Nu contează ce este probabil. Nu când sunt prin preajmă”.

Zarurile s-au oprit. Unul dintre ei s-a prins într-o rută între două plăci şi a îngheţat precar, unul dintre colţuri în aer. Celălalt s-a oprit cu un singur pip.

— Ce zici de asta, Noal, spuse Thom. „Se pare că poate arunca unul până la urmă.

A KTIC/Vi-l „l*

— Acum asta e ceva, spuse Noal, frecându-şi bărbia.

Mat şi-a luat ashandarei, apoi a luat zarurile şi a mers drept înainte. Ceilalţi l-au urmat, lăsându-l în urmă pe Eelfinn adormit.

La următoarea intersecţie, Mat să rostogolit din nou şi a primit un nouă.

— Ne-am întors pe unde am venit? A „1 I I I „I /V i i A fi *J f* întrebă Thom, încruntat. „Asta este…”

— Exact ce „vom face, spuse Mat, întorcându-se şi întorcându-se. În cealaltă cameră, Eelfinn adormit dispăruse.

* z – i. W i. W 11* – A T 1

„Ar fi putut să-l trezească”, a subliniat Noal.

x 1 i w k/Ti 1

— Sau ar putea fi o altă cameră, spuse Mat, aruncând din nou zarurile. Alte nouă. Se îndrepta spre drumul în care venise, aşa că un nouă însemna să se întoarcă din nou.

— Aelfinn şi Eelfinn au reguli, spuse Mat, întorcându-se şi alergând pe coridor, ceilalţi doi alergând după el. „Şi acest loc are reguli”.

egulile trebuie să aibă sens, Mat, spuse Noal.

„Trebuie să fie consecvenţi”, a spus Mat. „Dar ei nu trebuie să urmeze logica noastră. De ce ar trebui ei?”

Avea sens pentru el. Au alergat o vreme – acest hol părea mult mai lung decât celelalte. Începea să se simtă supărat când ajunse în camera alăturată. A aruncat din nou zarurile, dar a bănuit ce avea să vadă Nouă. Înapoi în prima cameră din nou.

„Uite, asta e o prostie!” spuse Noal în timp ce se întorceau şi alergau înapoi pe cealaltă direcţie. „Nu vom ajunge niciodată nicăieri în acest fel!”

Mat îl ignoră, continuând să fugă. Curând s-au apropiat din nou de prima cameră.

— Mat, spuse Noal, rugător. „Putem măcar…”

Noal s-a oprit când au izbucnit în prima cameră. Numai că nu era prima cameră. Această cameră avea podeaua albă şi era enormă, cu coloane groase, negre, care se ridicau spre un tavan nevăzut mult deasupra.

Aburul alb strălucitor care se scurgea pe coridorul lor s-a revărsat în cameră şi a căzut în sus în acea întuneric, ca o cascadă care merge în direcţia greşită. Deşi podeaua şi coloanele păreau ca de sticlă, Mat ştia că se vor simţi poroase, ca piatra. Camera era luminată de o serie de dungi galbene strălucitoare care urcau pe fiecare coloană, marcând locurile în care piatra de sticlă sculptată era canelată pană la un punct.

Thom îl bătu pe umăr.

— Mat, băiete, asta a fost o nebunie. Şi eficient. Oarecum”.

— Despre ce ar trebui să te aştepţi de la mine, spuse Mat, trăgându-şi borul pălăriei. „Am mai fost în această cameră înainte. Suntem pe drumul cel bun. Dacă Moirame încă mai trăieşte, atunci va fi undeva pe aici.

Lumina lumii

Thom îşi ridică lanterna, inspectând coloanele negre enorme în formă de stea şi liniile lor galbene strălucitoare. Acele linii dădeau întregii încăperi o lumină bolnavă, făcându-l pe Thom să pară slăbit şi icter.

Mat şi-a adus aminte de mirosul acestui loc, de acea

învechire mucegăită. Acum că ştia ce să caute, simţea şi altceva. Mirosul moscat al bârlogului unui animal. Bârlogul unui prădător.

Erau cinci coridoare care duceau afară din cameră, cate unul în fiecare punct interior al formei de stea. Îşi amintea că a trecut printr-unul dintre acele pasaje, dar nu mai existase o singură cale de ieşire înainte?

— Mă întreb cât de sus se ridică stâlpii, spuse Thom, ridicând lanterna mai sus şi strâmbând ochii.

Mat îşi ţinea ashandarei într-o strângere mai fermă, cu palmele transpirate. Intraseră în barlogul vulpilor. Se simţi la medalionul său. Eelfinn nu mai folosise Puterea asupra lui înainte, dar trebuia să înţeleagă ceva, nu-i aşa? Desigur, Ogier nu a putut canaliza. Poate că asta însemna că nici Eelfinn nu putea.

De la marginile încăperii veneau zgomote de foşnet. Umbrele se mişcau şi se mişcau. Eelfinn-ii erau acolo, în acel întuneric.

— Thom, spuse Mat. „Ar trebui să mai punem nişte muzică”.

Thom privea acel întuneric. El nu a obiectat; îşi ridică flaut şi începu să cante. Sunetul părea singuratic în camera vastă.

— Mat, spuse Noal, îngenunchind lângă centrul camerei. „Uită-te la asta”.

— Ştiu, spuse Mat. „Arata ca sticla, dar se simte ca o piatră”.

— Nu, nu asta, spuse Noal. „Este ceva aici”.

Mat se îndreptă spre Noal. Thom li s-a alăturat, urmărind şi jucându-se cum Noal îşi folosea lanterna pentru a ilumina o bucată de zgură topită pe podea, poate de mărimea unui

cufăr mic. Era negru, dar un negru mai adânc, mai puţin reflectorizant decât podeaua şi coloanele.

„Ce crezi din asta?” întrebă Noal.

— Poate una dintre trapă?

— Nu, spuse Mat. „Nu e asta”.

Ceilalţi doi s-au uitat la el.

— Este tocul uşii, spuse Mat, simţindu-se rău. „Tocul uşii din piatră roşie. Când am trecut prin ea înainte, era în centrul unei astfel de încăperi. Când s-a topit pe cealaltă parte…”

„S-a topit şi aici”, a spus Noal.

Cei trei se uitară la el. Muzica lui Thom suna bântuitor.

— Ei bine, spuse Mat. „Ştiam că nu este o cale de ieşire. Va trebui să ne negociem drumul liber”. Şi voi avea grijă să nu fiu spânzurat de data asta.

L” / U X T 1 – 1 rx j» /V l – KT 1 * 1 * 1

„Ne vor conduce zarurile?” întrebă Noal ridicându-se.

Mat le simţi în buzunarul hainei. „Nu văd de ce nu”. TX 1 7 „*” * V. /K. – i

Dar nu le-a scos. Se întoarse să privească adâncurile încăperii. Muzica lui Thom părea să fi liniştit unele dintre umbre. Dar alţii încă s-au mişcat. În aer era o energie agitată.

„Mat?” întrebă Thom.

— Ştiai că mă voi întoarce, spuse Mat cu voce tare. Vocea lui nu a răsunat. Uşoară! Cât de mare era chestia? „Ştiai că mă voi întoarce în tărâmul tău sângeros, nu-i aşa? Ştiai că mă vei avea în cele din urmă.

Ezitant, Thom coborî flautul.

„Arătaţi-vă!” spuse Mat. „Te aud cum te încurci, te aud respirând”.

— Mat, spuse Thom, punându-şi o mână pe umăr. „Nu ar fi putut să ştie că te vei întoarce. Moiraine nu ştia că vei veni sigur.

— *K JT* Ľ” i „*” /K – I A – w. Li” *” – Mat urmărea întunericul.

— Ai văzut vreodată oameni care duc vitele la sacrificare, Thom?

Gleeman a ezitat, apoi a clătinat din cap.

Ei bine, fiecare om are propriile sale feluri”, a spus Mat. „Dar vitele, vezi, vor şti că ceva nu este în regulă. Vor mirosi sângele. Se vor înnebuni, vor refuza să intre în abator. Şi ştii cum rezolvi asta?”

— Trebuie să vorbim despre asta acum, Mat?

„Remediaţi”, spuse Mat, „ducându-le prin abator de câteva ori când este curat, când mirosurile nu sunt atât de puternice. Le laşi să treacă şi să scape, vezi, şi vor crede că locul este în siguranţă. Se uită la Thom. „Ştiau că mă voi întoarce. Ei ştiau că voi supravieţui acelei spânzurăm Ei ştiu lucruri, Thom. Arde-mă, dar ei o fac”.

— Vom ieşi, Mat, promise Thom. „Noi putem. Moiraine a văzut-o”.

Mat dădu ferm din cap. „Fără dreptate, vom face. Ei – FT-ll – * *JJ* \ /Kw-i – joacă un loc, Thom. Câştig locuri”. A scos o mână de zaruri din buzunar. Le câştig de cele mai multe ori, oricum.

O voce şopti brusc din spatele lor. „Bine ai venit, fiu al luptei”.

Mat se răsuci, înjurând, aruncând o privire în cameră.

— Acolo, spuse Noal, arătând cu toiagul său. Lângă unul dintre stâlpi se afla o siluetă, pe jumătate luminată de lumina galbenă. Un alt Eelfinn. Mai înalt, cu fata mai colţoasă. Ochii lui reflectau lumina torţelor. Portocale.

— Pot să te duc unde vrei, a spus Eelfinn, cu voce aspră şi gravă. Ridică un braţ împotriva strălucirii tortelor. 7 TA JJ 7 A 7

„Pentru un preţ”.

„Thom, muzică”.

Thom a început să loace din nou.

„Unul dintre voi a încercat de ia să ne facă să lăsăm uneltele în urmă”, a spus Mat. A tras o torţă din pachet peste braţ, apoi a împins-o în lateral, aprinzând-o pe felinarul lui Noal. „Nu va funcţiona”.

Eelfinnul s-a ferit de noua lumină, mârâind încet. „Vii să cauţi să târguieşti, dar te antagoneşti intenţionat? Nu am făcut nimic pentru a câştiga asta”.

„A A” i A – 1 1 A J Îl A T* OII

Mat îşi smulse eşarfa de pe gât. „Nimic?”

Creatura nu a răspuns, deşi s-a dat înapoi, păşind în zona mai întunecată dintre stâlpi. Faţa sa prea colţoasă era acum abia luminată de luminile galbene.

„De ce vrei să vorbeşti cu noi, fiule al luptei”, a spus şoptitorul din umbră, „dacă nu eşti dispus să negociezi?”

— Nu, spuse Mat. „Fără târguire până nu ajungem în sala mare, Camera Obligaţiunilor”. Acesta era singurul loc în care vor fi legaţi de acord. Nu asta spusese Birgitte? Desigur, ea părea să se bazeze pe poveşti şi pe auzite.

Thom a continuat să se loace, cu ochii aruncând dintr-o a 1. A A 1 w J. v 1 1 – A T 1 A

parte în alta, încercând să privească umbrele. Noal începu să cânte micile chimvale pe care le legase de picioarele pantalonilor, bătându-le în timp cu muzica lui Thom. Totuşi, umbrele au continuat să se mişte acolo.

„Confortările tale nu ne vor încetini, fiule al luptei”, a spus

o voce din spate. Mat se răsuci, coborând arma. Un alt Eelfinn stătea acolo, chiar în umbră. O femelă, cu o creastă roşie care curge pe spate, curelele de piele încrucişându-i sânii într-un model „X”. Buzele ei roşii au zâmbit. „Suntem străvechii aproape, războinicii regretului final, cunoscătorii secretelor”.

„Fii mândru, fiule al luptei”, şuieră o altă voce. Mat se învârti din nou, sudoare umidându-i sprânceana. Femela a dispărut din nou în umbră, dar un alt Eelfinn s-a plimbat prin lumină. El purta un cuţit lung şi rău de bronz, cu un model încrucişat de trandafiri de-a lungul lungimii şi spini care ieşeau în apropierea vârfului traversei. „Îţi scoţi cei mai pricepuţi. Trebuie să fii… savurat”.

„Ce…” începu Mat, dar Eelfinn, slăbănog, cu aspect periculos, păşi înapoi în umbră şi dispăru. Prea rapid. De parcă întunericul l-ar fi absorbit.

Alte şoapte au început în umbră, vorbind cu voci joase, suprapunându-se. Feţe au apărut din întuneric, cu ochi inumani larg, buzele curbate în zâmbete. Creaturile aveau dinţi ascuţiţi.

Uşoară! Erau zeci de Eelfinn în cameră. Se mişcă, se mişcă, dansează în lumină, apoi sări înapoi în întuneric. Unii erau dezinvolţi, alţii energici. Toate păreau periculoase.

„Vei târgui?” a întrebat unul.

„Vii fără tratat. Periculoasă”, a spus altul.

„Fiul bătăliilor”.

„Savoarea!”

„Simte-i frica”.

„Vino cu noi. Lasă lumina ta groaznică”.

„Trebuie făcut un târg. Noi vom aştepta”.

w i i w – t j 1 i Tw *jf*

„Suntem răbdători. Întotdeauna răbdător”.

„Pavoaiea!

„Încetează!” urlă Mat. „Fără chilipiruri! Nu până când ajungem în centru”.

Lângă el, Thom coborî flaut. „Mat. Nu cred că muzica mai funcţionează”.

M

at dădu scurt din cap. Avea nevoie de Thom pregătit cu armele. Gleemanul şi-a ascuns flautul, scoţând cuţitele. Mat ignoră vocile şoptite şi aruncă zarurile pe pământ.

În timp ce se rostogoleau, o siluetă se năpusti din întuneric lângă cel mai apropiat stâlp. Mat înjură, coborându-şi suliţa şi lovind la Eelfinn, care se mişca pe pământ în patru picioare. Dar lama lui a trecut chiar prin x i x» i? r? x ea, de parcă ar fi fost fum.

A fost o iluzie? Un truc al ochilor? Mat a ezitat suficient de mult pentru ca o altă creatură să smulgă zarurile şi să sară înapoi spre umbre.

Ceva scânteia în aer. Pumnalul lui Thom şi-a găsit semnul, lovind creatura în umăr. De data aceasta, lama a străpuns şi a rămas, eliberând un strop de sânge întunecat.

Fier, gândi Mat, blestemându-şi prostia. A învârtit aşandarei, folosind partea laterală întinsă cu fier. Tremura când văzu sângele Eelfinnului de pe pământ începând să se aburin. Abur alb, ca în celelalte camere, dar acesta avea forme în el. Arătau ca nişte feţe răsucite, apărând pentru scurt timp şi ţipând înainte de a dispărea.

A 1 „1 7 b TA7 T i! * A li T * *

Arde-le! Nu se putea distra. Avea alte zaruri. Îşi întinse mâna după buzunar, dar un Eelfinn se abătu din umbră, ca şi cum ar fi vrut să-l apuce de haină.

Mat şi-a rotit arma, lovind pe partea laterală a feţei masculului vulpe cu fierul cu bandă. A zdrobit osul, aruncând creatura într-o parte ca un mănunchi de beţe.

Şuierături şi mârâituri îi înconjurau. Ochii s-au mutat în întuneric, reflectând lumina torţelor. Eelfinnul se mişcă, îmbrăcat în întuneric, înconjurând pe Mat şi pe ceilalţi. Înjură Mat, făcând un pas în direcţia Eelfinn-ului pe care îl J. X J X

lovise.

„Mat!” spuse Thom apucându-şi manşeta hainei. „Nu putem pătrunde în asta”.

Mat ezită. Părea că mirosul de înainte era mai puternic, parfumul de fiare. Umbrele se mişcau de jur-împrejur, mai frenetice acum, şoaptele lor furioase şi amestecate cu strigăte de şoapte.

L” / t-l – 7 jx i w/ki – 1 TVT 1 ruwi

— Ei controlează întunericul, spuse Noal. Stătea cu spatele la Mat şi Thom, precaut. „Acele lumini galbene trebuie să ne distragă atenţia; sunt rupturi în ele şi nişte nişte adăpostite. Totul este un truc”.

Mat îşi simţi inima bătând rapid. Un truc? Nu, nu doar un truc. Era ceva nefiresc în felul în care acele creaturi se mişcau în umbră.

— Arde-i, spuse Mat, strângând mâna lui Thom liberă, dar fără să alerge în întuneric.

— Domnilor, spuse Noal. „Strângeţi armele…”

Mat aruncă o privire peste umăr. Erau Eelfinn pândind din umbra din spatele lor, un val dublu, un grup alunecând în patru picioare înaintea unui al doilea grup. Al doilea grup purta acele cuţite de bronz cu aspect rău.

Umbrele din adâncurile camerei păreau să se extindă

odată cu Eelfinn, apropiindu-se de Mat şi grupul lui. Inima îi bătea şi mai repede.

Z-X 1 *7* 1 – 1 – 1 1 221.1 * 271 1 A

Ochii lui Eelfinn străluceau, iar cei aflaţi în patru picioare au început să alerge înainte. Mat se leagănă când Eelfinn a ajuns la grupul său, dar s-au despărţit, coborându-se în lateral. Distrându-i atenţia.

În spate! gândi Mat cu alarmă. Un alt grup de Eelfinn a sărit din întuneric de acolo.

Mat se întoarse spre ei, legănându-se. S-au dat înapoi înainte ca el să lovească. Uşoară! Erau peste tot în jur, clocotând din întuneric, apropiindu-se suficient pentru a fi periculoşi, apoi s-au dat înapoi.

Thom scoase o pereche de pumnale, aruncând, iar Noal îşi ţinea sabia scurtă pregătită, fluturând torţa cu cealaltă mână, cu toiagul cu bandă pe podea, la picioarele lui. Unul dintre cuţitele lui Thom a fulgerat, căutând carne, dar a ratat şi a trecut în întuneric.

„Nu risipi cuţitele!” spuse Mat. „Fii de capre c-nrfom-co întoarra ca.ro dei imcocri I nnm I

sci. Iiueioase, iiiceaicăsăleiacăsă-ij. Iosesli, iiioii!

— Ne hărţuiesc, mârâi Noal. „În cele din urmă ne vor copleşi. Trebuie să ne mutăm!”

„În ce direcţie?” întrebă Thom, urgent. A înjurat când o pereche de Eelfinn a apărut din umbră purtând lănci cu capăt de bronz. Au împins înainte, forţându-i pe Mat, Thom şi Noal să se îndepărteze.

7 Tk T J” i – 1 1 1

Nu e timp pentru zaruri. Oricum le-ar smulge pe alea. Mat şi-a deschis rucsacul şi a scos o floare de noapte. „Odată ce se va stinge, o să închid ochii şi o să mă învârt”.

„Ce?” spuse Thom.

A

mai funcţionat!” spuse Mat, aprinzând floarea de l – 1 i i 1 i /K/K. – *f-y* noapte şi aruncând-o cât putu de tare în întuneric. S-a numărat până la cinci, iar bubuitul care a urmat a zguduit camera. Toţi trei şi-au abătut privirea, dar fulgerul colorat era suficient de strălucitor pentru a vedea prin pleoape.

Eelfinn a ţipat de durere, iar Mat a auzit clar zgomote /K 1 1 7 l t – i ww/K 1” „*” w când armele erau aruncate. Fără îndoială că mâinile erau ridicate la ochi.

„Începem!” spuse Mat, învârtindu-se.

„Este o nebunie în flăcări”, a spus Thom.

Mat a continuat, încercând să simtă asta. Unde a fost norocul acela? „Pe ăla!” spuse el, arătând într-o direcţie întâmplătoare.

A deschis ochii la timp pentru a sări peste forma întunecată a unui Eelfinn ghemuit pe pământ. Mat şi Thom l-au urmat, iar Mat i-a condus direct în întuneric. A încărcat înainte până când prietenii lui abia au fost vizibili. Tot ce putea vedea erau acele linii galbene.

Oh, cenuşă, gândi el. Dacă norocul îmi pierde acum…

Au izbucnit într-un coridor cu cinci laturi, întunericul dispărând în jurul lor. Nu reuşiseră să vadă acest coridor din cealaltă cameră, dar iată-l.

Thom scoase un hohot. „Mat, păstor cu cap de lemn! Pentru asta, te voi lăsa să cânţi la harpa mea!”

— Nu vreau să cânt la harpa ta, spuse Mat, privind peste umăr. „Dar poţi să-mi cumperi o cană sau două când ieşim”.

A auzit ţipete şi ţipete din camera întunecată. Acesta a

I I 1 – I I I 1 – 1 I

fost un truc folosit; s-ar aştepta acum la flori de noapte. Birgitte, ai avut dreptate, se gândi el. Probabil ai trecut de mai multe ori pe lângă coridorul de care aveai nevoie, fără să ştii niciodată că este la doar câţiva metri distanţă.

7 Tk T 1 – 1 li 7 l”, li17 i

Nu alege niciodată cardul pe care un bărbat doreşte ca tu. Mat ar fi trebuit să realizeze asta. A fost unul dintre cele mai vechi dezavantaje ale creaţiei. S-au grăbit înainte, trecând pe lângă uşi cu cinci laturi care duceau în caverne mari în formă de stea. Thom şi Noal s-au uitat în ei, dar Mat a continuat. Direct înainte. Aşa îi trimisese norocul lui.

Ceva era diferit de când îl vizitase înainte. Nu era praf pe podea pentru a face urme de paşi. Ştiau oare că va veni şi s-au folosit de praf pentru a-l deruta? Sau făcuseră de data aceasta locul, ştiind că ar putea sosi vizitatori? Cine ştia într-un tărâm ca acesta?

Fusese o plimbare lungă înainte. Sau fusese unul scurt? Timpul s-a amestecat aici. Părea că au alergat multe ore, dar s-au simţit şi ca momente.

Şi apoi pragul uşii era în faţa lor, arătând ca o viperă izbitoare. Nu fusese acolo cu o clipă înainte. Marginea deschiderii era din lemn sculptat complex, cu un model imposibil de ţesut de liane care păreau să se dubleze una pe cealaltă şi să nu aibă sens.

Toţi trei se opriră.

— Oglinzi, spuse Noal. „L-am mai văzut. Aşa procedează, ascunzând lucrurile cu oglinzile”. Părea nervos. Unde s-a ascuns oglinzile într-un tunel drept însângerat?

— 1 1 1 – k/Tij – 1 1 – 1 i

Erau în locul potrivit; Mat simţea mirosul. Putea Eelfinn era

cea mai puternică aici. Îşi întinse falca şi păşi prin prag.

Camera de dincolo era aşa cum şi-o amintea. Nicio coloană aici, deşi camera era clar în formă de stea. Opt sfaturi şi doar o singură uşă. Acele fâşii galbene strălucitoare se întindeau pe capetele ascuţite ale încăperii şi stăteau opt piedestale goale, negre şi de rău augur, câte unul în fiecare punct.

fost exact la fel. Cu excepţia femeii care pluteşte în centrul ei.

Era îmbrăcată doar într-o ceaţă albă şi fină care se mişca şi strălucea în jurul ei, detaliile siluetei ei obscucate, dar nu ascunse. Ochii ei erau închişi, iar părul ei întunecat – creţ, dar nu mai era în bucle perfecte – flutura ca de un vânt care suflă de dedesubt. Mâinile îi stăteau deasupra stomacului, iar pe încheietura ei stângă avea o brăţară ciudată de ceva ce părea ca fildeş învechit.

Moiraine.

Mat simţi un val de emoţii. Îngrijorare, frustrare, îngrijorare, uimire. Ea a fost cea care a început totul. O urase uneori. Îi datora şi viaţa. Ea a fost prima care se amestecase, smulgându-l încoace şi în altul. Cu toate acestea, privind în urmă, îşi dădu seama că ea fusese cea mai sinceră în privinţa asta dintre toţi cei care îl folosiseră. Fără scuze, neînduplecat. Şi altruist.

Ea dedicase totul pentru a proteja trei băieţi proşti, toţi ignoranţi despre ce le-ar cere lumea de la ei. Ea hotărâse să-i ducă în siguranţă. Poate îi antrenează puţin, fie că au vrut sau nu.

Pentru că aveau nevoie.

Light, motivele ei i se păreau clare acum. Asta nu l-a făcut să fie mai puţin supărat pe ea, dar l-a făcut recunoscător.

Arde-o, dar acesta a fost un set confuz de emoţii! Vulpile alea nenorocite – cum îndrăznesc să o ţină

l 71 – 1 x – w o 7

aşa! Era în viaţă?

7 r” il – 7 K T 1 – KT1 1 i-l-il

Thom şi Noal se uitau – Noal solemn, Thom neîncrezător. Aşa că Mat a făcut un pas înainte pentru a o elibera pe Moirame. De îndată ce mâinile lui au atins ceaţa, a simţit însă o durere arzătoare. A ţipat, trăgându-se înapoi, strângându-şi mâna.

— E al naibii de cald, spuse Mat. „Aceasta”.

Se întrerupse când Thom păşi înainte.

— Thom… spuse Mat avertisment.

„KT – X w „1 x – x – 1 w

— Nu-mi pasă, spuse gleem. S-a apropiat de ceaţă, întinzând mâna înăuntru, hainele începu să i se aburin, ochii lăcrimaţi de durere. Nu tresări. A săpat în acea ceaţă şi a apucat-o, apoi a tras-o liber. Greutatea ei a căzut în braţele lui, dar membrele lui îmbătrânite erau puternice, iar ea părea destul de slabă încât trebuie să nu fi cântărit mult.

Uşoară! Mat uitase cât de mică era. Un cap bun mai scund decât el. Thom îngenunche, scoţându-şi mantia de gleeman şi învelindu-o în ea. Ochii ei erau încă închişi.

„Este…” întrebă Noal.

— Ea trăieşte, spuse Thom încet. „I-am simţit bătăile inimii”. I-a luat brăţara de pe braţ. Avea forma unui bărbat aplecat pe spate, cu încheieturile legate de glezne, îmbrăcat într-un costum ciudat.

— Pare un fel de ter angreal, spuse Thom, vârându-l în buzunarul mantiei„U…

„Este un angreal”, a proclamat o voce. „Suficient de

puternic pentru a fi aproape să angreal. Poate fi o parte din preţul ei, dacă doriţi să-l plătiţi”.

7 T\ 4” i – 7 t-i – 1 7 1 T – i 1 Z_2

Mat se învârti. Posturile erau acum ocupate de Eelfinn, patru bărbaţi, patru femei. Toţi cei opt purtau fuste albe în loc de alb-negru, cu bretele în piept pentru bărbaţi şi bluze pentru femei, făcute din acea substanţă palidă tulburătoare 1” 4 – J 1

care arăta ca pielea.

„Marcaţi-vă limba”, le spuse Mat lui Thom şi Noal, încercând să-şi stăpânească îngrijorarea. „Vorbeşte greşit şi ei te vor înşira, susţinând că a fost propria ta dorinţă. Nu cere nimic de la ei”.

Ceilalţi doi au tăcut, Thom ţinând-o pe Moiraine strânsă, Noal purtându-şi cu precauţie torta şi toiagul, i i u* 7 * 7 77

Împachetând peste umăr.

— Aceasta este sala mare, îi spuse Mat către Eelfinn. „Locul numit Camera Obligaţiunilor. Trebuie să respectaţi pactele pe care le faceţi aici”.

I-A/v i e i 7 – 1 1 – i 1 1 i

— Târgul a fost aranjat, spuse unul dintre bărbaţii Eelfinn, zâmbind şi arătând dinţii ascuţiţi.

Celălalt Eelfinn se aplecă, respirând adânc, de parcă ar mirosi ceva. Sau... ca şi cum ar fi desenat ceva din Mat şi ceilalţi. Birgitte spusese că s-au hrănit din emoţii.

„Ce chilipir?” se răsti Mat, aruncând o privire în jur la socluri. „Te arde, ce târg?”

„Trebuie plătit un preţ”, a spus unul.

„Cerinţele trebuie îndeplinite”, a spus altul.

„TC

„Trebuie făcut un sacrificiu”. Asta de la una dintre femele.

Ea a zâmbit mai larg decât ceilalţi. Şi dinţii ei erau ascuţiţi.

„Vreau ca ieşirea să fie restaurată ca parte a târgului”, a spus Mat. „Vreau să-l înapoiez unde era şi să îl deschid din nou. Şi nu am terminat de negociat, aşa că nu presupuneţi că aceasta este singura mea cerere, ardeţi-vă”.

„Va fi restaurat”, a spus un Eelfinn. Ceilalţi s-au aplecat în faţă. Îi puteau simţi disperarea. Câţiva dintre ei păreau nemulţumiţi. Nu se aşteptau să ajungem aici, se gândi Mat. Nu le place să rişte să ne piardă.

— Vreau să laşi calea aia deschisa pana când trecem, continuă Mat. „Nu îl blocam sau îl facem să dispara când ajungem. Şi vreau ca modul să fie direct, fără vestiare. O cale dreapta. Şi voi, vulpile sângeroase, nu ne puteţi lasa inconştienţi sau să încercaţi să ne ucida sau ceva de genul *w f f f* asta.

Nu le-a plăcut asta. Mat îi surprinse pe câţiva dintre ei încruntat. Bun. Ar vedea ca nu negociaza cu un copil.

O

luam, spuse Mat. „Ieşim afară”.

„Aceste cereri sunt scumpe”, a spus unul dintre Eelfinn. „Ce vei plăti pentru aceste avantaje?”

„Preţul a fost stabilit”, şopti un altul din spate.

Şi aşa fusese. Cumva, Mat ştia. O parte din el ştia de prima dată când citise acel bilet. Dacă nu ar fi vorbit niciodată cu Aelfinn prima data, s-ar fi întâmplat ceva din toate astea? Probabil că ar fi murit. Trebuiau să spună adevărul.

Îl avertiseră ca urma sa vina o plata. Pe viaţă. Pentru Moiraine.

Şi ar trebui să plătească. În acel moment, ştia că o va face. Căci ştia că, dacă nu, costul ar fi prea mare. Nu doar

lui Thom, nu doar lui Moiraine şi nu doar lui Mat însuşi. După ceea ce i se spusese, de acest moment depindea soarta lumii în sine.

Ei bine, arde-mă pentru un prost, se gândi Mat. Poate că sunt un erou până la urma. Asta nu le-a învins pe toate?

— O să plătesc, anunţa Mat. „Jumătate din lumina lumii". Pentru a salva lumea.

„Terminat!" a anunţat unul dintre masculii Eelfinn.

Cele opt creaturi sarira – parca una – de pe soclu. L-au închis într-un cerc strâns, ca un laţ. Rapid, suplu şi pradator.

„Mat!" striga Thom, luptându-se să o ţină pe Moiraine, inconştienta, în timp ce întindea mâna spre unul dintre cuţitele lui.

Mat ridica o mâna spre Thom şi Noal. „Acest lucru trebuie făcut", a spus el, făcându-se la câţiva paşi de prietenii săi. Eelfinnul trecu pe lângă ei fără să scuteze o privire. Stifturile aurii de pe curelele care traversau pieptul bărbatului Eelfinn străluceau în lumina galbena. Toate cele opt creaturi zâmbeau larg.

Noal ridică sabia.

„Nu!" strigă Mat. „Nu încălca acest acord. Dacă o faci, toţi vom muri aici!

Eelfinnul s-a ridicat într-un cerc strâns în jurul lui Mat. Încercă să le privească pe toate deodată, cu inima bătând J. X z

1 – /K. /K – Ti 1 1 1*

din ce în ce mai tare în piept. Îl adulmecau din nou, trăgând adânc aer în piept, bucurându-se de orice trăgeau de la el.

— Fă-o, te arde, mârâi Mat. „Dar să ştii că acesta este ultimul pe care îl vei primi de la mine. Voi scăpa de turnul

tău şi voi găsi o modalitate de a-mi elibera mintea de tine pentru totdeauna. Nu mă vei avea. Matrim Cauthon nu este păpuşa ta însângerată”.

„Vom vedea”, a mârâit un mascul Eelfinn, cu ochi pofticioşi. Mâna creaturii se trânti înainte, unghiile prea ascuţite sclipind în lumina slabă. Le-a împins direct în priza din jurul ochiului stâng al lui Mat, apoi a smuls ochiul dintr11/ v Z X

O clipă.

ţipă Mat. Uşoară, dar m-a durut! mai mult decât orice rană luată în luptă, mai mult decât orice insultă sau ghimpată. Era ca şi cum creatura şi-ar fi apăsat ghearele înşelătoare în mintea şi în sufletul lui.

Mat căzu în genunchi, cu suliţa zgomotând la pământ în timp ce îşi ridică mâinile la faţă. A simţit alunecos pe obraz şi a ţipat din nou când degetele îi simţeau gaura goală unde fusese ochiul lui.

Şi-a dat capul pe spate şi a ţipat în cameră, urlând *de a* X X X *f f* X z agonie.

— 1 ld – r* i i – 1 – 1

Eelfinn privea cu feţele lor oribile, aproape umane, cu ochii îngustaţi de extaz, în timp ce se hrăneau cu ceva ce se ridica din Mat, un vapor aproape invizibil de roşu şi alb.

„Savoarea!” a exclamat unul Eelfinn.

„Atât cât!” strigă altul.

„Cum se răsuceşte în jurul lui!” spuse cel care îi luase ochiul. „Cum se învârte! Mirosuri de sânge în aer! Şi jucătorul devine centrul tuturor! Pot gusta soarta însăşi!”

Mat urlă, pălăria căzând pe spate în timp ce privea printr-un singur ochi încurcat de lacrimi către întunericul de deasupra. Orbitele lui părea să fie în flăcări! Aprins! A simţit

că sângele şi serul i se usucă pe faţă, apoi s-au desprins în timp ce ţipa. Eelfinn-ul trase respiraţii mai

1 /K – V /11X 7 X X 7

adânci, părând beat.

Mat scoase un ultim ţipăt. Apoi strânse pumnii şi închise maxilarul, deşi nu putu opri un geamăt scăzut – un mârâit de furie şi durere – să-i răsune adânc în gât. Unul dintre masculii Eelfinn să prăbuşit, parcă copleşit. El era cel care luase ochiul lui Mat. O strânse în mâini, încolăcindu-se în jurul ei. Ceilalţi s-au împiedicat, găsindu-şi drumul către stâlpi sau părţile laterale ale camerei, sprijinindu-se de ei pentru sprijin.

Noal s-a repezit lângă Mat, Thom urmându-l cu mai multă atenţie, încă legănând-o pe Moiraine.

M

tot? 11 întbă NTaal

Lairiuiiebai Noal.

Dinţii încă strânşi împotriva durerii, Mat se forţa să se întindă înapoi şi să-şi smulgă pălăria de pe podeaua albă. Nu-şi lăsa pălăria, arde-l. Era o pălărie bună.

Se împletici în picioare.

— Ochiul tău, Mat… spuse Thom.

— Nu contează, spuse Mat. Arde-mă pentru un prost. Un prost nenorocit, cu cap de capră. Abia putea să se gândească la agonie.

Celălalt ochi al lui clipi din lacrimi de durere. Chiar părea că pierduse jumătate din lumina lumii. Era ca şi cum ai privi printr-o fereastră cu una jumătate înnegrită. În ciuda durerii arzătoare din orbită stângă, a simţit că ar trebui să poată deschide ochiul.

Dar nu putea. A dispărut. Şi nicio canalizare Aes Sedai nu

ar putea înlocui asta.

Şi-a tras pălăria, ignorând sfidător durerea. A tras borul în jos pe stânga, umbrind priza goală, apoi s-a aplecat şi şi-a ridicat ashandarei, împiedicându-se, dar reuşind.

— Eu ar fi trebuit să plătesc, spuse Thom cu voce amară. „Nu tu, Mat. Nici nu ai vrut să vii”.

„A fost alegerea mea”, a spus Mat. „Şi a trebuit să o fac, oricum. Este unul dintre răspunsurile care mi s-au spus de către Aelfinn când am venit prima dată. Ar trebui să renunţ la jumătate din lumina lumii pentru a salva lumea. Serpi însângeraţi”.

7 X TX k „/ 71 1 O// A J 1 v ml – A I A – „Pentru a salva lumea?” întrebă Thom, uitându-se în jos la chipul liniştit al lui Moiraine, cu trupul învelit în mantia mozaic. Îşi lăsase rucsacul pe podea.

— Mai are ceva de făcut, spuse Mat. Durerea se retrăgea oarecum. „Avem nevoie de ea, Thom. Arde-mă, dar probabil că are legătură cu Rand. Oricum, asta trebuia să se întâmple”.

„Şi dacă nu ar fi fost?” întrebă Thom. „Ea a spus că a văzut…”

— Nu contează, spuse Mat, întorcându-se spre prag. Eelfinn-ii erau încă copleşiţi. S-ar crede că ei au fost cei care şi-au pierdut un ochi, uătându-se la acele expresii! Mat şi-a pus rucsacul pe umăr, lăsând pe Thom acolo unde stătea. Nu putea duce doi, nu şi putea lupta.

— Acum am văzut ceva, spuse Noal, uitându-se peste cameră şi ocupanţii ei.

— Ceva ce nimeni nu a văzut vreodată, garantez. Ar trebui să-i omorâm?”

Mat clătină din cap. „S-ar putea să ne rupăm târgul”. Vor

păstra?” întrebă Thom.

— Nu dacă se pot frământa din asta, spuse Mat, apoi tresări din nou. Uşoară, dar îl doare capul! Ei bine, nu putea să stea şi să plângă de parcă şi-ar fi pierdut mânzul preferat. „Să mergem”.

X A * * J 1 * I KT 1 1 – A – 1 v»

Au ieşit din sala mare. Noal purta o torţă, deşi îşi lăsase cu reticenţă toiagul în urmă, favorizând sabia scurtă.

De data asta nu existau deschideri pe hol, iar Mat îl auzi pe Noal mormăind. Se simţea corect. Ceruse o cale de întoarcere dreaptă. Eelfinn-ii erau mincinoşi şi trişori, dar păreau să fie mincinoşi şi trişori ca Aes Sedai. Mat îşi făcuse cerinţele cu atenţie de data aceasta, în loc să scoată la iveală orice i se întâmplase.

Holul a continuat mult timp. Noal devenea din ce în ce mai nervos; Mat a continuat înainte, paşi în timp cu craniul lui palpitant. Cum ar schimba lipsa unui ochi felul în care a luptat? Ar trebui să fie mai atent la partea stângă. Şi ar avea probleme acum să ludece distanţa. De fapt, acum avea acele probleme – pereţii şi podeaua erau tulburător de greu

1 – iX A *t t* A

de ludecat.

Thom o strânse pe Moiraine aproape de piept, ca un avar care-şi ţine aurul. Ce era ea pentru el, oricum? Mat presupuse că Thom era alături din acelaşi motiv pentru care era Mat – pentru că simţea că trebuia făcut. Acea tandreţe din chipul lui Thom nu era ceea ce Mat se aşteptase să vadă.

Holul se termina brusc într-un arc cu cinci laturi. Camera de dincolo părea să fie cea cu zgura topită pe podea. Nu au

fost vizibile semne ale luptei de dinainte, nici sânge pe podea.

Mat trase adânc aer în piept şi deschise drumul. Se încordă când îl văzu pe Eelfinn aici, ghemuit sau stând în umbră, şuierând şi mârâind. Nu s-au mişcat, nu au lovit, deşi unii au şupit în linişte. Umbrele le făceau să pară şi mai mult vulpi. Dacă Mat se uita drept la unul, aproape că îi putea confunda cu bărbaţi şi femei obişnuiţi, dar felul în care se mişcau în întuneric, uneori în patru picioare… Niciun bărbat nu mergea aşa, cu tensiunea anxioasă a unui prădător înlănţuit. Ca un câine furios, despărţit de ţine de un gard şi dornic să-ţi ajungă la gât.

— X – 1 1 1 ta T * * 1 – Dar s-au ţinut de târgul lor. Niciunul nu a atacat, iar Mat a început să se simtă bine cu el însuşi odată ce au ajuns în cealaltă parte a camerei. Îi bătuse. Data trecută, ajunseseră la finalul mai bun, dar asta doar pentru că luptaseră ca nişte laşi, lovind cu pumnul unui om care nu ştia că lupta a început.

De data asta fusese pregătit. Le arătase că Matrim Cauthon nu era o proastă.

Au intrat pe un coridor cu aburul alb slab strălucitor în vârf. Podeaua era din acele triunghiuri negre, interconectate, curbate pe laturi ca nişte solzi. Mat începu să respire mai uşor când intrară într-una dintre camere cu aburul răsucit care se ridica din colţuri, deşi orbită îi dorea încă ca fundul unui armăsar proaspăt castrat.

S-a oprit în centrul camerei, dar apoi a continuat înainte. Ceruse o cale dreaptă. Asta avea să obţină. Nicio dublare înainte şi înapoi de data aceasta. „Sânge şi cenuşă de sânge!” spuse Mat, realizând ceva în timp ce mergea.

„Ce?” întrebă Thom, ridicând privirea alarmată de la

Moiraine.

— Zarurile mele, spuse Mat. „Ar fi trebuit să includ reluarea zarurilor mele în târg”.

„Dar am descoperit că nu ai nevoie de ei pentru a ne ghida”.

— Nu este vorba despre asta, mormăi Mat. „Îmi plac zarurile alea”. Şi-a tras din nou pălăria în jos, privind pe hol înainte. A fost mişcarea pe care a văzut-o? În depărtare, la o duzină de camere depărtare? Nu, trebuie să fie un truc al umbrelor şi al aburului în mişcare.

TK A” 7 TA Ti A 7 * i 1” 1

— Mat, spuse Noal. „Am menţionat că limba mea veche nu mai este ceea ce a fost cândva. Dar cred că am înţeles ce ai spus. Târgul pe care l-ai făcut”.

„Da?” spuse Mat, ascultând doar pe jumătate. Vorbea din nou în limba veche? Arde-l. Şi ce era asta pe hol?

„Ei bine”, a spus Noal, „ai spus – ca parte a târgului – ceva de genul „voi vulpi nu ne puteţi doborî sau încerca să ne ucidă sau altceva”.

— Sigur, spuse Mat.

— Ai spus vulpi, Mat, spuse Noal. „Vulpile nu ne pot răni”.

„Şi ne-au lăsat să trecem”.

„Dar ce zici de ceilalţi?” întrebă Noal. „Aelfinnul? Dacă Eelfinn-ul nu ne poate răni, trebuie să fie şi Aelfinn-ul să ne părăsească?”

Umbrele din coridorul îndepărtat s-au transformat în figuri care purtau săbii lungi şi sinuoase de bronz, cu lame curbate. Siluete înalte, purtând straturi de pânză galbenă, cu părul de pe cap drept şi negru. Zeci dintre ei, care se mişcau cu o gratie nefirească, cu ochii îndreptaţi în faţă. Ochi cu pupile care erau fante verticale.

Cenuşă sângeroasă şi sângeroasă!

„Alerga!” strigă Mat.

11 k „/ 1 – k „r k 11 1 „N T 1 1

„Care direcţie?” întrebă Noal, alarmat.

„Orice direcţie!” strigă Mat. „Atâta timp cât este departe de ei!”

Cel lăsat în urmă

Bum puternic a zguduit holurile, făcând să bubuie întreaga structură. Mat se împiedică, sprimându-se de perete pentru sprijin, în timp ce fum şi aşchii de piatră ieşeau din deschiderea din spatele lor.

Îşi aplecă capul şi se uită pe hol în timp ce Thom şi Noal alergau înainte, Thom strângându-l pe Momarne. Noal îşi aruncase torta deoparte şi scoase o tobă pentru a încerca să-i liniştească pe Aelfinn. Nu funcţionase, aşa că Mat se îndreptase către cilindrii care explodau şi florile de noapte.

Uşoare, dar cilindrii erau mortali! Văzu cadavrele lui Aelfinn zăcând împrăştiate pe hol, pielea lor strălucitoare ruptă şi sfâşiată, fum cu aspect diabolic aburind din sângele lor. Alţii au alunecat pe uşi şi nişte nişte, împingând prin fum. Merseră pe două picioare, dar păreau să alunece în timp ce mergeau, fluturând înainte şi înapoi prin hol, şuieratul lor devenind din ce în ce mai furios.

Inima bătând cu putere, Mat încărcat după Mat şi Noal. „Încă urmăresc?” Noal a sunat.

„Tu ce crezi?” spuse Mat, ajungând din urmă pe ceilalţi doi. „Uşoare, dar acei şerpi sunt rapizi!”

Mat şi ceilalţi doi au dat buzna într-o altă cameră, identică cu toate celelalte. Pereţi pătraţi vag depăşiţi, abur care se ridică din colţuri, gresie neagră cu model triunghi. Nu era nicio deschidere triunghiulară în centru pentru a le scoate

afară. Sânge şi cenuşă sângeroasă.

Mat aruncă o privire spre cele trei căi de ieşire, ţinându-şi ashandarei cu mâinile transpirate. Nu puteau face acelaşi truc ca înainte, sărind înainte şi înapoi între aceleaşi două camere. Nu cu Aelfinn în spatele lor. Trebuia să-şi invoce norocul. S-a pregătit să învârtească şi…

„Trebuie să continuăm să ne mişcăm!” strigă Noal. Se – A 1 un 7 1 1 11 „K A – oprise în prag, dansând de la un deget la altul, îngrijorat. „Mat! Dacă şerpii aceia ne prind…”

— R 4 – I A» *f* ſ\ – Al – A *

Mat îi auzea în spate, şuierând. Ca goana unui râu. A ales o direcţie şi a fugit.

„Aruncă un alt cilindru!” spuse Thom.

„Asta a fost ultimul!” spuse Mat. „Şi avem doar trei flori de noapte”. Haina lui se simţea uşoară.

— Muzica nu funcţionează cu ele, spuse Noal, dând deoparte toba. „Sunt prea supăraţi”.

yr J7 / „l”.

Mat a înşurat şi a aprins o floare de noapte cu un percutor, apoi a aruncat-o peste umăr. Cei trei au intrat în altă cameră, apoi au continuat direct prin uşa de cealaltă parte.

— Nu ştiu ce drum să merg, băiete, spuse Thom. Părea I A I 1 7 I I 11 – II

atât de supărat! „Suntem pierduţi”.

„Am ales direcţii la întâmplare!” spuse Mat.

„Numai că nu poţi merge înapoi”, a spus Thom. „Probabil aceasta este direcţia în care norocul vrea să mergem!”

Floarea de noapte a bubuit, explozia răsunând pe coridoare. Nu era nici pe departe la fel de grozav ca cel al cilindrilor. Mat riscă să arunce o privire peste umăr, văzând fum şi scântei zburând prin tunel. Focul ia încetinit pe

Aelfinn, dar în curând membrii mai îndrăzneţi ai trupei s-au strecurat printre fum.

„Poate putem negocia!” Gâfâi Thom.

„Par prea supăraţi!” spuse Noal.

„Mat”, a spus Thom, „ai menţionat că ştiau despre ochiul tău. Au răspuns la o întrebare despre asta”.

„Mi-au spus că voi renunţa la jumătate din lumina lumii”, a spus Mat, cu craniul încă pulsat. „Nu am vrut să ştiu, dar oricum mi-au spus”.

„Ce au mai spus?” întrebă Thom. „Ceva care poate fi un indiciu? Cum ai ieşit ultima dată?”

„M-au dat afară”, a spus Mat.

şi ceilalţi au dat buzna într-o altă cameră – fără uşă – apoi au ieşit pe ieşirea din stânga. Ceea ce spusese Thom înainte era corect. Probabil trebuiau să se dubleze înapoi. Dar nu au putut, nu cu acel cuib de vipere urmărind atât de aproape!

„M-au aruncat afară din tocul uşii în tărâmul Aelfinn”, a spus Mat, simţindu-se supărat. „Conduce la subsolul Pietrei lacrimii”.

„Atunci poate putem găsi asta!” spuse Thom.

— Norocul tău, Mat. Pune-ne să ne ducă în tărâmul Aelfinn”.

S-ar putea să funcţioneze.

— În regulă, spuse el, închizând ochiul şi întorcându-se.

Mat arătă într-o direcţie şi deschise ochiul. Arăta direct către gaşca lui Aelfinn, îndreptându-se pe coridor spre ei.

„Cenuşă sângeroasă!” înjură Mat, întorcându-se şi fugind de ei, alegând un alt coridor la întâmplare.

l l 11 * v l 1 v l 1 – i îi *jr* i i

Thom i s-a alăturat, dar părea foarte obosit. Mat putea să

ia Moiraine de la el pentru o vreme, dar Thom ar fi atât de obosit încât nu ar putea lupta. Aelfinn-ii aveau să-i conducă zdrenţuiţi, aşa cum făcuseră Birgitte cu secole în urmă.

În camera alăturată, Thom s-a oprit împiedicându-se, lăsându-se, deşi încă o ţinea pe Moiraine. Ca toate camerele, aceasta avea patru căi de ieşire. Dar singura cale care conta era una direct către Aelfinn. Cel pe care nu l-au putut lua.

— Nu se poate câştiga în acest joc, spuse Thom gâfâind. „Chiar dacă înşelăm, nu există câştig”.

— Thom… spuse Mat urgent. Îi întinse lui Thom ashandarei, apoi o ridică pe Moiraine. Era atât de uşoară. Un lucru bun, de asemenea, altfel Thom nu ar fi rezistat niciodată atât de mult cât a făcut-o.

Noal le aruncă o privire, apoi pe coridor. Aelfinn-ul avea să fie asupra lor în câteva clipe. Noal întâlni privirea lui Mat. „Dă-mi pachetul tău. Am nevoie de florile alea de noapte”.

Dar”.

„Fără ceartă!” spuse Noal. S-a repezit şi a prins una dintre florile de noapte. Avea o siguranţă foarte scurtă. L-a aprins şi l-a aruncat pe coridor. Aelfinnii erau suficient de aproape încât Mat îi putea auzi ţipând şi şuierat când 1 1 1 r 11 J*2*x 71 7

vedeau focul de artificii.

A venit bubuitul, scântei ţâşnind pe coridor şi luminând camera întunecată. Acolo unde scânteile s-au apropiat de una dintre coloanele de abur care se ridicau, aburul s-a ferit înapoi, dansând departe de flăcări. Aerul mirosea puternic a fum şi sulf. Lumină, priza îi pulsa din nou.

„Acum, Mat”, a spus Noal, cu urechile lui Mat încă ţinând de explozie, „dă-mi pachetul”.

„Ce faci?” spuse Mat precaut în timp ce Noal luă pachetul, apoi pescuia ultima floare de noapte.

— Poţi să vezi, Mat, spuse Noal. „Avem nevoie de mai mult timp. Trebuie să ajungi suficient de departe înaintea acelor vipere încât să poţi dubla înapoi de câteva ori, lasă-ţi norocul să te descurce din asta”.

Noal dădu din cap către unul dintre coridoare: „Aceste coridoare sunt înguste. Puncte de sufocare bune. Un bărbat ar putea sta acolo şi trebuie să lupte doar unul sau doi la un moment dat. Ar rezista poate câteva minute”.

„Noal!” spuse Thom şuierând, stând cu mâinile pe genunchi lângă ashandarei lui Mat, rezemat de perete. „Nu poţi face asta”.

— Da, pot, spuse Noal. A urcat pe coridor, dincolo de care s-au adunat Aelfinn. „Thom, nu eşti în stare să lupţi. Mat, tu eşti cel al cărui noroc poate găsi calea de ieşire. Niciunul dintre voi nu poate rămâne. Dar pot”.

— Nu se va întoarce pentru tine, spuse Mat sumbru. „De îndată ce ne întoarcem, acest loc în flăcări ne va duce în altă parte”.

Noal i-a întâlnit privirea, hotărât acel chip îmbrăcat. „Ştiu. Un preţ, Mat. Ştiam că acest loc va cere un preţ. Ei bine, am văzut multe lucruri, am făcut multe lucruri. Am fost folosit, Mat, de prea multe ori. Acesta este un loc la fel de bun ca oricare pentru a întâlni sfârşitul”.

Mat se ridică, ridicând-o pe Moiraine, apoi dădu din cap în semn de respect pentru Noal.

— Haide, Thom.

„Dar”.

„Haide!” lătră Mat, repezindu-se spre una dintre celelalte uşi. Thom a ezitat, apoi a iniurat şi i s-a alăturat, purtând

torţa lui Mat într-o mână şi ashandarei lui în cealaltă. Noal păşi pe coridor din spate, ridicându-şi sabia scurtă. Forme se mişcau în fum dincolo de el.

— Mat, strigă Noal, privind peste umăr.

Mat îi făcu semn lui Thom, dar ezită, privind înapoi.

„Dacă întâlneşti vreodată un Malkieri”, a spus Noal, „spune-i că Jain Farstrider a murit curat”.

— O voi face, Jam, spuse Mat. „Fie ca lumina să te ţină”.

Noal s-a întors pentru a-l înfrunta pe Aelfinn, iar Mat la părăsit. A fost un alt boom când a izbucnit o floare de noapte. Apoi Mat auzi vocea lui Noal răsunând pe coridor în timp ce ţipa un strigăt de luptă. Nu era în nicio limbă pe X *f* X. lz X X

care Mat o auzise vreodată.

El şi Thom au intrat în altă cameră. Thom plângea, dar Mat îşi ţinea lacrimile. Noal ar muri cu onoare. Odată, Mat fi crezut că acest tip de gândire este o prostie – la ce folosea onoarea dacă erai mort? Dar avea prea multe amintiri despre soldaţi, petrecuse prea mult timp cu oameni care au luptat şi au sângerat pentru această onoare, ca să discrediteze acum asemenea noţiuni.

Închise ochiul şi se răsuci, greutatea lui Momame aproape dezechilibrându-l. A ales o direcţie şi s-a trezit arătând înapoi drumul în care veniseră. A pornit pe coridor, urmat de Thom.

Când ajunseră la capătul coridorului, acesta nu se deschidea în camera în care îl lăsaseră pe Noal. Această cameră era rotundă şi era plină de coloane galbene, făcute sub formă de liane enorme, răsucindu-se una în jurul celeilalte, cu un cilindru deschis de spaţiu în centru. Suporturile de lămpi încolăcite ţineau globuri albe care

dădeau camerei o lumină blândă, iar podeaua era placată cu un model de fâsâi albe şi galbene, ieşind în spirală din centru. Mirosea înţepător a piele de şarpe uscată.

Matrim Cauthon, tu nu eşti un erou, se gândi el, aruncând o privire peste umăr. Omul pe care l-ai lăsat în urmă, el este eroul. Lumina te luminează, Noal.

„Acum ce?" întrebă Thom. Părea că şi-a recăpătat o parte din forţă, aşa că Mat i-a dat înapoi Moiraine şi i-a luat suliţa. În această cameră erau doar două uşi, una din spate şi una direct dincolo de cameră. Dar Mat se întoarse oricum cu ochiul închis. Norocul i-a îndreptat spre uşa opusă celei în care intraseră.

Au luat-o. Ferestrele de pe acest hol dădeau spre junglă, iar acum erau jos, în adâncul ei. Mat a văzut uneori acele trei turle. Locul unde fuseseră cu câteva clipe în urmă, locul în care Noal sângera.

„De aici aţi primit răspunsurile, nu-i aşa?" întrebă Thom.

Mat dădu din cap.

„Crezi că aş putea să iau eu unele dintre acestea?" A 1 n-il 7 m – A 1 – z-x – v v întrebă Thom. „Trei întrebări. Orice răspuns care vă place…"

— Nu le vrei, spuse Mat, trăgând în jos de borul pălăriei. „Crede-mă, nu ai. Nu sunt răspunsuri. Sunt ameninţări. Promisiuni. Noi".

Thom se opri lângă el. În braţele lui Thom, Moiraine începea să se mişte. Ea scoase un geamăt blând, cu ochii încă închişi. Dar nu asta l-a făcut pe Mat să îngheţe.

Putea vedea o altă cameră circulară galbenă în faţă. În mijlocul acelei camere se afla o uşă din piatră roşie. Sau ce a mai rămas din ea.

Înjură Mat, alergând înainte. Podeaua era presărată cu

bucăţi de dărâmături roşii. Mat gemu, lăsând suliţa să cadă şi luând câteva dintre bucăţi, ţinându-le în sus. Pragul uşii fusese spulberat de ceva, o lovitură de o forţă uluitoare.

Aproape de intrarea în cameră, Thom se lăsă jos, ţinând

1 I Tk *JF* – I V W – Tk „1” – 7>”.

În braţe Moiraine care se agita. Părea epuizat. Niciunul dintre ei nu mai avea haită; Mat îi dăduse lui Noal, iar Thom îl lăsase în urmă. Şi această cameră era o fundătură, fără alte uşi.

„Arde acest loc!” strigă Mat, smulgându-şi pălăria, uitându-se în întunericul întins şi nesfârşit de deasupra. „Ardeti-vă pe toţi, şerpi şi vulpi! Dark One ia mult din tine. Ai ochiul meu, ai pe Noal. Acesta este un preţ suficient pentru tine! Acesta este un preţ prea mare! Viaţa lui Jam nenorocitul Farstrider nu este suficientă pentru a vă linişti, monştrilor!”

Cuvintele lui au răsunat şi au dispărut, fără niciun răspuns. Bătrânul strălucitor a închis ochii, ţinând-o pe Momame. Părea bătut, doborât la nimic. Mâinile lui erau roşii şi vezicule din cauza eliberării ei, mânecile hainei arse.

Mat se uită în jur, disperat. A încercat să se învârtă cu ochii închişi arătând. Când a deschis ochiul, arăta spre centrul camerei. Pragul spart.

Atunci a simţit că speranţa începe să moară în interiorul lui.

— A fost o încercare bună, băiete, spuse Thom. „Ne-am descurcat bine. Mai bine decât ar fi trebuit să ne aşteptăm”.

„Nu voi renunţa”, a spus Mat, încercând să sfideze simţul zdrobitor din interiorul lui. „Vom… ne vom întoarce pe paşi, vom găsi o cale înapoi la locul dintre Aelfinn şi Eelfinn. Târgul spunea că trebuie să lase acel portal deschis. O vom

lua şi vom pleca de aici, Thom. Voi fi ars dacă voi muri aici. Încă îmi datorezi câteva căni.

Thom deschise ochii şi zâmbi, dar nu se ridică. El clătină din cap, cu mustătile acelea căzute dând din cap şi se uită în jos la Moiraine.

Ochii ei s-au deschis.

— Thom, şopti ea zâmbind. „Mi să părut că ţi-am auzit vocea”.

Lumină, dar vocea ei l-a luat pe Mat înapoi. În alte vremuri. Cu mult timp în urmă.

Ea îi aruncă o privire. „Şi Mat. Dragă Matrim. Ştiam că vei veni după mine. Amândoi. Mi-aş fi dorit să nu fi făcut, dar ştiam că vei…

— Odihneşte-te, Moiraine, spuse Thom încet. „Vom ieşi de aici cu două zgomote de harpă”.

Mat se uită la ea, întins acolo, neajutorat. „Arde-mă. Nu o să las să se termine aşa!”

— Vin, băiete, spuse Thom. „Le aud”.

Mat se întoarse să privească prin deschidere. Putea să vadă ce auzise Thom. Aelfinn s-a strecurat prin coridor, sinuos şi mortal. Ei au zâmbit, iar el a putut vedea incisivi ca colţi în fruntea acelor zâmbete. Ar fi putut fi oameni, cu excepţia acelor colţi. Şi acei ochi. Acei ochi nefireşti, tăiaţi.

— I 1 I I I * 1 * 1 1 – S-au mişcat elegant. Teribil, dornic.

— Nu, şopti Mat. „Trebuie să existe o cale”. Gândeşte-te

Îşi spuse. Mat, prostule. Trebuie să existe o cale de ieşire. Cum ai scăpat ultima data? întrebase Noal. Asta nu a *f* X

fost de ajutor.

IŢII U A T T – 1” * 1 1

Thom, parând disperat, şi-a desprins harpa de pe spate. A început să o joace. Mat a recunoscut melodia „Dulce şoapte

de mâine”. Un sunet jalnic, cântat pentru morţii căzuţi. A fost frumos.

În mod remarcabil, muzica părea să-i liniştească pe Aelfinn. Au încetinit, cei din fata începând să se legane în ritmul melodiei în timp ce mergeau. Ei ştiu. Thom a jucat pentru propria sa înmormântare.

— WbI – * * i – 1 i i i i ar fi

— Nu ştiu cum am ieşit data trecută, şopti Mat. „Eram

— 7 Tk *JT* i – i 7 A i 1 7 i – i inconştient. M-am trezit spânzurat. Rand m-a tăiat.

— I *7 – 1 – aw. – j-k w – i i

Şi-a ridicat o mâna spre cicatrice. Răspunsurile sale originale Aelfinn nu au dezvăluit nimic. Ştia despre Fiica celor Nouă Luni, ştia despre renunţarea la jumătate din lumina lumii. Ştia despre Rhuidean. Totul avea sens. Fără găuri. Fără întrebări.

Cu excepţia…

Ce ţi-a dat Eelfinn-ul?

„Dacă mi-ar fi venit”, a şoptit Mat, uitându-se la Aelfinn care se apropie, „aş vrea să fie umplute acele găuri”.

Aelfinn se aluneca înainte, purtând acele cârpe galbene care le înfăşurau trupurile. Muzica lui Thom se învârtea în aer, răsunând. Creaturile s-au apropiat cu paşi statornici şi lenţi. Ei ştiau ca acum au prada lor.

Cei doi Aelfinn din faţa purtau sabii de bronz strălucitor, picurând roşu. Sărmanul Noal.

IŢII X A, w A. Z-\1 11 – *11

Thom a început să cânte. „Oh, cât de lungi erau zilele unui bărbat. Când a păşit pe un pământ zdrobit”.

yr X. I-L W X – J – „1 – 1 – T *T* 1 – Mat asculta, amintirile înflorind în minte. Vocea lui Thom l-a purtat cu zile în urmă.

Zile din propriile amintiri, zile din amintirile altora. Zile în care murise, zile în care traise, zile în care luptase şi când câştigase.

„Vreau ca acele găuri să fie umplute…” şi-a şoptit Mat pentru sine. „Asta am spus. Eelfinn a fost obligat, oferindu-mi amintiri care nu erau ale mele”.

Ochii lui Moiraine se închiseră din nou, dar ea zâmbi în timp ce asculta muzica lui Thom. Mat crezuse ca Thom juca pentru Aelfinn, dar acum se întreba dacă juca pentru Moiraine. Un ultim cântec melancolic pentru o salvare eşuată.

„A navigat cât de departe putea un om”, cânta Thom, cu voce sonoră, frumoasă. „Şi nu şi-a dorit niciodată să-şi piardă frica”.

„Vreau ca acele găuri să fie umplute”, repetă Mat, „deci mi-au dat amintiri. Acesta a fost primul meu bine”.

„Pentru că frica de om este un lucru nespus. Îl ţine în siguranţă şi îl dovedeşte îndrăzneţ!”

„Am întrebat altceva, fără să ştiu”, a spus Mat. „Am spus că vreau să fiu liber de Aes Sedai şi de Putere. Mi-au dat medalionul pentru asta. Un alt cadou”.

„Nu lăsa frica să te facă să încetezi să mai lupţi, pentru că acea frică dovedeşte că rămâi în viaţă!”

„Şi… şi am mai cerut un lucru. Am spus că vreau să fiu departe de ei şi să mă întorc la Rhuidean. Eelfinn-ul mi-a dat tot ce i-am cerut. Amintirile să-mi umple găurile. Medalionul care să mă elibereze de Putere…”

Şi ce? L-au trimis înapoi la Rhuidean să-l spânzureze. Dar spânzurarea era un preţ, nu un răspuns la cerinţele lui.

„Voi merge pe acest drum stricat”, a cântat Thom, cu vocea din ce în ce mai tare, „şi voi duce o sarcină grea!”

„Mi-au mai dat ceva”, şopti Mat, uitându-se la ashandarei din mâinile lui, în timp ce Aelfinnul începea să şuierat mai tare.

Astfel este scris tratatul nostru; astfel se face acord.

A fost sculptat pe armă. Lama avea doi corbi, axul inscripţionat cu cuvinte în limba veche.

Gândul este săgeata timpului; memoria nu se estompează niciodată.

De ce i-au dat? Nu pusese niciodată la îndoială. Dar nu ceruse o armă.

Ceea ce s-a cerut este dat. Preţul se plăteşte.

Nu, nu am cerut o armă. Am cerut o cale de ieşire.

Şi mi-au dat asta.

„Aşa că vino la mine cu minciunile tale îngrozitoare”, a urlat Thom ultima linie a cântecului. „Sunt un om al adevărului şi mă voi întâlni cu ochii tăi!”

Mat învârti ashandarei şi îl înfipse în perete. Punctul să scufundat în nu-piatră. Lumină s-a împroşcat în jurul lui, revărsându-se ca sângele care ţâşnește dintr-o venă despicată. Ţipă Mat, lovindu-l mai departe. Din perete au izbucnit valuri puternice de lumină.

A

tras ashandarei în jos într-un unghi, făcând o fantă. A tras arma pe cealaltă parte, tăind un mare triunghi invers de lumină. Lumina părea să bată în timp ce îl străbătea. Aelfinn ajunsese la uşă lângă Thom, dar şuieră, sfiindu-se de strălucirea puternică.

Mat terminat prin trasarea unei linii ondulate în mijlocul triunghiului. Abia putea vedea, lumina era atât de strălucitoare. Secţiunea de zid din faţa lui a căzut, dezvăluind un pasaj alb strălucitor, care părea să fie tăiat

din oţel.

„Ei bine, voi…” şopti Thom ridicându-se.

Aelfinnul ţipă cu o furie ascuţită. Au intrat în cameră, cu braţele ridicate pentru a-şi proteja ochii, cu săbii rele strânse în mâinile opuse.

„Scoateţi-o afară!” urlă Mat, învârtindu-se pentru a înfrunta creaturile. El a ridicat ashandarei, folosind capătul fundului pentru a sparge faţa primului Aelfinn. „Merge!”

Thom o apucă pe Moiraine, apoi îi aruncă o privire lui Mat.

„Merge!” repetă Mat, zdrobind braţul altui Aelfinn.

„T

horn a sărit în prag şi a dispărut. Mat zâmbi, învârtindu-se printre Aelfinn cu ashandarei, întins pe picioare, braţe, capete. Erau mulţi, dar păreau năuciţi de lumină, înnebuniţi să alungă la el. Când i-a împiedicat pe primii, ceilalţi s-au împiedicat. Creaturile au devenit o masă zvârcolită de braţe şi picioare sinuoase, şuierând şi scuipând de furie, mai mulţi dintre cei din spate încercând să se târască peste grămadă pentru a ajunge la el.

M

at se dădu înapoi şi îşi înclină pălăria către creaturi. „Se pare că jocul poate fi câştigat până la urmă”, a spus el. „Spune-le vulpilor că sunt foarte mulţumit de cheia pe care mi-au dat-o. De asemenea, puteţi putrezi cu toţii într-o groapă în flăcări de foc şi cenuşă, bulgări nespălaţi pe spatele unui porc. Să ai o zi grozavă a naibii”.

Îşi ţinea pălăria şi sări prin deschizătură.

Toate au fulgerat alb.

Ceva în neregulă

O bătaie uşoară a venit la stâlpul din afara cortului lui Egwene.

— Vino, spuse ea, răsfoind hârtiile de pe birou. Gawyn se strecură înăuntru. Renunţase la hainele sale fine, alegând pantaloni maro şi o cămaşă ceva mai lejeră. Pe umeri îi atârna o mantie care schimbă culoarea Warders, făcându-l să se amestece în împrejurimile lui. Egwene însăşi purta o rochie regală de verde şi albastru.

Pelerina lui foşni când se aşeză lângă biroul ei. „Armata lui Elayne trece. Ea a trimis veste că este pe cale să vină să viziteze tabăra noastră”.

— Excelent, spuse Egwene. Gawyn dădu din cap, dar era tulburat. Un lucru atât de util, acea minge de emoţii cauzată de legătura. Dacă ar fi cunoscut mai devreme adâncimea devotamentului lui pentru ea, l-ar fi legat cu câteva săptămâni în urmă. „Ce?” întrebă Egwene, lăsând deoparte hârtiile.

— Aybara, spuse el. „Nu a fost de acord să se a I A 1 J – *îi* întâlnească cu tine”.

„Elayne a spus că ar putea fi dificil”.

— Cred că va lua partea lui al’ Thor, spuse Gawyn. „O poţi vedea în felul în care şi-a aşezat tabăra, în afară de toţi ceilalţi. El a trimis mesageri imediat la Aiel şi la Tairen. Are o armată bună, Egwene. Unul imens. Cu mantii albe în ea”.

— Nu pare probabil să-l facă să fie de partea lui Rand, spuse Egwene.

X K T V 1Z? V, V’Z21 j *J*!

„Nici nu pare să-l facă să fie de partea noastră”, a spus Gawyn. „Egwene… Galad conduce Mantele Albe”.

„Fratele tău?”

„Da”. Gawyn clătină din cap. „Atât de multe armate, atât de multe loialităţi, toate se frecă unele de altele. Aybara şi forţa lui ar putea fi o scânteie care ne trimite pe toţi în sus

ca un foc de artificii”.

„Va fi mai bine când Elayne se va instala”, a spus Egwene.

— 1 l- 1 Uml – O T!

„Egwene, ce se întâmplă dacă al’ Thor nu vine? Dacă ar fi făcut asta pentru a distrage atenţia pe toată lumea de la orice altceva face?

„De ce ar face asta?” spuse Egwene. „A demonstrat deja că poate evita să fie găsit, dacă doreşte”. Ea clătină din cap. „Gawyn, el ştie că nu ar trebui să rupă acele sigilii. O parte din el, cel puţin. Poate de aceea mi-a spus – ca să pot aduna rezistenţă, ca să-l pot convinge să nu facă asta”.

Gawyn dădu din cap. Nicio altă plângere sau argument. Era o minune cum se schimbase. Era la fel de intens ca întotdeauna, dar mai puţin abraziv. Încă din noaptea aceea cu asasinii, el începuse să facă ceea ce i-a cerut ea. Nu ca slujitor. Ca partener dedicat să o vadă, se va face.

A fost un lucru minunat. De asemenea, era important, din moment ce Sala Turnului părea hotărâtă să anuleze acordul lor de a o lăsa să se ocupe de relaţiile cu Rand. Se uită în jos la teancul ei de hârtii, dintre care nu puţine erau scrisori de „sfaturi” de la Sitters.

Dar au venit la ea, mai degrabă decât să o ocolească. Era bine şi nu le putea ignora. A trebuit să-i facă să creadă în continuare că lucrul cu ea era bine. În acelaşi timp, nu ia putut lăsa să presupună că va fi explodat de câteva strigăte bune.

Un echilibru atât de delicat.

— Ei bine, atunci hai să ne întâlnim cu sora ta.

Gawyn se ridică, mişcându-se lin. Cele trei inele pe care le purta pe un lanţ în jurul gâtului îi zdrăngăneau în timp ce se mişca; ar trebui să-l întrebe din nou de unde le-a luat.

Fusese ciudat de vorbit aproape de ei. El a deschis clapele cortului pentru ea, iar ea a ieşit.

Afară, soarele după-amiezii târzii era ascuns de nori gri. Soldaţii lui Bryne lucrau ocupat la o palisadă. Armata lui se umflase în ultimele săptămâni şi domina partea de est a păşunilor largi, înconjurate de păduri, care fuseseră odată cunoscute sub numele de Merrilor. Ruinele turnului fortăreaţă care stătuse aici erau împrăştiate pe partea de nord a câmpului, acoperite cu muşchi, aproape ascunse de viţă de vie.

Cortul lui Egwene se ridică şi putea să treacă cu vederea numeroasele armate tăbărate aici. „Acela este nou?" întrebă ea, făcând semn către o forţă mai mică care ocupase o poziţie chiar sub ruine.

„Au venit singuri, a spus Gawyn. „Fermierii, în mare parte. Nu chiar o armată adevărată; majoritatea nu au săbii. Furci, topoare de lemn, sferturi. Presupun că al' Thor le-a trimis. Au început să hoinărească ieri".

— Curios, spuse Egwene. Păreau o grămadă variată, cu corturi nepotrivite şi puţină înţelegere a modului de a înfiinţa o tabără armată. Dar părea să fie vreo cinci sau zece mii dintre ei. „Pune-i unor cercetaşi să-i supravegheze".

Gawyn dădu din cap.

Egwene se întoarse şi observă o procesiune care trecea prin mai multe porţi din apropiere, aşezând tabăra. Leul din Andor a zburat sus, iar soldaţii au mărşăluit în rânduri ordonate. O procesiune în roşu şi alb îi părăsise şi mărşăluia spre tabăra lui Egwene, steagul Reginei zburând 1 7 1 X

deasupra lor.

x – l – l – 1 v 11 – jw

Gawyn o însoţi pe Egwene peste iarba îngălbenită pentru a o întâlni pe Elayne. Cu siguranţă, Regina Andoran îşi luase timp. Doar o zi până la ora specificată de Rand. Totuşi, ea venise, la fel ca şi alţii. Aiel îl însoţise pe Darlin de la Te-ar iar persuasiunea ei fusese suficientă pentru a aduce un mare contingent de Illianeri, care tabăra pe partea de vest a ierbii.

Cairhieninii erau acum ai lui Elayne, după rapoarte, şi veneau cu Andoranii şi cu un număr mare de oameni din Banda Mâinii Roşii. Egwene îi trimisese o ofertă şi o femeie pentru a oferi Călătorie regelui Roedran de Murândy, dar nu era sigură dacă va veni. Chiar şi fără el, totuşi, un număr considerabil de naţiuni ale lumii erau reprezentate aici, mai ales că steagurile lui Ghealdan şi Mayene puteau fi văzute printre armatele lui Perrin. Ar trebui să ia legătura cu cei doi conducători ai lor şi să vadă dacă îi poate influenţa pe modul ei de gândire. Dar chiar dacă nu, X… 7 X LZ.

— I w li I I 1

cu siguranţă ceea ce a adunat ar fi suficient pentru a-l convinge pe Rand să-şi schimbe planurile. Lumina trimite a fost suficient. Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă el îi forţa mâna.

Ea a mers pe alee, dând din cap către surorile care au dat din cap şi au acceptat care au făcut o reverenţă, soldaţi care au salutat şi servitori care s-au înclinat. Rand ar fi…

— Nu se poate, spuse Gawyn deodată, îngheţând pe loc.

„Gawyn?” spuse ea încruntându-se. „Tu eşti”.

A

decolat într-o alergare peste dealul împrăştiat cu buruieni. Egwene se uită după el cu nemulţumire. Avea încă un impuls impulsiv. De ce era atât de supărat, dintr-odată? Nu

a fost îngrijorare; putea simţi asta. A fost confuzie. Ea se grăbi după el cu atâta viteză cât îi permitea decorul. Trimisul lui Elayne se oprise în iarba moartă.

Gawyn era în genunchi acolo, înaintea cuiva. O femeie mai în vârstă, cu părul roşu-auriu, stătea lângă o Elayne zâmbitoare, care încă îşi şedea calul.

Ah, se gândi Egwene. Spionii ei rostiseră vestea despre acest zvon chiar noaptea trecută, dar dorise să-l confirme înainte de a vorbi cu Gawyn.

Morgase Trakand a trăit.

— I L” / 1 1 – 1 i I z-i i I r?

Egwene se dădu înapoi, deocamdată. Odată ce ea făcea un pas înainte, Elayne trebuia să-şi sărute inelul şi întreaga

* z-l-i I I ill.

procesiune se înclina; asta ar strica momentul lui Gawyn. În timp ce aştepta, norii de deasupra s-au subţire.

Deodată s-au despărţit, tunurile întunecate trăgându-se înapoi. Cerul a devenit un câmp deschis de albastru, o întindere adâncă, pură. Ochii lui Elayne s-au deschis larg şi s-a întors pe cal, uitându-se la secţiunea de tabără a lui Perrin.

A venit, atunci, se gândi Egwene. Şi calmul este aici. Scurtul moment de pace dinaintea furtunii care distruge.

— Încearcă, Emarin, spuse Androl, stând cu un grup mic în interiorul unui arbore de lângă graniţa Turnului Negru.

Nobilul impunător s-a concentrat, deţinând Puterea Unică. În jurul lui au apărut ţesături. Era remarcabil de priceput, ţinând cont de timpul scurt pe care îl exercita şi a creat cu experienţă ţesătura pentru o poartă.

În loc să deschidă o gaură în aer, ţesătura s-a desfăcut şi a dispărut. Emarin se întoarse către ceilalţi, transpiraţia

curgându-i pe faţă. „Formarea acestor ţesături părea mai dificilă decât înainte”, a spus el.

„De ce nu vor funcţiona?” spuse Evin. Faţa tânără a tânărului se îmbujoră de furie – de parcă problema cu porţile ar fi fost o insultă.

Androl clătină din cap, cu braţele încrucişate. Copacii foşneau, frunzele tremurând, multe căzând la pământ. Maro, de parcă ar fi toamnă. Asta l-a enervat. Petrecuse ceva timp lucrând pământul în timpul călătoriilor sale în viaţă şi dobândise simţul fermierului pentru bine şi rău în ceea ce priveştepă-Rintul.

— Încearcă din nou, Androl, spuse Evin. „Întotdeauna eşti atât de bun cu gateway-uri”.

Se uită la ceilalţi trei. Canler era celălalt acolo; fermierul andoran îmbătrânit purta o încruntătură adâncă. Desigur, Canler se încruntă adesea la un lucru sau altul.

Androl închise ochii, golindu-se de toate patimile, îmbrăţişând vidul. Saidin a strălucit acolo, viaţă şi putere. A apucat-o, bând-o înăuntru. Şi-a deschis ochii către o lume care era mai vibrantă. Ar putea plantele moarte să arate atât bolnăvicioase, cât şi vibrante în acelaşi timp? O juxtapunere ciudată posibilă de saidin.

S-a concentrat. Realizarea de porţi i-a fost mult mai uşor decât alte ţesături; nu înţelesese niciodată de ce. Deşi nu putea sparge nici măcar o piatră mică prin canalizare, putea să facă o poartă suficient de mare pentru a trece un vagon. Logam îi spusese că este impresionant; Taim a numit-o imposibil.

De data aceasta, Androl a împins toată Puterea pe care o avea în ţesătura lui. A înţeles porţile. Aveau sens. Poate că era pasiunea înnăscută pe care o avea pentru călători,

pentru a descoperi noi locuri şi noi arte.

Ţesăturile s-au adunat. Nu a observat nimic din dificultatea pe care o pomenise Emarm. Cu toate acestea, când ar fi trebuit să vină sclipirea familiară a luminii, ţesătura a început să se desprindă. Androl a încercat să se ţină de el, trăgând-o împreună. Pentru o clipă, s-a părut că aşa va funcţiona. Apoi firele i-au alunecat din strânsoarea, evaporându-se. Poarta de acces nu s-a format niciodată.

— Celelalte ţesături le-am încercat la fel de bine, spuse Evin, făcând un glob de lumină. „Fiecare dintre ei”.

— Doar porţi de acces, spuse Canler cu un mormăit.

— Parcă... a spus Emarm. „Parcă ceva ar vrea să ne ţină aici. În Turnul Negru”.

„Încercaţi-le în alte locuri din interiorul perimetrului”, a spus Androl. „Dar încearcă să nu laşi pe memnul dintre loialiştii lui Taim să vadă ce faci. Prefă-te că faci topografie, aşa cum a ordonat Taim.

Bărbaţii au dat din cap, toţi trei mergând spre est. Androl a părăsit poiana. Norley stătea lângă drum, căutându-l în jur. Bărbatul Cammemn scund, cu talie groasă, făcu cu mâna şi se apropie. Androl l-a întâlnit la jumătatea drumului. Norley avea un zâmbet deschis, îmbietor. Nimeni nu l-a bănuit vreodată că-i spiona, ceva ce Androl îl folosise.

— Ai vorbit cu Mezar? întrebă Androl.

„Sigur că a fost”, a răspuns Norley. „Am împărţit un prânz cu el”. Norley îi făcu semn lui Mishraile în timp ce treceau pe lângă el, supraveghcând un grup de soldaţi care îşi exersau ţesăturile. Bărbatul cu părul auriu se întoarse cu dispreţ.

„Şi?” întrebă Androl, încordat.

— Nu este chiar Mezar, spuse Norley. „Oh, are chipul lui

Mezar, destul de bine. Dar nu este el. Îl văd în ochii lui. Problema este că, oricare ar fi treaba, are amintirile lui Mezar. Vorbeşte ca el. Dar zâmbetul este greşit. Totul greşit”.

Androl se cutremură.

— Trebuie să fie el, Norley.

„Nu este. Îţi promit că”.

„Dar”.

— Pur şi simplu nu este, spuse bărbatul robust.

Androl respiră adânc. Când Mezar se întorsese cu câteva zile în urmă – explicând că Logam era bine şi că totul va fi rezolvat în curând cu Taim – Androl începuse să spere că există o cale de ieşire din această mizerie. Dar ceva părea în neregulă cu bărbatul. Dincolo de asta, M’Hael făcuse un spectacol grozav de a accepta pe Mezar ca un Asha man deplin; Dragonul îl crescuse. Iar acum Mezar – cândva extrem de loial lui Logain – îşi petrecea timpul cu ceilalţi lachei ai lui Coteren şi Taim.

— Asta devine rău, Androl, spuse Norley încet, zâmbind şi făcându-i cu mana către un alt grup de bărbaţi practicanţi. „Aş spune că este timpul să plecăm de aici, indiferent dacă este sau nu împotriva ordinelor”.

„Nu vom trece niciodată de acele posturi de gardă”, a spus Androl. „Taim nici măcar nu-i va lăsa pe aceşti Aes Sedai să plece; ai auzit potrivirea pe care a aruncat-o cel plinut la porţi zilele trecute. Taim dublează paza noaptea, iar porţile de acces nu funcţionează”.

„Ei bine, trebuie să facem ceva, nu-i aşa? Adică... ce se întâmplă dacă îl au pe Logain? Ce atunci?”

„Eu... nu ştiu. Du-te şi vorbeşte cu ceilalţi care sunt loiali lui Logain. O să ne mut într-o barăcă comună. Ei şi familiile

lor. Îi vom spune lui M’Hael că vrem să oferim mai mult spaţiu noilor săi recruţi. Apoi vom posta un paznic noaptea”.

„Asta va fi puţin evident”.

„Diviziunea este deja evidentă”, a spus Androl. „Du-te şi fă-o”.

„Lucru sigur. Dar ce ai de gând să faci?”

Androl respiră adânc. „O să ne găsesc nişte aliaţi”.

Norley a plecat spre stânga, dar Androl a continuat pe potecă, prin sat. Se părea că din ce în ce mai puţini oameni îi arătau respect în aceste zile. Fie le era frică să facă asta, fie îşi aruncaseră soarta cu Taim.

Haite de bărbaţi în haine negre stăteau în picioare, cu braţele încrucişate, privindu-l. Androl a încercat să nu simtă un fior. În timp ce mergea, l-a observat pe Mezar – părul cărunt în lateral, pielea de aramă Domani – stând alături de un grup de lachei. Bărbatul i-a zâmbit. Mezar nu fusese niciodată unul care să zâmbească uşor. Androl dădu din cap spre el, întâlnindu-i privirea.

Şi a văzut ce văzuse Norley. Ceva nu era profund în neregulă, ceva nu tocmai viu în acei ochi. Acesta nu părea a fi un bărbat, ci o parodie a unuia. O umbră înfundată în pielea umană.

Lumina să ne ajute pe toţi, se gândi Androl, grăbindu-S

— A îndreptat spre partea de sud a satului, către un grup de colibe mici cu pereţi din lemn albi şi acoperişuri de paie 1 – /K 1 X – 7 f Xy X

care trebuiau înlocuite.

Androl ezită afară. Ce făcea el? Aici stăteau femeile din Red Ajah. Au spus că au venit să-l unească pe Asha man, dar nu au făcut-o până acum. Era evident un fel de viclenie.

Poate că ar veni aici să încerce să găsească o modalitate de a îndulci întregul lot.

Dar dacă acesta ar fi fost cazul, atunci măcar putea conta pe ei să nu se alăture lui Taim. Când te uitai în golul unui peşteleu, brigantul unui pirat nu părea atât de rău. Androl auzise o zicală odată în timp ce lucra la o barcă de pescari în sud.

Respirând adânc, bătu. Roşul plmut a răspuns la uşă. Avea chipul fără vârstă al unui Aes Sedai – nu tânăr, într-adevăr, dar nici bătrân. Ea l-a privit.

„Am auzit că vrei să părăseşti Turnul Negru”, a spus Androl, sperând că a făcut ceea ce trebuie.

M

It t 1 1 j1 – jo /kj1- /vii.

Hael al tău s-a răzgândit? întrebă ea, părând plină de speranţă. Ea chiar a zâmbit. O acţiune rară pentru un Aes Sedai.

„Nu”, a spus Androl, „din câte ştiu eu, încă îţi interzice să pleci”.

Ea se încruntă. „Apoi”.

Androl coborî vocea. „Nu eşti singurul care ar dori să părăsească acest loc, Aes Sedai”.

Se uită la el, cu chipul ei devenind perfect calm. Ea nu are încredere în mine, se gândi el. Ciudat, cum simpla lipsă de emoţie ar putea transmite în sine sens.

Disperat, făcu un pas înainte, punând mâna pe tocul uşii. „Ceva este în neregulă în acest loc. Ceva mai rău decât înţelegi. Odată, cu mult timp în urmă, bărbaţii şi femeile care lucrau la Putere s-au luptat împreună. Erau mai puternici pentru asta. Vă rog. Ascultă-mă”.

Ea rămase în picioare încă o clipă, apoi trase uşa. „Intră,

repede. Tarna – femeia cu care împart această colibă – este plecată. Trebuie să terminăm înainte să se întoarcă ea”.

Androl a păşit în clădire. Nu ştia dacă păşește în bricul piratului sau în gura peştelui-leu. Dar ar trebui să facă.

Un iepure pentru cină

Mat a lovit pământul denivelat, orbit de fulgerul de lumină. Blestemant, el s-a folosit de ashandarei pentru a se stabili pe pământul elastic. Mirosise frunziş, murdărie şi lemn putrezit. Insectele bâzâiau la umbră.

Albul s-a stins şi s-a trezit stând în faţa Turnului Ghenţei. Se aşteptase pe jumătate să reapară în Rhuidean. Părea că suliţa l-a întors în lumea lui în locul în care intrase. Thom stătea pe pământ, sprijinindu-l pe Moiraine, care clipea şi se uita în jurul ei.

Mat se întoarse spre turn şi arătă în sus. „Ştiu că te uiţi!” spuse el încântat. El reuşise. El a scăpat în viaţă! „Te-am bătut, frunze de cizme cruste! Eu, Matrim Cauthon, am supravieţuit capcanelor tale! Ha!” A ridicat ashandarei peste cap. „Şi mi-ai dat calea de ieşire! Mestecaţi amărăciunea aceea la prânz, mincinoşi în flăcări, aprinşi, nenăscuţi!”

Mat a radiat, trântind lancea mai întâi pe pământ lângă el. El a dat din cap. Nimeni nu l-a învins pe Matrim Cauthon. L-au minţit, i-au spus profeţii vagi şi l-au ameninţat, apoi l-au spânzurat. Dar Mat a ieşit înainte în

1 1 – 7 x 7 cele din urmă.

„Cine a fost celălalt?” întrebă vocea blândă a lui Moiraine din spate. „Cel pe care l-am văzut, dar nu am ştiut?”

— Nu a reuşit, spuse Thom sumbru.

Asta ia umezit moralul lui Mat. Victoria lor avusese un preţ, unul teribil. Mat a călătorit cu o legendă în tot acest

timp?

— Era un prieten, spuse Thom încet.

„Era un om grozav”, a spus Mat, întorcându-se şi trăgându-şi ashandarei de unde îl plantase în pământ. „Când scrii balada tuturor acestor lucruri, Thom, asigură-te că subliniezi că el a fost eroul”.

Thom îi aruncă o privire lui Mat, apoi dădu din cap cu bună ştiinţă. „Lumea va dori să ştie ce s-a întâmplat cu acel om”. Uşoară. În timp ce Mat se gândea la asta, Thom nu fusese deloc surprins să audă că Noal era Jain Farstrider. El ştia. Când îşi dăduse seama? De ce nu-i spusese nimic lui Mat? Un prieten Thom era.

Mat doar clătină din cap. „Ei bine, suntem afară, într-un fel sau altul. Dar Thom, data viitoare când vreau să fac negocierile sângeroase, furişează-te în spate şi loveşte-mă în cap cu ceva mare, greu şi contondent. Atunci preia X i i Z LZ 7 X

controlul”.

„Solicitarea dumneavoastră este notă”.

„Hai să mergem mai departe. Nu-mi place acel turn nenorocit care se profilează peste mine”.

— Da, spuse Momame, ai putea spune că se hrănesc din emoţie. Deşi nu l-aş numi „hrămre”, ci „incantare de „emoţii. Nu au nevoie de ea pentru a supravieţui, dar le mulţumeşte foarte mult”.

Stăteau într-o adâncitură împădurită, la o scurtă plimbare de turn, lângă palistea de lângă Armelle. Copertina groasă de copac a răcit aerul şi le-a ascuns vederea asupra turnului.

Mat stătea pe un bolovan mic, cu muşchi, în timp ce Thom făcea foc. Avea în buzunar câţiva atacanţi ai lui Aludra,

precum şi nişte pachete de ceai, deşi nu avea nimic în care să încălzească apa.

yr – I I /K./K V/Kj-i – JW/K J – Momame stătea pe pământ, încă înfăşurată în mantia lui Thom, sprimându-se pe spate de un buştean căzut. Ea ţinea mantia închisă din interior, lăsând-o să o învăluie complet, cu excepţia feţei ei şi a acele bucle întunecate. Arăta mai mult o femeie decât îşi amintea Mat – în amintirile lui, era ca o statuie. Întotdeauna fără expresie, faţa ca piatra lustruită, ochii ca topazul maro închis.

Acum stătea cu pielea palidă, obrajii înroşiţi, părul ondulat şi căzut natural în jurul feţei. Ea era în căutare, cu excepţia acelui chip fără vârstă de Aes Sedai. Cu toate acestea, acea faţă arăta mult mai multă emoţie decât şi-a amintit Mat, o privire plină de dragoste când se uită la Thom, un fior uşor când vorbea despre timpul petrecut în turn.

Îi aruncă o privire lui Mat, iar ochii ei încă evaluau. Da, aceasta a fost aceeaşi Momame. Umilit, doborât. Asta o făcea să pară mai puternică pentru el din anumite motive.

Thom a suflat la o flacără ezitantă care a încremenit o bucăţică de fum în aer înainte de a pâlpâi. Probabil că lemnul era prea ud. Thom a înjurat.

E

În regulă, Thom, spuse Momame încet. „Voi fi bine”.

— Nu te voi răci în momentul în care te eliberăm din acel loc, spuse Thom. A scos un percutor, dar deodată lemnul a scântei, apoi focul s-a însufleţit în timp ce a consumat tinder prea umed.

Mat aruncă o privire spre Moiraine, care avea o expresie concentrată pe chipul ei.

— Oh, spuse Thom, apoi chicoti. „Uitasem de asta,

aproape…”

— Este tot ce mă pot descurca acum singură, spuse Moiraine, făcând o strâmbă. Light, Momame făcuse o grimasă înainte? A fost prea înaltă şi prea puternică pentru asta, nu-i aşa? Sau Mat îşi amintea greşit de ea?

Moirame. Vorbea cu Moiraine în flăcări! Deşi intrase în turn cu scopul clar de a o salva, părea incredibil că vorbea cu ea. Era ca şi cum ai vorbi cu…

Ei bine, ca şi cum ai vorbi cu Birgitte Silverbow sau Jain Farstrider. Mat zâmbi, clătinând din cap. Ce lume era asta şi ce loc ciudat avea în ea.

— Ce ai vrut să spui cu asta, Moiraine? întrebă Thom, hrănind focul cu nişte bete. „Este tot ce poţi gestiona?”

— Aelfinn şi Eelfinn, explică ea, cu voce calmă. „Ei savurează şi savurează emoţiile puternice. Din anumite motive, efectele unui la veren sunt şi mai îmbătătoare pentru ei. Sunt şi alte lucruri de care le plac”.

Thom se uită la ea, încruntat.

— Puterea mea, Thom, explică ea. „I-am auzit lătrând şi şuierând unul către altul în timp ce se hrăneau cu mine, atât Aelfinn, cât şi Eelfinn pe rând. Se pare că nu au avut adesea un Aes Sedai pentru ei înşişi. În timp ce mi-au epuizat capacitatea de a canaliza, ei au fost hrăniţi de două ori: tristeţea mea pentru ceea ce pierdeam şi Puterea însăşi. Capacitatea mea a fost mult redusă.

„Ei au susţinut că au ucis-o pe Lanfear drenând-o prea repede, deşi cred că ar fi încercat să mă facă să mă sperie. Un bărbat a fost acolo odată, când m-au trezit. A spus că nu sunt cel pe care şi-l dorea”. Ea a ezitat, apoi a tremurat. „Uneori mi-am dorit să mă epuizeze repede şi să-mi pună capăt vieţii”.

Mica tabără a devenit tăcută, cu excepţia izbucnirii focului. Thom se uită spre Moiraine, părând neajutorat.

— Nu-mi arăta atâta întristare, Thom Merulrn, spuse Moiraine zâmbind. „Am simţit lucruri groaznice, dar toţi oamenii cunosc astfel de momente de disperare. Am crezut că vei veni”. Ea îşi scoase mâna de pe mantie – dezvăluind un umăr şi claviculă subţiri şi palide – şi se întinse spre el. El a ezitat, apoi a luat mâna şi a strâns-o.

Moiraine se uită la Mat. – Şi tu, Matrim Cauthon. Nu mai este un simplu flăcău de fermă. Te doare mult ochiul?”

Mat a ridicat din umeri.

„Aş vindeca rana dacă aş putea”, a spus Moiraine. „Dar chiar dacă aş fi încă la fel de puternic ca odinioară, nu ţi-aş? putea reface ochiul”. Ea se uită în jos, eliberând mâna lui horn şi ridicându-şi braţul. „Ai angralul?”

— O, da, spuse Thom, scoţând ciudata brăţară din 1 Z t Z X 1 Z f f buzunar. l-a pus-o pe braţ.

„A ji” * – T *T* – J 1 – Cu asta, spuse Moirame. „Voi fi suficient de puternic pentru a elimina măcar durerea. L-au pus pe mine pentru a mă lăsa să atrag mai mult din Putere, pentru a le face hrana mai suculentă. Am cerut-o, de fapt, ca una dintre cele trei cereri ale mele. Nu mi-am dat seama că vor ajunge să-l folosească împotriva mea”.

l-i-i – 1 i 1 l – 1

— Ţi-au dat cele trei cereri ale tale? întrebă Mat, încruntat.

„Am trecut prin ter angreal”, a spus ea. „Tratatul străvechi a fost valabil pentru amândoi, deşi, cu uşa distrusă, nu a existat o simplă întoarcere. Ştiam din… evenimentele anterioare că nu voi scăpa decât dacă veniţi după mine, indiferent care ar fi cerinţele mele sau cât de atent le-am formulat. Aşa că le-am folosit pentru cel mai bine”.

„Ce ai cerut?” întrebă Mat. „Dincolo de angreal?”

Ea a zâmbit. „Voi păstra asta pentru mine, deocamdată. Ai mulţumirile mele, tânără Matrim. Pentru viaţa mea”.

„Atunci cred că suntem egali”, a spus el. „M-ai salvat de la viaţă în cele două râuri. Arde-mă dacă nu am mai avut un galop frumos de atunci”.

— Şi rana ta?

„Nu doare atât de mult”. De fapt, a pulsat. Chiar, foarte rău. „Nu este nevoie să-ţi pierzi puterea cu asta”.

„Îmi este încă frică de Puterea Unică, văd”.

El s-a încreţit. „Îţi este frică?”

— Ar trebui să cred că ai motive întemeiate pentru acea prudenţă. Ea şi-a îndepărtat privirea de la el. „Dar ai grilă. Cele mai neplăcute evenimente din viaţa noastră sunt uneori spre binele nostru”.

Da, era încă Moiraine. Rapid cu o morală şi un sfat. Dar poate că avea dreptul – după ceea ce trecuse – să dea prelegeri despre suferinţă. Uşoară! Ştia prin ce va trebui să treacă şi totuşi încă îl atrăsese pe Lanfear în acel ter angreal? Poate că Mat nu era eroul aici şi poate că nici Noal nu era.

„Deci ce acum?” spuse Thom, aşezându-se pe un ciot. Căldura focului se simţea bine.

— Trebuie să-l găsesc pe Rand, spuse Moiraine. „Va avea nevoie de ajutorul meu. Am încredere că s-a descurcat bine în absenţa mea?”

— Nu ştiu despre asta, spuse Mat. „E pe jumătate nebun şi toată lumea se trage în gâtul celuilalt”. Culorile se învârteau. Rand mâncând o masă cu Min. Mat a risipit imaginea.

Ea a ridicat o sprânceană.

„Dar”, recunoscu Mat, „i-a îndreptat pe toată lumea spre Ultima Bătălie. Şi Verín spune că a reuşit să cureţe pata de saidin.

— Lumină binecuvântată, şopti Moiraine. „Cum?”

„Nu ştiu”.

„Acest lucru schimbă totul”, a spus ea, zâmbetul adâncindu-se. „A reparat ceea ce a greşit cândva. „Durarea noastră a venit de Dragon, iar de Dragon a fost reparată rana”.

„Mat tot spune că ar trebui să avem un festival sau ceva de sărbătorit”, a remarcat Thom. „Deşi poate că vrea doar o scuză bună pentru a se îmbăta”.

„Aş spune că este o certitudine”, a adăugat Mat. – Oricum, Rand a fost ocupat. Elayne spune că are un fel de întâlnire aranjată cu monarhii sub el în curând.

— Atunci, Elayne este regina?

„Sigur este. Mama ei a fost ucisă de Rahvm”, a spus Mat.

„Aşa mi-ai spus”.

„Am făcut? Când?”

„Cu o viaţă în urmă, Matrim”, a răspuns ea zâmbind.

„Oh. Ei bine, Rand l-a terminat. Deci e bine”.

„Şi celălalt Părăsit?” întrebă Moiraine.

— Nu ştiu, spuse Mat.

„Mat a fost prea ocupat pentru a ţine evidenţa”, a adăugat Thom. „Şi-a petrecut timpul căsătorindu-se cu împărăteasa din Seanchan”.

„W *r* * * 1 * * – W I I I I I

Moiraine clipi surprinsă. „Ce-ai făcut?”

A

fost un accident, spuse Mat şchiop, cocoşându-se.

— Te-ai căsătorit din greşeală cu împărăteasa Seanchan?

— Au nişte obiceiuri ciudate, spuse Mat, dându-şi pălăria jos. „Oameni ciudaţi”. El a forţat să chicotească.

— Ta veren, spuse Moiraine.

Cumva, ştia că ea va spune asta. Uşoară. Ei bine, a fost bine să o am înapoi. Mat a fost surprins de cât de puternic simţea asta. Cine ar fi crezut? Afecţiune pentru un Aes Sedai, din partea lui?

Ei bine”, a spus ea, „văd că sunt multe poveşti care trebuie să mi se spună. Dar pentru moment, va trebui să-l căutăm pe Rand”.

De asemenea, ştia că ea va încerca să preia conducerea.

— Îl găseşti Momarne, dar am lucruri de făcut în Caemlyn. Nu vreau să mă cert şi toate, dar acesta este adevărul. Ar trebui să vii şi tu acolo. Elayne este mai probabil decât oricine altcineva să te poată ajuta cu Rand”.

Culori sângeroase. De parcă a avea un singur ochi nu fost suficient de rău, avea acele viziuni în flăcări care îi îngrămădeau vederea de fiecare dată când se gândea la – I A 1 1 – Ran… Arde acele viziuni!

Moiraine ridică o sprânceană în timp ce clătină din cap, apoi roşi. Probabil arăta de parcă ar avea o criză.

— Vom vedea, Matrim, spuse ea, apoi aruncă o privire spre Thom, care stătea în picioare ţinând pachetele de ceai. Mat s-a gândit pe jumătate că va încerca să fiarbă apă în propriile mâini, chiar dacă doar pentru a-i lua un ceai cald pentru Moiraine. Thom se uită la ea, iar ea întinse din nou X A mâna.

— Dragă Thom, spuse ea. „Te-aş avea ca soţ, dacă m-ai Z X ZZ 7 7 Z

avea ca soţie”.

I I O Îl 7 K/TJ – 1 – 1 *f-y* – 1 – I 1

„Ce?” spuse Mat ridicându-se. Şi-a ridicat o mână la r J X V /K. 1» 1 V V 1 V z – Z – OII

frunte, aproape că îşi eliberează pălăria. „Ce aţi spus?”

— Taci, Mat, spuse Thom. Nu a luat mâna oferită de Moiraine. „Ştii că niciodată nu mi-au plăcut prea mult femeile care pot canaliza Puterea Unică, Momame. Ştii că I – I I I *îi* m-a ţinut înapoi în trecut.

7 TAT T-V i 1 I 11 i w w

„Nu am prea mult din Putere acum, dragă Thom. Fără acest angreal, nu aş fi suficient de puternic pentru a fi crescut Acceptat în Turnul Alb. O voi arunca, dacă îmi doreşti”. Ea ridică cealaltă mână, abia rămânând modestă. Ea a scos angrealul.

KT 1 K/T* – T 1 1”.

— Nu cred, Moiraine, spuse Thom, îngenunchind, luându-i mâinile. „Nu, nu te voi jefui de nimic.

„Dar cu ea voi fi foarte puternic, mai puternic în Putere decât înainte de a fi luat”.

„Aşa să fie, atunci”, a spus el. Îi puse brăţara înapoi la încheietura mâinii. „Mă voi căsători cu tine acum, dacă vrei”.

Ea a zâmbit profund.

Mat rămase în picioare, uluit. „Şi cine se va căsători cu tine?” a scăpat el. „Cu siguranţă că tunetul nu voi fi eu, îţi voi spune asta”.

Cei doi se uitară la el, Thom cu o privire plată, Moiraine L L z

V 1 i t * 1 1 – C *O* 1

cu un zâmbet. „Îmi dau seama de ce femeia Seanchan a trebuit să te aibă, Mat”, a remarcat ea. „Cu siguranţă ai o minte pentru dragoste”.

„Eu doar…” El şi-a scos pălăria, ţinând-o stânjenit, uitându-se înainte şi înapoi între ei. „Doar că… mă ard! Cum mi-a fost dor de asta? Am fost cu voi doi de cele mai multe ori aţi fost împreună! Când ai devenit afectuos?”

— Nu te uitai foarte atent, spuse Thom. Se întoarse spre Moiraine.

— Presupun că mă vei dori şi pe mine ca X X 7 X

gardian.

Ea a zâmbit. „Gidinul meu anterior a fost însuşit de altul până acum, sper”.

— Voi accepta slujba, spuse Thom, deşi va trebui să-i explici lui Elayne de ce bardul ei este gardianul cuiva. El a ezitat.

— Crezi că pot face una dintre acele mantii care schimbă culoarea cu nişte petice pe ea?

Ei bine, înţeleg, voi doi aţi înnebunit, spuse Mat. „Thom, nu mi-ai spus odată că cele două locuri cele mai dureroase pentru tine au fost Tar Valon şi Caemlyn? Acum alergi cu capul în jos pe versantul dealului, care se va sfârşi eu să trăieşti într-una sau alta!”

Thom a ridicat din umeri. „Vremurile se schimbă”.

„Nu mi-am petrecut niciodată mult timp în Tar Valon”, a spus Moiraine.

— Cred că ne va plăcea să călătorim împreună, Thom Merulrn. Ar trebui să supravieţuim lunilor care urmează”. Se uită la Mat. – Nu ar trebui să respingi atât de uşor legătura Warder, Mat. Binecuvântările pe care le oferă le vor fi de mare folos oamenilor în aceste zile”.

Mat îşi trase pălăria la loc. – Poate fi adevărat, dar nu mă vei vedea niciodată prins în capcană de unul. Fără supărare, Moiraine. Îmi place de tine destul de bine. Dar să X22 * 1 1

X? /K./K I T\ 4” i *

fii legat de o femeie? Nu se va întâmpla cu Matrim Cauthon”.

„Chiar aşa?” întrebă Thom, amuzat. „Nu am stabilit că Tuon-ul tău va fi capabil să canalizeze, dacă ar decide să înveţe?”

Mat a îngheţat. Cenuşă sângeroasă. Thom avea dreptate. Dar canalizarea ar face-o marath damane. Ea nu ar face aşa ceva. Nu trebuia să-şi facă griji.

A făcut el?

Probabil că a făcut o mutră la acest gând, căci Thom chicoti, iar Moiraine zâmbi din nou. Cei doi şi-au pierdut curând interesul pentru a face sport cu Mat şi au trecut la o discuţie blândă. Afecţiunea din ochii lor era adevărată. S-au «1 – 7 T T v 7 i Tk i i iubit. Uşoară! Cum ratase Mat? Se simţea ca un om care adusese un porc la o cursă de cai.

S-a hotărât să se rarătească, lăsându-i pe cei doi singuri. S-a dus să cerceteze zona unde ar fi trebuit să apară poarta lor. Era mai bine. Nu aveau provizii, iar lui Mat nu-i plăcea să coboare o navă şi să meargă pe drumul lung înapoi la Caemlyn.

k” /a. C x – i /kwi. I

A fost o scurtă drumeţie prin pajişte pană la malurile Arinelle. Ajuns acolo, i-a făcut un mic calm pentru Noal, apoi şi-a înclinat pălăria spre el şi s-a aşezat să aştepte şi să se gândească.

Moiraine era în siguranţă. Mat supravieţuise, deşi acea priză însângerată pulsa ca nimic altceva. Încă nu era sigur dacă Aelfinn şi Eelfinn aveau fire în jurul lui sau nu, dar intrase în bârlogul lor şi ieşise nevătămat. În mare parte, oricum.

Un ochi pierdut. Ce i-ar face asta cu capacitatea lui de a lupta? Asta îl îngrijora mai mult decât orice. Pusese un front curajos, dar înăuntru tremura. Ce ar crede Tuon despre un soţ care nu are un ochi? Un soţ care s-ar putea 1 j4, v-o 7 1

să nu se poată apăra?

A

scos un cuţit, răsturnându-l. Apoi, dintr-un capriciu, la aruncat în urma lui fără să se uite. A auzit un ţipăt uşor, apoi s-a întors şi a văzut un iepure prăbuşit la pământ, A 1 1” 1XJ” 7 X *

Înţepat de cuţitul aruncat cu leneş.

7 A 1 * J7 * 7 Al 1 J

A zâmbit, apoi s-a întors spre rău. Acolo, a observat ceva prins între două pietre mari de rău de-a lungul ţărmului. Era o oală de gătit răsturnată, cu fundul de aramă, abia folosită, înţepată doar de câteva ori în lateral. Trebuie să fi fost scăpat de un călător care mergea pe râu.

Da, s-ar putea să nu poată judeca distanta şi s-ar putea să nu poată vedea la fel de bine. Dar norocul a funcţionat mai bine atunci când oricum nu te uitai.

A zâmbit mai larg, apoi a adus iepurele – l-ar jupui pentru cină – şi a scos vasul din râu.

Moiraine avea să-şi ia ceaiul până la urmă.

Epilog

Şi după ce Graendal a adunat în grabă ce avea nevoie din noul ei palat. De la biroul ei, ea a luat un mic angreal pe care Mesaana i-a făcut schimb de informaţii. Avea forma unui cuţit mic, sculptat din fildeş; îşi pierduse inelul de aur

I 71 1 – 1 11 „T” ’1 7

În atacul lui al’ Thor.

Graendal l-a aruncat în rucsac, apoi a smuls un snop de

hârtii din pat. Nume de contacte, ochi şi urechi – tot ce reuşise să-şi amintească din ceea ce fusese distrus la Natrin’s Barrow.

Valurile se răsuciră împotriva stâncilor de afară. Era încă întuneric. Trecuseră doar câteva momente de când ultima ei unealtă a eşuat-o, Aybara supravieţuind câmpului de luptă. Trebuia să fi funcţionat!

Era în conacul ei elegant, la câteva leghe de Ebou Dar. Acum că Semirhage dispăruse, Graendal începuse să pună nişte sfori în jurul noii lor împărătease, copilărească. Ar trebui să abandoneze acele scheme acum.

Perrin Aybara scăpase. Se simţea uluită. Planul după planul perfect se pusese în aplicare. Şi apoi… scăpase. X X, X X s X X

Cum? Profeţia… spusese…

7 x i /v – 111 /v 1

Şunca aceea proastă, îşi spuse Graendal, îndesând hârtiile în rucsac. Şi idiotul ăla Whitecloak! Ea transpira. Ea nu ar trebui să transpire.

Ea a aruncat câteva ter angreal de pe birou în rucsac, apoi şi-a aruncat în dulap să se schimbe hainele. O putea găsi oriunde în lume.

Dar poate unul dintre tărâmurile oglindă ale Pietrelor Portalului. Da. Acolo, legăturile lui nu erau… Ea se întoarse, cu braţele pline de mătase, şi încremeni. O siluetă stătea în cameră. Înalt, ca un stâlp îmbrăcat în halate negre. Fără ochi. Buze zâmbitoare de culoarea morţii.

Graendal căzu în genunchi, aruncând hainele deoparte. Transpiraţia îi curgea pe tâmplă şi pe obraz.

— Graendal, spuse Myrddraal înalt. Vocea lui era groaznică, ca ultimele şoapte ale unui muribund.

— Ai eşuat, Graendal.

Shaidar Haran. Foarte rău. „Eu…”, a spus ea, lingându-şi buzele uscate. Cum să transformi asta într-o victorie? „Este, conform planului. Este doar un…”

„Îţi cunosc inima, Graendal. Pot gusta teroarea ta”.

Ea a închis ochii.

„Mesaana a căzut”, a şoptit Shaidar Haran. „Trei aleşi, distruşi de acţiunile tale. Designul se construieşte, o reţea de eşec, un cadru de incompetenţă”.

„Nu am avut nimic de-a face cu căderea lui Mesaană!”

„Nimic? Graendal, vârful de vis era acolo. Cei care s-au luptat cu Mesaana au spus că au încercat să se mişte, să-i atragă pe Aes Sedai într-o locaţie în care să le poată arunca capcana. Nu erau meniţi să lupte în Turnul Alb. Nu puteau pleca. Din cauza ta”.

„Este sunt”.

„Un instrument oferit. Eşecul este al tău, Graendal.

Şi-a lins din nou buzele. Toată gura ei se usucase. Trebuia să existe o cale de ieşire. „Am un plan mai bun, mai îndrăzneţ. Vei fi impresionat. Al Thor crede că sunt mort şi aşa pot…

„Nu”. O voce atât de liniştită, dar atât de oribilă. Graendal a constatat că nu putea vorbi. Ceva îi luase vocea. „Nu”, a continuat Shaidar Haran. „Această oportunitate a fost oferită altuia. Dar Graendal, nu vei fi uitat”.

Ea ridică privirea, simţind un val de speranţă. Buzele acelea moarte zâmbeau larg, privirea aceea fără ochi fixată asupra ei. A simţit un sentiment oribil de scufundare.

„Nu”, a spus Shaidar Haran, „nu te voi uita şi nu vei uita ceea ce urmează”.

Ea deschise larg ochii, apoi urlă când el întinse mâna spre

ea.

Cerul bubuia; iarba din jurul lui Perrin tremura. Iarba aceea era neagră, la fel ca în lumea reală. Până şi visul lupului era pe moarte.

Aerul era plin de mirosuri care nu-i aparţineau. Un foc care arde. Uscarea sângelui. Carnea moartă a unei fiare pe care nu o recunoştea. Ouăle putrezind.

Nu, se gândi el. Nu, nu va fi.

Şi-a adunat testamentul. Acele mirosuri ar dispărea. Au făcut-o, înlocuite cu parfumuri de vară. Iarbă, arici, gândaci, muşchi, şoareci, porumbei cu aripi albastre, cinteze violete. Au apărut, izbucnind la viaţă într-un cerc în jurul lui.

Strânse din dinţi. Realitatea s-a răspândit din el ca un val, întunericul dispărând din plante. Deasupra lui, norii sau ondulat, apoi s-au despărţit. Lumina soarelui curgea în jos. Tunetul s-a calmat.

Şi Hopper trăieşte, gândi Perrin. El face! îi simt mirosul hainei, îl aud târâind în iarbă.

Un lup a apărut în faţa lui, formându-se ca din ceată. Gri argintiu, grizonant de ani de viaţă. Perrin a încântat în puterea lui. A fost real.

Şi apoi a văzut ochii lupului. Lipsit de viaţă.

Mirosul a devenit învechit şi greşit.

Perrin transpira din cauza efortului de concentrare atât de puternic. Ceva în el a devenit neconiuns. El venea prea puternic în visul lupului; a încerca să controlezi absolut acest loc a fost ca şi cum ai încerca să ţii un lup într-o cutie.

A strigat, căzând în genunchi. Ceţosul Not-Hopper a dispărut într-un puf şi norii s-au prăbuşit la loc. Fulgerele au explodat deasupra lui şi petele negre au inundat iarba. Mirosurile greşite au revenit.

Perrin îngenunche, transpiraţia curgându-i din frunte, cu o mână pe iarba înţepătoare, maro şi neagră. Prea rigid.

Perrin s-a gândit la Faile în cortul lor din Câmpul Merrilor. Ea era casa lui. Erau multe de făcut. Rand venise, aşa cum promisese. Mâine avea să o înfrunte pe Egwene. Gândul la lumea reală l-a întemeiat pe Perrin, împiedicându-l să intre prea puternic în visul lupului.

Perrin se ridică. Putea să facă multe lucruri în acest loc, dar existau limite. Au existat întotdeauna limite.

Căutaţi Boundless. *El va explica*.

Ultima trimitere a lui Hopper. Ce a însemnat? Hopper spusese că Perrin găsise răspunsul. Şi totuşi, Boundless ar explica acest răspuns? Trimiterea fusese inundată de durere, pierdere, satisfacţie văzându-l pe Perrin acceptând lupul din el. O ultimă imagine a unui lup sărind mândru în întuneric, haina strălucitoare, mirosul determinat.

Perrin s-a trimis pe Jehannah Road. Boundless era adesea acolo, cu rămăşiţele haitei. Perrin întinse mâna şi îl găsi: un mascul tânăr, cu blană maro şi o corp slabă. Oundless l-a tachinat trimiţând imaginea lui Perrin ca un taur care călcă în picioare un cerb. Ceilalţi lăsaseră acea imagine în pace, dar Boundless continua să-şi amintească.

Nemărginit, a trimis Perrin. *Hopper mi-a spus că am nevoie de tine*.

Lupul a dispărut.

Perrin tresări, apoi sări în locul în care fusese lupul – o stâncă la câteva leghe de drum. A prins cel mai slab parfum al destinaţiei lupului şi apoi s-a dus acolo. Un câmp deschis cu un hambar îndepărtat, arătând putrezit.

Fără margini? a trimis Perrin. Lupul se ghemui într-o grămadă de tufă din apropiere.

Nu. *Nu*. Boundless a trimis spaimă şi furie.

Ce am făcut?

Lupul s-a îndepărtat, lăsând o neclaritate. Perrin mârâi şi cobori în patru picioare, devenind un lup. Tânărul Taur îl urma, vântul urlând în urechi. A forţat-o să se despartă în faţa lui, crescând şi mai mult viteza.

Boundless a încercat să dispară, dar Young Bull a urmat, apărând în mijlocul oceanului. A lovit valurile, cu apa fermă sub labe, şi a continuat după Boundless fără să întrerupă pasul.

Trimiterile lui Boundless au fulgerat cu imagini. Păduri. Oraşe. Câmpuri. O imagine a lui Perrin, privind în jos la el, stând în afara unei cuşti.

Perrin încremeni, redevenind om. Stătea pe valurile înăbuşite, ridicându-se încet în aer. Ce? Acea trimitere fusese a unui Perrin mai tânăr. Iar Momame fusese cu el. Cum ar fi putut Boundless să…

Şi deodată, Perrin a ştiut. Boundless a fost mereu găsit la Ghealdan în visul lupului.

Noam, i-a trimis el lupului, acum îndepărtat.

A

urmat un început de surpriză, apoi mintea a dispărut. Perrin s-a mutat acolo unde fusese Boundless şi acolo simţi mirosul unui sat mic. Un hambar. O cuşcă.

Perrin a apărut acolo. Boundless zăcea pe pământ, între două case, privind spre Perrin. Boundless nu se putea distinge de ceilalţi lupi, pentru că Perrin bănuia acum adevărul. Acesta nu era un lup. Era un bărbat.

— Fără margini, spuse Perrin, îngenunemnd într-un genunchi pentru a privi lupul în ochi. „Noam. Îţi aminteşti de mine?”

Desigur. *Eşti Tânărul Taur*.

„Vreau să spun, îţi aminteşti de mine de înainte, când /V i /V 1 – i /V 1 7 i – i A l * * – *JJ*

ne-am întâlnit în lumea trezită? Ai trimis o imagine cu ea”.

Noam şi-a deschis fălcile şi în ele a apărut un os. Un femur mare cu ceva carne încă pe el. S-a întins pe o parte, mestecând osul. *Eşti Tânărul Taur*, a trimis el, încăpăţânat.

— Îţi aminteşti cuşca, Noam? întrebă Perrin încet, i – i /V 71 – 7 T 7 * * 1 1 J 1”.

trimiţând imaginea. Imaginea unui bărbat, cu hainele murdare pe jumătate smulse, închis într-o celulă de lemn improvizată de familia lui.

Noam încremeni, iar imaginea lui s-a clătinat momentan, devenind cea a unui bărbat. Imaginea lupului a revenit imediat, iar el a mârâit un mârâit scăzut şi periculos.

— Nu aduc în discuţie vremuri rele ca să te enervez, Noam, spuse Perrin. „Eu… Ei bine, sunt ca tine”.

eu sunt un lup.

— Da, spuse Perrin. „Dar nu în totdeauna”.

Întotdeauna.

— Nu, spuse Perrin hotărât. „Odată ai fost ca mine. Gândirea diferită nu face să fie aşa”.

T T7 77 – K T 7 *A* * *1*

Iată, *Young Bull*, a trimis Noam. *Aici se întâmpla*.

Asta era adevărat. De ce a insistat Perrin această Problemă? Totuşi, Hopper îl trimisese aici. De ce ar trebui oundless să aibă răspunsul? Văzându-l, ştiind cine era, a adus înapoi toate temerile lui Perrin. Făcuse pace cu el însuşi, totuşi aici era un om care se pierduse complet în faţa lupului.

De asta Perrin fusese îngrozit. Acesta era ceea ce a scos

pata dintre el şi lupi. Acum că a depăşit asta, de ce l-ar trimite Hopper aici? Boundless îi mirosi confuzia. Osul a dispărut şi Boundless şi-a pus capul pe labe, privind în sus la Perrin.

Noam – mintea lui aproape dispărută – se gândise doar să se elibereze şi să ucidă; fusese un pericol pentru toţi cei din jurul lui. Nu era nimic din toate astea acum. Boundless părea în pace. Când l-au eliberat pe Noam, Perrin îşi făcuse griii că bărbatul va muri repede, dar părea în viaţă şi bine. În viaţă, cel puţin – Perrin nu putea iudeca prea multe despre starea lui de bine din felul în care arăta bărbatul în visul lupului.

Totuşi, mintea lui Boundless era mult mai bună acum. Perrin se încruntă în sinea lui. Momame spusese că nu mai rămăsese nimic din omul Noam în mintea creaturii.

— Nemărginit, spuse Perrin. „Ce părere ai despre lumea bărbaţilor?”

— X – 7 r* i – i – 1 – i 1 – 1 1

Perrin a fost lovit imediat de o succesiune rapidă de imagini. Durere. Tristeţe. Culturi pe moarte. Durere. Un bărbat mare, voinic, pe jumătate beat, bătând o femeie drăguţă. Durere. Un foc. Frica, tristeţea. Zadar.

Perrin se împletici înapoi. Boundless a continuat să trimită imaginile. Unul după altul. Un mormânt. Un mormânt mai mic lângă el, ca pentru un copil. Focul din ce în ce mai mare. Un bărbat – fratele lui Noam, l-a recunoscut Perrin, deşi bărbatul nu părea periculos la acea vreme – înfuriat.

A fost o inundaţie, prea mult. Perrin urlă. O plângere pentru viaţa pe care a dus-o Noam, o suflare de tristeţe şi durere. Nu e de mirare că acest om a preferat viaţa de lup.

Imaginile s-au oprit şi Boundless şi-a întors capul. Perrin s-

a trezit gâfâind.

Un cadou, trimis de Boundless.

— La lumină, şopti Perrin. „A fost o alegere, nu-i aşa? Ai ales lupul intenţionat”.

Bjeundless închise ochii.

„Întotdeauna am crezut că o să mă ia, dacă nu aş fi atent”, a spus Perrin.

Lupul este pace, a trimis Boundless.

— Da, spuse Perrin, punând o mână pe capul lupului. „Am înţeles”.

Acesta a fost echilibrul pentru Boundless. Diferit de echilibrul pentru Elyas. Şi diferit de ceea ce găsise Perrin. A înţeles. Asta nu însemna că modul în care şi-a lăsat să-şi piardă controlul nu era un pericol. Dar era ultima bucată pe care trebuia să o înţeleagă. Ultima bucată din el însuşi.

Mulţumesc, a trimis Perrin. Imaginea Tânărului Bull, lupul şi Perrin, bărbatul stând unul lângă altul, pe vârful unui deal, cu mirosurile la fel. El a trimis acea imagine în exterior, cât a putut de puternic. Pentru Boundless, pentru lupii din apropiere. Pentru oricine ar asculta.

Mulţumesc.

„*Dovie Andi se tovya sagain*”, a spus Olver, aruncând zarurile. S-au rostogolit pe podeaua de pânză a cortului. Olver a zâmbit când au venit. Toate punctele negre, fără linii ondulate sau triunghiuri. O rolă norocoasă într-adevăr.

Olver şi-a mutat piesa de-a lungul tablei de pânză din jocul Snakes and Foxes pe care tatăl său îl făcuse pentru el. Văzând acea tablă l-a făcut pe Olver să-l doară de fiecare dată. Îi amintea de tatăl său. Dar şi-a păstrat buza înţepenită şi nu a anunţat pe nimeni. Războinicii nu plângeau. Şi, în plus, într-o zi avea să-l găsească pe Shaido

care-şi ucise tatăl. Apoi Olver avea să se răzbune.

A 7 I 111 /KIZ? W 1 w 1 I

Acesta era genul de lucru pe care îl făcea un bărbat când era războinic. Şi-a gândit că Mat l-ar ajuta, odată ceva termina cu toată treaba asta la Ultima Bătălie. Îi va datora lui Olver până atunci, şi nu doar pentru tot timpul petrecut de Olver fiind mesagerul personal al lui Mat. Pentru informaţiile pe care i le dăduse despre şerpi şi vulpi.

Talmanes stătea pe un scaun lângă Olver. Omul stoic citea o carte, acordând doar o atenţie uşoară jocului. Nu era nici pe departe la fel de bun să se joace cu el ca Noal sau Thom. Dar atunci, Talmanes nu fusese trimis să se joace cu Olver, ci să-l vegheze.

Mat nu voia ca Olver să ştie că se dusese la Turnul Gheniei, lăsându-l pe Olver în urmă. Ei bine, Olver nu era un prost şi ştia ce se întâmplă. Nu era supărat, nu chiar. Noal a fost bun de luat, iar dacă Mat ar putea lua doar trei, ei bine… Noal ar putea lupta mai bine decât Olver. Deci avea sens ca el să plece.

Dar data viitoare, Olver avea să aleagă. Şi atunci Mat n* i – d i ijr i di mai bine să fie drăguţ, altfel ar fi lăsat în urmă.

— Rolul tău, Talmanes, spuse Olver.

Talmanes mormăi ceva, întinzându-se şi aruncând pumnul de zaruri fără să-şi piardă locul în carte. Era un tip de-a dreptul, deşi puţin înţepenit. Olver nu ar alege să aibă un bărbat ca el într-o noapte bună de băut şi vânătoare de fete care servesc. De îndată ce Olver a fost suficient de mare pentru a merge să bea şi să vaneze fete de serviciu. Şi-a gândit că va fi gata peste un an şi ceva.

7 Z*”\I X1-… 1” 7 * – 1 – „.

Olver a mutat şerpii şi vulpile, apoi a ridicat zarurile pentru

următoarea lui aruncare. Îşi dăduse seama de toate. I-l i – i dl „i 7 – „1

Erau o mulţime de Shaido acolo şi nu avea idee cum să-l găsească pe cel care-şi ucisase părinţii. Dar Aelfinn, puteau răspunde la întrebări. Îl auzise pe Mat vorbind despre asta. Aşa că Olver se ducea să-şi ia răspunsurile, apoi urmărea bărbatul. Uşor ca să călăreşti un cal. Trebuia doar să se antreneze cu trupa în prealabil, astfel încât să poată lupta suficient de bine pentru a vedea ce trebuia făcut.

Şi-a aruncat zarurile. Încă o cursă completă. Olver a zâmbit, mişcându-şi piesa înapoi spre centrul tablei, pe jumătate pierdut în gânduri şi visand la ziua când îşi va lua în sfârşit răzbunare, aşa cum se cuvine.

Şi-a mutat piesa pe încă o linie, apoi a îngheţat.

Piesa lui era în centrul locului.

„Am câştigat!” el a exclamat.

Talmanes ridică privirea, cu pipa coborâtă în buze. Îşi înclină capul, uitându-se la tablă.

— Arde-mă, mormăi el. „Trebuie să fi numărat greşit sau…”

„Numărat greşit?”

Al* w T – 1 7 w 1 * K T * * T 1

— Adică… Talmanes părea uluit. „Nu poţi câştiga. Jocul nu poate fi câştigat. Pur şi simplu nu se poate”.

Asta a fost o prostie. De ce ar juca Olver dacă nu ar putea fi câştigat? El a zâmbit, privind peste tablă. Serpii şi vulpile se aflau într-o singură aruncare de a ajunge la piesa lui şi de a-l face să piardă. Dar de data asta, ajunsese până în ringul exterior şi înapoi. El câştigase.

Lucru bun, de asemenea. Începuse să creadă că nu se va descurca niciodată!

Olver se ridică, întinzându-şi picioarele. Talmanes se

căţăra de pe scaun, ghemuindu-se lângă tabla de joc şi scărpinându-se în cap, fumul curgându-se în lene de la capătul pipei.

X/-XX-\>Ti la În Z-X1

„Sper că Mat se va întoarce curând”, a spus Olver.

— Sunt sigur că va fi, spuse Talmanes. „Sarcina lui pentru Majestatea Sa nu ar trebui să dureze mult mai mult”. Aceasta era minciuna pe care i-au spus-o lui Olver – că Mat, Thom şi Noal plecaseră cu o misiune secretă pentru Regine. Ei bine, acesta era doar un alt motiv pentru care Mat i-ar fi datorat. Sincer, Mat putea să fie atât de atent uneori, purtându-se ca şi cum Olver nu ar putea avea grijă de el însuşi.

Olver clătină din cap, plimbându-se pe partea laterală a cortului, unde un teanc de hârtii lui Mat aştepta întoarcerea lui. Acolo, aruncând o privire între doi dintre ei, Olver a observat ceva interesant. Puţin roşu, ca sângele. Întinse mâna, alunecând o scrisoare uzată dintre două foi. A fost sigilat închis cu o bucată de ceară.

Olver se încruntă, întorcând litera mică. Îl văzuse pe Mat purtând-o. De ce nu o deschisese? A fost de-a dreptul nepoliticos. Setalle muncise din greu pentru a-i explica lui Olver cum să-i explice cum să-i spună ea şi, în timp ce cea mai mare parte a ceea ce a spus ea nu avea sens – el doar dădu din cap, ca să-l lase să se ghemuiască lângă ea – era sigur că trebuia să deschizi scrisorile pe care ţi le trimiteau oamenii, atunci răspunde cu amabilitate.

A

Întors scrisoarea din nou, apoi a ridicat din umeri şi a rupt sigiliul. Olver era mesagerul personal al lui Mat, totul oficial şi tot. Nu era de mirare că Mat uita uneori lucruri, dar era

treaba lui Olver să aibă grijă de el. Acum că Lopin era plecat, Mat avea nevoie de îngrijire suplimentară. A fost unul dintre motivele pentru care Olver a rămas cu trupa. Nu era sigur ce s-ar face Mat fără el.

Desfăcu scrisoarea şi scoase înăuntru o bucată mică şi rigidă de hârtie. Se încruntă, încercând să desluşească cuvintele. Se pricepea destul de bine la citit, mai ales din cauza lui Setalle, dar unele cuvinte i-au dat probleme. S-a scarpinat pe cap. – Talmanes, spuse el. „Probabil ar trebui să citeşti asta”.

„Ce-i asta?” bărbatul ridică privirea din joc. „Aici acum! Olver, ce faci? Asta nu trebuia să fie deschis!” Bărbatul se ridică, apropiindu-se cu paşi mari pentru a smulge hârtia 1 z X X 1 1 – 1 X f X

de pe degetele lui Olver.

— Dar… începu Olver.

— Lordul Mat nu a deschis-o, spuse Talmanes. „Ştia că asta ne va lega în politica Turnului Alb. A aşteptat toate acele săptămâni! Acum uite ce ai făcut. Mă întreb dacă îl putem îndesa înapoi înăuntru…

X T-1 1 X Z-X1 – Z”, 1 i

— Talmanes, spuse Olver insistent. „Cred că este important”.

Talmanes ezită. Părea rupt pentru o clipă, apoi ţinea scrisoarea astfel încât lumina să strălucească mai bine asupra ei. A citit-o repede, cu aerul unui băiat care fură mâncare din căruciorul unui vânzător ambulant şi i se băga în gură înainte de a fi descoperit.

L” / T-1 1 – 1 1 1 271 1 * Z”!

Talmanes şopti un blestem pe sub răsuflarea lui. Citi din nou scrisoarea, apoi înjură mai tare. Îşi apucă sabia din

partea laterală a camerei şi ieşi din cort. A lăsat scrisoarea pe jos.

Olver se uită din nou, scoţând cuvintele pe care nu le înţelesese prima dată.

Matrim.

Dacă deschizi asta, atunci sunt mort. Plănuisem să mă întorc şi să te eliberez de jurământul tău într-o singură zi. Cu toate acestea, există multe complicaţii potenţiale pentru următoarea mea sarcină şi o şansă mare să nu supravieţuiesc. Trebuia să ştiu că lăsasem în urmă pe cineva care putea vedea această lucrare făcută.

Din fericire, dacă există un lucru pe care cred că mă pot baza, este curiozitatea ta. Bănuiesc că ai rezistat câteva zile înainte de a deschide această scrisoare, care este suficient de lungă pentru ca eu să mă fi întors dacă aş fi de gând să o fac. Prin urmare, această sarcină revine asupra ta.

Există un Waygate în Caemlyn. Este păzit, baricadat şi sigur. Nu este.

O forţă enormă a Shadowspawn se deplasează prin Căile către Caemlyn. Nu ştiu când au plecat exact, dar ar trebui să fie timp să-i opresc. Trebuie să ajungi la regina şi să o convingi să distrugă Waygate. Poate fi realizat; nu va fi suficient să-l zidăm. Dacă nu îl puteţi distruge, Regina trebuie să-şi aducă toate forţele pentru a păzi locaţia.

Dacă eşuezi în asta, mă tem că Caemlyn va fi pierdut înainte de expirarea lunii.

Cu stimă, *Verín Mathwin*

Olver şi-a frecat bărbia. Ce a fost un Waygate? Credea că îi auzi-Se pe Mat şi Thom vorbind despre ei. A luat scrisoarea şi a ieşit din cort.

Talmanes stătea chiar în afara cortului, privind spre est. Spre Caemlyn.

O

ceată roşiatică atârna la orizont, o strălucire 1 1 T T 1 * 1 l C 1 1 L

deasupra oraşului. Unul mai mare decât fusese acolo în alte nopţi.

— Lumina ne păstrează, şopti Talmanes. „Arde. Oraşul arde”. A clătinat din cap, ca şi cum ar fi clarificat, apoi a fi 1 T I r-i-i 11 7 – /V 1 z-\ 1 /V

dat un apel. „La arme! Trolloci în Caemlyn! Oraşul este în război! La arme, bărbaţi! Arde-mă, trebuie să intrăm în oraş și să salvăm acei dragoni! Dacă aceia cad în mâinile Umbrei, toţi suntem oameni morţi!”

Olver coborî scrisoarea în degete, cu ochii mari. Trolloci în Caemlyn? Ar fi ca Shaido din Cairhien, doar mai rău.

Se grăbi în cortul lui Mat, împiedicându-se de covor şi se aruncă în genunchi lângă paletul lui de dormit. A tras în grabă cusăturile din lateral. Lâna umplută înăuntru ieşea prin deschidere. Întinse mana, pescuind în jur şi scoase cuţitul mare pe care îl ascunsese acolo. Era învelit într-o teacă de piele. O luase de la unul dintre intendenţii trupei, Bergevin, când nu se uitase.

După Cairhien, Olver îşi iurase că nu se va mai dovedi niciodată laş. Prinse cuţitul mare cu două mâini, cu degetele albe, apoi se năpusti afară din cort.

Era timpul să lupţi.

Barriga s-a împiedicat în timp ce se târa pe lângă ciotul unui copac căzut. Sângele din fruntea lui picura pe pământ, iar urzicile pătate întunecate păreau să-l înmuie, hrănindu-i viaţa. Şi-a ridicat o mână tremurândă spre sprânceană.

71*71/V* x x

Bandaiul era înmuiat.

Nu e timp să te opreşti. Nu este timp! Se ridică în picioare şi se grăbi prin frunza de fierăstrău maro. A încercat să nu se uite la punctele negre de pe plante. The Blight, el intrase în Blight. Dar ce altceva trebuia să facă? Trollocii s-au răscolit spre sud; turnurile căzuseră toate. Kandor însuşi căzuse.

Barriga s-a împiedicat şi a căzut la pământ. El gemu, rostogolindu-se, gâfâind. Se afla într-un igheab între două

1 1” 11 TT J1 T”! T 1 VW.

dealuri la nord de Heeth Tower. Îmbrăcămintea sa odinioară frumoasă – haină şi vestă din catifea bogată – era zdrenţuită şi pătată de sânge. Putea a fum şi, când a închis ochii, i-a văzut pe trolloci. Spălându-şi rulota, măcelându-şi slujitorii şi soldaţii.

Toţi au căzut. Păi, Yang… amândoi morţi. Lumină, toţi erau morţi.

arriga se cutremură. Cum a ajuns la asta? Era doar un comerciant. Ar fi trebuit s-o ascult pe Rebek, se gândi el. Din spatele Turnului Heeth se ridica fum. Acolo se îndreptase caravana lui. Cum s-ar putea întâmpla asta?

Trebuia să se mişte în continuare. Est. Ar merge pentru Arafel. Celelalte Ţări de Graniţă nu ar fi putut cădea, nu-i aşa?

A urcat pe versantul unui deal, cu mâinile trăgând de liane scurte şi încolăcioase. Ca nişte viermi între degete. Era înnebunit. A ajuns în vârful dealului; lumea se învârtea. A

căzut acolo, sângele curgând din bandaj.

Ceva s-a mişcat în faţa lui. El clipi. Norii aceia de deasupra erau o furtună. În faţa lui, trei siluete îmbrăcate în negru şi

maro s-au apropiat cu o graţie elegantă. Myrddraal!

Nu. Clipi din lacrimile şi sângele din ochi. Nu, aceia nu erau Myrddraal. Erau bărbaţi, purtând voaluri roşii pe faţă. Merseră ghemuiţi, cercetând terenul, cu suliţe scurte purtate pe spate.

„Lumina să fie lăudată”, şopti el. „Aiel”. Fusese în Andor când venise Rand al’ Thor. Toată lumea ştia că Aiel l-a urmat pe Dragonul Renăscut. Îi îmblânzise.

Sunt în siguranţa!

Unul dintre Aiel se apropie de Barriga. De ce vălul bărbatului era roşu? Era neobişnuit. Ochii întunecaţi ai lui A * 1 i-l * 7 * 1 * x w i – 7 i-a – 1 * 1 7 w 1 1 *

Aiel erau sticloşi şi duri. Bărbatul Aiel şi-a desfăcut vălul şi a dezvăluit o faţă zâmbitoare.

Dinţii bărbatului fuseseră piliţi până la puncte. Zâmbetul i s-a lărgit şi şi-a strecurat un cuţit de la centură.

se bâlbâi Barriga, uitându-se la acea maură îngrozitoare şi la bucuria din ochii acestui bărbat în timp ce întindea mâna spre ucidere. Aceştia nu erau Aiel. Erau altceva.

Ceva groaznic.

Rand al’ Thor, Dragonul Renăscut, stătea liniştit în visul său. A inspirat aerul rece şi rece. Nori albi pluteau blând în jurul lui, sărutându-i pielea cu condensarea lor.

Tronul lui pentru noapte era un bolovan plat pe un versant de munte; se uita în jos printre nori la o vale îngustă. Aceasta nu era locaţia reală. Nici măcar nu era Lumea Viselor, acel loc în care se luptase cu Forsaken, locul căruia i se spusese că era atât de periculos.

Nu, acesta a fost unul dintre propriile lui vise obişnuite. Le controla acum. Erau un loc în care putea să-şi găsească liniştea să gândească, protejat de saloane în timp ce trupul

lui dormea lângă Min în noua lor tabără, înconjurată de graniteni, aşezat pe Câmpul Merrilor. Egwene era acolo, cu armatele organizate. Era pregătit pentru asta. El contase pe asta.

Mâine, aveau să-i audă cererile. Nu ceea ce ar cere pentru a-l împiedica să spargă sigiliile – avea de gând să facă asta, indiferent de ce a spus Egwene. Nu, acestea ar fi cerinţele pe care le-a făcut monarhilor lumii în schimbul că merge la Shayol Ghul pentru a-l înfrunta pe Cel întunecat.

Nu era sigur ce ar face dacă l-ar refuza. Le-ar fi foarte greu să facă asta. Uneori, ar putea fi util să ai reputaţia de a fi iraţional.

A inspirat adânc, liniştit. Aici, în visele lui, dealurile au înverzit. Aşa cum îşi amintea de ei. În acea vale fără nume de dedesubt, adăpostită în Munţii Ceţii, începuse o călătorie. Nu primul şi nu ultimul, dar poate cel mai important. Una dintre cele mai dureroase, cu siguranţă.

„Şi acum mă întorc”, şopti el. „M-am schimbat din nou. Un bărbat se schimbă mereu”.

A simţit o unitate întorcându-se aici, în locul în care se confruntase pentru prima dată cu ucigaşul din interiorul său. Locul în care încercase prima dată să fugă de cei de care ar fi trebuit să-i ţină aproape. A închis ochii, bucurându-se de linişte. Calm. Armonie.

În depărtare, a auzit ţipete de durere.

1 X 1 1 * 1 7* X X? O * 1 * w

Rand deschise ochii. Ce fusese asta? Se ridică, învârtindu-se. Acest loc a fost creat din propria sa minte, protejat şi în siguranţă. Nu s-a putut... Ţipătul a venit din nou. Îndepărtat. Se încruntă şi ridică o mână. Scena din jurul lui a dispărut, pufnindu-se în ceaţă. Stătea în întuneric.

Acolo, se gândi el. Se afla pe un coridor lung de lambriuri din lemn de culoare închisă. A coborât pe ea, cu cizmele bătând. Acel ţipat. I-a zdruncinat pacea. Cineva suferea. Aveau nevoie de el.

Rand a început să alerge. Ajunse la o uşă de la capătul holului. Lemnul ruginiu al uşii era înţepat şi crestat, ca rădăcinile groase ale unui copac străvechi. Rand apucă mânerul – dOar o altă rădăcină – şi deschise uşa.

Vasta încăpere de dincolo era neagră pură, lipsită de lumină, ca o cavernă adâncă sub pământ. Camera părea că aspiră lumina şi o stinge. Vocea ţipătoare era înăuntru. Era slab, de parcă ar fi fost înăbuşit de întuneric.

Rand a intrat. Întunericul l-a înghiţit. Părea că îi smulge viaţa, ca o sută de lipitori care îi sug sângele din vene. A apăsat mai departe. Nu putea distinge direcţia strigătelor, aşa că s-a deplasat de-a lungul pereţilor; se simţeau ca un os, netede, dar uneori crăpate.

Camera era rotundă. De parcă ar fi stat în castronul unui craniu enorm.

Acolo! O lumină slabă în faţă, o singură lumânare pe pământ, luminând o podea de marmură neagră. Rand se grăbi spre ea. Da, era o figură acolo. Strânsă lângă peretele alb ca osul. Era o femeie cu părul argintiu, purtând o căpă subţire albă.

Acum plângea, cu silueta tremurând şi tremurând. Rand îngenunche lângă ea, lumânarea pâlpâind din mişcarea lui. Cum a intrat această femeie în visul lui? Era ea cineva real, sau aceasta era o creaţie a minţii lui? El a pus o mână pe umărul ei.

Ea aruncă o privire spre el, cu ochii roşii, pe faţă o mască de durere, cu lacrimi picurându-i din bărbie. „Te rog”, a

rugat ea. „Vă rog. El mă are”.

„Cine eşti tu?”

„Mă cunoşti”, şopti ea, luându-l de mână şi agăţându-se de ea. „Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. El mă are. El îmi iuplă sufletul din nou în fiecare alun. Oh, te rog! Lasă-l să se oprească”. Lacrimile curgeau mai liber.

— Nu te cunosc, spuse Rand. „Eu…”

Acei ochi. Ochii aceia frumoşi şi îngrozitori. Rand icni, eliberându-i mâna. Faţa era diferită. Dar el cunoştea acel suflet. „Mierin? Eşti mort. Te-am văzut murind!”

Ea clătină din cap. „Mi-aş fi dorit să fiu mort. Îmi doresc. Vă rog! îmi macină oasele şi le rupe ca nişte crenguţe, apoi mă lasă să mor înainte de a mă vindeca doar cât să mă ţină în viaţă. El… Se întrerupse ea, smucind.

„Ce?”

Ochii ei s-au deschis larg şi s-a întors spre perete. „Nu!” ea a ţipat. „El vine! Umbra din mintea fiecărui om, ucigaşul adevărului. Nu!” Se întoarse, întinzând mâna spre Rand, dar ceva o remorcă înapoi. Zidul s-a desprins, iar ea s-a prăbuşit în întuneric.

Rand a sărit înainte, întinzând mâna spre ea, dar a întârziat. El o zări o privire înainte ca ea să dispară în întunericul de dedesubt.

Rand încremeni, privind în acea groapă. A căutat calmul, dar nu a găsit-o. În schimb, a simţit ură, îngrijorare şi – ca o viperă care clocoteşte în el – dorinţă. Aceea fusese Mierin Eronaile, o femeie pe care o numise cândva Lady Selene.

O femeie pe care majoritatea oamenilor o cunoşteau după numele pe care şi-o luase asupra ei. Lanfear.

Un vânt crud şi uscat a suflat pe fata lui Lan în timp ce se uita în jos la un peisaj corupt. Tarwm’s Gap era o pasă

largă, stâncoasă, pătată de Blighted Knifegrass. Aceasta făcuse odată parte din Malkier. Era din nou acasă. Pentru ultima dată.

Masele de trolloci s-au adunat de cealaltă parte a Gap. Mii.

Zeci de mii. Probabil sute de mii. De zece ori mai mare decât numărul de oameni pe care Lan i-a adunat în timpul marşului său peste Ţările de Graniţă. În mod normal, bărbaţii se ţineau de partea lor de Gap, dar Lan nu putea face asta.

Venise să atace, să călărească pentru Malkier. Andere urcă lângă el în stânga lui, tânărul Kaisel din Kandor în dreapta sa. Simţea ceva, îndepărtat, care îi dăduse putere recent. Legătura se schimbase. Emoţiile se schimbaseră.

Încă îl simţea pe Nynaeve, atât de minunat, grijuliu şi pasional în fundul minţii lui. Ar fi trebuit să fie îndurerat să ştie că acum ea va suferi când va muri el, în loc de alta. Cu toate acestea, acea apropiere de ea – o apropiere finală – i-a adus putere.

Vântul fierbinte părea prea uscat; mirosea a praf şi murdărie şi îi scotea umezeala din ochi, forţându-l să clipească.

— Se cuvine, spuse Kaisel.

„Ce?” întrebă Lan.

„Că ar trebui să lovim aici”.

— Da, spuse Lan.

— Poate, spuse Kaisel. „Dar este îndrăzneţ. Îi arată Umbrei că nu vom fi bătuţi, că nu ne vom înghesui. Acesta este pământul tău, Lord Mandragoran”.

Pământul meu, se gândi el. Da, a fost. Îl împinse pe Mandarb înainte.

— Sunt al’ Lan Mandragoran, urlă Lan. „Stăpânul celor

Şapte Turnuri, Apărătorul Zidului Primelor Focuri, Purtătorul Sabiei celor Mii de Lacuri! Am fost numit odată Aan allein, dar resping acest titlu, pentru că nu mai sunt singur. Teme-te de mine, Shadow! Teme-te de mine şi ştii. M-am întors pentru ceea ce este al meu. S-ar putea să fiu un rege fără pământ. Dar eu sunt încă un rege!”

A răcnit, ridicând sabia. Un urale s-a ridicat din spatele lui. I-a transmis lui Nynaeve o ultimă senzaţie puternică de dragoste, în timp ce îl dădu pe Mandarb în galop.

Armata lui a încărcat în spatele lui, fiecare bărbat călare – o încărcătură de Kandori, Arafellin, Shienarans şi Saldaeans. Dar mai ales Malkieri. Lan n-ar fi surprins dacă ar fi tras fiecare om viu din fostul său regat care ar mai putea ţine o armă.

Călăreau, ovaţionând, ţinând săbii şi nivelând lăncile. Copitele lor erau un tunet, vocile lor un zgomot de valuri, mândria lor mai puternică decât soarele arzător. Erau douăsprezece mii de oameni puternici. Şi au încărcat o forţă de cel puţin o sută cincizeci de mii.

Această zi va fi amintită în onoare, se gândi Lan, galopând înainte. Ultima sarcină a Macara de Aur. Căderea Malkieri.

Sfârşitul venise. Îl vor întâlni cu săbiile ridicate.

Iată, va veni peste lume că închisoarea Celui Mai Mare va slăbi, ca mădularele celor care au făcut-o. Încă o dată, mantia Sa glorioasă va sufoca Modelul tuturor lucrurilor, iar Marele Domn îşi va întinde mâna pentru a pretinde ceea ce este al Lui. Neamurile răzvrătite vor fi puse sterile, copiii lor vor fi făcuţi să plângă. Nu va fi nimeni decât El şi cei care şi-au întors ochii către măreţia Lui.

În acea zi, când Nebunul cu un singur ochi călătoreşte pe sălile de doliu, iar Primul Printre Paraziţi îşi ridică mâna

pentru a aduce libertate celui care va Distruge, vor veni ultimele zile ale mândriei Fierarului Căzut. Da, şi Lupul Frânt, cel pe care Moartea l-a cunoscut, va cădea şi va fi mistuit de Turnurile de la Miezul Nopţii. Şi nimicirea lui va aduce frică şi întristare în inimile oamenilor şi va zgudui însăşi voinţa lor.

Şi atunci va veni Domnul Serii. Şi El ne va lua ochii, căci sufletele noastre se vor închina înaintea Lui şi El ne va lua pielea, căci trupul nostru Îi va sluji, şi El ne va lua buzele, căci numai pe El îl vom lăuda. Iar Stăpânul Serii va înfrunta Campionul Frânt şi îi va vărsa sângele şi ne va aduce întunericul atât de frumos. Lasă să înceapă ţipetele, o, adepţi ai Umbrei. Cerşiţi distrugerea voastră!